

Giới thiệu Hoàng Thượng Đùng Nghịch

Cổ xuyên kim, hào môn thế gia, giới giải trí, âm áp văn, 1x1, ông trời tác hợp, ngôn tình sủng Nhân vật chính: Ngu Đường □ Tổng Tiêu. Văn án truyện Hoàng Thượng Đùng Nghịch : Tổng Tiêu tuổi trẻ muốn làm nhất đại hiền thần, không may lại bị cái tên hoàng đế khư khư cố chấp thủ vào cung. Sự nghiệp nhất đại hiền thần đành ngậm ngùi chuyển sang sự nghiệp hiền hậu thịnh sủng. Nhưng truyện dần bế tắc khi sự nghiệp hiền hậu vừa mới bắt đầu, hoàng đế băng hà... Lần nữa mở mắt ra đã đến thế kỷ thứ hai mươi mốt. Đường đường là Trọng Nguyên tài trí hơn người cũng phải công tú rách lên, đối mặt với kỳ thi trung học. Còn... cái bạn ngồi cùng bàn này nhìn sao quen mắt quá vậy cả... Hoàng đế bệ hạ ▼_▼: "Cho mượn bài tập chép cái coi." Tổng Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tuân Táng.

(*): Là một tập tục của vua chúa thời xưa, hoàng đế băng hà, các phi tần thường được ban cho rượu độc, vài trướng v.v. để tự sát rồi đem chôn cùng với hoàng đế gọi là tuân táng (aka chết chùm ^^).

Mùa đông Cảnh Nguyên năm thứ bảy, cuối tháng mười, trời giáng đại tuyết.

"Các người sợ hãi cái gì, nếu như lần này người không qua khỏi, tất cả các người đều phải chôn theo." Tại tẩm cung của đế vương vọng ra tiếng nói thiếu niên còn có chút non nớt, rồi chợt chuyển thành bi thương, thấp giọng khóc, "Hoàng huynh..."

Nam nhân nằm trên long sàng, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt tuấn mỹ vô cùng xanh xao, nhưng khí chất uy nghi quanh thân đến vương vẫn không thể nào che lấp được. Người này chính là chúa tể vương triều Cảnh Nguyên - Ngu Cẩm Đường.

Cảnh Nguyên đế hai mươi lăm tuổi đăng cơ, xưng đế trị vì, chăm lo việc nước. Dân tộc Hung Nô dẫn binh xâm phạm bờ cõi, đế vương ngự giá thân chinh đánh lui địch hơn ba trăm dặm làm cho dân chúng khắp chốn vui mừng. Thế nhưng cũng vào lúc này đột nhiên truyền đến tin tức đế vương bị trọng thương, đại quân không thể không trở về kinh sớm.

Tẩm cung đế vương, ngoài điện Tử Thần, tuyết rơi là tả động trên bậc thang cũng không người nào có tâm tư đi quét dọn. Thị vệ mặc áo giáp sát nghiêm nghị đứng hai bên cầu thang làm cho không khí có phần trầm trọng lại càng âm u.

Đại Ngu đang trong thời kỳ cường thịnh lại xảy ra tai họa bất ngờ này. Không chỉ có Hoàng Thái Đế(*) đang quỳ trong phòng khóc rống, mà Đại tướng quân hộ tống Hoàng Thượng hồi cung đứng ở ngoài điện cũng nhìn không được mắt hồ đồ hồng hồng. Đế vương băng hà, Hoàng Thái Đế sẽ kế thừa ngôi vị, nhưng hôm nay Hoàng Thái Đế mới là một thiếu niên non nớt miệng còn hơi sữa, nếu Hoàng Thượng không qua khỏi, e là Đại Ngu lại lâm vào thế cảnh bấp bênh.

(*): Em trai của Hoàng Thượng.

Lúc này, Đại tướng quân nhìn không được hướng người đang bị trói trên long trụ (cột) phun một ngụm nước bọt, ngẩng lên vẫn chưa thấy hà giận, liền tiến lên tung một nắm đấm về phía hắn.

"Sĩ khả sát bất khả nhục(*), Trương Hiếu Nhân ta một lòng vì quốc, mắng phạt(*) người dựa vào cái gì mà đánh ta?" Người bị cột vào trên long trụ, một thân triều phục quan văn, nhìn phục sức trên người hắn liền biết được người này phẩm cấp không tồi, tuổi tác trên dưới bốn mươi, nghênh cổ bày ra bộ dáng kiên trinh bất khuất.

(*): Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục.

(*): Người đàn ông thô lỗ, lỗ mãng.

"Một lòng vì quốc, cho nên người mới cấu kết với tộc Hung Nô hành thích Hoàng Thượng!" Hai mắt Đại tướng quân đỏ hoe, một quyền đánh tới trên mặt Trương Hiếu Nhân, đem gương mặt nhất trương chính trực của hắn đánh lệch sang một bên.

"Phi--" Trương Hiếu Nhân phun ra một búng bọt máu, "Hoàng Thượng khư khư cố chấp, nhất định phải thủ cái gì nam Hoàng Hậu, há nghĩ đến thiên lý luân thường, ta là vì giang sơn xã tắc, vì..." Một câu nói còn chưa dứt lời, trên bụng lại nhận thêm một quyền của nữa.

"Phản phật!" Âm thanh áo giáp chỉnh tề chạm đất làm cho trung tướng quân đang đắm chìm trong bi phần bừng tỉnh lại, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên.

Hai bên cầu thang, thị vệ mặc áo giáp cầm đao một người lại đến một người nối tiếp nhau quỳ xuống đất hành lễ. Trên bậc thang cuối cùng, một người vận trường bào tú phượng vàng sắc bước lên trên bậc thang chậm rãi mà đến.

Đó là một nam tử tuổi trẻ nho nhã, mặt như dương quang, thân như tú trúc, bụi tuyết rơi xuống làm cho tuấn nhan của y có hơi tái nhợt nhưng vẫn như

trước khó kim nén được khí chất tao nhã.

"Tham kiến Hoàng Hậu điện hạ!" Đại tướng quân lập tức quỳ xuống hành lễ. Trương Hiếu Nhân đứng bên cạnh bữu mô, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

Người vừa tới đúng là nam Hoàng Hậu đầu tiên của Đại Ngu kể từ khi khai quốc đến nay - Tống Tiêu.

Mười bốn tuổi trúng cử, mười bảy tuổi tham gia thi hội, bởi vì tài hoa xuất chúng cộng thêm tuổi nhỏ tài cao, trở thành vị Trạng Nguyên đầu tiên được tiên đế đích thân khâm điểm, hai mươi tuổi đầu đã leo lên được vị trí hộ bộ thị lang, tiền đồ vô lượng, ngay cả Trương Hiếu Nhân luôn luôn cứng ngắt cũng khen ngợi y anh tài xuất thiếu niên. Nhưng không ngờ hai năm trước, một đạo thánh chỉ ban ra đem thị lang đại nhân biến thành Hoàng Hậu...

Hoàng Hậu không để ý đến sự vô lễ của Trương Hiếu Nhân, cũng không như trước đây đáp lễ với tướng quân, vẫn duy trì bộ dáng không nhanh không chậm bước vào Tử Thần điện.

Trong điện tràn đầy vị thuốc đông y, mười ba vị ngự y quỳ trên mặt đất, trán rịn mồ hôi, không nói một lời. Hoàng Thái Đế mặc thường phục thái tử vàng sắc quỳ gối trước long sàng, mặt vui trong chán cho nên không thể nhìn rõ biểu tình của y lúc này.

Một bàn tay gầy gò lộ rõ khớp xương từ trong áo ngủ bằng gấm chậm rãi nâng lên, khoát lên đỉnh đầu đệ đệ: "Nhớ kỹ chưa?" Thanh âm trầm thấp dễ nghe không hề lộ một chút suy yếu nào.

"Nhớ..." Hoàng Thái Đế gật gật đầu ngẩng lên nhìn hoàng huynh, phát hiện phía sau có người mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng Hậu vô hi vô bi đứng bên cạnh một đám ngự y không nói chuyện cũng không tiến lên.

Tống Tiêu rũ mắt nghe ngự y thấp giọng đáp lời, cảm giác được hai huynh đệ kia đều đang nhìn mình, y liền đi qua.

Sắc mặt Cảnh Nguyên để tốt lên không ít, nhợt nhạt trên mặt lui đi thậm chí còn mang theo vài phần hồng nhuận, thoạt nhìn so với sắc mặt tái nhợt của Tống Tiêu còn có tinh thần hơn.

"... Hoàng Thượng bệnh cũ chưa khỏi lại nhiễm phải phong hàn, cộng thêm mũi tên kia đã làm tổn thương đến tâm mạch, xin thứ lỗi vì thần vô năng..." Thái y viện chống tay quỳ trên mặt đất run rẩy nói xong, dập đầu trên mặt đất.

Tống Tiêu hơi hơi đưa tay, ngăn cản những lời tiếp theo của hần.

"Các người lui xuống, trăm... khụ khụ... có chuyện muốn nói cùng Hoàng Hậu." Hoàng đế chưa nói dứt câu đã bắt đầu ho khan làm động đến vết thương, trên trán lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn.

"Hoàng huynh!" Hoàng Thái Đế sốt ruột muốn đỡ nhưng lại bị đẩy ra, chỉ có thể cẩn thận từng bước dẫn dắt mọi người lui ra ngoài.

Hoàng đế tựa vào thành giường nhìn Tống Tiêu từng bước một tiến lại gần mình, cảnh tượng trước mắt bắt đầu mơ hồ, trong chốc lát hần dường như có thể nhìn thấy người nọ mặc trang phục Trạng Nguyên, cười đến xuân phong đất ý (*); trong chốc lát lại nhìn thấy y đang mặc phượng bào màu đỏ tươi, mặc dù thần sắc kinh hoàng nhưng lại cố tỏ vẻ trấn định... Nhắm mắt lại, cảnh xuân Lộc Minh yên, nền đỏ động phòng hết thầy tiêu tán, thay vào đó là khuôn mặt tuần tú không đổi, mâu quang bình tĩnh mà nhìn hần.

(*): Con đường sự nghiệp thênh thang rộng mở.

"Đau không?" Tống Tiêu chậm rãi đưa tay sờ lên vết máu trên băng vải, đầu ngón tay khẽ run.

Một bàn tay hữu lực đưa lên giữ chặt tay Tống Tiêu, trầm mặc thật lâu sau, đột nhiên nói: "Trẫm đã viết chiếu thư, ban cho người được tuần táng cùng trẫm!"

Tống Tiêu ngẩng đầu lẳng lặng nhìn con người thâm thúy tối đen của đế vương nhiễm đầy tơ máu, mang theo sự bướng bỉnh cùng điên cuồng.

Từ năm hai mươi hai tuổi kia, lần đầu tiên Ngu Cẩm Đường nhìn thấy đôi mắt cười cong cong của tiểu Trạng Nguyên, liền thề với lòng nhất định phải thú y làm vợ. Không có ngôi vị hoàng đế, hần liền đoạt lấy, dòng họ phản đối, triều thần lấy cái chết uy hiếp, ngôn thuyết loạn trong giấc ngoài Hoàng Thượng không thể tùy hứng, hần liền dẹp yên tứ hải, xua đuổi tộc Hung Nô. Hiện giờ số mạng đã tận, làm sao hần có thể bỏ xuống được - tình cảm chân thành hần đã dùng hết thầy đời này để đổi lấy.

"Quân muốn thân tử, thần bất tử bất trung." Tống Tiêu rũ mắt, đối với việc Hoàng Thượng ban chỉ tuần táng đối với y mà nói không có chút nào ngoài ý muốn, người này xưa nay đã như vậy, bất luận làm việc gì cũng chưa bao giờ hỏi qua ý kiến của y liền trực tiếp thay y quyết định.

Hoàng đế hơi nhíu mày, gắt gao nắm chặt tay Tống Tiêu, chấn động đau nhứt trong lồng ngực chậm rãi lan tỏa ra, sắc mặt thật vất vả mới hồng lên lần nữa biến xanh, khí lực cũng theo cơn đau từng chút từng chút một bị bào mòn, hần gắt gao nhìn chăm chăm Tống Tiêu, giọng nói khàn khàn: "Người là của trẫm, chỉ có thể là của trẫm!"

Bởi vì dùng sức quá mức làm cho ngón tay thon dài lộ rõ khớp xương trắng bệch, cũng để lại trên tay Tống Tiêu một mảng xanh tím, rồi sau đó, chậm rãi thả lỏng, "bộ" một tiếng rơi xuống trên áo ngủ bằng gấm.

Tống Tiêu ngây ngốc giờ tay ra, cảm thấy không tài nào thở được, cảm giác chết lặng từ đỉnh đầu truyền đến lòng bàn chân, ước chừng qua ba giây mới

có thể hít vào một hơi. Tống Tiêu chậm rãi đưa tay đỡ Hoàng Thượng nằm xuống giường tìm một tư thế thoải mái, vừa cẩn thận vuốt ve thái dương hồn độn của hắn.

"Ngu Cầm Đường, ngươi cứ như vậy mà chết sao?" Tống Tiêu vươn ra một ngón tay, chọc chọc gương mặt đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, "Ta mới vừa lên làm Hoàng Hậu, bỗng lộc năm nay còn chưa có cho ta đâu..." Là người nói bỗng lộc của Hoàng Hậu so với thị lang cao hơn nhiều cho nên ta mới đồng ý gả cho ngươi.

Tại bên giường nhắc nhở trong chốc lát, xác định người nọ sẽ không bao giờ đáp lại mình, lúc này Tống Tiêu mới đứng dậy, cầm lấy thanh bảo kiếm được treo trên tường. Thanh kiếm này chính là Cảnh Nguyên để một lần ra ngoài ngẫu nhiên đoạt được, tương truyền là thượng cổ thần kiếm.

"Xoẹt..." bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ phát ra một trận tiếng động như rỗng ngậm, mũi kiếm sắc bén mang theo tia sáng lạnh lẽo làm cho Tống Tiêu phải nheo mắt lại, lưỡi kiếm kề trên cổ.

"Hoàng tâu, không thể!" Hoàng Thái Đế "phanh" một tiếng đẩy cửa xông vào, ra tay đoạt lấy kiếm trong tay Tống Tiêu.

"Hoàng Thượng!" Theo tới còn có Đại tướng quân, "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất lớn tiếng gào khóc.

Tổng quản thái giám Tào công công mang đến một cái hộp gấm, Hoàng Thái Đế một tay nắm bảo kiếm, một tay đem hộp gấm đến trước mặt Tống Tiêu, đỏ mắt nói: "Hoàng tâu, đây là chiếu thư, ngài hãy tuyên đọc đi."

Tống Tiêu muốn đem bảo kiếm cướp về thế nhưng Hoàng Thái Đế thân thủ bắt phàm, một văn nhược thư sinh như y không thể nào đối phó được, nhìn thoáng qua thủ vệ nghiêm ngặt canh gác ngoài điện, lại nhìn thần sắc kiên nghị của Hoàng Thái Đế, người này hiện tại đã là đế vương tân nhậm, y không thể cãi lời chỉ có thể vươn tay cầm lấy hộp gấm đựng chiếu thư.

"Trẫm từ lúc hai mươi lăm tuổi đăng cơ, ngày đêm cần cù, mọi sự đều lo chu đáo. Tại vị bảy năm, trị vì triều đình chưa loạn, bình phiên bang chưa nguy, bảo vệ bờ cõi phương Bắc, dẹp yên tứ hải, tám bề an dân. Trẫm tự cảm thấy không thẹn với thiên địa, không thẹn với liệt tổ liệt tông..." Tống Tiêu đứng ở trước điện tẩm cung, không ngừng ghi nhớ từng câu từng chữ trong di chiếu của Cảnh Nguyên đế, từng câu từng chữ đều là những lời tâm huyết của Ngu Cầm Đường.

Tất cả quan lại quỳ gối dưới bậc thang nghe thanh âm trong sáng hữu lực của Hoàng Hậu, cúi đầu khóc.

"... Phúc mông không con, nay trẫm ban chiếu truyền ngôi cho Hoàng Thái Đế Cầm Lân, hoàng đế tuổi vẫn còn trẻ... lập Hoàng Hậu Tống Tiêu làm thân vương, che rèm nhiếp chính, phù tá tân đế..." Người nọ sớm đã vì y an bài hết thảy, nói ban cho y tuần tấu, chỉ sợ là vì muốn nhìn xem trong mắt y có hối hận hay không.

Tống Tiêu chậm rãi khép lại chiếu thư, hai tay giờ quá đỉnh đầu, quỳ lạy, trình lên tân đế.

"Hoàng tâu, người xem, hoàng huynh chưa nói cho người tuần tấu!" Tân đế tiếp nhận chiếu thư, nâng Tống Tiêu đứng dậy, khoe mắt vẫn còn đọng đầy nước.

Tống Tiêu hơi vuốt cằm, nói: "Thần biết." Đào mắt nhìn về phía Trương Hiếu Nhân đang bị cột trên trụ bàn long.

"Hừ, làm trái mệnh trời, phá bỏ luân thường đạo lý còn nói cái gì không thẹn với liệt tổ liệt tông!" Trương Hiếu Nhân biết mình không thể nào được chết tử tế, giờ phút này hắn bất chấp tất cả.

"Trương Hiếu Nhân, ngươi cảm thấy cái gì là trung? Cái gì là nghĩa?" Tống Tiêu nhẹ giọng hỏi hắn, đoạt đi thanh bảo kiếm trên tay tân đế, "Ngươi không đề ý an nguy quốc gia, cấu kết với kẻ thù bên ngoài, ám sát hoàng đế, đây là cái ngươi gọi là trung? Hại chết một vị minh quân, không nghĩ đến thiên hạ bá tánh, đây là cái ngươi gọi là nghĩa?"

Đồng tử Trương Hiếu Nhân co rụt lại, vẫn như trước ngẩng cao đầu.

"Hiện giờ thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, Ngu Cầm Đường bắt quá chỉ muốn một cái hộ bộ thị lang, hắn đã vì thiên hạ làm nhiều như vậy, vì có gì thiên hạ không thể cho hắn khoái hoạt một ngày!" Tống Tiêu càng nói càng kích động, một kiếm hướng về phía ngực của Trương Hiếu Nhân. Ngu Cầm Đường là một vị hoàng đế tốt, sát phạt quyết đoán, khai cương khuyếch thổ(*), nói hắn là Đại Ngu đế nhất đế vương cũng không đủ, hắn đương nhiên có thể nhận lấy phần vinh quang này.

(*): Đại loại là mở rộng bờ cõi.

Máu tươi phun tung tóe, tân đế nhìn không được nhắm mắt lại, mở mắt ra, chỉ thấy Tống Tiêu đã rút lại bảo kiếm, thuận tay vung lên, hàn quang lóe sáng.

"Hoàng tâu!" Tân đế ngăn cản không kịp, máu tươi đã nhuộm đỏ phượng bào mình sắc.

Tống Tiêu nhìn lên bầu trời xám xịt, cong cong ánh mắt, Đại Ngu đế nhất đế vương, phải có Đại Ngu đế nhất hoàng hậu chôn cùng. Phải rồi, lát nữa xuống đến Hoàng Tuyền, gặp lại tiên đế, nhất định phải cáo trạng Ngu Cầm Đường lên cho tiên đế, để người giáo huấn hắn.

Cảnh Nguyên năm thứ bảy, cuối tháng mười, hoàng đế băng hà, Tống Tiêu thị lang, sinh tử.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: "Lên sân khấu trước chính là công."

Đệ đệ: "Là ta ư?"

Ngư Đường(*): "Cút đi! Kiếp trước kiếp này, từ cổ chí kim, trăm đều là công! Miễn có bàn cãi!"

(*): Ngư Đường đọc giống như Ngư Đường (tiệm nuôi + bán cá, ao cá), đoạn này tác giả chơi chữ :D

[Heo: Chương đầu tiên là cổ đại thiết là khó, có gì sơ sót mong các tình yêu đóng góp dùm tui nhe ____

P/s: Có lẽ là sẽ 3 ngày một chương, nhưng mà chưa có lịch post chính xác đâu nha, tại tui còn đang "mò", "mò" xong tới đâu thì post tới đó. So... mấy bạn nhớ bấm cho tui nhớ (^0^)]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trọng Sinh.

Ngón tay thon dài dừng trên dòng chữ "Đế hậu hợp táng chiêu lăng", thật lâu sau, Tống Tiêu mới chậm rãi thờ dài, khép lại sách, ấn xuống một cái nút bấm ở đầu giường.

Chuông reo âm ỉ một lúc, nữ y tá mập mạp mặc váy hồng nhạt hấp tấp đi tới: "Rút kim sao?"

"Ân." Tống Tiêu gật đầu, nâng lên cánh tay trái đang được truyền dịch, "Làm phiền vị tỷ tỷ này."

"Ồi chào, không cần khách sáo đâu!" Thiếu niên thanh tú trắng nõn, dùng thanh âm trong sáng dễ nghe gọi tỷ tỷ, làm cho tâm đều sắp tan chảy đến nơi, vị y tá béo tròn cười híp cả mắt, tay chân nhanh nhẹn tháo lớp băng dính ra, lấy một miếng bông gòn thấm cồn ấn vào vết tiêm, rút kim ra.

Tống Tiêu giữ miếng bông gòn đợi đến khi vết tiêm không còn chảy máu nữa mới thả tay xuống, gật đầu cảm tạ nữ y tá rồi quay lại đầu giường cầm lấy quyển sách lịch sử lên tiếp tục đọc.

"Tống đại thiếu gia này sao không hề giống những gì báo chí viết hết vậy?" Nữ y tá mập mạp tươi cười đi ra, bị một nữ y tá khác giữ chặt, hất cằm về phía thiếu niên đang an tĩnh đọc sách trong phòng.

"Hừ, tin tức bát quái mà cô cũng tin sao? Năm trước còn có người nói bệnh viện chúng ta truyền máu cho bệnh nhân nhóm máu AB, tay phải truyền máu A, tay trái truyền máu B kia kia." Nữ y tá mập mạp bĩu môi, nhìn về phía thiếu niên trong phòng, "Tiểu công tử tao nhả như vậy, sao có thể cùng người ta đánh nhau? Nhất định là bị người ức hiếp, ai..."

Nữ y tá kia nghe nói như thế liền nhin không được run rẩy chà xát hai cánh tay nổi đầy da gà của mình, xoay người đi đo nhiệt độ cơ thể cho bệnh nhân phòng bên cạnh.

Đội hai nữ y tá đi rồi đi, Tống Tiêu mới lấy tay xoa bóp ấn đường, lại có một từ nghe không hiểu, "Tin tức bát quái(*) là cái gì?"

(*): Tin đồn, tin tức lá cải.

Tình lại đã được vài ngày, đối với nơi này hết thấy vẫn không thể hiểu nổi. Tống Tiêu cắt cổ tự sát, khi mở mắt ra đáng lẽ phải thấy đường Hoàng Tuyền, đang định chuẩn bị tinh thần lên cầu Nại Hà tìm Ngư Cẩm Đường, không thể ngờ tới đường Hoàng Tuyền lại là một căn phòng nhỏ bốn bề trắng toát, còn có một người mặc "trường bào"(*) trắng kỳ quái, cầm "thiết phiến"(**) dài dài, lượn qua lượn lại trước mặt y.

(*): Là áo blouse của bác sĩ, bởi vì Tống Tiêu xuyên từ cổ đại đến cho nên nhìn tưởng là trường bào.

(*): Tương tự như ở trên. Là ống nghe của bác sĩ, Tống Tiêu tưởng là thiết phiến (gậy thiết).

"Xin hỏi vị huynh đài này, huynh chính là Bạch Vô Thường?" Tống Tiêu chậm rãi ngồi dậy, hướng người nọ chào hỏi, ngẫm nghĩ lại cảm thấy cây thiết phiến dài dài kia chắc hẳn là "Gậy cầu hôn".

"Bạch Vô Thường" đối với lời nói của y tỏ ra hết sức kinh ngạc, sững sờ một lúc lâu, đem mặt tròn phăng trên "Gậy cầu hôn" dán lên trước ngực y, một lúc sau lấy ra, hai ngón tay mở mí mắt Tống Tiêu ra nhìn xem, rồi lại sờ sờ đầu y, hỏi: "Đầu đầu sao?"

Lần này đến phiên Tống Tiêu ngây người, bàn tay người này thật ấm áp, lời của hắn nói Tống Tiêu có thể hiểu, tuy rằng khẩu âm có chút kỳ quái. Không những thế, nam tử nơi này đều để tóc ngắn, nữ tử cũng ăn mặc hết sức lạ lùng, Tống Tiêu kinh hoàng nghĩ hay là mình vẫn chưa chết, mà là lạc vào bộ tộc man di?

"Nói này là..." Tống Tiêu không dám nhiều lời, sợ những người này nhận ra khẩu âm khác biệt của mình, tộc mạn di đa số đều rất bài xích người ngoài.

"Nơi này là chi nhánh ba của bệnh viện Nhân Dân, cậu đã hôn mê ba ngày rồi, có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Người mặc "trường bào" trắng ôn hòa hỏi.

Bệnh viện? Xem ra người mặc áo choàng trắng này chính là "đại phu".

"Nghe nói cậu ta đã tỉnh, chúng tôi đến để làm báo cáo." đang nói, hai người đàn ông trẻ tuổi mặc áo xanh bước lại đây, trong tay còn cầm theo giấy bút, hỏi: "Tống Tiêu, lúc ấy là ai đã đánh cậu?"

Tống Tiêu hơi nhú mồm, những người này đang nói cái gì vậy?

"Người bệnh vừa mới tỉnh, các anh đợi vài hôm nữa rồi đến không được sao?" Bác sĩ rất không vui, nhưng cũng không đuổi bọn họ ra ngoài, ngược lại còn tự mình đi hỏi, "Những gì xảy ra trước lúc hôn mê cậu có còn nhớ rõ không?"

Tống Tiêu lắc lắc đầu, y dùng bảo kiếm cắt cổ, đương nhiên là chết, tình huống trước mắt này thật không bình thường, Tống Tiêu không thể tùy tiện trả lời. Mãi đến sau này Tống Tiêu mới biết được, người mặc quần áo màu xanh kia chính là cảnh sát, cũng chính là bộ khoái làm việc trong nha môn.

"Đại phu" và "bộ khoái" liên tiếp đề ra nghi vấn lúc đầu. Tống Tiêu không nhớ rõ nhà mình ở đâu, cha mẹ là ai, lại càng không nhớ rõ tại sao lại bị thương, chỉ nhớ mình tên là Tống Tiêu.

...

"Cậu bé thật đáng thương!" Di Trần là người đến chăm sóc cho Tống Tiêu, không nhịn được xúc động ôm y khóc một hồi.

Tống Tiêu lẳng lặng quan sát những người chung quanh vài ngày, nhờ di Trần giúp y mua một vài quyển sách mang tới, sau đó mới dần dần phát hiện ra một sự thật khó tin, Đại Ngu đã bị diệt vong cách đây gần một ngàn năm, hiện giờ đang là thế kỷ thứ hai mươi mốt!

Đứng ở trước gương trong toilet ngày người nhìn thiếu niên trong gương, đúng là bộ dạng Tống Tiêu mười sáu mười bảy tuổi, chỉ là sắc mặt mặt có chút tái nhợt, không có khí phách phấn chấn của Trương Nguyên năm đó.

Y hiện tại cũng gọi là Tống Tiêu, năm nay mới vừa mười sáu tuổi, mẫu thân mất sớm, chỉ còn phụ thân(*).

(*): Lưu ý những từ danh xưng cổ đại này đều là nguyên văn của tác giả nha.

"Nhà cháu làm nghề gì?" Tống Tiêu suy đoán chắc là do lúc chuyển thể mình không có uống canh Mạnh bà (*), nhưng chẳng biết tại sao lại không nhớ được ký ức của mười sáu năm trước, như vậy chắc là Ngu Cẩm Đường cũng đã chuyển thể. Hiện tại điều Tống Tiêu tương đối quan tâm chính là xuất thân của mình, nếu có thể tham gia khoa cử, chờ làm đại quan, thì sẽ có biện pháp tìm được người muốn tìm.

(*): Là linh hồn người chết trước khi đi đầu thai phải uống canh Mạnh bà để xóa đi ký ức kiếp trước.

"Cha của con mở một công ty giải trí." Di Trần lấy đồ mới mua ra, đưa cho Tống Tiêu một quả táo.

"Công ty giải trí là làm cái gì?" Tống Tiêu hơi nhú mồm, nghe tên hình như là thương nhân, thân thể mặc dù không tốt lắm nhưng dù gì cũng có thể đọc sách.

"À, chính là muốn những người tuổi trẻ xinh đẹp ca hát, khiêu vũ, đóng phim nhưng mà vẫn có thể kiếm được tiền." Di Trần cười nói, bà làm bảo mẫu ở Tống gia đã nhiều năm nay, nhìn Tống Tiêu lớn lên từng ngày, đứa nhỏ này trước kia không thích nói chuyện, lúc nào cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Tống tiên sinh nói đứa nhỏ này mắc chứng tự bế(*), chỉ số thông minh cũng không cao, làm cho bà đối với Tống Tiêu càng thêm thương yêu.

(*): Là chứng tự kỷ, người mắc bệnh này thường không thích giao tiếp, hành vi kỳ lạ.

Lần này Tống Tiêu bị người ta đánh bẻ đầu, mất đi ký ức, nhưng nhìn thông minh lên rất nhiều, nói cũng nhiều hơn, không chừng đây lại là chuyện tốt.

Trong lòng Tống Tiêu "lộp bộp" một tiếng, đã nhiều ngày nghe di Trần nói trong nhà rất giàu có, cho nên suy nghĩ ít nhất cũng phải là hương thân, thế mà không ngờ tới lại là người mở "gánh hát"! "Con hát" luôn bị người ta khinh thường, nếu phụ thân cũng xuất thân từ con hát, Tống Tiêu sẽ không có khả năng tham gia khoa cử!

Tống Tiêu thở dài, rầu rĩ không vui cầm lấy quyển sách của di Trần mua. Chữ trong sách này thật quái dị, nét bút rất ít, nhìn giống như là cuồng thảo, may mắn chính là đại đa số vẫn có thể hiểu được.

"Tống Tiêu!" Một thanh âm trong trẻo từ ngoài cửa truyền đến, Tống Tiêu quay đầu lại nhìn thấy một thiếu niên cỡ tuổi như mình, đầu đầy màu sắc bước vào, thấy xung quanh không có người thì xông tới đóng cửa phòng lại, tháo kính râm trên mặt xuống.

"Các hạ là..." Tống Tiêu thò nhỏ từng đọc vụn quyển sách, xem qua là nhớ, mấy ngày nay đã học được ngữ điệu ở đây nhưng mà dùng từ vẫn có chút không quen.

"Tớ là Đại Vệ, ngay cả tớ mà cậu cũng không nhớ sao?" Thiếu niên đủ loại màu sắc kinh ngạc dạo quanh người Tổng Tiêu một vòng, thốt nhiên nói, "Cậu mất trí nhớ thật hả? Sao mà giống nội dung phim truyền hình dài tập máu chó(*) quá vậy, lúc nghe ba cậu nói tớ còn không dám tin nữa!"

(*): Nhảm chán, lặp đi lặp lại.

Thiếu niên tên Đại Vệ tỏ vẻ đồng tình, lại dạo quanh người Tổng Tiêu một vòng nữa rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về bản thân mình. Hắn gọi là Lý Vĩ Vĩ, nghệ danh là Đại Vệ, là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty giải trí nhà Tổng Tiêu, tám tuổi đã bắt đầu đi đóng phim, cũng có thể được xem là một ngôi sao nhỏ tuổi.

Bởi vì Tổng Tiêu tính tình quái gở, không có bạn bè, cho nên Tổng Tử Thành sắp xếp đưa nhỏ duy nhất trong công ty thường xuyên đến nhà chơi với Tổng Tiêu, cả hai lớn lên, Đại Vệ cũng dần dần trở thành người bạn duy nhất của Tổng Tiêu. Đương nhiên, đây đều là chính miệng Lý Vĩ Vĩ nói, độ chân thật còn phải chờ thương thảo.

Tổng Tiêu lẳng lặng nhìn người trẻ tuổi kia hăng say kể chuyện, tuy rằng hắn ăn mặc giống như ăn mày, đầu tóc màu mè không giống ai nhưng mà người này có đôi mắt sáng thật to. Ở trên quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy, bản lĩnh nhìn người chắc chắn phải có, Tổng Tiêu có cảm giác thân mật đối với thiếu niên này, cho nên mặc kệ hắn dông dài, thỉnh thoảng còn đáp lại mấy câu.

"Hôm nay là ngày cậu xuất viện, Tổng Tử Thành ba cậu bạn đi tham gia lễ ra mắt phim điện ảnh cho nên nhờ tớ thay ông đến đây với cậu." Lý Vĩ Vĩ nói xong không nhìn được tỏ vẻ khinh thường, "Vì một ả đàn bà mà cả con trai của mình cũng không thèm quan tâm, nếu không phải ông là ông chủ của tớ, tớ đã đứng trước mặt giới truyền thông mắng cho ông một trận rồi."

"Vậy mới nói, tiền sinh mảy ngày nay không đến còn chưa tính, hôm nay xuất viện cũng không thèm đến liếc mắt lấy một cái nữa." Di Trần một bên thu dọn đồ đạc một bên oán giận.

Tổng Tiêu cau mày, nghe đến đây có thể đoán được phụ thân đời này là một người chỉ biết sa vào sắc đẹp, Tổng Tiêu đọc ở trong sách thấy phim điện ảnh đại khái chính là con hát diễn trò. Nói cách khác, phụ thân của y nuôi con hát ở bên ngoài, bởi vì bận đi cổ động cho người ngoài mà không thèm để ý đến con trai đang bệnh nặng.

"Con không trách phụ thân, ông ấy không đến chắc là có lý do của ông ấy." Tổng Tiêu thay quần áo xong đi ra khỏi toilet, thấy hai người kia còn đang quở trách cho nên mới đứng ra hòa giải.

Buổi công chiều đầu tiên chấm dứt, Tổng Tử Thành mới không nhanh không chậm chạy đến, vừa lúc nghe được câu nói này, nhất thời sững sờ đứng ngoài cửa.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Hoàng Hậu, bây giờ ngươi sống có tốt không?"

Tổng Tiêu: "Không tốt, ba ta là người mờ gánh hát." ToT

Đại Vệ: "Ế, là công ty giải trí có niêm yết nha!"

Ngư Đường: "Không sao, trăm sẽ không ghét bỏ xuất thân của ngươi."

Đại Vệ: "Ngươi mở tiệm bán cá (*), ghét bỏ cái lông á!"

Tổng Tiêu: "Tạ chủ long ân!"

Đại Vệ: orz

(*): Tên Ngư Đường đọc giống như Ngư Đường (tiệm bán cá), Đại Vệ chơi chữ.

[Heo: Thiệt là "bẩn" mấy cái tiểu kịch trường này mà ^o^]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiếp Thắt.

(*): Vợ bé, tiểu tam.

Hôm nay là buổi công chiếu đầu tiên của bộ phim điện ảnh, nhân vật chính chính là Khâu Minh Diễm tình nhân của Tống Tử Thành, về công về tư thì cũng phải đi trợ uy một chút, nhưng mà trợ lý nhắc nhở hân hôm nay là ngày Tống Tiêu xuất viện.

Tống Tử Thành có chút khó xử.

Đứa bé này từ nhỏ tính tình quái gở, không khóc cũng không cười, bác sĩ nói nó có một chút chứng tự bế, có trở ngại trong việc biểu đạt tình cảm. Là một người chèo lái công ty giải trí, Tống Tử Thành cũng sẽ thường xuyên xuất hiện dưới ống kính của cánh phóng viên, hân không muốn người khác biết con hân có chỗ khiếm khuyết, cho nên trước giờ vẫn nuôi dưỡng Tống Tiêu như những đứa trẻ bình thường, không có đưa đi trường học đặc biệt.

Bởi vì lo lắng ngày đầu tiên công chiếu đi bệnh viện đón con trai sẽ có thể bị đám chó săn theo tới, và lại nghe nói Tống Tiêu còn bị mất trí nhớ, không chừng so với trước kia còn kỳ quái hơn, nếu như bị giới truyền thông phát hiện thì nguy rồi.

Cho nên Tống Tử Thành lựa chọn ở lại buổi công chiếu, hoàn thành lễ cắt băng, ngồi ở dưới xem phim, Khâu Minh Diễm ngồi ở bên cạnh Tống Tử Thành thấp giọng nói: "Nghe nói hôm nay Tiêu Tiêu xuất viện, nếu anh không đi thẳng bé sẽ rất buồn."

Vì thế, dưới sự khuyên bảo của Khâu Minh Diễm, Tống Tử Thành thừa dịp màn ảnh hơi tối lại đi ra khỏi rạp chiếu phim, lặng lẽ đến bệnh viện. Lần này Tống Tiêu bị thương có không ít truyền thông chú ý chờ thời cơ để đâm chọt, cho nên Tống Tử Thành cố ý để cho đám phóng viên biết hân đi đón Tống Tiêu, còn việc có đuổi kịp hay không cũng không quan trọng.

Tống Tử Thành cảm thấy, Tống Tiêu đối với mình luôn tỏ vẻ xa cách, thậm chí còn không xem mình là ba, ánh mắt của đứa nhỏ này khi nhìn hân cùng với nhìn không khí không khác là bao, không thể nào nghĩ tới Tống Tiêu sẽ nói ra những lời này.

"Tiêu Tiêu..." Tống Tử Thành nhìn ánh mắt kiên định của người trong phòng kia, vẻ mặt sinh động của thiếu niên, có chút không dám tin vào mắt của mình.

Tống Tiêu ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông trên dưới bốn mươi tuổi, ngay người đứng ở trước cửa, tuy rằng cắt tóc ngắn, quần áo cũng hoàn toàn khác biệt, nhưng Tống Tiêu vẫn có thể nhận ra khuôn mặt này: "Phụ thân!"

Di Trần kinh ngạc giữ chặt Tống Tiêu: "Tiêu Tiêu, con nhận ra ông ấy sao?"

Tống Tiêu sững sốt, mới nhớ được bây giờ mình đang bị mất trí nhớ, nhưng người này vô cùng giống phụ thân, hại Tống Tiêu thiếu chút nữa đã đi đến hành lễ, nhìn phản ứng của Di Trần, người này đúng là phụ thân đời này của y, vì thế ra vẻ không xác định nói: "Con... nhận sai sao?"

"Không sai không sai!" Tống Tử Thành biết Tống Tiêu mất trí nhớ, chỉ nhớ tên của mình, không nghĩ tới đứa nhỏ này còn nhớ rõ hân là ba, nhất thời có chút kích động, đi tới kéo tay Tống Tiêu.

Lần này đến phiên Tống Tiêu ngây người, phụ thân đời trước là một người đọc sách cổ hủ, ở trên quan trường lăn lộn nửa đời người mới lên được chức ngũ phẩm tri phủ, đối với Tống Tiêu luôn luôn nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn chưa từng ôm y, càng không nói đến đã lớn như vậy rồi mà còn nắm tay nắm chân.

Cảm giác được sự cứng ngắc của con trai, Tống Tử Thành có chút xấu hổ.

"Phụ thân tự mình đến đón, hài nhi thật là cao hứng."

Tống Tiêu vô cùng sắc bén nhận ra Tống Tử Thành có chút lúng túng, chủ động nắm lại tay hân, lễ nghi giao tiếp của người hiện đại rất chú trọng bắt tay, khi người khác vờn tay thì phải dùng sức nắm lại.

Khỏe miệng Tống Tử Thành co rút, quay đầu hỏi Di Trần: "Đứa nhỏ này nói chuyện sao mà nghe quái quái."

"Ai, đây là do hai ngày nay bị mất trí nhớ, Tống Tiêu luôn xem sách sử cho nên nói chuyện có vẻ nho nhã." Di Trần cười giải thích.

Lý Vĩ Vĩ nhìn hình ảnh phụ tử từ từ hiểu này nhìn không được bầu môi: "Tổng giám đốc, nếu ngài đã tới rồi thì cháu về trước đây."

Lúc này Tống Tử Thành mới nhớ tới việc đã nhờ Lý Vĩ Vĩ tới đón Tống Tiêu, vội ho một tiếng, nói: "Các con đi trước đi, ba đi gặp bác sĩ."

Thư ký của Tống Tử Thành cầm giấy xuất viện đứng trên hành lang nói chuyện với bác sĩ, nhìn thấy ông chủ đi tới thì đưa giấy cho hân: "Bác sĩ nói Tống Tiêu mất trí nhớ, nhưng mà chứng tự bế lại có chuyển biến tốt đẹp, có thể giao tiếp với mọi người, chỉ số thông minh cũng không có vấn đề gì."

"Chỉ số thông minh không có vấn đề?" Tống Tử Thành kinh ngạc, trước kia đứa nhỏ này chỉ số thông minh không cao, thành tích học tập rất kém cỏi, tốt nghiệp trung học trung học cơ sở rồi cũng không thể thi đậu trung học phổ thông, Tống Tử Thành từ lâu đã không còn ôm hy vọng gì rồi.

Trùng hợp nữ y tá mập mạp đi ngang qua nghe thế liền cảm thấy không vui, người này làm ba kiểu gì vậy, chẳng lẽ mong con trai của mình bị đánh đến chỉ số thông minh thành số âm sao? Nhìn không được mở miệng nói: "Anh nói cái gì vậy, đầu óc con anh không có vấn đề gì chẳng lẽ anh không vui?"

"Không không..." Tống Tử Thành nhanh chóng khoát tay.

"Chúng tôi đã làm một số bài kiểm tra đơn giản, chỉ số thông minh của người bệnh hiện nay không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí còn cao hơn người bình thường." Bác sĩ đẩy kính mắt, đối với sự hiểu lầm của nữ y tá cũng không giải thích nhiều, ông cũng không có hảo cảm đối với người làm ba này, con trai

nằm viện lâu như vậy cũng không thèm liếc mắt một cái, vừa nghe nói chỉ số thông minh khôi phục mới bắt đầu quan tâm.

Tổng Tiêu theo đi Trần đi ra ngoài, nhiều ngày như vậy lần đầu tiên ra khỏi bệnh viện, tò mò nhìn chiếc hộp sắt màu đen đậu trước cửa.

"Đây là xe nhà cậu." Lý Vĩ Vĩ đi qua mở cửa xe, đột nhiên "Á" một tiếng nhảy dựng lên, làm cho người phụ nữ đang ngồi trong xe cũng hoảng sợ.

"Đại Vệ, vẫn hoạt bát như vậy nha." Người phụ nữ trang điểm tỉ mỉ bước xuống, chỉnh lại chiếc váy ngắn sáng lấp lánh, cười nói.

Tổng Tiêu nhìn người phụ nữ kia, nhũ nhũ mảy, trong nháy mắt bước từ trên xe xuống, Tổng Tiêu rõ ràng thấy được vẻ chán ghét cùng ấn tượng trong mắt nàng. Nếu y đoán không lầm, người này chính là tình nhân bên ngoài của Tổng Từ Thành.

"Sao chị Minh Diễm lại đến đây?" Lý Vĩ Vĩ ngoài cười nhưng trong không cười nói xong, nhìn xung quanh một vòng, quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa là xe của nhóm "chó săn"(*), chắn chắn là người phụ nữ này cô ý, muốn đưa phóng viên tới để nhìn Tổng Tiêu xấu mặt.

(*): Paparazzi.

"Được rồi, lên xe đi." Tổng Từ Thành từ bên trong đi ra, chỉ vào chiếc xe trước mặt bảo Tổng Tiêu đi lên.

"Nàng cũng về nhà?" Tổng Tiêu chỉ chỉ Khâu Minh Diễm đứng trước cửa xe, nếu là tình nhân bên ngoài thì điều này không hợp đạo lý.

Cách đó không xa đám "chó săn" nhìn thấy một màn như vậy nhất thời hưng phấn. Khâu Minh Diễm là tình nhân của tổng giám đốc công ty giải trí Tinh Hải, còn có một đứa con riêng, đây là chuyện mà người trong ngành đều biết. Mấy năm gần đây hai người bắt đầu công khai tình cảm, cũng đã gần tính tới chuyện hôn nhân rồi. Trước kia chưa từng chụp được ảnh của Tổng đại thiếu gia, không biết thái độ của y đối với người mẹ kế này như thế nào, xem ra hôm nay sẽ có màn kịch hay rồi!

"Đây là di của con, gần đây Tổng Tranh được nghỉ hè cho nên hai người họ đang ở nhà chúng ta." Tổng Từ Thành nhỏ giọng giải thích, trước kia trước mặt con trai trái ôm phải ấp không thấy gì, nhưng bây giờ con trai đã khôi phục bình thường rồi, đột nhiên cảm thấy có chút khó xử.

Tổng Tiêu đứng bất động tại chỗ, nhũ mảy nhìn nữ nhân chuẩn bị bước vào trong xe. Cho dù đã vào cửa rồi thì cũng chỉ là thiếp, Tổng Tiêu là con trai trưởng trong nhà, sao có thể cùng thiếp thất của phụ thân ngồi cùng xe? Thứ nhất là thất lễ, thứ hai chính là sự vũ nhục đối với y. Tổng Tiêu quay đầu lại nói với thư ký của Tổng Từ Thành: "Gã sai vật, anh đi gọi một chiếc xe nữa đến đây."

Thư ký Tư Đạt Thư sững sốt, không nghĩ tới Tổng Tiêu còn nhớ rõ hần họ Tư(*), vội lên tiếng rồi sau đó mới kịp phản ứng: "Bên ngoài còn một chiếc xe nữa, là xe của Khâu tiểu thư."

(*): Là hai từ đồng âm, Tổng Tiêu gọi hần là "gã sai vật" nhưng thư ký Tư lại không hiểu tưởng Tổng Tiêu gọi hần là "thư ký Tư". (ểm ăn dưa bở, ha ha)

"Vậy để nàng qua đó ngồi đi." Tổng Tiêu hơi hơi dương cầm, "Thiếp sao có thể ngồi cùng xe với con trai trưởng, thật sự là quá thất lễ."

Lời vừa nói ra, tất cả những người ở đây đều ngây ngẩn cả ra.

Nhóm "chó săn" nghe nói như thế thiếu chút nữa đã hét chói tai ra tiếng, vận khí hôm nay thật sự là quá tốt! Tiêu đề ngày mai chắc chắn sẽ là: "Tổng đại thiếu gia chê Khâu Minh Diễm là thiếp, cự tuyệt cùng ngồi chung xe.!"

"Mây..." tươi cười trên mặt Khâu Minh Diễm không thể giữ được nữa, tức giận đến xanh mặt. Tiểu súc sinh, trước kia không để ý tới nàng, bây giờ lại dám nói thẳng nàng là thiếp!

"Tiêu Tiêu, sao con lại nói với di Khâu như vậy?" Tổng Từ Thành không biết nên bên vực cho ai bây giờ.

Tổng Tiêu khó hiểu nhìn Tổng Từ Thành.

Thiếu niên bệnh nặng vừa khỏi sắc mặt có chút tái nhợt, cặp mắt linh động trên gương mặt gầy yếu kia càng thêm phóng đại, hoang mang cùng kinh ngạc dần dần hiện ra.

Tổng Từ Thành nhất thời có chút mềm lòng, con trai vừa mất trí nhớ, cái gì cũng không hiểu, lại đọc sách sử cho nên đầu óc bị tiêm nhiễm lý luận cổ đại là chuyện bình thường. Tổng Từ Thành thở dài, nói với Khâu Minh Diễm: "Em trở về xe của mình đi, Tiêu Tiêu bị bệnh vừa khỏi."

Ngụ ý là, hiện tại con của tôi mới là quan trọng nhất, chớ có chọc giận hần.

Khâu Minh Diễm cắn chặt răng, miễn cưỡng cười nói: "Tiêu Tiêu vẫn bướng bỉnh như vậy, di Khâu không làm phiền con nữa."

Biết Tổng Từ Thành bên vực con trai của mình, cho dù là đứa ngốc cũng không hề bạc đãi, còn nàng đã sinh cho hần một cô công chúa thông minh khỏe mạnh, nhưng đến bây giờ vẫn chưa được thừa nhận. Âm thầm xiết chặt lòng bàn tay, Khâu Minh Diễm xoay người đi ra ngoài.

Tổng Tiêu nhũ mảy, đầu năm nay thiếp thất thật đúng là cao ngạo.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Ta đâu? Sao ta còn chưa xuất hiện?"

Chim nhỏ(*): "Dựa vào cái gì?"

(*): Chính là tác giả Lục Dã Thiên Hạc đó.

Ngư Đường: (yên lặng rút kiếm)

Chim nhỏ: "Hoàng Thượng tha mạng, lập tức, lập tức cho ngài lên sàng liền."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ký Ưc.

Thật nhanh, Tổng Tiêu đã đem chuyện thiệp thất khiến mình không thoải mái vứt ra sau đầu, chuyên tâm nghiên cứu chiếc xe nhà mình. Tổng Tiêu đối với chiếc xe không cần ngựa kéo mà vẫn có thể chạy nhanh như bay này rất tò mò, nhưng bởi vì rụt rè mà ngồi yên ở vị trí của mình, chốc lát lại nhìn những tòa nhà cao tầng bên ngoài sợ hãi than, nhìn không chớp mắt lái xe phía trước.

Tổng Tử Thành ngồi bên cạnh con trai không tìm được đề tài tán gẫu, thấy đôi mắt sáng lấp lánh của Tổng Tiêu nhìn chăm chăm lái xe, liền cười nói: "Thích xe sao? Chờ con mười tám tuổi có được hộ chiếu, ba sẽ cho con một chiếc còn tốt hơn cả chiếc này nữa."

"Được, đa tạ phụ thân." Tổng Tiêu cong cong ánh mắt, y mặc dù là một thư sinh, nhưng cũng rất thích xe ngựa, trước kia lúc còn ở Hàn Lâm Viện, Ngụ Cẩm Đường thường lấy cớ phi ngựa hẹn Tổng Tiêu ra ngoài chơi.

Nghĩ tới Ngụ Cẩm Đường, Tổng Tiêu lại thấy suy sụp, bây giờ mình là con trai của chủ gánh hát, không biết làm cách nào để đi tìm hắn. Chẳng lẽ phải đợi tới sau này kế thừa gánh hát, sắp xếp một kịch bản đưa cho bọn họ diễn sao? Huống hồ, Hoàng Thượng luân hồi chuyển thế rồi, chưa chắc gì đã nhớ được y.

Lý Vĩ Vĩ thấy Khâu Minh Diễm muốn đi theo về Tổng gia nhưng không đuổi kịp xe, hướng về phía Khâu Minh Diễm làm cái mặt quỷ, quay đầu lại nhìn nhóm "chó săn" còn đang chụp ảnh hắn, hào phóng phát phát tay. Nhóm "chó săn" cười cười cầm máy ảnh, làm dấu tay với Lý Vĩ Vĩ, ý là cam đoan sẽ chụp hắn bảnh nhất.

"Anh Đại, sao lại khách khí với nó như vậy?" "Tiểu chó săn" vừa mới vào nghề không rõ hỏi. Địa vị của Khâu Minh Diễm trong nghề không thấp, vừa rồi thái độ của Lý Vĩ Vĩ đối với Khâu Minh Diễm bất kính như vậy, hẳn đều thấy rõ ràng, nếu như tung ra ngoài sẽ là một tin tức lớn, thế nhưng anh Đại lại không cho hắn phát tán ra.

"Chú mày thì biết cái gì." Anh Đại vỗ vào ót của hắn một cái, "Chú mày không biết Lý Vĩ Vĩ vì sao kiêu kiêu ngạo ngạo như vậy ư? Người ta là thái tử gia của Vô Tận Anh Âm, mày có gan chọc vào bọn họ không?"

"Tiểu chó săn" há to miệng, hắn là người mới vào nghề, rất nhiều chuyện còn chưa biết, nhưng Vô Tận Anh Âm thì không thể không biết đến, đó là công ty đĩa nhạc số một Hoa quốc, trong giới giải trí không thua gì giải trí Tinh Hải, thủ đoạn đặc biệt cứng rắn, không dễ gì trêu chọc.

Tổng Tử Thành để cho con trai của mình chơi cùng Lý Vĩ Vĩ, cũng là muốn kết giao cùng với Vô Tận Anh Âm, chỉ là không nghĩ tới, Lý Vĩ Vĩ thật sự có thể trở thành bạn tốt của Tổng Tiêu.

"Tiểu chó săn" rụt đầu, giới giải trí nước thật là sâu, ai có thể nghĩ tới một tiểu ngôi sao hạng B nhỏ tuổi như vậy lại có thân thế lớn thế đâu?

...

Tổng gia có một vài bất động sản ở thành phố A, bình thường đều ở trong một ngôi biệt thự hơn ba trăm mét vuông nằm ở trung tâm thành phố, thuận lợi cho việc đi làm và đến trường của Tổng Tử Thành và Tổng Tiêu.

Nơi này là một tiểu khu sa hoa, mỗi nhà một hộ, Tổng Tiêu đối với thang máy nháy mắt một cái là thay đổi vị trí sợ hãi than. Di Trần kiên nhẫn hướng dẫn Tổng Tiêu cách sử dụng thang máy, giống như đang dạy cho một đứa nhỏ cách đi đường, Tổng Tiêu nghe vô cùng nghiêm túc.

Khâu Minh Diễm một bên neho mắt lại, xem ra thằng nhóc này thật sự mất trí nhớ, không khỏi âm thầm thở ra, đi vào cửa lớn, ánh mắt hướng về phía thiếu nữ đang ngồi trên sô pha ra hiệu.

Phòng khách hai tầng, nhìn qua thật rộng rãi, một bộ sô pha lớn đặt ở giữa phòng, thiếu nữ mặc chiếc váy liền áo màu hồng nhạt đang ngồi trên đó, nhìn thấy Tổng Tử Thành vào nhà liền tung tăng chạy lại, ngọt ngào gọi một tiếng "Ba".

Tổng Từ Thành đưa tay tiếp được con gái đang lao đến, cười cười, quay đầu nói với Tổng Tiêu: "Tiêu Tiêu, còn nhớ Tiểu Tranh hay không?"

Tổng Tiêu giương mắt nhìn cô nhóc đang ôm cánh tay Tổng Từ Thành làm nũng, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc một bộ váy ngắn, đem dáng người nổi bật phát đạt thật tốt mà bày ra, khuôn mặt nhỏ nhắn giống Khâu Minh Diễm bảy phần, kiều mị thướt tha.

Hơi hơi nhũn mảy, Đại Ngu coi như là triều đại tương đối cõi mờ, đều có lui tới với những quốc gia khác, nữ tử cũng có thể ra phố, bởi vậy đối với cách ăn mặc của các nữ y tá trong bệnh viện Tổng Tiêu vẫn có thể tiếp thu được, nhưng đứa em gái này, thấy thế nào cũng không giống bộ dáng của tiểu thư khuê các, làm cho y vô duyên vô cớ sinh ra vài phần không vui. Tổng Tiêu thay dép lê, chậm rãi đi đến bên người Tổng Từ Thành: "Đây là thứ nữ?"

Thứ nữ, thứ nữ... Khâu Minh Diễm mới vừa bày ra khuôn mặt tươi cười, nhất thời lại chuyển sang vắn vẹo. Tổng Tranh đang chuẩn bị nói chuyện nhất thời ngắc ngứ cả người. Trước kia từng bị mắng là con riêng, Tổng Tranh đã cảm thấy rất khó nghe, không nghĩ tới có điều còn khó nghe hơn nữa! Thứ nữ chính là con của thiếp, một từ đồng thời mắng trúng hai người.

Tên Tổng Tiêu đáng ghét, như thế nào còn chưa chết đi! Tổng Tranh hung hăng trừng mắt nhìn Tổng Tiêu liếc mắt một cái, quay đầu ưỡn khuỷu nhìn về phía Tổng Từ Thành: "Ba, sao anh lại nói con như vậy?"

Sắc mặt Tổng Tiêu đông cứng lại, người này so với thứ muội trước kia trong nhà kém xa, huống hồ những muội muội đó đối với Tổng Tiêu hết sức kính trọng, nào dám đứng trước mặt phụ thân cáo trạng.

Tổng Từ Thành há miệng thờ dốt, không biết nên nói như thế nào.

"Chỗ ở của con ở nơi nào?" Tổng Tiêu vốn muốn hỏi biệt viện của y ở đâu, nhưng lại nhìn thấy những căn phòng nối tiếp kia liền biết là sẽ không có viện riêng cho mình ở. Ở trong lòng thờ dài, quả nhiên là mở gánh hát, một tòa tam viện cũng mua không nổi.

"Phòng của con ở trên lầu." Tổng Từ Thành vốn định bảo dì Trần dẫn Tổng Tiêu lên, nhưng quay đầu lại thấy dì Trần đã đi làm cơm cho nên đẩy Tổng Tranh còn đang dính trong ngực ra, tự mình đưa Tổng Tiêu lên phòng.

Tổng Từ Thành kiên nhẫn giảng giải cho Tổng Tiêu cách sử dụng đồ vật trong phòng, trọng điểm là hướng dẫn cánh cửa phòng tắm.

Tiền Tổng Từ Thành rời đi, Tổng Tiêu cẩn thận đi dạo một vòng quanh phòng, đó là một căn phòng nhỏ, có phòng tắm và phòng thay quần áo, vách tường cùng vật dụng trong phòng đều là màu xanh da trời. Cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc, Tổng Tiêu cảm thấy đầu hơi choáng, đi đến cầm lên khung ảnh đang đặt trên đầu giường.

Trong ảnh chụp có một người phụ nữ xinh đẹp, ôm một đứa bé chừng bảy tám tuổi.

"Mẫu thân!" Tổng Tiêu dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve miêu tả đường nét trên khuôn mặt kia, bức họa rõ ràng như thế đến cả Tổng Tiêu cũng không tài nào vẽ ra được. Người phụ nữ trong tranh giống mẫu thân kiếp trước của y như đúc. Mẫu thân kiếp trước cũng ra đi sớm, nhưng ít nhất cũng nhìn thấy được Tổng Tiêu thi đỗ trạng nguyên, chỉ là không thể chờ đến lúc Tổng Tiêu lập gia đình, sao đời này lại ra đi sớm như vậy?

"A..." Đầu óc lại choáng váng, Tổng Tiêu ôm đầu ngã xuống giường.

...

"Tổng Tiêu, mày đúng là một người anh tốt, ngay cả đứa em gái nhu nhược cũng bắt nạt, hả?" Bốn thiếu niên nhuộm đầu vàng chóc vây chặn Tổng Tiêu trong ngõ tắt.

"Nhìn cái gì? Tiểu Tranh đã nói cho bọn tao hết rồi, mày lấy tiền tiêu vặt của Tiểu Tranh, còn đánh em ấy! Tao rõ ràng nhìn thấy vết xanh tím trên đùi Tiểu Tranh." Một người cao kều trong đó nhe răng cười nói.

"Thằng nhóc này, thế mà đi nhìn đùi con gái người ta?"

"Không, tao thấy gằn trên đầu gối mà, ha ha."

Bốn nam sinh cười đùa vài câu rồi đưa tay đánh Tổng Tiêu. Tổng Tiêu muốn phản kháng nhưng căn bản không thể khống chế được thân thể, bị bốn người họ đẩy ngã ra đằng sau, chỉ cảm thấy đầu bị đập vào thứ gì đó. "Bang..." một tiếng, trước mắt chính là một mảnh tối đen, lại mở mắt ra, vẫn là căn phòng màu xanh da trời kia.

Tổng Tiêu ngồi xuống day day thái dương, hình ảnh vừa rồi chính là ký ức trước đây của khối thân thể này. Thứ nữ này đúng là lớn mật, dám cấu kết với người ngoài hành hung anh ruột của mình. Tổng Tiêu đem khung ảnh trong ngực trả về chỗ cũ, đứng dậy đi đến phòng tắm, mở vòi sen tắm rửa một cái, lại quen thuộc tìm được vị trí của máy sấy.

Tổng Tiêu cảm máy sấy tóc có chút sừng sốt nhưng lại lập tức thoải mái, thân thể khôi phục một ít ký ức, đối với căn phòng đã dần cảm thấy quen thuộc rồi.

Đội Tổng Tiêu thay quần áo xong đi xuống lầu, dì Trần cũng đã chuẩn bị xong cơm chiều.

Bàn ăn dài phong cách Châu Âu, Tổng Từ Thành ngồi ở vị trí chủ thượng, cầm một tờ tin tức giải trí lật xem. Tổng Tiêu gật đầu chào hỏi hân, vô cùng tự

nhiền ngồi vào vị trí bên trái của Tổng Từ Thành, Đại Ngụ lấy tả vi tôn(*), làm con trai trưởng trong nhà, lại không có trường bối, Tổng Tiêu đương nhiên phải ngồi bên trái vị trí chủ thượng.

(*): Lấy phía bên trái là vị trí tôn quý.

Tổng Từ Thành ngẩng đầu, thấy con trai ngồi bên cạnh mình, không khỏi có chút kinh ngạc vui mừng. Trước kia đứa nhỏ này rất quái gở, luôn ngồi cách xa hẳn, thậm chí là ngồi ở đầu bên kia một mình một đĩa mà ăn, dần dà cũng làm lòng hắn nguội lạnh. Không có cha mẹ nào không muốn gần gũi con của mình, Tổng Từ Thành cười nói: "Đã quen sử dụng đồ vật trong phòng chưa?"

Tổng Tiêu nhìn thoáng qua Tổng Từ Thành, hơi hơi cúi đầu, kính cẩn nghe theo mà đáp: "Hồi phụ thân, con nhìn thấy những thứ kia, có thể nhớ lại một ít cách dùng."

Tổng Từ Thành nhìn thấy động tác của con trai, khó hiểu mà cảm thấy thực thoải mái, cứ như vậy chuyên chú nhìn Tổng Tiêu trả lời vấn đề của hắn, động tác hơi hơi cúi đầu cũng không có vẻ nhất gạn, ngược lại làm cho Tổng Từ Thành cảm nhận được sự tôn kính: "Vậy thì tốt quá, ba còn lo con mấy ngày nay không dùng được những đồ điện tử, tháng sau vào nhập học sẽ thấy không quen."

Thành tích học tập của Tổng Tiêu quá kém, không thi đậu trung học phổ thông, thật may là Tổng gia có tiền, bỏ ra chút tiền là có thể vào trường tư nhân. Ngoại ô thành phố A có trung học Thánh Mông, có tiếng là trường học quý tộc, chất lượng dạy học không thua gì trường học công lập tốt nhất thành phố A. Nhưng bởi vì học phí quá cao cho nên bên trong chỉ có hai loại học sinh, một loại là học sinh thành tích cực kỳ ưu tú được nhận học bổng, có thể miễn học phí, chỉ cần trả tiền sách vở và nơi ở, một loại là con nhà giàu thành tích không cần tốt, chỉ cần giao một khoản học phí kết xù là được.

Khâu Minh Diễm cùng Tổng Tranh xum xoe đi phòng bếp giúp đỡ bung com, đi ra nhìn thấy Tổng Tiêu ngồi bên cạnh Tổng Từ Thành, không khỏi liếc nhìn nhau.

Tổng Tranh bung một chén thuốc đi đến trước mặt Tổng Tiêu, e e sợ sợ mà nói: "Anh, thuốc của anh."

Tổng Tiêu hơi hơi nhíu mày, đưa tay vững vàng tiếp được bát thuốc kia: "Ngồi xuống ăn com, đây không phải chuyện em nên làm." Thứ nữ cũng là tiểu thư trong nhà, sao có thể làm việc hạ nhân?

Vốn định dựa vào cái này để lôi kéo sự đồng tình trước mặt Tổng Từ Thành, lại không ngờ đến Tổng Tiêu sẽ nói như thế, làm cho Tổng Tranh nhất thời quên từ. Tổng Từ Thành rất là vui mừng cười cười, con trai sau khi tỉnh lại thật sự là hiểu chuyện, đã biết nghĩ cho em gái rồi.

Khâu Minh Diễm đặt đồ ăn lên bàn, vội vàng nói: "Nhìn xem, anh trai biết đau lòng cho em gái rồi, Tiểu Tranh con nhanh ngồi xuống đi, để mẹ làm được rồi."

Chờ Khâu Minh Diễm đem món ăn cuối cùng dọn lên bàn, Tổng Tiêu mở miệng nói: "Đi xuống đi, nơi này không cần đi hầu hạ." Điều kiện trong nhà không tốt, để thiếp bung trả rót còn được, nhưng y cùng phụ thân ăn com, thiếp ở bên cạnh thì không thích hợp.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Hoàng hậu, trầm ở hiện đại học được một kỹ năng mới."

Tiêu Tiêu: "Cái gì?"

Ngư Đường: "Vật lông chim!"

Tiêu Tiêu: "Có lợi ích gì sao?"

Ngư Đường: "Có thể cho ta lên sân khấu sớm một chút" (tà mị cười).

Chim nhỏ: "Hết chương này là xuất hiện, tôi lấy lông chim ra thề!" QAA

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngồi Cùng Bàn.

Lúc đầu Khâu Minh Diễm còn chưa hiểu rõ ý của Tổng Tiêu, ước chừng sừng sốt năm giây "máu mới kịp lên não", nhất thời tức giận đến tay chân phát run.

"Tống Tiêu, anh có ý gì! Anh coi mẹ tôi là nha hoàn sao?" Tống Tranh ngồi một bên lập tức hét ầm lên.

Trên mặt Tống Từ Thành có chút không nhịn được, một bên cảm thấy bộ dáng con trai vênh mặt hất hàm sai khiến rất buồn cười, một bên cảm thấy lời này hơi quá đáng, cho nên phải lên tiếng hòa giải: "Tiêu Tiêu, nói chuyện kiểu gì vậy! Minh Diễm, em đừng so đo với trẻ con nữa, Tiêu Tiêu còn mất trí nhớ mà, ngồi xuống ăn cơm đi."

"Tiêu Tiêu, dĩ biết con không thích đi, nhưng dù sao con cũng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi, sao con lại..." Khâu Minh Diễm ngồi xuống thở hắt hắt hai cái, vẫn là nhịn không được mở miệng nói vài câu, nói xong còn giả vờ cuối đầu lau lệ.

Tống Tiêu nhìn Khâu Minh Diễm vừa ngồi xuống vừa khóc, mày nhăn càng chặt hơn, quay đầu nói với Tống Từ Thành: "Phụ thân, thiếp sao có thể ngồi cùng bàn với gia chủ..."

"Tống Tiêu!" Tống Từ Thành quát bảo ngưng lại, thế nhưng vừa nhìn thấy con trai mím môi, Tống Từ Thành lại có chút hối hận vì đã quá lớn tiếng. Trước kia Tống Tiêu một năm cũng không nói với hắn được mấy câu, khó khi có thể cùng nhau nói chuyện như vậy, hắn không nên dọa con trai sợ hãi, "Khụ, không cho nói cái gì 'thiếp' nữa, ngày mai để thư ký Tư mua cho con mấy quyển sách bình thường đọc."

Khâu Minh Diễm bị Tống Từ Thành vức sang một, khóc cũng không nổi nữa, dù sao nàng cũng chưa có bước vào nhà người ta, không thể náo loạn trên bàn cơm, chỉ có thể âm thầm cắn răng, tính toán cơm nước xong lại tìm Tống Từ Thành khóc lóc kể lể một phen, thuận tiện nhắc đến việc hôn sự.

Trong nhà không có quy tắc, nếu gia chủ không thêm đề ý, Tống Tiêu cũng không muốn quản nữa, bưng bát cơm lên nghiêm túc ăn. Tống Tiêu vốn xuất thân dòng dõi thư hương, quan cư tam phẩm, sau lại thành hoàng tộc, tự nhiên dưỡng ra một thân quý khí, động tác ăn cơm tao nhã thanh quý, cảnh đẹp ý vui.

Hai mẹ con một bên ăn không biết vị, nhìn Tống Tiêu đang ăn càng thêm tức giận.

Dùng xong cơm chiều, Tống Tiêu theo Tống Từ Thành vào phòng sách.

"Con trai à, kiến thức trung học cơ sở con còn nhớ rõ không?" Tống Từ Thành đem sách giao khoa đưa cho Tống Tiêu, "Còn một tháng nữa là trường học khai giảng, kiến thức cơ bản con đều quên rồi, làm sao thi khảo sát chất lượng đầu năm được đây?"

Tống Tiêu cảm quyền mở ra nhìn, cái gì mà "Phương trình hóa học... Bảng chu kỳ nguyên tố..." Thử nhớ lại những kiến thức trước đây, thật tốt... xem chả hiểu!

"Trung học Thánh Mông có cuộc thi khảo sát chất lượng đầu năm, căn cứ vào thành tích để phân lớp," Tống Từ Thành thấy bộ dáng mờ mịt của con, liền biết Tống Tiêu ngay cả sách giáo khoa cũng xem không hiểu, "Ngày mai ba sẽ kêu Tư Đạt Thư mời gia sư đến nhanh chóng bổ sung kiến thức cho con, ba đã nói chuyện với thầy hiệu trưởng xin phép cho con vào học trễ vài ngày rồi."

Gia sư? Chắc là tư thực tiền sinh, Tống Tiêu đã rõ ý của Tống Từ Thành, lập tức gật gật đầu, ngàn năm nay tri thức nhân loại phát triển theo cấp số nhân, hiện tại Tống Tiêu rất cần một giáo viên như vậy, dạy lại cho y từ đầu.

"Đa tạ phụ thân." Tống Tiêu nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tống Từ Thành, có chút hoảng hốt, kiếp trước phụ thân chưa bao giờ quá quan tâm Tống Tiêu, chỉ là định kỳ đến kiểm tra việc học tập của y cho có lệ, nhưng bởi vì đầu óc Tống Tiêu siêu phàm xem qua là nhớ, sách nào cũng có thể đọc thuộc lòng, lâu dần phụ thân cảm thấy việc này quá dư thừa, cho nên không quản Tống Tiêu nữa.

"Con trai ngốc," Tống Từ Thành thử đưa tay xoa xoa đầu Tống Tiêu, đổi được ánh mắt kinh ngạc của đối phương, tóc ngắn sờ thật mềm mại, thấy con trai không có né tránh, nhịn không được lại sờ sờ, "Gọi là ba, đừng gọi phụ thân nữa, ba đâu có già đến thế đâu."

"Ba..."

"Ừ, con trai ngoan..."

Khâu Minh Diễm bưng chén đồ ăn khuya đứng ở ngoài cửa, nghe trong phòng truyền ra tiếng cười của hai cha con, oán hận cắn môi.

Ngày hôm sau, Tư Đạt Thư tìm được một nữ gia sư chừng hơn hai mươi tuổi, là nghiên cứu sinh của trường đại học trọng điểm tốt nhất thành phố A, gọi là Đinh Tuệ. Đinh Tuệ tranh thủ kỳ nghỉ hè đi làm gia sư để kiếm thêm học phí.

Đinh Tuệ vừa vào cửa đã phát hiện đây một gia đình giàu có, không khỏi có chút thất thỏm. Con nhà giàu rất khó hầu hạ, mấy ngày trước đã dạy qua một người, đầu tóc nhuộm vàng, vẻ mặt khinh thường, học vài ngày đã bỏ.

Tống Tiêu xuống lầu để gặp gia sư, cho nên nhờ di Trần chọn giúp y một bộ quần áo chỉnh tề, áo sơ mi trắng và quần dài màu đen, còn cài thêm một chiếc nơ nhỏ.

[Heo: Tui đang tưởng tượng ra một bộ trang phục bồi bàn, bó tay ẻm ____]

"Tiêu Tiêu, đây là cô Đinh, thạc sĩ nghiên cứu sinh đại học A," Tư Đạt Thư cười nói với Tống Tiêu đang đứng trên lầu, "Cô Đinh, đây là Tống Tiêu, Tống Tiêu vừa mới tốt nghiệp trung học cơ sở."

Đình Tuệ ngẩng đầu nhìn thiếu niên đứng trên vòng xoay cầu thang chậm rãi đi xuống, nhất thời ngẩn ngẩn cả người. Thiếu niên dáng người cao ngất, nện bước thong dong, chiếc cầm tinh xảo thoảng gió lên, không có chút vẻ ngạo mạn nào, ngược lại còn mang theo một loại quý khí hồn nhiên, ngây thơ. Trong nháy mắt đó, Đình Tuệ cảm thấy mình đã nhìn thấy vương tử chân chính.

Tổng Tiêu biết ở hiện đại nam nữ đều có thể đến trường, cho nên đối với cô gái có thể học lên thạc sĩ này rất là khâm phục, đi đến trước mặt Đình Tuệ, gật đầu nói: "Chào cô Đình."

"Chào tiểu vương tử." Đình Tuệ tươi cười, thiếu niên vừa đẹp trai vừa lễ phép làm cho người ta yêu thích, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy khuôn mặt này, bất cô đi làm không công cũng được a.

"Mấy ngày trước Tổng Tiêu nhà chúng tôi gặp chuyện ngoài ý muốn, không còn nhớ rõ chuyện trước kia nữa, phiền Đình tiểu thư dạy từ đầu." Tư Đạt Thư thấy hai người chuẩn bị lên phòng Tổng Tiêu, không yên lòng nói với theo.

"Ngài cứ yên tâm." Đình Tuệ không để ý khoát tay, một giờ sau, cuối cùng cô nàng hiểu rõ cái gì gọi là "dạy lại từ đầu".

"Phương trình bậc nhất này em biết làm không? Thế, phương trình kia em biết không?" Đình Tuệ nhìn vẻ mặt mờ mịt của thiếu niên trước mặt, giật giật tóc, đây chính là phải dạy lại từ kiến thức tiểu học a!

Đình Tuệ lục tìm sách giao khoa từ lớp một cho tới lớp chín trên kệ sách đem ra, dạy lại từ đầu.

"Ồ ồ, em học rất nhanh đó, có phải đã nhớ được cái gì rồi không?" Đình Tuệ đối với việc mất trí nhớ chỉ xảy ra trong phim truyền hình này vô cùng tò mò.

Tổng Tiêu ngẩng đầu khỏi trang sách liếc nhìn Đình Tuệ một cái, tiếp tục đọc sách không để ý tới cô nàng. Nữ gia sư này cũng không tệ lắm, chỉ có điều không biết rụt rè là gì, sờ đầu y không nói, còn chăm chú nhìn y cười ngây ngô nữa chứ.

...

Thời gian thoáng một cái trôi đi, cho dù Tổng Tiêu có thể nhìn qua là nhớ đi chăng nữa nhưng kiến thức từ cấp một đến cấp hai mênh mông vô cùng, Tổng Tiêu chỉ còn nước học vẹt. Đến ngày khai giảng vẫn chưa học xong kiến thức lớp chín. Đình Tuệ nói nếu như không học kiến thức lớp chín thì lên lớp mười nghe giảng sẽ giống như đang nghe thiên thư, kiên trì giảng hết cho Tổng Tiêu.

Cho nên một tuần sau Tổng Tử Thành mới dẫn Tổng Tiêu đến trường học báo danh.

Cuộc thi khai giảng chấm dứt từ lâu, lớp cũng xếp xong rồi, nhưng mà trường học đối với nhóm con nhà giàu bỏ tiền đến trường này tương đối khoan dung, cho Tổng Tiêu một mình làm lại bài kiểm tra.

Trước kia thành tích của Tổng Tiêu không tốt, cho nên giáo viên phụ trách phân ban cầm tờ giấy kiểm tra bị làm đến nát như này cũng không cảm thấy có gì không ổn, cầm tờ danh sách phân lớp đến hỏi Tổng Tiêu: "Em có sở trường gì không?"

"Cầm kỳ thư họa đều có thể, am hiểu nhất là thổi tiêu." Tổng Tiêu nghiêm túc đáp.

Giáo viên phân lớp nhìn y, đứa nhỏ này thật không khiêm tốn, lại nhìn vị tổng giám đốc giải trí Tinh Hải đứng phía sau Tổng Tiêu, viết lên danh sách phân lớp "Năng khiếu: biểu diễn", xếp vào lớp năng khiếu 10-1. Người ta dù gì cũng có ba làm trong giới giải trí, cho dù học không giỏi thì vẫn có thể vào được trường nghệ thuật như thường.

Cái gọi là lớp năng khiếu này, không phải là nơi tập hợp những học sinh ưu tú giỏi giang gì, mà là tập hợp những học sinh có năng khiếu được cộng điểm thêm và học sinh được tuyển chọn đặc biệt. Nói trắng ra là lớp học dành cho một đám con nhà giàu.

Chủ nhiệm lớp là một cô giáo hơn bốn mươi tuổi, bề ngoài thoạt nhìn rất có kinh nghiệm: "Cô họ Cố-là chủ nhiệm lớp em, để phụ huynh giúp em thu dọn phòng ngủ đi, em theo cô lên lớp trước đã, chậm trễ một tuần rồi, không thể kéo dài thêm nữa."

Cô Cố không nói hai lời tha Tổng Tiêu bước đi, lưu lại Tổng Tử Thành và Tư Đạt Thư xách theo bao lớp bao nhỏ sững sờ tại chỗ. Hiệu trưởng đi cùng đắc ý cười nói: "Chủ nhiệm lớp này là tôi mời từ trung học số một qua đó, rất có trách nhiệm, giao con em cho cô ấy thì cứ yên tâm."

Tư Đạt Thư nhìn bóng dáng cô giáo đi xa, khóc miệng co giật, này, này mà là giáo viên trường quý tộc cái gì, ngược lại giống y hệt cái mụ chủ nhiệm lớp liều mạng trước đây của hắn nha.

...

Tổng Tiêu đeo túi xách, ôm một chồng sách giao khoa mới lĩnh đi theo chủ nhiệm đến phòng học. Bây giờ là tiết tự học cho nên không có giáo viên trên lớp.

Cô Cố đứng trên bục giảng, dùng xấp bài đập đập lên bàn: "Tất cả ngẩng đầu lên coi, đây là bạn học mới Tổng Tiêu vừa được phân vào lớp ta, mọi người hoan nghênh nào."

"Bốp bốp bốp bốp..." Tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, cô Cố bảo Tổng Tiêu lên tự giới thiệu.

"Chào mọi người, tớ là Tống Tiêu, lần đầu gặp mặt, sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn." Trung học Thánh Mông có đồng phục thống nhất, là tây trang cách điệu, áo sơ mi trắng mặc trên người Tống Tiêu, chẳng hiểu sao làm cho người ta cảm thấy rất giống lễ phục.

Trong lớp yên tĩnh vài giây.

"Móa, lòi ở đâu ra con mọt sách vậy, đã vậy còn học cùng lớp nữa chứ..." Nam sinh ngồi đầu bàn khinh thường bĩu môi.

"Đẹp trai quá đi!" Một nữ sinh nhin không được thốt lên, trong lớp lập tức rần rần hưởng ứng, đem câu nói của nam sinh vừa nảy quăng lên chín tầng mây.

"Má ơi má ơi, cậu nói hần với lớp trưởng ai đẹp trai hơn hả?"

"Phong cách hai người hoàn toàn khác nhau mà, cậu ta rõ ràng thuộc loại hai: thiếu niên ôn nhu nha, hí hí..."

"Im lặng!" Cô Cố trung khí mười phần rống lên, cả lớp lập tức yên tĩnh trở lại, "Còn mấy chỗ trống, em tự chọn một chỗ đi. Sắp hết tiết rồi mấy đứa còn không tranh thủ làm bài tập, rảnh rồi lắm phải không?"

Tống Tiêu đưa mắt nhìn quanh một vòng, bởi vì là trường quý tộc cho nên sĩ số mỗi lớp không nhiều, chừng ba mươi ba mấy người, hai bàn xếp cạnh nhau, mỗi bàn một người. Trong lớp còn dư ba chỗ, đều có bạn cùng bàn rồi. Một chỗ là nam sinh đeo kính mắt thật dày, cơ mà đầu tóc bóng lờng, vừa nhìn là biết mấy ngày chưa gội đầu; một chỗ là nữ sinh hai mắt sáng lòe lòe, đang nhìn Tống Tiêu không chớp mắt...

Bạn học ngồi cùng bàn mà không gọi đầu là Tống Tiêu chịu không nổi rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, ngồi cùng nữ sinh cũng không thích hợp, chỉ có thể đưa ánh mắt chuyển qua vị trí cuối cùng.

Đó là một nam sinh cao kều thoát nhìn rất sạch sẽ, bởi vì hần vẫn luôn ghé vào trên bàn ngủ say cho nên không thấy rõ mặt mũi, chỉ có thể thấy một cái ót anh tuấn với chiếc cổ thon dài trắng nõn.

Tống Tiêu đi qua ngồi bên cạnh hần.

Cảm giác có người tới gần, cái người ngủ đến trời đất mù mịt nháy mắt tỉnh táo lại, ngóc đầu nhìn kẻ vừa bén mảng đến đây, trùng hợp Tống Tiêu cũng quay đầu qua. Trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, cả hai đồng thời ngậy ngấn cả người.

Tống Tiêu nhìn dung mạo thiếu niên trước mặt, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt. Mày kiếm, mắt sáng, môi mỏng, đúng là khuôn mặt tuấn mỹ vô song của Cảnh Nguyên đế!

=====

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Biết ngồi cùng bàn nghĩa là gì không?"

Tiêu Tiêu: "Là gì?"

Ngư Đường: "Bàn giống như giường, ngồi cùng bàn nghĩa là người cũng muốn nằm cùng giường với ta."

Tiêu Tiêu: ...

Cô giáo Cố: (^ _ ^)#

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lớp Trưởng.

So với bộ dáng thành thực lạnh lùng năm ba mươi tuổi thì dung mạo này trông thật non nớt, nhưng Tống Tiêu đã ở cùng hần mười năm trời, tuyệt đối không nhận lầm được.

Đúng lúc này chuông tan học vang lên, cô Cố xoay người rời khỏi phòng, cả lớp mắt đã trở nên ồn ào náo nhiệt.

"Ồ, không phải chứ, cậu ta dám ngồi cạnh lớp trưởng kìa tui bay..." Mấy đứa trong lớp bắt đầu rì rầm.

"Tụi mày đoán coi nó sẽ bị đánh sau mấy phút?"

"Cha mẹ ơi, lớp trưởng nhúc nhích rồi kia!"

Một đám nam sinh bu đầu lại chuẩn bị xem kịch vui, các nữ sinh thì hồi hộp lo lắng thay cho Tống Tiêu.

...

Tống Tiêu nhìn người trước mắt chậm rãi ngồi thẳng dậy, một tay khoát lên trên lưng ghế, đôi mắt đen láy sâu thẳm nồng đậm tính chiếm hữu nhìn chăm chăm vào y. Tống Tiêu cảm thấy trái tim mình đang run lên, nuốt nuốt nước miếng, chậm rì rì nói: "Xin chào, tớ tên là Tống Tiêu, còn cậu?" Lúc này trên đường đi Tư Đạt Thư đã dạy hẳn khi gặp bạn cùng lớp phải chào hỏi như vậy mới có thể cùng người ta trở thành bạn tốt được.

Đôi đồng tử đen láy của đối phương chột co rút, môi mím thành một đường.

"Tớ là Lưu Lộ, cậu tên Tống Tiêu phải không?" Bên tai truyền đến một giọng nữ khoan khoái, Tống Tiêu quay đầu qua, nhìn thấy nữ sinh ngồi trước y xoay lại nhìn mình cười hi hi. Nữ sinh này bề ngoài trông rất đáng yêu, nhất là lúc cười rộ lên còn có thể nhìn thấy hai lúm đồng tiền xinh xinh trên má cô nàng.

"Tôi là Tiền Gia Huy," Nam sinh ngồi cùng bàn Lưu Lộ cũng xúm lại góp vui, "Người anh em, tên của cậu nghe quen ghê, he he, chúc mừng cậu trở thành bạn cùng bàn với lớp trưởng nho..."

Tiền Gia Huy đang nói chuyện như sáo đột nhiên im bật, cánh tay vừa vươn ra cũng lật đặt rụt về trên miệng làm động tác kéo khóa.

"Ngu Đường," Lớp trưởng đại nhân thu hồi ánh mắt hình viên đạn trên người Tiền Gia Huy về, chậm rãi chuyển sang, tiếp tục nhìn Tống Tiêu, "Tớ tên Ngu Đường." Thanh âm của hắn trầm thấp dễ nghe, còn mang theo vài phần trong trẻo đặc hữu của thiếu niên.

Bây tay đặt dưới gầm bàn của Tống Tiêu đột nhiên xiết chặt lại, sắc mặt không có nửa điểm biến đổi, cong cong ánh mắt nói với Ngu Đường: "Rất vui được biết cậu."

Ngu Đường nhìn chăm chăm Tống Tiêu trong chốc lát, từ trong lỗ mũi khẽ "Ừm" một tiếng rồi không nói gì nữa, cánh tay gác hờ trên bàn, hai ngón tay gõ nhẹ lên bàn từng cái từng cái một.

Đây là thói quen của Cảnh Nguyên để khi suy nghĩ về việc nào đó, hai ngón tay gác trên lòng y vô thức gõ nhịp. Tống Tiêu nhìn hai ngón tay thon dài nâng lên rồi hạ xuống, giống như đang gõ vào trái tim mình, "cộc cộc cộc" tựa như thanh âm gian nan giãy dụa trong hy vọng mỏng manh.

Ngu Đường đột nhiên đứng dậy, một tay cắm trong túi quần, từ trên cao nhìn xuống Tống Tiêu một cái rồi xoay người bước đi. Nam sinh ngồi sau Ngu Đường cũng đứng lên, cúi đầu đi theo Ngu Đường ra khỏi phòng học,

Tống Tiêu có chút ngu người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Quả nhiên là bị ghét rồi." Có người vui sướng khi người gặp họa mà nói.

"Ê thằng kia, mày đúng là không biết điều," Có một nam sinh lùn như nấm đi tới gõ lên bàn Tống Tiêu, "Mày tưởng ai muốn ngồi bên cạnh lớp trưởng là ngồi hả? Tao khuyên mày dọn đi càng sớm càng tốt, qua ngồi kế 'chị Hoa' đó, ít ra mày còn được chết toàn thây." Nam sinh chia chia sang nữ sinh hai mắt sáng rực kia, cười xấu xa.

Nữ sinh kia sở dĩ bị gọi "chị Hoa" không phải vì họ Hoa mà là vì nhỏ mê trai, trong lớp chỉ cần có ai có một chút tư sắc đều không thoát khỏi "mã trào" của nhỏ, người duy nhất chị Hoa không dám đụng vào chỉ có một mình lớp trưởng đại nhân.

Chị Hoa thấy Tống Tiêu nhìn mình, hai tay lập tức ôm ngực, lắc lắc cái hông lượn tới, về mặt ai oán nói: "Ai nha nha, Tống Tiêu, sao cậu không qua ngồi cùng bàn với người ta, lớp trưởng xấu lắm, cậu mà ngồi chung với hắn..."

Còn chưa nói xong đã cảm thấy sau lưng thổi tới từng trận gió đông lạnh buốt, chị Hoa lập tức cứng người lại, chỉ thấy cái vị lớp trưởng đại nhân đã đi rồi tự dưng quay lại, đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì tay chân đã phản xạ có điều kiện mà tránh qua một bên.

Ngu Đường không để ý đến những người xung quanh, gờ tay chụp lấy cổ tay Tống Tiêu lôi ra khỏi vòng vây.

"Ồ la la, sắp sửa có trò hay rồi nè!" Một đám nam sinh trong lớp chen chúc qua cửa sổ nhìn ra ngoài, chuẩn bị hóng xem Ngu Đường dạy dỗ "ma mới".

"Hoàng... Ngu Đường, cậu kéo tớ đi làm gì?" Tống Tiêu bị kéo cả người lao đảo, nghiêng trái ngã phải theo đối phương ra khỏi phòng học.

"Lấy bằng tên." Ngu Đường quay đầu tỉnh bơ nhìn Tống Tiêu.

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, đột nhiên loa phát thanh vang lên, giọng nói khùng bô của giáo viên chủ nhiệm truyền tới: "Các lớp trưởng năm nhất lập tức đến phòng giáo vụ nhận bằng tên mang về lớp!"

"Hừm..." Tống Tiêu há miệng thở dốc, cái chuyện này lỗi đại một bạn ngồi gần cửa lớp đi là được rồi, hai người họ ngồi vị trí giữa lớp, mắc gì phải quẹo một vòng lớn trở về kéo mình đi làm chi?

"Ngồi cùng bàn là phải biết giúp đỡ lẫn nhau." Tâm trạng Ngu Đường dường như rất tốt, khoe môi hơi hơi giương lên, lại nắm cổ tay Tống Tiêu tiếp tục

tha đi.

Tổng Tiêu cố gắng theo kịp bước chân của hắn, sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua nam sinh vẫn đi theo sau bọn họ không xa. Nam sinh đó hơi thấp hơn Ngu Đường một chút, đi đường mà vẫn cúi đầu, hô hấp rất nhẹ, nếu không phải ngay từ đầu đã nhìn thấy hắn, chỉ sợ là Tổng Tiêu cũng không phát hiện có người theo dõi mình. Nam sinh ngẩng đầu lên nhìn Tổng Tiêu nhưng không có ý chào hỏi, lại tiếp tục cúi đầu xuống duy trì khoảng cách ba bước với Ngu Đường.

"Cậu ta là Độc Cô Âm" Ngu Đường nói ra một cái tên kỳ quái rồi thì không cho Tổng Tiêu quay đầu lại nữa, bắt y nhìn thẳng phía trước cẩn thận đi đường.

...

Trung học Thánh Mông là năm tòa nhà nối liền nhau tạo thành khu phòng học chính, mỗi tòa nhà được nối liền với nhau bằng các dãy hành lang được thiết kế tinh xảo, phòng giáo vụ nằm ngay trước ký túc xá ba tầng, bọn họ chỉ cần đi thẳng qua là được.

Khi đến nơi phát hiện rất nhiều người đã đứng trong phòng giáo vụ rồi, lớp trưởng các lớp cầm tờ danh sách học sinh so sánh với lại bảng tên được phát, dù sao vừa mới lên làm lớp trưởng không bao lâu, việc này cũng có thể coi là trọng đại, cho nên lớp trưởng các lớp ai nấy đều cẩn thận nghiêm túc.

"Năng khiếu 10-1." Ngu Đường đi tới trước mặt thầy giáo chia bảng tên báo tên lớp, sau đó nhận được một cái thùng các-tông nhỏ.

Phòng giáo vụ chỉ có duy nhất một cái bàn lớn, lớp trưởng mấy lớp kia đã chen chặt cứng xung quanh rồi, Ngu Đường vút một ánh mắt ra hiệu cho Độc Cô Âm, gia hỏa kia đang cúi đầu nhanh chóng lên vào trong đám người, ngay lúc Tổng Tiêu còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra thì trong đám đông đã xuất hiện ra một khoảng trống.

Ngu Đường đặt thùng các-tông lên bàn, đen danh sách lớp đưa cho Tổng Tiêu ý bảo y đi đối chiếu lại danh sách với bảng tên.

Tổng Tiêu nhìn mấy lớp trưởng lớp khác, bọn họ đa số đều dẫn theo bạn học tới, nhưng mà một người đọc tên trong danh sách một người kiểm bảng tên, còn đằng này ngược lại, Ngu Đường giao tất cả cho mình. Bĩu môi, cúi đầu cẩn thận xem danh sách một lần sau đó ném qua một bên, bắt đầu tiến hành phân chia.

Những bảng tên này đều được làm bằng kim loại, mặt trên có khắc huy hiệu trung học Thánh Mông viết tắt là chữ "S-M", bên dưới viết rõ ràng tên và mã số học sinh.

Tổng Tiêu kiểm tra mã số trước, thấy mã số không có vấn đề gì mới tiếp tục kiểm tra họ tên, trong lúc đó chưa từng nhìn lại danh sách một lần nào cả.

Ngu Đường đứng bên cạnh, con ngươi thâm trầm nhìn Tổng Tiêu.

...

"Ở đây có bảy mươi hai đóa hoa, mỗi đóa phía dưới đều có một câu thơ, các khanh đã xem qua một lần rồi, lát nữa trầm chọn đóa nào các khanh phải đối được câu thơ trong đóa hoa đó, người thắng nhiều nhất sẽ được trầm ban thưởng hậu hĩnh." Lộc Minh yển cảnh xuân như mực, tiên đế cười thoải mái, cầm lấy một đóa hoa mẫu đơn.

"Nam quốc hữu giai nhân, dung nhan tựa đào lý." Không đợi mọi người kịp phản ứng, tiểu Trọng Nguyên trẻ tuổi đã thản nhiên mở miệng.

Thơ ghi dưới hoa lại không có chút liên quan gì tới hoa, vô cùng khó nhớ, vài tên tiến sĩ muốn thể hiện nghĩ đến đầu đầu mò hôi cũng không nhớ ra, vậy một tiểu trọng nguyên chưa đầy mười bảy tuổi kia ung ung nhàn hạ, hỏi câu nào đều đáp câu đó, mỗi lần trả lời đúng một câu, cặp mắt xinh đẹp đó sẽ lập tức cong lên.

"Lão Thất, ngươi cũng chọn một đóa đi." Ngu Cẩm Đường đang ngây ngẩn nhìn tiểu Trọng Nguyên bị thanh âm phụ hoàng vang lên bên tai làm cho búng tỉnh.

"Vâng, phụ hoàng." Đưa tay cầm lấy một đóa hải đường, trực tiếp đưa tới trước mặt Tổng Tiêu.

Tiểu Trọng Nguyên mắt cười cong cong khẽ sùng sốt, hai tay tiếp nhận đóa hoa hải đường màu sắc diễm lệ, dùng thanh âm trong sáng để nghe cười nói: "Người xưa không biết đã nơi nào, đào hoa như trước cười xuân phong."

Người xưa không biết đã nơi nào, đào hoa như trước cười xuân phong..

...

"Xong rồi," mắt cười cong cong xuất hiện ngay trước mắt, còn có một tấm thẻ kim loại, "Đây là của cậu."

Ngu Đường nhận lấy bảng tên của mình: "Của cậu đâu?"

"Ồ đây." Tổng Tiêu cười lấy ra cái của y, Tổng Tiêu rất thích trò ghi nhớ đồ vật này, cho nên lúc này bị lớp trưởng sai khiến cũng không cảm thấy không vui.

Ngu Đường đưa tay lấy tấm thẻ khắc tên "Tống Tiêu", hai ba cái xé đi lớp vỏ ni-lon bên ngoài, mở kim băng mặt sau ra tự tay cài lên ngực trái Tống Tiêu.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần gũi, mùi hương bạc hà thơm ngát trên người thiếu niên xông vào mũi làm cho Tống Tiêu cứng người lại.

"Đứng yên." Ngu Đường nói một câu, hình như không thường làm việc này cho nên ghim vài lần mới dính được, sau đó đem tấm thẻ kim loại khắc hai chữ "Ngu Đường" nhét vào tay Tống Tiêu.

"Hửm?" Tống Tiêu khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngu Đường cau mày: "Ngán người làm cái gì, mau... đeo vào cho tót."

Tiểu kịch trường:

Tiểu Tiêu: "Hoàng Thượng, sao lại bắt ta đeo cái này?"

Ngu Đường: "Đeo cái này, ngươi chính là người của trẫm."

Tiểu Tiêu: "... Ta không thể đeo cho ngươi cái này, đây là đại bất kính."

Ngu Đường: "... Gâu!"

[Heo: Tui đang tự hỏi cái chữ "Gâu!" này phải chăng chính là tiếng lòng của mọi trung-khuyển-công? Hử?]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ăn Cơm.

Tống Tiêu lặng lẽ nhìn thoáng qua biểu cảm trên mặt Ngu Đường, phát hiện người nọ bày vẻ mặt không kiên nhẫn, nhưng trong mắt lại có vài phần chờ mong, không khỏi bật cười. Tống Tiêu thầm nghĩ quả nhiên là trẻ con, đeo băng tên thôi mà cũng vui vẻ như vậy, Cảnh Nguyên đế trước kia không có dễ dãi như vậy đâu...

Mở bao bì ra, bất chợt động tác lúc nảy của Ngu Đường cài lên cho hắn. Mùa hè mặc áo sơ mi mỏng manh, nhiệt độ cơ thể thiếu niên tỏa ra hơi nóng hầm hập. Tống Tiêu cẩn thận kéo lớp vải ra một chút vậy mà ngón tay vẫn cách lớp vải mỏng manh chạm vào thân thể người nọ, hô hấp lập tức tắt nghẹn, lật đặt cái băng tên, vừa chạm vào đã tách ra như phải bóng.

Trước kia Ngu Cẩm Đường rất thích để Tống Tiêu giúp hắn cài thắt lưng, cài ngọc bội, cho nên Tống Tiêu làm việc này vô cùng thuận tay.

Ngu Đường cúi đầu nhìn băng tên trước ngực, nhìn không được mỉm cười, sau đó nhanh chóng thu hồi lại, bày ra cái vẻ mặt như tảng băng trôi của mình, ký tên vào băng xác nhận đã nhận băng tên rồi bắt Tống Tiêu ôm cái thùng nhỏ theo hắn đi về lớp.

Trong thùng đựng ba mươi mấy cái băng tên, cũng không nặng lắm, Tống Tiêu nhắm mắt theo đuôi Ngu Đường trở lại lớp học.

...

Lúc này cũng sắp bắt đầu tiết kế tiếp, cũng là tiết học cuối cùng của buổi sáng, vẫn là tiết tự học, thế nhưng mà từ xa nhìn vào phòng học lại thấy một cái đốm sáng đang lấp ló qua lại trên bục giảng.

Ngu Đường liếc mắt lên bục giảng một cái rồi mang theo Tống Tiêu đi vào từ cửa sau trở lại chỗ ngồi của mình.

Vào trong rồi Tống Tiêu mới nhìn rõ cái đốm sáng kia thì ra chính là đỉnh đầu của thầy giáo dạy toán. Thầy giáo dạy toán bị hói đầu, tóc mọc xung quanh thưa thớt như cái tổ chim. Tiết này là tiết tự học cho nên thầy giáo lại đây giảng cho mọi người hai bài tập mẫu.

Trường mới khai giảng được một tuần, bây giờ đang học "Tập hợp số", Tống Tiêu nhìn mấy cái dấu móc ngoặc ngoẹo trên bảng đen đến quáng mắt, chỉ có thể lúi súi sách giáo khoa ra xem lại từ đầu.

"Số này... Nhìn lên bảng!" Thầy dạy toán giảng được một nửa thấy có mấy học sinh trong lớp không chịu nghe giảng cho nên lấy tay vỗ lên bàn, cả lớp hầu như đều hoàn hồn nhìn lên bảng, chỉ có duy nhất một người vẫn còn cúi đầu chưa "tỉnh". Vậy nên thầy giáo dạy toán đành phải xuất ra tuyệt chiêu sở trường của mình -- "cách không chơi trúng đầu."

Một viên phấn trắng nho nhỏ bay vút theo hình đường cong Pa-ra-bôn mang theo con thịnh nộ cuồng quét vạn quân của thầy giáo, thẳng tắp bay về hướng Tổng Tiêu.

"Bộp--!" Trước khi viên phấn bay tới tiếp xúc thân mật với đỉnh đầu Tổng Tiêu đã bị một bàn tay thon dài vững vàng tiếp được.

"Thưa thầy, cậu ấy vừa nhập học cho nên nghe không hiểu." Ngu Đường thản nhiên nhìn ánh mắt phần hận của thầy giáo nói, sau đó tùy tay ném một cái viên phấn vững vàng đáp trở lại hộp phấn.

"A, đẹp trai quá!" Có nữ sinh nhỏ giọng cảm thán.

"Thì ra là học sinh mới, nhưng mà cho dù không hiểu cũng phải chịu khó nghe một chút chứ, đề này tôi đã giảng trước một lần rồi." Bởi vì mỗi thầy giáo phải dạy hai lớp, mới vào học được một tuần, thầy giáo chưa quen mặt hết những học sinh, cho nên không chú ý tới học sinh mới là chuyện bình thường. Thầy toán không khỏi có chút ngưng ngừng, vội ho một tiếng rồi tiếp tục giảng bài.

Tổng Tiêu mờ mịt ngẩng đầu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhanh chóng giảng xong hai bài tập, dặn dò các bạn học nhanh chóng hoàn thành bài tập trên lớp buổi chiều nọ, giáo viên dạy toán mỹ mãn sờ cái đầu bóng loáng của mình, xoay người đi ra khỏi phòng học.

...

"Tư thế bắt phần hồi nãy của lớp trưởng thật là đẹp trai chết người!" Một nữ sinh nhỏ giọng thì thầm với cô bạn cùng bàn.

"Chính xác, nhìn y chang cao thủ võ lâm luôn á." Nữ sinh ngồi cùng bàn gật đầu lia lịa.

"Ngồi cùng lớp trưởng thì ra còn có lợi ích này, ngao, có lớp trưởng ngồi bên cạnh, mẹ tớ không cần lo lắng con gái cưng bị chọi phần nữa rồi." Hai nữ sinh hưng phấn bàn tán.

Người trong lớp bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, nháy mắt giống như bầy ong vỡ tổ.

Ngu Đường đứng lên, nâng cảm ý bảo Tổng Tiêu ôm thùng các-tông đi theo mình lên bục giảng, đôi mắt lạnh lùng lia thẳng xuống dưới.

Lớp học vừa mới náo nhiệt lập tức lặng như tờ.

"Cậu phát đi." Ngu Đường bảo Tổng Tiêu đặt cái thùng lên trên bục giảng, còn mình thì nhận hạ đứng một bên nhìn Tổng Tiêu chia bảng tên.

Tổng Tiêu ngăn người, thời gian giống như quay về thời điểm tuyển tú nữ năm đó. Vừa mới cưới hoàn hậu, triều thần liền đề nghị tuyển tú nạp phi, vòng tuyển tú thứ nhất, Hoàng Thượng có thể trực tiếp phát bài tử cho các tú nữ địa vị trong nhà cao hoặc là đặc biệt sinh đẹp. Cảnh Nguyên để nhìn thoáng qua đám oanh oanh yến yến bên dưới, không chút kiên nhẫn, trực tiếp ném bài tử qua cho Tổng Tiêu, rồi kèm thêm một câu "Người phát đi."

Cúi đầu nhìn bảng tên khắc hai chữ "S-M" trong tay, Tổng Tiêu bật cười, đây là phát bảng tên cho bạn học có phải là tuyển tú nữ đâu.

Sắp xếp bảng tên xong, Tổng Tiêu dựa theo thứ tự gọi từng người một lên nhận thẻ. Lúc này đã nhớ rõ họ tên rồi, hiện tại phát thẻ lại thuận tiện đối chiếu mặt mọi người, cho nên chỉ trong chớp lát đã xem như nhớ mặt cả lớp. Mà những người khác bởi vì việc này cũng bớt được phần nào cảm giác xa lạ đối với bạn học mới.

Mọi người háo hức bắt đầu đeo bảng tên lên, còn Tổng Tiêu thì trở lại chỗ ngồi chăm chú làm bài tập.

Bài tập trên lớp cũng không quá khó, chỉ là phân loại tập hợp số. Tổng Tiêu đã biết được tất cả chữ số Ả-rập và cả phương trình toán học. Chỉ cần xem sách giáo khoa một lần, trên cơ bản là có thể làm được.

Ngu Đường một tay chống đầu lẳng lặng nhìn Tổng Tiêu làm bài tập.

Múa bút rất chậm, nhưng chữ viết ra xinh đẹp phi thường, ngòi bút dựng thẳng, hình thành những đường nét vô cùng tự nhiên, vô tình đem cuốn bài tập toán viết thành bảng chữ mẫu thư pháp mất rồi.

Tổng Tiêu viết xong bài tập, thờ phào một hơi, quay đầu, liền thấy bạn cùng bàn chăm chăm nhìn mình. Ánh mắt chuyên chú kia giống hệt ánh mắt lúc Cảnh Nguyên để nhìn y. Vốn tưởng rằng phải mất rất nhiều năm công sức mới có thể tìm được hân, ấy vậy mà chưa đầy một tháng đã gặp lại nhau, quả là trời xanh có mắt. "Sao vậy?" Tổng Tiêu có chút khản trương hỏi.

"Cho mượn bài tập chép đi!" Ngu Đường mặt tỉnh bơ nói.

Tổng Tiêu: "..."

Ngu Đường không đợi Tổng Tiêu đồng ý đã kéo vở bài tập của người ta đi, chữ viết cứng cáp hữu lực múa như bay, chẳng mấy chốc đã chép xong, sau đó ném cả hai cuốn vở qua cho Tổng Tiêu, ghé vào mặt bàn ngủ tiếp.

"Bài tập làm xong nộp cho tớ đi," Lưu Lộ phía trước quay đầu lại cười tùm tùm nói, "Tớ là tổ trưởng."

Tổng Tiêu đưa hai cuốn bài tập cho cô nàng, quay đầu sang nhìn cái ót của tên kia, nhìn chăm chú nửa ngày thì ra là chờ chép bài tập à? Khóe miệng giật giật, rồi lấy sách giáo khoa ra tiếp tục đọc.

"Reng---" chuông tan học vang lên, cả lớp nửa phút trước còn đang yên tĩnh nháy mắt đã ồ ạt lao ra khỏi phòng học.

Tổng Tiêu nhìn trái ngó phải không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Nhanh, nhanh đi ăn cơm, tối chậm là tội nó cướp hết đồ ăn ngon cho coi." Tiền Gia Huy nhắc nhở Tổng Tiêu một câu, sau đó chạy như bay.

"Bình đoàn ăn cơm" chậm rãi xuất phát hướng về phía nhà ăn. Tổng Tiêu nhìn thấy mọi người đều tùm năm tùm ba cùng đi, theo báng năng tìm kiếm bóng dáng Ngu Đường, phát hiện người nọ đã đi đâu mất tiêu rồi.

"Tổng Tiêu, không có ai đi cùng cậu sao?" Chị Hoa chạy đến bên cạnh Tổng Tiêu cười hi hi nói, "Người ta đi với cậu nha."

"Không cần." Tổng Tiêu xua tay, ăn cơm cùng nữ sinh không tiện cho lắm.

"Hình như cậu chưa làm phiếu cơm mà đúng không?" Chị Hoa bám riết không tha mà nói.

"Phiếu cơm?" Tổng Tiêu sững sốt, mới nhớ tới buổi sáng cô Cố có dặn phải đi làm phiếu cơm, Tư Đạt Thư nói để hắn đi làm nhưng bây giờ chả thấy bóng dáng đâu.

"Sao đi chậm như vậy?" Thanh âm trầm thấp êm ái từ trên đỉnh đầu vang lên, Tổng Tiêu ngẩng đầu bắt gặp gương mặt anh tuấn của Ngu Đường, gương mặt chưa trải qua gió sương mười phần non mịn, khoảng cách gần như vậy Tổng Tiêu thậm chí còn có thể thấy được lông tơ nhỏ tí trên khuôn mặt hắn.

Tổng Tiêu còn chưa kịp phản ứng đã bị Ngu Đường nắm cổ tay kéo đi.

Tầng một nhà ăn đã đầy ắp người, Ngu Đường mang theo Tổng Tiêu trực tiếp lên trên lầu ba. Nhà ăn của trung học Thánh Mông có ba tầng, tầng một là cung cấp cơm phần thông thường, tầng hai có rau xào, tầng ba là tự phục vụ.

Đa số con nhà giàu đều chạy lên lầu ăn. Tiệc tự chọn một lần hai mươi đồng, quẹt thẻ trước khi vào.

"Em chưa làm phiếu cơm." Tổng Tiêu rút mấy tờ tiền mặt trong túi ra hỏi nhân viên công tác xem có nơi nào làm phiếu không.

Ngu Đường đem thẻ vừa quẹt xong ném cho Tổng Tiêu: "Dùng của tớ."

Mấy nữ sinh xếp hàng phía sau thảng thốt một tiếng: "Má ơi, giống y chang cảnh trong luôn kìa."

Tổng Tiêu giật khóe miệng, y biết, đây là một bộ phim truyền hình đang "hot" gần đây, mấy ngày trước lúc Đình Tuệ cho y làm bài thi đã tranh thủ lên mạng xem cái này.

Nữ chính nghèo rớt mùng tơi rất thích một chiếc túi nhưng lại không có tiền, nam chính tổng giám đốc móc ra chiếc thẻ hoàng kim ném qua cho nữ chính nói: "Quẹt của tôi." Lúc đó Đình Tuệ còn thôn thức, nói cái gì mà gặp được loại bạn trai như vậy sẽ liều mạng gả cho hắn ngay.

Tổng Tiêu nhìn phiếu cơm có in huy hiệu trường "S-M" bự chảng trên tay, lắc lắc đầu, cái loại kịch bản gì vậy nè...

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Ta muốn để cho cả thế giới này biết, "Ngư Đường" này đã bị người thầu rồi."(*)

Tiêu Tiêu: "Nhà ta chỉ mở một cái gánh hát, làm sao bao nổi ao cá."

Ngư Đường: "Quẹt thẻ của ta."

Tiêu Tiêu: "..."

(*):Ngư Đường chính là ao cá. Câu này là ảnh đang bắt chước Phong Đăng trong "Sam Sam đến đây ăn nè" vô cùng nổi tiếng, được cư dân mạng đùa là tỏ tình theo kiểu "đại boss style".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ký Túc Xá.

Sảnh tiệc đứng rất lớn, cho nên không thiếu chỗ ngồi. Bàn ăn vuông bốn góc nhỏ được trải khăn vô cùng sạch sẽ.

Độc Cô Âm không biết tới từ hồi nào mà đã chiếm sẵn một chỗ ở gần cửa sổ, còn gom được rất nhiều đồ ăn ngon. Mấy món ăn được cắt tỉa hoa văn xinh đẹp đủ kiểu đã bị hân gom vào đĩa hết rồi, nào là củ cải tỉa trang trí trên tôm chiên vàng, cần tây rắc trên chân gà hầm tương, vừa ngon miệng lại còn đẹp mắt, đâu giống một đồng hỗn tạp của mấy người kia.

...

Ngu Đường mang Tổng Tiêu đi qua, để ý nhìn mấy món ăn trên bàn: "Muốn ăn cái gì nữa thì tự lấy đi."

Tổng Tiêu thấy đồ ăn trên bàn đã chỉnh tề đầy đủ rồi cho nên chỉ lấy thêm chút trái cây tráng miệng nữa thôi nữa thôi.

Điều mà xã hội hiện đại làm cho Tổng Tiêu cảm thấy hài lòng nhất đó chính là ở đây có đủ loại hoa quả ngon ngọt. Trước kia ở Đại Ngu không phải ngày nào cũng có thể ăn hoa quả, cho dù khi y được lên làm hoàng hậu rồi thì cũng phải xem mùa nào hoặc là công phẩm cái gì. Thường thường một quý cũng chỉ có thể ăn vài ba loại trái cây ít ỏi. Không giống như bây giờ, chẳng cần biết mùa gì, chỉ cần muốn ăn là bỏ tiền ra mua.

...

Ngu Đường bung một ly Coca lên chậm rãi hút, ánh mắt thâm thúy, quý khí thiên thành, vừa nhìn còn tưởng hân đang thưởng thức một chung rượu ngon.

"Là ai vậy? Đẹp trai quá..." Vị trí gần cửa sổ có vài nữ sinh năm hai đến dùng bữa tình cờ nhìn thấy thiếu niên tao nhã bên kia.

"Chắc là năm nhất, đó giờ chưa từng thấy," một nữ sinh ngồi cùng bàn khác nói, "Hân Nhiên, cậu quen hân hả?"

Lời vừa nói ra, hai người đều nhìn về phía nữ sinh còn lại. Trình Hân Nhiên cầm khăn tay lên tao nhã lau miệng, sau đó mới nhìn về phía người bên cửa sổ, ánh mắt không thể kiềm chế mà hơi sáng lên một chút, rồi sau đó giả vờ hồ hững nói: "Hai cậu không thường đến đây nên không biết, cậu ta chính là đại thiếu gia của Ngu gia, ngày nào cũng ngồi ở vị trí đó."

"Cái gì? Ý cậu là Ngu gia kia hả?" Hai nữ sinh kinh ngạc há to miệng.

"Hừ, đừng có làm tớ mất mặt, ăn cơm đi." Trình Hân Nhiên nói để hai nàng bớt làm quá đi.

"Đây mới đúng là trai đẹp năm nhất nha, so với hân thì mấy cái "khúc cỏ khô" kia..." Lời nói còn chưa dứt thì trong phòng ăn đột nhiên xôn xao hân lên.

Chỉ thấy bốn nam sinh dáng người cao kều không mặc đồng phục, tóc tai nhuộm vàng, bề ngoài lạnh lùng như tảng băng.

"Oá---" có nữ sinh nhịn không được hét ầm lên.

Bởi vì bộ phim đang thịnh hành cả nước, không chỉ nữ sinh mà ngay cả nam sinh cũng xem, thế nên có người bắt chước ăn theo cũng không có gì lạ. Bốn nam sinh này là một nhóm con nhà giàu nổi tiếng trong trường, bắt chước giống như trong phim về bảo gia đình quyền tiền cho trường học để được phê chuẩn không cần mặc đồng phục.

Tổng Tiêu lấy trái cây xong chuẩn bị trở về, nhìn thấy bốn người bọn họ không khỏi khựng lại, cảm thấy hình như đã gặp ở đâu rồi. Đầu bỗng nhiên choáng váng, bước chân lao đảo thiếu chút nữa té ngã, mấy miếng thanh long trong đĩa trượt ra ngoài.

"Vèo---" bên tai truyền đến thanh âm xé gió, Độc Cô Âm nháy mắt đã xuất hiện trước mặt y, đưa tay tiếp được cái đĩa, mấy miếng trái cây vừa rơi ra được hân hứng trọn không sót một miếng nào.

Tổng Tiêu kinh ngạc, không khỏi nhìn Độc Cô Âm thêm vài lần nữa. Công phu này nếu ở Đại Ngu thì chính là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng mà theo y biết, võ công tuyệt học cổ xưa đã bị thất truyền từ lâu rồi mà?

Tổng Tiêu trở lại chỗ ngồi, Ngu Đường chớp mấy môi định nói y đi lấy trái cây thôi mà cũng không xong, nhưng nhìn mặt Tổng Tiêu xanh xao tái nhợt, câu trách cứ lên đến miệng lập tức đổi thành: "Làm sao vậy?"

"Không sao, lúc trước bị chấn động não đến giờ vẫn còn chút di chứng." Tổng Tiêu day day huyệt thái dương, rồi mới quay đầu lại nhìn thoáng qua bốn nam sinh phở phơ bên kia.

Ngu Đường vẫn chưa ăn cơm mà chỉ ngồi uống nước, chờ Tổng Tiêu cầm đũa lên rồi mới nói một câu: "Ăn đi." sau đó mới động đũa.

Cảnh tượng quen thuộc như vậy làm cho Tổng Tiêu hoảng hốt, giống như phản xạ có điều kiện tự nhiên gấp lấy một cái cánh gà bỏ vào bát Ngu Đường, mà Ngu Đường cũng thật tự nhiên gấp lên ăn, cắn một cái mới kịp phản ứng, hai người đồng thời ngưng cả người.

"Món cánh gà này nhìn ngon thiệt ha." Tổng Tiêu nhanh chóng gấp một cái cho mình, vùi đầu ăn.

...

Cảnh Nguyên đế không thích ăn chân gà, chỉ thích ăn cánh gà, nhưng mà hoàng đế ăn cái này sẽ bị coi là bất nhã.

"Hoàng Thượng, ăn cánh gà đi." Tại yến tiệc trong cung, thân là hoàng hậu phải tận chức trách gấp cho Hoàng Thượng những món mà người thích ăn.

Đại thần bên dưới nhìn thoáng qua nhưng lại rụt đầu không dám lên tiếng. Trong lòng thầm nghĩ hoàng hậu dám gấp cho Hoàng Thượng mấy món đầu thừa đuôi thẹo này, thật là to gan.

Cảnh Nguyên đế nhìn cái cánh gà trong bát, bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua hoàng hậu, rồi mới dùng đũa gấp lên: "Từ Đồng gấp cho, trăm đều ăn." Sau đó vui vẻ gấp cho hoàng hậu một phần đầu cánh, một phần thân cánh.

...

Tổng Tiêu gấp thức ăn cho Hoàng Thượng đã thành thói quen, trong nháy mắt quên mất đây là một ngàn năm sau, Ngu Đường cũng không giống như Ngu Cẩm Đường lúc trước chờ y gấp đồ ăn cho. Bạn học vừa mới quen biết đột nhiên đi gấp đồ ăn cho người ta, thật là đường đột, chỉ mong người nọ sẽ không cảm thấy khó chịu.

Ngu Đường chậm rãi nhai cánh gà, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào lỗ tai đỏ bừng bởi vì ngượng ngùng của Tổng Tiêu: "Cám ơn."

Bởi vì đang là mùa hè oi bức cho nên cơm nước xong học sinh có thể trở về ký túc xá nghỉ trưa khoảng hai giờ, Tổng Tiêu cảm ơn Ngu Đường mời ăn cơm xong lập tức chạy đi tìm Tư Đạt Thư.

...

"Tiêu Tiêu, cuối cùng cũng tìm được con, đã ăn cơm chưa?" Tư Đạt Thư đầu đầy mồ hôi đứng trước cửa ký túc xá, ông chủ với thầy hiệu trưởng nói đi là đi, bỏ lại một mình hắn chạy đông chạy tây đi làm thủ tục, dọn dẹp ký túc xá, thật vất vả thu dọn xong mới nhớ tới việc làm phiếu cơm cho Tổng Tiêu, làm xong chạy lại thì phát hiện lớp học đã trống trơn rồi.

"Ăn rồi." Tổng Tiêu nhận mấy tấm thẻ Tư Đạt Thư đưa, phiếu cơm, nước là chung một thẻ, thẻ ký túc xá, thẻ ra vào trường học, thẻ mượn sách ở thư viện... tổng cộng tới bảy tám cái. Tổng Tiêu đem thẻ cất kỹ sau đó đi theo Tư Đạt Thư tham quan ký túc xá.

Điều kiện ký túc xá ở trường vô cùng tốt, mỗi phòng ngủ đều có nhà tắm và nhà vệ sinh riêng, bình thường là hai người một gian. Bởi vì Tổng Tiêu đến trễ cho nên bị phân tới phòng ngủ cuối cùng lớp năng khiếu năm nhất, trong phòng đã có người rồi, chính là cái bạn đeo mắt kính không chịu gọi đầu xem chút nữa đã trở thành bạn cùng bàn của y ban sáng.

"Mắt kính huynh" ngồi ở trên giường liếc mắt nhìn Tổng Tiêu hừ lạnh một tiếng không nói lời nào. Hắn là dựa vào thành tích mới vào trường này, học toán siêu giỏi, có cơ hội đoạt giải Olympic cho nên được xếp vào lớp sở trường, đối với mấy đứa con nhà giàu bỏ tiền đi học có chút khinh thường.

"Chào cậu, Lý Bắc Văn." Tổng Tiêu nhớ rõ tên mỗi người trong lớp, mỉm cười chào "Mắt Kính huynh".

Lý Bắc Văn sững sốt, không ngờ người này nhớ rõ tên của hắn, các bạn trong lớp không ai thích chơi với Lý Bắc Văn, khai giảng đã được một tuần rồi mà cũng chưa có bạn học nào nhớ được tên hắn. "Mắt Kính huynh" bời rôi gãi đầu, làm cho gàu bay tung tóe.

Trong một phòng ngủ khác, Ngu Đường nửa nằm nửa ngồi trên giường cầm cái mp5 chơi xếp gạch, Độc Cô Ám đứng bên cạnh.

"Đang ở đâu?" Ngu Đường xếp một thanh gỗ dài vào giữa khe trống, triệt tiêu một lúc bốn hàng, lúc này mới chậm rãi mở miệng hỏi.

"Phòng 531, cùng phòng với Lý Bắc Văn." Thanh âm của Độc Cô Ám không giống như vẻ ngoài âm trầm của hắn chút nào, ngược lại còn có chút trầm thấp từ tính.

Ngu Đường tắt trò chơi, đầu mày nhăn lại, nghĩ tới sau này Tổng Tiêu ở chung phòng với nam sinh khác, mỗi ngày bị người ta nhòm ngó thân thể, hắn liền cảm thấy bức bối khó chịu trong lòng.

"Ồ, người hầu nhỏ lại tới gặp lão Đại nhà mình à?" Thanh âm huyền ảo từ phòng tắm truyền đến, bạn cùng phòng Ngu Đường - Tiền Gia Huy từ trong phòng tắm đi ra, vừa lau tóc vừa nói.

Cặp mắt đen thâm thúy chiếu vào trên người Tiền Gia Huy, khẽ híp lại.

...

Buổi chiều có ba tiết vật lý, hóa học, chính trị. Tổng Tiêu nghe giảng vô cùng nghiêm túc. Cô Đinh từng giảng cho y nghe về chế độ thi cử ở hiện đại, thi đại học nhìn sơ qua thì giống như thi "cử nhân" thời xưa, đều là tổ chức thi trong "châu phủ" của mình, nếu thi tốt thì có thể vào trường cao đẳng do nhà nước thành lập học - đại học. Tốt nghiệp đại học rồi thì sẽ có "Thân phận công bộ", cũng tức là đã có được công danh.

Không trúng cử thì sẽ không có công danh, thân phận vẫn là dân chúng bình thường. Có công danh, mới có thể thay đổi hộ tịch của mình được.

Học vẹt suốt cả tháng trời, khó mà nắm vững được kiến thức chân chính. Tổng Tiêu vẫn nghiêm túc ghi chép bài vở mặc dù vật lý, hóa học đối với y giống như nghe thiên thư. Đầu bút cứng lại thêm một phen hao công tốn sức, cho nên Tổng Tiêu viết bài vô cùng chậm.

Đang viết, trước mặt xuất hiện một cây bút lông màu đen.

Tổng Tiêu nhìn ngón tay thon dài đang cầm đầu bút tinh tế kia, nhìn không được hai mắt tỏa sáng, sau đó không rõ lý do mà nhìn về phía Ngu Đường.

"Dùng cái này." Ngu Đường nhét cây bút vào trong tay y.

Tổng Tiêu mở nắp bút ra, là một cây bút lông đầu mềm, nét bút mượt mà, có điều hơi nhỏ. Dùng cái này ghi chép quả nhiên thuận tay hơn nhiều, chữ viết cũng nhanh hơn.

Đang tính mở miệng cảm ơn Ngu Đường, người nọ đã đem tập của mình đưa tới: "Sẵn tiện chép dùm tớ luôn đi."

Khóe miệng Tổng Tiêu co rút, biết ngay người này không có lòng tốt vậy mà.

Qua một tiết học buổi chiều giống như đi trong sương mù, ba tiết học sau chính là tiết sinh hoạt lớp. Tiền Gia Huy ủ rũ đi tìm chủ nhiệm lớp.

Lúc tan học, cô Cố gọi một mình Tổng Tiêu đến văn phòng nói chuyện.

"Thành tích năm cấp hai của Tiền Gia Huy rất tốt, nhưng mà lên cấp ba lại không kịp thích ứng cho nên muốn tìm một bạn học học giỏi toán giúp đỡ..." cô Cố có chút khó xử nói với Tổng Tiêu, "Cô đã phê bình em ấy nếu muốn đổi sao không chịu nổi sớm, bây giờ em đã dọn vào rồi nếu như chuyển đi thì không tiện cho lắm. Cô tôn trọng ý kiến của em, nếu như em không muốn đổi thì cô sẽ đi hỏi những bạn học khác."

"Không có việc gì thưa cô, em ở với ai cũng được." Tổng Tiêu tốt bụng nói.

"Vậy để buổi tối cô qua ký túc xá dọn dẹp giúp em." Cô Cố nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi thẳng thốt Tiền Gia Huy khóc lóc ní non mà tìm đến mình, nhất định phải dọn qua ở cùng với Lý Bắc Văn, khuyên như thế nào cũng không chịu nghe.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Vợ của trẫm, há có thể cùng giường với kẻ khác."

Tiêu Tiêu: "Hoàng Thượng, giường là tách ra mà."

Ngư Đường: "Như thế nào? Người còn muốn chung giường sao? Người như vậy là không giữ phu đạo!"

Tiêu Tiêu: "..."

[Heo: Tui phát hiện bạn Ngu Đường vô cùng mặt dày, vô cùng phúc hắc nha... Bản biết hết rồi mà còn bày đặt giả cừ giả nai =.=]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: 4G

Sau khi kết thúc buổi học tối, cô Cố cùng với thầy quản lý phòng ngủ đi giúp hai người dọn dẹp đồ đạc. Bởi vì mười giờ là ký túc xá ngắt điện cho nên phải nhanh nhanh mới được.

Tiền Gia Huy mặt buồn rười rượi lôi kéo hành lý đi đến phòng 531, Tổng Tiêu thì đi theo di túc quán đến phòng 520.

"Được rồi đây là chìa khóa phòng đi lấy ở chỗ Tiền Gia Huy, cháu mau vào đi, sắp tắt đèn rồi đó, có đồ đạc gì thì để ngày mai hăng dọn." Di túc quán lái nhai dong dài làm cho đầu óc Tổng Tiêu ong ong cả lên, nhanh chóng nói cảm ơn rồi lách mình vào phòng.

Bố cục sắp xếp phòng ngủ nam đại khái đều giống nhau, hai cái giường hình dạng khác biệt, một cái cao, một cái hơi thấp hơn chút xíu, chính giữa đặt một cái tủ đầu giường, bên cạnh là hai cái bàn học đặt song song, một cái giá sách, một bàn ăn nhỏ, tủ quần áo, còn có phòng tắm...

Không biết có phải do ảo giác hay không nhưng Tổng Tiêu cảm thấy gian phòng này lớn hơn một chút so với những căn phòng khác.

Bạn cùng phòng nửa nằm nửa ngồi trên cái giường cao, mặc áo t-shirt rộng thùng thình với quần đùi tứ giác, cặp chân thon dài thẳng tắp một cái đùi thẳng, một cái co lại, trên tay cầm máy chơi game, về mặt nghiêm túc ngồi chơi trò xếp hình.

Trong nháy mắt Tổng Tiêu cảm thấy thứ hán đang cầm trên tay không phải máy chơi game mà là tấu chương.

"Sao lại là cậu?" Sừng sốt một chút mới kịp phản ứng, bạn cùng phòng mới của y thế mà là Hoàng Thượng!

Ngu Đường chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay: "Cậu còn mười phút."

Tổng Tiêu nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ là mười giờ kém mười, mà giường của mình vẫn còn chưa trải xong! Thờ dài một hơi, cũng may là đồ không nhiều lắm, trước hết trải ra giường, lấy ba bộ đồng phục, vài cái đồ lót treo vào tủ quần áo trước đã.

Bởi vì hai người dùng chung một tủ quần áo, cho nên quần áo Ngu Đường vắt bên trái, của Tổng Tiêu treo bên phải.

"Cạch!" Vừa mới khép cửa tủ lại, toàn bộ căn phòng đã chìm vào bóng tối. Tổng Tiêu phát giác vài giây mới thích ứng được với bóng tối đột ngột như vậy, đang tính xoay người thì bỗng nhiên cảm giác được có người tới gần. Lòng tơ sau lưng Tổng Tiêu căng thẳng dựng đứng lên.

"Cậu..." Một cánh tay ấm áp chống trên ngăn tủ, đem Tổng Tiêu vậy lại ở giữa cánh tay và cửa tủ, khiến cho y không thể xoay người. Người nọ càng sát lại gần hơn nữa, hơi thở mang theo mùi hương bạc hà khoáng khoáng phả vào bên tai Tổng Tiêu, tâm chợt nhảy lên một nhịp.

"Lạch cạch" một tiếng, Ngu Đường ấn mở công tắc trên đỉnh đầu, toàn bộ căn phòng lại sáng trưng.

"..." Tổng Tiêu không khỏi co giật khoé miệng, nhìn tên kia mặt không đổi sắc trở lại trên giường mình, đồng thời rút một quyển sách ra xem. Bật đèn mà cũng không chịu nói trước cho người ta một tiếng nữa!

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, Ngu Đường nhìn quyển sách trên tay, đọc đi đọc lại mà cũng không vô được chữ nào, giường mắt lên lập tức phát hiện Tổng Tiêu ướt sũng đi ra, một bên chà tóc, một bên nghiêng cứu cái đèn khăn cấp kia: "Cái này làm sao tắt?"

Áo sơ mi trắng dính vào thân thể, lộ ra màu sắc da thịt. Yết hầu Ngu Đường trượt lên trượt xuống một cái, đem quyển sách trong tay ném qua một bên, một tay gồi lên sau đầu, nhìn Tổng Tiêu nhón chân sờ soạng cái bóng đèn, hỏi "Trước đây học ở trường nào?"

"Trường Thập Thất." Tổng Tiêu đứng đến công tắc, tắt đèn rồi đi đến bên giường, thoải mái duỗi thẳng tứ chi. Hôm nay là một ngày rối loạn, cuối cùng cũng có thể an nhàn một lúc rồi.

"Vậy nhà cậu ở trung tâm thành phố?" Ngu Đường đưa tay vén bức màn, nương theo ánh trăng có thể nhìn thấy người nằm trên giường đối diện.

"Ồm..." Tới nơi này một tháng rồi mà Tổng Tiêu vẫn chưa ra khỏi cửa, cũng không rõ mình ở khu nào, chỉ có thể hàm hồ lên tiếng, "Phải rồi, cậu có biết bốn tên tóc vàng trong nhà ăn hôm nay là ai không?"

"Bốn tên ngu ngốc mà thôi, không cần ý đến tụi nó." Ngu Đường cười nhạo một tiếng.

Tổng Tiêu nghe giọng nói trầm thấp êm tai của đối phương, không hiểu sao cảm thấy yên tâm, muốn cùng hắn nói nhiều thêm chút nữa. Đột nhiên đi đến một cái thời không xa lạ, tuy rằng ban ngày có thể tỏ ra thần nhiên, nhưng đến buổi tối lại không nhìn được cảm thấy thê lương. Hiện giờ gặp được chuyển thế của Hoàng Thượng, thật giống như lên núi tìm bảo, thế nhưng vừa mới lên núi đã gặp được bảo vật cần tìm, không cần phải đi qua núi đao biển lửa nữa.

Đáng lý ra còn muốn hỏi thêm tình huống hiện tại của Ngu Đường, muốn hỏi nhà ở đâu, trong nhà có ai, nhưng còn chưa kịp hỏi ra, Tổng Tiêu đã mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ rồi.

Trong phòng im lặng một lúc, "Cậu..." Ngu Đường mở miệng, còn muốn hỏi thêm điều gì đó, chợt nghe thấy một trận tiếng ngáy nho nhỏ. Ngu Đường đứng dậy đi đến bên giường Tổng Tiêu, chậm rãi vươn tay, từng chút từng chút một tiếp cận gương mặt trắng nõn của người nào đó.

Lông mi Tổng Tiêu có hơi run rẩy, Ngu Đường lật đật rút tay về.

Lặng lặng đứng bên giường một lúc lâu, Ngu Đường nhắm mắt xoay người trở lại trên giường mình, kéo bức màn che lại.

Giường của Ngu Đường trên đỉnh đầu có một cái khe trượt, tùy tay kéo một cái, bức màn lập tức bao vây lại, không để cho ánh sáng bên trong lọt ra ngoài. Mở bóng đèn đầu giường, lấy ra một quyển sách thật dày, chính giữa sách còn kẹp một cái chặn giấy.

Đây là bản gốc viết bằng tiếng Anh, chặn sách được làm bằng một loại giấy dai cổ xưa, trên mặt dùng bút lông viết một câu thơ với nét bút mạnh mẽ hữu lực "Người xưa không biết đã nơi nào, đào hoa như trước cười xuân phong."

...

"Reng- reng reng-..." Năm giờ năm mươi phút sáng, phát thanh vườn trường bắt đầu vang lên. Tổng Tiêu mơ mơ màng màng đứng lên, dụi dụi mắt, đi vô phòng tắm rửa mặt đánh răng, thu dọn đồ đạc xong xuôi đi ra thì phát hiện bạn cùng phòng vẫn còn đang vui đầu ngủ nướng.

"Ngu Đường, thức dậy," Tổng Tiêu đẩy đẩy gia hỏa trên giường, không phản ứng, đành phải ngồi xuống bên giường, lay lay lay... "Mau dậy chạy thể dục." Đêm qua chủ nhiệm có dặn dò buổi chạy thể dục buổi sáng không được phép đến trễ.

"Ai, ồn ào muốn chết!" Ngu Đường đưa tay chuẩn bị đánh người, vừa lúc hé mắt thấy được mặt Tổng Tiêu, cánh tay giơ lên lập tức đình chỉ giữa không trung.

"Mau đứng lên!" Tổng Tiêu dùng ngón tay chọt chọt cái mặt không tình nguyện của đối phương, nhin không được nhếch môi cười khề.

Ngu Đường ngồi dậy, ngu ngu mà nhìn cặp mắt cười cong cong, nhin không được cũng cong cong ánh mắt theo.

...

Tất cả mọi người đều mặc đồng phục màu đen, cho nên bốn người mặc đồ thể thao màu vàng kim phá lệ bắt mắt.

Áo khoác màu vàng kim, quần dài màu vàng kim, cộng thêm một đôi giày thể thao cũng vàng kim nốt, trong ánh nắng ban mai đầu thu lờ lờ sáng lên.

"Oa, nhìn 4G kia, quả thực giống y chang luôn." Chị Hoa vừa chạy vừa hét chói tai.

Tổng Tiêu nhìn bốn cái "đồng vàng khề" phía trước, cảm thấy hơi bị chói mắt, vội vàng chuyển tầm nhìn trở lại trên người Ngu Đường đang dẫn đầu. Bốn người này là ai, tối hôm qua Tổng Tiêu đã nghĩ ra rồi, chính là bốn tên tóc vàng đánh y trong trí nhớ.

"4G, 4G!" Một nữ sinh khác cũng hét lên, làm cho bốn người kia đồng loạt quay đầu lại, người cao nhất trong nhóm quay lại hơi gật đầu với cô nàng, ba người còn lại lạnh lùng vẫy tay.

...

"4G là cái gì?" Tổng Tiêu hỏi Tiền Gia Huy đang chạy bên cạnh, vẻ mặt của hắn cũng mờ mịt, đành ngoắc ngoắc chị Hoa tới hỏi.

"Nhóm này mà cũng không biết hử?" Chị Hoa bày ra dáng vẻ cao nhân đắc đạo, "Bốn cây cỏ trường Thánh Mông, chính là 4 cái Grass, gọi tắt là 4G đó!"

=====

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "4G là làm cái gì?"

Ngu Đường: "Lên mạng nhanh, xem video không bị giật, lưu lượng lớn lớn lớn..."

Bốn cây cỏ: "Đây là thời đại của 4G, trung học Thánh Mông là thiên hạ của 4G chúng ta."

Ngu Đường: "Ngu ngốc, ta có wifi, cần gì các người."

[Heo: 4G cái giống gì, tui thấy giống bốn thằng khùng thì có =.=]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Họa Lốp

Trung học Thánh Mông có một diễn đàn trên mạng do mấy đứa con nhà giàu bỏ tiền lập ra, bởi vì trước mắt trường học còn chưa mở trang web chính thức, cho nên cái diễn đàn nho nhỏ này liền trở thành nơi tụ tập của học sinh Thánh Mông.

Danh hiệu 4G đó cũng từ đây mà ra.

Thường thì trung học phổ thông luôn nghiêm khắc hạn chế học sinh lên mạng, cho rằng việc lên mạng sẽ ảnh hưởng đến việc học, nhưng trường học tư nhân này thì không như vậy. Chẳng những mỗi tầng ký túc xá đều có một phòng máy trang bị đầy đủ các thiết bị vi tính hiện đại, mà ngay cả trong từng phòng ngủ cũng có phủ sóng wifi.

Đêm qua, một cái topic tên là được đưa lên top, nội dung bài viết so sánh tỉ mỉ bốn hoa mỹ nam trong với 4G trường Thánh Mông, ngạc nhiên phát hiện ra giữa họ có rất nhiều chỗ giống nhau.

Thành phố A là một thành phố lớn, những kẻ có tiền đương nhiên cũng không ít, người quen biết rất nhiều, cho nên gia cảnh bốn tên kia nhanh chóng được moi ra. Tường, Thẩm, Hàn, Dương bốn gia tộc đều có tiếng tăm lừng lẫy tại thành phố A, mà 4G này lại chính là con trưởng của bốn đại gia tộc đó.

...

Yêu Lâm Nhâm: "Tin tức trên mạng nói rất đúng, tui khuyên mọi người không nên chọc đến bọn họ thì hơn."

Oa Oa: "Lầu trên(*) có ý gì?"

(*): ý chỉ người vừa bình luận ở trên đó.

Chó Mực Ngu Ngu: "Đúng đó, ý gì đây?"

Yêu Lâm Nhâm: "Tui học cùng trường với bọn hần hồi cấp hai, không ai dám đụng tới nhóm này hết, tui chỉ nói như vậy, mấy người tự hiểu đi."

Ôp-Ba Sa-Rang-Hê: "Tớ cũng từng học chung với mấy tên này nè, yên tâm, bọn họ không có đánh nữ sinh, chỉ "dạy dỗ" nam sinh mà thôi~"

Oa Oa: "Oa oa oa, thời thượng như vậy, đúng là phiên bản ngoài đời thực của F4 rầu nha."

...

Tướng mạo anh tuấn, gia thế hiển hách, đối với nam sinh thì hung hăng nữ sinh thì ôn nhu, chẳng mấy chốc mà danh hiệu 4G nhanh chóng nổi tiếng khắp toàn trường.

Trong giờ đọc sách chị Hoa liên tục ghi tên bốn người kia vào trong tập, ghi nhiều đến nỗi Lưu Lộ cũng nhận không được phải quay sang hỏi Tiền Gia Huy ngồi cùng bàn. Trước kia Tiền Gia Huy cũng học chung trường với bọn họ, chắc là biết không ít chuyện đây.

Tiền Gia Huy ừ ừ nói, "Cậu mau nói cho tui biết làm cách nào để "Bông tuyết ca" gọi đầu, tui sẽ nói cho cậu biết 4G là cái dạng gì."

"Bông tuyết ca" chính là biệt danh mọi người nhất trí dành tặng cho Lý Bắc Văn, bởi vì chỉ cần hần rung đầu một cái, "bông tuyết" sẽ lập tức bay bay bay

Cuộc nói chuyện đến đây thì lâm vào bế tắc.

...

Tổng Tiêu ngồi bên này nghe nói bốn người kia gia thế hiển hách thì có chút lo lắng. "Thứ nữ" trong nhà cùng một giuộc với bốn người kia, nếu như mình còn giống như trước đây thì sẽ không tránh khỏi bất lợi, mình phải sớm phòng bị bọn họ mới được.

Buổi sáng học các môn ngôn ngữ, trọng điểm ngữ văn trung học đó là phân tích cổ văn, cái này đối với Tổng Tiêu mà nói căn bản không cần học, nhưng vẫn nghiêm nghiêm túc túc nghe giáo viên giảng bài, dù sao từ ngữ cổ xưa khác biệt với hiện đại, Tổng Tiêu có thể mượn việc này để luyện tập khẩu âm luôn một thể. Còn toán học còn đang dạy tập hợp số, trước mắt thì vẫn chưa có khó khăn gì cả.

Về phần ngoại ngữ, thật ra Tổng Tiêu có thể đọc hiểu sách giáo khoa. Năm đó Đại Ngu cường thịnh, thường xuyên có hải ngoại phiên bang đến giao du, Tổng Tiêu cũng đã học được mấy ngôn ngữ nước ngoài. Đối với Tổng Tiêu xem qua là nhớ mà nói, học được vài ngoại ngữ cũng không có gì khó cả.

Nhưng là, đọc sách có thể hiểu, nhưng mà ngữ pháp thì không hiểu a! Cái gì mà "doing to doing", cái gì thêm "the" với không thêm "the", Tổng Tiêu không rõ, chỉ là một ngôn ngữ thôi mà, cần gì phải phân năm xè bảy nó ra rồi bắt người ta học chứ.

"Được rồi, bây giờ tôi mời một bạn học lên đây đọc đoạn này." Giáo viên ngoại ngữ nói một đồng ngữ pháp kỳ quái, chuẩn bị chọn người đọc đoạn văn, giương mắt liền nhìn thấy được Ngu Đường gục đầu xuống bàn ngủ đến mặt mũi bừng bừng trời đất, nháy mắt bẻ đôi phấn viết trong tay, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ném về phía Ngu Đường.

"Vèo--" đằng sau bay tới một cái nắp bút, vừa vọt chạm vào đầu viên phấn, ở trên không trung đình trệ một khắc, lườm bại câu thương, song song rơi xuống đất.

"Là --- ai---" giáo viên ngoại ngữ bắt đầu phần nộ rồi, "Ai vừa ném?"

Ngu Đường bị giọng nói lớn tiếng đánh thức, thế là cau mày ngồi dậy.

"Ngu Đường!" giáo viên ngoại ngữ không tìm được chỗ xả giận, trực tiếp điểm danh, "Đứng lên đọc đoạn này cho tôi!" Đoạn này trong lời giáo viên nói có một vài từ mới, vừa nói xong, đọc hơi bị khó, giáo viên quyết định phải chú ý, nếu Ngu Đường đọc vấp chữ nào thì phải dạy dỗ hần một trận mới được.

Ngu Đường nghe lời chậm rãi đứng lên, cầm sách sách giáo khoa trước mặt đọc: "Tần hầu, Tần bá vây Trịnh, vô lễ với Tần, nhị với Sở cũng.."

Mặt giáo viên ngoại ngữ chớp mắt đã tái xanh.

Tiền Gia Huy dùng sức đẩy đẩy cái bàn, nghiêng đầu sang chỗ khác nháy mi tròn mắt.

Ngu Đường liếc nhìn hần, mặt mày tỉnh bơ buông quyển sách trên tay xuống, tiện tay cầm lấy sách giáo khoa của Tổng Tiêu lên. Sau đó, mọi người nghe thấy giọng nam trầm thấp êm tai chuẩn không kém gì phóng viên đài BBC, lưu loát đọc hết cả đoạn văn.

Vừa hay lúc này chuông tan học vang lên, giáo viên ngoại ngữ muốn nói cái gì đó nhưng lại nuốt trở vào, ghen một lúc lâu mới bỏ lại một câu: "Sau này

không được ngủ trên lớp nữa." rồi hăm hừ bỏ đi.

"Oa, lớp trưởng phát âm chuẩn thiệt nha!" Lưu Lộ sùng bái nhìn hần, các bạn học xung quanh cũng đều nhìn hần bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngu Đường không để ý đến bọn họ, dùng dư quang ánh mắt liếc nhìn Tống Tiêu bên cạnh một cái, thế nhưng không nhìn thấy ánh mắt "sùng bái" trong kỳ vọng của hần, ngược lại trong ánh mắt đó còn che dấu không được sự cô đơn.

Bởi vì trong lơ đãng toát ra cảm giác quen thuộc, trong lòng Tống Tiêu ẩn ẩn có chút chờ đợi, thậm chí có lẽ Hoàng Thượng cũng là trọng sinh giống như mình, có lẽ còn nhớ được những chuyện kiếp trước. Nhưng mà kể từ lúc nghe Ngu Đường đọc tiếng Anh lưu loát như vậy, hy vọng mỏng manh trong lòng Tống Tiêu bỗng chốc tan biến.

Bởi vì trước kia Cảnh Nguyên để nói sao cũng không chịu học ngoại ngữ, cho rằng đó là thứ "man di điều ngữ".

...

Ngu Đường nhìn Tống Tiêu rầu rĩ không vui, có chút luống cuống không biết làm sao, về mặt tức mụ nhìn xung quanh phòng một vòng, phát hiện có một nữ sinh lấy đồ ăn vặt trong ngăn kéo ra chia cho bạn cùng bàn, nữ sinh kia vốn là vẻ mặt lạnh lùng làm bài tập lập tức cười rạng rỡ, sau đó hai người liền bắt đầu vui vẻ cười nói tán gẫu về "4G".

Ngu Đường đưa tay, một trái mận đen nháy mắt xuất hiện trong lòng bàn tay hần, Ngu Đường nhìn Tống Tiêu, chậm rãi cầm quả mận trong tay đưa qua: "Cho cậu, ăn đi."

"...?" Tống Tiêu sững sốt, quay đầu nhìn về phía Ngu Đường, lại nhìn xuống quả mận trong tay hần, học bạn người này trông tròn, trái mận chui ở đâu ra vậy? Quay đầu lại nhìn Độc Cô Âm phía sau Ngu Đường, trong lòng lại lần nữa dâng lên nghi hoặc.

Tống Tiêu thích ăn quả mơ, nhưng người làm quan kiêng kỵ để cho người khác biết sở thích của mình, cho nên Tống Tiêu vẫn luôn kìm chế, thẳng đến sau khi tiến cung mới không cần kiên nhẫn gì mà ăn. Cảnh Nguyên để thấy hần thích, thế là liền đem tất cả quả mơ trong cung đều đưa đến Phụng Nghi cung cho hần.

Nhưng từ khi đến đây, Tống Tiêu phát hiện dường như người hiện đại không thích ăn quả mơ cho lắm, trong trường chỉ bán loại mận đen nhập khẩu này mà thôi.

"Ngu Đường, cậu..." Tống Tiêu gặm một miếng mận, nhìn hần muốn nói cái gì, đột nhiên bị tiếng ồn ào ngoài cửa sổ đánh gãy.

Bốn nam sinh mặc áo gió đi trên hành lang, mái tóc hơi dài dùng keo vuốt ngược ra sau đầu, áo khoác định chế thương hiệu Italy cao cấp, giày da thủ công Thụy Sĩ, đạt tiêu chuẩn phong cách tổng tài tinh anh, thoát nhìn so với bộ dạng "vàng khè" buổi sáng đẹp hơn nhiều.

"4G đến, 4G đến rồi!" Nữ sinh trên hành lang hét ầm lên, các nam sinh thì lật đật né tránh.

"Cậu cần đường của tôi." Thủ lĩnh của nhóm - Trương thiếu gia lạnh lùng mở miệng, ba người còn lại cũng đồng thời dừng bước chân.

Đám nữ sinh bắt đầu hào hứng cả lên, còn nhóm nam sinh thì tận lực mà trốn đi thật xa. Lý Bắc Văn khó hiểu quay đầu lại nhìn bốn nam sinh không mặc đồng phục, "bông tuyết" trên đầu theo động tác của hần mà tung bay.

"Mây..." Trương thiếu gia mở mắt trừng trừng nhìn gấu bay tới đậu trên áo gió của mình, con thịnh nộ lập tức dâng trào.

"Lớp trưởng, có người muốn đánh Lý Bắc Văn kia!" Có nữ sinh nghiêng ngã chạy đến, vừa sợ hãi vừa hào hứng chạy đến mách tội với Ngu Đường.

Ngu Đường không thèm liếc mắt một cái, chậm rãi đứng dậy, đưa cho Tống Tiêu một quyển bút ký rồi kéo đi ra ngoài.

"A..." Tống Tiêu còn chưa ăn mận xong đã bị người nào đó kéo đứng lên, cuối cùng chỉ có thể đem quyển bút ký kẹp ở dưới nách, một tay bị Ngu Đường lôi kéo, một tay cầm quả mận lơ lửng lên mà đi.

Ngu Đường hiện tại tuy rằng chỉ mới là cậu thiếu niên mười sáu tuổi nhưng khí chất uy nghi của đến vương vẫn không suy giảm chút nào, chỉ cần hần đứng ở nơi đó, những người xung quanh sẽ không cách nào xem thường sự tồn tại của hần được. Thế nên sự xuất hiện của Ngu Đường khiến cho những người trên hành lang vốn đang tranh cãi ầm ĩ bởi vì sự xuất hiện của hần mà lập tức yên tĩnh trở lại.

Ngu Đường buông Tống Tiêu ra, chậm rãi đi đến. Bốn thiếu gia thấy Ngu Đường xuất hiện liền không tự giác lui về sau một bước.

...

"Lớp trưởng các lớp lập tức đến phòng giáo vụ mở cuộc họp! Lớp trưởng các lớp lập tức đến phòng giáo vụ mở cuộc họp!" Giọng nói của giáo viên chủ nhiệm bắt đầu gào thét ở trong loa phát thanh.

Ngu Đường không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, nhìn thẳng phía trước không chớp mắt mà xuyên qua đám người đi đến phòng giáo vụ.

Nhìn Ngu Đường nghiêm trang chững chạc đi ra khỏi đám đông, Tống Tiêu không biết vì sao lại muốn cười, mới vừa gặm miếng mận chưa xong lại đột nhiên cười làm cho hần rằng có chút ề ề, Tống Tiêu cười đến chảy nước mắt.

Nhóm 4G cảm thấy có chút mất mặt, lạnh lùng nhìn theo ba cái bóng người đi đằng trước, đột nhiên chú ý tới Tổng Tiêu đi sau Ngu Đường, bốn cặp mắt lập tức sáng lên, đây không phải là tên ngu ngốc Tổng gia đó sao? Tốt quá rồi!

Họp xong trở về đã là tiết tự học thứ tư, Tổng Tiêu ôm một chồng giấy để trên bục giảng, sau đó trở về chỗ ngồi của mình.

Ngu Đường kéo ghế dựa trên bục giảng ra chậm rãi ngồi xuống. Độc Cô Ám đi lên cầm phấn viết lên bảng hai chữ "Họp lớp" to đùng.

"Trường học lần đầu tiên thành lập hội học sinh, chỉ cần người nào đầu óc bình thường, hạnh kiểm khá tốt đều có thể lên đây báo danh," Ngu Đường dùng ngón tay gõ gõ lên trên chồng danh sách, "Ai muốn báo danh thì lên đây nhận một tờ, điền xong nộp cho Tổng Tiêu."

Thánh Mông chủ yếu là bán sách báo giáo dục, dưới có ba trường tiểu học tư nhân, hai trường trung học cơ sở, danh tiếng đều rất tốt, trung học phổ thông Thánh Mông này chỉ mới vừa khai trương năm thứ hai, cho nên rất nhiều việc còn chưa được hoàn thiện, ví như đến giờ còn chưa có hội học sinh.

Lần đầu tiên thành lập hội học sinh là việc có ý nghĩa cỡ nào, mọi người hào hứng không thôi, nhưng mà không dám ở trước mặt lớp trưởng bàn tán xì xầm.

"Còn vấn đề gì không?" Ngu Đường nói xong nhìn quanh phòng học một vòng, không ai có ý kiến, liền đứng lên về chỗ ngồi.

Trong khi đó lớp trưởng mấy lớp khác còn đang giảng giải đến nỗi nước miếng bay tứ tung, kêu gọi học sinh tham gia, thì lớp năng khiếu năm nhất đã kết thúc. Khỏe miệng Tổng Tiêu hơi bị co rút, buổi họp lớp này sao mà giống hệt lúc Hoàng Thượng lên triều vậy, hại y thiếu chút nữa đã đứng lên hô to: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" rồi.

Tiểu kịch trường:

Tường thiếu: "Tránh ra, cản đường!"

Bông tuyết ca: "Gi?" (vò đầu)

Tường thiếu: "Cậu làm dơ áo khoác cao cấp định chế Italy của tôi!"

Bông tuyết ca: "Đề tôi chùi cho cậu nha." (tay đẩy bông-tuyết)

Tường thiếu: "... Được lắm, cậu đã thành công lôi kéo được sự chú ý của tôi rồi đó."

[Heo: Tui mới đổi bì truyện có ai thấy không nè? Mấy bạn thấy bì này hay bì cũ đẹp hơn cho tui cái ý kiến với nha ~ Do đạo này tui đang cuồng kiểu trai đẹp mặc sơ mi trắng á mà, hê hê--]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lịch Sử

Các tổ trưởng đi lên lĩnh bảng biểu chia cho mỗi người, ai muốn gia nhập hội học sinh thì điền vào.

Trường lần đầu tiên thành lập hội học sinh, cho nên học sinh lớp 10 và 11 đều có thể tham gia, không kể tuổi tác bởi vậy người muốn báo danh rất nhiều. Ngu Đường đề cho Tổng Tiêu lập một bảng danh sách tập hợp tên của những người muốn báo danh.

Tổng Tiêu bị Ngu Đường sai sử riết cũng quen, thế nhưng tổ trưởng Lưu Lộ đi ngang qua nhìn thấy lại nhin không được, "Nè nè lớp trưởng, cậu không được ăn hiếp Tổng Tiêu của tớ nha, chuyện gì cũng bắt cậu ấy làm, rốt cuộc ai mới là lớp trưởng đây hả?"

Tiền Gia Huy lật đật dùng khuỷu tay chọt Lưu Lộ, ý bảo cô nàng đừng nói nữa.

...

Vợ trầm giúp trầm lập danh sách, có cái gì không ổn? Ngu Đường hừ lạnh một tiếng, lại quay qua nhìn Tổng Tiêu cúi đầu gian nan viết từng chữ, đáng đáng thương... quả thật rất giống như đang bị người ta ăn hiếp nha...

Tổng Tiêu đang chép đến hần say, bút bị tự nhiên bị người ta cướp mất, thế là ngẩng đầu khó hiểu nhìn Ngu Đường.

"Cậu làm bài tập đi, làm xong cho tớ mượn chép nữa." Ngu Đường ném sách bài tập qua cho người nào đó, tự mình thoảng thoắt mà chép lại danh sách.

Vấn đề ghi danh vào hội học sinh, ở những lớp khác kéo dài ít nhất hai ngày, đầu tiên là lớp trưởng tuyên truyền giảng giải, sau đó để cho mọi người có thời gian suy xét lại, thậm chí có người buổi tối còn gọi điện thoại về nhà hỏi ý kiến phụ huynh, ngày hôm sau mới đi điền đơn đăng ký. Còn lớp năng khiếu 10-1 này, tất cả gói gọn trong một tiết học, còn chưa tới thời gian ăn cơm, Ngu Đường đã đem đơn đăng ký và danh sách giao cho phòng giáo vụ xử lý rồi.

"Nhanh vậy sao?" Thầy giáo vụ đối với hiệu suất làm việc của Ngu Đường hết sức kinh ngạc, hắn không những đã chép ra một tờ danh sách, mà ở đằng sau còn đánh dấu đề nghị ai nên vào bộ nào ban nào vô cùng đầy đủ chi tiết.

Ban bộ cụ thể của hội học sinh đến bây giờ vẫn chưa được định ra, nhà trường tính toán đợi đến lúc thành lập thì sẽ tham khảo ở mấy trường khác, lập ra bộ tuyên truyền, bộ văn nghệ gì gì đó... Người gia nhập sẽ được sàng chọn lại một lần nữa, phân đến ban nào cũng là một chuyện làm cho thầy cô đau đầu nhất, mà lớp trưởng là người hiểu rõ các bạn học nhất, đề cử của lớp trưởng đương nhiên sẽ rất có giá trị tham khảo.

"Làm tốt lắm, cậu tên gì?"

"Ngu Đường." Hoàng đế bệ hạ khiêm tốn mỉm cười, xác định đã để lại ấn tượng tốt đối với hai giáo viên, liền nhanh chóng rời đi, ra về muốn nhanh nhanh trở về lớp học.

Ngu Đường trở lại phòng học, vừa lúc Tống Tiêu cũng mới làm bài tập toán xong, thuận tiện mò lại chép một chút, chép xong cũng vừa lúc đến giờ ăn cơm.

Trên đường đi tới nhà ăn, Tống Tiêu luôn cảm giác có người đang nhìn mình, thậm chí có người còn chỉ trỏ, nhưng đợi lúc Tống Tiêu nhìn qua thì những người đó lại làm ngơ như không có chuyện gì cả.

Ngày hôm qua Ngu Đường mời mình ăn cơm, hôm nay Tống Tiêu chuẩn bị mời lại hắn, thế là đứng trước cổng xoát vé quẹt liên tục hai lần. Kết quả, chẳng thấy đối phương có chút vui mừng nào.

"Hoàng Thượng, có gì không ổn sao?" Độc Cô Âm nhìn Ngu Đường đang cau mày, thật sự đoán không ra có chuyện gì, đành phải mở miệng hỏi.

"Trăm sao có thể để cho vợ mình nuôi được chứ hả!" Ngu Đường ném phiếu cơm lên bàn, lửa giận bùng lên rồi.

Độc Cô Âm không biết phải làm sao, hắn không phải Tào công công, không biết cách an ủi Hoàng Thượng, hắn chỉ làm âm vệ thôi a... Yên lặng đứng ở một bên, giương mắt chú ý sự an toàn của Tống Tiêu, trong lúc đó tình cờ phát hiện phát hiện bốn tên tóc vàng cũng đang chậm rãi đi đến quầy hoa quả tráng miệng.

"Tôi thích cái này." Tống Tiêu vừa mới cầm lấy một miếng thanh long đã bị người ta một tay đoạt lấy, quay đầu nhìn qua, thấy bốn nam sinh tóc vàng mặc áo khoác đứng sau lưng mình.

"Xin cứ tự nhiên." Tống Tiêu hơi hơi cau mày, xoay người đi lấy cái khác.

"Cái này tôi cũng thích." Nam sinh lại tiếp tục giật lấy miếng thanh long kia, khoe miệng khê cong, ánh mắt lạnh lẽo.

Tống Tiêu mỉm cười, cầm lấy một miếng khác đưa lên cho hắn: "Còn muốn nữa không?" Tư thế này thật giống như đang đuổi ăn mày xin cơm vậy.

"Mây..." Vị này chính là Hàn thiếu trong nhóm 4G, hắn có một đôi mắt báo, vừa nhìn liền biết là người nóng tính. Hàn thiếu cầm miếng hoa quả trong tay ném lên bàn, thấy Tống Tiêu không có sợ hãi như trong dự đoán của mình, làm hắn tức đến muốn tát thờ nói, "Tống ngu ngốc, mày thật sự bị đánh đến mất trí nhớ sao?"

Nữ sinh rất thích ăn trái cây, cho nên lúc này khu hoa quả có rất nhiều người đang đứng xếp hàng.

"Này bạn học, nếu cậu rất đói bụng tôi có thể bỏ qua việc cậu chen ngang, nhưng nếu muốn đánh nhau thì xin thứ lỗi, tôi đây không tiếp." Tống Tiêu nói một cách nghiêm túc.

Phía sau truyền đến vài tiếng cười, một đàn chị học lớp trên mở miệng châm chọc: "Muốn đánh nhau thì đi ra chỗ khác mà đánh, ở đây người ta còn đang chờ ăn cơm này!"

"Được lắm..." Hàn thiếu giận quá hóa cười, gật đầu, "Chiều nay tan học gặp tao ở sân thể dục."

Hạ chiến thư với Tống Tiêu xong, Hàn thiếu tiêu sái xoay người rời đi, một đám em gái nhỏ sùng bái mà nhìn hắn, chịu không thấu đáng đi còn chuẩn hơn người mẫu của hắn. Lúc Hàn thiếu đi đến khu dùng cơm, dưới chân đột nhiên bị trượt một cái, "Véo--" một tiếng té lộn trên mặt đất.

"..." Mọi người lặng lẽ nghiêng đầu đi chỗ khác.

Hàn thiếu lập tức đứng lên, tức giận tung chân đá chiếc đũa trên mặt đất, không biết là tên khốn nào quăng ở đây!

Lúc này Ngu Đường cầm chiếc đũa còn lại chậm rãi xiên một miếng trái cây Tống Tiêu bung tó, cắn ăn ngon lành.

...

Giữa trưa trở lại ký túc xá, di động Tống Tiêu đột nhiên vang lên, Tống Tiêu chán chường một chút mới nhớ được cái này sử dụng như thế nào, đứng lên tiếp điện thoại.

"Tiêu Tiêu, là ba..." bên kia truyền đến giọng nói của Tống Tử Thành, "Những chuyện trên báo chí ba sẽ tìm cách giải quyết, con cứ chú tâm vào việc học, đừng nghĩ gì hết."

"Báo chí gì ạ?" Tống Tiêu có chút khó hiểu, bên kia trầm mặc một lúc, không nói gì thêm nữa, sau đó cúp máy.

Tiết đầu tiên buổi chiều là môn lịch sử, từ thời kỳ đồ đá cho đến thời cận đại, năm nghìn năm tiến hóa của nhân loại, vương triều thay đổi, đều được tóm gọn lại trong cuốn sách này.

Tống Tiêu chưa từng xem qua sách lịch sử, lúc mở sách ra lại không tự giác lật đến trang ghi chép về Đại Ngu.

Đại Ngu trong lịch sử là một triều đại vô cùng hưng thịnh, niên đại trị vì tương đối dài, khúc mở đầu có nói rất rõ, sau tổ hoàng đế thì đặc biệt cường điệu nói về thời đại huy hoàng nhất của Đại Ngu - "Căn Nguyên thịnh thế" và "Cảnh Hoảng chi trị", trong đó còn có bức họa của Cảnh Nguyên đế vô cùng rõ ràng.

Tống Tiêu nhìn người trong tranh, cảm giác ngàn năm ngăn cách làm cho y có chút khổ sở, nhìn không được quay đầu qua nhìn Ngu Đường, đối phương cũng đang nhàm chán muốn chết lật qua lật lại sách giáo khoa.

"Sao vậy?" Ngu Đường cảm giác được tầm mắt của y, dòi tầm mắt qua hỏi.

"Cậu rất giống hoàng đế trong bức tranh này." Tống Tiêu chỉ chỉ bức họa Cảnh Nguyên đế, tuy rằng người trong tranh mang lưu miện đồng châu che mặt, nhưng vẫn không dấu được gương mặt tuấn mỹ trẻ trung của bậc đế vương.

Ngu Đường liếc cuốn sách trong tay Tống Tiêu một cái, rũ mắt nói: "Nhìn cậu cũng rất giống hoàng hậu."

Lưu Lộ ngồi phía trước nghe được câu này, thiếu chút nữa đã hét ra tiếng, lấy cớ chỗ huyích vào Tiền Gia Huy một cái. Về mặt Tiền Gia Huy cũng có chút cổ quái quay đầu lại nhìn hai người họ, tất cả mọi người đều biết, "Cảnh Nguyên Đoan Tuệ hoàng hậu" là một nam nhân. Tống Tiêu vừa mới nói Ngu Đường giống Hoàng Thượng xong, tên này liền nói Tống Tiêu giống hết hoàng hậu, này không phải đùa giỡn thì là cái gì?

Mặt Tống Tiêu lập tức đỏ lên, mặc dù mình biết đây là sự thật nhưng mà người khác không có biết đâu... Gia bộ giống như tò mò lật qua trang kế tiếp, lại phát hiện trang tiếp theo là "Cảnh Hoảng chi trị", căn bản không có bức họa của hoàng hậu!

Ngu Đường không biết, vẫn cứ nhìn chằm chằm bức họa trong sách giáo khoa, hỏi Tống Tiêu: "Cậu nói xem, lúc đó Cảnh Nguyên đế ban tuần táng cho hoàng hậu, hoàng hậu có hận hấn không?"

Tống Tiêu nhìn sách giáo khoa không hề nhắc đến hai chữ "tuần táng", cảm thấy hai mắt có chút chua xót, khó khăn lên tiếng: "Trên sách sử viết chiếu thư thật ra là phong hoàng hậu làm nhiếp chính vương, là do hoàng hậu tự nguyện."

Ngu Đường cười nhạo một tiếng, "Sách sử sao có thể tin được?" Hấn biết, Tống Tiêu đối với hấn là thật lòng yêu thương, nhưng mà phần tình cảm này làm sao đủ để cho Tống Tiêu tuần táng vì hấn được cơ chứ, là hấn buộc Tống Tiêu phải chết theo hấn! Vốn dĩ là lời nói bốc đồng nhất thời, không nghĩ rằng sau khi luân hồi còn giữ lại trí nhớ của kiếp trước, dẫn đến việc lúc này không biết làm sao để đối mặt với y.

=====

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Hoàng Thượng, thật ra ngươi vẫn còn nhớ rõ có phải không?"

Ngu Đường: "Gi? Bạn học, cậu là ai vậy?"

Tiêu Tiêu: "Nếu không nhớ rõ vậy ta đây cũng không cần thị tẩm."

Ngu Đường (thâm tình nắm tay): "Hoàng hậu, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi!"

Tiêu Tiêu: "..."

[Heo: Chương 12 lên sau một tiếng nữa nhá--]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thần Đây

Tổng Tiêu nắm chặt bút lông màu đen trong tay, bút này là ngày hôm qua Ngu Đường cho y, cũng giống như năm đó lúc hắn được đề bạt lên chức hộ bộ, Thái vương gia cũng tặng cho y một cây bút như vậy.

...

"Cho người." Ngu Cẩm Đường hai mươi ba tuổi, tiên y nộ mã, khí vũ hiên ngang, cưỡi con ngựa cao to đi ngang qua trước cửa hộ bộ, ném cho Tổng Tiêu một cái hộp gấm, sau đó xoay người rời đi.

"Vương gia..." Tổng Tiêu khó hiểu cầm chiếc hộp gấm, nhìn tuấn mã màu đen tuyết trần đi xa. Tổng Tiêu mở hộp gấm ra, bên trong là một cây bút lông thanh ngọc, cán bút xanh biếc mượt mà mà đáng yêu. Chờ đến lúc y hỏi gia rồi mới phát hiện trong hộp còn có một tờ giấy nhỏ nữa, bên trên chỉ viết năm chữ "Hạ Quân Trúc thiên tự".

Năm đó Tổng Tiêu thiên thư thông tuệ, tuổi trẻ trúng cử, mười lăm tuổi làm lễ trưởng thành, lấy tự Quân Trúc.

...

"... Những văn tự này thường được khắc lên trên mai rùa, khi đó chủ yếu dùng để bói toán cát hung..." giáo viên lịch sử là một mỹ nữ trẻ tuổi, mặc một chiếc sườn xám cách tân, thoát nhìn rất là phục cổ, vừa giảng vừa đi đi lại lại trong phòng học.

Tổng Tiêu nhìn nhìn sách giáo khoa còn đang mở trang "Thời kỳ đồ đá" của Ngu Đường, lấy một tờ giấy nháp viết vài chữ nho nhỏ "Lịch sử cũng sẽ tái sinh", viết xong, lại xé nát vo thành một cục quăng đi.

Y không thể thừa nhận một cách dọa người như vậy được!

Ba tiết học gian nan trôi qua, tất cả mọi người đều ra ngoài vui chơi, chỉ có Tổng Tiêu vẫn còn ngồi đó, nghiêm túc đọc sách vật lý.

"Ngu Đường, chơi bóng không?" Vài nam sinh lớp khác từ ngoài cửa sổ thò đầu vô gọi Ngu Đường.

Ngu Đường ra hiệu với bọn họ, ý bảo bọn họ đi giành chỗ trước đi, sau đó đưa tay khép sách của Tổng Tiêu lại, quắp lấy Tổng Tiêu chuẩn bị đi ra ngoài.

"Trời ạ, còn có chuyện này nữa sao?" Có nữ sinh ở phía sau thét chói tai, mặc dù mới tới hai ngày nhưng Tổng Tiêu đã thích ứng được việc con gái nơi này thích đột nhiên hò hét như vậy, đặc biệt hoạt bát.

Mấy đứa con gái chụm đầu lại cùng nhìn một tờ bài giải trí, có người trộm nhìn Tổng Tiêu bên này, đột nhiên phát hiện người nọ sắp đi tới đây, khinh thường, bĩu môi lại cùng mấy chị em tiếp tục thì thào.

"Hình như bọn họ đang nhìn tớ." Tổng Tiêu muốn đi đến nhìn xem đến tột cùng là có chuyện gì. Xác định được việc Hoàng Thượng có ký ức, cả người Tổng Tiêu chợt thả lỏng hơn nhiều, không còn e dè cẩn thận như lúc đầu nữa.

Ngu Đường còn đang kéo tay Tổng Tiêu cũng dừng lại theo, sau đó hướng Độc Cô Âm nâng nâng cằm.

Độc Cô Âm lách mình qua đó, rồi nhanh chóng trở về, nói nhỏ bên tai Ngu Đường mấy câu. Ngu Đường cau mày: "Đi mua một tờ về đây."

Trên sân bóng rổ đã chiếm đầy người, mấy nam sinh vừa rồi gọi Ngu Đường đang đứng trên sân ôm bóng chờ hắn, nhìn thấy Tổng Tiêu trắng nõn phản nộ bị Ngu Đường lôi theo, nhìn không được cười hắc hắc: "Ngu Đường, người hầu mới của cậu đó hả? Nhìn cũng ngon miệng ghê ha."

Ngu Đường liếc nam sinh ăn nói lung tung kia một cái, ánh mắt lạnh băng không một chút ý cười nào, làm giọng nói trêu chọc của nam sinh đó cũng ngưng bật theo.

"Cậu đứng đây, đừng để bóng chọi trúng, khát nước thì bảo Độc Cô Âm đi mua cho." Ngu Đường cời áo sơ mi ném cho Tổng Tiêu cầm dùm hắn.

Dáng người thiếu niên cao lớn tinh tế, lúc mặc quần áo thì nhìn có hơi gầy, nhưng cời ra rồi thì hoàn toàn trái ngược, đường cong cơ bắp mượt mà trải rộng toàn thân, mặc dù so với Cảnh Nguyên để năm ba mươi tuổi thì hơi gầy một chút, nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ nam tính.

Tổng Tiêu nhìn không được nhìn thêm mấy cái nữa, chờ Ngu Đường đi ra sân bóng rồi thì ngoan ngoãn ôm quần áo đứng sau rổ bóng đợi hắn.

Có nữ sinh lại đây xem bóng, ban đầu đám người đang tranh cãi ầm ĩ, sau đó nhìn thấy Ngu Đường cời đồ, cả đám tự nhiên im phăng phắc.

"Ôi trời đất ơi, nam sinh đó là ai vậy?" Mấy nữ sinh đứng trên sân bóng ngây ngẩn cả người.

"Hình như là lớp trưởng năng khiếu 10-1 đó, hôm bữa lớp trưởng có chỉ cho tui rồi." Một nữ sinh trong nhóm bình tĩnh nói.

Mấy người tới nhìn cô cô nhìn tôi, sau đó, đồng loạt nói một câu: "Đẹp--traí--quá!"

Không có thết chói tai, cũng không có nhảy bắn lên, mấy cô nhỏ ngây ngốc rồi. Ban đầu còn tưởng rằng tư sắc nhóm 4G đã là đệ nhất trường Thánh Mông, không ngờ tới...

Độc Cô Âm rất nhanh đã quay trở lại, còn cung kính đưa cho Tống Tiêu một tờ báo giấy.

Lúc này cuối cùng Tống Tiêu cũng hiểu lời Tống Tử Thành nói lúc trưa là có ý gì rồi.

Lúc trước xuất viện bị nhóm chó săn chụp được ảnh, những chuyện tai tiếng thế này, Tống Tử Thành đương nhiên là phải giải quyết, sau đó biết được Khâu Minh Diễm là đưa đám chó săn tới thì tức giận một phen, nhưng mà vẫn phải tìm người giải quyết. Tuần san giải trí kia kiếm được lợi ích, luôn miệng cam đoan sẽ không để lộ tin tức, thế mà bây giờ tin tức vẫn bị phát tán ra ngoài.

Tiêu đề bắt mắt đặt ngay trên trang đầu, bên dưới còn có một tấm ảnh chụp thật lớn, trong hình chỉ chụp được bóng lưng của Khâu Minh Diễm, còn Tống Tiêu thì bị chụp ngay chính diện. Trong bức ảnh chụp Tống Tiêu hơi hơi nâng cằm, bài báo cho rằng động tác này của Tống Tiêu là vô cùng ngạo mạn.

Tống Tiêu hơi cau mày, cái gọi là việc xấu trong nhà không thể mang ra bên ngoài, thế mà chuyện nhà mình lại bị người khác đăng lên sách báo bày bán giữa đường, đúng là chẳng ra sao cả. Giống như bản thân mình chính là một thằng hề, đứng đó mặc cho người ta bình luận, tùy ý đùa cợt.

Ra chơi chỉ có ba mươi phút, chưa kể thời gian từ phòng học đi đến sân thể dục, cho nên chơi bóng cũng không được bao lâu, nhưng mấy nam sinh chỉ cần sờ trái bóng trong chốc lát thôi cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

Chơi bóng một hồi, Ngu Đường đi tới cầm lấy chai nước trong tay Độc Cô Âm uống một hơi, nhìn Tống Tiêu còn đang ngẩn người, hỏi: "Nhìn cái gì đấy?" Nói xong xịch lại gần đây, còn thuận tiện còn cọ vài giọt mồ hôi lên vai Tống Tiêu.

Tống Tiêu cảm thấy bả vai hơi ngứa, thế nhưng cảm giác được hơi thở của Ngu Đường, cho nên không phản kháng nữa, mặc kệ hấn làm dơ áo sơ mi của mình: "Tờ báo này..."

Ngu Đường lấy tờ báo qua đọc, đọc xong cười nhạo một tiếng: "Tin tức nhảm nhí vô căn cứ."

Có phải vô căn cứ hay không, thật ra mọi người không quan tâm, bọn họ chỉ thích xem náo nhiệt mà thôi. Trên đường trở về phòng học, người chỉ trích Tống Tiêu ngày càng nhiều.

Bài báo chụp rõ mặt Tống Tiêu như vậy, lại thêm việc dung mạo Tống Tiêu xinh đẹp hơn người, hấp dẫn không ít ánh mắt trong sân trường, cho nên người khác chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra y ngay.

Ngu Đường đối với việc hoàng hậu nhà hấn bị người ta nhìn chằm chằm rất là khó chịu, đem áo sơ mi của mình còn chưa mặc vào trùm lên trên đầu Tống Tiêu.

"Làm gì vậy?" Tống Tiêu quay đầu nhìn hấn.

"Cho cậu cái khăn voan." Ngu Đường nghiêm túc nói.

"Hi hi..." Hai người đang đi trên cầu thang, đằng sau có hai nữ sinh cũng đang đi lên lầu nghe thấy, nhin không được cười trộm.

Mặt Tống Tiêu đỏ lên, cái tên này, trước mặt công chúng mà dám đùa giỡn mình, chút xíu uy nghi để vương gì cũng không có! Kéo góc áo sơ mi xuống dưới, vừa định ném lên trên mặt Ngu Đường, nhưng mà ném đồ lên mặt đáng cứu ngũ chí tôn là đại bất kính, cho dù mình là hoàng hậu cũng không được. Tống Tiêu do dự một chút, rốt cuộc cũng không có hành động gì, thế là yên lặng tức giận xoay người đi lên lầu.

Trở lại phòng học, tất cả mọi người đều quay lại nhìn Tống Tiêu, Tống Tiêu day day huyết thái dương, cái này thật đúng là chuyện tốt không ra khỏi cửa tiếng đồn xa, thời gian mới không bao lâu mà mọi người đều biết hết rồi.

Bài báo kia tuy rằng không viết rõ Tống Tiêu là ai, nhưng Khâu Minh Diễm là bạn gái ông chủ công ty giải trí Tinh Hải là chuyện mà mọi người đã bàn tán rất nhiều năm trước rồi, bây giờ tính ra cũng không còn là bí mật cái gì nữa, như vậy "con trai tình nhân" mà bài báo nhắc tới không phải đứa con trai độc nhất của Tống Tử Thành thì còn ai vào đây?

"Tống Tiêu, thì ra nhà cậu mở công ty giải trí!" Lưu Lộ quay đầu lại nhìn y, hai mắt sáng lên.

"Ừm" Tống Tiêu không cảm thấy đây là chuyện quang vinh gì, đành trả lời qua loa cho có lệ.

"Là thật hả? Vậy cậu chắc chắn có quen Đại Vệ, giúp tớ xin chữ ký của hấn đi!" Lưu Lộ lúi trong ngăn kéo ra một cuốn sổ nhỏ xinh xinh, hai tay dâng lên cho Tống Tiêu, "Làm ơn làm ơn, tớ rất thích hấn, xin chữ ký dùm tớ nha."

Kí tên? Tống Tiêu ngẩn người, không biết cô nàng xin chữ ký của Lý Vi Vi để làm gì, không lẽ hiện tại xin chữ ký người khác là một phương thức biểu đạt sự yêu thích? "Tớ không thường gặp cậu ấy, để khi nào gặp sẽ xin cho cậu."

"Cám ơn cám ơn!" Lưu Lộ rất kích động, hào hứng đến nỗi phải néo Tiền Gia Huy mấy cái mới được.

"Bà nội của con ơi, bà có kích động thế nào thì cũng đừng có néo con chứ!" Tiền Gia Huy buồn bực.

Nhưng mà nữ sinh trong lớp không có thoải mái được như Lưu Lộ,

"Không ngờ cậu ta cay nghiệt như vậy, không biết tôn trọng con gái gì hết tron."

...

Bởi vì buổi chiều đã xảy ra rất nhiều chuyện, thế là chuyện "ước chiến" buổi trưa bị Tống Tiêu ném ra sau đầu, buổi tối tan học rồi trực tiếp cùng Ngu Đường trở về phòng ngủ.

Trăng treo giữa trời, cả nhóm 4G cùng với mấy tên đàn em bọn họ đứng tại một góc hẻo lánh trong sân thể dục bị phong hóa thành mấy pho tượng đá.

Tống Tiêu đi ngủ sớm, Ngu Đường thừa cơ buông quyển sách trong tay xuống đi đến bên giường y, nhìn hàng mi dày mềm mại bị ánh trăng đầu hạ rọi thành một cái bóng, nhìn không được chống tay xuống hai bên đầu Tống Tiêu nhìn cho thật kỹ.

Chấp niệm đời trước, đến đời này vẫn là chấp niệm, không bỏ xuống được, cũng không muốn bỏ xuống.

"Quân Trúc..." Ngu Đường khẽ gọi một tiếng, một tiếng này không biết chứa trong đó bao nhiêu ưu thương.

Môi nhấp nháy, cuối cùng cũng không thể nói toát ra, Ngu Đường chưa từng biết mình còn có lúc lúng túng như vậy, chậm rãi thở dài, đưa tay cảm điều hòa chỉnh nhiệt độ cao lên một chút, đắp chăn lại cho Tống Tiêu, sau đó đứng dậy rời đi.

Tống Tiêu mở mắt ra, nhìn chằm chằm bóng dáng Ngu Đường, nhỏ giọng nói một câu: "Thần đây!"

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Ngươi, ngươi nói gì?"

Tiêu Tiêu: "Hoàng Thượng, áo trong của ngươi rớt rồi kìa."

Ngư Đường: "Nói vậy, trẫm còn đang mặc trên người đây!"

Tiêu Tiêu (khinh thường): "Sao ngươi không nói ngươi còn mặc quần lót luôn đi?"

Ngư Đường: "Ta cần bản không mặc."

Tiêu Tiêu: "... Lưu manh!"

[Heo: Thượng Ân đã lên sóng rồi đó có ai coi chưa ta? Thật sự là quá hay, quá đáng yêu, mỗi tập tui coi đi coi lại phải đến mấy lần lun á. Hình như này là bộ đam mỹ chuyển thể ôn nhất của má Sài, diễn viên thì đẹp khôi chê luôn từ chính cho tới phụ, đã vậy còn theo sát rạt nguyên tác nữa chứ. Má Sài tui yêu má quá đi à, moah moah moah

]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Trừng Phạt.

Ngư Đường đi được vài bước lập tức cứng người, chậm rãi quay đầu lại nói: "Cậu, cậu nói cái gì..."

Tống Tiêu mở mắt nhìn hắn, sau đó chậm rãi kéo chăn lên che nửa bên mặt mình: "Không nói gì cả."

Ngư Đường bước nhanh lại giường Tống Tiêu, nhìn y, đôi môi mông mím lại chặt chẽ. Trầm mặc thật lâu sau, Ngư Đường hạ quyết tâm ngồi xuống giường nhìn thẳng vào y: "Quân Trúc."

"Ừ..." Tống Tiêu lên tiếng, lại tiếp tục chôn mình trong chăn.

Ngư Đường chậm rãi vươn tay, kéo chăn xuống một chút, lộ ra cái mũi ửng đỏ của người nào đó, hỏi: "Che kín như vậy, không ngột hả?"

Tống Tiêu: "..."

Dưới lầu truyền đến tiếng chú bảo vệ la hét dữ dội: "Có biết mấy giờ rồi hay không?"

"Xuyt--" Tống Tiêu ra hiệu Ngu Đường dừng nói chuyện, nhanh chóng đi ngủ, nếu như để cho bảo vệ phát hiện, thế nào cũng bị trừ điểm.

Ngu Đường nhìn y, không nói được lời nào trở về giường mình. Tuy rằng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ có thể một mình buồn bã trong lòng, ngã đầu lên gối.

Tống Tiêu nhìn theo bóng dáng biệt biệt nữ nữ(*) của Hoàng Thượng, nhin không được cong mắt lên cười.

(*): Có ai còn chưa biết biệt nữ là gì không ta? Cái này đại loại nó là cái bệnh của con gái: anh này nói không là có, nói có là không, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo. Đó giờ tui toàn thấy biệt nữ thụ, giờ mới lòi ra thằng biệt nữ công, chết cười với em!

...

Dưới lầu ký túc xá, nhóm 4G còn đang đứng đó nghe chú bảo vệ phê bình.

"Lại là bốn người các cậu, lần trước về muộn tôi đã cho qua một lần rồi, lần này nhất định phải trừ điểm." Chú bảo vệ nghĩa chính ngôn từ mà nói.

Bởi vì trung học Thánh Mông luôn muốn hội nhập quốc tế, cho nên mới chọn chế độ điểm số, điểm số này được tính dựa trên thành tích học tập, chuyên cần làm bài tập, tham gia các hoạt động đoàn thể, thậm chí còn bao gồm cả biểu hiện ở ký túc xá. Điểm số này đối với những học sinh có ý định đi du học nước ngoài rất quan trọng.

"Tùy thầy." Hàn thiếu bị cho leo cây tâm trạng vốn là không tốt, cộng thêm việc bị bảo vệ khó dễ như vậy, tính xấu nổi lên.

Trong lúc chú bảo vệ xoay người lại lấy biên bản, bốn người nhanh chóng trao đổi ánh mắt với nhau. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một người đẩy ngã bảo vệ, trong khi đó ba người còn lại nhanh chóng chạy vọt lên trên lầu.

Sáng ngày thứ hai, lúc chạy thể dục buổi sáng, lại nghe thấy giọng nói gầm rú của giáo viên chủ nhiệm vang lên trong loa phát thanh: "Thông báo phê bình, tối hôm qua trò Tường, trò Thẩm, trò Hàn, trò Dương lớp năng khiếu 10-3 trở về sau thời gian đóng cửa ký túc xá, bị bảo vệ bắt được. Bốn em vừa nêu trên lập tức viết bảng kiểm điểm mười ngàn chữ nội trong tuần này nộp lên phòng giáo dục, dựa vào bảng kiểm điểm có sâu sắc hối cải hay không, sau đó mới quyết định bước xử phạt tiếp theo."

"Ôi chao, hèn chi tui nói sao mà chưa thấy 4G, chắc là bị chú bảo vệ đánh cho một trận rồi đây mà?" Lớp trưởng lớp 11 vui sướng khi người gặp họa, vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh một vòng, quả nhiên không thấy "bốn con chim lông vàng" kia đâu cả.

"Chú bảo vệ lợi hại như vậy hả?" Tống Tiêu hỏi Tiền Gia Huy đứng bên cạnh.

"Tui có biết đâu!" Tiền Gia Huy cũng hơi bị trở mắt, bình thường nhìn đáng dấp chú bảo vệ gầy gò yếu ớt như vậy, ai biết được một mình ông có thể quật được bốn thằng trẻ trâu to xác kia chứ.

Đúng lúc này, giọng nói của cô chủ nhiệm lại tiếp tục vang lên trên loa phát thanh: "Bổ sung thêm một câu nữa, các bạn học năm nhất có thể chưa biết, bảo vệ phòng ngủ nam sinh là lính thủy đánh bộ đã xuất ngũ, ai muốn làm trái kỷ luật, trước tiên mời xem lại thân thể của mình một chút cái đã!"

Tống Tiêu nghe đến đây thì có hơi sùng sốt, tuy rằng không biết lính thủy đánh bộ là làm cái gì, nhưng mà thân thù của ông rất lợi hại, chẳng trách lúc trước ba nói đây là trường học quý tộc, quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long. Trong lúc thất thần, không cẩn thận chạy nhanh một bước, thế là đụng trúng Ngu Đường chạy đằng trước.

Lớp năng khiếu 10-1 đồng loạt an tĩnh lại, chờ lớp trưởng đại nhân quay đầu đánh người.

Ngu Đường quay đầu lại, sau đó kéo Tống Tiêu lên chạy song song với mình: "Có đụng trúng mũi không?"

Tống Tiêu lắc đầu, chuẩn bị trở về hàng ngũ của mình, lại bị tóm lấy không cho phản kháng.

"Đụng trúng lớp trưởng, phạt cậu chạy cùng tớ!"

=====

Tiểu kịch trường đặc biệt nhân ngày lễ tình nhân:

Chủ khách sạn: "Khuyến mãi đêm Thất Tịch, phòng công chúa, phòng cưới đại hạ giá đề~"

Cửa hàng bán hoa: "Chín mươi chín đóa hoa hồng, dành tặng cho người tình nhỏ yêu quý nhất của anh."

Tiệm bán Socola: "Nghe nói đêm Thất Tịch, bao cao su với socola mới là tuyệt phối a~"

Ngư Đường: "Hôm nay là Thất Tịch đó."

Tiêu Tiêu: "Thất Tịch thì sao, chúng ta đâu có cần làm nữ công."

Ngư Đường: "Làm nữ công cái gì?"

Tiêu Tiêu: "Đêm Thất Tịch không phải là cầu Chức nữ được khéo tay thêu thùa hay sao?"

Ngư Đường: "Không không, đêm Thất Tịch bây giờ đã thành lễ tình nhân rồi."

Tiêu Tiêu: "Lễ tình nhân là làm cái gì?"

Ngư Đường: "Ha ha, lễ tình nhân là làm những chuyện "ư ư a a" đó."

Tiêu Tiêu: "Ư ư a a là làm cái gì?"

Ngư Đường: "Thì là hai người ra ngoài thuê phòng, sau đó là cảnh tắt lửa tối đèn, sau đó ha ha ha..."

Tổng Tiêu: "À!"

Ngư Đường: "À cái gì mà à? Người không cần lễ tình nhân sao?"

Tổng Tiêu: "Ta không có tình nhân thì cần lễ tình nhân làm cái gì?"

Ngư Đường: "... Vậy ta là cái gì?"

Tổng Tiêu: "Người là chồng của ta đó!"

Ngư Đường: "Nói cũng đúng."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cùng Giường.

Mọi người trong lớp đều tròn mắt, chuyện gì xảy ra vậy?

"Thả ra." Bởi vì đội ngũ vẫn đang di chuyển lên phía trước, Tổng Tiêu không thể dừng lại được, chỉ có thể nhỏ giọng kháng nghị.

Ngư Đường làm bộ như không nghe thấy, tay vẫn tiếp tục nắm chặt không tha, hai người vừa giằng giăng vừa chạy, nháy mắt đã chạy xong hai vòng liên. Cuối cùng mọi người đều giải tán, nhưng mà Ngư Đường vẫn chưa có ý định buông tay, mặt mày tỉnh bơ lôi kéo Tổng Tiêu đi về hướng phòng học.

"Hoàng thượng..." Tổng Tiêu nhỏ giọng kêu, nắm tay nhau chạy bộ thì thôi đi, có thể cho rằng là lớp trưởng giúp đỡ bạn học yếu, nhưng mà bây giờ đi bộ cũng nắm tay thì còn ra thể thống gì nữa.

"Sao nào?" Nghe được tiếng xưng hô quen thuộc, Ngư Đường cảm thấy lòng hơi rục rịch, giọng nói cũng vô thức nhu hòa đi mấy phần. Tối hôm qua sự thật bại lộ, hẳn không dám hỏi nhiều vì sợ Tổng Tiêu lôi lại chuyện cũ, nhưng mà cho đến bây giờ Tổng Tiêu cũng chưa bày tỏ ý tứ oán hận hằn, điều này làm hắn rất vui mừng.

Tổng Tiêu muốn nói cái gì đó, đột nhiên bị người ta mạnh mẽ xô một cái từ phía sau, cả người lập tức ngã sang một bên. Ngư Đường cảm giác bàn tay đang nắm tay mình tự nhiên siết chặt, theo bản năng mà vươn tay, một tay ôm lấy đối phương kéo vào lòng ngực.

Độc Cô Âm đi sau lưng hai người ra tay như chớp, trước lúc hung thủ kịp thời đào tẩu đã xuất ra tuyệt chiêu, hai ba chiêu thức đã tóm được người nọ ấn trên mặt đất.

"Oa!" Có người nhìn thấy được thủ pháp của Độc Cô Âm, ngạc nhiên thành tiếng, nhóm người chuẩn bị trở về phòng học cũng dừng lại, sôi nổi nhìn qua bên này.

Ngư Đường kiểm tra Tổng Tiêu từ trên xuống dưới, xác định y không bị thương, lúc này mới kéo Tổng Tiêu ra sau lưng mình, cau mày nhìn người bị Độc Cô Âm đè trên mặt đất, không ngờ người đó lại là một nữ sinh!

"Á... mấy người muốn làm gì..." Nữ sinh này có một đôi mắt tam giác, nhìn rất sắc sảo, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nhóc, bị Độc Cô Âm dùng lực vịn cánh tay như thế, nháy mắt đã òa khóc.

"Tại sao đẩy cậu ấy?" Ngư Đường lạnh giọng hỏi. Trong sân trường ngoại trừ sân thể dục và đường xe chạy, còn lại đều là đường đá cuội, đá nhon lổm

chỗ, nếu như Tổng Tiêu bị ngã sấp xuống đây, chắc chắn sẽ bị thương.

"Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi đẩy cậu ta?" Nữ sinh kia bị khí thế của Ngu Đường dọa sợ, không chút nghĩ ngợi mà lập tức phủ nhận, cô nàng còn đang bị đặt trên đường đá, mình mẩy trầy xước, chỉ muốn nhanh chóng bỏ chạy đi.

"Loại người tàn dư phong kiến như cậu ta, đẩy một cái thì có làm sao?" Cô nàng đi cùng nữ sinh kia khẽ hừ một tiếng.

"Nhắc mới nhớ, cậu ta luôn miệng nói thiếp thất gì đó, bộ tướng mình là đại quan cổ đại chắc?" Những người khác nghe nói như thế cũng phụ họa theo, lúc này những người đang xem náo nhiệt cũng nhận ra, Tổng Tiêu chính là người trên tờ báo giải trí ngày hôm qua.

Cũng bởi vì sinh hoạt ở trường trung học quá nhàm chán, cho nên một quyển tạp chí địa lý bình thường cũng có thể lật đi lật lại mấy lần, huống chi loại báo giải trí có lực ảnh hưởng lớn như thế này, tất nhiên là sẽ lan truyền đi khắp cả trường rồi.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, bốn người ở giữa bị vây cứng bên trong.

"Bắt nạt con gái thì có bản lĩnh gì chứ!" Có người ồn ào đứng ra.

Ngư Đường nâng nâng cằm, ý bảo Độc Cô Âm buông nữ sinh kia ra, Độc Cô Âm vừa mới buông ra, nữ sinh kia lập tức khóc còn thương tâm hơn ban nãy, cảm thấy mình chưa từng bị ủy khuất nhiều đến như vậy.

"Tôi đã nhớ rõ mã số của cậu." Ngư Đường có hơi cau mày, nhìn thoáng qua bảng tên của nữ sinh đó.

Cô nàng hừ một tiếng, cho rằng Ngư Đường nói như thế là để nàng có thể tìm đến hấn đòi bồi thường, thế nhưng lại bị câu nói kế tiếp của hắn làm cho tức giận đến thiếu chút nữa ngất xỉu luôn.

"Nếu sau này bạn học của tôi xảy ra bất cứ vấn đề gì, tôi sẽ đến tìm chủ nhiệm lớp cậu."

Đám người bị lời nói kinh người này chấn động đến mức im phăng phắc, thấy thế nào cũng đều là hấn khi để con nhà người ta đi, vậy mà còn muốn người bị hại bồi thường...

Thừa dịp mấy phút yên tĩnh ngắn ngủi, Tổng Tiêu nhìn về phía mấy cô gái âm ỉ lớn tiếng nhất: "Các bạn cảm thấy hứng thú đối với việc nhà tớ như vậy chắc là do đồng bệnh tương liên với thiếp thất và thứ nữ nhà tớ có phải không? Tớ chưa bao giờ si nhục... tiểu tam với con riêng gì cả. Xin mọi người bao dung."

Dùng một chút mới nhớ tới ngày hôm qua Lưu Lộ có nói cho mình biết, người phụ nữ "phụ thân" tìm ở bên ngoài gọi là "Tiểu tam", chưa lập gia đình mà đã sinh con thì gọi là "Con riêng".

Ngư Đường nhìn Tổng Tiêu nghiêm trang nói xin lỗi với người khác, nhin không được giờ nắm tay lên miệng, che miệng cười. Chỉ có một mình hắn biết hoàng hậu nhà mình đang nói thật, không phải có ý mỉa mai người.

"Cậu..." Mấy nữ sinh lập tức ngăn ra, cái kiêu căng người này thật sự quá độc ác, tuy rằng không mang theo nửa chữ thô tục, nhưng lại ngầm nói bọn họ chính là một đám Tiểu Tam và con riêng.

"Xảy ra chuyện gì?" Thầy chủ nhiệm nghe nói nơi này có học sinh tụ tập, thế là tức tốc chạy đến đây.

"Thưa thầy, bạn Đinh Ninh lớp 10-8 mã số 20060108003 vừa có ý đồ sát hại cậu ấy." Ngư Đường bình tĩnh nói, sau đó chỉ sang Tổng Tiêu bên cạnh.

"Cái gì?" Thầy chủ nhiệm sợ hết hồn, sát hại? Ông không nghe lầm đấy chứ?

"Thầy có thể xem lại băng theo dõi." Ngư Đường khá là thành khẩn nói, "Cậu ấy vừa mới xuất viện không lâu, chấn động não còn chưa khôi phục, nếu như lại bị đập đầu lần nữa, có khả năng sẽ biến thành người thực vật."

Tổng Tiêu hấp háy mắt, nhìn Ngư Đường cãi chày cãi cối, không nhin được nhếch môi cười khế. Người này ở trước mặt mình ăn nói chã ra sao, thế nhưng lúc cãi tội lại không ai sánh bằng, nếu không lúc trước đã không thể đánh bại một đám huynh đệ đoạt được ngôi vị hoàng đế rồi.

Thầy chủ nhiệm bảo nhóm học sinh giải tán hết, sau đó nhớ kỹ mã số của bốn người họ, bảo bọn họ nhanh chóng về lớp, còn chuyện này để theo dõi sau.

"Lớp trưởng, hôm nay bánh thiệt nha!" Mới vừa về lớp, chị Hoa đã sấp lại đây sùng bái nhìn Ngư Đường.

"Nếu như mọi người gặp phải chuyện như vậy, lớp trưởng cũng sẽ đứng cảm đứng ra giúp các cậu." Tổng Tiêu cười cười, ở dưới gầm bàn khẽ đá Ngư Đường một đá.

"Ừ." Ngư Đường lên tiếng cho có lệ.

"Ôi trời đất ơi, có một lớp trưởng như vậy thiệt là quá hạnh phúc quá đi!" Chị Hoa hào hứng không thôi, sau đó còn chạy đến bên cạnh Độc Cô Âm, "Độc Cô đại hiệp, chiêu thức hôm nay của cậu làm như thế nào vậy, có thể dạy người ta không, để người ta phòng lang(*)!"

(*): Là yêu râu xanh đó.

"Đứng rồi ha, chiều đó ngẫu quá xá!"

"Cậu họ Độc Cô, có phải là Độc Cô Cửu Kiếm không?"

"Có phải lão tổ tông nhà cậu gọi là Độc Cô Cầu Bại không? Hả? Hả?"

Các nữ sinh rất nhanh đã bao vây Độc Cô Âm, bắt hắn phải biểu diễn lại mấy chiêu thức kia cho bằng được. Kể đó, xếp sau Ngu Đường và Tống Tiêu, Độc Cô Âm đột nhiên lại trở nên nổi tiếng, trở thành nam sinh được hoan nghênh nhất trong lớp.

Độc Cô Âm có chút mờ mịt.

Hắn là người Hồ di cư, họ kép là Độc Cô, cái này thì có quan hệ gì với Độc Cô Cầu Bại chứ hả?

...

Trò khôi hài ban sáng cũng đã làm cho mọi người hiểu rõ được lập trường của Tống Tiêu, cũng có rất nhiều người đồng ý với quan điểm của Tống Tiêu, đặc biệt là những người cũng chung cảnh ngộ với y.

Internet tại Hoa quốc vừa mới nổi lên mấy năm gần đây, ít người quản chế, cho nên nơi nơi đều xuất hiện anh hùng bàn phím. Tin tức ngày hôm nay rất nhanh đã được tung lên mạng, bắt đầu khai hỏa.

"Con nhà giàu đúng là không coi ai ra gì, ngay cả con gái mà cũng bắt nạt!"

"Nhìn sơ là biết nhân phẩm thằng nhóc này không bằng mèo chó, lớn lên khẳng định là cái thứ bắt nạt đàn ông chộc ghẹo đàn bà, sao không để nó chết luôn trong bệnh viện đi cho rồi?"

"Lan Châu Bánh Nướng giám định xong xuôi!"

"Dám mắng nữ thần của tao, đánh cho mày đến cả cha mẹ cũng không nhận ra luôn!"

"Bây giờ là thời đại gì rồi mà vẫn còn người tư tưởng phong kiến như vậy, nhà người có tiền thế giới chúng ta không hiểu nổi."

Buổi tối Ngu Đường dựa vào đầu giường, lấy máy tính xách tay ra truy cập internet, sắc mặt âm trầm.

Tống Tiêu tắm xong, từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Hoàng Thượng đang dùng bữa khi xem tấu chương lên mạng, hình ảnh này có chút không phù hợp, nhưng điều quan trọng hơn là...

"Sao lại ngồi trên giường tở?"

"Hôm nay mười lăm." Ngu Đường cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Tống Tiêu chán nản, đêm mười lăm trăng tròn, Đế hậu phải cùng tắm(*).

(*): xxoo á!

"Giường chật lắm..." ý đồ phản kháng.

Đây là trường học, không phải hoàng cung, cùng cái gì mà tắm chứ hả!

"Hết cách, trăm không quan tâm," Ngu Đường khép máy tính lại, sau đó xê vô trong chút xíu, vỗ vỗ chỗ trống bên người, "Lại đây."

=====

Tiểu kịch trường:

--Ngày đầu tiên--

Ngu Đường: Hôm nay mười lăm, lại đây thị tắm.

Tiêu Tiêu: ... Được rồi.

--Ngày hôm sau--

Ngu Đường: Hôm nay mười lăm, trăng vẫn tròn kia.

Tiêu Tiêu: Xem như người lợi hại.

--Ngày thứ ba--

Ngư Đường: Nhớ lắm rồi, hôm nay mới là mười lăm.

Tiêu Tiêu: ... Cút đi!

[Heo: Tui tính đổi lịch post từ 3 ngày/1c thành 4 ngày/2c mấy bn thấy được hôn? Tính ra thì mấy bn lòi rồi nhá _____ (^0^)]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thẳng Thẳng.

Quân mệnh không thể trái, Tống Tiêu nhìn thoáng qua vẻ mặt đương nhiên của hoàng đế bệ hạ, lau tóc cho khô, sau đó mới chậm rãi đến nằm bên cạnh hắn.

Mặc dù đã chinh nhiệt độ cao lên, nhưng mà vẫn còn chút lạnh lẽo. Trên giường lưu lại nhiệt độ cơ thể ban nãy của Ngư Đường, làm Tống Tiêu vừa mới tắm xong không khỏi run lên, trong lòng tự nhiên nảy sinh mấy phần cảm giác hạnh phúc không rõ.

Lấy chăn phủ lên, bao cả người Tống Tiêu lại.

Tống Tiêu thoải mái thở ra một hơi, hai tay nắm lấy mép chăn cong cong mắt.

Ngư Đường dèm chăn cho y xong, lại nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc này của y, cũng nhin không được cười theo.

Đối với Tống Tiêu mà nói, một tháng không gặp Hoàng Thượng này chẳng làm y cảm thấy xa lạ. Chỉ là khi nhìn thấy Hoàng Thượng mười sáu tuổi này, cảm thấy đặc biệt mới lạ, nhìn không được lấy ánh mắt thường thức nhìn hắn.

Còn đối với Ngư Đường, hắn đã rất nhiều, rất nhiều năm chưa cùng Tống Tiêu ngủ chung trên một chiếc giường. Thế là thừa dịp Tống Tiêu nhét góc chăn, lặng lẽ đem bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi của mình chùi vào chăn, trên mặt vẫn làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hai người yên lặng thật lâu không nói chuyện, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn đối phương.

"Hoàng Thượng, người khôi phục ký ức được bao lâu rồi?" Tống Tiêu ngẫm lại hành vi mấy ngày nay của Hoàng Thượng, thấy thế nào cũng giống như hắn đã rất quen thuộc với nơi này rồi.

"Đại khái năm năm trước." Một tay Ngư Đường chống đầu, tay còn lại bỏ ngoài chăn, chùi mồ hôi một cái, cuối cùng đặt lên người Tống Tiêu không chịu dời đi. Tống Tiêu hỏi một câu đáp một câu, không hỏi thì mãi mãi không nói tiếng nào.

Năm năm... Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, cảm thấy thật vi diệu. Trước đây Ngư Đường lớn hơn mình năm tuổi, bây giờ đến sớm hơn y năm năm, lại cùng tuổi với y, tóm lại Tống Tiêu luôn cảm thấy chuyện này giống như đã được vận mệnh sắp đặt sẵn.

"Trăm vẫn là lớn hơn người," Hoàng đế bệ hạ dường như đọc được suy nghĩ của Tống Tiêu, hừ một tiếng nói, "Sinh nhật của người là tháng mười, nói đúng ra bây giờ người vẫn chưa đủ mười sáu tuổi." Làm lớp trưởng, hắn đương nhiên có thể nhìn thấy ngày sinh của tất cả bạn học trong lớp.

"..." Tống Tiêu bĩu môi, người này, ngay cả tuổi tác mà cũng muốn hơn thua cho bằng được.

Đang nói, ký túc xá đột nhiên tắt đèn, màn cửa đã khép lại, cả phòng tối om.

Hai người không hẹn mà cùng an tĩnh chốc lát, Tống Tiêu mở miệng muốn nói, đột nhiên cảm thấy có khí tức ảm áp chậm rãi tới gần mình.

"Hoàng, Hoàng Thượng..." Mùi hương bạc hà nhàn nhạt, là mùi hương sữa tắm của Ngư Đường.

"Ừ?" Âm thanh trầm thấp du dương, ngay sát bên tai, làm Tống Tiêu nhìn không được nuốt nước miếng, đợi nửa ngày cũng không thấy Ngư Đường có động tác tiếp theo, hình như chỉ là dựa sát vào Tống Tiêu một chút thôi.

Tống Tiêu thấy hắn không nói lời nào, bắt đầu hỏi điều mình muốn hỏi: "Độc Cô Ám là ai? Trong nhà của người bây giờ làm cái gì? A, ba mẹ hiện tại của ta giống trước như đúc, vậy ba mẹ của người không phải tiền đế và thái hậu..."

Ngư Đường một vấn đề cũng không trả lời, để mặc Tống Tiêu lải nhải hỏi lâu, đột nhiên hắn giọng hỏi một câu: "Người chết như thế nào?"

Giọng nói trong sáng đột nhiên dừng lại, Tống Tiêu vui nửa bên mặt vào trong chăn: "Thì, cứ như vậy chết..."

"Cầm Lân không cho người xem chiếu thư có đúng hay không?" Đôi mắt trong bóng tối của Ngu Đường hơi híp lại.

Tổng Tiêu không biết trả lời làm sao, nói đã xem rồi thì chẳng khác nào thừa nhận với Ngu Đường việc mình tự tử, nói chưa xem, thì chẳng khác nào bất nghĩa với Hoàng thái đế.

Ngu Cầm Lân là em trai cùng mẹ với Ngu Cầm Đường, hai người hơn nhau mười mấy tuổi, Ngu Cầm Đường vẫn luôn xem em mình như con trai mà nuôi. Nếu để hấn biết em trai cố ý hại chết hoàng hậu của mình, chắc chắn hấn sẽ rất khổ sở.

"Đọc rồi." Tổng Tiêu nín nửa ngày, ngập ngừng lên tiếng.

Ngu Đường nghe câu này, trong lòng đột nhiên nhẹ đi, kế tiếp chính là vui sướng ùn ùn kéo tới, ôm Tổng Tiêu vào lòng: "Vây nguoi..."

"Không phải nguoi bảo ta tuần táng sao? Tại sao lại trách người khác?" Tổng Tiêu lập tức quật lại một câu.

"Ào...", một chậu nước lạnh từ trên trời đổ xuống, Ngu Đường ngượng ngừng thu hồi móng vuốt, may mắn bây giờ trời tối, nếu không về mặt ngu xuẩn lúc này của mình sẽ bị người ta nhìn thấu.

"Độc Cô Âm là ai?" Tổng Tiêu nhanh chóng chuyển đề tài.

"Ám vệ trưởng." Ngu Đường thành thật trả lời, chính mình cũng thả lỏng thân thể nằm nghiêng xuống dưới.

"Hắn cũng có ký ức?"

"Ừ."

"Vây sao nguoi tìm được hấn?"

"Ngẫu nhiên gặp được."

...

Hai người cứ như vậy tán gẫu với nhau cả đêm, Ngu Đường nói với y rất nhiều kiến thức ở hiện đại, nhắc nhở Tổng Tiêu sau này phải chú ý một chút, không biết cái gì thì phải hỏi hấn. Thẳng cho tới hừng đông, chuông báo thức vang lên trong loa phát thanh.

Tổng Tiêu đánh cái ngáp thật dài, vốn là không cảm thấy buồn ngủ, thế nhưng vừa nghe thấy chuông rồi giường, mí mắt lại không mở lên nổi.

Ngu Đường nhìn đôi mắt nhắm nhèm của y, cau mày lại: "Nguoi ngủ đi, ta xin phép giáo viên chủ nhiệm."

"A, không được," Tổng Tiêu chống đỡ bò dậy, "Không nghỉ được." Kiến thức học tập rất nhiều, bỏ mất một bữa sau này khó mà bù đắp được.

...

Chuyện trên báo giải trí, Tổng Tử Thành giải quyết rất nhanh gọn, trực tiếp thuê luật sư khởi kiện, kiện nhà báo kia xâm phạm quyền chân dung vị thành niên. Tổng Tiêu còn là vị thành niên, trong tình huống chưa thông qua sự đồng ý của người giám hộ mà đã đem hình của y đăng bừa trên báo giải trí, đây chính là hành vi xâm phạm nghiêm trọng.

Thế nhưng ngôn luận internet thì không cách nào khống chế được, dường như có người đang đứng sau lưng thúc đẩy, làm cho thảo luận trên internet từ phê phán tư tưởng phong kiến biến thành phê phán con nhà giàu không có giáo dục, cuối cùng là biến thành một cuộc đại quy mô thù hận những người giàu có.

"Kiện xâm quyền cái gì! Nhà ông mở công ty giải trí, vốn là để ông đây giải trí, đăng một tấm ảnh của con trai ông mà cũng đi kiện?"

"Bây giờ là thời đại nào rồi, Tổng Tử Thành không vợ, Khâu Minh Diễm độc thân, hai người tự do yêu đương, dựa vào cái gì mà nói nữ thần của tui là thiếp!"

"Con nhà giàu mà, còn trông cậy vào ông nuôi hấn đây, mẹ kế vào nhà sinh em trai, tài sản chia đôi, đương nhiên không vui rồi."

"Có tiền thì thế nào, chẳng phải bên trong cũng đấu đá lẫn nhau hay sao? Không bằng quyền tiền cho tôi, tôi thất nghiệp mấy năm rồi, trong nhà có mẹ già, con trai bị bệnh tim bẩm sinh, bây giờ thật sự lo không nổi tiền thuốc, số tài khoản của tôi là 62122..."

...

Tối hôm qua cả trường Thánh Mông cũng lên mạng vây xem tình hình tiến triển, càng xem càng cảm thấy không đúng, đặc biệt là học sinh lớp năng khiếu, trong đó đa số đều là con nhà giàu.

"Xã hội bây giờ thật đáng sợ, người có tiền chẳng lẽ phải đi chết hết sao?" Lưu Lộ tức giận bắt bình nhéo Tiền Gia Huy một cái.

"Bà nội của con ơi, con đâu có nói câu đó, bà đừng nhéo con có được hay không?" Tiền Gia Huy nhìn tay mình lại có thêm một dấu ấn đo đỏ, khóc không ra nước mắt.

"Bạo dân." Ngu Đường bất thành linh nói một câu.

"A?" Tổng Tiêu còn đang mệt rã rời, mơ mơ màng màng quay đầu nhìn hấn.

Ngu Đường nhìn Tổng Tiêu, vốn là định thảo luận với y về dân ngôn và triều chính một chút, nào ngờ nhìn thấy đôi mắt vốn to tròn của y giờ đã híp thành một đường kẻ, trên đầu còn vênh lên hai lọn tóc xoắn ngu ngốc, thế là lạng thình không nói được câu nào.

Nhà mẹ vợ mình làm cái nghề dễ gây phiền toái như vậy, Ngu Đường thật sâu cảm thấy mình nhất định phải mau chóng nắm giữ nhiều quyền lực hơn nữa, như vậy mới có thể bảo vệ được y. Vì vậy, lập tức nộp một tờ đăng ký tranh cử chức hội trưởng hội học sinh lên phòng giáo vụ.

Vì để tiết kiệm thời gian, trường học quy định chỉ có lớp trưởng mới có tư cách tranh cử. Bây giờ là thứ sáu, thời gian xác định là vào thứ hai.

Hai người vừa gặp nhau chưa được bao lâu đã phải tách ra, lần đầu tiên Ngu Đường không thích cuối tuần: "Cuối tuần này đến nhà tớ làm bài tập đi?"

Tổng Tiêu sững sờ, rồi quyết đoán lắc đầu, nhảy lên chiếc xe đến đón y rồi đi. Đùa à, mới vừa gặp mặt không bao lâu đã đăng đường nhập thất(*), thái hậu sẽ nghĩ mình là người tùy tiện.

(*): nghĩa là vào nhà đó.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đườn: "Đi, theo ta về nhà!"

Tiêu Tiêu: "Không được, ta còn chưa xuất giá, sao có thể đến gặp cha mẹ chồng được?"

Ngư Đường: "Vậy ta đến nhà ngươi."

Tiêu Tiêu: "Làm gì?"

Ngư Đường: "Cầu hôn."

Tiền Gia Huy: "Chép miếng bài tập thôi mà, có cần bày vẽ như vậy không?"

[Heo: Chương 16 lên sau 1 tiếng nữa nha~~]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quy Cũ.

Vốn tưởng rằng Tư Đạt Thư tới đón mình, nào ngờ Tổng Tử Thành cũng ở trên xe, Tổng Tiêu hơi kinh ngạc: "Ba, sao ba lại tới đón con?"

Trước đây đi học trong thư đường, xưa nay đều là tiểu tư(*) tới đón y, phụ thân chỉ ở nhà chờ y trở về dập đầu thỉnh an.

(*): Người hầu, sai vặt.

Tổng Tử Thành đang xem tư liệu ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt vui mừng của con trai, trong lòng tự nhiên cảm thấy chua xót. Cha mẹ tới đón con cái tan học không phải rất bình thường sao? Chỉ là trước đây đứa nhỏ này lúc nào cũng ngo ngoe ngắc ngắc, nhìn thấy hấn cũng giống như không gặp, làm hấn nản lòng, không muốn đến đón nữa. Bây giờ nghĩ lại, con trai quả thật là chịu nhiều thiệt thòi rồi.

"Tên "chó săn" kia vừa đến làm việc toàn soạn mới, mang theo rất nhiều tư liệu tin tức ở tòa soạn cũ trước đây, bây giờ hai nhà này cũng đang lới nhau lên tòa tranh chấp." Tư Đạt Thư ngồi ở vị trí phó lái đưa kết quả điều tra cho Tổng Tử Thành.

"Tiêu Tiêu, ba chuẩn bị kiện tên nhà báo kia, cuối tuần này luật sư sẽ tới nhà chúng ta, có một số giấy tờ cần con ký tên." Cuối tuần Tổng Tử Thành rất bận, cho nên tranh thủ thời gian nói ngay bây giờ.

Tổng Tiêu liếc nhìn tư liệu trên tay Tổng Tử Thành, cặp văn kiện màu xanh lam, bên trong có một mẫu giấy cắt từ trên báo xuống và một phần báo cáo nêu rõ tình huống, còn có một số đồ vật linh tinh gì đó, nhìn không rõ.

"Ba, cho con xem một chút." Tổng Tiêu thấy Tổng Từ Thành xem xong, mới mở miệng yêu cầu.

Đời trước mười lăm tuổi cập quan, sau khi cập quan, chuyện của mình chính mình làm chủ, trong nhà có việc gì, bậc cha chú cũng sẽ gọi ý đến thương lượng. Sau khi lên kinh thành làm quan, trong nhà có đại sự cũng sẽ cho khoái mã lên kinh thành đưa tin cho y, để y ra quyết định. Cho nên Tổng Tiêu cảm thấy mình muốn xem văn kiện công ty không có gì là không đúng.

Tổng Từ Thành hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gấp văn kiện trong tay lại đưa cho Tổng Tiêu, tưởng rằng trẻ con hiếu kỳ, không ngờ Tổng Tiêu lại thật sự nghiêm túc mở ra xem.

Xấp tài liệu này chắc là do công ty pháp vụ soạn thảo, bên trong phân tích vô cùng nghiêm cẩn(*), Tổng Tiêu mặc dù không biết pháp luật hiện đại, nhưng chỉ xem một lần thôi cũng có thể hiểu được phương pháp xử lý chính xác. Tài liệu bên trong không những tỉ mỉ liệt kê ra những hạng mục vụ không của nhà báo kia, mà còn phân tích cả những bình luận trên internet.

(*): Nghiêm túc, cẩn thận.

Tổng Tiêu không biết dùng mấy vĩ tính, những tin tức trên mạng đều là nghe được loáng thoáng từ các bạn học, cho nên không thể hiểu rõ hết mọi chuyện. Lúc này nhìn thấy tài liệu chụp lại mấy lời bình luận ác ý của cư dân mạng, lòng mày không khỏi cau lại.

"Những người trên mạng toàn là đoán mò, không cần để ý họ làm gì." Tổng Từ Thành thấy sắc mặt con trai không được tốt cho lắm, nhanh chóng giải thích một câu, "Mấy chuyện này con đừng xen vào, ba sẽ xử lý tốt."

"Những người này... là có người sai khiến?" Tổng Tiêu trầm mặc chốc lát, đột nhiên nói.

"Không sai." Tổng Từ Thành gật đầu, sau đó lập tức sững sờ. Thằng con trước đây luôn sống trên mây của mình mà cũng có thể nhìn ra được âm mưu sao?

"Vây ngôn luận trên mạng ba định giải quyết như thế nào?" Tổng Tiêu giương mắt, nhìn thẳng vào Tổng Từ Thành, cái thời đại mà thông tin lan truyền rất nhanh này, tin đồn cũng nhanh không kém. Có câu ba người thành hổ(*), nếu như cứ mặc cho những lời bình này tiếp tục phát triển, không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa.

(*): Giống câu "Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao" bên mình vậy đó.

"Webside đưa tin đã bị xóa, nhưng còn mấy diễn đàn đăng tin nặc danh thì rất khó xử lý." Tổng Từ Thành thở dài, mạng internet mới nổi chưa được mấy năm, ít người quản lý, hiện giờ rất khó truy cứu trách nhiệm.

"Lời đồn không ngừng được, vậy thì đành phải lấy động chế động." Tổng Tiêu nghĩ đến những người lên tiếng biện giải cho Khâu Minh Diễm, thậm chí đàm luận đến vấn đề nhân phẩm của Tổng Từ Thành. Đối với những người không rõ chân tướng chỉ thích xem nào nhiệt này, cách giải quyết tốt nhất chính là tung ra một cái tin tức động trời hơn nữa để dời sự chú ý của bọn họ, "Chỉ xem ba... có bỏ được hay không..."

Tổng Từ Thành bị Tổng Tiêu nhìn có chút chột dạ, bên trong cặp mắt kia ẩn chứa sự thành thực và kiên nghị không hợp tuổi, dường như chỉ cần một cái liếc mắt của y cũng có thể nhìn thấu được lòng hắn. Công ty Tinh Hải sở dĩ cho đến bây giờ vẫn chưa làm sáng tỏ chuyện liên quan tới "Thiếp" với công chúng, thực ra chính là do Tổng Từ Thành không muốn để người khác biết sự tồn tại của Tổng Tranh.

Tổng Tranh chỉ nhỏ hơn Tổng Tiêu không đến hai tuổi, là đứa con riêng của Tổng Từ Thành trong khi hắn đang có vợ. Nếu như chuyện này bị tuồn ra ngoài, không chỉ có địa vị Khâu Minh Diễm sụp đổ, mà ngay cả giải trí Tinh Hải cũng phải hứng chịu một đợt xung kích cực lớn.

"Chuyện Tổng Tranh là em gái con, tuyệt đối không được để lộ," Tổng Từ Thành lạnh mặt xuống, "Con đừng nhúng tay vào, cũng không được lên mạng nói cái gì, việc này ba sẽ mau chóng giải quyết, sẽ không để con chịu thiệt thòi."

Tổng Tiêu nhàn nhạt đáp một tiếng, y làm sao không hiểu được ý Tổng Từ Thành. Tổng Tiêu đã đọc sách giáo khoa chính trị một lần rồi, trong sách có viết chế độ hôn nhân bây giờ là một vợ một chồng, không thể cưới vợ bé, đây đồng nghĩa với việc người phụ nữ kia cho dù ở trong nhà đi chăng nữa, cũng không có thân phận gì ra hồn.

Tổng Từ Thành nhìn con trai đã quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút cảm giác khó chịu.

Lúc trước nhất thời bị ma xui quỷ khiến, không ngờ Khâu Minh Diễm mang thai sinh con, lúc đó hắn còn luôn luôn bảo đảm với mẹ Tổng Tiêu sẽ không để đứa con gái này vào nhà. Nhưng mấy năm gần đây Tổng Tranh ở trước mặt hắn khóc lóc kể lể bạn học nói nó không có ba, hắn cũng không đành lòng. Cuối cùng, người hắn có lỗi nhiều nhất chính là mẹ Tổng Tiêu.

Hai người một đường không nói tiếng nào nữa, Tư Đạt Thư nửa đường xuống xe về nhà mình, lúc đi vào thang máy cũng chỉ còn sót lại hai cha con họ.

"Ba, tình nhân của ba nhiều hay ít con không xen vào, chỉ có một điều, nếu ba muốn tái giá, nhất định phải tìm một chỗ mộ đăng hộ đối." Tổng Tiêu nghiêm túc nói, mấy ngày nay nhìn phản ứng của mọi người, dường như việc Tổng Từ Thành lấy Khâu Minh Diễm cũng không phải là việc trái pháp luật gì, nhưng đối với Tổng Tiêu, đem ngoại thất phù chính(*) quả thực là một việc đáng chê cười.

(*): Đưa vợ bé lên làm chính thất.

Tổng Tử Thành sững sốt, không ngờ con trai lại nói ra lời như thế, vừa dứt lời, thang máy "Đình" một tiếng lên tới, Tổng Tiêu ấn nút mở thang máy, ý bảo Tổng Tử Thành đi trước.

"Ba, ba về rồi!" Tổng Tranh đã đứng trước cửa thang máy, ngọt ngào reo lên.

Tổng Tử Thành nhíu mày: "Sao con lại đến đây?" Hắn đã căn dặn Khâu Minh Diễm gần đây không được để Tổng Tranh xuất hiện xung quanh hắn.

Tổng Tiêu cũng không thèm liếc mắt tới đưa em gái này một cái, trực tiếp đi vào phòng. Di Trần cảm dép lê cho Tổng Tiêu, bữu môi nhìn về hướng phòng ngủ, ý bảo Khâu Minh Diễm đáng ghét kia cũng ở đây.

"Từ Thành," Khâu Minh Diễm cười nghênh đón, thấy sắc mặt Tổng Tử Thành không tốt, có chút ngưng ngưng, "Em cũng chẳng còn cách nào khác, địa chỉ phòng mới của em không biết bị ai tiết lộ ra bên ngoài, bên giờ bên đó toàn là paparazi, nếu để bọn họ nhìn thấy Tổng Tranh là xong đời."

Đang nói, di động Tổng Tử Thành vang lên, bên trong là giọng nói vội vàng của Tư Đạt Thư: "Ông chủ, có chuyện lớn rồi, mau xem bưu kiện đi."

Tổng Tử Thành cúp điện thoại, gỡ bỏ ca-ra-vat, quay người lên lầu.

Khâu Minh Diễm do dự một chút, cũng đi lên theo.

Tổng Tiêu lên lầu thay một bộ quần áo thoải mái, đón lấy ly nước trái cây di Trần đưa cho, ngồi trên ghế sofa bắt đầu xem ti vi.

Mới đầu Tổng Tiêu đối với loại đồ vật có thể chiếu ra hình ảnh này đặc biệt kinh ngạc, sau đó phát hiện bên trong có thể học được rất nhiều thứ mới mẻ, thế là bắt đầu thích xem ti vi.

Tổng Tranh nhìn dáng dấp giống như đại gia của Tổng Tiêu liền tức giận, trước đây Tổng Tiêu ngu ngốc tùy ý bắt nạt. Nhưng kể từ khi bị đập đầu đến nay, càng trở nên đáng ghét hơn nữa, làm cho nàng vừa nhìn là thấy khó chịu. Tổng Tranh đưa tay cầm điều khiển trên bàn, chuyển sang kênh chiếu phim truyền hình.

Tổng Tiêu đang xem tin tức xã hội, MC đoạn trang, đột nhiên lại biến thành hình ảnh nam nữ khóc lóc ỉ ôi, lập tức cau mày.

Đúng lúc này, di động đặt trên bàn vang lên.

Tổng Tranh nhìn chiếc điện thoại di động, hai mắt đỏ lên, đó là mẫu điện thoại di động mới nhất ở A quốc, trong nước vẫn chưa có, cho dù có tiền cũng mua không được, cái này là của người khác đưa cho Tổng Tử Thành, nàng xin nhiều lần mà vẫn chưa được.

Mặt kính thủy tinh sáng bóng tinh xảo, hiện lên hai chữ "Hoàng thượng", Tổng Tiêu sững sốt một chút rồi mới bắt máy.

"Tới nhà chưa?" Bên trong truyền đến giọng nói của Ngu Đường, bởi vì vẫn là thiếu niên, bây giờ âm sắc hoàng đến bệ hạ so với lúc ba mươi tuổi ít đi mấy phần từ tính, nhiều hơn mấy phần rẻo rắt, nhưng mà vẫn êm tai như trước.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Tổng Tiêu cong mắt cười: "Tới rồi." Xã hội hiện đại có cái này thật thuận tiện, cách xa nhau ngàn dặm cũng có thể nghe được giọng nói của đối phương.

"Đây là số điện thoại của tớ, đã lưu vào cho cậu rồi, có việc gì thì gọi cho tớ." Ngu Đường nhìn tiểu khu ngoài cửa xe, quyết định vị trí, hơi giờ tay, ra hiệu tài xế tiếp tục đi.

"Ừ." Tổng Tiêu đáp một tiếng, chẳng biết vì sao đầu quả tim có chút ngứa ngáy.

Ngu Đường nghe tiếng "Ừ" ngoan ngoãn kia, nhin không được mỉm cười, đôi tay cầm di động: "Ngày mai đi mua sách tham khảo đi, tớ chọn giúp cậu vài cuốn sách."

"Được," Tổng Tiêu không chút nghĩ ngợi mà đáp, "Vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?"

"Tớ đến đón cậu."

Cúp điện thoại, Tổng Tiêu đột nhiên kích động lăn lộn trên ghế sofa một vòng, tuy rằng miếng cường khắc chế, nhưng ý cười trên khóe miệng làm sao cũng không áp xuống được. Sau khi tách ra mà vẫn có thể nghe được giọng nói của đối phương, đây là điều mà đời trước nằm mơ Tổng Tiêu cũng không ngờ được, Ngu Cẩm Đường ra chiến trường cả ngày lẫn đêm, lo lắng và ác mộng chưa bao giờ ngừng hành hạ y.

"Chắc, nói chuyện yêu đương?" Tổng Tranh bữu môi, "Yêu sớm cũng không phải chuyện gì tốt, nếu ba mà biết... chắc chắc..."

Tổng Tiêu ngưng cười, đối với đưa em gái không hiểu một chút cấp bậc lễ nghĩa này triệt để mất hết kiên nhẫn, bưng nước trái cây lên uống một hơi: "Ở trường học tôi có gặp được bốn người, bọn họ hình như quen với em."

Sắc mặt Tổng Tranh đột nhiên thay đổi, khăn trương nắm lấy một góc váy, y... y nhớ được?

"Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, tự mình đi nhận lỗi với ba, sau đó quỳ trước bài vị mẹ tôi một đêm, tôi liền tha thứ cho em," Tổng Tiêu

buồng cốc nước trái cây xuống, trong nhà không có quy tắc gì, ba cũng không thêm lo, chỉ có thể trông chờ vào mình, "Nếu không..."

Nhìn biểu cảm không mấy dễ tâm của Tống Tiêu khi bắt mình quỳ một buổi tối, Tống Tranh chỉ cảm thấy máu nóng dâng trào: "Nếu không thì sao, anh nghĩ anh là ai hả?"

"Nếu không, bằng cái thân phận con riêng này của em, đừng hòng bước chân vào nhà này nửa bước." Tống Tiêu uống hết nước trái cây, không quên cầm theo điện thoại di động, nhắc chân lên lầu.

Tống Tranh cảm thấy mình sắp bị chọc điên lên rồi.

=====

Tiểu kịch trường:

Thái hậu: "Nhi tử, gọi điện thoại cho ai vậy?"

Ngư Đường: "Vợ ta."

Thái hậu: "Ồi chao, không tồi nhà, sớm như vậy đã tìm được vợ rồi."

Ngư Đường: "Một ngàn năm trước ta đã tìm được rồi."

Thái hậu: "..."

[Heo: Rắc rối với mấy cái vụ xưng hô của Đường-Tiểu, haiz ai ai... Cho nên tùy theo trường hợp mà tui sẽ để xưng hô cậu-tớ hoặc là người-ta, mấy bn nhớ để ý kỹ nhá--]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Yêu Sách.

Tống Tử Thành vội vã đi vào thư phòng, bưu kiện là do Tư Đạt Thư gửi đến, bên trong có một cái đĩa chi mạng và một lời nhắn: "Ông chủ, ảnh của Tống Tranh bị truyền ra ngoài rồi."

Hít sâu một hơi, Tống Tử Thành mở trang web kia ra, lập tức bị tựa đề đỏ chói đập cho một cú muốn hoa mắt.

Bài viết do một tài khoản nặc danh trên diễn đàn đăng tải, tên là "Góc bể xả khu", bây giờ bài viết này đã lên đầu bảng, không những thế còn được gắn dấu sao.

Chủ bài viết là tình cờ chụp được một bức ảnh, trong ảnh là hình chụp lên Khâu Minh Diễm và Tống Tranh đi dạo phố cùng nhau.

Lâu chủ: "Nói cho mấy người biết, người đeo kính râm trong bức ảnh này chính là Khâu Minh Diễm mà mọi người tôn sùng như nữ thần đó, còn cô gái bên cạnh chính là con cô ta. Cô ta lúc nào cũng ra vẻ người mẹ đơn thân kiên cường, nói cái gì mà muốn bảo vệ con gái cho nên tới bây giờ vẫn chưa chịu công khai. Nhưng mà bây giờ tôi nói cho mấy người biết một tin động trời này. Cô ta thực chất không dám để cho con gái lộ diện, nguyên nhân bởi vì nó chính là con-của-Tiểu-Tam."

Đi Ngang Qua: "Lan châu bánh nướng đã giám định xong xuôi!"

Lông Mây Ưu Thương: "Cần hạt dưa... uống nước ngọt... chờ tiếp..."

Nhũ Mẫu Ven Hồ Đại Minh: "Lâu chủ nói nhanh nhanh đi!"

Lâu chủ: "Tới đây, tới đây. Nói tiếp, mọi người biết Khâu Minh Diễm là bạn gái ông chủ giải trí Tinh Hải rồi đó, hai người công khai quan hệ cũng đã được mấy năm rồi. Mấy người nghĩ xem Tống tổng mà nguyên ý đi nuông con dùm người ta sao? Thực ra đó chính là con gái của hắn! Năm 93 có phải Khâu Minh Diễm từng biến mất một thời gian không? Nói là đi nước A tiến tu, nhưng thực chất là đi sinh con. Tôi là người trong vòng cho nên hiểu rất rõ, khi đó giải trí Tinh Hải còn chưa khai trương, Tống Tử Thành còn là giám chế điện ảnh, lúc ấy vì có người báo cáo hắn chuyện này, thế cho nên hắn mới bị sa thải..."

Ông Là Thiên Hạ Đệ Nhị: "Tui ngắt, đây là cái tiết tấu gì vậy?"

Nhũ Mẫu Ven Hồ Đại Minh: "Trong đầu mười ngàn chữ f*ck-your-mother chạy ngang qua, lâu chủ tiếp đi~"

...

Cái người mở topic này, dường như là người đã lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, có vẻ biết tất cả mọi chuyện, không những thế còn đem bức ảnh sòng sục mấy ngày nay của Tổng Tiêu ra so sánh, đưa con riêng bởi vì trưởng thành sớm, cho nên nếu như không để ý nhìn sơ qua sẽ thấy lớn gần bằng Tổng Tiêu. Trong khi đó bà xã Tổng Từ Thành lại là tác giả kiêm nhà biên kịch có tên tuổi, rõ ràng là mới qua đời năm năm trước đây thôi!

Bài viết này vừa lên, lập tức bị các mạng xã hội khác đăng tải lại, các loại suy đoán tào nhảm lố lóp, rồi cuộc cũng có người để ý lại tin tức vài ngày trước liên quan tới Tổng Tiêu. Mạng internet nhất thời đồng loạt mắng chửi, còn những người lúc trước chỉ trích Tổng Tiêu, bây giờ không biết đã mai danh ẩn tích ở đâu nơi nào rồi. Thay vào đó, mọi người bắt đầu quay sang chỉ trích Khâu Minh Diễm.

Mạng internet vừa phát lên không bao lâu(*), còn chưa lọt vào mắt xanh của truyền thông truyền thống. Làm tổng giám đốc của công ty giải trí, Tổng Từ Thành từ trước tới giờ vẫn luôn coi trọng thị trường truyền thông truyền thống, bởi vậy sau khi chuyện này xảy ra chỉ đem phần lớn tinh lực đặt vào các tòa soạn báo giải trí. Thế nhưng, khi nhìn lên thống kê lượt xem và lượt chia sẻ bài viết, Tổng Từ Thành đột nhiên ý thức được một vấn đề, mạng internet còn ẩn giấu một luồng sức mạnh đáng sợ không thể nào lường trước được.

(*): Tác giả tiết lộ bối cảnh trong truyện là khoảng năm 2006. Hic, năm đó tui còn đang nào là nhảy Au, Boom,... các loại, còn dụ chat Yahoo nữa chứ, nghĩ lại mà thấy tuổi thơ mình thiệt là hoành thánh và bánh tráng, hí hí...

Chuyện lần này nếu không xử lý tốt, toàn bộ giải trí Tinh Hải sẽ phải hứng chịu đợt xung kích cực lớn. Công ty vừa mới lên sàn, tuyệt đối không thể làm ảnh hưởng tới uy tín được!

"Tiểu Từ, sao buổi kiện này gửi cho bộ xã giao và bộ truyền thông, mặt khác thông báo các bộ môn chủ quản, sáng sớm ngày mai tám giờ mở cuộc họp khẩn cấp, không ai được phép vắng mặt." Tổng Từ Thành gọi liên tiếp mấy cú điện thoại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Khâu Minh Diễm ngồi một bên không dám lên tiếng, chờ hấn dừng lại uống nước mới nhỏ giọng hỏi một câu: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tổng Từ Thành không để ý tới cô ta.

Khâu Minh Diễm nhớ lại mấy ngày trước đã giấu Tổng Từ Thành làm một cuộc phỏng vấn riêng, trùng hợp hôm nay phát sóng, chẳng lẽ Tổng Từ Thành vì vậy mà mới không vui?

"Từ Thành, bài phỏng vấn riêng đó là một chị em tốt nhờ em rất lâu rồi, em không tiện từ chối, em cũng đã nhờ Tony báo cáo lại với công ty rồi mà." Khâu Minh Diễm đến gần giải thích.

Tổng Từ Thành lúc này mới giương mắt nhìn cô ta: "Phỏng vấn riêng gì?"

...

Tổng Tiêu trở về phòng chớp mắt một lát, đang ngủ đột nhiên nhận được điện thoại của Lý Vĩ Vĩ.

"Tổng Tiêu, cậu không sao chứ?" Giọng Lý Vĩ Vĩ vẫn tràn đầy sức sống như trước.

"Không sao cả." Tổng Tiêu vẫn còn nằm ý trên giường ngái ngủ, nói chuyện còn mang theo chút giọng mũi.

"Lần này đúng là quá náo nhiệt rồi," Lý Vĩ Vĩ có chút cười trên sự đau khổ của người khác, "Haiz, cậu mau mở kênh CT lên đi, bây giờ đang chiếu bài phỏng vấn riêng của Khâu Minh Diễm đó, chủ đề hơi bị thú vị à!"

...

Nhà Ngu Đường nằm ở vùng ngoại thành, lại gặp trùng thời gian cao điểm kẹt xe nên mất không ít thời gian mới đến nơi, trên đường còn quẹo vô nhà hàng Pháp một chuyến, mua một phần bánh ngọt mang về.

Hoa viên xa hoa rộng lớn, trong màn đêm không thể nhìn rõ được giới hạn, lái xe trực tiếp lái đến trước cửa, Ngu Đường xuống xe, một cái bóng nhỏ màu hồng nhạt chớp mắt nhào tới.

"Anh hai về rồi!" Giọng nói ngọt ngào mềm mại, đến từ một cô nhóc tám tuổi.

Ngu Đường đỡ lấy đứa em gái, đưa bánh ngọt trong tay cho cô bé, nhìn nhóc con tinh xảo đáng yêu cười rộ lên, cũng hơi cong khóe môi. Đây là em gái ruột của hắn, Ngu Miêu, giống hệt công chúa An Viên kiếp trước.

...

"Lần này muội đi không trông ngày về, huynh trưởng bảo trọng." Công chúa mặc một thân hoa phục áo cưới đứng dưới gió rét phất phật chia tay Ngu Cẩm Đường. "Vạn mong Đại Ngu cường thịnh an khang, nếu có một ngày, huynh trưởng có thể đến Hồ thăm muội một chuyến, muội chết cũng không còn gì tiếc nuối."

"Cẩm Mặc..." Ngu Cẩm Đường nhìn cổ kiệu xa xa, phảng phất giống như bây sói đói đang há mồm chờ thịt, mím chặt môi mỏng, "Ca ca nhất định sẽ tới đón người!"

Ca ca nhất định sẽ tới đón người...

Nhưng mà, chờ hán đăng cơ, thì muối muối như hoa như ngọc ngày đã chết nơi đất khách quê người.

Xương cốt Đại Mạc rải trên đường, mưa bụi Giang Nam ngàn dặm xa, đường về nhà thênh thang vô định.

Lời hứa hẹn của huynh trưởng, từ lâu đã trở thành một câu hư ngôn(*).

(*): lời nói dối, không có thật.

...

"Anh nói tám giờ về đến nhà, bây giờ vừa đúng tám giờ! Anh hai thật lợi hại!" Ngu Miêu một tay cầm bánh ngọt, một tay lôi kéo góc áo anh trai, vô cùng phấn chấn cười nói.

"Anh đã hứa với em, thì sẽ làm được." Ngu Đường nhìn nhóc con ôm bánh chạy đi, nhẹ giọng nói.

Ngu Miêu đưa bánh ngọt cho cô giúp việc, rồi vội vàng chạy lại bên Ngu Đường: "Anh, quên nói anh biết, có khách tới nhà mình, đang ở thư phòng nói chuyện với ba đó."

"Thiếu gia..." Người hầu nam mặc tây trang màu đen đi tới, thấp giọng nói bên tai Ngu Đường vài câu. Ngu Đường khẽ gật đầu, bảo cô giúp việc cho Đường Miêu ăn bánh ngọt, rồi chuẩn bị lên lầu, chỉ chớp mắt nhìn thấy trên TV đang chiếu bài phỏng vấn riêng của Khâu Minh Diễm.

...

"Tình cảm của cô với Tổng tiên sinh vẫn luôn rất tốt, khi nào thì tính chuyện kết hôn vậy?" Người chủ trì cười hỏi.

"Việc này à, phải hỏi Tổng tiên sinh," Khâu Minh Diễm cười đến thật hạnh phúc, "Anh ấy có con, nếu như kết hôn nhất định phải cân nhắc đến cảm thụ của thằng bé."

"Nói như vậy... lý do đến giờ hai người vẫn chưa kết hôn là đến từ phía con trai sao?"

Khâu Minh Diễm trên ti vi, bộ dáng yên lặng cam chịu, nghe xong câu này thì không cầm nước mắt được nữa.

Bên này, cư dân mạng vừa xem ti vi, vừa đọc bài viết trên diễn đàn liên tục nôn ọe.

Dung Nhũ Mầu Ven Hồ Đại Minh: "Má ôi, cơm tối đều phun ra hết rồi! [nôn mửa]"

Hòa Hòa Hòa: "Chắc chắn là đài CT có ý phát ra ngay lúc này, ha ha ha..."

Tiền Nhân Cận Bã Cút Cút Cút: "Tổng thiếu gia mắng đúng lắm! Mấy người bữa trước mắng Tổng thiếu gia bây giờ lặng đầu hết rồi ha?"

Đại Vệ Là Mạng Của Ta: "Giờ mới để ý đến lời nói của Tổng Tiêu, giờ à, nói mụ là thiếp đã là tốt lắm rồi! Tổng thiếu gia mắng Tiểu Tam vẫn chưa đủ đâu, trực tiếp "tấn" cho mụ này một trận đi!"

Công Tử Uy Vũ: "Mấy người có phát hiện hay không? Tổng thiếu gia lớn lên thiệt là đẹp trai a a!"

Những người lúc trước mắng Tổng Tiêu đột nhiên biến mất, ai xui xẻo ló đầu đi ra chắc chắn sẽ bị mọi người "vây đánh" đến nỗi phải che mặt bỏ chạy. Bài bên này chưa kịp giải nhiệt, một bài viết khác tên lại đăng lên, là của một nữ y tá trong bệnh viện nhân dân đang, nghe đâu là đã chứng kiến toàn bộ quá trình "Tổng thiếu gia làm mất mặt Tiểu Tam", tình tiết thoải mái chập trùng, thậm chí còn bị người hoài nghi là do nhà văn chấp bút.

Tổng Tiêu thật vất vả dưới sự chỉ đạo của Lý Vĩ Vĩ tìm được diễn đàn kia, xem từ đầu đến cuối, cảm thấy hướng phát triển càng ngày càng kỳ quái.

Khởi đầu nói không sai, sau đó tự nhiên lại biến thành các loại tán dương "Thiếu gia uy vũ khí phách", "Thiếu gia nhất thống giang hồ", "Thiếu gia đẹp trai vượt ngoài vũ trụ",... thậm chí còn có người đăng ảnh chụp của Tổng Tiêu trong trường học, đều là chụp trộm trong sân trường hoặc là nhà ăn.

Đang nhìn đến hoa cả mắt, Ngu Đường điện thoại đến.

"Chuyện này không đơn giản như vậy, đây là một kế hoạch công kích thương mại," Ngu Đường đứng trên ban công phòng ngủ, nhìn xe ô tô màu đen sáng bóng chạy ra khỏi công lớn, "Nhắc nhở ba cậu một chút."

Tổng Tiêu gật đầu, phát hiện Ngu Đường không nhìn thấy, đành đáp một tiếng: "... Cậu ăn cơm chưa?"

Ngu Đường nghe nói thế, không nhịn được nở nụ cười, một tay chống lên lan can màu trắng trên ban công: "Vẫn chưa, hoàng hậu muốn tới hầu hạ trăm dùng bữa sao?"

"Thần chỉ hỏi chút cho có lệ thôi mà." Tổng Tiêu bĩu môi, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó đi tới trước cửa thư phòng của Tổng Từ Thành, vừa tính giờ tay mở cửa lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cãi vã.

"Anh không thể nói như vậy! Sự nghiệp của em sẽ bị phá hủy!" Tiếng hét chói tai của Khâu Minh Diễm đứng ngoài cửa vẫn nghe được rõ ràng.

"Nếu không phải do cô dẫn paparazi tới, làm sao thành nhiều chuyện như vậy! Ai cho phép cô tham gia loại phỏng vấn này!" Tổng Từ Thành hiển nhiên tức giận không hề nhẹ, âm thanh cũng nâng lên rất nhiều.

Tổng Tiêu thu tay về, xem ra ba đã biết đây là một âm mưu, không cần mình phải nhiều lời nữa.

Gió tanh mưa máu trên mạng vẫn đang thăng cấp theo cấp số nhân, đã xuất hiện không ít người bắt đầu soi xét lại những việc làm của Khâu Minh Diễm trong năm nay, chỉ một cái danh hiệu "Tiểu Tam" này thôi, đã xác định được con đường sự nghiệp gian nan sau này của cô ta rồi. Trên đời này chính là không bao giờ thiếu những người bỏ đá xuống giếng và người thích xem náo nhiệt.

Nhưng mà những điều này cũng không ảnh hưởng lớn đối với Tổng Tiêu. Ngày hôm sau Tổng Tiêu rời giường từ rất sớm, đầu tiên là xem sách phương pháp giao tiếp Hán ngữ của người hiện đại, rồi xem một quyển tạp chí thời thượng nghiên cứu cách ăn mặc của người hiện đại, sau đó mới chọn một bộ quần áo thể thao đi ra trước cửa chờ Ngu Đường.

Ngu Đường ngồi trong xe, xa xa có thể nhìn thấy bóng dáng thon dài đang đứng trước cửa tiểu khu. Áo liền mũ màu trắng, quần bò màu xanh nhạt, chỉ là bộ trang phục phổ thông, nhưng mà mặc trên người Tổng Tiêu, không ngờ lại toát ra được một loại khí chất quân tử khiêm tốn.

Thất lung thẳng tắp, giờ tay nhắc chân đều phong nhã xuất trần..

Xe dừng hẳn, Ngu Đường sửa sang lại áo sơ mi đen trên người, còn liếc mắt soi vào kính chiếu hậu trong xe, xác định tóc không bị rối, lúc này mới mặt mày trầm ổn mà mở cửa xuống xe.

Tiểu kịch trường:

Muội muội: "Ca ca, ta muốn cái kia."

Ngư Đường: "Được được được, mua mua mua."

Muội muội: "Ca ca, người này rất giống Thiên Vu trong sách sử."

Ngư Đường: "Mẹ cái kê, đánh cho nằm liệt giường luôn."

...

Đệ đệ: "Ca ca, ta muốn cái kia."

Ngư Đường: "Lăn con bê, tự mua đi."

Đệ đệ: "Ca ca, người kia thật giống nam hoàng hậu trong sách sử."

Ngư Đường: "Nhìn loạn cái gì, đó là chị dâu của ngươi."

Đệ đệ: QAQ

[Heo: Tui trôi lên rồi đây nè, hôm nay với ngày mai là ngày dành để trả nợ, hí hí... Có gắng a... có gắng...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hẹn Hò.

Tổng Tiêu vốn là đang nhìn xe cộ chạy trên đường, ký hiệu của những chiếc xe này Tổng Tiêu đều từng thấy qua, nhưng không biết giá cả cụ thể thế nào, nghe có âm thanh đang tới gần, Tổng Tiêu quay đầu nhìn sang.

Cửa xe mở ra, hôm nay Ngu Đường mặc một chiếc áo sơ mi dài tay, hai ống tay áo được xắn gọn gàng trên khuỷu tay, trên áo sơ mi không có bất kỳ vật trang sức gì, chỉ là nút áo trên cùng được mở ra, lộ ra cái cổ thon dài và một phần xương quai xanh.

Ánh nắng đầu thu ấm áp, dát lên gương mặt anh tuấn của Ngu Đường một tầng màu vàng nhạt óng ánh. Hắn đã không còn là người thống trị vương triều, hiện tại hắn chỉ là một học sinh cấp ba bề ngoài sáng sủa mà thôi. Giữa bọn họ không có giang sơn xã tắc, không có gia tộc hưng suy cách trở. Tổng Tiêu cong mắt cười, như vậy thật tốt.

Ngu Đường bị hoàng hậu nhà mình nhìn chăm chăm, đặc ý nâng lên khóe miệng, sau đó đi đến cách Tổng Tiêu ba bước, thận trọng dừng lại.

"Hoàng Thượng, chào buổi sáng." Tổng Tiêu thấy hắn dừng bước tiến lên chào đón.

"Chào buổi sáng." Ngu Đường nhìn phía sau Tổng Tiêu, lúc này mới bảy giờ rưỡi sáng, người trong tiêu khu vẫn chưa rời giường, chỉ có bảo an trước cửa đang tò mò nhìn liếc sang đây.

Thu hồi ánh mắt, Ngu Đường quay người mở cửa xe: "Lên xe."

Tổng Tiêu ngoan ngoãn leo lên xe, ngồi vào trong, hỏi Ngu Đường cũng đang theo vào: "Chúng ta đi đâu?" Vừa nói xong, trong bụng đột nhiên truyền ra mấy tiếng "ùng ục".

"Cậu chưa ăn sáng?" Ngu Đường cau mày, tên ngốc này, cho dù chờ không kịp muốn gặp "phu quân" đi chăng nữa, cũng phải nên ăn sáng chứ! Thế là muốn mở miệng giáo huấn hai câu, âm thanh "ục ục" lại vang lên, lần này là từ trong bụng mình truyền ra.

"Cậu cũng chưa ăn?" Tổng Tiêu giương mắt nhìn hắn.

Ngu Đường vội ho một tiếng, bảo tài xế lái xe đến một nhà hàng kiểu Quảng.

Thành phố A có một con sông chạy dọc thành phố, nhà hàng kiểu Quảng nằm ngay tại bờ sông, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy dòng nước trong xanh chảy cuộn cuộn. Bởi vì giá cả đắt đỏ, cho dù là cuối tuần cũng chẳng có bao nhiêu người tới ăn điểm tâm.

Hai người chọn một vị trí ngồi dựa vào cửa sổ, Ngu Đường cầm lấy thực đơn, trực tiếp gọi mấy món ăn và trà Minh Tiền long tỉnh, sau đó cũng không hỏi Tổng Tiêu muốn ăn gì đã trả thực đơn lại cho cô nàng bồi bàn.

Tài xế và Độc Cô Âm cũng theo vào trong, nhưng là ngồi ở một bàn khác, tài xế nhìn thấy hành động này của Ngu Đường, nhất thời kinh ngạc. Vị đại thiếu gia này từ trước đến giờ bá đạo cũng không nói đi, mời bạn học ăn cơm lại không cho người ta xem thực đơn, thật là...

Trước khi ra cửa phu nhân đã có ý dăn dò, hiếm khi thiếu gia thân thiết với bạn học như vậy, nhất định phải để lại ấn tượng tốt với người ta.

Độc Cô Âm mặt không đổi sắc uống một chén trà, trong lúc tài xế đang ngây người Độc Cô Âm đã giải quyết xong ba miếng bánh ngọt miễn phí của nhà hàng.

"Tiểu Âm, đó không phải cũng là bạn học của cậu sao? Sao không qua đó ngồi cùng bọn họ?" Tài xế nhìn đĩa bánh rán trống không, khóe miệng co rút. Vị đại gia này hai năm trước được đại thiếu gia nhặt về, kiên quyết đòi ở lại trong nhà, cũng không biết Đại thiếu gia thuyết phục người người nhà bằng cách nào mà tất cả mọi người đều tiếp nhận thàng nhóc kỳ quái này, nhận hắn làm con nuôi.

Độc Cô Âm liếc mắt nhìn về mặt ngơ ngác của chú tài xế, bảo hắn ngồi cùng bàn dùng bữa với hoàng thượng và hoàng hậu ư?

"Sao vậy?" Mặc dù khuôn mặt thàng nhóc đối diện này không hề có cảm xúc, thế nhưng không hiểu sao tài xế lại thấy được sâu sắc khinh bỉ hiện lên trong mắt hắn.

Độc Cô Âm không để ý hắn, tiếp tục uống cạn luôn bình trà.

...

Tổng Tiêu bụng cóc thủy tinh trước mặt, cóc thủy tinh trong suốt lấp lánh, bên trên chạm khắc một đôi thiên nga, màu nước trà xuyên thấu qua cóc thủy tinh hiện lên càng mê người. Tuy rằng dùng cóc thủy tinh uống trà long tỉnh có vẻ hơi không lạc quẻ, nhưng dù gì cũng không hề ảnh hưởng chút nào đến tâm tình tốt đẹp hiện tại của Tổng Tiêu.

Cảnh Nguyên để trăm công nghìn việc nhưng vẫn nhớ được y thích uống trà búp Minh Tiền long tỉnh, thích ăn sủi cảo tôm với bánh bao gạch cua, qua một ngàn năm, vẫn không quên.

Ăn xong bữa sáng, hai người tiếp tục hành trình đi đến thư viện thành phố.

Thư viện thành phố tại thành phố A cao năm tầng, mỗi tầng đều vô cùng rộng lớn, phạm là người muốn đọc sách đều sẽ tìm đến đây. Hơn nữa bên trong tòa nhà còn có khu ăn uống, cho nên rất nhiều người thích đọc sách đến đây cắm cọc cả ngày.

Thư viện phong phú, so với tàng thư các Đại Ngu còn lớn hơn, Tổng Tiêu cảm thán không thôi, vui vẻ chạy đi xem.

Ngu Đường đứng bên cạnh y, chậm rãi tới gần, mu bàn tay giống như lơ đãng chạm vào bàn tay Tổng Tiêu đang buông bên cạnh, rất muốn nắm lấy, nhưng lại hơi do dự, cuối cùng cuộn tròn nắm tay lại.

"Hoàng Thượng, chúng ta đi chỗ này trước sao?" Tổng Tiêu chỉ khu bán tài liệu tham khảo, quay sang nhìn Ngu Đường.

Bộ dáng Ngu Đường vẫn lạnh lùng như cũ, gật đầu không có ý kiến, sau đó rất tự nhiên kéo tay Tống Tiêu: "Nơi này rất lớn, đừng cách xa tớ quá."

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, mình không phải con nít, còn sợ bị người ta bắt cóc sao? Không chờ kịp phản ứng, đã bị Hoàng Thượng lôi đi.

Hai người đi đằng trước nắm tay nhau, ám vệ trung thành đẩy xe đẩy nhỏ theo sau, giúp hai người họ lấy sách.

Ngón tay thon dài dẻo dai, xúc cảm gần giống như đòi trước, có điều mềm hơn. Lúc Tống trạng nguyên mười bảy tuổi, hẳn không dám sờ, cũng không thể sờ, bây giờ rốt cục cũng có thể tỉ mỉ mà sờ soạng một lần rồi. Ngu Đường nắm lấy bàn tay kia, nhìn không được nhẹ nhàng xoa nắn.

Sách tham khảo bán rất chạy nên được sắp xếp ngay tầng một, Tống Tiêu bị Hoàng Thượng lôi kéo đi xem hết một lượt khu vực sách tham khảo, cũng chưa thấy hẳn chọn được quyển nào.

"Hoàng Thượng, người muốn mua sách tham khảo gì?" Nhìn thấy sắp đi đến cuối hàng, Tống Tiêu nhìn không được lên tiếng nhắc nhở.

"Ai nói trăm muốn mua sách tham khảo?" Ngu Đường dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn y.

"..." Tống Tiêu co rút khóe miệng, không mua sách tham khảo? Vậy này giờ ngài lượn qua lượn ở đây làm gì?

Ngu Đường đảo mắt nhìn xung quanh, mặt không đổi sắc kéo Tống Tiêu đi vào thang máy, đến khu sách nhi đồng trên tầng hai.

Hoàng đế bệ hạ mua cho Tống Tiêu một cuốn Bách khoa toàn thư màu(*), cộng thêm một bộ sách học ghép vần tiểu học.

(*): Kiểu giống như cuốn "1001 câu hỏi vì sao" bên mình vậy đó, có hình ảnh với chữ cho mấy đứa con nít nó học ^^.

Hai người từ khu sách nhi đồng đi dạo đến khu tiểu thuyết hiện đại trên tầng năm. Xe đẩy nhỏ trong tay Độc Cô Âm đã sắp đầy đến nơi, Tống Tiêu vẫn còn đang phấn khởi liên tục ném sách vào.

Đến khu thơ ca còn phát hiện một cuốn, chính là thơ văn của Tống Tiêu viết lúc còn sống.

"Cũng không cho tớ nhuận bút!" Tống Tiêu biết tác giả nơi này có thể nhận được không ít tiền nhuận bút.

"Thời gian bảo vệ bản quyền là bảy mươi năm, cuốn này của cậu đã hơn ngàn năm rồi!" Ngu Đường nhìn mặt Tống Tiêu phồng lên như con sóc nhỏ, nhìn không được mỉm cười.

"?" Tống Tiêu đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, rút trong kệ tiểu thuyết ra một cuốn sách được thiết kế tinh mỹ, cuốn sách tên là (*), bìa sách còn viết "Nhà văn Tân Hà đang 'hot'" Hoàng Dã Vạn Hạc, chuyện xưa kể về tình yêu triền miên của Cảnh Nguyên đế Đại Ngu và nam hoàng hậu!"

(*): Tiêu-Đường dưới ánh trăng.

"Đây là dã sử(*) sao?" Tống Tiêu lật trang sách ra, mặt sau còn có một vài lời đề cử nhận xét.

(*): Dựa trên tư liệu lịch sử cơ bản để viết, có thêm thắt này kia...

Từ khoan thai đến dữ dội: "Hơn triệu chữ tư liệu lịch sử được tóm lược lại trong tác phẩm của Vạn Hạc, quyển sách này tuyệt đối là tinh phẩm"

Bướm bướm dưới ánh trăng: "Câu chuyện đặc biệt đi vào lòng người, kết cục cuối cùng khiến người xem thổn thức không thôi, hy vọng hai người bọn họ có thể trong sinh tại đây, nối lại tiền duyên."

...

"Viết rất tốt." Ngu Đường yên lặng ném quyển sách vào xe đẩy, hẳn sẽ không nói Tống Tiêu biết, thật ra cuốn sách này hẳn đã xem trên mạng rồi, đã vậy còn viết mấy ngàn bình luận khích lệ tác giả nữa kia.

"Àm!" Một chiếc xe đẩy nhỏ đột ngột lao tới, Ngu Đường nhanh tay lẹ mắt kéo Tống Tiêu qua một bên, để mặc chiếc xe đẩy kia đụng vào giá sách.

Cũng may giá sách đủ rắn chắc, không làm hư sách, một cô gái trẻ tuổi mặc quần áo thể thao bước nhanh tới: "Thật ngại quá, vừa rồi xém chút nữa..." Đang nói, đột nhiên im bặt.

Ngu Đường không để ý cô ta, kéo tay Tống Tiêu chuẩn bị đi.

"Khoan đã, cậu là Tống Tiêu phải không?" Người phụ nữ không gạt phăng chuyện xe đẩy, hai ba bước đuổi theo bọn họ, "Quấy rầy rồi, tôi là phóng viên báo Thái Cực, có thể hỏi cậu hai vấn đề không? Có phải là cậu không đồng ý cho Khâu Minh Diễm vào nhà không?"

Bởi vì người phụ nữ rất lớn tiếng, rất nhiều người đã nhìn sang đây, Ngu Đường đứng trước ngăn cho Tống Tiêu: "Dì, đây là nơi công cộng, xin hãy chú ý dùm một chút!"

"Tôi mới hai mươi bảy mà cậu kêu tôi là dì à, a a..." Lời còn chưa nói hết, xe đẩy vừa rồi bị cô nàng vứt sang một bên không biết từ đâu vọt tới, dụng

vào đầu gối cô ta, làm cả người cô ta bị ngã vào trong thùng xe.

Hành động của Độc Cô Âm vô cùng quỷ mị, hấn dùng xe đẩy của mình giả vờ như lơ đãng đụng vào chiếc xe kia một cái, đem cô phóng viên ngã nằm trong xe đẩy tổng đi, trượt một đường dài ở trên đại sảnh rồi mất hút...

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Hoàng Thượng, sách này viết không đúng rồi."

Ngư Đường: "Sao lại không đúng?"

Tiêu Tiêu: "Người xem, trong này viết Cảnh Nguyên đế một đêm bảy lần."

Ngư Đường: (͡_ ͡_)#

[Heo: Éc... Một đêm không phải bảy lần, rốt cuộc là bao nhiêu lần a? Tui sốt ruột... tui tò mò... hì hì hì...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiếu Gia.

Bỏ qua chuyện phiền phức ban nãy, hai người từ tầng năm đi xuống trực tiếp đến quầy tính tiền, sau đó ra ngoài ăn cơm trưa.

Hoàng đế bệ hạ vẫn không hỏi Tổng Tiêu muốn ăn gì, tự mình quyết định: "Đi nhà hàng Pháp."

Độc Cô Âm ngồi ở vị trí phụ lái, yên lặng móc trong túi ra một quyển sách nhỏ màu hồng nhạt, cái này là sáng sớm hôm nay Hoàng Thượng vứt cho hấn, bảo hấn nhớ kỹ mấy nội dung bên trong, nếu như Hoàng Thượng lỡ quên thì phải nhắc nhở hấn.

Cuốn sách lớn chừng lòng bàn tay, trên đó viết mấy chữ rồng bay phượng múa, mở ra đến mục dùng bữa, bên trên viết, lần đầu tiên hẹn người yêu đi ăn, tốt nhất nên lựa chọn món ăn Pháp.

Tổng Tiêu chưa từng ăn món Pháp, nhìn thực đơn trước mặt toàn là tiếng Pháp, không biết nên chọn cái nào mới được.

"Một phần A, cho cậu ấy, cho tôi phần B." Ngư Đường dứt khoát gọi món ăn.

"Quý khách muốn dùng rượu gì trước bữa ăn ạ?" Anh trai bồi bàn mặc chiếc áo sơ mi tinh xảo, trên cổ áo còn buộc cái nơ nhỏ, cười thật ôn hòa.

"Lafite năm 82." Sở tay có viết, nhất định phải uống rượu đỏ đắt tiền, nếu như đối phương uống say, còn có thể kiếm được lợi ích không tương.

"Xin lỗi quý khách, quý khách chưa thành niên không thể uống rượu, đổi qua nước trái cây được không?" Anh trai bồi bàn cười híp cả mắt nói.

Tổng Tiêu mím môi nhịn cười.

Ngư Đường cau cau mày: "Ngoại trừ nước trái cây còn có cái gì?"

"Còn có sữa chua."

"... Vậy lấy nước trái cây đi."

Phong cảnh trong nhà hàng này vô cùng thích hợp để hẹn hò, nhà hàng nằm trên đỉnh tòa nhà chọc trời, mỗi bàn ăn đều là một phòng riêng độc lập, ngoài cửa sổ nhìn ra chính là toàn cảnh thành phố rộng lớn. Bên trong nhà hàng còn có biểu diễn hòa tấu đàn dương cầm, nếu như thấp giọng nói chuyện, những bàn khác rất khó có thể nghe được.

Tổng Tiêu nhìn nhà cao tầng bên ngoài san sát nhau, không khỏi cảm thán: "Không ngờ ngàn năm sau lại có nhiều biến hóa đến như vậy."

"Ừ." Ngư Đường đáp một tiếng, chuyên chú nhìn Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu quay đầu sang, Hoàng Thượng lại rũ mắt uống nước trái cây: "Cô phóng viên báo Thái Cực ngày hôm nay liếc mắt một cái đã nhận ra tó, đây cũng không phải là chuyện tốt."

Ngu Đường lắc nhẹ cốc thủy tinh trong tay, nước chanh óng ánh lay động bên trong, phảng phất đường như thứ hân hưng không phải một ly nước ép trái cây, mà là rượu tiên nước thánh trong cung đình: "Ba cậu làm trong ngành giải trí, một khi chuyện như vậy bắt đầu, sợ là khó tránh khỏi."

Nói đến vấn đề này, Tống Tiêu cũng có hơi ừ ừ: "Việc nhà nói ra chỉ làm cho người ta chế giễu, nhưng nhà tớ là mờ "đoàn gánh hát", căn bản chính là để cho người ta nhìn..."

Nghe đến ba chữ "đoàn gánh hát", Ngu Đường nhất thời bị sắc nước trái cây, "Khụ khụ..." cầm lấy khăn lau khóe miệng, uống một hớp nước lọc, giương mắt nhìn về mặt thành thật của Tống Tiêu, hoàng đế bệ hạ thờ dài.

"Không sao cả, trầm không chê nguoi," Ngu Đường đưa tay nắm chặt lấy tay Tống Tiêu đặt trên bàn, nói một cách nghiêm túc, "Gã cho trầm, thân phận của nguoi sẽ thay đổi."

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, đang muốn hỏi nhà Hoàng Thượng làm cái gì, món ăn nguoi đã được bung lên. Theo thói quen ăn không nói cười ngu không nói mớ, Tống Tiêu không tiếp tục nói nữa, bắt đầu chuyển tâm dùng bữa.

Hoàng Thượng gọi cho Tống Tiêu phần A, món ăn chủ đạo là tôm hùm, ăn rất ngon, Tống Tiêu ăn thật vui vẻ.

Trong lúc ăn cơm, Tống Tử Thành cũng có gọi đến một cuộc điện thoại, hỏi Tống Tiêu đang làm gì, biết được y đang đi mua sách và dùng bữa với bạn cùng lớp, cho nên không hỏi gì nhiều nữa, chỉ căn dặn Tống Tiêu không cần đề ý tới phóng viên.

Tống Tử Thành để điện thoại xuống, xoa xoa mi tâm.

"Đoàn làm phim điện ảnh vừa mới gọi điện tới, biểu thị rõ ràng bọn họ không cần Khâu Minh Diễm nữa, bọn họ đồng ý trả phí bồi thường vi phạm hợp đồng." Người đại diện của Khâu Minh Diễm nhanh chóng báo cáo tiến độ công tác của cô ta.

"Tôi hôm thứ sáu người phụ trách mỹ phẩm Lôi Nhã cũng thông báo chúng ta chuẩn bị giải trừ hiệp ước phát ngôn, không những vậy còn muốn dựa theo dự tính tổn thất yêu cầu chúng ta bồi thường chi phí phát ngôn đã chi trả." Người của phòng quảng cáo đặt một phần văn kiện thông báo trước mặt Tống Tử Thành.

"Boss, phương pháp ôn hòa nhất bây giờ chính là cho đóng băng Khâu Minh Diễm, bây giờ cả giới truyền thông đều đang sôi sùng sục, căn bản không thể bùng bít được nữa đâu."

Hội nghị đến giữa trưa, qua một giờ chiều mà vẫn chưa kết thúc, Khâu Minh Diễm đứng chờ bên ngoài lòng nóng như lửa đốt, không ngừng gửi tin nhắn cho người đại diện bên trong phòng họp.

Người đại diện của Khâu Minh Diễm cuối đầu liếc nhìn điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về mặt âm u bất định của Tống Tử Thành: "Boss, có lẽ còn một biện pháp nữa."

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn qua, nhìn về phía người đại diện của Khâu Minh Diễm.

Người đại diện âm thầm lau vệt mồ hôi, lời này thực chất không nên nói, nhưng mà Khâu Minh Diễm là một tay hân hưng lên, cứ như vậy bỏ đi thì thật đáng tiếc, thôi thì đành đánh cược một lần tình cảm của Tống Tử Thành đối với Khâu Minh Diễm vậy: "Nguyên nhân chuyện này bắt đầu từ việc Tống thiếu gia trách cứ Khâu Minh Diễm, trọng điểm lại là thân phận của Tống Tranh, chúng ta chỉ cần chứng minh Tống Tranh không phải con gái của ngài, sau đó lại để Tống Tiêu đứng ra làm sáng tỏ một chút thì..."

"Không được!" Tống Tử Thành không chút nghĩ ngợi liền phủ định, "Tiêu Tiêu còn đang đi học, không thể kéo nó vào những chuyện này được." Huống hồ trong lòng hân hưng cũng rất rõ ràng, Tống Tiêu chắc chắn sẽ không đứng ra nói giúp Khâu Minh Diễm.

"Thiếu gia hiện tại đang rất được mọi người hoan nghênh, nếu như cậu ấy nguyện ý đến công ty chúng ta thì tốt rồi." Mỹ nữ tổng giám đốc bộ xã giao vì muốn xoa dịu bầu không khí cho nên mới nói như vậy, thuận tiện đánh gãy chủ ý vừa rồi của người đại diện.

"Hoang nghênh?" Tống Tử Thành ngẩng đầu hỏi.

"Mọi người xem cái này đi." Mỹ nữ tổng giám đốc kết nối máy chiếu với máy tính của mình, trên màn ảnh lớn lập tức xuất hiện một bài viết nóng hổi

Bài viết này được đăng sớm nhất là ở diễn đàn, bài viết tập hợp những bức ảnh liên quan tới Tống Tiêu, từ tấm ảnh của paparazi cho đến những bức ảnh chụp lén trong sân trường, nổi bật nhất trong đó chính là tấm hình Tống Tiêu chụp chung với bạn cùng lớp.

Tống Tiêu trong bức ảnh trên tay cầm một chiếc bánh Pudding trái cây Naup(*), ánh mặt trời vàng chói chiếu lên hàng lông mi thật dài của y, làm cho đôi mắt cười cong cong trở nên đặc biệt xinh đẹp. Mặc dù đang cười, nhưng trên khuôn mặt anh tuần lại mang theo khí chất quý công tử rụt rè thận trọng, khí chất như vậy thực sự là quá mức đặc biệt, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có thể chinh phục được ánh mắt người xem, làm cho người ta không tài nào dứt ra được.

(*): Pudding Naup nó như thế này đây ợ, nhìn ngon quá...

Bởi vì chiếc bánh Pudding kia, cộng thêm việc truyền thông hay gọi Tống Tiêu là "Tống thiếu gia", thế là danh hiệu "Hoàng tử Pudding" chính thức ra đời.

Đại Vệ Là Mạng Của Ta: "Ngao ngao ngao, thiếu gia đẹp trai như vậy lại gặp phải loại mẹ kế buồn nôn thế kia, thực sự là đau lòng!"

Mưa Gió Thét Gào: "Thiếu gia nhìn tui, thiếu gia đang nhìn tui kìa, a a, ánh mắt kia nhìn đến lòng tui tan chảy luôn rồi."

Tiểu Lục Xanh Biếc: "Tôi muốn đi ăn bánh Pudding, mấy người đừng có cản tôi!"

...

Cư dân mạng hoàn toàn nghiêng về một phía khiến trách Khâu Minh Diễm, một mặt là vị loại chuyện Tiểu Tam này làm cho đại chúng cảm hận đến tận xương tủy, mặt khác nữa là nhờ vào khuôn mặt này của Tống Tiêu.

Tống Tiêu cứ như vậy mà trở thành người nổi tiếng trên mạng internet, thế nhưng đương sự lúc này còn chưa biết được, cho nên nên lúc ở rạp chiếu phim gặp phải đủ loại nữ sinh kỳ quái còn bị khiếp vía một phen.

[Heo: Còn 1c nữa nhé, tui đang mò đây, chắc khoảng 9h sẽ xong...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Dự Dẫm.

Ăn xong cơm trưa, Tống Tiêu mệt rũ rời nằm trên ghế sau xe, hỏi Ngu Đường xé chiều muốn đi đâu nữa.

Ngu Đường giương mắt, liếc ánh nhìn ra hiệu với Độc Cô Âm. Độc Cô Âm lật đật giờ cuốn sách nhỏ trong tay lên, để Hoàng Thượng liếc sơ qua một cái.

"Đi xem phim đi." Ngu Đường mặt không đổi sắc mà nói.

Đến rạp chiếu phim lớn nhất nằm ở trung tâm thành phố, vừa mới qua kỳ nghỉ hè, những bộ phim chiếu hè còn chưa có hạ giá, tỷ như mấy thể loại đua xe, robot mà tui con trai rất thích xem. Ngu Đường lướt qua một loạt các bộ phim chiến tranh khoa học viễn , kiên định chọn một bộ phim tình cảm rất bình thường tên là .

Sở tay có viết, hoặc là đi xem phim ma, người yêu sẽ hoảng sợ mà rút vào lòng bạn, hoặc là xem mấy loại phim tình cảm nhảm chán, người yêu sẽ ngủ gà ngủ gật rồi dựa vào vào vai bạn.

Độc Cô Âm đi mua nước ngọt và bắp rang bơ, trong lúc chờ đợi, Ngu Đường và Tống Tiêu nhàm chán đứng trong đại sảnh chơi gấp thú.

"A a, bắt được rồi!" Tống Tiêu sốt sắn nhìn chăm chăm vào cần gấp thú, mấy lần suýt chút nữa đã gấp được một con gấu lông nhung, cuối cùng lại "bẹp" một tiếng đánh rơi giữa đường.

"Xin hỏi, cậu là Hoàng tử Pudding phải không?" Một nữ sinh bên cạnh cũng đang chơi gấp thú lại gần, ra vẻ thần bí mà hỏi.

"Hoàng tử Pudding là cái gì?" Tống Tiêu quay đầu nhìn cô nàng, đối diện với đôi mắt to đang dần sáng lên.

"Trời ơi, trời ơi, nhìn gần còn đẹp trai hơn nữa! Mẹ ơi!" Nữ sinh kia kích động nhảy tung lên, nữ sinh đi cũng với cô nàng cũng lại gần nhìn.

"Hoàng tử, có thể chụp chung một bức với em không?"

"Hoàng tử, ký tên cho em đi!"

...

Đầu óc Tống Tiêu mơ hồ, nói thật, tới nơi này lâu như vậy rồi Tống Tiêu vẫn không tài nào thích ứng được với trình độ nhiệt tình của nữ sinh nơi này.

"Tách!" Một cô gái trong đó không nhận được cảm di động lên chụp hình.

"Vèo----" Một vệt bóng đen chọt lóe, Độc Cô Âm mặc áo T-shirt đen, đầu đội mũ lưỡi trai đen, một tay giờ bóng ngô, một tay cầm nước uống, nháy mắt đã xuất hiện trước ống kính, thành công phá hoại bức ảnh đang chụp.

"Thật là, tự nhiên lại chắn ngang." Cô nàng đang chụp ảnh vô cùng tiếc nuối, mắt thấy nam sinh cao to giờ tay kéo Tống Tiêu sang che chở bên người, hai người là "ngực kề lưng" mà đi vào cổng soát vé.

Chờ chút! Hình ảnh này...

"A-----" Ba nữ sinh liếc mắt nhìn nhau, càng thêm kích động.

"Lúc này bà có thấy được tướng mạo nam sinh đó không?"

"Thấy chứ, thấy chứ, quả thực đẹp trai đến đột phá chân trời luôn nha!"

"A a a a!"

...

Đại khái là bởi vì bộ phim tình cảm này xác thực vô cùng tề nhạ, toàn bộ rạp chiếu phim tổng cộng chỉ có ba đôi tình nhân, trong khi đó hai đôi kia tìm góc vắng vẻ nhất để ngồi, tôi lửa tắt đèn rồi cục không biết là đang làm gì. Chỉ có Ngu Đường với Tống Tiêu là ngồi ở vị trí chính giữa, nghiêm túc xem phim.

là một bộ phim điện ảnh bình thường, quả thật danh bất hư truyền. Nội dung phim kể về một người đàn ông thành công trong sự nghiệp, tình cờ gặp gỡ nữ chính mới vào làm trong công ty, nam chính vừa gặp đã yêu, nhưng nữ chính lại vì một số hiểu lầm mà không thích hắn, hai người anh truy em đuổi, rồi cục cũng chia tay, một hồi tình nồng ý đậm, một hồi tan nát cõi lòng...

"Âu Dương Thiên, tôi sẽ không bao giờ thích anh! Anh nên từ bỏ ý định đó đi!" Về mặt nữ chính rất kiên nghị.

"Em sẽ hối hận!" Nam chính cao to một tay bóp lấy cằm nữ chính, không có dấu hiệu nào hôn xuống, hôn đến phát ra tiếng "chụt chụt".

Ngu Đường cau mày nhìn lên màn hình, quay đầu qua mới phát hiện, âm thanh "chụt chụt" đó thì ra là do đôi tình nhân ngồi trong góc hẻo lánh kia phát ra.

Độc Cô Âm ngồi sau Ngu Đường làm một cái thủ thế, ý hỏi Ngu Đường có muốn giải quyết đôi nam nữ đang làm ảnh hưởng thánh tượng xem phim hay không? Ngu Đường xua tay, tỏ ý đặc xá cho sự đường đột của bọn họ. Sau đó, nhìn Tống Tiêu bên cạnh, phát hiện Tống Tiêu cũng không phải đang nhìn lên màn hình mà là cúi đầu chăm chú ăn bỏng ngô.

"Sao vậy?" Ngu Đường có chút kinh ngạc, người này vừa rồi không phải còn đang xem rất say sưa ngon lành sao?

"Phi lễ chó nhìn..." Tống Tiêu nói một cách nghiêm túc, chờ màn hôn môi qua đi, lúc này mới ngẩng đầu lên, vui vẻ xem tiếp. Kỳ thực Tống Tiêu cũng không để ý bên trong đang diễn cái gì, chỉ là đơn thuần cảm thấy xem phim trên màn ảnh lớn như vậy rất thú vị mà thôi.

"..." Ngu Đường yên lặng bưng nước lên uống một hơi, chờ tình tiết nhảm chán trên màn ảnh, chờ đến nỗi bản thân mình cũng thấy buồn ngủ, cũng không thấy Tống Tiêu đánh một cái ngáp nào. Thật không giống trong sách viết chút nào!

...

Rạp chiếu phim cách nhà Tống Tiêu không xa, xem phim xong thì cũng tới giờ nên về nhà. Ngu Đường bảo tài xế lái xe về tiểu khu nhà Tống Tiêu trước, hai người bọn họ chậm rãi tản bộ về nhà.

Trên đường đi hai người đều không nói với nhau lời nào, ánh tà dương kéo bóng hai người trải dài trên mặt đất.

Rõ ràng đang dùng tốc độ tản bộ để đi, nhưng lại rất nhanh chóng về đến cửa tiểu khu, Tống Tiêu dừng bước: "Đến rồi, thần... tớ về đây."

Ngu Đường có chút không muốn, thế nhưng trên mặt vẫn ra vẻ uy nghiêm khề gặt đầu.

Tài xế thờ hồng học khiêng một rương sách lớn đi qua, thờ "phù" một tiếng đặt xuống đất.

Đôi mắt thâm thúy của hoàng đế bệ hạ sáng lên, kéo tay Tống Tiêu đang chuẩn bị đi gọi bảo vệ tới giúp một tay lại: "Cậu không khiêng nổi đâu, để tớ mang lên cho cậu."

Vì vậy, Ngu Đường và Tống Tiêu nắm tay nhau đi trước, tài xế và anh chàng bảo vệ về mặt đầu khổ khiêng rương sách theo sau. Độc Cô Âm thì nhìn chằm chằm hai người này làm việc, phòng ngừa bọn họ có hành động gây rối.

Đưa sách lên nhà xong, Tống Tiêu cảm ơn anh bảo vệ, không quên cho hắn 50 tệ tiền boa, sau đó cầm chìa khóa mở cửa.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có Tống Tử Thành ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm hai phần tư liệu, yên lặng hút thuốc. Một phần là phương án nhờ Tống Tiêu lên tiếng, một phần là đóng băng Khâu Minh Diễm. Hai phương án này cái nào cũng vừa có lợi vừa có hại, ban đầu hắn không đồng ý để Tống Tiêu dính vào, nhưng phương án này trợ giúp rất lớn đến uy tín của công ty, hơn nữa ngăn lại bộ dạng khốc lốc đáng thương của Tống Tranh, hắn liền do dự.

Nghe tiếng mở cửa Tống Tử Thành ngẩng đầu lên, liếc mắt thấy được thiếu niên bên cạnh Tống Tiêu.

Có lẽ là do thói quen làm hoàng đế đời trước, trên người Ngu Đường lúc nào cũng mang theo khí thế uy nghiêm của đế vương, dưới tình huống như vậy, thường thì mọi người đều chú ý đến hắn đầu tiên.

Đồng tử Tống Tử Thành đột nhiên co rút, người này, hẳn đã từng gặp qua! Chính là trong bữa tiệc đầy tháng của nhị thiếu gia Ngu gia ba tháng trước!

"Ba, con về rồi," Tống Tiêu giới thiệu với Tống Tử Thành, "Đây là bạn cùng lớp của con, Ngu Đường."

"Chào chú," Ngu Đường vẻ mặt vô cảm.

"Bạn cùng lớp với Tống Tiêu à, mau vào đây ngồi, tối nay ở lại ăn cơm nhé? Di Trần ra ngoài mua hải sản tươi rồi, tối nay sẽ làm món tôm." Tống Tử Thành đứng lên, nhiệt tình bắt chuyện với Ngu Đường, mời hẳn vào nhà ngồi.

Ngu Đường vốn định đáp ứng, nhân cơ hội này cùng với "Ngũ phẩm tri phủ đại nhân" đàm luận một số chuyện, đúng lúc này di động lại vang lên.

Không biết trong điện thoại nói gì, Ngu Đường chỉ "ừ" hai tiếng sau đó cúp máy, nhìn Tống Tiêu, "Mẹ gọi tớ về ăn cơm, lần sau có cơ hội sẽ đến."

Tống Tử Thành cười đáp lại, đứng dậy tiễn Ngu Đường đến cửa thang máy.

"Quan hệ của con với cậu bạn này có tốt không?" Tống Tử Thành hỏi Tống Tiêu đang ngồi trên thảm chính lý lại đóng sách mới.

"Vâng, cậu ấy là bạn cùng bàn với con." Tống Tiêu cầm cuốn đặt riêng trên bàn, chuẩn bị tối nay sẽ xem cuốn này trước, còn lại bỏ vào trong rương.

Ánh mắt Tống Tử Thành lóe lên, không ngờ con trai lại trở thành bạn tốt với Đại thiếu gia Ngu gia. Ngu gia không phải nhà giàu mới nổi như bọn họ, mà là đại thế gia hàng trăm năm qua, đây mới là hào môn chân chính. Nghe đồn Ngu gia bắt đầu phát lên từ những năm thời dân quốc, sau đó tình thế quốc nội rối loạn, toàn bộ gia tộc di dân sang Mỹ, thẳng đến khi tình thế ổn định mới quay trở về.

Ngu gia có rất nhiều sản nghiệp, không thể đếm hết được, nếu như có thể dựa vào hàng thế gia như vậy, muốn không kiếm được tiền cũng khó. Quả nhiên vẫn là con trai mình hữu dụng nhất.

Tống Tử Thành quyết đoán bỏ qua phương án thứ nhất, để cho Tống Tiêu chuyên tâm học tập, bồi dưỡng mối quan hệ với Ngu gia. Tình nhân mất rồi có thể tìm lại được, nhưng con trai thì chỉ có một mà thôi!

Chờ Tống Tiêu đem sách lên lầu rồi xuống dưới uống trà, Tống Tử Thành đã nghĩ thông suốt.

"Đây là cái gì?" Tống Tiêu nhìn hai phần tài liệu trên bàn, cầm lên xem.

"Cái này con đừng lo, chỉ cần học tập cho giỏi, tạo lập quan hệ thật tốt với Ngu Đường là được."

Tống Tiêu hơi nhíu mày, nếu như y chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi bình thường, có thể sẽ nghe không hiểu mục đích của hắn, nhưng Tống Tiêu không phải, y đương nhiên nghe được, ba muốn mình dựa dẫm vào Ngu Đường. Tuy rằng Tống Tiêu không biết Ngu gia làm nghề gì, nhưng khi vừa vào cửa hắn đã nhìn ra được, Tống Tử Thành biết rõ Ngu Đường là ai.

Hắn không thích bộ dáng lúc này của Tống Tử Thành, kiếp trước cũng vậy, luôn có suy nghĩ dựa vào người khác, không có chí tiến thủ, cho đến cuối cùng vẫn là một Ngũ phẩm tri phủ, đời này lại tiếp tục như vậy.

Tống Tiêu cầm tư liệu trong tay, chỉ vào điều khoản "Phụ nhận Tống Tranh là con riêng": "Tống Tranh dù sao cũng là con gái của ba, đại trượng phu làm việc đình thiên lập địa, phí trợ cấp vẫn phải đưa như thường lệ, nhưng tuyệt đối không được cho người phụ nữ kia vào nhà, nếu không sẽ bị người đời chế nhạo."

Tống Tử Thành gật đầu tán thành: "Ba dự định đổi họ cho Tống Tranh, không thể để nó mang họ Tống."

Tống Tiêu cau mày, không ngờ ba cũng có lúc quyết đoán như vậy.

Đảo mắt đến thứ hai, cả ngày chủ nhật Tống Tiêu vui đầu ở nhà đọc sách, nhân tiện làm xong bài tập, mà không biết Ngu Đường làm cái gì, bài tập một chữ cũng không viết.

"Cậu viết dùm tở." Ngu Đường tỉnh bơ đẩy vở bài tập qua.

Tống Tiêu xoa xoa gân xanh nhảy trên thái dương: "Hoàng Thượng, nhiệm vụ của Lại bộ quan tịch không có giúp Hoàng Thượng làm bài tập."

"Trong giấy hôn thú có là được rồi." Hoàng đế bệ hạ cây ngay không sợ chết đứng.

Tiểu kịch trường:

Thái hậu: "Nhi tử, hẹn hò thế nào rồi?"

Ngu Đường (đặc ý) "Cha vợ muốn giữ ta ở lại ăn cơm!"

Thái hậu: "Ôi chao, không tồi ha, nhưng mà không nên ở lại, mau về nhà đi."

Ngư Đường: "Sao?"

Thái hậu: "Như vậy thể hiện nhà chúng ta có tiền, không nợ bữa cơm nhà bọn họ, cha vợ sẽ vì thế mà coi trọng người!"

Ngư Đường: "Mẫu hậu cao kiến!"

[Heo: Phiù---- cuối cùng cũng trả nợ xong, thiệt là thư thái a

Làm từ chiều tới giờ chưa kịp ăn cơm lun, hu hu... Tui đi lấp bụng đây...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tranh Cử.

Tổng Tiêu thực sự nhin không được lờm một cái, giấy hôn thú ngàn năm trước, làm sao có khả năng viết điều khoản "giúp Hoàng Thượng làm bài tập" ngu ngốc như vậy chứ? Nhưng mà quân bắt thần làm, thần không thể không làm, trùng mắt liếc tên Ngư Đường lười biếng một cái, lấy vở bài tập của hắn qua, cúi xuống bắt đầu sao chép.

"Hậu tá Đế xử lý triều chính, trong tình huống đặc biệt, còn có thể viết thay tấu chương." Ngư Đường lấy notebook viết một câu như vậy, đưa qua cho Tổng Tiêu.

Cái này đúng thật là trên giấy hôn thú có viết, Tổng Tiêu hơi sùng sốt, không ngờ đã nhiều năm như vậy, Ngư Đường vẫn còn nhớ, cơ mà... Tổng Tiêu nhìn cuốn bài tập vật lý trong tay, cái này mà là tấu chương sao?

"Tấu chương chính là bài tập của đế vương..." Ngư Đường một tay chống đầu, nhàn nhàn nhìn Tổng Tiêu chép bài tập, Tổng Tiêu cuối cùng cũng có thể dùng quen ngồi bút hiện đại, chữ viết cực kỳ nhanh, còn cẩn thận thay đổi nét chữ để không bị giáo viên phát hiện.

"Vậy trường hợp đặc biệt đâu?"

"Trường hợp đặc biệt chính là... sắp đến giờ phải nộp rồi."

"..."

Bởi vì những bài viết gần đây trên mạng internet, Tổng Tiêu thoát một cái đã trở thành người nổi tiếng trong trường, đi tới đâu cũng có nữ sinh nhìn lên y, thậm chí có người còn cuồng nhiệt xông lên xin chữ ký, thế nhưng đều bị ám vệ kịp thời ngăn cản.

Học sinh cấp ba dù sao cũng không lên mạng quá nhiều, cho nên so với fan của Tổng Tiêu thì fan của 4G vẫn là cuồng nhiệt nhất.

Từ lúc bị chú bảo vệ chế phục, còn bị nhà trường nhắc nhở, hiện tại 4G đã thu liễm hơn được một chút, ít nhất là sẽ không lại hện người ta nửa đêm quyết đầu nữa.

Thứ hai là ngày tranh cử chức hội trưởng hội học sinh, bốn giờ chiều sẽ bắt đầu diễn thuyết tranh cử tại hội trường, tất cả những người đăng ký tham gia vào hội học sinh đều có thể bỏ phiếu.

Nhưng mà vẫn có một số người đưa ra kháng nghị, đối với quy định chỉ có lớp trưởng mới được phép tranh cử đưa ra nghi vấn, đồng thời yêu cầu học sinh toàn trường cùng bỏ phiếu như vậy mới công bằng, dù sao quyền lợi của hội học sinh tương đối lớn, ảnh hưởng đến hết thầy sinh hoạt của các học sinh khác.

Vì thời gian không cho phép cho nên trường học mới ưu tiên lớp trưởng tham gia, nếu như những học sinh khác muốn tham gia thì vẫn hoan nghênh. Thông báo này vừa ra, số người đăng ký tranh cử lập tức tăng vọt. Bao gồm cả Văn Thiên - thủ lĩnh nhóm 4G cũng tham gia vào.

Bởi vì nhân số quá nhiều, trường học trước tiên thu thập ảnh chụp và tư liệu của các học sinh tranh cử để sàng lọc lần thứ nhất, sau đó những người thông qua sàng lọc mới được tiến vào vòng thi diễn thuyết.

Các bạn học sau khi tan học lại kéo nhau đến xung quanh hội trường xem trò vui, nhìn xem có ai với ai muốn làm hội trưởng hội học sinh. Lại kinh ngạc phát hiện, xung quanh hội trường treo đầy biểu ngữ và áp-phích, tất cả đều là ảnh chụp của Tường thiếu, bày đầy các sản phẩm tuyên truyền của hắn.

"Lớp trưởng thật đáng thương, rõ ràng đẹp trai hơn Tường thiếu nhiều, nhưng mà nhà không nhiều tiền như hắn, lần tranh cử này chỉ sợ không có khả năng..."

Nữ sinh lớp năng khiếu 10-1 tụ tập lại một chỗ nhỏ giọng nghị luận.

Tổng Tiêu lo lắng nhìn Ngu Đường bên cạnh, y chưa từng thấy qua loại chiến trận này, còn tưởng rằng hội tranh cử chỉ là lên diễn thuyết vài ba câu, không ngờ là còn phải tuyên truyền kéo phiếu nữa.

Bộ dáng Ngu Đường ngược lại không có chút lo lắng nào, dắt tay Tổng Tiêu đến nhà ăn ăn cơm.

Sau khi dùng xong bữa tối, đúng 19h các lớp tụ tập chỉnh tề ngồi xem bản tin hằng ngày.

Tin tức vô vị đối với học sinh cấp ba không có cái gì dùng để giải trí ngược lại trở nên tương đối thú vị, mọi người đều cùng nhau xem, ai không muốn xem cũng không rời khỏi phòng học, cùng lắm cầm đầu làm bài tập.

Bảng tin hằng ngày kết thúc đúng giờ, lúc MC dẫn chương trình nói tiếng "Cảm ơn mọi người đã theo dõi" xong, màn hình đột nhiên chuyển sang màu xanh lá, phối hợp với một giọng nam ôn hòa trầm thấp, từng câu từng chữ phát ra.

"Hoan nghênh mọi người đến tham gia hoạt động tranh cử chức hội trưởng hội học sinh tuần này, chỉ cần những bạn đến tham gia đều sẽ nhận được một tấm vé vào cổng "Công viên trò chơi Đại Ngư". Người tài trợ ---- Ngu Đường."

Video kết thúc, màn hình tối sầm lại, toàn trường rơi vào trạng thái yên lặng, sau đó bất ngờ bạo phát tiếng hét chói tai.

Tiểu kịch trưởng:

Thẩm thiếu: "Tôi xuất năm mươi ngàn."

Hàn thiếu: "Tôi xuất tám mươi ngàn."

Tường thiếu: "Tôi xuất mười vạn."

Ngư Đường: "Tôi xuất... đủ để chết các người."

4G QAQ: "Có tiền giờ làm sao?"

[Heo: Hết tuần này là tui đi học lại rồi mấy bạn ơi, héch héch... Cho nên lát nữa tặng mấy bạn thêm 2c nữa nhá, tuần sau đi học chắc là không có thời gian để chăm chỉ như bây giờ đâu ha, tranh thủ làm hết ngày hôm nay làm quà tặng cho các tình yêu vậy, hí hí --]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trộm Sáng.

So với không khí sôi trào như ong vỡ tổ ở trong sân trường, lớp năng khiếu 10-1 lại đặc biệt yên tĩnh, cảm giác này đại khái giống như một người trợ lý vốn làm việc cho một công ty bình thường, cuối cùng lại phát hiện ông chủ nhà mình chỉ trong một đêm lại biến thành người giàu nhất thế giới vậy.

Tối hôm đó, cả trường Thánh Mông đều kéo nhau lên mạng thảo luận việc liên quan tới đoạn video kia, khí thế ngất trời.

Đại Đả Kỳ Tử: "Vé vào cửa Đại Ngư 180 tệ một vé, cái này nếu cho toàn trường không biết hết bao nhiêu tiền đây hả? Ngu Đường này là ai vậy?"

Cô Gái Chăn Cừu Đồi Nghè Chăn Ngựa: "Lầu trên là giáo viên thể dục sao? Không tính, không tính nha."

Ba Ba Của Tiểu Na Tra: "Ngu Đường chính là người tranh cử hội trưởng hội học sinh lớp 10-1 đó, mấy người chưa thấy hả? Trong ảnh đẹp trai muốn chết luôn."

Chúng Không Biết Nói Dối: "Tranh cử hội trưởng thôi mà, có cần chuyện bé xé ra to như vậy không?"

...

Bất kể có phải là chuyện bé xé ra to hay không, đến ngày tranh cử lần thứ hai, ít nhất chứng minh được thủ đoạn của Ngu Đường cực kỳ cao minh.

Học sinh toàn trường trên căn bản đều đổ xô vào hội trường, căn bản không đủ chỗ ngồi, may mà nhà trường đã chuẩn bị từ trước, dời hội trường đến sân tập luyện. Ngày hôm qua đã tuyên ra mười ứng cử viên, hôm nay sẽ tiến hành diễn thuyết, cạnh tranh cương vị.

Thế nhưng trong lúc toàn trường đều đi xem tình hình, Tổng Tiêu lại không được đi, y bị Ngu Đường hạ lệnh cưỡng chế bắt ngồi trong phòng học ngoan

ngoãn làm bài tập.

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái: "Sao không cho đi?"

"Chẳng có gì hay ho cả, hơn nữa cậu còn chưa bài tập xong kia, người hiện đại có câu... cần cù bù thông minh..." Hoàng đế bệ hạ nói rất tỉnh.

".. " Tổng Tiêu nhìn hai cuốn bài tập của hai người nằm trên bàn, mình làm không xong là tại ai?

Tổng Tiêu nằm nhoài trước cửa sổ, nhìn bóng dáng Hoàng Thượng dẫn theo ám vệ rời đi, nghe âm thanh ồn ào trong sân trường, dường như hiểu được nguyên nhân vì sao hoàng thượng không cho mình đi.

Cái này giống như hai người bọn họ ngoài ý muốn lưu lạc vào một thôn vắng, Hoàng Thượng vì cuộc sông tốt đẹp sau này của hai người bọn họ, không thể không đi tranh cử chức trưởng thôn. Vị trí trưởng thôn này đối với thôn dân mà nói thì vô cùng quý giá, nhưng đối với Hoàng Thượng mà nói thì... thật sự là rất mất thể diện.

Tổng Tiêu không biết quá trình diễn ra như thế nào, chỉ biết ngày hôm sau Hoàng Thượng đã chính thức trở thành hội trưởng hội học sinh, còn Tường thiếu gia sau nhiều lần xuất lực tuyên truyền, nhưng bởi gần đây vừa vi phạm nội quy nhà trường, cho nên trực tiếp bị trường học không lưu tình đào thải.

"Đây là cái gì?" Tổng Tiêu cầm chiếc phù hiệu tay áo ghi hai chữ "trực nhật" to tướng, ấn kim băng phía trên.

Hoàng đế bệ hạ nằm dài trên giường không lên tiếng, ngoắc ngoắc tay với Tổng Tiêu, ra hiệu y lại đây hầu hạ Hoàng Thượng đi ngủ.

Thầy chủ nhiệm bảo hẩn tuyển mấy người trưởng ban, sau đó cho mọi người đeo phù hiệu tay áo này, giúp trường học mỗi ngày kiểm tra học sinh đi muộn về sớm, quét tước vệ sinh,...

"Nhìn giống quân đoàn khăn đỏ ha." Tổng Tiêu chỉ lo cúi đầu nghiên cứu vòng tay áo, căn bản không nhìn thấy động tác tay của Hoàng Thượng.

Ngu Đường tròng y một cái, lại không lên tiếng phản bác. Mấy cái quyền lợi nhỏ này, căn bản không dùng được, hẩn đang cẩn thận tính toán, làm sao dùng "quân đoàn khăn đỏ" này kiếm được chút quyền lợi thực dụng.

Vì trường học đột phát ý tưởng muốn thống nhất lại các nội chế, cho nên các chức vụ dưới quyền hội trưởng hội học sinh, đều sẽ do Ngu Đường quyết định.

Ngu Đường đột nhiên trở nên bận rộn, mấy ngày nay đều không có thời gian đến lớp tự học, không biết là chạy đi nơi nào. Đương nhiên, Tổng Tiêu vẫn là so với hẩn bận rộn hơn, áp lực học tập rất nặng nề.

Khởi đầu vốn không có nền tảng tri thức cơ sở, Tổng Tiêu muốn vừa học chương trình học cấp ba, vừa bổ sung tri thức cấp hai, thậm chí còn muốn học thêm thường thức hiện đại.

Trên giá sách trong ký túc xá, bày đủ loại sách vở Ngu Đường mua cho y. Buổi tối tắm xong, Tổng Tiêu giờ tay lấy quyển , vô tình phát hiện một cuốn sách mỏng kẹp ở giữa, chính là cuốn Ngu Đường mua cuối tuần trước, Tổng Tiêu nhin không được lấy ra xem.

"Tiết xuân, sáng sớm kinh thành còn có chút lạnh giá, nhóm cừ tử xem bảng trúng cử dường như chưa phát hiện..." Câu chuyện trong sách, bắt đầu viết từ lúc Tổng Tiêu trúng cử Trạng Nguyên.

"Xem gì vậy?" Ngu Đường vừa lau tóc vừa đi lại gần.

"Cái này." Tổng Tiêu giờ lên cho hẩn xem.

Biểu cảm của Ngu Đường có chút kỳ quái.

"Viết rất thú vị, có điều hơi bịa chuyện một chút, tớ đâu có đối đáp trôi chảy trên kim điện," Tổng Tiêu cười cười, "Hoàng Thượng đã xem chưa?"

"Chưa." Ngu Đường mặt không đổi sắc mà nói, quay người bò lên trên giường, kéo màn che ánh sáng lại, mở đèn đầu giường, bắt đầu đọc sách.

"Kịch--" Ký túc xá đúng giờ tắt đèn, Tổng Tiêu đang đọc tới khúc đặc sắc, nhất thời không bỏ xuống được.

Tức giận bò lên giường, lẩn qua lộn lại mấy vòng mà vẫn không ngủ được, Tổng Tiêu nhìn chút ánh sáng lộ ra ngoài qua tấm rèm che, có chút trông mà thêm: "Hoàng Thượng..."

"Hử?" Bên trong truyền ra tiếng đáp trả của Ngu Đường.

"Có thể cho ta mượn chút ánh sáng được không?" Tổng Tiêu mang theo sách, đi chân trần tới bên giường Hoàng Thượng, hé màn ra thành một cái khe hở, giống đang "Đục tường trộm sáng" vậy.

"Không được." Ngu Đường kéo màn che lại.

Tổng Tiêu bủ bủ môi, quay người chuẩn bị trở về ngủ, sau màn đột nhiên vuron ra một cánh tay thon dài, ôm lấy eo Tổng Tiêu lôi lên giường, nháy mắt

kéo màn lại không cho ánh sáng lọt ra ngoài.

"A..." Tổng Tiêu hoảng sợ.

"Xuyt, để lộ ánh sáng ra ngoài sẽ bị trừ điểm," Ngự Đường ghé vào lỗ tai Tổng Tiêu nhẹ giọng nói, "Muốn đọc thì ở trên giường trằm mà đọc."

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Hoàng Thượng, ta có thể nằm trên giường ngroi đọc sách được không?"

Ngự Đường: "Chủ động bò lên long sàng... là muốn câu dẫn trằm sao?"

Tiêu Tiêu: "Không... ta chỉ đọc sách thôi."

Ngự Đường: "Xem đông cung(*)?"

(*): sách người lớn.

Tiêu Tiêu: "Làm... làm gì có?"

Ngự Đường: "Tự ngroi nhìn đi."

"Hoàng Dã Vạn Hạc: Đặc biệt biếu tặng độc giả một tập "thịt văn" nho nhỏ - Đêm động phòng hoa chúc của Cảnh Nguyên đế và hoàng hậu"

Ngự Đường: "Còn nói không phải muốn câu dẫn trằm, hừ hừ..."

Tiêu Tiêu: QAQ

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dừng Nghịch.

Hơi thở ẩm áp mang theo mùi hương bạc hà mát lạnh phả vào tai, thân thể Tổng Tiêu cứng đờ, không được tự nhiên giãy giụa.

Cũng may Ngự Đường không quá day dưa, chỉ ôm y một chút rồi thả ra, sắc mặt như thường ngày dựa vào trên gối dựa, cầm sách của mình lên, động tác như đang xem tấu chương, phảng phất như người mới vừa rồi đùa giỡn y không phải hẳn vậy.

Tổng Tiêu lén liếc Ngự Đường một cái, chậm rãi dịch đến đầu giường, cũng bắt chước hấn dựa vào gối.

Trên giường Ngự Đường có cái gối dựa rất lớn, đặc biệt để hấn dùng đọc sách vào ban đêm, rất thoải mái, có thể chống đỡ xương cột sống và thắt lưng, đọc sách trong thời gian dài cũng không thấy mệt mỏi.

Tác giả Hoàng Dã Vạn Hạc coi như cũng dụng tâm, rất nhiều chỗ có thể thấy được tác giả đã tra xét tư liệu kỹ lưỡng, viết rất văn vẻ. Nhưng đối với một cổ nhân như Tổng Tiêu mà nói thì có chút buồn cười, nhiều nơi dùng từ không thỏa đáng. Dùng từ ngữ lưu hành hiện đại Tổng Tiêu mới vừa học được, đại khái chính là "Làm lố".

Thế nhưng, cốt truyện vẫn tương đối đặc sắc.

Hoàng tử tuần mỹ gặp gỡ tiểu Trạng Nguyên uống say tại lộc minh yến, bị khuôn mặt xinh đẹp như hoa đào của y hấp dẫn, thế là chủ động xin đi giết giặc, đưa tiểu trạng nguyên không mang theo tiểu tư(*) về nhà. Trên xe ngựa về nhà, nhịn không được với tay vào phục sắc đồ tươi của tiểu Trạng Nguyên...

(*): gã sai vặt.

Tổng Tiêu đọc đến đoạn này, nhất thời đỏ mặt, "bộp" một tiếng đóng sách lại.

"Sao vậy?" Ngự Đường vẫn luôn dùng dư quang quan sát y, giả bộ bày ra bộ dáng như bị Tổng Tiêu quấy nhiễu, quay qua hỏi.

"Cuốn sách này đúng là vớ vẩn?" Tổng Tiêu vội ho một tiếng.

"Vớ vẩn chỗ nào?" Ngu Đường giờ tay, chuẩn bị lấy qua xem, lại bị Tống Tiêu né tránh.

Ngu Đường không cướp được, cũng không kiên trì nữa, quay đầu tiếp tục đọc sách của mình, chờ lúc Tống Tiêu lén lút mở sách ra xem lần nữa, hần lập tức thò tay qua đề lại.

"Ngón tay thon dài luồn vào trong y phục y, một đường từ trên cổ trượt xuống, cuối cùng dừng tại một điểm nhỏ nào đó trước ngực đối phương, nhẹ nhàng xoa nắn, Tống Tiêu nhắm hờ hai mắt, phát ra tiếng rên rỉ khó nhận..."

Lỗi tai Tống Tiêu nháy mắt đỏ bừng, tự xem thôi đã thấy rất mất mặt rồi, đằng này lại còn bị Ngu Đường nhìn thấy được: "Cái này không phải là nói mò sao? Ở lặc mình yển ta chỉ nói với Hoàng thượng đúng một câu!" Hơn nữa, câu hỏi nào y cũng trả lời được, căn bản không bị phạt rượu, làm sao uống say?

"Hử?" Ngu Đường liếc nhìn bên trong cổ áo rộng rãi của Tống Tiêu một cái, "Hoàng hậu cảm thấy tiếc nuối?"

"Không có!" Tống Tiêu giật sách lại, không muốn đọc cuốn sách này nữa, ai biết được mấy trang sau còn viết cái gì chứ? Ngu Đường lại đi trước y một bước giờ sách lên, hai người ở trên chiếc giường nhỏ chật hẹp bắt đầu vật lộn qua lại.

Tống Tiêu dùng tay đẩy người lên trên, động tác nhanh nhạy vọt đến giành giật, đang lúc đắc ý, lại phát hiện thân thể không còn điểm tựa nào nữa, té nhào vào người Ngu Đường, hai người đồng thời ngã xuống gối dựa, cuộn thành một đoàn.

Ngu Đường thuận thế ôm người vào ngực, linh hoạt trở mình, áp xuống dưới thân.

"A..." Đến khi Tống Tiêu kịp phản ứng lại, đã bị đối phương chế trụ chặt chẽ, cuốn sách trên tay không biết đã bay tới nơi nào.

Thân thể thiếu niên làm sao chịu được những khiêu khích này, hô hấp của Ngu Đường nháy mắt đã trở nên nặng nề, chậm rãi tới gần, hơi thở nóng rực phả lên cổ Tống Tiêu, làm cho da dẻ xung quanh biến thành màu hồng nhạt.

"Quân Trúc..." Ngu Đường nhẹ giọng gọi y, chậm rãi đến gần.

"A... không được!" Tống Tiêu cuống quýt giờ tay chặn vai người bên trên, đẩy ra ngoài, trong mắt lộ vẻ bối rối.

"Sao vậy?" Ngu Đường hơi cau mày.

"Nội quy nhà trường nói... vị thành niên không được yêu sớm!" Tống Tiêu mở to hai mắt, nói một cách nghiêm túc, còn lấy cuốn nội quy nhà trường màu xanh nhạt xuống, trong đó có giải thích kỹ càng tỉ mỉ, hành vi yêu sớm bao gồm cả việc hôn môi, các loại hành vi quan hệ tình dục...

Môi mọng Ngu Đường mím thành một đường thẳng, sắc mặt biến đen.

Tống Tiêu ngồi dậy, lúng ta lúng túng kéo lại quần áo sộc xệch: "Tớ đi ngủ đây." Vừa mới chuẩn bị xuống giường, lại bị đôi cánh tay từ phía sau vây hãm, ôm chặt lấy y.

Ngu Đường chôn mặt vào bả vai Tống Tiêu, hít sâu một hơi, giữ yên lặng trong giây lát, sau đó mới trực tiếp kéo Tống Tiêu nằm xuống, giờ tay tắt đèn giường.

"Hoàng, hoàng thượng..." Tống Tiêu nhéo nhéo cánh tay ôm lấy mình.

"Ngủ!" Ngu Đường hung tợn nói.

Trong phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh, Tống Tiêu cục cựa, thay đổi tư thế thoải mái hơn, không lâu sau đã thả lỏng tay chân, bình yên ngủ.

Ngu Đường kẻ sát mặt vào gáy Tống Tiêu, một lúc lâu sau mới chậm rãi thở dài.

Kiếp trước Tống Tiêu cũng không thích việc thị tẩm, tuy rằng y không bài xích những hành động thân mật của hắn, nhưng mà vừa lên giường vẫn sẽ tìm lý do né tránh, không tránh thoát cũng sẽ không cho hắn làm đến cùng. Bọn họ thành hôn một năm, số lần làm đến cùng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Có lẽ, Tống Tiêu vẫn là chưa yêu hắn...

Ngày hôm sau, hai người giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, như thường lệ rửa mặt đi học. Có mỹ nhân nằm trong ngực, Ngu Đường thật sự không muốn rời giường chút nào, buồn bực nghe tiếng gà gáy.

"Mới hơn năm giờ đã dậy, tưởng tưởng là gà sao?" Lòng ngực trống rỗng, Ngu Đường mất hứng bò dậy.

Tống Tiêu xoa hai mắt lim dim buồn ngủ: "Nhanh dậy đi, lát nữa đến muộn bây giờ."

Ngu Đường thuộc loại người thích hoạt động vào ban đêm, sáng sớm chính là gia hòa thời kỳ cuối. Còn nhớ tiền đề năm đó, trời chưa sáng đã lên triều, Cảnh Nguyên đề đến nơi này, quy định đổi thành mặt trời mọc rồi mới dậy.

Ứng cử viên chức vụ bộ trưởng trên cơ bản đều đã được xác định, Ngu Đường chọn một nam sinh lớp 11 cùng tranh cử chức hội trưởng với hấn làm Phó hội trưởng. Lúc ăn điểm tâm, hai người tình cờ chạm trán tại phòng ăn, thế là cùng ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

"Nếu như không có vấn đề gì, anh cảm thấy có thể chọn những người này vào các chức trưởng ban." Phó hội trưởng tên là Vương Nhạc Thần, năm cấp hai từng là chủ tịch hội học sinh trong một trường trọng điểm, đối với những sự vụ trong hội học sinh khá quen thuộc, nói xong móc trong túi ra một tờ danh sách, trên đó có vài cái tên.

Trong đây phần lớn là các học sinh lớp 11, dù sao cũng là quản lý một ban ngành, để cho các anh chị khóa trên quản lý vẫn tốt hơn.

Ngu Đường gấp cho Tổng Tiêu một cái bánh bao, nhìn cũng không nhìn tờ danh sách kia một cái: "Thông thường hội học sinh có những ban ngành nào?"

"Thông thường thì có ban văn nghệ, ban học tập, ban thể dục, ban tuyên truyền, ban vệ sinh, ban kỷ luật, trường học chúng ta luôn có giao lưu đối ngoại, cho nên còn cần một ban quốc tế nữa." Vương Nhạc Thần đối với việc này rất quen thuộc.

"Ừm," Ngu Đường đáp một tiếng, chậm rãi húp cạn cháo trong chén, "Đổi tên lại."

"Hả? Đổi thành cái gì?" Vương Nhạc Thần trở mắt ra, vốn tưởng rằng Ngu Đường sẽ có ý kiến ở phần bố trí nhân sự, không ngờ hấn lại để ý đến tên gọi ban ngành.

"Đổi thành lục bộ(*) thời cổ, lại hệ lễ công binh hình, còn ban quốc tế thì gọi là Hồng Lư Tự đi." Ngừ điệu tùy ý.

(*): Lục bộ hay sáu bộ là thuật ngữ chỉ sáu cơ quan chức năng cao cấp trong tổ chức triều đình quân chủ Á Đông.

"Phụt----" Vương Nhạc Thần mới húp một ngụp cháo suýt chút nữa đã phun hết ra ngoài, bị sặc ho khan nửa ngày, sau mới rút khăn ăn lau miệng: "Hội trưởng, cậu đang chơi cosplay(*) à?" Nghĩ thầm, quả nhiên là thằng nhãi con, làm loạn đây mà.

(*): sấm vai nhân vật.

Cũng khó trách được, mười mấy tuổi luôn có những khái niệm kỳ dị trong đầu, luôn cảm thấy mình so với người khác cao hơn một bậc, lúc nào cũng thích ra vẻ,... cho nên đối với vị đàn em hội trưởng này, Vương Nhạc Thần vẫn thấy không yên lòng chút nào.

Ngu Đường ung dung thông thả ăn xong mấy món tráng miệng, cầm khăn lau miệng xong, lúc này mới nâng mắt lên nhìn về phía Phó hội trưởng: "Phải tạo sự khác biệt."

Vương Nhạc Thần cảm thấy phải quỳ lạy Ngu Đường một lạy mới được, cái này xếp thành lục bộ, lên trên nữa là cái gì? Hội trưởng có phải cũng phải đổi thành Hoàng Thượng luôn hay không?"

Tổng Tiêu thực sự nghe không nổi nữa, ở dưới gầm bàn đá cho Ngu Đường một đá, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng... đừng nghịch nữa."

=====

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Đưa bài tập đây cho ta chép."

Tiêu Tiêu: "Nội quy nhà trường nói không được phép chép bài tập."

Ngư Đường: "Chúng ta hẹn hò đi."

Tiêu Tiêu: "Nội quy nhà trường nói không cho yêu sớm."

Ngư Đường: "Lại đây, chúng ta làm chuyện ân ái đi."

Tiêu Tiêu: "Nội quy nhà trường nói vị thành niên phải cự tuyệt tất cả những hành vi quan hệ tình dục."

Ngư Đường: "...Quan bức dân phản đây mà, trẫm muốn mang quân đoàn khăn đỏ khởi binh!"

~vS]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tham Ban.

Thế nhưng, suy nghĩ của hoàng đế bệ hạ chưa từng vì một hai người phản đối mà thay đổi.

Hiệu suất làm việc của Ngu Đường vô cùng cao, nếu như đã muốn thành lập hội học sinh, thì địa điểm hoạt động và phương tiện cơ sở là không thể thiếu được. Sau khi trao đổi với trường học, được trường học phê duyệt sử dụng một gian phòng hội nghị và một phòng hoạt động, làm nơi tụ họp của các thành viên hội học sinh.

Phù hiệu tay áo nhà trường cung cấp miễn phí bị học sinh chê bai vứt vào sọt rác, nhưng mà hội học sinh chung quy cũng phải có dấu hiệu để phân việc với các học sinh bình thường khác, thế là nhà trường đành phải đổi sang kiểu phù hiệu kim loại cài dưới băng tên, nhìn sơ qua có thẩm mỹ hơn nhiều.

Các tân trưởng ban vừa được tuyển chọn vô cùng phấn chấn đến tham dự cuộc họp lần đầu tiên của hội học sinh, thuận tiện lĩnh phù hiệu luôn thể.

Trong phòng hội nghị nho nhỏ, có một cái bàn hội nghị hình bầu dục, còn có một bộ thiết bị đa phương tiện hiện đại. Ngu Đường ngồi ở đầu bàn dài, Phó hội trưởng ngồi bên tay trái hắn, còn có Tổng Tiêu không hiểu sao cũng bị Ngu Đường kéo tới, ngồi bên tay phải.

Bảy trưởng ban, có hết năm người là lớp 11, nhưng dù sao cũng đều là học sinh cấp ba, cho nên nhìn cũng xem xêm nhau, mặt mày ai nấy cũng đều hăng hái diện hưng phấn.

"Hi... Ngu Đường!" Trình Hân Nhiên là mỹ nữ lớp 11 nổi danh đa tài đa nghệ, được Phó hội trưởng mời đến quản lý ban văn nghệ, đương nhiên trọng điểm chính là, cô ta là người đầu tư quản lý diễn đàn trong trường, có cô ta sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhà Trình Hân Nhiên cũng có chút giao tình với Ngu gia, tự nhận mình rất quen thuộc Ngu Đường.

Ngu Đường liếc nhìn cô ta một cái, không lên tiếng.

Trình Hân Nhiên có hơi lúng túng, nhưng rất nhanh che dấu, cười khanh khách ngồi vào vị trí vừa rồi của Tổng Tiêu, chờ khi Tổng Tiêu đi WC xong trở lại đã thấy chỗ mình bị chiếm, cô nàng chiếm vị trí của y còn đang không ngừng tán chuyện với Ngu Đường.

"Ngày bạn, chỗ này là của tớ." Tổng Tiêu đi tới, thần sắc nghiêm túc nói.

"Nhiều vị trí như vậy, ai nói cái này là của cậu?" Trình Hân Nhiên cảm thấy buồn cười, hội học sinh này chỉ có một Phó hội trưởng, những người khác đều là trưởng ban, ai muốn ngồi chỗ nào chả được, huống hồ cô ta còn là người quen với Ngu Đường nhất, đương nhiên phải ngồi bên cạnh hắn rồi.

"Cô qua bên kia đi." Ngu Đường hát cầm đối với Trình Hân Nhiên, bảo cô ta đi chỗ khác.

Trình Hân Nhiên ngẩng ngẩng cả người, kinh ngạc nhìn Ngu Đường, xác định hẳn đúng là đang nói với mình, mới lúng ta lúng túng, hừ một tiếng, sau đó đứng lên ngồi vào vị trí bên cạnh.

"Đây là lần đầu tiên thành lập hội học sinh, cho nên tất cả các điều lệ đều sẽ do chúng ta quyết định, hy vọng mọi người nghiêm túc thực hiện những điều lệ và quy định của hội đưa ra, đồng thời lưu lại truyền thừa tốt đẹp cho hội viên kế nhiệm sau này." Giọng nói Ngu Đường lạnh lẽo, cứng rắn mà kiên định, làm những người vốn đang hưng phấn ở đây lập tức nghiêm túc trở lại.

Độc Cô Âm đứng sau lưng Ngu Đường, bắt đầu phân phát chế độ hội học sinh cho mọi người.

"Trong này là những quy tắc chung do tôi và hội trưởng đề ra, các chế độ cụ thể của từng ban ngành sẽ do chính các bạn quyết định, sau đó giao cho tôi và Ngu Đường xét duyệt..." Phó hội trưởng Vương Nhạc Thần tỉ mỉ giải thích, sau đó phát cho mỗi người một tờ giấy màu, trong này là danh sách phân chia chức trách của từng ban ngành, mặt trên còn ghi rõ các cơ chế trừ điểm vi phạm đầy đủ và xúc tích.

Phòng họp yên lặng trong giây lát, lúc này tất cả mọi người đều há hốc mồm, đây là cái gì vậy! Tờ giấy xanh viết một loạt chữ lớn bắt mắt:

Lễ bộ - ban văn nghệ.

Hộ bộ - ban học tập.

Lại bộ - ban tổ chức.

Công bộ - ban tuyên truyền.

Bình bộ - ban thể dục.

Hình bộ - ban kỷ luật.

Hồng Lư Tự - ban quốc tế.

"Gần đây trường học khởi xướng phong trào quốc học, chúng ta cũng phải hưởng ứng noi theo." Ngu Đường nghiêm trang nói, lấy một cái phù hiệu "Hộ bộ Thị Lang" ghim trước ngực áo Tổng Tiêu.

Mọi người nhìn cái nhãn "XX Thượng thư" trong tay mình, cảm thấy có chút mất mặt. Chẳng lẽ sau này thầy giáo có việc nhờ bọn họ phải nói: "Công bộ Thượng thư, mau sắp xếp người dân bản tin lên đi!" hay là "Trường học chúng ta sắp sửa thi đấu bóng đá giao hữu với trường XX, Bình bộ thượng thư

mấy em nhớ phải tổ chức cho thật chu đáo nghe chưa!"

Chỉ mới nghĩ vậy thôi mà... thật con mẹ nó quá mất mặt...

"Cái này... thật là kinh người..."

"Hội trưởng, cậu quá tài tình rồi!"

"..."

Cuối cùng, thành viên hội học sinh ai nấy cũng đều ôm tâm tình phức tạp lên lĩnh phù hiệu rồi đi, sau đó đến hội trưởng chọn lựa thủ hạ. Bên trong hội trường rất náo nhiệt, những người chờ phòng vẫn hàng thứ nhất nhìn bảng tên đặt trên bàn, nghị luận sôi nổi.

"Cái này là cái gì vậy? Công bộ? Tôi tới báo danh ban tuyên truyền cơ mà!"

Trưởng ban ban tuyên truyền che mặt, nói nhỏ: "Bạn học, cậu không đi làm đâu, ban tuyên truyền chúng ta gọi là Công bộ."

Mà người đến báo danh ban quốc tế còn kinh ngạc hơn nữa, Hồng Lư Tự là cái méo gì vậy!

Bất quá, trưởng ban ban quốc tế - người duy nhất tán thành đề nghị này của Ngu Đường. Mọi người chỉ thấy hấn vung tay lên, khí thế ngất trời mà nói: "Giác ngộ đi, các thiếu nam thiếu nữ, muốn trở thành nam nhân Thiếu Khanh Hồng Lư, thì đứng ra đây phòng vấn!"

"Nữ sinh không thể báo danh Thiếu Khanh(*) sao?" Có nữ sinh đưa ra kháng nghị.

(*): Cái này tui không rõ lắm, hình như là từ để gọi những người làm quan trong triều đình thời xưa thì phải, ai biết xin chỉ giáo.

"Khụ... đương nhiên có thể, tôi chỉ là đọc theo lời kịch thôi mà, không cần để ý..."

Tổng Tiêu khó hiểu nhìn trước ngực mình tự dừng lại có thêm một cái phù hiệu, y vốn chỉ là đi theo Ngu Đường đến mở cuộc họp thôi mà, sao tự nhiên lại lôi đâu ra một cái chức vị nữa vậy?

"Cậu không cần làm gì cả, chỉ cần mang nó là được." Ngu Đường kéo Tổng Tiêu về phòng học, bảo hấn ngoan ngoãn học hành chăm chỉ, cho y một cái chức vụ nhàn tản ở hội học sinh, ngoại trừ thỉnh thoảng có cuộc họp bảo y ghi chép cuộc hội nghị một chút, ngoài ra không còn việc gì vất vả nữa cả.

Hội học sinh vừa mới thành lập đã phải tiếp nhận một nhiệm vụ to lớn, tháng mười này học sinh bên trường trung học cơ sở Thánh Mông sẽ qua đây giao lưu, Ngu Đường không có chút nào gọi là sót ruột, trước tiên định ra các quy tắc của những ban ngành, an bài bọn họ mỗi ngày đi kiểm tra trong ngoài trường học, giám sát giờ thể dục buổi sáng, kiểm tra vệ sinh, trang trí bảng tin học tập,...

Chỉ trong vòng mấy ngày, thành viên hội học sinh đã xuất hiện đầy rẫy ở mọi ngõ ngách trong sân trường, mỗi người đều có nhiệm vụ của riêng mình, tiến hành công tác rạch ròi đâu ra đấy hẩn hoi.

...

"Có hội học sinh đúng là thuận tiện hơn nhiều, chúng ta cũng bớt được không ít công sức." Các giáo viên trong phòng giáo dục xem xét bảng báo cáo hoạt động của từng ban ngành Ngu Đường giao lên, tấm tắc khen ngợi.

"Nếu như thầy tin tưởng chúng em, không thì để chúng em trực tiếp trừ điểm vi phạm của các học sinh luôn thể, các giáo viên không cần phải làm lại lần hai nữa." Ngữ khí Ngu Đường khá là thành khẩn, bình thường hội học sinh trừ điểm chỉ là trên danh nghĩa, còn phải đợi giáo viên chủ nhiệm xét duyệt lại lần thứ hai mới được coi là trừ điểm chính thức.

"Được." Người của phòng giáo dục không chút nghĩ ngợi đáp ứng, dù gì thì bình thường bọn họ cũng căn cứ vào bảng báo cáo của Ngu Đường để khấu trừ, không bằng trực tiếp giao cho hấn làm cho đỡ tốn thời gian.

Đảo mắt đã đến thứ sáu, lúc tan học, Tổng Tiêu lại nhận được điện thoại của Lý Vĩ Vĩ.

"Tổng Tiêu, cậu biết gì chưa? Khâu Minh Diễm bị đóng băng rồi," Giọng nói của Lý Vĩ Vĩ thật hưng phấn, "Hơn nữa ba cậu còn tuyên bố trước giới truyền thông, sẽ không cưới Khâu Minh Diễm vào nhà nữa."

"Hả?" Tổng Tiêu liếc nhìn Ngu Đường bên cạnh, tên kia đang gọi điện thoại nói gì đó với Tổng Từ Thành.

...

"Chú, con là Ngu Đường, tuần trước có qua nhà chú," Ngu Đường nói năng rất khách khí, nhưng ngữ điệu vẫn ngang nhiên như cũ, "Là như thế này, đường về nhà con cũng có đi ngang nhà chú, không bằng để con đưa Tổng Tiêu về luôn cho tiện."

Bên kia Tổng Từ Thành nghe thấy là Ngu Đường, mừng rỡ vô cùng, gần đây truyền thông khá dễ ý hấn, không đi đón Tổng Tiêu cũng có thể bớt đi không ít phiền phức, quan trọng hơn đó là, hấn rất tình nguyện để cho Tổng Tiêu thân cận với Ngu Đường nhiều hơn, thế là liên tục đáp ứng.

Tổng Tiêu muốn ngăn Ngu Đường lại, nhưng Lý Vĩ Vĩ bên này đang nói chuyện không ngừng. Tổng Tiêu căn bản ngăn không nổi hẳn, "Cậu có biết là ai mới chuyện Khâu Minh Diễm ra không? Cậu tuyệt đối sẽ không nghĩ tới được đâu!"

"Không phải những phóng viên đó sao?" Tổng Tiêu vừa nghe điện thoại, vừa nhắc cặp sách vừa thu dọn xong lên.

Ngu Đường đón lấy cặp sách, ném cho Độc Cô Âm, sau đó dắt tay Tổng Tiêu đi xuống lầu.

"Là Trác Tinh Tinh," Lý Vĩ Vĩ cảm thán hai tiếng, "Chính là hoa đán hiện tại của Tinh Hải."

Thực ra Trác Tinh Tinh cũng là tình nhân bé bóng của Tổng Từ Thành, người trong công ty đều biết, chuyện lần này, nói cho cùng cũng là tranh giành tình nhân mà ra.

Tin tức của Lý Vĩ Vĩ so với paparazi còn linh thông hơn, tám chuyện nửa ngày, cuối cùng nói cho Tổng Tiêu một câu, hẳn mới nhận một kịch bản mới, cuối tuần này khai máy: "Đây cũng là một nhân vật lớn á nha, là nam thứ tư! Cậu phải tới tham ban mới được! Tới xem tư thế oai hùng của tớ nào!"

Làm một học sinh trung học, Lý Vĩ Vĩ cũng phải đi học, vì thế đạo diễn rất quan tâm hẳn, lịch diễn của hẳn đều được xếp vào cuối tuần. Ngắm lại lúc mình còn trong bệnh viện, cũng chỉ có Lý Vĩ Vĩ đến thăm, Tổng Tiêu đương nhiên phải có qua có lại mới được.

Ngu Đường vốn định cuối tuần này đưa Tổng Tiêu đến khu giải trí, bây giờ nghe y muốn đến đoàn làm phim, Ngu Đường không yên lòng, nhất định phải đi theo cho bằng được.

Bộ phim truyền hình này do Tinh Hải đầu tư, là một bộ phim truyền hình thần tượng, kể về một sinh viên vừa mới tốt nghiệp vào một công ty lớn làm việc, cùng với con trai ông chủ công ty triển khai một hội yêu hận đan xem, Lý Vĩ Vĩ đóng vai em trai nữ chính, mà nữ chính thì...

"Tiêu Tiêu! Đã lâu không gặp, con ngày càng đẹp trai ra nha!" Trác Tinh Tinh cười thật ôn hòa, duỗi móng tay dài ra muốn sờ mặt Tổng Tiêu.

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: "Dám sờ mó bà xã của ta, chặt tay!"

Tiểu Âm: (Đi mài dao...)

Đại Vệ: (Đến muộn) Ó? Đạo diễn, cháu nhớ đây là phim hiện đại cơ mà, sao lại có cảnh đánh võ thế kia?

Đạo diễn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Âm Mưu.

Tổng Tiêu theo bản năng né tránh, Trác Tinh Tinh căn bản không đụng tới được, người phụ nữ kia đột nhiên mất đà ngã về phía Tổng Tiêu.

Độc Cô Âm xuất hiệp kịp lúc, một chiêu bắt được cổ tay Trác Tinh Tinh, thuận thế khóa tay cô ta lại sau lưng.

"A... cứu mạng!" Trác Tinh Tinh lập tức hét âm lên.

Ngu Đường kéo Tổng Tiêu qua, chắn ở phía sau.

"A, trời ơi, mau thả Tinh Tinh của chúng ta ra!" Người đại diện của Trác Tinh Tinh là một tên ẻo lả, thấy thế liền lác lư chạy tới, sau đó mới phát hiện Tổng Tiêu, bàn tay Lan Hoa chỉ(*) vừa giờ ra chuẩn bị mắng người, lập tức thu hồi lại.

(*): Lan hoa chỉ là dư lầy đây:

Lúc mọi người chạy tới Độc Cô Âm cũng đã buông Trác Tinh Tinh ra, lách mình lại đứng bên người Ngu Đường, không nói tiếng nào.

Trác Tinh Tinh lảo đảo một chút, rồi được trợ lý vững vàng đỡ lấy.

"Mấy thằng nhóc con kia, làm cái gì đấy? Có biết Tinh Tinh của chúng ta..." Trợ lý trẻ tuổi muốn nói cái gì đó, lại bị người quản lý Trác Tinh Tinh nhéo một cái, thức thời ngậm miệng lại.

Bây giờ còn chưa đến giờ quay phim, động tĩnh lại lớn như vậy, trên căn bản thu hút toàn bộ sự chú ý của đoàn phim, người vây xem mỗi lúc một đông.

Trác Tinh Tinh không nói tiếng nào, có điều vành mắt đã đỏ hoe, không ngừng đứng suốt xoa cổ tay.

Bởi vì tin tức đoạn thời gian trước, thế nên mọi người đều biết Tổng Tiêu đối với tình nhân của Tổng Từ Thành không hề có thái độ tốt đẹp gì. Khâu Minh Diễm đó là Tiểu Tam, Tổng Tiêu đối với cô ta như vậy không có gì đáng nói, nhưng Trác Tinh Tinh thì không phải.

"Sao vậy? Sao vậy?" Lý Vĩ Vĩ so với người tới tham ban còn tới trẻ hơn, vừa mới vào thì nghe nói Tổng Tiêu với Trác Tinh Tinh xảy ra tranh chấp, thế là ba chân bốn cẳng chạy tới.

"Không có gì, không có gì cả, trẻ con không hiểu chuyện thôi..." Trác Tinh Tinh giống như vừa lấy lại sức lực, chủ động tiến lên giảng hòa.

Mọi người cũng không ai dám trách cứ Tổng Tiêu, dù sao y cũng là con trai ông chủ, sõi nổi làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, còn nhiệt tình mời Tổng Tiêu đi tham quan phòng hóa trang với tổ đạo cụ.

"Người phụ nữ kia có vấn đề." Ngu Đường nói khế với Tổng Tiêu.

"Ừm." Tổng Tiêu gật gù đầu, không có ý định dây dưa tiếp nữa, phụ nữ gì mà vừa gặp mặt đã tùy tiện sờ mặt người ta, vừa nhìn là biết không phải hạng tốt lành gì.

Lý Vĩ Vĩ giữ người quản lý lại chất vấn, lúc trước không phải nói nữ chính là nữ thần Lạc Phi của hần sao? Nếu như biết trước Trác Tinh Tinh ở trong này, hần đã không gọi Tổng Tiêu đến rồi!

"Lạc Phi đúng là đã tiếp nhận kịch bản, nhưng mới vừa đổi ý rồi." Người đại diện về mặt xấu hổ, nói thì nói vậy thôi, chứ người tình tượng một chút đều nhìn ra được, Lạc Phi là vì giải trí Tinh Hải gần đây quá bê bối, không muốn bị dính tai tiếng cho nên mới giữa đường rút binh như vậy.

...

Trác Tinh Tinh trốn đến phòng hóa trang dặm phần, đáy mắt tràn đầy âm hiểm. Tuy rằng đã nghe nói từ lâu, nhưng mà chính mắt nhìn thấy thẳng thóc ngu si kia khôi phục bình thường vẫn làm nàng cảm thấy bức bối.

Tổng Từ Thành có một số phương diện là người khá bảo thủ, rất chú trọng việc con cái. Từ đầu Trác Tinh Tinh chỉ nghĩ con trai Tổng Từ Thành là một đứa ngu si, nhiều năm như vậy mà vẫn chưa cưới Khâu Minh Diễm là bởi vì cô ta chỉ sinh được con gái, chỉ cần mình cho hần một đứa con trai kháu khỉnh khỏe mạnh, lo gì hần không lấy mình. Thế nhưng, cô ta không thể ngờ được, Tổng Tiêu sau khi bệnh nặng lại có thể khôi phục lại bình thường.

So với Khâu Minh Diễm bị con gái ràng buộc mà nói, Trác Tinh Tinh tính ra có lợi thế hơn. Cho nên mới xuất hiện kế hoạch lúc trước, bức Tổng Từ Thành bỏ Khâu Minh Diễm.

Nhưng không ngờ con trai hần lại khôi phục lại bình thường, như vậy cưới ai cũng không quan trọng nữa, bây giờ đã có người thừa kế rồi.

...

"Ba tớ không xử lý cô ta, hơn nữa cô ta xem ra không có chút sợ hãi nào, chắc chắn là còn một con bài tẩy chưa lật." Tổng Tiêu ăn một con tôm, chậm rãi nói.

Vì chịu tội với Tổng Tiêu, buổi trưa Lý Vĩ Vĩ mời y đi ăn lẩu.

"Thế phong nhật hạ(*)..." Ngu Đường hừ một tiếng, xã hội hiện đại tốt ở chỗ, đàn ông không được tam thê tứ, cái này làm hần bớt được không ít phiền phức, hơn nữa còn có nhiều thời gian bên cạnh Tổng Tiêu hơn.

(*): Thối đời ngày nay.

"À... phải rồi, những ca ca đó của người đâu?" Nhắc tới thứ tư, Tổng Tiêu nhớ tới những huynh đệ kiếp trước của hoàng đế bệ hạ, mặc dù hần là con trai trưởng, bên trên còn có sáu vị phi tần cũng sinh hoàng tử, bên dưới trừ Ngu Cẩm Lân ra còn có không ít đệ đệ, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế năm đó mới tình phong huyết vũ(*) như vậy.

(*): Gió tanh mưa máu.

Ngu Đường đắc ý cong cong khóe miệng, ghé vào lỗ tai y nhỏ giọng nói: "Bị trảm đã đi đầu thai từ trước rồi."

Lý Vĩ Vĩ ngồi đối diện giờ đưa gấp thịt dê, nhìn chằm chằm hai người đối diện nửa ngày, hần cảm thấy địa vị bạn thân duy nhất Tổng Tiêu của mình đang dần sụp đổ. Ngồi ăn nửa giờ, Tổng Tiêu chỉ nói với hần được vài ba câu, thời gian còn lại toàn là kể tai nói nhỏ với tên tiểu bạch kiểm(*) kia không.

(*): Trắng trẻo, ẻo là (ôm đang ăn bánh GATO đây mờ, hị hị)

"À này, mẹ tớ muốn tớ chuyển tới trường các cậu học đấy, Tổng Tiêu, cậu ở lớp nào vậy? Tớ đến tìm cậu." Lý Vĩ Vĩ ho khan một tiếng, nỗ lực chen đôi lời. Hần ít nhiều gì cũng là một ngôi sao, ở trường học bình thường sẽ luôn có phiền phức, Thánh Mông chú trọng phong bế tin tức, tương đối tốt hơn nhiều.

"Năng khiếu 10-3." Ngu Đường mắt cũng không chớp mà nói.

Tổng Tiêu lườm hần một cái, biết hần đang nói dối, nhưng lời Hoàng thượng nói không thể bác bỏ, chỉ có thể cúi đầu ăn.

Lý Vĩ Vĩ tin ngay, hào hứng ghi nhớ cái tên "Năng khiếu 10-3" này.

Buổi chiều Ngu Đường lại mời Tổng Tiêu đến nhà hần, lại thất bại lần thứ hai, cuối cùng chỉ có thể đưa Tổng Tiêu đến trước cửa nhà.

...

"Anh biết rõ âm mưu của con tiện nhân kia, tại sao còn bênh vực cô ta?" Tổng Tiêu vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc la của Khâu Minh Diễm.

Tổng Tiêu xoa xoa thái dương đau nhứt của mình, gia đình lộn xộn như vậy, may là không cho Ngu Đường lên theo, nếu không thì còn ra thể thống gì nữa.

Tổng Tử Thành ngồi trên ghế sofa hút thuốc, biểu cảm có chút lạnh lẽo, nhìn thấy con trai trở về, cảm thất mất mặt, thế là lập tức quát lớn: "Cô đủ chưa! Công ty hiện tại bởi vì cô mà hao tổn danh dự, mất không biết bao nhiêu tiền, tôi chưa bắt cô bồi thường thiệt hại đã là hết tình hết nghĩa với cô rồi!"

Khâu Minh Diễm nhất thời bị nghẹn đến trợn tròn mắt, Tổng Tranh núp sau ghế sofa khóc lóc, nhìn thấy Tổng Tiêu đi vào, không nhận được lộ ra ánh mắt oán độc.

"Tiêu Tiêu, con lên lầu trước đi." Tổng Tử Thành xua tay bảo Tổng Tiêu rời đi.

"Khoan đã!" Khâu Minh Diễm lên tiếng ngăn cản, "Tiêu Tiêu cũng là một thành viên trong nhà, ba nó muốn cho nó một em trai mới, không phải cũng nên thương lượng với nó một chút sao?"

Sự kiện lúc trước bị phơi bày ra ánh sáng, dựa vào quan hệ của Tổng Tử Thành, rất nhanh đã tra ra được Trác Tinh Tinh có dính dáng đến chuyện này, lúc đó gọi cô ta vào văn phòng, không nói một lời trực tiếp cho một bạt tai.

"Hức... em cũng chẳng còn cách nào khác, em đang mang thai." Trác Tinh Tinh bịt mắt, khóc lóc lời trong túi xách ra tờ giấy khám thai rõ ràng rành, "Em và đứa bé này chẳng hề làm mất danh dự gì của anh cả, anh hãy kết hôn với em đi."

Tổng Tử Thành đối với chuyện con cái rất dễ mềm lòng, không thì năm đó cũng không bởi vì Khâu Minh Diễm mà bị đài quốc gia khai trừ. Đây là nhược điểm của hần, bản thân hần vấp ngã đứng lên bao nhiêu lần cũng được, nhưng rất ghét bị người khác nghị luận, chỉ trích.

Nghe được lời này của Khâu Minh Diễm, Tổng Tử Thành lập tức thẹn quá hóa giận, quát to: "Cô câm miệng cho tôi!"

Tổng Tiêu hơi nheo mắt lại, không nói một lời xoay người lên lầu.

Mang thai? Nhớ tới người phụ nữ ngày hôm nay cố ý ngã vào người mình, Tổng Tiêu cười lạnh một tiếng. Loại thủ đoạn bỉ ổi này, hậu viện di nương năm đó cũng từng dùng qua, bởi vì lo sợ không giữ được hài tử cho nên mới cố ý giả họa lên người y. Lúc ấy vì vậy, Tổng Tiêu mới lần đầu tiên hứng chịu gia pháp, còn bị phụ thân phạt quỳ từ đường, cũng may còn có tổ phụ ngăn cản.

"Cùng lắm chỉ là một ả thiếp thất, cho dù chết đi cũng không quý giá bằng tôn tử của ta."

Năm ấy, y mới tám tuổi.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại di động trên người đột nhiên vang lên, là một số máy lạ. Tổng Tiêu bắt máy, tức thì nghe được giọng nói đàn ông.

"Đây là hoàng tử Pudding có phải không? Tôi gọi đến từ công ty truyền thông Đại Nhật, rất xin lỗi vì cuối tuần rồi mà còn quấy rầy cậu," Người đàn ông bên kia hình như đang cười, "Là thế này, công ty chúng tôi rất chú trọng tiềm lực thị trường của cậu, không biết cậu có hứng thú ký hợp đồng với công ty chúng tôi hay không? Chúng tôi có thể cam đoan lắng xê cậu trở thành người nổi tiếng, sau này sẽ có tiền đồ vô cùng tốt trong giới giải trí."

"Chắc ông cũng biết, nhà tôi cũng làm nghề này chứ." Tổng Tiêu ngồi trước máy tính, nhanh chóng tìm kiếm từ khóa về "Truyền thông Đại Nhật", trên mạng xuất hiện rất nhiều tin tức về công ty này, bắt mắt nhất chính là tin tức truyền thông Đại Nhật có nguồn đầu tư vô cùng lớn, hơn nữa ảnh đế nào đó rất nổi tiếng cũng đầu quân vào công ty này.

"Điều này tôi đương nhiên biết, hiện tại chỉ là hai ta làm quen một chút, tôi họ Ngu, đây là số di động của tôi, khi nào cậu muốn xuất đạo thì cứ việc liên lạc với tôi," Người bên kia hình như không sốt ruột chút nào cả, "Tin tôi đi, cậu sẽ được dùng đến."

...

Sân cỏ trong hoa viên Ngu gia, người hầu đi theo dâng trà rót nước, người đàn ông tây trang mặt mày hớn hờ theo sát người phụ nữ bên cạnh nói chuyện.

"Chờ đến lúc giải trí Tinh Hải đóng cửa, đại thiếu gia rơi vào cảnh nghèo túng, nhất định sẽ liên hệ với tôi, đây chính là một mảnh lời không tôi chút nào."

Người đàn ông mặt tây trang cười đến đặc ý.

"Anh đúng thật là ngoan độc mà." Người phụ nữ bên cạnh che miệng cười khẽ.

"Gâu gâu gâu!" Một con chó Husky màu lông trắng đen xen kẽ đột nhiên xông tới, há miệng tấp vào mông người đàn ông kia.

Ngu Đường về nhà, vừa hay nhìn được một màn như vậy, lập tức quát bảo: "Trương Hiếu Nhân, không được vô lễ!"

Hai người hốt hoảng nhìn thấy Ngu Đường, lập tức chỉnh trang lại quần áo, tươi cười chào hỏi: "Đại thiếu gia về rồi sao!"

Husky đi đến bên cạnh Ngu Đường, còn quay đầu dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm đôi nam nữ kia, mắt chó to đùng tròn lên, thoạt nhìn không có chút nào gọi là hung ác, ngược lại nhìn cứ ngu ngu thế nào ấy.

Tiểu kịch trường:

Đại hoàng tử: "Ta thiện chiến."

Nhị hoàng tử: "Ta quý kẻ đa đoan."

Tam hoàng tử: "Ta giỏi tranh thủ tình cảm nhất."

Tứ hoàng tử: "Ta giỏi bày kế hại người nhất."

Ngu Đường: "Xã hội hiện đại kết hôn muộn(*)."

Các hoàng tử: "Cho nên...?"

Ngu Đường: "Cho nên các người đều chết trong tay phụ hoàng cả rồi (thấp nển)"

Tào công công: (phối nhạc) tò tí te~ tò tí te ~ tò tò tí te ~

Các hoàng tử: QAQ

(*): Ở đây ý Ngu Đường là ở xã hội hiện đại "tiên hoàng" kết hôn muộn cho nên đã qua tuổi sinh mấy vị hoàng tử kiếp trước rồi (thời xưa nam tử mười bốn mười lăm tuổi kết hôn sinh con), kiếp này "tiên hoàng" kết hôn bắt đầu ở tuổi sinh Ngu Đường ở kiếp trước, cho nên mấy anh em xếp sau Ngu Đường là Ngu Miêu với Ngu Lân mới được sinh ra, còn "Đại Nhị Tam Tứ" gì đó mới không có cơ hội xuất hiện ở xã hội hiện đại.

", "DƯWU

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Ý Lại.

Ngu Đường lạnh nhạt nhìn đôi nam nữ kia một cái, khẽ gật đầu: "Đến gặp ba con sao?"

Người đàn ông này chính là chú ba của hắn - Ngu Đạm. Người này vốn mở công ty giải trí ở thành phố B, coi như cũng có chút danh tiếng, sau đó không hiểu tại sao lại chuyển đến thành phố A.

"À, không phải, xế chiều hôm nay thím đến tìm phụ nhân nói chuyện phiếm, chú con đến đón thím," Người phụ nữ này là vợ của Ngu Đạm, thấy chồng mình đang há mồm, vội vàng dùng khuỷu tay huých hắn một cái, cười giải thích: "Thằng nhóc nhà thím đang chơi với Miêu Miêu, hai đứa nó chơi với nhau rất vui, thằng bé còn không chịu về nhà nữa chứ, chúng ta còn đang sốt ruột đây này."

Ngu Đường tất nhiên thấy được động tác nhỏ của hai người họ, hai người này có mục đích gì vừa nhìn là đã hiểu ngay, đơn giản là chưa gặp được ba hắn, muốn tìm cơ hội ở lại ăn cơm đây mà. Thế nhưng làm một học sinh trung học, Ngu Đường cũng không nên tỏ ra quá hiểu biết như vậy, cho nên chỉ gật đầu chào lần nữa, rồi nhắc chân đi vào.

Vợ chồng hai người nhìn bóng lưng cao ngất của hắn, không hện mà cùng thở phào một hơi. Không biết tại sao, mỗi khi đối mặt với vị thiếu gia này, so với đối mặt ba của hắn càng khiến người ta căng thẳng hơn, loại quý khí phát ra từ tận xương tủy kia, khiến người ta không tự chủ được phải khom lưng cúi đầu trước hắn.

Sau khi hỏi thăm quần gia Ngu Miêu đang chơi ở đâu, Ngu Đường liền vòng tới vườn hoa nhỏ sau phòng.

Vì muốn làm tốt mối quan hệ với nhà Ngu Đường, hai vợ chồng kia mỗi tháng đều chạy tới đây, còn mang theo đứa con trai mười tuổi của mình, bảo là đến chơi cùng Ngu Miêu.

...

"Tao cảnh cáo mày, không được chạm vào váy của tao!" Hôm nay Ngu Miêu mặc váy công chúa màu xanh biển, cài chiếc kẹp tóc bảo thạch xinh đẹp, xa xa nhìn qua, thật sự rất giống tiểu mỹ nhân ngư bơi lội trên biển cả.

"Ha ha ha..." Nhóc con bị cảnh cáo cọt nhũ tay lại, sau đó thừa dịp Ngu Miêu xoay người, đột nhiên tung váy Ngu Miêu lên.

"A---" Ngu Miêu kêu lên một tiếng sợ hãi, bởi vì dùng lực rất lớn, cho nên váy bị vén lên tận trên đầu cô nhóc, lộ ra quần đùi màu hồng nhạt bên trong.

Nhóc con bây giờ bảy tám tuổi đã có ý thức phân biệt giới tính rõ ràng rồi, huống chi là Ngu Miêu từ nhỏ đã tiếp thu cách giáo dục thực nữ của gia đình.

Ngu Miêu vội vã kéo váy xuống, kẹp tóc bảo thạch tinh xảo trên đầu bị rơi ra, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cau lại, cô nhóc ngẩng đầu lên nhìn thấy anh trai mình đang đi tới, nháy mắt òa khóc lên: "Oa..."

Thằng nhóc kia bởi vì vấn đề góc độ cho nên vẫn chưa phát hiện Ngu Đường đang bước lại gần, nhặt kẹp tóc của Ngu Miêu lên, dương dương tự đắc quơ quơ trước mặt Ngu Miêu, sau đó xoay người chạy đi: "Có ngon thì đuổi theo tao đi!"

Mới vừa quay người lại, nhóc con đã đụng phải một bức "tường" rắn chắc, thế là "Ui da" một tiếng ngã nhào trên mặt đất.

Ngu Đường từ trên cao nhìn xuống thằng nhóc to con mập mạp kia, khom người, lấy lại kẹp tóc, trực tiếp đi lại chỗ em gái đang nhìn hấn khóc, ôm tiểu Miêu Miêu úy khuất lên, trả kẹp tóc lại cho cô bé.

Ngu Miêu được anh trai ôm lên thì không khóc nữa, dụi dụi lông mi ướt đẫm nước mắt, nằm úp sấp trên bả vai anh trai.

Dỗ em gái xong, lúc này Ngu Đường mới xoay người liếc nhìn tên cầm đầu còn lại.

Nhóc con có chút sợ sệt nhìn Ngu Đường, nhưng lại không chịu thua hừ một tiếng, nói: "Quý đáng yêu, tao không phải chỉ muốn nhìn màu sắc quần lót của mày một cái thôi sao?"

Ánh mắt Ngu Đường nháy mắt trở nên ác liệt, dọa nhóc con mập mạp kia sợ đến lùi về sau mấy bước.

"Cởi quần nó ra treo trên cây, cho mọi người cũng nhìn màu sắc quần lót của nó." Ngu Đường lạnh giọng lưu lại mệnh lệnh, ôm em gái quay người lên lầu.

Người hầu trong vườn hai mặt nhìn nhau, bọn họ là người hầu, sao có thể cởi quần áo khách nhân như vậy được chứ?

Thế nhưng, không đợi bọn họ ra tay, Độc Cô Âm đã hoàn thành nhiệm vụ xong rồi.

"Oa a---" Trong vườn hoa rất nhanh truyền ra tiếng khóc vang dội.

"Này... này, Tiểu Âm thiếu gia..." Bảo mẫu phụ trách chăm non bọn trẻ nhìn nhóc con cõi trướng run lấy bầy đu trên cành cây, "Ý của đại thiếu gia..."

"Các người đừng động vào." Độc Cô Âm để lại một câu lạnh như băng, rồi cũng quay người rời đi.

"Không, không phải..." Nữ bảo mẫu khóc không ra nước mắt nhìn theo bóng lưng tiêu sái của Độc Cô Âm, ý của đại thiếu gia là treo quần lên trên cây, chứ không phải treo người lên trên cây như vậy a!

Không thèm để ý nào loạn trong vườn hoa nữa, Ngu Đường ôm em gái ngoan ngoãn trong ngực đi đến phòng đồ chơi trên lầu hai, cùng ngồi trên thảm lông mềm mại trên sàn với cô nhóc.

"Nếu như không muốn chơi với nó thì tránh xa nó ra." Ngu Đường nhận khăn mặt nóng bảo mẫu đưa cho, lau mặt cho Ngu Miêu, sau đó bảo các cô ra ngoài.

Ngu Miêu nhìn căn phòng trống chỉ còn lại hai anh em, bĩu môi: "Nhưng mà mẹ bảo em chơi với nó."

"Ai cũng không thể ép em chơi với người em không thích," Ngu Đường trầm mặt xuống, "Không thích thì nói không thích, nếu em lợi hại hơn bọn họ, bọn họ sẽ không thể ép buộc được em."

An Viễn công chúa đòi trước, cũng bởi vì quá nghe lời hiểu chuyện, cho nên mới bị người bắt nạt, cuối cùng mới rơi vào kết cục như vậy.

Mất to giống như búp bê sùng bái nhìn anh trai mình, ra sức gật đầu.

...

Tổng Tiêu không như lời người đàn ông đó nói lưu số điện thoại hần lại, rõ ràng đối phương đang cố ý gây hấn. Nhưng mà người kia tại sao lại biết được số điện thoại của y, chuyện này ngược lại nhất định phải điều tra một chút mới được.

Điện thoại di động này là sau khi xuất viện Tổng Từ Thành mới mua cho y, số cũng là số mới, rất ít người biết. Hơn nữa thái độ truyền thông Đại Nhật phách lối như vậy, chắc chắn là đã biết được tin tức gì rồi, nhất định phải thương lượng chuyện này với Tổng Từ Thành mới được.

Tiếng cãi vã dưới lầu vẫn còn đang tiếp tục, Tổng Tiêu không tiếng động thờ dài một hơi, gia đình lụp xụp, ngoại vụ không được xử lý kịp thời, làm sao thịnh vượng cho được kia chứ.

Đúng lúc này, di động lại vang lên, Tổng Tiêu cầm lên, nhìn thấy hai chữ "Hoàng Thượng", tâm tình không khỏi buông lỏng đôi chút, thần sắc cũng nhu hòa đi rất nhiều, ấn nút nghe máy.

"Anh, anh làm đầu bếp, mau bung món ăn này cho em đi!" Đầu đây bên kia truyền đến giọng nói nón nót của bé gái.

Ngu Đường một tay tiếp nhận bấp cái thảo bằng nhựa Ngu Miêu đưa, đưa di động đến trước mặt Ngu Miêu đang nghịch đồ chơi, mở miệng bảo: "Miêu Miêu, gọi chị dâu đi."

"Hả? ... Chị dâu..." Ngu Miêu tỉnh tỉnh mê mê kêu một tiếng, lại vội vàng tiếp tục mặc quần áo cho búp bê.

"Nghe rõ chưa?" Ngu Đường lấy điện thoại về, giọng nói vẫn bình tĩnh trầm ổn như cũ.

"Khụ, đó là..." Tổng Tiêu có hơi bất ngờ.

"Em gái tớ," Ngu Đường cầm bấp cái thảo bằng nhựa, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, "Giống hệt An Viễn lúc bé."

Hai người đồng thời trầm mặc.

Tổng Tiêu đương nhiên biết công chúa An Viễn, năm đó Cảnh Nguyên đế lần đầu tiên xuất chinh tái bắc, hăng hái nói muốn đi đón muối muối trở về. Kết quả cuối cùng, lại chỉ mang về một nắm cát vàng.

"Trăm, tới trẻ..." Ngu Cẩm Đường mặc thường phục huyền sắc thêu Kim Long, lôi kéo y đến ngự hoa viên uống rượu, cho đến hôm nay Tổng Tiêu vẫn còn nhớ, cặp mắt đế vương lúc đó có lẽ đã bị rượu hun đỏ, đôi mắt tràn đầy hồ thẹn và bi thương.

"Thật tốt quá." Tổng Tiêu nhẹ giọng nói, mang theo vài phần ý cười.

"Ừ," Ngu Đường cũng cười rộ lên, như nhóc con đang khoe khoang đồ chơi của mình, "Bữa nào dẫn cậu đi gặp nó."

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, lúc chuẩn bị cúp điện thoại, Tổng Tiêu có chút do dự, cuối cùng vẫn nói: "Hoàng Thượng, thần còn một việc muốn bẩm tấu."

Ngu Đường sững sốt: "Cậu nói đi."

"Cậu biết truyền thông Đại Nhật không?" Tổng Tiêu có thói quen bẩm tấu đại sự với Hoàng Thượng, huống hồ bây giờ còn đang ở hiện đại, không tự chủ được muốn ý lại vào hần, rất nhanh thuật lại cuộc nói chuyện kỳ quái kia không sót một chữ cho Ngu Đường.

"Không cần đề ý đến ông ta," Sau khi nghe Tổng Tiêu nói xong, Ngu Đường lạnh lùng nhìn về phía hai vợ chồng đang mặc lại quần đang mặc lại quần cho thằng bé kia trong vườn hoa, "Tớ sẽ giải quyết."

"Được." Tổng Tiêu cũng không hỏi Ngu Đường làm cách nào, y chỉ biết nếu như Hoàng Thượng đã nói để hần giải quyết, nhất định sẽ giải quyết thật tốt.

=====

Tiểu kịch trường:

Muội muội: "Hôm qua ca ca đưa ta đi gặp chị dâu."

Đệ đệ(*): (◡‿◡)

Muội muội: "Là một anh trai rất đáng yêu."

Đệ đệ: ټ ▽ ㄣ

Muội muội: "Anh ấy tên là Tổng Tiêu."

Đệ đệ: Σ(° ▽ °|||)

Muội muội: "Ca ca, đệ đệ tè dầm rồi."

Ngư Đường: (mặt quỷ súc) "Bị dọa tè ra quần rồi!"

(*): Là Ngư Lân - Ngư Cẩm Lân - Ngư Lân :)

[Heo: Có chuyện này cần mấy bạn góp ý nè, mấy bạn thích xưng hô của của Ngư Đường với Tổng tiêu là: "cậu-tớ" hay "cậu-tôi" hơn ha? Tại vì hôm bữa có bạn nói với tui nên để xưng hô là "cậu-tôi" cho nó lạnh lùng hơn, "cậu-tớ" nghe nó con nít quá ^^ Mấy bạn thấy sao?]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tên.

Ngư Đường thả điện thoại xuống, trả bắp cải thảo bằng nhựa lại cho Ngư Miêu: "Em tự chơi đi, anh đi tìm ba nói chuyện."

"Dạ." Ngư Miêu nhu thuận gật đầu.

Ngư Đường sững sốt, em gái ngoan ngoãn đồng ý không chút nghi vấn nào như vậy, thật giống hệt Tổng Tiêu mới vừa rồi. Đôi mắt to long lanh trong sáng, là tràn đầy tính nhiệm vụ và ý lại vào hấn.

Ý lại...

Tổng Tiêu đôi trước không thường nói chuyện trong nhà với hấn, hai người bọn họ trước khi thành hôn vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt quân thần chi lễ, mặc dù tin tưởng, nhưng không ý lại, bây giờ đến hiện đại, hình như có gì đó không giống trước nữa. Điểm này có lẽ ngay cả Tổng Tiêu cũng không phát hiện ra.

Ngư Đường rũ mắt xuống, trong lòng mừng thầm, ở đây Tổng Tiêu chỉ biết một mình hấn, chỉ có thể nương tựa ở hấn. Có lẽ, hấn có thể lợi dụng điểm này...

Tự mình trộm vui vẻ một lúc, Ngư Đường mới quay người ra khỏi phòng đồ chơi, việc cấp bách bây giờ cần giải quyết đó là vấn đề truyền thông Đại Nhật, hoàng hậu của hấn, sao có thể đi làm con hát được chứ?

Sau khi Tổng Tiêu nói chuyện điện thoại với Ngư Đường xong, tiếng cãi vã dưới lầu vẫn chưa đình chỉ. Tổng Tiêu tiện tay lên mạng tra xét tư liệu về Khâu Minh Diễm, bây giờ tư liệu liên quan tới Khâu Minh Diễm tất cả đều những tin tức trái chiều. Đạo trước giải trí Tinh Hải kịp thời tay, xóa hết tất cả những bức ảnh liên quan tới Tổng Tranh, không xóa được cũng cài mặt mã, chỉ có tin tức về "Hoàng tử Pudding" là vẫn còn đó.

Đây là một cơ hội cứu vãn danh dự của công ty, cho nên bọn họ mới không phong tỏa tin tức lại, dù sao người thừa kế tương lai công ty cũng là một thiếu gia đẹp trai quý khí ngời ngời, là một tấm biển quảng cáo sống tiện quá còn gì.

Dựa theo tình hình hiện nay, "Bức lương vì xướng"(*) chỉ mới là khúc dạo đầu của truyền thông Đại Nhật mà thôi, Tổng Tiêu mở cuốn trong tay ra, chuẩn bị tìm xem có phương pháp nào đối phó hay không.

(*): Ép con nhà lành đi làm kỹ nữ.

"Tiêu Tiêu, đi làm ít mà vẫn thần, con ăn trước đi." Di Trần gõ cửa, bưng một bát mì vẫn bốc hơi, nhìn Tổng Tiêu ngoan ngoãn nghe lời, nhin không được thở dài một hơi.

"Dì, dì biết số điện thoại của ông nội không?" Tổng Tiêu cầm thìa khuấy bát mì vẫn thần thom ngon nóng hổi, tuy tình lại đến nay đã được hai tháng, nhưng Tổng Tiêu vẫn chưa từng gặp qua ông bà, lúc trước nghe dì Trần nói, ông nội mình đang ở dưới quê, sinh sống ở một thành phố nhỏ.

"Có, dì có lưu lại trong danh bạ, để dì tìm cho con." Di Trần xoay người xuống lầu, thán than một tiếng, thằng bé ủy khuất không có chỗ nào để nói, chỉ có thể tìm đến ông bà, thật là đáng thương.

Tổng Tiêu lấy được số điện thoại của ông nội, nhưng khi gọi điện máy lại báo bận, tính toán thời gian không còn sớm nữa, Tổng Tiêu chuẩn bị ngày mai rồi mới gọi lại. Trong nhà không có chủ mẫu, hôn sự của "phụ thân" y không thể nhúng tay vào, chỉ còn cách mời "tổ phụ" đứng ra làm chủ.

...

"Con muốn truyền thông Đại Nhật?" Trong thư phòng Ngư gia, Ngư Phục ngạc nhiên nhìn đứa con trai trưởng của ông.

Đại nghiệp Ngư gia rất lớn, truyền thông Đại Nhật chỉ là một hạng mục nhỏ, dùng giá tiền thấp để mua lại cổ phần, không đáng là gì. Chỉ vì Ngư Đạm muốn lấy lòng bốn gia cho nên mới đưa ra ưu đãi lớn như vậy.

"Vâng." Ngu Đường ngồi đối diện ba hấn, lắng tinh trình bày lý do của mình. "Phụ thân" đời này giống hệt phụ hoàng đời trước, chỉ có điều hiện tại khi đối diện với khuôn mặt này, Ngu Đường đã không còn sự cẩn thận như năm đó. Dù sao những huynh đệ luôn nhìn chăm chăm mình đã không tồn tại nữa, mà phụ hoàng cũng đã biến thành "phụ thân" rồi còn đâu.

Hiện tại Ngu gia đang nắm giữ 22% cổ phần Đại Nhật, có quyền khống chế nhất định trong cuộc họp cổ đông. Thực ra, đây cũng không phải biện pháp duy nhất giải quyết vấn đề của Tổng Tiêu, thế nhưng trước giờ Ngu Đường vẫn luôn có thói quen nắm giữ mọi thứ trong tay mình, nắm quyền khống chế tuyệt đối, nhưng vậy hấn mới có thể yên tâm.

"Cho con không thành vấn đề, nhưng bây giờ con vẫn còn là vị thành niên, cho dù con có nắm hết cổ phần trong tay cũng không thể tự đưa ra quyết sách ở công ty được." Ngu Phục thân tình nghiêm túc nhìn Ngu Đường, đứa con trai trưởng này của hấn lúc bé từng mắc chứng tự kỷ, phải đến mấy năm trước đây mới khôi phục lại, từ đó trở đi đặc biệt thông minh, làm hấn vui mừng không kể xiết. Thời gian qua đi Ngu Đường ngày càng bộc lộ rõ tài năng của mình, có nhiều lúc ông còn không xem hấn như một đứa trẻ, thậm chí còn bảo hấn cùng thảo luận các vấn đề của tập đoàn.

"Ba có thể ký thay văn kiện cho con." Người chưa trưởng thành nếu như trở thành cổ đông, quyết sách phải do người giám hộ đứng tên thay, như vậy mới xem như có hiệu lực.

Như vậy cũng được, dù sao trước khi trưởng thành hấn cũng không muốn lấy truyền thông Đại Nhật làm gì, chỉ cần giải quyết xong phiền phức của Tổng Tiêu là được rồi.

Trải qua hai giờ nói chuyện, Ngu Đường thuận lợi chiếm được 22% cổ phần truyền thông Đại Nhật. Cả nhà Ngu Đạm cũng đã rời đi, còn mẹ của hấn đang ở phòng khách chơi đùa với con trai nhỏ.

Em gái ở một bên hiềm khi chơi đùa với Trương Hiếu Nhân, cầm trái banh tennis trong tay quơ quơ qua lại: "Trương Hiếu Nhân, tao ném banh đi, mày phải kiếm về cho tao nha!"

Husky lông trắng đốm đen sủa tới sủa lui, hào hứng chờ mong nhìn trái bóng kia.

"Đường Đường, sao con lại treo con nhà người ta lên cây như vậy? Thật không lễ phép." Mẹ Ngu xoa xoa nước bọt trên khóe miệng đứa con trai nhỏ, ngẩng đầu nhìn về phía Ngu Đường.

Ngu Đường đi tới, thuận tay gõ đầu chó của Trương Hiếu Nhân một cái: "Con không đánh nó đã là khách chế lắm rồi."

"Gâu--!" Husky khi không bị người ta gõ đầu, bất mãn gào lên một tiếng, ngẩng đầu lên phát hiện người tới là Ngu Đường, nhất thời tung quần cong đuôi, nhanh như chớp chạy ra sau ghế sofa tìm chỗ nấp, đợi một lúc lâu sau, xác định không có động tĩnh gì mới dám lạng lẽ ló ra hai cái lỗ tai ra, tiếp đó là đôi mắt chó nhỏ nhỏ.

[Heo: Rốt cuộc anh đã làm gì mà để lại bóng ma tâm lý cho nó lớn như vậy chứ hả?]

"Con thật là..." Mẹ Ngu lắc đầu, sự tình đầu đuôi câu chuyện bà cũng đã nghe nói, thấy con trai che chở em gái như vậy bà rất vui mừng, cho nên không nói tiếp nữa, quay người chốc chốc hai má đầy thịt mồm mồm của con trai nhỏ, "Đúng rồi, còn chưa đặt tên cho em trai con, con nói xem nên đặt tên nào mới tốt đây?"

Ngu Đường đứng bên cạnh nôi, nhìn bé con non mềm trắng nõn, mở to hai mắt mê mẩn nhìn hấn. Ngu Đường chậm rãi đưa tay, gầy gầy đôi tai chiêu phong(*) của em trai mình, nhớ tới một câu miêu tả trong sách sử: "Hoàng Nguyên để dáng vẻ đường đường, nhĩ chiêu phong, toại cái lưu miện vị quan(*)."

(*): Tai đón gió, là những người có vành tai to, vểnh lên.

(*): Sửa lại lưu miện.

Bởi vì một đôi tai chiêu phong, Hoàng Nguyên để Ngu Cẩm Lâm không thể đội lưu miện đồng châu, đổi thành thông thiên kim long quan, để tránh áp phải lỗi tai hấn, cũng từ lúc đó, hoàng đế Đại Ngu về sau vào triều cũng không đội lưu miện nữa.

"Gọi là..." Ngu Đường chăm chú nhìn đôi mắt em trai, chậm rãi nói, "Ngu Lâm đi."

"... Oa." Hai mắt em trai đột nhiên trừng lớn, miệng bẹt ra, khóc òa lên.

"Sao vậy con?" Mẹ Ngu lại gần xem mới phát hiện con trai nhỏ chỉ đang gào khan, không có nước mắt, sờ trên sờ dưới, mới phát hiện thì ra là tè dầm.

"Anh, tại sao em trai lại khóc vậy?" Ngu Miêu tò mò đến gần xem, có phải em trai không thích tên anh mình đặt hay không?

"Nó đang mừng rỡ đấy." Ngu Đường nói mà không có biểu cảm gì.

Em trai trong nôi càng gào lớn tiến hơn.

Tiểu kịch trường:

(Ca ca là cao thủ đặt tên)

Muội muội: "Ca ca, đặt tên cho chó đi."

Ngư Đường: "Gọi Trương Hiếu Nhân đi."

Ma ma: "Nhi tử, đặt tên cho đệ đệ con đi."

Ngư Đường: "Gọi vầy cá(*) đi."

Tiêu Tiêu: "Hoàng Thượng, người cũng cho ta một cái tên đi."

Ngư Đường: "Gọi bảo bối đi."

Tiêu Tiêu: ?(O ω O)?

Đệ đệ: o(~~~)o

(*): Ngư Lân nghĩa là vầy cá.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Oan Ưc.

Tổng Tử Thành với Khâu Minh Diễm ẩm ỉ cả một buổi tối, Tổng Tiêu muốn thanh tỉnh cho nên cũng không hề xuống lầu, ăn bát mì vẫn thần xong thì đọc sách, đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Tiêu bị tiếng gõ cửa của Tổng Tranh đánh thức: "Anh, xuống lầu ăn sáng đi."

Tổng Tiêu bị một tiếng "Anh" này làm mất hứng, không muốn rồi hơi để tâm đến cô ta, đứng dậy vào phòng tắm rửa. Tổng Tiêu rửa mặt đánh răng xong ra ngoài mở cửa, không ngờ Tổng Tranh vẫn còn đứng đó.

"Ba mẹ còn chưa thức dậy, em bảo đi Trần làm điểm tâm rồi, anh mau xuống dưới ăn đi." Tổng Tranh lấy lòng nói, hai mẹ con cô ta hiện giờ đang có nguy cơ sắp bị đuổi ra khỏi nhà, tối qua Tổng Tranh trắng trợn suy nghĩ cả đêm, nghĩ được một biện pháp khả thi nhất đó chính là hợp tác cùng Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu cảm thấy có chút buồn cười, đứa "em gái" này bây giờ mới biết tôn kính anh trai sao? Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Bình thường tám giờ đi Trần mới làm xong bữa sáng, bây giờ mới bảy giờ rưỡi, vẫn chưa làm xong đâu."

Kế hoạch tranh công bị vạch trần trong nháy mắt, Tổng Tranh ghen lì, gương mặt nhìn vào phòng Tổng Tiêu: "Anh, chúng ta vào trong nói vài câu được không?"

"Không được." Tổng Tiêu ra ngoài, đóng cửa phòng lại, "thứ nữ" sao có thể tùy tiện vào phòng "đích huynh" được chứ, đúng là không biết quy củ gì cả.

Tổng Tranh gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Tổng Tiêu đang đi xuống cầu thang, hận không thể vuron tay đẩy y một cái, nghiêng răng nghiêng lợi đi xuống lầu ngồi xuống bên cạnh Tổng Tiêu: "Anh..."

"Bây giờ em còn chưa có tư cách gọi tôi như vậy đâu." Tổng Tiêu gờ tay, tự mình ngâm một bình trà long tỉnh, ánh nắng ban mai xuyên thấu qua ô cửa sổ sát đất, rọi vào gian phòng trà, chiếu lên màn hơi nước nghi ngút. Trên bàn bày một bộ khí cụ làm bằng sứ trắng tinh xảo, rất thích hợp để ngâm long tỉnh.

Không có tư cách... không có tư cách... Những lời Tổng Tiêu nói lần trước, lại lần nữa vang lên vắng vắng trong đầu Tổng Tranh, "Đến quý trước bài vị mẹ tôi một đêm... bằng cái thân phận con riêng này của em, đừng hòng bước chân vào nhà này nửa bước." Y là cái thá gì chứ, không phải chỉ ra đời sớm hơn mình hai năm thôi sao, sao lại có thể chiếm được tất cả mọi thứ dễ dàng, không tốn chút công sức nào như vậy chứ!

Hít sâu một hơi, Tổng Tranh cưỡng bách chính mình phải tỉnh táo lại, nhưng nói đi nói lại thì cũng chỉ là một đứa học sinh cấp hai mười ba mười bốn tuổi, khó có thể khống chế được tâm trạng của mình, nói chuyện không khỏi cao giọng lên: "Được, Tổng Tiêu, nếu như anh đã có thái độ như vậy, tôi cũng không nhiều lời nữa, bây giờ tôi cho anh biết, ba của anh chắc chắn sẽ lấy mẹ kế, cho dù không phải mẹ tôi, thì cũng là á Trác Tinh Tinh kia. Hơn nữa, cô ta còn đang mang thai."

Tổng Tiêu nghe những lời này, cảm thấy thật nhảm chán, bưng chén trà lên uống một ngụm, tuy mùi hương thơm ngát thoai mái, nhưng vẫn không thể

sánh được với trà cống phẩm trong cung trước đây. Buồng chén sứ trắng xuống, nâng mắt lên nhìn về phía Tống Tranh, ung dung thông thả nói: "Ông ấy muốn lấy ai thì lấy người đó, tôi làm sao có thể chi phối được."

"Anh có ngốc hay không vậy? Người ta sắp sinh con trai đến nơi rồi, anh nghĩ anh còn có thể tiếp tục kiêu ngạo được như bây giờ sao?" Tống Tranh trào phúng mà nhìn y, "Bởi vì tôi là con gái, nên ba mới coi trọng anh như vậy, nếu như ông ấy có đứa con trai khác, chỉ bằng bộ dạng ngu ngốc trước đây của anh, đã bị ông ấy ném vào cô nhi viện từ lâu rồi."

"Cho nên..." Tống Tiêu cúi đầu, soạn một cái tin nhắn gửi qua cho Ngu Đường, Tống Tiêu đã học xong toàn bộ cách ghép vần, tuy vẫn chưa thành thực cho lắm, nhưng đánh chữ thì không thành vấn đề.

Ngu Đường đang nằm trên giường lớn của hắc ngũ đến ngon giấc, điện thoại trên đầu giường bỗng nhiên reo vang, Ngu Đường cau mày mò qua, nếu như không phải chuyện quan trọng, nhất định phải cho đối phương biết kết cục của việc quấy rầy giấc ngủ đế vương!

[Ngô hoàng chào buổi sáng] Năm chữ thật đơn giản, còn không có dấu ngắt câu.

Ngu Đường vỗ cánh(?) ngồi dậy, nhìn chằm chằm màn hình ba giây đồng hồ, xác nhận đúng là do Tống Tiêu gửi đến, mới câu lên khóe miệng, tiếp tục ngã lại trên giường, chậm rãi lộn mào một vòng, sau đó lần thứ hai ngồi thẳng dậy, dùng tư thế phê tấu chương cầm di động, cấp tốc gửi tin trả lời.

[Tứ Đồng, chào buổi sáng!]

Tống Tiêu nhìn chằm chằm hai chữ "Tứ Đồng" trong chốc lát, mây đen tích tụ từ sáng sớm cuối cùng cũng có thể tan đi. Tứ Đồng, là tên gọi yêu của hoàng thượng đối với hoàng hậu, Ngu Cẩm Đường những lúc đứng đắn hay gọi y là Tứ Đồng, ngày thường thì gọi Quân Trúc, lúc không đứng đắn thì... Khụ!

"Cho nên, không thể để mặc Trác Tĩnh Tĩnh sinh đứa bé kia ra được, chỉ cần hai chúng ta liên thủ, tôi biết một nhóm người, chỉ cần cho bọn họ một ít tiền..." Tống Tranh còn đang thao thao bất tuyệt trình bày mưu mô quý kế của mình cho Tống Tiêu nghe.

"Được rồi," Tống Tiêu vung tay, "Pháp luật đã định, con riêng dù nam hay nữ thì quyền thừa kế vẫn như nhau, cho nên với tôi mà nói, em cùng với cái bào thai chưa thành hình kia chẳng có gì khác nhau cả."

Tống Tranh giận run người, chính mình chịu nhục bày mưu tính kế cho y nửa ngày, người này chẳng những không thèm để tâm, mà còn coi mình là thằng hề đùa bỡn trong lòng bàn tay! Còn dám so sánh mình với cái bào thai vô ý thức kia!

Không thể nhịn được nữa, Tống Tranh nhấc tay cầm bình sứ trên bàn trà, không chút do dự tạt lên mặt Tống Tiêu.

Ấm trà đang đặt trên lửa than, nước trà nóng bỏng, nếu như lần này tạt trúng, hậu quả khó mà lường được.

Tống Tiêu theo bản năng cầm gối tựa lên che chắn.

"Á---" Di Trần vừa vặn bụng bữa sáng lên nhìn thấy màn này, hoảng sợ kêu to. Bà biết Tống Tiêu thích nhất uống trà vào buổi sáng, lửa than nấu nước trà là bà đã chuẩn bị từ sáng sớm, nước đó là nước sôi!

Tống Tứ Thành bị đánh thức mặc áo ngủ từ trong phòng chạy ra: "Sao vậy? Có chuyện gì?"

"Tiểu Tranh lấy nước sôi tạt Tiêu Tiêu, trời ơi!" Di Trần ném com nước trong tay chạy tới, vội vã kéo tay Tống Tiêu ra xem.

Cũng may gối dựa ngăn cản kịp thời, không bị tạt lên trên mặt, nhưng tay trái vẫn bị phỏng trúng, đỏ lên một mảng lớn.

"Mau, mau nhúng tay vào nước lạnh, để đi đi tìm thuốc mỡ cho con!" Di Trần lôi Tống Tiêu chạy đến bồn rửa tay, vắn nước lạnh ra ngâm tay cho y.

Tống Tứ Thành chạy xuống lầu, nhìn thấy tay Tống Tiêu bị bỏng nổi một chuỗi bọt nước nhỏ, lửa giận bắt đầu bùng lên: "Xảy ra chuyện gì?"

Tống Tiêu không nói tiếng nào, chỉ cau mày xả nước, nghe Tống Tứ Thành nói thế, mới ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, trong mắt tràn ngập thất vọng. Không cần biết nguyên do thế nào, "thứ nữ ngoại phòng" thương tổn "đích huynh" đã là một tội lớn, còn cần phải hỏi nguyên nhân sao?

Tống Tứ Thành bị ánh mắt Tống Tiêu nhìn cho vô cùng chột dạ, bất đắc dĩ chuyển tầm mắt nhìn về phía Tống Tranh.

"Anh ấy mắng con..." Tống Tranh đỏ mắt bật khóc, chiều này trước đây rất hữu hiệu, cáo trạng trước sẽ không bị mắng. Thế nhưng lần này không giống những lần trước, lời còn chưa nói hết, đã bị cái tát của Tống Tứ Thành giáng xuống không thương tiếc.

"Tiểu Tranh!" Khâu Minh Diễm nghe tiếng từ trong phòng khách chạy ra ôm chặt lấy con gái, "Tống Tứ Thành, anh dựa vào cái gì mà đánh con tôi!"

"Dám lấy nước sôi tạt vào anh nó, còn không biết điều nhận sai!" Tống Tứ Thành nổi trận lôi đình, nếu như Tống Tranh nói mình không phải cố ý, hấn còn không đến mức ra tay đánh cô ta. Làm người khác bị bỏng mà vẫn chưa chịu nhận sai, còn đem trách nhiệm đổ lên đầu người bị hại, người như thế quả thật đáng sợ, "Sau này tao đánh mày, có phải mày cũng cho tao một bình nước sôi hay không?"

"Hành vi này của nó chính là tội cố ý gây thương tổn cho người khác," Tống Tiêu sau khi bóp đau thì tự lấy thuốc bôi lên vết thương, thuốc mỡ này không có hiệu quả giảm đau, sau khi rời khỏi nước lạnh, bề mặt vết thương vô cùng đau rát, "Di Trần, báo cảnh sát đi."

"Báo cảnh sát cái gì!" Khâu Minh Diễm lập tức lên tiếng ngăn cản, "Người một nhà đùa giỡn ngộ thương, cảnh sát sao có thể quản những chuyện vô bổ như thế được."

"Chúng ta không phải người một nhà." Tổng Tiêu nói một cách lạnh lùng, tiếp nhận túi chườm lạnh dì Trần đưa tới ấn lên chỗ vết thương.

Khâu Minh Diễm đối mặt với ánh mắt lãnh tinh quá mức bất thường của Tổng Tiêu, không kiềm được một trận run rẩy. Nếu như cảnh sát đến, chuyện này chắc chắn sẽ bị phanh khai ra, tiêu đầu ngày mai sẽ biến thành "Hoàng tử Pudding bị con riêng Tổng Tử Thành tạt nước sôi thiếu chút nữa hủy dung", dư luận xã hội trong chỉ trong khoảnh khắc sẽ hủy diệt Tổng Tranh.

Không dám tranh cãi nhiều lời nữa, Khâu Minh Diễm kéo Tổng Tranh còn đang khóc lóc rời đi, lưu lại căn phòng tàn tạ.

...

"Ba thật sự muốn cưới Trác Tinh Tinh sao?" Tổng Tiêu nhìn bong bóng nước trên cổ tay, nếu như ông ấy vẫn cứ hồ đồ cố chấp như thế, hắn sẽ phải sớm tự lập khỏi gia đình này càng nhanh càng tốt.

Tổng Tử Thành chán nản ngồi trên sô pha, buồn bực gỡ đầu một cái: "Chuyện người lớn con đừng xen vào." Tuy Khâu Minh Diễm đã ngồi vững danh hiệu Tiểu Tam, nhưng Trác Tinh Tinh thì vẫn trong sạch.

Gần đây bởi vì tin tức mặt trái quá nhiều, hình tượng công ty bị hao tổn, giá cổ phiếu lại sụt giảm, công ty cũng bị ảnh hưởng theo, nếu như hắn vì chịu trách nhiệm với bạn gái mang thai mà kết hôn với cô ta, ít ra cũng có thể vớt vác được một chút hình tượng của hắn. Dù vậy nhưng Tổng Tử Thành đối với hành vi tự tiện làm chủ trước đây của Trác Tinh Tinh vẫn luôn canh cánh trong lòng, vô cùng phiền chán.

Tổng Tiêu thở dài, quay người lên lầu, bấm điện thoại gọi cho ông nội.

"Ai đó?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trung khí mùi phẫn, vừa nghe khó mà đoán được chủ nhân giọng nói này đã là một ông lão bảy tám chục tuổi.

"Ông nội, là con... Tổng Tiêu."

...

Buổi tối quay về trường học, tay trái Tổng Tiêu bị quấn một vòng băng gạc. Bởi vì vết bong đau rất liên tục, cuối cùng vẫn phải vào bệnh viện, băng gạc trên tay trái rõ ràng như vậy, Tổng Tiêu sợ lát nữa Ngu Đường nhìn thấy, cô ý thả tay xuống gầm bàn che dấu.

Thế nhưng cho đến khi tiết tự học buổi tối kết thúc, Ngu Đường vẫn chưa xuất hiện. Giáo viên chủ nhiệm nói gia đình hắn có việc xin nghỉ.

Một mình yên lặng trở về phòng ngủ, trong phòng trống rỗng, Tổng Tiêu nhìn cánh tay bị thương của mình, chep chep miệng, thầm mắng mình đúng là không có tiền đồ. Sợ bị Ngu Đường phát hiện, không muốn hắn thấy mình bị thương, vậy mà bây Ngu Đường thật sự không nhìn thấy, y lại cảm thấy tủi thân.

Trên tay có vết thương không tiện rửa tay, Tổng Tiêu qua loa tắm rửa một cái liền đi ra, cầm điện thoại di động do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng không nhin được gọi một cú điện thoại.

"Tôi nay cậu có về không?"

Ngu Đường thả văn kiện bên truyền thông Đại Nhật xuống, trầm mặc ba giây đồng hồ: "Có việc?"

"Không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu có cần đi cửa hay không thôi." Tổng Tiêu bình tĩnh nói.

"Không cần, tớ còn đang ở nhà."

Lúc này mà còn ở nhà, thì trước khi ký túc xá đóng cửa sẽ không đến kịp rồi. Tổng Tiêu cúp điện thoại, nằm trên giường của mình, lấy cuốn vẫn chưa xem xong ra.

Sách này y đọc rất chậm, bởi vì cảm thấy thật quá xấu hổ, chỉ những lúc Ngu Đường không có ở đây, Tổng Tiêu mới dám lấy ra nhìn kén.

...

"Không có ngôi vị hoàng đế, thì sẽ không bảo hộ được y, ta muốn thú y, cho y làm thê tử đường đường chính chính của Ngu Cẩm Đường ta, không phải cầu kết xu nịnh cùng vương gia! Y là năng thần Đại Ngu. Không cần phải xu nịnh bất kỳ ai cả!" Những lời Ngu Cẩm Đường nói trong sách này, Tổng Tiêu trước nay chưa từng nghe qua.

Cảnh Nguyên đế chưa bao giờ nói những lời thề non hẹn biển như vậy, hắn chỉ dùng hành động bày tỏ với y mà thôi.

Tổng Tiêu nghiêng đầu sang nhìn giường trống đối diện, mân mân môi, lại cúi đầu tiếp tục đọc sách, xem một lúc sau lại không nhin được ngẩng đầu nhìn sang chiếc giường kia. Tối nay Ngu Đường sẽ không trở lại, mình qua giường hắn ngủ tí xíu chắc cũng không sao đâu ha!

Nghĩ thế, Tống Tiêu liền chậm rãi mò qua giường Ngu Đường, vừa đặt mình nằm xuống, lập tức bị khí tức ảm áp quen thuộc của hoàng đế bệ hạ bao vây, thỏa mãn cong mắt cười.

Sáng ngày hôm sau, Ngu Đường chậm rãi kéo bức màn ra, ngay tức lập tức đập vào mắt hắn chính là hình ảnh hoàng hậu nhà mình nằm ngủ đến nỗi tứ chi chống vó trên giường.

Tiểu kịch trường:

_(: 3" ∠ *) _

Ngư Đường: "Ồ ~ trẫm đang nhìn thấy cảnh tượng gì vậy cả ~

Tiêu Tiêu: "Không... không phải như ngươi nghĩ đâu."

Ngư Đường: (trái khấn ăn) "Không cần ngại biện, trẫm biết ngươi "muốn" mà!"

Tiêu Tiêu: o(~ __ ~)o

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đau Lòng.

Ngư Đường đứng bên giường sừng sốt hơn nửa phút, đây là tình huống gì vậy cả?

Người đang ngủ có lẽ cảm thấy nóng, đôi chân thon dài trắng nõn vươn ra khỏi chăn, để lộ chiếc quần lót tứ giác màu trắng, quần lót tứ giác có lực đàn hồi vô cùng tốt, bao bọc lấy bộ vị duyên dáng mê người kia...

Nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, Ngu Đường dời mắt khỏi "khu vực nhạy cảm", chậm rãi đặt mông ngồi xuống giường, một tay chống tại mép gối. Nhìn gia hỏa ngủ đến mặt mũi trời đất, cẩn thận đưa tay ra, gầy gầy khuôn mặt ngủ đến đỏ bừng của y.

"Hừ..." Tống Tiêu gờ tay, đánh đuôi trên bất lương nào đang quấy rối giấc ngủ của mình, lại bị Ngu Đường dễ dàng bắt được, siết trong lòng bàn tay sờ miết một phen.

Vừa sờ một cái, cả hai đồng thời kinh ngạc.

Da thịt vốn dĩ mịn màng trơn bóng nay lại biến thành băng gát thô ráp, Ngu Đường vội vã nâng tay Tống Tiêu lên. Lúc bấy giờ trời còn chưa sáng hẳn, trong phòng có chút âm u, băng gạc trắng như tuyết trong luồng ánh sáng mờ ảo phá lệ nổi bật.

Tống Tiêu bị đụng đến miệng vết thương, cự quậy tinh lại: "Hoàng thượng?"

"Chuyện này là sao?" Giọng Ngu Đường bắt đầu hạ nhiệt.

"Bị phỏng," Tống Tiêu rút tay về, "Sao cậu lại về rồi?"

"Ai làm?" Ngu Đường không có ý bỏ qua, vẫn còn siết lấy cổ tay y không chịu buông, cời mở băng gạc ra xem.

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, người bình thường nghe nói bị phỏng, phản ứng không phải là hỏi "Sao không cẩn thận như vậy." sao? Quả nhiên là tâm tư để vương, suy nghĩ không giống người bình thường.

Trong lúc nói chuyện, băng gạc đã bị Ngu Đường bóc mở, bật đèn đầu giường lên, vết thương hiện lên trong tầm mắt, bọt nước bị vỡ, lớp da bị bong ra, để lộ da thịt màu hồng nhạt, tuy chỉ là vết thương nhỏ, nhưng thoạt nhìn cũng thật ghê người.

Vết thương này cứ nhìn là biết không phải tự mình gây ra được, hẳn là bị tạt nước nóng hay dầu sôi gì đó mới thành ra như vậy. Trong mắt Ngu Đường tràn ngập sát khí, đưa tay giữ lấy cằm Tống Tiêu: "Trẫm hỏi ngươi một lần nữa, ai làm?" Nói ra, trẫm sẽ đem hắn băm thây vạn đoạn, không nói, cứ chờ bị phạt đi...

Tống Tiêu bị ánh mắt khí phách cùng giọng nói lạnh băng làm cho run rẩy, cảm xúc lo lắng trong lời nói này, làm y bỗng dưng nảy sinh xúc động muốn cáo trạng, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại thốt lên: "Tống Tranh."

Lời vừa nói ra, Tổng Tiêu liền cảm thấy ngượng ngùng, thừa dịp tay hoàng thượng hơi thả lỏng quay đầu sang một bên: "Người đừng xen vào, ta tự có đối sách."

Ngu Đường không nói câu nào, quần băng gặc lại cho Tổng Tiêu, cởi áo khoác ra, vỗ mông Tổng Tiêu, ý bảo y nằm dịch vào trong một chút.

"Sao không lên giường..." Tổng Tiêu muốn nói sao hắn không lên giường của hắn đi, bây giờ mới chợt nhớ tới mình đang ngủ trên giường người ta, nháy mắt cứng người lại.

Ngu Đường mặt không đổi sắc nhìn y.

"Khụ..." Tổng Tiêu vội ho một tiếng, ngoan ngoãn xê vào trong, xấu hổ chôn mặt vào gối đầu. Xong rồi xong rồi, lên ngủ trên giường hoàng thượng không nói, đã vậy còn bị hắn phát hiện nữa chứ, quê quá a!

Ngu Đường mặc nguyên áo sơ mi nằm xuống, dùng sức kéo đầu hoàng hậu nhà mình ra khỏi gối, ôm vào lòng: "Sau này dù có chuyện gì cũng phải nói cho ta có biết không? Ở đây cái gì người cũng không biết, ta rất lo lắng."

Tổng Tiêu mím môi, chậm rãi siết chặt cánh tay hoàng thượng đang đặt trên eo mình, khẽ gật một cái.

Ngu Đường khẽ sát gáy y, được nhiên cảm giác được, hơi nhếch môi cười.

Hai người mới nằm trên giường lười biếng chưa đầy mười phút, chuông báo thức đã réo vang. Ngu Đường không cho Tổng Tiêu dụng vô chút nước, hầu hạ y từng li từng tí một, nào là tự tay nhúng khăn nóng vắt khô đưa y lau mặt, nào là đưa bàn chải bóp sẵn kem đánh răng, rồi còn tự tay cài nút áo sơ mi cho y...

"Đề... đề tứ tự làm..." Tổng Tiêu đỏ mặt, ngay lúc hoàng thượng sắp sửa giúp y nhét áo vào quần vội vã ngăn lại, mình chỉ bị phồng chút xú, có phải gây tay gây chân gì đâu.

Hoàng đế bệ hạ ngang tàng bá đạo mà chịu nghe lời y sao, tiếp tục đắc ý mặc quần áo cho Tổng Tiêu, sau đó nắm bàn tay không bị thương của y đi ra ngoài chuẩn bị tham gia nghi thức chào cờ.

Ngu Đường vội vàng trở về là vì buổi diễn thuyết trong nghi thức chào cờ sáng nay, tuyên bố chính thức thành lập hội học sinh, đồng thời còn phải sắp xếp công tác cho tuần này.

Thầy chủ nhiệm nhìn thấy khả năng của Ngu Đường, liền đem những công việc có thể đều ném cho hội học sinh, tỷ như việc thông báo chính thức thành lập hội học sinh sáng nay.

Ngu Đường nhìn trường ban ban tuyên truyền, cũng chính là Công bộ Thượng thư đưa bản thảo cho hắn, trực tiếp bỏ qua phân đoạn "Chào buổi sáng quý thầy cô và các bạn học sinh thân mến..." phí lời kia, trực tiếp đi qua cầm microphone đồng đặc tuyên bố: "Tôi sinh tuyên bố, kể từ ngày hôm nay, hội học sinh trường trung học phổ thông Thánh Mông chính thức thành lập, bắt đầu đi vào hoạt động..."

Hoàng đế bệ hạ nói được làm được, ngày hôm đó người của Bộ binh bắt đầu kiểm tra giờ thể dục buổi sáng, Hình bộ kiểm tra kỉ luật trong giờ tự học buổi tối, mà Công bộ lại là bộ ngành phải gánh vác nhiệm vụ quan trọng nhất, nặng nề nhất đó là phát hành bản tin hằng ngày, vẽ tranh chữ, poster tuyên truyền... rất nhanh, một cái áp phích quảng bá tin tức tràn ngập toàn bộ sân trường.

【 Trung học phổ thông Thánh Mông sẽ đến giao lưu tại trường chúng ta vào ngày 11 tháng 10 sắp tới 】

Trường học rất coi trọng đợt giao lưu lần này, dù sao học sinh cấp hai chính là thành phần căn nguyên chủ yếu sau này của Thánh Mông, phải làm cho bọn chúng sáu sắc cảm nhận được sự tốt đẹp của học sinh cấp ba, từ đó phấn đấu đi lên.

Ngu Đường sau khi xem xong bảng quy trình Phó hội trưởng đề ra trong tay, lấy bút khoanh tròn một điểm: "Chỉ tham quan thôi, quá đơn điệu."

"Nhưng chúng ta không có nhiều thời gian, bây giờ mà mới chuẩn bị căn bản không kịp." Phó hội trưởng có chút khó xử, hội học sinh bọn họ vừa mới thành lập cách đây không lâu, bây giờ cũng sắp cuối tháng chín tới nơi rồi, trường học mới giao nhiệm vụ cho bọn họ. Hơn nữa lại sắp tới kỳ nghỉ đông, ai còn tâm tình đi dàn dựng rồi luyện tập tiết mục chương trình nữa chứ?

"Tìm vài học sinh năng khiếu, nhảy một tiết mục mở màn là được," Ngu Đường chuyển động ngòi bút trong tay, màu sắc hơi trầm xuống, "Chủ yếu là để học sinh cấp hai biểu diễn."

...

Đột nhiên nhận được thông báo về tiết mục biểu diễn, thầy giáo dẫn đoàn tức hết chỗ nói, lúc này mới báo ai mà chuẩn bị làm cho kịp. Thế nhưng dù sao đây cũng là buổi giao lưu hai cấp, không thể để trường mình mất mặt được, chỉ còn cách tìm học sinh biểu diễn trong dạ tiệc tốt nghiệp năm ngoái biểu diễn lại tiết mục năm ngoái thôi.

"Cùng đoàn giao lưu?" Hai mắt Tống Tranh sáng lên, liên tục đáp ứng. Từ nhỏ cô nàng đã được Khâu Minh Diễm bồi dưỡng các loại vũ đạo, dạ hội tốt nghiệp năm ngoái biểu diễn một màn múa đơn kinh động lòng người, cũng vì vậy mới được 4G chú ý. Đợt giao lưu lần này vốn dĩ không có phần cô ta, nào ngờ giữa đường lại xuất hiện thêm tiết mục văn nghệ, cho nên thầy giáo mới nghĩ đến Tống Tranh.

...

Danh sách mới rất nhanh đã được gửi đến trung học phổ thông Thánh Mông. Ngu Đường nhìn cái tên "Tống Tranh" trong danh sách, hài lòng gật đầu, giao danh sách cho người Công bộ làm thẻ học sinh giao lưu.

Bản giao công việc xong xuôi, Ngu Đường không quản chuyện trong hội học sinh nữa, hẳn vốn dĩ đối với những chuyện nhỏ nhặt này không có hứng thú, liền ném tất cả cho Phó hội trưởng, hẳn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Những tin tức lằng xê về Hoàng tử Pudding đột nhiên đình chỉ, truyền thông Đại Nhật rút về tất cả các danh mục quảng cáo, trên diễn đàn tuy rằng vẫn còn một số người đề cập tới, nhưng rất nhanh đã bị những bài đăng khác đẩy xuống.

Internet mới nổi gần đây, xuất hiện rất nhiều người nổi tiếng, thông thường dựa vào một vài mảnh lời nổi lên nhất thời, sau đó rất nhanh liền biến mất. Cho nên, chỉ cần một khoảng thời gian không ai nhắc tới, "Hoàng tử Pudding" cũng sẽ bị mọi người quên lãng.

"Đại thiếu gia, đây là chuyện gì?" Ngu Đạm gọi cho Ngu Đường, ngữ khí không được tốt lắm, truyền thông Đại Nhật là công ty của hắn, vì lấy lòng bốn gia nên mới bán cổ phần cho Ngu Phục với giá thấp như vậy, trên căn bản chỉ được xem là cổ phần danh nghĩa, nào ngờ bọn họ lại có thể giờ tay múa chân đối với chuyện công ty.

Nếu là chủ ý của Ngu Phục thì cũng thôi đi, đề án này vậy mà lại do một thằng nhãi con đưa ra, đây không phải xem thường công ty hắn thì là gì?!

"Ba đã đem toàn bộ cổ phần truyền thông Đại Nhật chuyển sang cho tôi, thủ tục sang tên nội trong tuần này sẽ được thông báo chính thức trước các cổ đông." Ngu Đường đứng trên ban công ký túc xá, bụng một ly trà nóng chậm rãi uống.

"Cái gì?" Tay cầm điều thuốc của Ngu Đạm khẽ run một cái, suýt chút nữa bị phồng, xem ra Ngu Phục thật sự rất cưng chiều đứa con này, thậm chí còn vượt qua cả nhận định trước đây của hắn, xem cổ phần công ty giống như đồ chơi, nói cho liền cho, "Vậy còn đề án "Hoàng tử Pudding..."

Lúc còn trẻ hắn cũng có chút ân oán với Tống Từ Thành, bây giờ thật vất vả mới phát đạt lên được, đương nhiên phải tận dụng thời cơ trả thù, tiếp cận Tống Tiêu chỉ là một phần trong kế hoạch của hắn. Nếu như chuyện này là do Ngu Đường vừa mới gia nhập công ty ra đòn lập uy, Ngu Đạm hi vọng hắn có thể thay đổi chủ ý.

Ngu Đường đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Tống Tiêu nghiêm túc ôm máy vi tính ngồi trong phòng, cất giọng lạnh như băng: "Chú muốn đối phó Tống Từ Thành như thế nào tôi không quan tâm, nhưng họa cha mẹ không nên đổ lên đầu con cái. Nếu như có một ngày chú đắc tội bốn gia, tôi liền muốn ba ngón tay của con trai chú, thì chú nghĩ như thế nào?"

Cúp điện thoại xong, Ngu Đường đi vào phòng, Tống Tiêu ngồi trên giường ngẩng đầu nhìn hắn: "Hoàng thượng, tin tức liên quan tới ta trên mạng không còn nữa."

"Ừ." Ngu Đường cúi đầu đối diện Tống Tiêu, nhìn ở góc độ này, đôi mắt Tống Tiêu bị ánh đèn huỳnh quang phản chiếu, sáng lên lấp lánh, đặc biệt đáng yêu.

"Là người làm?" Tống Tiêu quan sát thần sắc trên mặt Ngu Đường, thấy hắn chẳng có chút kinh ngạc nào, mới nhớ tới cuối tuần trước người này đã nói sẽ giải quyết giúp mình, lập tức hiểu ra.

Ngu Đường cúi người xuống, chậm rãi kề sát vào, một tay chống lên vách tường, vây cả người Tống Tiêu lại trong khuỷu tay mình: "Phải, hoàng hậu làm sao để cảm tạ trẫm đây?"

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: "Quân Trúc, người muốn cảm tạ trẫm như thế nào đây?"

Tiêu Tiêu: "Người muốn gì?"

Ngu Đường: "Muốn cái người am hiểu nhất."

Tiêu Tiêu: "Thối tiêu?"

Ngu Đường: "Thật thông minh, lại đây, ta cho người thối..." (động thủ cời quần)

Tiêu Tiêu: "... Lưu manh!"

[Heo: Cái tên không biết xấu hổ này...! >~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trù Diễm.

Bị hơi thở đế vương phả vào mặt, Tống Tiêu theo bản năng hơi rụt người lại, thế nhưng giường kí túc xá quá hẹp, mới dịch một chút lưng đã áp sát vào tường, không còn đường lui.

Tống Tiêu nuốt một ngụm nước bọt: "Thần..."

Đúng lúc này...

"Đại giang hướng đông lưu í a ~ thiên thượng tinh bắc đầu í à ~" Tiếng chuông điện thoại khí thế ngắt trời réo vang.

Tống Tiêu cuống quýt chụp lấy di động, không dám liếc nhìn sắc mặt Ngu Đường lúc này, cũng không nhìn xem người gọi là ai đã bắt máy.

"Tiêu Tiêu à, là ông đây!" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trung khí mùi phàn của lão gia tử. Tống Tiêu sững sờ tại chỗ.

Ngu Đường sầm mặt đứng thẳng người dậy, không biết Tư Đạt Thư kiếm cái bài nhạc chuông vô duyên này ở đâu ra, đúng là phá hoại bầu không khí, phải đổi ngay mới được.

Ông nội, ông ngoại Tống Tiêu đều đã lớn tuổi, năm đó xảy ra chuyện Khâu Minh Diễm, ông nội vô cùng tức giận, suýt chút nữa đã đánh gãy chân Tống Tử Thành. Sau đó mẹ Tống Tiêu qua đời, ông nội mới không thêm quân nữa, nhưng vẫn xem thẳng con không vừa mắt, hai cha con một năm không biết gọi điện cho nhau được mấy lần.

Cuối tuần trước nhận được cuộc điện thoại của Tống Tiêu, biết cháu trai mình bị Tống Tranh tạt nước sôi, lập tức dùng dằng lừa giận: "Làm loạn cả rồi... Tiêu Tiêu chờ đó, ông nội xả giận cho con." Lúc đó lão gia tử chỉ nói một câu như vậy rồi cúp máy. Tống Tiêu cũng không đoán được ông lão sẽ làm gì, y chỉ hi vọng trường bối trong nhà có thể quản được phụ thân, y không cần những thứ ngoại phòng tạp nham kia.

Tống Tiêu nhìn dãy số trên màn hình di động, rõ ràng là số bàn ở nhà: "Ông nội, ông đang ở thành phố A sao?"

"Phải, chờ cuối tuần này con về là có thể gặp ông rồi," Lão gia tử liếc mắt trừng Tống Tử Thành một cái, "Ông có đem thuốc mỡ trị bỏng gia truyền lên cho con, bôi vào sẽ không để lại sẹo."

Cúp điện thoại, ông nội Tống nhìn sang thẳng con mình: "Ngày mai đem thuốc trị bỏng qua cho Tiêu Tiêu."

"Con bảo Tiểu Tư đi ngay." Tống Tử Thành ngoan ngoãn ngồi nép trên sofa, như học sinh tiểu học phạm lỗi đang chờ người lớn phê bình.

Lão gia tử vừa nhìn thấy bộ dáng này của hần liền tức giận, giờ gây quét qua, "Nếu như thằng bé không phải vô cùng uỷ khuất, thì có đến mức gọi cho ông già này không? Ruột cuộc anh làm cha kiểu gì vậy hả?"

Tống Tử Thành nhảy bắn lên như lò xo, hung hiểm tránh thoát được đường gây của lão gia tử: "Ba, ba đừng nóng giận!"

...

Tống Tiêu bên này vẫn chưa biết tình cảnh nước sôi lửa bỏng của ba mình, y đang buồn bực không biết làm sao tắm bây giờ, một tay tắm rất tốn sức, hôm qua gội đầu còn chưa sạch nữa là.

Cuối cùng Tống Tiêu đành lấy bao tay y tế đeo vào, mở buồng tắm có vòi hoa sen, xả nước làm ướt đầu, giờ tay định lấy dầu gội, đột nhiên lại sờ trúng một mảnh vải vóc mềm mại.

"A?" Tống Tiêu bị nước xối đến không mở mắt ra được, bèn lúc lắc đầu cho ráo nước, ngẩng đầu lên mới phát hiện hoàng thượng quần áo chỉnh tề không biết đã chen vào từ lúc nào.

"Đừng động, nâng tay lên." Ngu Đường bắt lấy hoàng hậu tròn tuột tuột như con cá chạch, đồ dầu gội ra tay bắt đầu xoa tóc y.

Tống Tiêu nghe lời giờ cánh tay bị thương lên: "Tớ tự tắm được mà..."

Thân thể thiếu niên thon dài trắng nõn, làn da bị hơi nước bốc lên làm cho ửng hồng một mảnh, thoát nhìn đặc biệt... ngon miệng, Ngu Đường nhin không được kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người: "Cúi đầu..."

Tống Tiêu ngoan ngoãn làm theo, cảm giác hoàng thượng đang lấy vòi hoa sen, bắt đầu xả tóc cho mình: "A..."

Hoàng đế bệ hạ nào có hầu hạ ai tắm rửa bao giờ, không biết luồng cuồng thế nào lại dội thẳng nước vào tai Tống Tiêu, vốn dĩ muốn nhân cơ hội này chiếm chút tiện nghi, ai ngờ lại bị Tống Tiêu không hiểu sao mà gây dục kịch liệt, bọt xà phòng cứ thế bắn hết lên người hần, cả người trắng toát từ đầu đến chân.

Sau một hồi tắm rửa chẳng khác gì đi đánh trận, Tống Tiêu bọc khăn tắm lớn ngồi trên giường mình, nghiêng đầu sang bên tai bị vô nước. Ngu Đường tự tắm rửa xong xuôi lau tóc đi ra, phát hiện Tống Tiêu đang ngồi trên giường nhéo nhéo lỗ tai, động tác trông chẳng khác gì con thỏ nhỏ, nhin không được mím môi cười, nhanh chân đi tới, bế cả người cả khăn tắm lên.

Tống Tiêu giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Ngu Đường vác lên vai, dốc ngược đầu xuống.

Nước ngạt trong lỗ tai chậm rãi tản ra, chảy ra ngoài, tiếp đó lại một trận trời đất quay cuồng, Tống Tiêu giãy dựa bò ra khỏi khăn tắm, phát hiện mình đã bị dúi đến trên giường hoàng thượng.

"Hoàng thượng?" Tống Tiêu ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hấn.

"Hôm nay mười lăm" Ngu Đường nghiêm túc kéo màn che lại, đẩy Tống Tiêu vào giường trong, sau đó cầm lấy cánh tay bị thương của y bắt đầu thay thuốc.

"À." Tống Tiêu ngo ngắc đáp lời, nhìn Ngu Đường thuần thực bôi thuốc cho mình. Bàn tay của hấn rất đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đôi tay này có thể cầm bút, cũng có thể cầm đao, cầm đao khai cương khuếch thổ, cầm bút quốc thái dân an, bây giờ, bàn tay này đang cầm lấy tay y, tỉ mỉ bôi thuốc cho y.

Trong lòng tự dưng dâng lên cảm giác chua xót, còn có một chút thoải mái không nói nên lời, Tống Tiêu cong mắt cười nhìn hấn, người này cho dù bất cứ lúc nào cũng đều đối xử tốt với y hết mức có thể, cho dù chưa bao giờ biểu đạt thành lời.

Cánh tay bị thương, rất nhiều chuyện Ngu Đường không cho y làm, tỉ như việc chép bài tập. Trước đây phải viết hai phần, bây giờ chỉ cần viết phần của mình là được, còn những môn phải viết nhiều như lịch sử, chính trị... tất cả đều bị Ngu Đường ném cho Độc Cô Âm phía sau.

[Heo: Tiểu Âm đáng êu bị vợ chồng nhà này ăn hiếp >.< ô ô...]

Độc Cô Âm yên lặng chép bài tập cho hai người nào đó, trong khi bài của mình thì lại ngang nhiên để trống.

"Độc Cô Âm, tại sao không chịu làm bài tập?" Giáo viên chủ nhiệm rất tức giận, gọi Độc Cô Âm vào văn phòng nói chuyện.

...

Tống Tiêu đã học xong sinh học và hoá học cấp hai, chỉ có vật lý là còn vài chỗ chưa hiểu lắm. Bình thường mỗi khi hết tiết Tống Tiêu sẽ cầm sách đi hỏi giáo viên vật lý, nghỉ giữa giờ không đủ thời gian thì chạy lên tận văn phòng đề hỏi.

Làm thầy vật lý có ấn tượng vô cùng sâu sắc với đứa học trò chăm chỉ này, thế là chọn Tống Tiêu làm đại diện khoa, mỗi ngày phụ trách thu gom bài tập các bạn trong lớp.

Độc Cô Âm bị gọi đi rồi, một tay Tống Tiêu không thể ôm hết bài tập lên văn phòng được, chỉ có thể đưa ánh mắt chờ mong nhìn sang hoàng đế bệ hạ bên cạnh.

Ngu Đường liếc nhìn Tống Tiêu một cái, còn chưa kịp mở miệng câu nào, Luru Lộ bàn trên đã xung phong.

"Tống Tiêu, tay cậu đang bị thương, để tớ bê giúp cậu nha." Nói xong, Luru Lộ liền ôm lấy một chồng bài tập.

Kể từ hôm nhận được chữ ký Đại Vệ, cả tuần nay Luru Lộ vẫn luôn nhiệt tình với y như vậy, Tống Tiêu có chút ngượng ngùng: "Không cần đâu, để tớ..."

Lời còn chưa dứt, Luru Lộ đã ôm bài tập đi ra ngoài, Tống Tiêu đành phải đuổi theo sau.

Hoàng đế bệ hạ bị xem nhẹ nhất thời đen mặt.

...

"4G, 4G kìa!" Mới ra khỏi cửa, một trận tiếng hú hét xuyên qua hành lang lớp học, theo âm thanh càng lúc càng lớn, bốn nam sinh mặc áo khoác đen chậm rãi đi trên hành lang.

Tống Tiêu xoay người, chuẩn bị rẽ sang hướng khác để đi, nào ngờ một đám nam sinh từ đâu xuất hiện tạo thành một bức tường người bao vây Tống Tiêu lại.

"Ha, đưa có mấy cuốn bài tập mà cũng phải nhờ nữ sinh bê giúp nữa à?" Thẩm thiếu gia xi cười một tiếng, thông thả tiến lại gần Luru Lộ.

Thật tình mà nói, Tường Thẩm Hàn Dương bốn đại thiếu gia quả thực rất đẹp trai, theo khoảng cách ngày càng rút ngắn, tim Luru Lộ cũng đập nhanh theo. Chỉ thấy Thẩm thiếu duỗi một cánh tay, nhẹ nhàng giơ lên, bài tập trên tay Luru Lộ cứ thế ào ào rơi xuống, tán loạn trên sàn nhà.

[Heo: Luru Lộ Lộ à, cô thiệt dễ bị trai nó dụ a /(=_=)]

"Á..." Luru Lộ giật mình hét lên.

Bài tập rơi tán loạn trên sàn nhà, một số còn bị rơi xuống lầu dưới, học sinh tụ tập trên hành lang ngày càng đông, đều xúm lại đây xem náo nhiệt.

"Nhãi con, lần trước dám cho bọn tao leo cây, hại bọn tao bị ghi tội, bây giờ chính là lúc tính sổ với mày." Tường thiếu gia nhắc chân, dẫm lên một cuốn bài tập.

Điểm chuyên cần ở trung học Thánh Mông đối với học sinh có ý định du học là rất quan trọng. Cho nên trường học luôn cho học sinh một cơ hội cuối cùng trước khi trừ điểm.

Nếu như muốn xử lý kỷ luật học sinh, trước tiên phải có một thời gian quan sát, như như trong thời gian này mà học sinh không tiếp tục tái phạm sai lầm như huỷ bỏ kỷ luật.

Lần trước 4G có ý đồ đánh lén bảo vệ nhưng đã bị chế phục, trường học đã cho bọn họ thời gian hai mươi ngày quan sát, cho nên quãng thời gian trước 4 vị này mới an tĩnh như thế, không đến tìm Tổng Tiêu gây phiền toái.

"Đi, chúng ta vào nhà vệ sinh nói chuyện." Vóc dáng Hàn thiếu tương đối cao lớn, cười híp mắt đi tới, dùng sức nắm lấy bả vai Tổng Tiêu, vờ quan hệ giữa hai người họ rất tốt, kéo y đi hướng nhà vệ sinh.

"Xả rác bữa bãi trừ 3 điểm, kéo bè kết phái trừ 10 điểm." Giọng nói của Hội trưởng đại nhân từ phía sau truyền đến, Tổng Tiêu quay đầu lại, liền thấy Ngu Đường cầm cuốn sổ bìa đen đi tới, đưa cho Tổng Tiêu.

"Mày nói cái gì?" Cánh tay Hàn thiếu giơ ra khựng lại giữa không trung, tên này nói nhầm cái gì vậy? Không thấy bọn hắn đang tiến hành "Hoạt động trên đường" hay sao? Trừ điểm cái gì?

Tổng Tiêu mở sổ ra, bên trong là bảng danh sách điểm trừ, nhanh chóng tìm đến lớp "năng khiếu 10-3", ghi chú "-13 điểm".

"Còn các người học lớp nào?" Ngu Đường nhìn đám nam sinh chặn đường lúc này.

"Mày quản được sao?" Đám nam sinh hô hố cười to.

Ngu Đường liếc nhìn bảng tên bọn họ một cái, ngữ điệu thông thả nói: "Lớp 10-4, 10-5 tổng cộng mười hai người cố ý gây mất trật tự trên hành lang, mỗi lớp trừ 5 điểm."

Tổng Tiêu cẩn thận ghi chép lại tất cả.

Những nam sinh này nghe vậy nhất thời không cười được nữa, lúc này mới chú ý tới phù hiệu hội học sinh bên dưới bảng tên hai người, mà một cái trong đó còn viết hai chữ "Hội trưởng" màu đỏ tươi!

"Đưa nào ném bài tập đây?" Giọng nói thầy chủ nhiệm khoa vang dội từ dưới lầu lên, học sinh đang xem náo nhiệt nháy mắt đã giải tán, "ai về nhà nấy".

Tổng Tiêu đang định xuống lầu nhặt bài tập lại bị Ngu Đường ngăn lại, đưa sổ ghi chép cho Độc Cô Ám vừa mới từ văn phòng trở về, bảo hắn đưa cho Hình bộ Thượng thư bên khối mười một.

Nghỉ giữa tiết bốn, phát thanh trong phòng học bỗng nhiên truyền đến giọng nói lạnh như băng của Hình bộ Thượng thư.

"Thông báo phê bình, bốn học sinh lớp năng khiếu 10-3 vứt rác bữa bãi, kéo bè kết phái, tổng cộng trừ 13 điểm. Mười hai học sinh lớp 10-4, 10-5 làm mất trật tự trên hành lang, mỗi lớp bị trừ 5 điểm."

Nhóm giao viên chủ nhiệm đang nhàn nhã cắn hạt dưa trong văn phòng cũng nghe được thông báo này, hạt dưa trên miệng lập tức rơi xuống đất.

[Heo: Máy tính nhà tui hư rồi mấy bn oi, chương này là tui viết bằng điện thoại đó, ô ô ô... Phải edit ra giấy trước, xong rồi nhập vô bằng điện thoại, khổ gì đâu, kiểu này chắc tui chết sớm quá ~(7 0 7)~]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ông Nội.

Điểm chuyên cần này có ảnh hưởng nhất định đến tiền thưởng cuối tháng của các giáo viên. Trước kia trước khi trừ điểm còn có phòng giáo vụ xem xét lại, hiện tại trực tiếp ném cho hội học sinh, một khi thông báo đã phát ra, thì sẽ không sửa lại được nữa.

Sau khi nghe xong thông báo, chủ nhiệm lớp 10-4, 10-5 hùng hù hỏ hỏ trở về lớp học, chủ nhiệm năng khiếu 10-3 chỉ rầu rĩ thờ dài, khỏi cần nghe tên cũng biết là bốn tên nào gây họa rồi!

Những ngày sau đó, nhóm 4G cuối cùng cũng nếm trải được kết cục của việc đắc tội với Hội trưởng hội học sinh.

Sáng sớm chạy bộ, nhóm 4G mặc trang phục thể thao màu vàng kim sáng lấp lánh, một bên chạy bộ, một bên vẫy tay chào hỏi các fan hâm mộ.

Học viên trực nhật Bộ binh cầm bảng biểu xem đến vui vẻ. Thành viên của ban thể dục có thể miễn chạy bộ buổi sáng, chỉ có nhiệm vụ đứng quan sát các bạn học chạy, cho nên có nhiều nữ sinh muốn đăng ký vào ban này.

"Hàn thiếu lại đổi giày mới nữa ư?" Hai cô học viên Bộ binh châu đầu cùng một chỗ, hào hứng bàn luận về đôi giày mới cực ngầu của Hàn đại thiếu gia.

"Nhìn kia, là hội trưởng đó!" Hai người lúc này mới phát hiện hội trưởng đại nhân chỉ chạy sau 4G có vài bước, trên người rõ ràng là đồng phục thể thao màu đen đơn điệu, chẳng hiểu sao khi mặc lên người Hội trưởng đại nhân lại đạt hiệu ứng thẩm mỹ tốt như vậy, so với bộ đồ thể thao vàng kim phiên bản giới hạn của nhóm 4G còn đẹp hơn gấp mấy lần.

"Trời đất coi, hội trưởng nhìn tui kia!"

"Mơ mộng cái gì? Hội trưởng là bảo các cô đánh dấu bốn tên ngu ngốc kia lại! Còn không mau làm." Binh bộ Thương thư mặt mũi sa sầm xuất hiện, sáng nay vừa bị hội trưởng "giáo huấn" một lần, không thể tiếp tục lơ là nữa.

Vì vậy, năng khiếu 10-3 vì bốn học sinh chạy bộ không nghiêm túc, trừ 1 điểm.

Đến giờ nghỉ trưa, có nữ sinh cầm một phong thư màu hồng phấn đi đến, lấy dũng khí đứng trước mặt Trương đại thiếu gia: "Cái, cái này... cho cậu..."

Trương thiếu gia tiếp nhận lá thư, mỉm cười, sau đó không thèm liếc mắt một cái ném xuống đất, xoay người rời đi.

"A a a, thật ngầu!" Một đám nữ sinh nhỏ giọng hú hét.

Cùng lúc đó, học viên Bộ binh tình cờ đi ngang qua, thuận tay móc ra bảng biểu, "Bạn Trương Vân Thiên lớp năng khiếu 10-3 xả rác bừa bãi, trừ 3 điểm."

Chưa đầy một tuần lễ, điểm chuyên cần lớp năng khiếu 10-3 đã bị trừ sạch. Giáo viên chủ nhiệm nhìn con số không to tổ tướng trên bảng thông báo, thâm nhủ với lòng mình, kiểm chế, phải kiểm chế, cuối cùng vẫn không tài nào kiểm được nữa, nổi giận đùng đùng, xuất đòn sát thủ -- gọi phụ huynh.

Đòn sát thủ vừa ra, các thiếu nam thiếu nữ vẫn đang đắm chìm trong giấc mộng nhất thời chán tỉnh.

Trưởng quý tộc ở Hoa quốc sao mà giống trưởng quý tộc trong phim thần tượng cho được, từ chế độ giáo dục cho đến cách quản lý đều kém xa cảnh tượng lý tưởng trong phim truyền hình.

Phụ huynh bốn vị Trương Thẩm Hàn Dương vốn cứ tưởng chỉ cần bỏ một số tiền lớn thì con cái mình có thể nhận được sự chăm sóc đặc biệt từ phía trường học, nào ngờ trường học lại "chăm sóc" kỹ đến nỗi thằng con đầu đầy lông vàng, kéo bè kéo lũ trong trường học, đến nỗi phải xách về nhà giáo dục lại.

Nghiêm trọng hơn lại là, giáo viên vật lý của lớp 10-1, 10-3 lại cùng một người.

"Nghe nói bài tập lớp 10-1 bị học sinh lớp mấy em ném, mấy em nói coi phải làm sao đây?" Thầy giáo vật lý hoà ái dễ gần nhìn đám học sinh, "Cho nên lớp các em phải chịu trách nhiệm chép lại bài tập cho lớp 10-1."

Cả lớp 10-3 truyền ra một trận tiếng kêu rên.

...

"Dựa vào cái gì mà bắt chúng ta chép, đũa nào ném thì đi mà chép!" Trong lớp có người không vui, đập bàn.

"Phải đó, ai ném thì người đó viết!"

Cộng đồng fan hâm mộ 4G bởi vì một phần bài tập vật lý mà đứng trước nguy cơ sụp đổ.

Hiện thực vẫn luôn tàn khốc như vậy.

Không có 4G đến gây chuyện, mỗi ngày của Tống Tiêu trôi qua đặt biệt an nhàn, có điều kể từ hôm đó đêm nào cũng bị hoàng thượng lôi lên giường hân, cái này không được nhân cho lắm.

"Tối nay ta không đọc sách." Tống Tiêu nỗ lực từ trên người Ngu Đường lật xuống, chạy về giường mình.

"Ồ đây với trẫm." Hoàng thượng bắt được người, ấn về trong chăn.

"Hôm nay cũng không phải mười lăm." Tiếp tục khán nghị, không phải y không thích ngủ cùng Ngu Đường, chỉ là thân thể thiếu niên khó tự kiềm chế, buổi sáng thức dậy luôn có chút lúng túng.

"Trăm ngũ với vợ mình, còn phải xem ngày?" Ngu Đường không hề bị lay động, bắt cánh tay bị thương của Tống Tiêu đặt trong tầm mắt, tránh bị đè lên.

Một câu làm y mắc nghẹn, tức giận vùi mặt vào chăn, một lúc sau mới kịp phản ứng, đời này bọn họ vẫn chưa kết hôn cơ mà! Thò đầu ra chuẩn bị biện giải, lại phát hiện Ngu Đường đang chăm chú nhìn mình không chớp mắt.

"Cậu nhìn gì..." Tống Tiêu bị hấn nhìn đến ngứa ngáy, ngón chân giấu trong chăn nhin không được cuộn tròn cuộn tròn.

Ngu Đường nhìn y không nói lời nào, nửa ngày sau mới phun ra một câu: "Sắp tới kỳ nghỉ dài hạn rồi, đến nhà tớ làm bài tập đi."

"... Không đi!"

Chỉ mỗi vấn đề có đi hay không, hai người bàn bạc đến tận nghỉ hè vẫn chưa xong xuôi.

Ngu Đường đưa Tống Tiêu đến trước cửa nhà, nhìn y hào hứng chạy vào gặp ông nội, buồn bực hừ lạnh một tiếng. "Sở tay hướng dẫn tình yêu" nói, nếu muốn tình cảm giữa hai người trở nên thân thiết hơn, trước tiên phải làm cho đối phương có cảm giác an toàn, nhưng Tống Tiêu hết lần này đến lần khác từ chối đến nhà hấn, hai người làm sao cơ hội xây dựng tình cảm cho được?

"Có lẽ cuốn sách đó không phù hợp với người." Độc Cô Âm cung kính nói, kể đó lục lại cặp sách, lôi ra một cuốn sách bìa đỏ.

"Gì vậy?" Ngu Đường nhận lấy, cau mày đọc tiêu đề - "Tổng tài bá đạo yêu tôi."

"Nữ sinh trong lớp nói bây giờ đang thịnh hành kiểu đương như thế này." Độc Cô Âm mặt đơ nói một cách nghiêm túc, tuy mấy chuyện yêu đương này hấn cũng chẳng hiểu là bao, nhưng thân là một ám vệ trung thành, nhiệm vụ của hấn là phải thu thập tất cả các tin tức hữu dụng cho hoàng đế bệ hạ.

"Thật không?" Ngu Đường nhìn cuốn sách trong tay, rơi vào trầm tư.

...

Ông nội Tống năm nay hơn sáu mươi tuổi, nhưng thân thể vẫn cường tráng, thỉnh thoảng hơi bị đau khớp cho nên mới phải chống gậy, trên căn bản không cần thiết. Lão gia tử đọc báo trong phòng khách, nghe tiếng Tống Tiêu trở về vội vàng ra đón.

"Tiêu Tiêu, còn nhớ ông không?" Ông nội Tống cười ha hả nói, ông đã nghe chuyện Tống Tiêu mất trí nhớ, cũng biết chứng từ kỳ trước đây của y đã khôi hấn, nói cho cùng thì đây cũng là chuyện tốt.

Tống Tiêu sững sờ nhìn lão gia tử tinh thần quắc thước trước mắt, hai mắt từ từ đỏ lên: "Tổ phụ!"

Tổ phụ của y kiếp trước từng là quan cư nhất phẩm, người từ nhỏ đã bệnh vực y trước phụ thân, người không tiếc mạng bảo vệ y trước mặt tiên đế, với ông lão này giống nhau như đúc!

Năm đó khi tiên đế phát hiện thái tử diện hạ đối với y tự như mê luyến, dự định giết y để bảo toàn thanh danh thái tử.

"Lão thần nguyện đem tính mạng của mình đổi lấy một con đường sống cho tôn nhi, cầu xin hoàng thượng khai ân." Lão nhân râu tóc bạc trắng, quỳ lạy dưới chân đế vương, dùng vinh quang cả đời mình để khẩn cầu.

Tiên đế trầm mặc rất lâu, cuối cùng đành phải thở dài: "Thôi, bắt quá chỉ là lời đồn đại."

Sau đó chuyện này cứ thế chôn vùi vào quá khứ, thái tử Ngu Cẩm Đường tại ngoại chinh chiến cho đến nay vẫn không hề biết được.

Chỉ có Tống Tiêu biết, tiên đế lúc đó là thật sự muốn giết y.

Một đời luân hồi lại vẫn có duyên làm tôn tử, nhất định là ông trời có mắt, cố tình bù đắp lại thua thiệt kiếp trước cho y.

"Con vẫn còn nhớ ông sao!" Ông nội Tống hết sức kinh ngạc, vỗ lưng đứa cháu yêu, "Tốt, tốt lắm, cháu ngoan của ta!"

Tống Tử Thành nhìn cảnh tượng máu mủ tình thâm của hai ông cháu, cảm thấy có chút chua xót, vốn dĩ hấn luôn vì chuyện con trai chỉ nhớ mình mình mà kiêu ngạo, không ngờ thằng bé còn nhớ cả ông nội Tống.

Tổ tôn ba đời tụ hội một lần, com nước xong xuôi, lão gia tử ho khan một tiếng nói: "Hiện tại nam nhân trong nhà đều có mặt đủ, chúng ta phải mở một cuộc họp gia đình."

Tống Tiêu lấy bộ trà cụ, ngâm một bình Quân Sơn ngân lá cho lão gia tử.

"Tống Tranh cả gan tạt nước sôi Tống Tiêu, tâm địa quá độc ác, loại con cháu như thế này, Tống gia chúng ta không dám nhận!" Lão gia tử dùng gậy gõ lên sàn nhà một cái.

"Vâng, con cũng nghĩ vậy." Tống Tử Thành trước mặt ba hấn, ngoan ngoãn như con chim cút.

"Về phần cô gái đang có mang kia," Lão gia tử nói đến đây, sắc mặt lại sa sầm, nhin không được lại trừng thẳng con một cái, "Cho ít tiền rồi đuổi đi."

Chỉ vì một cái danh phận, không ngại công khai bí mật trong công ty, dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, sau đó lấy con cái làm bia đỡ đạn, rước loại phụ nữ lòng dạ độc ác như vậy vào nhà, từ nay về sau Tổng Tiêu khẳng định sẽ không có ngày yên lành.

"Nhưng mà... ba, đứa nhỏ là vô tội." Tổng Từ Thành có hơi do dự, không phải hẳn chưa từng nghĩ đến việc bảo Trác Tĩnh Tĩnh phá thai, nhưng mỗi khi nghĩ đến đứa con vô tội hẳn lại không nổi.

"Vô tội? Nó có người mẹ như vậy làm sao mà vô tội cho được!" Lão gia tử chỉ tiếc rên sắt không thành thép, đập gậy lên sàn, "Ngày mai lập tức đi giải quyết cho ta!"

Tổng Tiêu từ đầu đến cuối vẫn không chen lời, chỉ yên lặng ngồi một bên vừa pha, vừa uống trà.

Tổng Từ Thành bị lão gia tử giáo huấn một phen, cuối cùng cũng có chút tỉnh táo lại, nửa đêm gọi điện thoại cho Trác Tĩnh Tĩnh: "Ngày mai sau khi kết thúc buổi họp báo, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện."

Thời gian nghỉ hè đối với người trong giới giải trí không phải kỳ nghỉ mà là khoảng thời gian rất tốt để kiếm tiền. Bộ phim truyền hình mới của Trác Tĩnh Tĩnh sẽ được công bố vào ngày mai.

"Được." Khi Trác Tĩnh Tĩnh nhận được cú điện thoại này, trong lòng đã có dự cảm không tốt, không khỏi đưa tay bưng kín bụng.

Bây giờ cô ta đang ngồi trong phòng bệnh của một bệnh viện tư nhân.

"Tôi đã nhắc nhở cô từ trước rồi, cô có thói quen sảy thai(*), phải chú ý tránh thai chứ." Vị bác sĩ này rất quen thuộc với Trác Tĩnh Tĩnh, nhìn bộ dáng chật vật lúc này của cô ta, không khỏi thờ dãi.

(*): Dân gian hay gọi là "sảy thai quen dạ", nguyên nhân chủ yếu là do tử cung ngắn, khó giữ được thai, mang thai không quá 3 tháng là sảy. Người bệnh này tuy dễ có thai nhưng rất khó giữ thai, gần như là một chứng bệnh vô sinh.

"Tôi không thể gánh phần tội này, cô phải giúp tôi." Trác Tĩnh Tĩnh kéo tay nữ bác sĩ, trong mắt tràn đầy quyết tâm dù chết cũng phải kéo người theo cùng.

"Vậy cô nên tranh thủ thời gian đi, đã có dấu hiệu xuất huyết rồi, không giữ được mấy ngày nữa đâu."

Ngày hôm sau, trong buổi họp báo phim mới, nữ chính Trác Tĩnh Tĩnh đột nhiên ngã xuống bất tỉnh tại hiện trường. Có người gọi cấp cứu 120, không lâu sau bác sĩ chạy tới, phát hiện ra một tin tức động trời, Trác Tĩnh Tĩnh có thai!

Truyền thông có mặt tại hiện trường, nháy mắt giống như vừa bom máu gà(*), như ong vỡ tổ mà xông đến xe cứu thương vẫn chưa kịp kéo đi, vô số micro đưa tới bên miệng Trác Tĩnh Tĩnh.

(*): Bom máu gà gây kích thích.

"Không ngờ lại xảy ra tình huống như thế này, làm phiền mọi người rồi," Trác Tĩnh Tĩnh quay mặt về phía ống kính, bộ dáng thấp thỏm lo âu lại có chút ngọt ngào ngượng ngùng, "Đúng, tôi đã mang thai được chín tuần, Tổng tiên sinh và tôi đang chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới."

"Rộp--" Tổng Từ Thành đưa xe đến hiện trường chuẩn bị đón Trác Tĩnh Tĩnh đi nói chuyện, vừa vặn nghe được câu nói này, ly cà phê trong tay bị bóp đến biến dạng.

"Ha ha ha..." Khi truyền thông Đại Nhật nhận được tin tức này, Ngụ Đạm cười đến ngã tới ngã lui, "Tổng Từ Thành ơi Tổng Từ Thành, cho dù tôi không ra tay, ông cũng bị lũ đàn bà chơi chết, ha ha ha!"

Tiểu kịch trường:

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sảy Thai.

"Cô có biết mình đang làm cái gì không?" Kết thúc buổi họp báo, Tổng Từ Thành lôi Trác Tĩnh Tĩnh lên xe.

"Không làm vậy thì phải làm sao bây giờ?" Trác Tinh Tinh ôm mặt oà khóc, "Hôm nay anh muốn gặp em nói chuyện, không phải là muốn kêu em đi phá thai sao?"

Tổng Từ Thành im lặng, thì ra là cú điện thoại tồi qua phá hoại: "Tôi chỉ muốn tìm cô thương lượng, có ép cô đi phá thai bao giờ? Cô cố tình làm lớn chuyện này lên, tuyên bố trước giới truyền thông như vậy, cô nghĩ làm vậy là tôi sẽ sợ cô?"

Trác Tinh Tinh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt bùng bùng lửa giận của Tổng Từ Thành, trong lòng cũng có chút sợ hãi, Tổng Từ Thành dù sao cũng là người lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, mặc dù bị người khác bắt được nhược điểm, nhưng thủ đoạn giao thiệp của hắn nhiều vô kể, nếu như thật sự chọc giận hắn, một câu nói của hắn cũng có thể chìm chết cô trong cái giới này.

Khẽ cắn răng, cô ta từ một tiểu ngôi sao hạng ba leo lên được vị trí như ngày hôm nay, từng nếm qua không biết bao nhiêu khổ sở, nếu bây giờ mất đi hậu đài vững chắc này, con đường sau này chắc chắn sẽ không dễ đi như trước nữa, cho nên cô ta tuyệt đối không được buông tay. Trác Tinh Tinh kéo tay Tổng Từ Thành, khóc đến lạc cả giọng: "Em sai rồi, chỉ vì em quá yêu anh. Lúc trước nghe tin anh sắp kết hôn với Khâu Minh Diễm em mới phát điên lên, mới bất chấp thủ đoạn, em không thể để anh kết hôn với người khác..."

...

Tổng Tiêu xem truyền hình trực tiếp trên TV cùng ông nội Tổng, mới ý thức được tình huống lúc này, đúng như dự đoán, giữa trưa Tổng Từ Thành gọi điện thoại về, nói chuyện này có chút phiền toái, trước tiên cần phải làm yên lòng Trác Tinh Tinh đã.

"Chẳng làm gì ra hồn!" Lão gia tử tức giận ném chum trà trong tay.

Tổng Tiêu nheo mắt lại, cảm thấy việc này không đơn giản như vậy, nếu nói Trác Tinh Tinh tính dùng đứa bé để gả và nhà này, vậy lúc trước tại sao còn có ý ngã vào người Tổng Tiêu làm gì?

Sáng ngày hôm sau, Tổng Tiêu đẩy cửa phòng ra, phát hiện trong phòng khách xuất hiện một vị khách không mời.

Trác Tinh Tinh ăn mặc vô cùng đoan trang khéo léo, mang theo túi lớn túi nhỏ quà tặng, mỉm cười dịu dàng ngồi trên sofa trò chuyện với lão gia tử mặt đầy sương lạnh. Tổng Từ Thành đã đến công ty xử lý sự vụ, hiện tại trong phòng chỉ có ông nội Tổng và di Trần.

Tổng Tiêu thu hồi chân vừa bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bấm số di động Tổng Tranh.

Chuông reo lần đầu tiên, Tổng Tranh trực tiếp ngắt máy. Tổng Tiêu gọi lại lần nữa, cuối cùng cô ta cũng chịu nghe.

"Có gì không?" Tổng Tranh mất kiên nhẫn nói.

"Bảo em một tin tốt," Ngữ điệu Tổng Tiêu vô cùng sung sướng, "Hôm nay Trác Tinh Tinh đến gặp ông nội."

Ngắt điện thoại xong, Tổng Tiêu ở trong phòng đợi một lúc lâu, mãi đến khi nghe tiếng Tổng Từ Thành trở về, lúc này mới thông thả xuống lầu.

"Sao cô lại ở đây?" Tổng Từ Thành ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Trác Tinh Tinh, quay sang đối diện với khuôn mặt băng lãnh của lão gia tử, nhất thời lúng túng.

"Em nghe nói bác trai lên đây, cho nên muốn đến thăm bác." Trác Tinh Tinh dùng dư quang liếc nhìn bóng dáng Tổng Tiêu đang xuống lầu, nói tiếp, "Hôm nay lần trước có chút hiểu lầm với Tiêu Tiêu, nhân tiện đến xin lỗi thẳng bác."

Tổng Tiêu chậm rãi đi xuống, ngồi bên cạnh lão gia tử.

"Tiêu Tiêu, đây là quà đi tặng con," Trác Tinh Tinh nhìn thấy Tổng Tiêu, lập tức đứng lên, nhắc gói quà được gói gói tinh xảo đưa qua, "Chuyện lần trước ở phim trường là lỗi của di, di xin lỗi con."

Tổng Tiêu không hề liếc nhìn gói quà lấy một cái, khề hất cằm, "Đặt trên bàn đi."

Trác Tinh Tinh lúng túng cầm gói quà trên tay, ưỡn khuỷu liếc nhìn Tổng Từ Thành một cái, lúc này mới chịu đặt quà xuống.

Bộ dạng ra vẻ của Trác Tinh Tinh làm lão gia tử chán ngán không thôi, bèn hắn giọng một tiếng: "Trác tiêu thư chịu bỏ chút thời gian quý báu đến thăm già này, ta đây rất vui, nhưng có vài lời ta phải nói trước."

Tổng Từ Thành mở miệng định nói gì đó lại bị ba hắn trừng mắt một cái, thức thời ngậm miệng lại.

"Tổng gia chúng ta tuy thích tôn từ, nhưng cũng không đến nỗi hạ mình đi cưới loại phụ nữ tâm địa độc ác vào nhà," Ông nội Tổng dùng gậy gõ lên mặt sàn, "Tuổi còn trẻ, tiền đồ sáng lạng, hà cớ gì phải đi làm mợ kẻ người khác?" Mặt Trác Tinh Tinh bị những lời này làm cho đỏ bừng, ánh mắt mất kiểm soát, bèn cúi đầu che dấu cảm xúc trong mắt, lần nữa ngẩng đầu lên, nước mắt từng giọt từng giọt lớn như hạt đậu rơi xuống: "Bác trai, con thật lòng yêu thương Từ Thành, hơn nữa, đây còn là đứa con đầu lòng của con, con không nỡ bỏ nó..."

Nói rồi, Trác Tinh Tinh đứng dậy, nỗ lực kéo tay Tổng Tiêu: "Tiêu Tiêu, trước đây là di không tốt, con cho đi một cơ hội nữa có được không?"

Tổng Tiêu rút tay lại sau lưng, nép vào người ông nội Tổng.

Lão gia từ nhìn thấy động tác tránh né của Tống Tiêu, càng tức giận hơn nữa: "Đừng chạm vào Tiêu Tiêu!" Thăng bé này trước đây từng bị tự kỉ, không thích tiếp xúc với người khác, bị người lạ chạm vào sẽ căng thẳng ngay.

Tống Tiêu hơi nheo mắt, y đã từng nghe di Trần kể về thói quen của thân thể này, mỗi khi bị người lạ chạm vào sẽ ra sức kháng cự, Trác Tinh Tinh quen Tống Từ Thành lâu như vậy, không lý nào không biết được.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ dồn dập, Tống Tiêu đứng dậy, lách ra khỏi người Trác Tinh Tinh ra ngoài mở cửa, đứng ngoài đó là hai mẹ con Khâu Minh Diễm.

Tống Tiêu vừa đẩy cửa ra, mẹ con hai người họ liền vọt vào.

"Trác Tinh Tinh, cô là đồ tiện nhân không biết xấu hổ!" Khâu Minh Diễm xông tới, túm tóc Trác Tinh Tinh kéo giật ra đằng sau.

"Á--" Trác Tinh Tinh gào lên, giấy dựa.

Trước đây Khâu Minh Diễm ý vào việc làm tình nhân nhiều năm của Tống Từ Thành, bắt nạt Trác Tinh Tinh không ít, Trác Tinh Tinh cũng ghi hận chuyện này, nên mới cố ý dụ dỗ Tống Từ Thành. Sau này chờ được thời cơ, cô ta lập tức lập kế hoạch phá hủy tiền đồ của Khâu Minh Diễm, sau đó nhờ vào cái thai buộc Tống Từ Thành phải kết hôn với mình.

Hai người thù cũ hận mới gặp lại, lao vào cắn xé lẫn nhau.

Tống Tranh cũng gia nhập vòng chiến, giúp mẹ đánh người.

Tống lão gia từ lắc đầu ngao ngán.

Tống Từ Thành đành phải can ngăn, tách hai người ra, lại bị hai người phụ nữ mất hết lý trí cào cho hai đường,

"Á!" Trong lúc hỗn loạn, Trác Tinh Tinh đột nhiên hét thảm một tiếng, ngã xuống đất, "Con trai, con trai của tôi..."

Máu tươi dọc theo quần đùi chảy ra, rất nhanh nhuộm đỏ một mảnh thảm trải sàn, tất cả mọi người đều sửng sốt.

"Các người còn đứng đó làm gì? Mau đưa vào bệnh viện!" Lão gia từ dùng gậy gõ lên mặt đất, mọi người lúc này mới bừng tỉnh lại.

Tống Tiêu vẫn thờ ơ lạnh nhạt từ đầu đến cuối, dời mắt khỏi đùi Trác Tinh Tinh, nói với Tống Từ Thành: "Phải đến bệnh viện kiểm tra kỹ càng."

Trác Tinh Tinh nghe vậy, giấy dựa nói: "Không, không thể đến bệnh viện công... đi, đi bệnh viện phụ sản Đại Ngư..."

Bệnh viện phụ sản bình thường người đông phức tạp, đúng là không thích hợp, bệnh viện phụ sản Đại Ngư là bệnh viện tư có chế độ bảo mật cực kỳ cao, Trác Tinh Tinh yêu cầu như vậy cũng đúng.

Sau một hồi người ngã người đổ, Tống Từ Thành đưa Trác Tinh Tinh đến bệnh viện, Khâu Minh Diễm và Tống Tranh không dám ở lại lâu, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại ông cháu hai người.

Ông nội Tống nhìn thảm trạng bị nhuộm đỏ, thở dài một hơi.

Tống Tiêu chỉ chú ý đến mấy chữ "Bệnh viện phụ sản Đại Ngư", tên này nghe thật quen tai, hình như là cùng hệ liệt với "Công viên giải trí Đại Ngư" thì phải.

Ngư đường ở trong sân, nhằm chán chơi đùa với Trương Hiếu Nhân: "Trương Hiếu Nhân, nhặt bóng lại đây."

Chó Husky ngu ngốc đuổi theo trái bóng, bắt được rồi cũng không biết tha về, ngậm trong miệng chạy tung khắp nơi, tự mình chơi đùa.

"Chó đần độn," Ngu Đường xì cười một tiếng, Địch Cô Ám cánh đó không xa đột nhiên chạy tới, đưa điện thoại còn đang đổ chuông cho hắn, Ngu Đường nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình điện thoại, tinh thần lập tức tỉnh táo hẳn lên.

"Bệnh viện phụ sản Đại Ngư là của nhà cậu phải không?" Giọng nói Tống Tiêu truyền từ đầu dây bên kia.

"Phải, cậu nhìn hai chữ Đại Ngư thì biết." Ngu Đường gio chân đá văng Trương Hiếu Nhân đang mon men lại gần ra, chuyên tâm nói chuyện với hoàng hậu nhà mình.

"Vậy... có thể giúp tớ điều tra chuyện này được không?" Tống Tiêu hơi ngượng ngùng, loại chuyện tranh giành đấu đá lẫn nhau này lại đi xin sự giúp đỡ của hoàng thượng, chẳng khác nào giết gà dùng dao mổ trâu. Thế nhưng ngoại trừ Ngu Đường, Tống Tiêu thật sự không biết tìm ai bây giờ. Trác Tinh Tinh là người phụ nữ bụng dạ khó lường, vụ việc sẩy thai lần này tuy không thể giá họa lên người Tống Tiêu, nhưng ai biết được còn có hậu chiêu gì nữa hay không, phòng bị sớm vẫn tốt hơn.

Bên trong bệnh viện phụ sản Đại Ngư, Trác Tinh Tinh nằm trên giường bệnh gào khóc, bác sĩ dùng ngữ điệu thương tiếc báo cho Tống Từ Thành, cái thai không còn nữa.

"Con trai của tôi... đứa con đầu lòng của tôi..." Trác Tĩnh Tĩnh vừa khóc vừa không quên luôn miệng nhắc nhở, đây là đứa con đầu lòng của cô ta, cứ như vậy mà sẩy mất.

Thật ra Tống Tử Thành cũng có chút thương tiếc đứa bé, nhưng nhiều hơn lúc này đó là cảm giác được giải thoát: "Anh sẽ bồi thường cho em." Lúc Trác Tĩnh Tĩnh đến với hắn thì vẫn là một cô gái trong sạch, vì hắn mang thai rồi lại sẩy thai, nói gì thì nói hắn vẫn phải chịu một phần trách nhiệm ở trong chuyện này.

Trác Tĩnh Tĩnh bí mật trao đổi ánh mắt với vị bác sĩ, sau đó chôn mặt vào giữa cánh tay, che giấu ánh mắt không cam lòng trong đó. Vốn dĩ muốn là Tống Tiêu đẩy cô ta, sau đó dùng điều này để uy hiếp Tống Tử Thành làm đám cưới, không ngờ giữa đường lại xuất hiện một Khâu Minh Diễm, bây giờ thì hay rồi, hai người vốn là tử thù, công sức lần này xem như đổ sông đổ bể cả.

Bác sĩ Trương Á Nam là bạn thân của Trác Tĩnh Tĩnh, trước đó đã giúp cô ta làm một phần bệnh án giả, trong đó có ghi đây là lần sẩy thai đầu tiên của Trác Tĩnh Tĩnh. Tuy nhiên, giấy tờ mặc dù có thể giả được, nhưng hồ sơ gốc được lưu trữ trong bệnh viện thì không thể sửa được.

Ngu Đường nhìn bảng hồ sơ bệnh án, không khỏi cười lạnh, Tống Tử Thành này, quả nhiên, cho dù đòi trước hay đòi này thì vẫn ngu ngốc như vậy.

"Đường Đường, con lấy bệnh án trong bệnh viện làm gì?" Bệnh viện phụ sản Đại Ngư là hạng mục do mẹ Ngu Đường quản lý, lúc Ngu Đường đòi lấy hồ sơ bệnh án, bệnh viện đã thông báo cho bà.

"Ba bạn con có tình nhân bên ngoài, cô ta cố ý đổ tội làm sẩy thai lên người cậu ấy, con sợ ba cậu ấy thật sự mắc lừa, cho nên mới giúp cậu ấy điều tra ngọn nguồn là như thế nào." Ngu Đường nửa giả nửa thật mà nói, người mẹ này của hắn không thích nhất là những người quỷ kế đa đoan, Tống Tiêu đòi trước cũng vì cái tính ngờ ngờ ngác ngác nên mới được lòng hoàng hậu như vậy.

Mẹ Ngu lấy bệnh án đọc sơ qua một lần, cau mày, "thói quen sẩy thai", nghĩa là đã sẩy thai rất nhiều lần rồi.

"Thằng bé thật đáng thương, con mau nói cho nó biết, đây không phải lỗi của nó," Mẹ Ngu đối với Tống Tiêu chưa gặp mặt lần nào có nhiều đồng tình, nghe nói đây còn là người bạn thân duy nhất của Ngu Đường khi ở trường, cho nên càng quan tâm hơn, "Mấy ngày nay bảo bạn con đến nhà chúng ta làm bài tập đi, cách những người kia xa một chút."

Mẫu hậu thánh minh! Ngu Đường yên lặng khấu tạ mẫu hậu trong lòng, trở về phòng lập tức gọi cho Tống Tiêu: "Thái hậu triệu kiến!"

=====

Tiểu kịch trường:

Thái hậu: "Bệnh viện phụ sản Đại Ngư là người bạn đồng hành đáng tin cậy của mọi nhà."

Đại phu: "Hôm nay làm giải phẫu, ngày mai có thể đi làm như thường."

Tiêu Tiêu: "Là nơi diễn ra những màn trạch đấu cung đấu hấp dẫn nhất."

Gia gia: "Hang ổ tiểu tam"

Ngư Đường ▼_▼: "Y tá, mau chuẩn bị thuốc!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Triệu Kiến.

Edit + Beta: Như Heo.

Tống Tiêu trở mặt, nửa ngày mới ý thức được những gì Ngu Đường vừa nói, đỏ mặt cầm điện thoại: "Thái... thái hậu muốn gặp ta làm gì..."

...

"Sang tên căn hộ này cho Trác Tĩnh Tĩnh." Trong phòng làm việc chủ tịch, Tống Tử Thành lấy một phần thỏa thuận bất động sản giao cho thư ký, bảo hắn đi làm việc.

Từ Đạt Thư tiếp nhận tờ giấy thỏa thuận, đây là căn hộ cao cấp nằm giữa trung tâm thành phố, tại nơi tắc đất tắc vàng như thành phố A mà nói là vô cùng có giá trị. Từ Đạt Thư ngẫm lại số tiền lương ít ỏi của mình, không khỏi thương tâm: "Mười phút nữa hội nghị sẽ bắt đầu, đây là báo cáo tài vụ tháng này, anh đọc trước đi."

Tổng Từ Thành lấy bảng báo cáo, vừa đi vừa đọc những số liệu thống kê trên đó, xem ra tình hình không mấy khả quan, lợi nhuận rất thấp.

"Bên phòng tài vụ nói nếu tình hình cứ tiếp tục như thế này, cuối năm nay chắc chắn sẽ bị thua lỗ."

Tư Đạt Thư ấn nút mở thang máy, cửa thang máy ding một tiếng mở ra, bên trong là người bên thiết kế sân khấu đến đưa thư.

"Đặt trên bàn tôi." Tư Đạt Thư chào hỏi nữ nhân vừa tới một câu, rồi vội vàng theo Tổng Từ Thành đến phòng hội nghị.

Mỹ nữ vừa đến cầm một phần chuyển phát nhanh được niêm phong đặt trên bàn làm việc của Tư Đạt Thư. Làm thư ký tư nhân của chủ tịch, Tư Đạt Thư có quyền biết tất cả mọi thứ của Tổng Từ Thành. Nhìn thư tín gửi cho Tổng Từ Thành chất chồng trên bàn thư ký Tư thì biết, thật sự ước ao a!

...

"Nếu muốn bù đắp hao tổn, cuối năm nay ít nhất cũng phải thu vào bốn triệu mới được," Tổng giám đốc tài vụ chỉ vào biểu đồ biểu diễn xu thế lợi nhuận trên màn hình chiếu, "Đầu tư năm ngoái chiếm dụng quá nhiều vốn lưu động của công ty, bù lại hạng mục năm nay không nhiều, ba bộ phim cuối năm nay chính là hy vọng thu lại lợi nhuận của chúng ta."

"Bộ do Lương đạo diễn phụ trách, bốn triệu sẽ không thành vấn đề." Nhân viên phòng đầu tư nói chen vào, lời nói như đinh đóng cột.

Tổng giám đốc tài vụ liếc nhìn người kia một cái: "Chỉ mong như vậy."

Những năm gần đây Hoa quốc học hỏi các nhà làm phim quốc tế, bắt đầu lưu hành đại chế tác, giải trí Tinh Hải cũng không ngoại lệ, năm ngoái đã đầu tư một bộ phim điện ảnh kinh phí cao. Đạo diễn là Lương Tầm Mộc nổi danh trong nước, diễn viên cũng toàn mời những nhân vật cấp bậc ảnh đế ảnh hậu, bối cảnh đầu tư hoành tráng, chỉ mỗi chi phí đầu tư thôi đã vượt xa con số bốn triệu rồi.

Trước đây Lương Tầm Mộc và Tổng Từ Thành có chút giao tình với nhau, thế nên giải trí Tinh Hải rất tin tưởng tay nghề của Lương Tầm Mộc, không tiếc đổ vào một số tiền lớn.

"Cuối tuần này bắt đầu tuyên truyền cho bộ, nhưng nhân vật chính Trác Tinh Tinh còn đang nằm viện..." Nhân viên phòng thị trường bắt đầu đưa ra kế hoạch tuyên truyền sắp tới.

...

Về phần báo cáo bệnh án, Tổng Tiêu cũng đã nhận được một bản sao tương tự, vốn định chờ Tổng Từ Thành về giao cho hắn, nào ngờ lại bị Ngưu Đường ngăn lại.

"Tớ sẽ trực tiếp gửi cho ông ta, cậu đừng xen vào."

Những chuyện này mà để Tổng Tiêu giao cho, chẳng khác nào tát một bạt tai vào mặt Tổng Từ Thành, cứ cho rằng Tổng Từ Thành hết mực yêu thương Tổng Tiêu đi chăng nữa, cũng chưa chắc hắn sẽ không thẹn quá hoá giận, trút giận lên đầu Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu cảm thấy hoàng thượng nhà mình nói cũng có lý, nói gì thì nói vẫn nên chừa chút mặt mũi cho Tổng Từ Thành. Thế là tạm thời gác chuyện này sang một bên, bắt đầu buồn phiền việc ứng phó với lệnh triệu kiến của thái hậu.

Đúng lúc này, Lý Vi Vi đến tìm Tổng Tiêu, hôm nay công ty có khoá huấn luyện kỹ năng diễn xuất, chơi rất vui, thuận đường đến rủ Tổng Tiêu đi cùng.

"Tớ hỏi này, ừm, nếu như đến nhà gặp phụ huynh, cậu nói xem nên mang quà gì bây giờ?" Tổng Tiêu đang lúc trầm tư, mơ mơ hồ hồ bị Lý Vi Vi kéo lên xe.

"Ồ, gặp mặt phụ huynh!" Lý Vi Vi ngạc nhiên nhìn Tổng Tiêu, phát hiện thái độ nghiêm túc học hỏi của y, đột nhiên nổi hứng reu reu ghẹo, "Vậy còn phải xem là loại phụ huynh nào, là mẹ vợ hay bố vợ tương lai hở?"

Tổng Tiêu suy nghĩ một chút: "Thái mẫu."

"... Cái gì?" Lý Vi Vi tròn mắt.

Xe dừng trước cửa công ty Tinh Hải, Lý Vi Vi còn chưa phục hồi tinh thần từ trong khiếp sợ, trước mắt đã đụng phải Trác Tinh Tinh ăn diện xinh đẹp.

Trác Tinh Tinh vừa bị sẩy thai, đáng lý ra phải nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi mới đúng, nhưng từ khi kế hoạch đổ lỗi cho Tổng Tiêu thất bại, lòng nóng như lửa đốt, hai ngày nay Tổng Từ Thành cũng không đến thăm cô ta lần nào, Trác Tinh Tinh mới nhịn không được chạy đến đây.

"Chị Tinh Tinh, nghe nói chị không khoẻ, sao không ở nhà nghỉ ngơi?" Mấy cô diễn viên hạng ba trong công ty nhìn thấy Trác Tinh Tinh, tươi cười đầy mặt chạy lên tiếp đón.

"Còn không phải vì bộ phim điện ảnh sắp sửa ra mắt sao, không thể làm lỡ công việc của mọi người được." Hôm nay Trác Tinh Tinh trang điểm rất đậm, che dấu nét tiêu tụy trên mặt.

Người trong công ty đều hiểu rõ, "Tổng tiên sinh" mà cô ta nói trước mặt giới truyền thông là ai, lại thêm việc Tống Tử Thành đến nay vẫn chưa lên tiếng phủ nhận, thế nên nhân viên trong công ty nhìn thấy cô ta cũng khách khí hơn trước không ít.

"Sức khoẻ của cô đã như vậy, không nên liều mạng thế nữa." Các nữ diễn viên muốn lấy lòng Trác Tinh Tinh thì nhau hỏi han ân cần, một bên chúc mừng cô ta mang thai, một bên thì khuyên cô ta nghỉ ngơi.

"Công việc mà, không thể chậm trễ," Trác Tinh Tinh xoay người lại, trùng hợp lại đụng trúng Lý Vĩ Vĩ, vừa muốn mở miệng giáo huấn đàn em không biết đi đường, ngoài ý muốn phát hiện Tống Tiêu đứng sau Lý Vĩ Vĩ, mặt thoát một cái xoay chuyển 360 độ, tươi cười đơn đả, "Tiêu Tiêu, sao con lại đến đây?"

Người trong đại sảnh yên lặng vài giây, thiếu gia đối đầu chuẩn mẹ kế, hình như sắp có trò hay xem rồi.

Bên này, Tống Tử Thành vừa họp xong, mặt mày xoa trán, công ty thua lỗ liên tục, áp lực của hắn là lớn nhất. Công ty lên sàn chưa được bao lâu, được thị trường gửi gắm rất nhiều kỳ vọng, năm ngoài đầu tư vượt mức cho bộ phim, dẫn đến việc hao tổn nguồn vốn lưu động, hắn đã bị các ban giám đốc chỉ trích một phen.

Ba bộ phim cuối năm nay, dù thế nào cũng không được để thua lỗ.

Tư Đạt Thư gõ cửa đi vào, sắc mặt cổ quái cầm một phần văn kiện đưa lên, kèm theo đó còn có tờ thoả thuận bất động sản Tống Tử Thành đưa cho hắn sáng nay.

"Sao vậy, có vấn đề gì?" Tống Tử Thành lấy tờ thoả thuận bất động sản.

"Anh đọc cái này trước đi." Nhìn tờ thoả thuận có thể sẽ bị quang vào sọt rác, Tư Đạt Thư không dám nói nhiều xoay người chuẩn bị ra ngoài, làm thư ký tư nhân của tổng giám đốc, biết quá nhiều việc riêng của ông chủ, áp lực thật sự rất lớn.

Tống Tử Thành mở tập văn kiện trong tay ra, hô hấp lập tức đình trệ, mấy giây sau, máu tươi toàn thân gần như vọt hết lên trên đỉnh đầu.

Tư Đạt Thư đang tính toán không biết hôm nay có nên xin nghỉ sớm hay không, cửa vừa đóng lại, tiếng gầm rú giận dữ của Tống Tử Thành từ trong phòng truyền ra: "Tiểu Tử!"

Tư Đạt Thư mang vẻ mặt đau khổ quay lại, đối mặt với con thịnh nộ của tổng giám đốc đại nhân.

Trong đại sảnh, những người hy vọng được xem màn trạch đấu lại bị thất vọng.

Chỉ thấy Trác Tinh Tinh đứng chuẩn mẹ kế niềm nở chào hỏi, trong khi đó Tống Tiêu nhìn cũng không thèm nhìn một cái đi lướt qua người cô ta, trực tiếp bước vào thang máy. Vốn tưởng cô ta sẽ thay đổi, nào ngờ vẫn cứ thích diễn trò như vậy, Tống Tiêu không muốn tiếp tục phí thời gian với hạng người này.

Nhân viên hầu trường giờ tập văn kiện lên, vẫn che không được cái miệng đang mở lớn của mình. Mấy nữ nhân viên đi ngang qua đều liếc nhìn nhau, giả bộ như chưa từng thấy gì, lục tục giải tán, việc ai nấy làm.

Mặt Trác Tinh Tinh nóng như lửa đốt, khẽ nghiêng răng, cuối cùng cũng nhấc chân bước vào thang máy.

=====

Tiểu kịch trường:

Đại Vệ: "Cái gì cái gì cái gì, câu đó nghĩa là sao?"

Tiêu Tiêu: "Thái mẫu chính là thái thái."

Đại Vệ: "Tớ biết, nhưng trọng điểm không phải cái này có được không?"

Ngư Đường (kéo bà xã): "Người có ý kiến?"

Đại Vệ: "..."

Trương Hiếu Nhân: "Này, lại đây đứng với ta, gâu!" (phe bị ghét bỏ a~)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tiểu Công Chúa.

Trong thang máy chỉ có ba người Trác Tinh Tinh, Tổng Tiêu và Lý Vĩ Vĩ.

Trác Tinh Tinh nhấn vào nút lệnh, nơi đó là văn phòng chủ tịch, sau đó quay sang nhìn Tổng Tiêu: "Tiêu Tiêu đi tầng mấy? Cũng đến tìm ba à?"

Cũng cái gì mà cũng? Lý Vĩ Vĩ bĩu môi, lời này rõ ràng là đang thị uy! Duỗi cánh tay, lướt qua người Trác Tinh Tinh, ấn tầng cao nhất, cả lo phát phơ mà nói, "Sao vậy? Di Trác cũng đến tìm ba?"

Trác Tinh Tinh nghiêng răng, trừng mắt nhìn Lý Vĩ Vĩ: "Đại Vệ, cậu nên nhớ tôi tốt xấu gì cũng là đàn chị của cậu!" Lý Vĩ Vĩ này ý vào hậu đài vững chắc, làm chuyện gì cũng rất kiêu ngạo, chưa từng tôn trọng tiền bối như cô ta.

"Trác tiểu thư không phải tiền bối của tôi, làm ơn gọi tên đầy đủ." Tổng Tiêu liếc Trác Tinh Tinh một cái, kể đó lại dòi tầm mắt, nhìn thẳng về phía trước.

Nhưng Tổng Tiêu đứng trong thang máy, eo lưng thẳng tắp, quý khí thiên thành như trước, Trác Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy một mối. Vì thế đánh bạo một lần, lên giọng nói: "Tổng Tiêu, tôi rất muốn cùng cậu chung sống hoà thuận, nhưng cậu lại cố ý cho Khâu Minh Diễm vào cửa hại tôi, tôi xem cậu tuổi nhỏ, không muốn tính toán, nhưng cậu đừng có mà được nước làm tới..."

"Ting--" Thang máy lên đến tầng áp chót, Trác Tinh Tinh vừa quay đầu, sợ đến mức suýt chút nữa té trên mặt đất.

Ngoài cửa thang máy, Tổng Từ Thành đứng đó, mặt lạnh như sương, sau lưng còn có Tư Đạt Thư, vẻ mặt chẳng khác gì vừa mới ăn phân xong.

"Từ... Từ Thành..." Mặt Trác Tinh Tinh trắng bệch trong nháy mắt, thang máy cách âm không tốt, hai người này khẳng định đã nghe rõ mồn một những gì cô ta vừa nói.

"Tiêu Tiêu đi chơi với Lý Vĩ Vĩ đi, lát nữa lại tới tìm ba," Tổng Từ Thành nhẹ nhàng nói, sau đó quay ngoắt qua, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Trác Tinh Tinh, "Cô ra đây cho tôi."

Cửa thang máy từ từ khép lại, Tổng Tiêu chỉ thấy bóng lưng cứng ngắc của Trác Tinh Tinh, cùng biểu tình vận vẹo trên mặt ba mình, xem ra chuyển phát nhanh của hoàng thượng đã tới rồi, như vậy y cũng bớt lo, tin chắc qua việc này, Tổng Từ Thành sẽ không muốn lấy cô ta nữa.

Lần này mặc dù đã giải quyết được một Trác Tinh Tinh Tinh, nhưng ai biết lần sau có lại xuất hiện thêm "Trác Tinh Tinh" thứ hai, thứ ba... hay không?

Tổng Tiêu buồn phiền thờ dài, tốt nhất là nhờ ông nội Tổng tìm cho Tổng Từ Thành một người đứng đắn, chí ít ra cũng phải là người thật thà.

...

"Từ Thành, anh nghe em nói cái đã, chuyện không phải như anh thấy đâu, vừa rồi Là Tổng Tiêu không thừa nhận em là trưởng bối của nó, còn nói..." Trác Tinh Tinh hơi dừng lại, giả bộ như muốn bao che cho Tổng Tiêu, "... em chỉ nhất thời kích động, cho nên mới... Á!"

Lời còn chưa dứt, Tổng Từ Thành đã vung tay, cho cô ta một bạt tai. Trác Tinh Tinh vừa sẩy thai, sức khoẻ còn chưa hồi phục, cả người suy yếu, cộng thêm việc mang gậy cao gót, bị tát một cái đã ngã khuỵ, nửa bên mặt đỏ rần.

"Tôi đã nói với cô biết bao nhiêu lần, không được phép chạm vào con trai của tôi," Tổng Từ Thành lạnh lùng nhìn cô ta, "Tôi nuông chiều cô, nhưng không có nghĩa Tổng Tiêu cũng phải chiều cô."

Trác Tinh Tinh khiếp sợ ngồi trên mặt đất, hồi lâu vẫn chưa bò dậy.

Tư Đạt Thư ngoài cửa nghe ngóng, không khỏi nhe răng trợn mắt, một cái tát này đánh nghe thật vang, hẳn chỉ nghe thôi cũng thấy đau rồi, huống chi người bị đánh. Cơ mà hẳn rất hiểu tâm trạng hiện nay của Tổng Từ Thành, thử nghĩ xem, giống như việc anh bỏ tiền mua một trái đào, người bán hàng nói với anh đây là trái đào tươi ngon vừa mới hái, anh ăn nửa ngày mới phát hiện bên trong toàn là giòi bọ, có điều anh đã ăn hơn nửa trái vào bụng rồi, mùi vị này, thật sự rất là...

"Tôi mới vừa sẩy thai, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy..." Trác Tinh Tinh trừng mắt nửa ngày, đột nhiên khóc toáng lên, "Tổng Tiêu là con của anh, vậy đứa con trong bụng tôi chẳng lẽ không phải? Đó là đứa con đầu lòng của tôi, nó thật đáng thương, còn chưa sinh ra đã chết đi. Nếu không phải tại Tổng Tiêu dẫn Khâu Minh Diễm vào nhà, bây giờ nó còn đang khoẻ mạnh nằm trong bụng tôi, oa..."

Tổng Từ Thành nghe tới bốn chữ "đứa con đầu tiên", chỉ muốn xông lên đập cho cô ta thêm một cước, hận không thể lấy báo cáo xét nghiệm đập lên mặt cô ta.

"Đủ rồi!" Tổng Từ Thành lạnh mặt nhìn cô ta, "Có phải đứa con đầu tiên hay không, trong lòng cô tự biết rõ, đừng có chơi trò này với tôi."

Trác Tinh Tinh ngừng khóc, cứng ngắc ngẩng đầu lên, "Anh có ý gì?"

Tổng Từ Thành không để ý tới cô ta, đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống, tỏ vẻ thuận bất động sản đã bị hấn xé nát, đừng nói phòng ờ, một đồng hấn cũng không cho. "Thối quen sẩy thai", nếu không phải Khâu Minh Diễm xuất hiện đúng lúc, cô ta dự định giả hoá cho ai, cho ba hấn, hay là Tổng Tiêu?

Trác Tĩnh Tĩnh không biết mình đã làm cách nào ra khỏi văn phòng chủ tịch, mặc dù Tổng Từ Thành không nói tiếng nào, nhưng cô ta biết nhất định hẳn đã phát hiện được gì đó.

Vừa ra khỏi cửa thang máy, người đại diện đã gọi điện tới: "Tĩnh Tĩnh, phim điện ảnh của cô sắp công chiếu rồi, công ty sắp xếp cô ngày mai sẽ bắt đầu hoạt động tuyên truyền đấy."

Trác Tĩnh Tĩnh vừa sẩy thai, công ty đã sắp xếp cô ta đi công tác, đừng nói là cưới, ngay cả lời hứa hẹn bồi thường của hẳn lúc trước cũng đừng nên nghĩ tới nữa.

Trác Tĩnh Tĩnh cảm thấy cả người phát lạnh, đáp một câu với người đại diện, tay run run bấm số bạn thân Trương Á Nam, nhưng gọi vài cuộc cũng không có ai bắt máy.

...

Bệnh viện phụ sản Đại Ngư, bác sĩ điều trị chính Trương Á Nam đang cầm một tờ thông báo sa thai, đến gặp viện trưởng.

"Viện trưởng, tôi đang làm việc rất tốt, tại sao lại sa thai tôi?" Trương Á Nam là người rất có năng lực, cô ta nghĩ tới nghĩ lui, chuyện làm trái quy tắc gần đây chỉ có mỗi việc làm giả bệnh án cho Trác Tĩnh Tĩnh. Cơ mà đó đâu phải chuyện gì to tát, cùng lắm chỉ phạt ít tiền thôi chứ.

"Bệnh nhân này, là cô phụ trách đúng không?" Viện trưởng rút ra một phần bệnh án.

Trương Á Nam nhìn ba chữ "Trác Tĩnh Tĩnh" trên đó, gật đầu: "Viện trưởng, lần này quả thực là tôi không đúng, vì cô ta là bạn của tôi, tôi nhất thời bị ma xui quỷ khiến, ngài muốn phạt tôi thế nào cũng được, nhưng không đến mức sa thai tôi chứ?"

"Bệnh viện Đại Ngư chúng ta, chú trọng nhất chính là tư mật, bây giờ hồ sơ bệnh án bệnh nhân bị truyền ra ngoài, tạo nên ảnh hưởng không tốt đến bệnh viện chúng ta, lúc này sa thai cô, cũng là muốn bảo vệ danh dự của cô." Viện trưởng nói thẳng vào trọng tâm.

"Ngài nói cái gì? Hồ sơ bị truyền ra ngoài?" Trương Á Nam lần này triệt để ngỡ ngàng, hồ sơ sao có thể truyền ra ngoài được chứ? Hơn nữa, Trác Tĩnh Tĩnh có lý do gì mà để lộ bệnh án của cô ta được.

Chờ Trương Á Nam thất hồn lạc phách trở lại văn phòng, phát hiện di động có hơn mười cuộc gọi nhờ, đều là của Trác Tĩnh Tĩnh.

Trác Tĩnh Tĩnh lòng nóng như lửa đốt, không ngừng gọi cho bạn thân, lúc gọi cuộc thứ mười ba, Trương Á Nam rút cuộc bắt máy, Trác Tĩnh Tĩnh vội vàng nói: "Hình như Tổng Từ Thành đã biết tôi không phải lần đầu tiên mang thai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi còn đang muốn hỏi cô đây!" Vừa bắt máy đã nghe Trác Tĩnh Tĩnh dùng ngữ điệu chất vấn để hỏi mình, Trương Á Nam nhất thời bốc hỏa, "Cô đã cho ai xem tư liệu bệnh án của cô? Bây giờ thì hay rồi, viện trưởng nói hồ sơ bị tiết lộ, vừa mới sa thai tôi."

"Lạch cạch!" Di động trong tay Trác Tĩnh Tĩnh rơi xuống đất, hai mắt tối sầm, ngất đi.

... (Còn nữa.)

[Heo: Đạo này tui đang thi giữa kỳ đó mấy bạn, thông cảm dùm tui nha nha, tui hông có thời gian viết luôn á, để mốt thi xong tui bù cho. Với lại do chương này hơi dài nên tui tách đôi ra, đăng trước 1 nửa vại ^0^/]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 34 (Tiếp Theo)

Phòng huấn luyện nằm trên tầng cao nhất, trong đó có rất nhiều gian. Tổng Tiêu nhìn nam nữ trẻ tuổi bên trong, có người đang luyện vũ đạo, có người thì đang ca hát, có người đang học diễn xuất, ai nấy đều rất cố gắng.

"Sao hả? Có phải ngẫu lắm không?" Từ khi Tổng Tiêu mất trí nhớ, những thứ thường thức bình thường đều có thể lấy ra khoe khoang, Lý Vi Vi có một loại cảm giác thành tựu, cho nên rất thích lôi kéo Tổng Tiêu đi học hỏi những thứ mới mẻ.

"Tiêu nhà quê" gật đầu: "Con hát diễn trò quả thật không dễ dàng chút nào." Bất luận là xưa hay nay, đều phải khổ luyện từ nhỏ, mỉm cười mua vui cho thiên hạ.

"Phụt---" Lý Vi Vi vừa hớp ngụm nước lập tức phun ra ngoài.

Quan sát một vòng, Tổng Tiêu cảm thấy không có hứng thú, thế là dặn dò Lý Vi Vi chăm chỉ luyện tập, sớm ngày nổi tiếng, sau đó xuống lầu tìm Tổng Từ Thành.

...

"Chiều nay con muốn đến nhà bạn làm bài tập." Tống Tiêu vờ như không nhìn thấy bộ dáng chật vật của Tống Tử Thành, sắc mặt nghiêm túc mà nói.

"Nhà ai?" Tống Tử Thành gật đầu, sáng nay lão gia tử cũng đã về quê, bây giờ nhà cửa trống không, để Tống Tiêu đến nhà bạn chơi cũng tốt, chỉ là tuy tiện hỏi tên đối phương.

"Là bạn ngồi cùng bàn với con," Tống Tiêu thành thật trả lời, sợ ba mình không nhớ rõ, còn bổ sung thêm một câu, "Chính là người cuối tuần hay đưa con về nhà."

Tống Tử Thành sáng mắt: "Ngu Đường?"

"Vâng." Tống Tiêu khẽ cau mày, mặc dù thừa biết thời đại bất đồng, thế nhưng mỗi khi nghe người khác gọi thẳng tên hoàng thượng vẫn vẫn cảm thấy là đại bất kính.

"Được được được, để ba kêu Tiểu Tư đưa con đi." Tống Tử Thành nói xong, ấn điện thoại nộ bộ, gọi Tư Đạt Thư.

"Không cần đâu, lát nữa cậu ấy đến đón con." Tống Tiêu ngăn Tống Tử Thành đang gọi xe lại, chuẩn bị ra ngoài, lại bị Tống Tử Thành ngăn lại, cẩn thận đưa cho Tống Tiêu một tấm thẻ vàng kim, "Lần đầu đến nhà người ta, nên mang theo ít lễ vật."

Ngu gia không phải gia đình bình thường, quy củ khắt khe rất nhiều, mang chút quà cáp đi mới phải phép, tiện thể lưu lại ấn tượng tốt cho người nhà họ Ngu.

Tống Tiêu nhìn tấm thẻ trong tay, y biết loại thẻ này bên trong có rất nhiều tiền, nhưng dù sao mình cũng chỉ là đến nhà Ngu Đường làm khách, không phải đi cầu hôn, mang nhiều "ngân lượng" như vậy làm gì?

Có điều đây là tiền tiêu vật ba mình đưa cho, Tống Tiêu không tiện từ chối, đành cầm lấy, đi xuống trung tâm thương mại gần đó dạo một vòng.

Lúc sáng Lý Vĩ Vĩ có nói, nếu như là tặng bà bà (thái thái), tốt nhất nên tặng quần áo giữ ấm, nhưng Tống Tiêu đi hỏi nhân viên bán hàng biết được, quần áo giữ ấm thì ra là loại mặc bên trong "xiêm y", nhất thời cảm thấy không được thích hợp cho lắm. Nếu như là con gái, tặng thái hậu quần áo lót không sao, còn được khen khéo tay, nhưng Tống Tiêu là một thằng con trai rành rành ra đó, đi tặng áo lót cho thái hậu, nhất định sẽ bị lôi ra ngoài loạn còn đánh chết a.

Đề nghị của người khác không đáng tin, chỉ có thể trong cậy vào bản thân mình.

Tống Tiêu còn chưa hiểu rõ những đồ vật hiện đại cho lắm, như những cái này nhìn thì giá cả không ít, chắc là hàng xa xỉ phẩm, nhưng mà không biết chất lượng ra sao. Nhìn tới nhìn lui, cuối cùng Tống Tiêu lên tầng cao nhất, quyết định mua một bộ trà cụ.

Công nghệ trang trí hoa văn hiện đại, trong mắt Tống Tiêu lại bị xem là tầm thường, nhìn không thuận mắt. Cuối cùng chọn được một bộ trà cụ chất liệu bằng sứ trắng, trắng đến gần như trong suốt, kiểu dáng đơn giản, không có bất kỳ hoa văn trang trí nào.

Chờ lúc Ngu Đường đến đón, phát hiện Tống Tiêu đang đứng bên đường, ôm một cái hộp lớn che gần hết nửa khuôn mặt, chỉ lộ cặp mắt đen lầy cùng một đầu tóc xù mềm mại, ngốc không tả xiết.

"Gi vậy?" Ngu Đường đỡ chiếc hộp từ tay Tống Tiêu, dặt y lên xe.

"Lễ vật ra mắt," Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, "Lần đầu tiên đến nhà người, dù sao cũng phải mang theo ít quà."

Ngu Đường nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tống Tiêu, chậm rãi kè sát vào, hạ giọng nói, "Đường khản trương, người cũng không phải là lần đầu gặp thái hậu."

"Ừm." Tống Tiêu đáp một tiếng, nhưng tay vẫn cứ đoan đoan chính chính mà đặt trên đầu gối.

Nhà Ngu Đường ở vùng ngoại thành, thuộc loại phong thủy bảo địa, xuyên qua một dãy khu biệt thự, chạy thẳng dọc theo bìa rừng, cảnh tượng trước mắt dần dần thoáng đãng, nhà cửa hai bên cũng thưa thớt dần.

Bãi cỏ xanh biếc rộng lớn, bị hàng rào thiếc đen bao bọc, cổng lớn tinh xảo từ từ mở ra, cách đó không xa là một toà nhà trông chẳng khác gì lâu đài.

Tống Tiêu nhìn thăm cỏ rộng lớn trước mắt, hài lòng gật gật đầu, chỗ ở phải rộng lớn như vậy, có điều có hơi trống trải, không có nhiều đình đài lầu các.

"Đây là gia trang à?" Tống Tiêu nhìn thăm cỏ bao phủ khắp nơi, hỏi Ngu Đường.

"Không phải," Ngu Đường kéo Tống Tiêu xuống xe, "Hiện tại không còn lưu hành kiến trúc đình viện như trước nữa, khoảng đất trống bên kia chính là sân gôn."

Độc Cô Âm xuống xe, tự giác mở cốp xe, lấy hộp trà cụ ra ôm.

"Anh!" Cô bé mặc váy công chúa màu hồng phấn, giống con sóc nhỏ nhào tới, ôm chân Ngu Đường, đằng sau còn có một con Husky tung ta tung tãe đuổi theo.

"Đây là muội muội của ta, Ngu Miêu." Ngu Đường kéo Tống Tiêu lại giới thiệu.

Tống Tiêu ngồi xổm xuống, đối diện với tiểu công chúa: "Xin chào, công chúa điện hạ."

Ngu Miêu lúc đầu vốn có đôi chút thẹn thùng, nửa người trốn sau đuôi anh trai mình, tò mò nhìn anh trai trắng nõn xinh đẹp trước mắt, sau đó thấy Tống Tiêu ngồi xổm xuống nói chuyện với mình, còn gọi bé là "công chúa điện hạ", Ngu Miêu lập tức vui vẻ hẳn lên, buông tha bắp đùi của Ngu Đường, nhào tới lôi kéo tay Tống Tiêu: "Em nhớ giọng nói của anh, anh là 'Tàu Từ'!(*)"

(*): Chị dâu.

Tống Tiêu khiếp sợ tròn tròn mắt, đối trước bọn họ chưa từng gặp nhau, Tống Tiêu qua lời kể của Ngu Đường mới biết được, cứ cho là Ngu Miêu cũng có trí nhớ kiếp trước đi chăng nữa, cũng không thể biết được mình chứ!

"Lần trước ở trong điện thoại." Ngu Miêu thấy vẻ mặt kinh ngạc của y, tươi cười giải thích. Tống Tiêu thờ phào một hơi, nhỏ giọng hỏi Ngu Đường bên cạnh: "Ngoại trừ Độc Cô Âm ra, trong nhà còn có ai nhớ không?" Nếu có người là đồng hương, phải chuẩn bị sớm.

Ngu Đường lắc đầu: "Trước mắt chỉ có Độc Cô Âm." Về phần em trai con nằm trong nôi kia, còn chờ kiểm nghiệm, dù sao nó cũng chưa biết nói chuyện, không đáng kể.

Quần gia mặc tây trang màu đen, tao nhã lễ phép đi tới, ra hiệu bọn họ đi vào, phu nhân đang chờ trong phòng khách.

Tống Tiêu liếc nhìn vị quần gia xa lạ, không phải Tào công công.

"Trẫm cũng đang tìm hần, không có hần thực sự không quen." Ngu Đường biết Tống Tiêu đang suy nghĩ cái gì, nhỏ giọng giải thích, người quen đối trước Ngu Đường cũng gặp qua không ít, có điều dường như bọn họ đều đã uống canh Mạnh bà, không còn nhớ kiếp trước nữa.

"Vây còn Trương Hiểu Nhân, hần đang ở đâu?" Tống Tiêu cau mày, mặc dù đã tự tay giết chết hần, nhưng vẫn khó tiêu được mối hận trong lòng. Không quan tâm sống chết của bách tính, không để ý gian sơn xã tắc, chỉ vì cái mà hần tự cho là trung thành, liền không ngại cấu kết với địch phản quốc, sát hại đế vương, người như vậy thực sự không xứng đáng làm người.

"Anh 'Tàu Từ', anh tìm Trương Hiểu Nhân sao?" Ngu Miêu kéo tay Tống Tiêu nghe hai người bọn họ nói chuyện, câu trước bé nghe không hiểu, thế nhưng bé biết Trương Hiểu Nhân nha, liền vui vẻ hào hứng tranh công.

"Hử?" Tống Tiêu cúi đầu nhìn tiểu công chúa, liền thấy tay nhỏ non mềm của cô bé giờ lên, chỉ vào con chó Husky màu lông đen trắng xen kẽ phía sau.

"Ồ đó!"

"..." Tống Tiêu nhìn con chó to xác đang lễ lễ trên thảm cỏ, bắt chước thỏ con nhảy tung tung, cuối cùng dời mắt sang nhìn Ngu Đường. Ngu Đường điềm nhiên nói: "Ta cảm thấy hai người bọn họ lớn lên rất giống." Cho nên liền mặc định nó là Trương Hiểu Nhân.

Tống Tiêu run run khoé miệng, ngậm lại vẻ mặt nghiêm túc muộn thuờ của Trương Hiểu Nhân, lại nhìn nhìn mặt đầy lông xù - chó Husky, không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Làm Khách.

Edit + Beta: Như Heo.

Phòng khách phi thường rộng lớn, được xây dựng theo lối thiết kế chìm(*), chính giữa đặt một bộ ghế sofa bọc nhung màu đỏ, kiểu Âu. Người phụ nữ đang ngồi ở đó, mặc chiếc váy đen kiêu dáng tao nhã, trên tay bưng một tách trà, nhìn Ngu Đường cùng Tống Tiêu đi vào, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiết.

(*): Thiết kế chìm. Phần được thiết kế chìm sẽ thấp hơn so với mặt bằng chung, tạo chiều sâu cho không gian.

"Chào..." Tống Tiêu nhìn thấy thái hậu, phản ứng đầu tiên là muốn khom người hành lễ, nỗ lực lắm mới có thể đổi thành nghiêng mình cúi chào, không quên hô to một tiếng: "Chào dì ạ!"

Mẹ Ngu quan sát cậu bé trước mắt, trắng trẻo đẹp đẽ, hai mắt trong suốt, vừa nhìn đã biết là một cậu bé ngoan ngoãn, nụ cười trên mặt không khỏi đậm

hơn mấy phần.

"Tổng Tiêu phải không? Lại đây ngồi."

Tổng Tiêu thấy thái hậu vẫy tay với mình, liền ngoan ngoãn đi tới, len lén liếc mắt nhìn Ngu Đường một cái, ngay ngắn ngồi xuống bên cạnh thái hậu.

Ngu Đường cũng đi đến, không chút khách khí ngồi xuống cạnh Tổng Tiêu, ngã lưng tựa vào ghế sô pha.

"Oa?" Âm thanh mềm mại bất thành linh vang lên, Tổng Tiêu lúc này mới để ý bên cạnh thái hậu có đặt một chiếc nôi nhỏ xinh. Em bé nằm bên trong, tròng đôi mắt to lúng liếng nhìn Tổng Tiêu, chu mỏ, chảy nước bọt.

"Lân Lân đang nhìn anh sao?" Mẹ Ngu cười lau nước bọt ngay khoé miệng nó, ngẩng đầu phát hiện Độc Cô Âm bẻ một chiếc hộp đi lại, "Đó là cái gì?"

"Tổng Tiêu tặng mẹ lễ vật," Ngu Đường ra hiệu Độc Cô Âm đặt chiếc hộp lên bàn.

"Thằng bé này, tới chơi là được rồi, mua quà làm gì!" Mẹ Ngu giận nhìn Tổng Tiêu, không đưa tay mở quà, mà là tự tay cầm lên, đưa cho người hầu bên cạnh, bảo cô ta đem vào phòng, lát nữa xem sau.

Ngu gia tuy nói là làm giàu ở nước ngoài, nhưng trong nhà vẫn giữ lễ nghi truyền thống Hoa quốc, sẽ không ở trước mặt khách nhân mà mở quà. Lễ tiết như vậy làm Tổng Tiêu cảm thấy rất thoải mái, nói cho cùng y vẫn cảm thấy người hiện đại bây giờ sống quá buông thả, một số hành vi vô cùng thất lễ đều xem là thái độ bình thường, Tổng Tiêu nhìn thôi đã thấy khó chịu.

Thu hồi lễ vật xong xuôi, cô giúp việc trở lại rót cho Tổng Tiêu một chén trà đen, tiểu công chúa chạy lại liếc nhìn em trai một cái, sau đó chạy về bên người Ngu Đường, kéo ống tay áo của hắn: "Anh, chúng ta đi chơi 'Đại Ác Long' đi."

Ngu Đường nhìn Tổng Tiêu bên cạnh, sống lưng thẳng tắp, hai tay bung trà, cúi đầu nói nhỏ bên tai Ngu Miêu hai câu.

Ngu Miêu gật gù đầu, chạy đi tìm Trương Hiếu Nhân.

Thái hậu đời trước, kỳ thực cũng là một người hiền hoà, có điều cứ mỗi khi nhìn thấy bà, Tổng Tiêu không hiểu sao luôn có đôi chút chột dạ. Đời trước bởi vì Tổng Tiêu, Ngu Đường không ít lần chọc cho thái hậu tức giận, quan hệ giữa hai mẹ con cũng xa cách từ đó, mãi đến khi Cảnh Nguyên năm thứ tư, sau lần Tổng Tiêu gặp mặt thái hậu, quan hệ giữa hai người mới bắt đầu hoà hoãn bớt, Tổng Tiêu không hiểu vì sao lại như vậy.

Đời này, Tổng Tiêu không hi vọng hai mẹ con họ lại giẫm vào vết xe đổ đời trước nữa.

"Bình thường hay nghe Ngu Đường nhắc đến con, nghe nói hai đứa không chỉ là bạn cùng bàn, mà còn ở chung một cái phòng ngủ," Thái hậu dùng muỗng khuấy trà trong chén, chậm rãi quay sang nhìn Tổng Tiêu, "Ngủ cùng nhau như vậy, Đường Đường nó không bắt nạt con chứ?"

Muốn tiếp cận Ngu gia nhiều vô số kể, lúc trước Ngu Đường đi học, không ít người có ý đồ riêng mà sắp xếp con cái tiếp cận Ngu Đường, có điều không ai thực hiện được. Đứa bé này lại ngoài ý muốn được Ngu Đường tiếp nhận, kỳ lạ hơn đó là, hai đứa nó lại biến thành bạn cùng phòng.

Con trai có bạn thân, mẹ Ngu mặc dù cao hứng, nhưng có một số việc không thể không khiến người ta đa tâm.

Tổng Tiêu đang lúc khấn trương, nghe thái hậu nói đến hai chữ "ngủ chung", lật đật phủ nhận: "Không... không có, bọn con chia giường ngủ."

Nói xong, cả Tổng Tiêu và mẹ Ngu đều ngáy người.

Bạn nhỏ Ngu Lân nằm trong nôi, nhin không được lại phun nước bọt. Tổng Tiêu ý thức được mình vừa nói lời ngu ngốc, yên lặng quay mặt đi, chun mũi nhìn hoàng thượng.

Ngu Đường nhìn vẻ mặt giống như bị đau răng của Tổng Tiêu, nhin không được phì cười, không tiếng động vươn tay, sờ sờ thất lưng y, lập tức đòi lấy một cái tròng mắt từ Tổng Tiêu.

Mẹ Ngu thế nhưng lại cười ha ha: "Thằng bé này, thật đáng yêu."

Vì vậy, thái độ thâm dò mớ hồ của mẹ Ngu đối với Tổng tiêu nháy mắt biến mất, lần thứ hai không hiểu sao lại càng cảm thấy thân mật hơn với y. Dù gì thì hiện tại Tổng Tiêu đơn giản chỉ là bạn học của Ngu Đường, thái hậu không lý do gì mà có nhiều địch ý với y như vậy. Có điều cho tới bây giờ Tổng Tiêu vẫn không biết mình đã làm gì mà khiến thái hậu vui vẻ như vậy.

Vừa vặn là thời gian trà chiều, quân gia đưa trà bánh tới, bởi vì trong nhà có khách, nên ông đã cố ý chuẩn bị gà rán và nước có ga mà trẻ con thích nhất.

"Mẹ, bọn con ra ngoài vườn ăn, Ngu Miêu đang chờ ở đó." Ngu Đường lời kéo Tổng Tiêu đứng lên, giúp hắn thoát khỏi bầu không khí căng thẳng lúc này.

"Đi đi, đi đi," Mẹ Ngu phát tay, trả lại tự do cho hai người, "Đừng chơi lâu quá, nhớ làm bài tập đấy."

...

Trên bãi cỏ xinh đẹp có đặt một bộ bàn trà, còn có một chiếc xích đu phục cỏ, trên giá xích đu dùng dây thừng buộc một phiến gỗ nguyên khối bóng loáng, tiểu công chúa ngồi trên xích đu, Độc Cô Âm mặt không đổi sắc đứng ở đằng sau, máy móc đẩy xích đu cho cô nhóc.

"Anh! Chúng ta chơi 'Đại Ác Long' đi!" Ngu Miêu nhìn thấy Ngu Đường lại đây, lập tức nhảy xuống khỏi xích đu, lôi kéo Ngu Đường chơi trò chơi với mình.

Tổng Tiêu xiên một miếng gà rán chận rãi cắn nuốt, tò mò nhìn về phía hai "huynh muội" nhà này.

Ngu Đường lấy thanh trường kiếm bằng nhựa cô bảo mẫu đưa cho, tiêu sái múa một đường kiếm, sắc mặt lạnh lẽo: "Cự Long và ác kia, nếu ngươi còn dám lại gần công chúa điện hạ thêm một bước nữa, ta sẽ lập tức chặt đầu ngươi xuống, treo trên đỉnh pháo đài!"

Mũi kiếm chỉ vào, chính là một đôi mắt rũ xuống, thần tình sống không còn gì luyến tiếc nữa - chó Husky.

"Khu... khu." Tổng Tiêu nhất thời bị sắc nước bọt, mở mắt trừng trừng nhìn hoàng đế bệ hạ chơi trò sấm vai nhân vật với tiểu công chúa hơn nửa giờ.

"Được rồi, giờ anh phải đi làm bài tập, để Độc Cô Âm chơi với em." Ngu Đường nhìn một bàn gà rán đều bị Tổng Tiêu giải quyết sạch sẽ, tùy tay ném kiếm nhựa ra đằng sau, một tay tóm người đứng lên.

"Ca ca, người muốn dẫn tiểu vương tử rời đi vương quốc của ta sao?" Tiểu công chúa mang theo vương miện, phất phất tay cầm quyền trượng.

Ngu Đường nhướng mày, một tay bế Tổng Tiêu lên: "Đừng vậy, công chúa điện hạ, ta đã tìm được người ta yêu, chuẩn bị rời khỏi vương quốc này, về sau an toàn của ngài giao cho Âm kỳ sỹ đi!" Nói xong, liền ôm Tổng Tiêu ngoắc lưng đi nhanh về phòng.

Ngu Miêu chớp chớp đôi mắt to, cười rộ lên, quay đầu nhìn về phía Độc Cô Âm: "Anh Tiểu Âm, chúng ta chơi tiếp đi!"

Ám vệ trung thành đáp một tiếng, xoẹt một cái rút kiếm nhựa ra, chỉ và Trương Hiếu Nhân, không nói lời nào.

"Đọc lời kịch nữa nha!" Ngu Miêu giục, đây là quyển sách cổ tích bé thích nhất, mỗi câu lời kịch đều nhớ rất rõ.

Độc Cô Âm nhìn Trương Hiếu Nhân đang phe phẩy cái đuôi không ngừng: "Đại Ác Long..."

...

Ngu Đường dùng danh nghĩa làm bài tập lôi kéo Tổng Tiêu lên phòng mình.

Nói là phòng thật ra cũng không đúng lắm, đây là loại phòng ghép, bên trong bao gồm phòng ngủ, phòng sách, phòng tắm, phòng giải trí, thậm chí còn có cả phòng ăn riêng!

Toàn bộ các phòng đều liên thông với nhau, toàn bộ phòng ngủ cùng bên ngoài đều trang trí bằng những vật dụng màu xanh cách điệu, màn cửa màu xanh nước biển thật lớn, xa xa nhìn vào thật giống như thác nước từ trên trần nhà trút xuống, rơi trên sàn nhà màu xanh lam, hội tụ với gạch pha lê màu xanh nước biển xinh đẹp, lan đến phòng tắm mát xa cực đại được thiết kế theo cấu trúc chìm(*).

(*): Lại cấu trúc chìm đây, bồn tắm nhà tui á

"Nơi này..." Tổng Tiêu không khỏi lộ ra biểu tình kinh diễm, căn phòng này so với Tử Thần Điện hoàng đế ở cũng không kém là bao nhiêu, rốt cuộc cũng có nơi không làm Tổng Tiêu cảm thấy "đơn sơ".

Ngu Đường dẫn Tổng Tiêu đi tham quan một vòng, nhìn ban công xinh đẹp, phòng sách tinh xảo, phòng chơi sang trọng, trọng điểm là nhìn chiếc giường rộng lớn của hắn.

Có điều Tổng Tiêu chỉ cảm thấy hứng thú nhất đối với thư phòng. Người trong nhà đều đọc sách tại thư phòng trên tầng ba, nơi này là phòng sách cá nhân của Ngu Đường, bên trong chỉ toàn sách của hắn.

Nào là tóm lại những thứ liên quan đến tư liệu lịch sử trước đây của họ, bày đầy một chiếc tủ sách. Đầu ngón tay Tổng Tiêu lướt qua từng chiếc gáy sách, trong lòng tự dưng nổi lên một luồng chua xót khó diễn tả bằng lời.

Tổng Tiêu đến đây chưa đầy một tháng đã được gặp lại hoàng thượng, tìm được người quen thuộc, chưa từng cảm thấy hoang mang, nhưng mà Ngu Đường không được như vậy. Năm năm trước một mình tỉnh lại, từ ngôi cửu ngũ chí tôn biến thành một học sinh cấp hai bình thường, giang sơn, thân tử đều tan thành bọt nước, chỉ có thể ở giữa những hàng chữ này tìm kiếm những bóng dáng quen thuộc.

Khẽ thờ dài, Tổng Tiêu quay đầu nhìn về phía tủ sách bên cạnh, phía trên cùng giá sách thoạt nhìn có chút khác biệt, màu sách những cuốn trên đó trông khá rực rỡ.

Trong đó có một quyển vô cùng quen mắt, có điều, hình như quyển này dày hơn so với quyển Tổng Tiêu đọc lúc trước.

"Đó là..." Tổng Tiêu đi tới định tới đó xem, bất ngờ bị Ngu Đường kéo lại.

"Đi thôi, chúng ta đến phòng giải trí." Ngu Đường lôi Tổng Tiêu ra khỏi phòng sách, một đường lôi tới phòng giải trí, dạy Tổng Tiêu chơi game điện tử.

Siêu cấp kinh điển Mario, Tổng Tiêu chơi đến say mê.

"Ai ai, đừng nhúc nhích, tớ muốn ăn cái nấm kia!" Tổng Tiêu sốt ruột lấy cùi chò chọt chọt Ngu Đường, điều khiển người tí hon màu đỏ của mình đi cướp nấm.

"A, hoàng thượng, có quái vật!" Người tí hon màu đỏ bị quái vật đụng trúng, co lại thành hình dáng sơ cấp không có lực công kích.

Ngu Đường ăn mấy cái nấm liên tiếp, Mario xanh lá biến thành người khổng lồ, lập tức ném ra mấy quả cầu lửa, đánh bay quái vật, cho Tổng Tiêu an tâm ăn nấm.

Hai người chơi một lèo đến tối, mãi đến khi Tổng Từ Thành gọi điện tới mới phát hiện trời đã tối rồi. Buổi tối có tiệc xã giao, Tổng Từ Thành đành gọi Tư Đạt Thư đi đón Tổng Tiêu, bảo Tổng Tiêu gửi địa chỉ cho Tư Đạt Thư.

"Hoàng thượng, địa chỉ ở đây là gì vậy?" Tổng Tiêu cúp điện thoại, quay đầu hỏi Ngu Đường, trùng hợp đụng trúng hoàng đế bệ hạ đang kè sát lưng mình nghe lén.

Ngu Đường ngồi thẳng thân thể, bình tĩnh nói: "Không biết, ta đi hỏi mẫu hậu một chút." Nói xong, liền bỏ lại Tổng Tiêu đi xuống lầu.

[Heo: Xạo vừa thôi =.=]

Mẹ ngu đang cùng quản gia thương lượng việc tiếp đón khách khứa ngày mai, thấy Ngu Đường đi xuống mới gác chuyện lại, hỏi hân: "Sao không chơi nữa?"

"Mẹ, hôm nay để Tổng Tiêu ở lại đây đi." Ngu Đường một mặt chính trực mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ngủ Lại.

Edit + Beta: Như Heo.

Mẹ Ngu ngạc nhiên nhìn Ngu Đường: "Đương nhiên có thể, có điều con phải hỏi thẳng bé trước một tiếng, xem người ta có đồng ý hay không đã."

Đứa con trai này của bà khi bé mắc chứng tự kỷ, không muốn giao tiếp với bất kỳ người nào. Nghe đầu trẻ em bị tự kỷ thường có trí thông minh cực kỳ cao, con bà sau khi chứng tự kỷ qua đi, IQ cao vẫn còn giữ lại, vốn là một chuyện tốt. Thế nhưng nó lại thông minh quá so với những đứa trẻ cùng lứa, thành ra chẳng có nổi một người bạn nào.

Đây là lần đầu tiên bà thấy Ngu Đường quan tâm một người như vậy, dẫn bạn về nhà, một buổi trưa chơi còn chưa đủ, còn muốn giữ người ta lại qua đêm, hiếm thấy thẳng con nhiệt tình với bạn như vậy, người làm mẹ như bà nhất định phải thúc đẩy duy trì mối quan hệ của hai đứa nó mới được!

Vậy nên, chờ lúc Ngu Đường dẫn Tổng Tiêu xuống lầu chuẩn bị về nhà, mẹ Ngu bèn nhiệt tình giữ y lại: "Trời cũng tối rồi, nơi này lại cách nội thành khá xa, lái xe trở về sẽ không an toàn, không bằng ở lại đây một đêm, ngày mai hai đứa tiếp tục làm bài tập."

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, ngàn năm trước mã xa (xe ngựa) bất tiện, đến nhà bạn làm khách, lưu lại qua đêm là chuyện thường tình, vì vậy cho nên cũng không thấy mẹ Ngu giữ y ở lại có gì không đúng, nhưng vẫn từ chối, nói: "Không được, di..."

"Ồ lại đi, nghe di, buổi tối đi bảo đầu bếp làm đồ ăn ngon cho con," Mẹ Ngu cười nói, kế đó quay sang hỏi vị quản gia: "Vừa rồi bảo nhà bếp làm ba phần beefsteack cho bọn nhỏ, ông đã thông báo cho nhà bếp chưa?"

Vị quản gia lập tức hiểu ý: "Mười phút trước đã báo bọn họ làm rồi."

Chủ nhà đã chuẩn bị sẵn com nước cho mình, nếu vẫn tiếp tục từ chối thì không được tốt cho lắm, huống hồ chi đây còn là lệnh của thái hậu, không thể khước từ, cuối cùng Tổng Tiêu đành phải đáp ứng: "Như vậy, làm phiền di ạ."

"Ngao!" Mẹ ngu cười cười, dặn dò bọn trẻ cứ chơi thoải mái, rồi xoay người đi làm việc khác.

Tổng Tiêu khê thờ dài, quay đầu chuẩn bị thương lượng với Ngu Đường ăn xong rồi đi về nhà: "Hoàng thượng, ta..."

"Chào chú, cháu là Ngu Đường, đã trễ thế này, chú để Tổng Tiêu ở lại nhà con được không," Không đợi Tổng Tiêu kịp mở miệng, Ngu Đường đã nói, "Được rồi, cảm ơn chú!"

Ngu Đường mặt không hề đổi sắc mà ngất đi động, đối mặt với vẻ chết lặng của Tống Tiêu.

Tống Tiêu giật giật khoé miệng: "... Tạ chủ long ân."

Ba Ngu Đường xuất ngoại tham dự hội nghị, tối nay sẽ không về nhà, vậy nên lúc trên bàn ăn cũng không cần quá ý tứ, bầu không khí rất là hoà hợp.

Thịt bò chín rất vừa vặn, Ngu Đường, Tống Tiêu và Độc Cô Âm mỗi người một phần, chỉ có Ngu Miêu là bị bắt ăn cá nướng.

"Mẹ, con cũng muốn ăn thịt bò." Ngu Miêu hai mắt thêm thèm thườn nhìn ba phần beefsteak của mấy anh trai.

"Con đang tới tuổi thay răng, không thể ăn đồ cứng được." Mẹ Ngu trừng mắt nhìn cô bé, bảo bé ngoan ngoãn ăn phần của mình đi.

Ngu Đường chậm rãi cắt một khối thịt ở chỗ non mềm nhất trong đĩa, làm như không có việc gì mà bỏ vào chén Ngu Miêu, trong khi đó ánh mắt từ đầu tới cuối đều chỉ dừng lại trên đĩa của mình, mẹ Ngu thì đang cúi đầu ăn cơm, căn bản không hề phát hiện.

Ngu Miêu hết sức phối hợp một hơi nhét hết thịt vào miệng, thỏa mãn nhai ngấu nghiến, hai má chứa đầy đồ ăn, phồng phồng lên, nhìn hệt như con sóc con.

Tống Tiêu nhìn vẻ mặt bình tĩnh không thẹn với lòng của hắn, cúi đầu nhin cười.

...

Tối đến quản gia chuẩn bị đi dọn phòng khách cho Tống Tiêu, nhưng bị Ngu Đường ngăn lại: "Không cần phòng khách, cậu ấy ngủ với con."

"Được rồi, nhưng không được chơi muộn quá đâu đấy." Mẹ Ngu hiểu rõ gật đầu đồng ý, trẻ con mà, đùa nào mà chẳng muốn ngủ cùng bạn mình, như vậy buổi tối còn có thể tiếp tục chơi đùa.

Tống Tiêu về mặt đau khổ bị hoàng thượng tóm lấy, lời đi, thái hậu căn bản không biết gì hết, không biết a!

...

Từ chối lời đề nghị "tắm chung" của hoàng thượng, Tống Tiêu tắm rửa sạch sẽ từ phòng tắm đi ra, thay áo ngủ của ngu Đường. Ngu Đường so với Tống Tiêu cao hơn một chút, tay dài chân dài, áo ngủ đương nhiên là cũng dài hơn cả khúc, chỉ có thể xắn ống tay ống quần lên thôi. Khổ nỗi áo ngủ làm bằng tơ lụa trơn mềm, xắn lên chẳng mấy chốc lại bị rơi xuống.

Đang lúc cùng áo ngủ phân cao thấp đi ra, nhìn thấy Ngu Đường đang ngâm mình trong bồn mát-xa lớn, nhất thời ngậm ngẫn cả người.

Bồn tắm mát-xa thủy lực, bọt nước lăn tăn xô vào cơ thể như những ngọn sóng nhỏ, bọt nước trong suốt bị bơm trước ngực hoàng đế bệ hạ, gội rửa cơ bắp săn chắc, gọt nước theo đường nét duyên dáng của chiếc cằm trượt xuống, chạy theo hầu kết rồi dọc xuống xương quai xanh khiêu gợi...

Cảm giác có người nhìn hắn, Ngu Đường chậm rãi mở mắt ra, liền thấy hoàng hậu nhà nhìn nhanh chóng quay lưng lại, xoay người "lạch bạch lạch bạch" chạy đi ra, nhưng do áo ngủ quá dài, lúc chạy đến bên giường không cẩn vấp chân một cái, té lộn cù mèo, đầu cắm phập vào gối.

Ngu Đường không khỏi bật cười, đứng dậy lau khô thân thể, khoác áo choàng tắm rồi đi lại giường.

"Áo ngủ của cậu đâu?" Tống Tiêu trừng lớn ánh mắt, nhìn Ngu Đường cởi áo tắm, cả người trần như nhộng mà tiến vào ổ chăn.

"Không phải đang ở trên người cậu sao?" Ngu Đường vươn tay, sờ áo ngủ chất liệu tơ lụa trên người Tống Tiêu, vừa trơn lại vừa mềm.

Tống Tiêu dịch dịch ra xa, tức giận trừng hắn: "Chẳng lẽ cậu chỉ có một bộ này thôi sao?"

"Cũng không phải," Ngu Đường cũng dịch dịch theo, cọ đến bên người Tống Tiêu, cánh tay dọc theo thắt lưng mềm mại một đường sờ lên trên, "Nhưng tớ chỉ thích bộ này."

"A." Tống Tiêu bị sờ đến ngứa ngáy cả người, nhin không được hừ nhẹ một tiếng.

Tay Ngu Đường lập tức đình chỉ, hầu kết trượt lên trượt xuống một cái, chống người bật dậy, chậm rãi đến gần: "Quân Trúc..."

"Hửm?" Tống Tiêu giương mắt, còn chưa đợi ý hỏi cái gì, đôi môi nóng rực đã rơi vào bên gáy của y, thân thể miễn cưỡng cảm chịu không nổi mà run rẩy một trận, đưa tay chặn vai người bên trên, "Dừng..."

Người bên trên lại không nghe y, ngón tay thon dài linh hoạt lần theo khe hở áo ngủ rộng lớn chui vào trong.

"Ừ..." Không biết đã chạm tới nơi nào, Tống Tiêu đột nhiên phát ra một tiếng giọng mũi ngọt lịm, ngay lập tức, hô hấp Ngu Đường càng trở dồn dập.

"A, không, không được..." Tống Tiêu nỗ lực đẩy hắn ra, nhưng bây giờ lại không hề dễ dàng như lúc trong trường học, cánh tay ôm Tống Tiêu trái lại càng tăng thêm lực đạo.

"Ồ đây không phải trường học." Ngu Đường khàn giọng nói, tay đã lần đến vị trí đàn hồi cực tốt nào đó.

"Không ở trường học cũng phải nghiêm khắc tuân thủ nội quy nhà trường!" Tổng Tiêu một mặt nghiêm túc đem cánh tay hoàng thượng từ trong quần Pyjamas của mình lôi ra, nhưng vẫn thấy bản thân mình vừa chịu thiệt, thế là liền nhân cơ hội thò tay qua bóp hông hấn một cái.

Ngu Đường vốn đã lạnh mặt xuống, ở trường nói muốn tuân thủ nội quy trường học không cho chạm, bây giờ ở đây không phải trường học, rõ ràng là đang kiểm soát qua loa hấn, đang muốn nổi nóng, đột nhiên phát hiện bàn tay không thành thật của tên kia, nhất thời bị tức đến bật cười.

[Heo: Khó thân anh, trộm gà không được còn bị mất thêm nắm gạo =.=]

Bầu không khí kiểu điểm bị phá hỏng hầu như không còn, Ngu Đường buông tay nằm xuống, kéo Tổng Tiêu vào trong lồng ngực, hít sâu một hơi.

Thân thể Tổng Tiêu cứng đờ, một lúc lâu thấy Ngu Đường không có ý muốn thả ra, liền uốn éo thân thể chui khỏi khuỷu tay hấn, nằm thẳng đầu bên kia giường, trừng mắt đối diện Ngu Đường.

Cái giường này rất lớn, so với long sàng trước đây hai người họ ngủ cũng không kém là bao, không cần phải chen chúc trên cái giường nhỏ như trong trường học.

Ngu Đường lẳng lặng nhìn hoàng hậu nhà mình lần qua lần lại một bên, một đầu tóc ngắn đều bị y lần đến vênh hết cả mà cũng không biết, nằm bên đó nhưng cũng không quên dùng ánh mắt giằng co với hấn, y hết con thỏ nhỏ đang bảo vệ thức ăn của mình: "Cậu..."

Lời chưa kịp ra khỏi miệng, đã nuốt trở vào, quân vương sát phạt quả quyết cũng có lúc ngập ngừng, mặt quay về phía hoàng hậu nhà mình, rốt cuộc vẫn không biết nên diễn đạt như thế nào. Ngu Đường thở dài, giờ tay lên không trung vẫy vẫy hai cái, đèn phòng cảm ứng tắt ngủm.

Trong phòng lâm vào một mảnh tăm tối, Tổng Tiêu nghe Ngu Đường nhẹ giọng nói một câu "Ngủ đi", rồi không nói thêm gì nữa.

Trong phòng yên tĩnh, không lâu sau đã truyền đến tiếng hít thở đều đều, Tổng Tiêu nương theo ánh trăng liếc nhìn, thấy hoàng thượng đang ngủ, bèn lặng lẽ dịch vào người hấn, nhìn chằm chằm hàng mi dài rợp bóng một lúc lâu, há miệng ngáp một cái, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Chờ Tổng Tiêu ngủ say, Ngu Đường đưa tay, ôm người vào lòng, hôn khẽ lên trán đối phương, gác cằm lên đỉnh đầu mềm mềm, thoả mãn khép mi lại.

Sáng ngày hôm sau, Tổng Tiêu phát hiện mình đang ngủ trong lòng hoàng thượng. Dựa theo những gì mà hoàng thượng nói, là chính y nửa đêm tự nhiên lăn vào lòng người ta, Tổng Tiêu lúc đầu không tin, nhưng ngẫm lại hành động lặng lẽ di chuyển trước lúc ngủ của mình, tự nhiên có chút chột dạ, thế là không dám nhiều lời nữa.

Nói là đến nhà bạn làm bài tập, vậy mà hai người một chữ cũng chưa đựng tới, ăn điểm tâm xong lập tức chạy đi đánh tennis, chuyện khó chịu liên quan tới tới qua, hai người đều không nhắc lại. Đang chơi vui vẻ, quản gia thông báo có khách đến nhà, phu nhân gọi Đại thiếu gia đến phòng khách chào hỏi.

Ngu Đường cau mày: "Ài?"

"Là Tam tiểu thư và Trình phu nhân Trình gia." Quản gia mỉm cười nói, đây là vị khách tối hôm qua đã hẹn trước, ông nhớ hình như đã nói với thiếu gia một lần rồi thì phải.

Ngu Đường gật đầu, xoay người tiếp tục phát bóng cho Tổng Tiêu, hoàn toàn không có ý muốn đi cùng quản gia.

Quản gia: "..."

"Ngu Đường!" Giọng nói nữ sinh từ đằng sau truyền tới, Ngu Đường quay đầu lại nhìn, Trình Hân Nhiên mặc chiếc váy trắng liền thân đang đứng ngoài sân bóng.

Trình Hân Nhiên chính là Lễ bộ Thượng thư đương nhiệm của hội học sinh trường Thánh Mông, cũng chính là cái gọi là trường ban ban văn nghệ, học lớp mười một, Trình gia cũng là một đại thế gia, có chút giao tình với Ngu gia, mẹ Trình Hân Nhiên và mẹ Ngu Đường quen nhau, cho nên Trình phu nhân thường hay đến nhà làm khách, thỉnh thoảng cũng sẽ mang cô ta theo cùng.

Tổng Tiêu đương nhiên nhận ra Trình Hân Nhiên, ngày họp hội học sinh lần đầu tiên đã cướp chỗ ngồi của y.

"Đường Đường, sao còn chưa đến chào hỏi bác Trình!" Mẹ Ngu và mẹ Trình Hân Nhiên cùng đi tới, vẫy tay với Ngu Đường.

Ngu Đường không tình nguyện ném vợt đánh bóng, lôi kéo Tổng Tiêu lại đó.

"Đây là?" Trình phu nhân quan sát Tổng Tiêu trên dưới một lượt, thấy Tổng Tiêu lớn lên đẹp trai trắng trẻo, khí chất thanh quý, vừa nhìn đã biết xuất thân không thấp rồi, thế nhưng theo như trí nhớ của bà, những thiếu gia giới thượng lưu ở thành phố A hình như không có người này thì phải.

"Cậu ta chính là Tổng Tiêu, là con trai chủ công ty giải trí Tinh Hải." Trình Hân Nhiên nhỏ giọng giải thích cho mẹ mình.

"Chẳng trách..." Trình phu nhân thấu hiểu gật đầu, tin tức lá cải liên quan đến Tổng Tử Thành bà cũng từng nghe người ta nói. Loại công ty giải trí này, chưa đủ leo lên được hàng gia tộc, cùng lắm chỉ là nhà giàu mới nổi, không được tính là người giới thượng lưu.

Tổng Tiêu đương nhiên phát hiện ánh mắt soi mói và không thích thoáng qua của vị phu nhân kia, có điều cũng không không thềm đề ý, nhưng Ngu Đường thì lưu ý, về mặt nháy mắt lạnh xuống, lúc mẹ Ngu bảo hấn chơi cũng Trình Hân Nhiên, không nói một lời lôi kéo Tổng Tiêu đi chơi bóng rổ.

Tiểu kịch trường:

Thái Hậu: "Hiếm thấy anh con quen được bạn tốt như vậy."

Đệ Đệ: ٩ (' _ ') ۶

Thái Hậu: "Tình cảm hai đứa nó thật là tốt, còn ngủ chung giường nữa chứ."

Đệ Đệ: (͡° _ ͡°)

Thái Hậu: "Cái thằng bé này, làm gì mà mắt tròn trắng lên như vậy?"

Đệ Đệ: (huhu, người sẽ hối hận cho mà coi)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Biệt Nữ.

Chơi bóng rổ là trò chơi của bọn con trai, hơn nữa Trình Hân Nhiên còn mặc váy ngắn, hành động bỏ đi này rõ ràng là có ý không muốn cho cô ta chơi cùng.

Nụ cười trên mặt Trình Hân Nhiên nháy mắt cứng đờ, mặt Trình phu nhân cũng có chút khó kiềm nén.

"Cái thằng bé này..." Mẹ Ngu tránh mắt nửa câu, cuối cùng đành thôi, "Đi thôi, chúng ta đến phòng trà, hôm qua tôi vừa được tặng một bộ trà cụ không tồi."

Trình phu nhân cười đáp, liếc mắt ra hiệu với con gái bà, quay người đi cùng Ngu phu nhân.

Trình gia tuy rằng không kém, nhưng gia tộc lớn trong thành phố A này có tới ba nhà, mà gia đình bà ta chỉ là một trong số đó, so với Ngu gia nắm giữ một nửa thế lực Hoa quốc thì thật sự là chẳng thấm vào đâu.

Trình Hân Nhiên suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn theo chân Ngu Đường.

Biệt thự Ngu gia này trên cơ bản cái gì cũng có, sân quần vợt, sân bóng rổ, chung quanh bãi cỏ còn có sân golf mini.

Tổng Tiêu chưa từng chơi bóng rổ, Ngu Đường trước tiên dạy y cách chuyền bóng.

"Không ngờ thời buổi này rồi còn có con trai không biết chơi bóng rổ." Trình Hân Nhiên đi tới, thấy Tổng Tiêu đang vụng về chuyền bóng, nhìn không được bật cười. Trong suy nghĩ của cô ta, Tổng Tiêu chẳng qua chỉ là một tên tuy từng nhỏ bé của Ngu Đường mà thôi, một chút tâm nhãn cũng không có. Bình thường những tên nhà giàu mới nổi nhìn thấy cô ta chạy theo nịnh bợ còn không kịp. Chỉ có tên này là không giống ai, lần trước giành chỗ với cô ta, lần này nhìn thấy cô ta ngay cả bắt chuyện cũng không thềm bắt!

"Cổ tay dùng sức, cánh tay thả lỏng ra." Ngu Đường đang tràn đầy hứng khởi giảng giải từng động tác cho Tổng Tiêu, bị Trình Hân Nhiên quấy rầy rất mất hứng, ngẩng đầu lên nhìn cô ta.

Trình Hân nhiên Thấy Ngu Đường nhìn sang, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Tớ cũn muốn chơi cùng các cậu."

Trình Hân Nhiên lúc học lớp năm lần đầu tiên gặp được Ngu Đường, khi đó Đại thiếu gia Ngu gia vừa khỏi bệnh, cả nhà mở tiệc rượu ăn mừng. Khi đó, Ngu Đường chỉ mới mười tuổi mặc một thân âu phục, đeo chiếc nơ nhỏ tinh xảo, hệt như tiểu vương tử bước ra từ truyện cổ tích, chính là hình mẫu trong mơ của các bé gái lúc bấy giờ.

Sau này khi lên cấp hai, cấp ba, tất cả nam sinh được mọi người khen đẹp trai tuần tú đều bị Trình Hân Nhiên đem ra so sánh một lượt với Ngu Đường, nhưng cho tới nay vẫn chưa thấy ai hơn được hấn cả. Trình Hân Nhiên vẫn luôn tự xưng mình là chị thanh mai trúc mã với Ngu Đường, nhờ vậy mà thu nạp được một nhóm nữ sinh yêu thích Ngu Đường làm tùy tùng cho mình.

Ngu Đường một tay nâng bóng lên: "Tiếp." Bóng rổ mang theo bụi bặm và mồ hôi bay về hướng Trình Hân Nhiên, lực đạo rất lớn, móng tay thủy tinh kia của Trình Hân Nhiên không tài nào đỡ nổi, trái banh "oành" một tiếng đập trúng váy trên người, trên chiếc váy màu trắng lập tức xuất hiện một vết bẩn

hình tròn.

...

"Hân Nhiên thực sự là nữ đại mười tám biến(*), càng lớn càng xinh đẹp." Mẹ Ngu khách khí khách lệ nói, giờ tay châm thêm trà cho đối phương.

(*): Con gái mười tám trở mã xinh đẹp giống như biến thành một người khác.

"Chỗ nào chứ, chỉ là một phong nha đầu, vẫn là Đường Đường hiểu chuyện, nghe nói đã bắt đầu phụ giúp quản lý xí nghiệp rồi," Trình phu nhân cười tiếp nhận cốc trà, cúi đầu liếc mắt nhìn, nhất thời bị hấp dẫn ánh mắt, "Đồ sứ này hoa văn gì cũng không có, không ngờ lại đẹp như vậy."

Mẹ Ngu vốn là không muốn nhiều lời về việc xí nghiệp gia tộc, thấy bà ta chuyển đề tài, liền thuận thế nói sang chuyện khác: "Đúng vậy, lúc trước tôi cũng từng thấy bộ đồ sứ này, nghĩ nó không có hoa văn rất đơn điệu, không ngờ khi dùng lại có thể đẹp mắt như vậy."

Đồ sứ này là cái ngày hôm qua Tống Tiêu đưa tới.

"Người tặng đồ cũng thật là có phẩm vị." Trình phu nhân cũng khen ngợi. Đang nói, Trình Hân Nhiên đột nhiên chạy vào, sắc mặt không thể xem là tốt được.

"Làm sao vậy?" Mẹ Trình nhìn dáng vẻ như vậy của Trình Hân Nhiên, không khỏi cau mày.

"Váy dơ rồi." Trình Hân Nhiên cắn môi, đây là thiết kế mới nhất của Chanel cô ta vừa mới mua, lần đầu tiên mặc.

Mẹ Ngu vừa nhìn dấu vết quả bóng trên váy liền biết chuyện gì xảy ra.

"Đường Đường thật là không hiểu chuyện, chơi bóng cũng không chịu chú ý xung quanh, không làm con bị thương chứ?" Nói rồi kéo Trình Hân Nhiên đứng dậy, "Đi, theo đi lên lầu thay quần áo."

Mẹ Ngu bởi vì vừa mới sinh xong chưa được nửa năm, vóc dáng có hơi nảy nở, trước kia dáng người của bà rất đẹp, trong tủ rất nhiều váy áo đều là hàng hiệu đắt tiền. Mở phòng để áo ra, để Trình Hân Nhiên tùy ý chọn một bộ.

...

Ngu Đường và Tống Tiêu đánh bóng hai tiếng đồng hồ, chơi ra một thân mồ hôi, đành phải lên lầu tắm rửa sạch sẽ, thay đồ mới rồi xuống dưới lầu.

"Đem hai ly nước chanh lại đây." Ngu Đường kéo Tống Tiêu lại chỗ chiếc xích đu trong sân ngồi xuống, ra hiệu bảo cô hầu gái bên cạnh.

Cái xích đu này là một đôi, chính giữa là một tấm gỗ ngăn đôi, hai bên là hai chỗ ngồi giống nhau. Ngu Đường cùng Tống Tiêu chen chúc cùng một chỗ, thả lỏng tay chân, tựa vào nhau ngồi hóng gió. Tống Tiêu ôm ly nước chanh bự, uống ừng ực hơn nửa ly, thở phào một hơi.

Ngu Đường lặng lẽ thò tay từ đằng sau ra, chuẩn bị ôm Tống Tiêu vào trong ngực, nhưng mới vừa đụng tới lớp quần áo...

"Cho tôi một chén nữa." Trình Hân Nhiên mới vừa thay váy xong vừa vặn lại đây, cũng bảo cô hầu gái đi lấy một ly, sau đó thoải mái ngồi xuống đối diện hai người.

Cánh tay duỗi ra, ngón tay cuộn tròn lại, chậm rãi nắm thành quyền, trong mắt Ngu Đường bắt đầu nổi lên sát ý.

Tống Tiêu ngáp một cái, thân thể này bởi vì lúc trước bệnh tật, ít khi vận động cho nên vô cùng yếu ớt, chơi bóng một hồi đã mệt đến mức không muốn cử động. Tống Tiêu cảm thấy cổ mình không thể chống đỡ được cái đầu nặng trĩu như vậy. Cảm giác hoàng thượng đang ở bên cạnh, liền lười biếng ngã qua, trộm gác đầu lên bả vai hắn.

Tóc nhưng mềm mại lay động trên cổ ngựa ngựa, đồng thời cảm nhận được bả vai nặng xuống. Ngu Đường sững sốt một lúc, chỉ cảm thấy cảm giác ngựa ngáy trên cổ một đường lan xuống tận tim, sát ý trong mắt lập tức tan biến không còn một mảnh.

Nữ hầu cảm bình pha lê đi lại, rót cho Trình Hân Nhiên một ly, cũng châm đầy ly nước sắp cạn của Tống Tiêu.

"Diễn đàn Thánh Mông đang cần thêm nguồn tài trợ, cậu có hứng thú gia nhập hay không?" Trình Hân Nhiên khép hai chân lại, đặt chèn chéch, tư thế ngồi tiêu chuẩn mà ưu nhã, phối hợp bộ váy ôm hông màu xanh ngọc có chút thành thực, thoát nhìn rất giống như đang bàn chuyện làm ăn trọng đại gì đó.

Hiện tại Thánh Mông vẫn chưa có trang mạng truyền thông chính thức, diễn đàn tư nhân này liền trở thành nơi duy nhất có thể trao đổi giữa các học sinh. Đây là do năm ngoái Trình Hân Nhiên và hai chị em tốt hùn vốn mở ra, bây giờ sắp đến kỳ thêm phí, bọn họ không để ý chút tiền này, mà là nếu như có Ngu Đường gia nhập, sẽ làm bọn họ nở mày nở mặt.

"Website chính thức tháng sau là dựng xong, Công bộ cũng đã bắt tay vào làm." Ngu Đường nói xong, lặng lẽ dùng cằm cọ cọ cái đầu xù trên vai mình một cái.

Trình Hân Nhiên thấy Ngu Đường không có hứng thú cũng không tiếp tục kiên trì nữa, liếc mắt nhìn Tống Tiêu đang sắp ngủ gật tới nơi, nhú mày, bưng nước chanh lên dùng ống hút khuấy: "Hôm qua anh họ tớ gọi cậu ra ngoài chơi, sao cậu lại không đi?"

Rõ ràng là có cuộc tụ họp của các thiếu gia thượng lưu lại không đi, lại ở đây chơi bóng cùng tên nhà giàu mới nổi này, chẳng giúp ích gì cho việc giao thiệp sau này của hắn cả.

Ngu Đường không để ý tới cô ta, lời ông hút khói ly nước chanh mình vừa hút hết, kê vào ly của Tổng Tiêu, trộm uống mấy ngụm.

[Heo: Thấy thương ghê :3]

Tiểu công chúa Ngu Miêu thức dậy muộn, nhà bếp đã chuẩn bị phần điểm tâm riêng cho cô bé, ăn điểm tâm xong, trước hết đi phòng em bé nhìn em trai, em trai vẫn còn đang ngủ vù vù. Tiểu công chúa vươn ngón tay, chọc hai má đầy thịt của bé con: "Em trai lớn nhanh lên một chút nha, anh hai có 'chị dâu' rồi, không thêm chơi với chị nữa."

"Oáp..." Bạn nhỏ Ngu Lâm bị chọc tỉnh, há mồm ngáp, liếc nhìn Ngu Miêu đang đứng lên giường một cái, chẹp chẹp miệng.

"Chị nói cho em biết nha, tối hôm qua anh hai với chị dâu cùng ngủ trong một căn phòng đó!" Ngu Miêu nằm úp sấp đến bên lỗ tai em bé nhỏ, hạ giọng nói, bé vốn cho rằng "Tẩu Tử" là tên của anh trai kia, thế nhưng ngày hôm qua mẹ bé rõ ràng gọi y là "Tổng Tiêu", vì vậy bé liền đi hỏi mẹ "Tẩu Tử" là cái gì.

Ngu Lâm tròn tròn hai mắt, lông mày nho nhỏ dựng đứng lên, dần dần nhấn thành một cái rãnh.

"Mẹ nói, chị dâu là người có thể sinh cháu nhỏ cho chúng ta, em trai, em lớn nhanh nhanh một chút nha, nói không chừng hai ngày nữa là có cháu nhỏ giành sữa với em đó." Ngu Miêu vẽ mặt thành thật nhắc nhở em trai, kỳ thực là bé muốn cho em trai nhanh chóng lớn lên, vậy là có thể cùng bé chơi đùa rồi.

Ngu Lâm lườm mắt một cái, quay đầu sang một bên ngủ tiếp.

Ngu Miêu bĩu môi, em trai chơi thật không vui, nghe nói có cháu nhỏ vậy mà không bị dọa khóc! Đành xoay người lạch bạch chạy xuống lầu, tìm được Độc Cô Âm đang luyện công ở hậu viện: "Anh Tiểu Âm, chơi đu quay với em đi."

Chơi đu quay phải có người ở phía sau đẩy, nhà này chỉ có mỗi Độc Cô Âm là nắm giữ lực đạo tốt nhất. Độc Cô Âm vỗ tay thu công, cùng tiểu công chúa đi về hướng tiền viện.

Vốn là muốn chơi chiếc đu quay dây dài kia, Ngu Miêu một đường chạy tới, đột nhiên phát hiện "Mẹ" cũng đang ngồi trên xích đu. Bộ váy màu xanh ngọc này Ngu Miêu từng thấy mẹ mình mặc, liếc mắt nhìn sang một cái bên tường là mẹ Ngu, liền lén lút chạy lại đó.

...

"Đây là thư tình nữ sinh lớp tớ nhờ tớ đưa cho cậu, cậu bây giờ thật đúng là được hoang nghênh," Trình Hân Nhiên móc trong túi xách ra một xấp thư tay màu hồng nhạt, nhấp một ngụm nước chanh: "Cậu có nhớ lúc chúng ta còn bé hay không, mẹ cậu còn nói cho chúng ta đính hôn từ bé nữa đấy!"

Lời còn chưa dứt, cái xích đu ghế dựa đột nhiên bị người dùng lực đẩy mạnh một cái, nước chanh trong tay nhất thời bị đổ ra, tạt ướt cả người Trình Hân Nhiên.

Đính hôn từ bé? Tổng Tiêu đã sớm ngủ nghe một câu như thế đột nhiên mở mắt ra, lập tức trông thấy chiếc váy ướt đầm của Trình Hân Nhiên, phác hoạt ra thân hình uyển chuyển thiếu nữ, tiểu công chúa một bên ngoác to miệng.

Ngu Đường lập tức đứng dậy, cời áo khoác trên người che lên cho cô ta.

Trình Hân Nhiên vốn muốn nổi nóng, thấy Ngu Đường ga lăng như vậy, lời vừa đến bên miệng lại quên mất, cười nói cảm ơn với hắn.

Ngu Đường ra hiệu nữ hầu dẫn Trình Hân Nhiên đi thay quần áo.

Tổng Tiêu mím mím môi, nhìn theo hướng Trình Hân Nhiên vừa đi, lúc này bởi vì vừa tắm xong hơi lạnh, Ngu Đường có mặc một chiếc áo khoác mỏng, bây giờ áo khoác kia lại đang khoác trên người cô gái khác.

"Nhìn cái gì vậy!" Hai mắt đột nhiên bị bàn tay che kín, cường ngạnh kéo Tổng Tiêu ngựa về đằng sau.

"Làm sao vậy?" Tổng Tiêu mở cái tay kia ra.

"Phi lễ chó nhìn, khí khái quân tử của người đâu rồi?" Hoàng đế bệ hạ rất tức tối, vừa rồi Trình Hân Nhiên bị tạt ướt đồ, hắn đã nhanh chóng lấy đồ che lại, không ngờ người ta đã đi xa rồi mà Tổng Tiêu vẫn còn "lưu luyến" nhìn theo! Quả thực là không tuân thủ phu đạo!

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, không nhịn được bật cười.

Tối đến, Ngu Đường đưa Tổng Tiêu đến dưới trước cửa nhà, lẳng lặng nhìn y đi vào hướng tiểu khu.

Chuyện tối hôm qua, nói không để ý chính là giả. Hắn một đời trước tuy đã chiếm được Tổng Tiêu, nhưng chỉ có hắn hiểu rõ nhất, giữa bọn họ luôn luôn tồn tại vấn đề. Đời này Tổng Tiêu rõ ràng ý lại vào hắn hơn trước đây, điều này làm cho hắn mừng rỡ không thôi, cho rằng có thể nhờ vào đó mà chân

chính có được tâm Tổng Tiêu, nhưng bây giờ xem ra, hình như còn không bằng kiếp trước nữa là...

Bên trong tròng mắt đen kịt, tràn ngập màu đỏ tươi cổ chấp, tay cầm ở trong túi, chậm rãi siết chặt.

Tổng Tiêu đi tới cửa lớn, có chút không nỡ mà quay đầu lại nhìn, hoàng đế bế hạ cô cộc đứng dưới ánh đèn đường, dáng vẻ gục đầu xuống trông thật cô đơn, nhìn không được bên vòng trở lại.

Nghiêng đầu nhìn dáng vẻ hình như không được vui của hoàng thượng, Tổng Tiêu mím mím môi: "Qua đêm ở nhà người khác, không thích hợp làm chuyện hành phòng(*)."

(*): XXOO á.

"Hử?" Ngu Đường ngơ ngạc ngẩng đầu lên, bởi vì tâm tình biến hoá quá nhanh, dẫn đến biểu cảm trên mặt còn chưa theo kịp, thoát nhìn chính là bộ mặt vờ ngớ ngẩn không thay đổi.

Tổng Tiêu nhìn dáng vẻ này của hắn, không khỏi cong cong mắt, ngủ lại nhà bạn bè mà làm chuyện vợ chồng là rất không phải phép, và lại còn được không may mắn, vốn cứ tưởng hoàng thượng cũng biết quy củ này, ai ngờ người này lại thủ dai cả ngày, trên đường trở về lại bắt đầu giận dỗi.

Nhìn chung quanh một cái, bốn bề vắng lặng, Tổng Tiêu cong ánh mắt, chậm rãi đến gần, hôn lên khuôn mặt anh tuấn kia một cái, xoay người chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Tham Quan.

Ngu Đường ngơ ngạc đứng ngay tại chỗ, cả người đều bối rối, trơ mắt mà nhìn Tổng Tiêu chạy vào tiểu khu, bấy giờ mới nhớ tới việc đuổi theo, nhưng Tổng Tiêu đã chạy đi mất dạng.

Chậm rãi giơ tay, sờ nơi vừa bị hôn, nơi đó còn mang theo một chút xúc cảm ướt át mềm mại, Ngu Đường chớp mắt mấy cái, ngữ điệu bình tĩnh mà hỏi Độc Cô Âm ẩn thân trong bóng tối: "Âm Nhất, vừa rồi người có thấy không?"

"Bẩm hoàng thượng, thấy được." Độc Cô Âm ngoan ngoãn mà đáp.

"Người thấy cái gì?" Ngu Đường mâu sắc thâm trầm, quay đầu nhìn hắn.

"Thuộc hạ..." Độc Cô Âm cúi đầu, không biết là có nên nói hay không nên nói đây. Âm vệ biết tất cả mọi chuyện, đối với người ngoài dù có chết cũng không được khai ra, nhưng khi chủ nhân hỏi, thì phải thành thật trả lời. Nhưng mà các chi tiết nhỏ như việc hoàng thượng lâm hạnh hoàng hậu, hoàng thượng hỏi tới, thì phải kiên quyết biểu thị cái gì mình cũng không biết.

"Người thấy, hoàng hậu chủ động hôn trâm, có đúng hay không?" Ngu Đườn chấp tay đứng dưới ánh đèn đường, thần sắc nghiêm túc, dáng vẻ bề thế nghiêm hạ, quay người chậm rãi rồi đi, "Trâm muốn đi dạo một lát, các người theo trâm."

Độc Cô Âm dặn dò tài xế lái xe chậm chậm, còn hắn thì bảo trì khoảng cách năm bước chân với hoàng thượng, ẩn núp trong bóng cây, trơ mắt mà nhìn hoàng thượng càng chạy càng nhanh.

Ven đường có tên ăn mày đang ngồi nghỉ ngơi, Ngu Đường móc ra vài tờ tiền ném cho hắn; trên đường gặp người già đang băng qua đường, Ngu Đường đi tới nắm tay người ta dắt qua; trên lề đường có tên đàn ông say rượu đang đánh vợ, Ngu Đường một cước quật ngã hắn.

Dọc theo đường đi nhận được rất nhiều lời cảm ơn, hoàng đế bế hạ mỉm cười trả lời một câu "Không có gì."

Tài xế lái xe tốc độ còn chậm hơn nữa bỏ nhìn không được tăng tốc chạy tới, hỏi Độc Cô Âm ngoài cửa sổ: "Đại thiếu gia bị làm sao vậy? Gần đây nhà trường có giao bài tập rèn luyện "Tinh thần Lôi Phong"(*) à?"

(*): Lôi Phong là một tấm gương người tốt việc tốt rất nổi tiếng bên Tàu.

Độc Cô Âm "..."

Xa xa thấy một thanh niên trẻ tuổi gầy gò, chạy chậm chậm hướng về chiếc siêu xe va vào, Ngu Đường kéo cậu ta ra, nói một câu: "Không cần cảm ơn, hôm nay trâm cao hứng."

Người trẻ tuổi bị diu co giật khoé miệng, nhìn chiếc xe sang trọng kia lăn bánh rồi đi, đẩy Ngu Đường ra: "Mây cao hứng cái trứng á, không thấy ông bị người ta đụng sao?"

Ngu Đường: "...Ám Nhất."

"Có!" Ám vệ trung thành lập tức hiện thân, chỉ vài ba chiêu đã đem tên thanh niên bị đụng ấn trên mặt đất.

...

Sống hai đời, đây là lần đầu tiên Tổng Tiêu chủ động hôn hấn!

Khi ở Đại Ngu, Tổng Tiêu là một thư sinh nho nhã rụt rè, rất ít khi chủ động làm những động tác thân mật, đến hiện đại, Tổng Tiêu lại chủ động nắm tay hấn, chủ động dựa vào vai hấn, bây giờ còn chủ động hôn hấn!

Hoàng đế bệ hạ trên mặt vẫn đậm phong khinh một đường đi làm chuyện tốt, về đến nhà, ôm em gái nhào đến trước mặt xoay một vòng, sau đó vào nhà đem em trai còn đang ngủ say tung lên cao.

"Oa!" Ngu Lâm mở mắt ra, phát hiện mình đang bay trên không trung, sợ đến nỗi oa oa kêu to, sau đó phát hiện thân hình nhỏ bé của mình đang nằm trong tay anh trai, nhất thời sợ quá oà khóc.

...

Sau khi Tổng Tiêu về đến nhà, trước tiên là chạy đến bên bồn rửa rửa mặt, nhiệt độ thiêu cháy trên mặt mới được hạ xuống, Tổng Tiêu nhìn mình trong gương, thờ dài một hơi.

Một đời luân hồi còn có thể nhớ được nhau, Tổng Tiêu vô cùng quý trọng cơ hội ông trời ban cho lần này, không muốn lại dẫm vào vết xe đổ đời trước nữa, chỉ muốn đối với hoàng thượng tốt hơn một chút.

Vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của hoàng thượng, Tổng Tiêu không kịp nghĩ ngợi đã chạy đến an ủi hấn.

"Tiêu Tiêu, làm sao vậy?" Tổng Tử Thành ở trong phòng khách gọi y, vừa rồi thấy con trai đi vào liền chạy thẳng đến nhà vệ sinh, còn tưởng rằng Tổng Tiêu đau bụng.

"A, con không sao." Tổng Tiêu lắc đầu mấy cái cho ráo nước, đi ra phòng khách.

"Lại đây, ba có chuyện muốn nói với con," Tổng Tử Thành vỗ vỗ ghế sofa, ý bảo Tổng Tiêu ngồi xuống, "Ba đã suy nghĩ kỹ rồi, quyết định sẽ không cưới Trắc Tĩnh Tĩnh nữa." Chuyện lần này thật sự làm hấn ghê tởm chết đi được, bây giờ ngay cả tâm tư đi tìm tình nhân mới cũng không có nữa là.

Tổng Tiêu gật đầu: "Phụ thân' có thể thấy rõ là tốt rồi, tái giá hãy tìm một người môn đăng hộ đối, hiền lương thực đức." Dựa vào hoàn cảnh gia đình bọn họ, quý nữ nhà cao cửa rộng nhất định là không cầu được, nhưng mà tìm một gia đình thương nhân bình thường thì vẫn dư sức, hưởng hồ xã hội hiện đại cởi mở như vậy, tìm người đã từng kết hôn rồi cũng được, chỉ cần là người tốt.

Tổng Tử Thành cũng gật đầu, có điều đối với chuyện tái hôn, tạm thời không có tâm tình suy tính: "Hai tháng kế tiếp ba tương đối bận rộn, cuối tuần có thể sẽ không về được, con có việc gì cứ bảo Tiểu Tử đi làm, hoặc là đến công ty tìm ba."

Sáu tháng cuối năm là thời gian ra mắt ba bộ phim điện ảnh lớn, cũng là thời điểm mấu chốt để công ty kiếm lãi, hấn muốn đích thân giám sát, phong ba bão táp vừa mới qua đi, hiện tại trong công ty lòng người bất ổn, phải có hấn thường xuyên toạ trấn mới được.

...

Bảy ngày nghỉ dài hạn trôi qua rất nhanh, Tổng Tiêu đeo túi xách trở về trường học, mở cửa phòng ngủ ra, sững sốt một chút, lập tức lui ra, nhìn kỹ biển số phòng, là 520 không sai, lại mở cửa ra, dụi dụi mắt.

Nội thất phòng ngủ thay đổi hoàn toàn, nguyên bản sàn gạch trơn bóng đổi thành thảm lông dày cộm, hai chiếc giường gỗ chật hẹp đã không thấy bóng dáng, thay vào đó là một chiếc giường đôi kingsize. Nguyên bản bàn nhỏ chân thấp, đổi thành quầy bar mini cao cấp, hai chiếc ghế dựa chân cao, trên nóc quầy bar treo một hàng dài ly thủy tinh nhỏ có chân. Bên dưới quầy bar là một chiếc tủ lạnh nhỏ tiện lợi, Ngu Đường đang từ bên trong lấy ra một chai đồ uống, rót vào chiếc cốc thủy tinh có thả đá lạnh.

"Đây là..." Tổng Tiêu gãi gãi khoé miệng.

Ngu Đường bụng cóc, uống một hớp nước ngọt, tư thái ung dung tao nhã, giống hệt năm đó thường thức cung đình ngọc tửu vậy: "Hoàng hậu có hài lòng không?"

Hài lòng cái lông a! Tổng Tiêu xoa xoa gân xanh trên trán, đi học ở ký túc xá, vệ sinh sạch sẽ là được rồi, bày trí xa hoa như vậy làm gì? Quan trọng hơn nữa là, tại sao trường học lại đồng ý cho hấn đặt giường đôi ở đây!

"Hội học sinh đã bao luôn nhiệm vụ kiểm tra ký túc xá," Ngu Đường thả cốc nước xuống, đem hoàng hậu còn đang ngẩn người kéo qua, tháo cặp sách xuống cho y, "Trẫm cũng hết cách."

Hoàng thượng, người đây là lợi dụng chức quyền! Tổng Tiêu hít sâu một hơi, nhìn chiếc giường lớn khoa trương đẳng kia, lại nhìn tên "hôn quân Ngu Đường", lời chưa kịp ra khỏi miệng đã nuốt xuống, vô lực rũ bỏ vai. Thôi đi, hoàng thượng cao hứng là tốt rồi.

Không biết có phải là do nộ hôn trước đó hay không, Tống Tiêu cảm thấy hoàng thượng dường như đã buông lỏng hơn trước rất nhiều.

Tắm xong đi ra, liền thấy hoàng thượng đang khoanh chân dựa vào đầu giường đọc sách, thấy Tống Tiêu đi ra, ngừng đầu nhìn y, sau đó vỗ vỗ vị trí bên người mình, ra hiệu Tống Tiêu qua đó.

Đổi thành giường đôi rồi thì không còn sợ chật nữa, quy định đêm mười lăm trăng tròn thì tắm đã biến thành hằng đêm thì tắm, Tống Tiêu rất không tình nguyện leo lên.

Ngu Đường để sách xuống, đem hoàng hậu bị hơi nước nóng hấp cho phần nộn non mềm ôm qua, kéo tay trái của y kiểm tra. Vết thương bị bỏng hôm trước đã lành lại, da non mọc lên so với làn da xung quanh màu sắc không giống nhau.

"Không sao rồi." Tống Tiêu thu tay về, ném khăn lau tóc qua một bên, chui tuột vào trong chăn.

Ngu Đường mâu sắc tối sầm, quăng cuốn sách thật dày lên tủ đầu giường, cũng tiến vào trong chăn, tóm lấy hoàng hậu đang chuẩn bị lăn qua một bên, ôm vào trong ngực, chôn mặt vào cổ còn mang theo hơi nước, dùng mũi cọ cọ mấy cái, tình tế liếm láp, làm Tống Tiêu nhin không được hừ nhẹ một tiếng.

"Qua đêm ở nhà bằng hữu, tân nương về nhà thăm phụ mẫu, không được hành phòng, nhưng đó là nhà trượng phu người," Động tác Ngu Đường rất ôn nhu, nhưng lời nói ra lại mang theo băng lạnh, "Tối hôm đó người không nói thật."

Tống Tiêu mím môi, không lên tiếng.

"Người hôn trầm.." Ngu Đường rũ mắt, che đậy cảm xúc dâng tràn trong đáy mắt, "Trầm buồn tha người." Bọn học một đời trước chính là trạng thái như thế này, tựa hồ rất thân mật, nhưng lại không thể hiểu được suy nghĩ của đối phương, như gần như xa, còn hần, đã sớm nhẫn nại thành thói quen. Chung quy vẫn có điểm không hoà hợp.

Ngu Đường há miệng, cắn lên da thịt mềm mại ngay bên mép mình.

"A..." Bà vai truyền đến một trận đau đớn, Tống Tiêu kêu lên một tiếng, theo phản xạ mà giãy dụa, lại bị người ta mạnh mẽ chế trụ.

Ngu Đường trở mình, từ trên cao nhìn xuống Tống Tiêu.

Hai tay Tống Tiêu bị đặt trên gối đầu, trơ mắt mà nhìn hoàng thượng chậm rãi tới gần, môi mỏng hơi lạnh chạm vào đôi môi của y, nhưng lại không thâm nhập, chỉ là chạm vào nhau rất lâu, sau đó chậm rãi tách ra.

Cái hôn này, hàm chứa quá nhiều tang thương.

Xuyên qua thời gian ngàn năm, giang sơn thay đổi, cảnh còn người mất, vốn tưởng rằng đã mất đi tất cả, phải bắt đầu lại từ đầu, lại phát hiện người cũng ở đây, như vậy, ta liền không có mất đi thứ gì. Nhưng mà, tại sao... người còn muốn gạt ta...

Đế vương ần ần khắc chế, ở trước mặt người trong lòng mình, cuối cùng cũng không nhìn được lộ ra một mặt yếu ớt.

Tống Tiêu nhìn Ngu Đường đang chống đỡ phía trên, mím môi, mặt từ từ đỏ lên: "Ta... tình lại đã lâu như vậy, nhưng mà thân thể này, vẫn... vẫn còn chưa có mộng tỉnh."

Bản thân Tống Tiêu cũng có chút ngại thị tẩm, công thêm thân thể này còn nhỏ, căn bản còn chưa phát dục tốt, sợ thương tổn căn nguyên. Mà những chuyện như vậy, thực sự rất khó mở miệng, Tống Tiêu nguyên bản là một nam nhân hai mươi bảy tuổi thành thực, biến thành một thằng nhóc mười mấy tuổi chưa đủ lông đủ cánh, hơn nữa còn chưa từng làm...

Ngu Đường nhìn hoàng hậu dưới thân cả người đỏ rực như trứng tôm luộc, nhất thời đau lòng, hần làm sao lại quên mất, hoàng hậu của hần bây giờ còn là một thiếu niên chưa đầy mười sáu tuổi, thân thể gầy yếu, làm sao sánh được với thân thể đã rèn luyện nhiều năm như hần.

Thả lỏng thân thể nằm xuống, đem hoàng hậu bởi vì ngại ngùng mà đưa lưng về phía hần ôm vào trong ngực, Ngu Đường cúi đầu, hôn lên vết cắn rướm máu trên bả vai Tống Tiêu: "Là ta không tốt."

Thân thể không phát triển tốt, tự ý động tình khí sẽ dẫn tới thân thể suy nhược, sau này dù có bồi bổ thể nào cũng không khôi phục lại được như trước, Ngu Đường không dám lấy sức khoẻ của Tống Tiêu ra đùa giỡn, hần còn muốn cùng hoàng hậu của hần đầu bạc răng long nữa kia mà, không thể vừa lúc còn trẻ đã làm hỏng thân thể.

Hai người giải bày hiểu lầm, so với trước đây càng thân mật hơn. Ngu Đường thấy tay Tống Tiêu đã khôi phục yên tâm thoải mái giao bài tập cho y viết.

Đào mất đã đến ngày hội giao lưu với trường trung học cơ sở Thánh Mông, hội học sinh điều động toàn bộ thành viên, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất.

Ba chiếc xe khách rộng lớn được sơn huy hiệu "S-M" chậm rãi đỗ trước cổng trường trung học phổ thông Thánh Mông, thầy giáo dẫn đoàn giờ cờ vàng dẫn dắt mọi người xuống xe, lập tức có học sinh mang huy hiệu hội học sinh tiến đến thân thiết dẫn đường, hoang nghênh đoàn người đến tham quan.

Phòng giáo vụ thấy hội học sinh có năng lực như thế bèn đem toàn bộ hành trình giao cho Ngũ Đường sắp xếp. Người hội học sinh trước tiên đưa mọi người đi gặp lãnh đạo, sau đó giới thiệu với mọi người hành trình ngày hôm nay.

Phó hội trưởng là người dẫn đội, ôn trọng hào phóng mà nói: "Buổi sáng đưa mọi người đi tham quan vườn trường, tham quan lớp học, ký túc xá và thư viện. Buổi trưa mọi người sẽ được thể nghiệm nhà ăn của chúng ta, buổi chiều là tiệc trà, giao lưu cùng các đàn anh đàn chị lớp trên, đồng thời còn có biểu diễn văn nghệ, mọi người có thể tận tình biểu diễn tài hoa của mình."

Thầy giáo dẫn đoàn rất hài lòng với hành trình này, nhóm học sinh cấp hai cũng tràn đầy chờ mong đối với hành trình tham quan vườn trường.

Tổng Tranh đi theo đội ngũ, tò mò nhìn xung quanh, nghe nói bốn vị thiếu gia kia ở trường cấp ba này rất nổi danh, không biết có cơ hội gặp được hay không.

Thư viện Thánh Mông so với thư viện đại học còn to hơn, kiến trúc đồ sộ, Hội trưởng đại nhân mặc tây trang đồng phục học sinh màu đen, dáng người cao ngất đứng trên bậc thang trên cùng, theo sau còn có các trưởng ban và Độc Cô Âm trầm mặc.

"Hoan nghênh các vị đến với trường trung học phổ thông Thánh Mông." Từ lúc sinh ra đã mang theo quý khí, cộng thêm khuôn mặt anh tuấn vô song, nhìn lại vài lần bằng hiệu trước ngực hẳn viết hai chữ "Hội trưởng", một đám học sinh cấp hai nhất thời bị trấn trụ.

"Đẹp, đẹp quá..." Mấy cô gái nhỏ nhẹn không được nhỏ giọng kêu lên.

Tổng Tranh cũng không kiềm được nhìn thêm vài lần, bất ngờ phát hiện Tổng Tiêu cũng đang đứng bên cạnh Hội trưởng.

Nam sinh nếu như có khí chất tốt, mặc âu phục sẽ vô cùng xuất sắc, Tổng Tiêu vốn có khí chất quân tử nhã nhặn, mặc vào tây trang đồng phục Thánh Mông, thoát nhìn càng thêm tao nhã, anh tuấn phi phàm.

"Hội trưởng đẹp trai quá đi mất." Mấy cô gái nhỏ theo người hội học sinh đi vào tham quan, tụ lại cùng nhau thảo luận.

"Tớ cảm thấy nam sinh bên cạnh hội trưởng kia còn đẹp hơn." Một nữ sinh khác đưa ra ý kiến bất đồng.

"Phải phải, nam sinh kia nhìn cũng rất đẹp!" Nữ sinh nói đầu tiên hí híp mắt nhìn một hồi, đột nhiên trên đầu hiện lên một cái bóng đèn sáng, "Anh ấy chẳng phải là người lúc trước hay sao... cái gì mà, "quả đồng", a không phải... là Hoàng tử Pudding!"

Tổng Tranh nghe mấy nữ sinh bên cạnh thảo luận, con người chuyển động, vụ bê bối lúc trước đã bị Tổng Tử Thành đề xuống, người trong trường cũng không biết cô ta là con gái của Khâu Minh Diễm. Mấy nữ sinh này đều là thiên kiêu phú hào, nếu để mấy nhỏ biết mình quen biết Tổng Tiêu, nói không chừng sẽ xem trọng mình, đề mắt đến mình.

Nghĩ vậy, đợi đến lúc tham quan ký túc xá, Tổng Tranh liền có ý chen lên đi theo Tổng Tiêu nói chuyện: "Tổng Tiêu, nhìn thấy tôi sao lại không chào hỏi?"

Phó hội trưởng đang giới thiệu cho mọi người lò đun nước, thấy Tổng Tranh đi ra quấy rầy, không vui nhún mày.

Ngũ Đường hơi nheo mắt lại, thầm đánh một cái thủ thế với âm vệ.

Tiểu kịch trường:

(Thời gian quảng cáo)

Chim nhỏ: "Mỗi ngày to một chút, một tháng có thể to lên gấp mấy lần."

Ngũ Đường: "Mỗi ngày hôn Một cái, một năm sau có thể trở thành cao thủ hôn môi."

Tiêu Tiêu: "Mỗi ngày đều thị tẩm, đau lưng, nhứt eo, chân chuột rút."

Tiểu Âm: "Mau dùng canh cá bổ thận."

Đệ đệ: "Người tốt, mọi người mới có thể tốt T~T..."

[Heo: Việt Nam mình chỉ có hai mùa, đó là "mùa nóng" và mùa "nóng thấy bà nội". Ngồi làm mà ta nói mò hôi nó cứ "tí ta tí tách" nghe vui tai nằm thao í

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Báo Thù.

Nhóm nữ sinh nhìn Tống Tranh nói chuyện với đàn anh đẹp trai, lập tức bị hấp dẫn chú ý.

Tống Tiêu nhìn Tống Tranh một cái, hơi cau mày, vì lễ nghi quân tử, Tống Tiêu không tiện nhìn chăm chăm vào những nữ sinh ở đây, cho nên bây giờ mới phát hiện ra Tống Tranh cũng có trong đoàn người.

"Không nhìn thấy." Tống Tiêu thành thật trả lời.

"Phi..." Đám nữ sinh đó bật cười, còn bày đặt làm bộ quen biết, người ta căn bản là không quen cô.

Tống Tranh tức đến phát ghen, cô ta nghĩ trong trường hợp này Tống Tiêu dù thế nào cũng sẽ nói với mình đôi câu, nhưng không ngờ y lại nói ra một câu như vậy. Cô ta là một người sống sờ sờ ra đây, làm sao mà không nhìn thấy cho được?

"Đây là hệ thống lấy nước sôi tự động, chỉ cần quẹt thẻ vào là có thể lấy được nước nóng, hiện tại trung học phổ thông Thánh Mông đang nâng cấp lại hệ thống kiểm soát, chờ lúc các em lên năm hai thì thẻ cơm, thẻ nước, thẻ thư viện và thẻ vào cổng sẽ được gộp lại thành một." Phó hội trưởng rút một tấm thẻ ra, "Có ai muốn lại đây trải nghiệm một chút không?"

Tống Tranh bị mất hết mặt mũi, giờ lại đang đứng ở vị trí dễ thấy trong đám người, có chút lúng túng, nghe nói như thế, lập tức giơ tay lên: "Em!"

Phó hội trưởng thấy Tống Tranh tích cực như vậy, khó chịu khi bị quấy rầy vừa rồi tiêu tán không ít, mỉm cười đưa cho Tống Tranh một cái phích nước: "Cẩn thận nước nóng."

Lúc trước nghe nói Hội trưởng muốn thêm phân đoạn lấy nước nóng này, hần còn lo không ai hưởng ứng, nếu như không ai tiến lên thì hần đành phải đích thân làm mẫu. Bây giờ có người xung phong, vậy thì tốt rồi.

Học sinh cấp hai phần lớn không trọ ở trường, cho nên rất tò mò đối với những thứ mới mẻ, vài nam sinh đã nóng lòng muốn lên chơi thử.

Quét lần một nước bắt đầu chảy ra, quét lần hai để đóng chốt mở, Tống Tranh lấy nước xong, chuẩn bị quẹt thẻ đóng chốt, cánh tay đột nhiên tê rần, phích nước nóng trong tay "Xoảng" một tiếng rơi xuống đất, phích nước vỡ tan tành, nước nóng vừa lấy bên trong bắn ra tung toé, vòi nước sôi chưa kịp đóng lại cũng "Ao ào" xối xuống.

"Á!" Tống Tranh hét lên thành tiếng, những học sinh khác giật mình, nhanh chóng lùi về sau né tránh.

Ngu Đường không chút hoang mang kéo vòi phanh khăn cấp lại, trong nháy mắt đã đóng được vòi nước, quay sang Phó hội trưởng vẫn còn đang đang hoảng hốt: "Gọi phòng y tế đưa cáng đến đây."

"A... phải, Lý Manh, cậu đi đi." Phó hội trưởng chỉ vào một thành viên dự bị nói.

Nam sinh kia đáp một tiếng, quay đầu chạy ra ngoài. Dẫn đoàn là một thầy giáo trẻ tuổi, không có nhiều kinh nghiệm, chỉ biết vội vàng mà đỡ lấy Tống Tranh: "Trò đừng cử động, coi chừng thủy tinh vỡ vào chân."

Tống Tiêu nhìn Tống Tranh bị dọa bắt đầu khóc lên, thờ dãi, xoay người đi lấy một chậu nước lạnh, dội xuống dưới chân cô ta, đẩy hết mảnh vỡ thủy tinh qua một bên, bế Tống Tranh ra khỏi đồng thủy tinh vỡ nát.

Tống Tranh lớn lên không gầy, thân thể nhỏ bé của Tống Tiêu ôm cô ta lên có chút cố sức. Ngu Đường nhìn không vừa mắt, bèn hất hàm hướng trưởng ban ban thể dục, Bình bộ Thượng thư đáng người cao lớn đi qua, một phen đỡ được Tống Tranh: "Đề anh."

Mới vừa đi tới trước cửa ký túc xá, phòng y tế đã đưa cáng tới. Vì hội học sinh đã thông báo từ trước, bảo bọn họ ngày hôm nay đợi lệnh bất cứ lúc nào, không được để xảy ra bất kỳ một sai sót, vậy nên phòng y tế luôn có bác sĩ túc trực, còn có học sinh chuyên môn tình nguyện khiêng cáng.

"Á..." Tống Tranh bị bỏng, khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, bị người di chuyển một chút liền la lên.

Thầy dẫn đoàn cũng sợ hãi, một đường đi theo đến phòng y tế.

"Chỉ bị nổi vài bọt nước, không có chuyện gì, nước sôi trong trường cũng không quá nóng." Cô ý tế vừa xử lý vết thương cho Tống Tranh, vừa an ủi.

"Thầy, bạn ấy có phải là người biểu diễn vũ đạo tối nay không?" Phụ trách tiết mục văn nghệ của Trình Hàn Nhiên nhìn thoáng qua tờ danh sách, hỏi thầy dẫn đoàn bên cạnh, sau khi nhận được câu trả lời, liền lấy bút ra gạch một đường lên tên Tống Tranh.

Tống Tranh nghe đến tiết mục biểu diễn, khóc càng thương tâm hơn. Vốn cứ tưởng hôm nay mình sẽ nhảy ra một điệu nhảy kinh điển, lôi kéo sự chú ý của mọi người, bây giờ thì hay rồi, chân bị bỏng, không những đau mà còn phá hủy luôn buổi biểu diễn cô ta đã dày công tập luyện.

"Gọi phụ huynh của trò đi." Thầy dẫn đoàn đưa điện thoại cho Tống Tranh. Tống Tranh lúc đầu tính gọi Khâu Minh Diễm, nhưng lúc bấm số lại thay đổi chủ ý, trực tiếp gọi cho Tống Từ Thành, chờ đầu dây bên kia truyền đến âm thanh, lập tức khóc lóc thê thảm: "Ba, con đang ở trường cấp ba Thánh Mông, con bị phỏng rồi!"

Tổng Từ Thành bị âm thành bén nhọn đầu dây bên kia làm cho hết hồn, hỏi cô ta xảy ra chuyện gì, nhưng Tổng Tranh vẫn luôn khóc lóc: "Đưa điện thoại cho thầy con."

Hỏi rõ tình huống xong, đáp ứng lát nữa sẽ đến đón Tổng Tranh đi bệnh viện, lúc này cô ta mới chịu ngưng khóc.

Hoạt động tham quan vườn trường còn chưa kết thúc, hội học sinh khởi động tình huống khẩn cấp, để vài đàn lưu lại chăm sóc Tổng Tranh, những người còn lại tiếp tục dẫn nhóm học sinh cấp hai đi tham quan. Tổng Tiêu vừa nãy có nói chuyện với Tổng Tranh, bị cho là người quen, cũng bị bắt ở lại.

"Lúc em đứng lấy nước, chắc chắn có người đã đẩy em!" Tổng Tranh thề thốt nói với thầy dẫn đoàn.

Lúc đó xung quanh đều là người trong hội học sinh, thầy giáo dẫn đoàn không khỏi lúng túng: "Lúc đó mọi người cách trò rất xa, thầy cũng nhìn thấy, đừng có đoán mò."

"Thật mà!" Tổng Tranh trừng mắt nhìn một vòng, nhìn thấy vẻ mặt hồ hững của Tổng Tiêu, ánh quang chợt lóe, "Tổng Tiêu, có phải là anh không?"

Thầy giáo dẫn đoàn vội kéo cô ta: "Nói linh tinh cái gì đấy! Nếu không phải anh này bế trò ra, không chừng bây giờ trò còn đang ngâm mình trong nước sôi đấy!"

"Nếu không phải hấn đuối lý, tại sao lại phải giúp em?" Tổng Tranh càng nói càng cảm thấy có lý, lần nước cô ta làm Tổng Tiêu bị phỏng, lần này Tổng Tiêu liền nhân cơ hội trả thù cô ta, không sai vào đâu được, "Ký túc xá có camera theo dõi, thầy hãy xem giúp em đi."

Tổng Tiêu nhìn "thứ muội" ngấm máu phun người, chỉ thấy chuyện này thật hoang đường: "Làm phiền mọi người chăm sóc, tôi đi trước." Nói xong liền quay người rời khỏi phòng y tế.

"Thứ muội" không có đầu óc như vậy, so với những muội muội trước kia của y còn kém xa.

Vừa mở cửa ra, điện thoại Tổng Từ Thành đánh tới: "Tiêu Tiêu, Tổng Tranh bị thương ở trường con, Tiểu Tư sẽ qua đó ngay, con giúp ba xem xem thế nào."

"Con đang ở phòng y tế," Tổng Tiêu nhìn Tổng Tranh vẫn còn đang khóc nháo bên trong, "Không có việc gì lớn, nổi lên vài bọt nước."

"À, không nghiêm trọng lắm là được rồi, vậy con lên lớp đi." Tổng Từ Thành nghe giọng nói lạnh nhạt của con trai trong điện thoại, cũng không dám nhiều lời nữa, dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại.

Tổng Từ Thành không tự mình đến mà phái Tư Đạt Thư đến xử lý, đoán chừng là sợ bị truyền thông tóm được, tình cảnh này rất giống lúc Tổng Tiêu nằm viện, có điều lần này là đổi thành đưa con gái mà hấn đã từng thương yêu.

Tình cảm dù có sâu đến đâu cũng không tránh được bị hao mòn, tình yêu như vậy, tình thân cũng như vậy.

Tổng Tiêu cất di động vào túi, chậm rãi đi tới trước mặt Ngu Đường đứng chờ bên ngoài, lẳng lặng mà nhìn hấn, đợi lúc Ngu Đường giương mắt nhìn lên, liền rũ mắt xuống, nhìn thẳng đế vương là đại bất kính: "... Đi thôi." Vừa rồi bên trong ký túc xá Tổng Tiêu cũng không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, muốn hỏi hoàng thượng một chút, nhưng nơi này hiển nhiên không phải nơi thích hợp để nói chuyện, đành phải im lặng. Ngu Đường không nói một lời rút tay ra khỏi túi quần, quay người đi trước, có điều bàn tay không quên đưa ra phía sau, ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu Tổng Tiêu lại nắm.

Tổng Tiêu nhìn chung quanh một lượt, bây giờ là thời gian đi học, trong sân trường không có một bóng người, hành lang y tế cũng trống không, liền ngoan ngoãn đưa tay ra cho hấn.

...

"Được rồi, đừng khóc nữa, trò có người quen nào ở đây không? Thầy sẽ gọi người đó tới thăm trò." Thầy dẫn đoàn nỗ lực an ủi Tổng Tranh, lúc trước trên đường đến đây Tổng Tranh vô cùng hào hứng, nghe nói có quen mấy người anh trong trường, còn rất nổi tiếng...

"Phải đó, Trống Tranh, anh trai cậu đâu? Tớ đi gọi giúp cậu." Nữ sinh quan hệ khá tốt với Tổng Tranh cũng ở lại đây cùng cô ta, nghe thầy dẫn đoàn nói vậy cũng nóng lòng muốn xem thử.

Tổng Tranh cúi đầu suy nghĩ một chút, hai mắt sáng lên, đứng rồi, hiện tại chính là thời điểm giả vờ đáng thương tốt nhất. Để bốn người kia nhìn thấy thảm trạng của mình, sau đó bảo bọn họ giúp mình giáo huấn Tổng Tiêu một lần nữa: "Được."

Lúc này là tiết tự học cuối cùng của buổi sáng, tất cả mọi người trong lớp đều liệ mạng làm bài tập, 4G đương nhiên không cần làm bài tập, bài tập trong lớp đều giao cho các tiểu tuý từng viết, lão đại Tường Vân Thiên đang chơi game, ba người còn lại ở cuối lớp chơi cờ ti phú.

"Chào anh, xin hỏi đây có phải là lớp của Tường Vân Thiên không?" Một tiểu nữ sinh dáng vẻ đáng yêu đứng trước cửa phòng học ló đầu vào. 4G bỏ đồ cầm trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn.

Lớp tự học quá tẻ nhạt, có lý do rời khỏi đây, 4G đương nhiên tích cực hưởng ứng, ra ngoài cùng nữ sinh kia.

Tiểu nữ sinh nhìn thấy bốn anh chàng đẹp trai đi với mình, vô cùng hưng phấn: "Các anh thật sự là anh của Tổng Tranh, em là bạn thân nhất của cậu ấy, tên là Trương Hảo Hảo."

"Cô nói gì?" Hàn thiếu ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Tổng Tranh đó." Trương Hảo Hảo thật sự nhún nhún một lần nữa.

4G đưa mắt nhìn nhau, chân dài vừa bước vào phòng y tế lập tức đồng loạt thu lại.

"Này, sao các anh lại không vào?" Về mặt Trương Hảo Hảo rất mờ mịt.

Tổng Tranh bên trong nghe tiếng, lập tức mừng rỡ kêu lên: "Anh Vân Thiên, anh Thiệu Dương, có phải là các anh không?"

Trương Vân Thiên chà xát da gà trên cánh tay, liếc mắt ra hiệu Thẩm Thiệu Dương: "Gọi mày đấy, mau vào đi."

"Rõ ràng là gọi mày mà!" Thẩm thiếu gia buồn bực phản bác.

Cuối cùng Dương thiếu gia ít nói dễ bị ức hiếp nhất bị đẩy mạnh đi: "Mày đi đi, em Tổng Tranh đang chờ mày đấy."

Thầy dẫn đoàn đã bị Tổng Tranh tìm cơ đuổi đi, Trương Hảo Hảo cũng không theo vào, hiện tại trong phòng chỉ có một mình Tổng Tranh. Tổng Tranh nhìn thấy Dương thiếu lập tức òa khóc, vừa khóc vừa kể lể mình bị "ác ma Tổng Tiêu" ức hiếp như thế nào, làm chân cô ta bị bỏng nổi mẩn cái bong bóng nước.

Dương thiếu gia ít lời nhưng nói năng thẳng thắn, bị ba tên đồng bọn hăm dọa, vốn đã bức tức, không đủ kiên nhẫn nghe Tổng Tranh nói tiếp: "Đủ rồi đủ rồi, trước đây thấy cô đáng thương nên mới giúp cô hà tiện, làm nửa ngày thì ra chỉ là một đứa con riêng."

Những đại thiếu gia như thế này, vì còn nhỏ nên vẫn thích chơi trò ân cừu ân hận, nhưng bọn họ vẫn có nguyên tắc của bọn họ, ghét nhất là loại con riêng. Lúc trước cho rằng Tổng Tranh là con gái của ngôi sao, cảm thấy khá thú vị, sau đó vì chuyện Tổng Tiêu mà biết được thì ra Tổng Tranh mới là con riêng, hứng thú gì cũng bay đi hết.

Tổng Tranh khóc một nửa nước mắt còn treo trên mặt, muốn rơi cũng không được, há hốc miệng, sợ ngây người. Trơ mắt mà nhìn bốn người rời đi, chỉ để lại Trương Hảo Hảo cũng đang trợn mắt há mồm giống cô ta.

...

Tư Đạt Thư làm việc rất có năng suất, chưa tới giữa trưa đã đến đón Tổng Tranh. Tổng Tiêu không ra gặp hân mà vui đầu trong phòng ngủ trưa cùng hoàng đế bệ hạ.

"Chắc chắn là có người đẩy cháu!" Tổng Tranh nhìn thấy Tư Đạt Thư, rốt cuộc tìm được chỗ dựa, nháo nhào nhất định đòi kiểm tra camera.

Tư Đạt Thư không còn cách nào khác, đành đi tìm thầy giáo thương lượng, trường học nghe Tổng Tranh nói như vậy cũng cảm thấy có vấn đề. Thầy chủ nhiệm trấn an Tư Đạt Thư xong, sau đó quay người đi ra ngoài, nhanh chóng gọi điện thoại đến phòng bảo vệ.

"Chú Tiểu Tư, lát nữa nhìn thấy những gì chú cứ việc thành thật nói với ba cháu." Tổng Tranh kéo ống tay áo của Tư Đạt Thư, vô cùng đáng thương mà nói.

Tư Đạt Thư cảm thấy tình huống có chút không ổn, bèn gọi điện cho Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu đang nằm trên giường đôi rộng lớn ngáp dài, tiếp điện thoại, quay đầu sang nhìn hoàng thượng đang chơi xếp gỗ: "Chuyện của Tổng Tranh cậu có tham dự hay không?"

Ngu Đường đưa khối gỗ xếp vào chỗ trống, triệt tiêu được mấy hàng một lúc, hơi cau mày: "Cậu đừng xen vào."

"Thật là cậu làm?" Tổng Tiêu ngồi dậy, cau mày nhìn hân. Xã hội hiện đại khác với Đại Ngu khi đó, hoàng thượng khi đó nắm giữ quyền sinh quyền sát, thấy ai không vừa mắt thì "Roẹt--" một cái là xong, bây giờ thì không thể được.

Bởi vì lắp sai một khối mà liên tiếp những cái sau không có chỗ thả, rất nhanh đã dâng đến đỉnh, Ngu Đường đóng máy chơi game lại, nâng mắt nhìn về phía Tổng Tiêu: "Trẫm không phá hủy mặt của nàng là đã nương tay rồi."

Nhìn dáng vẻ tức giận của Tổng Tiêu, Ngu Đường có chút không vui, đưa tay, tóm được Tổng Tiêu, nhéo lấy cằm y: "Làm sao, đau lòng?" Thử nữ kia tâm tư ác độc, suýt chút nữa đã phá hủy mặt Tổng Tiêu. Chính mình báo thù cho y, không tạ ơn thì thôi, còn thay nữ nhân kia đòi lại công bằng?

"Bây giờ Tổng Tranh đang muốn kiểm tra camera!" Tổng Tiêu tức giận nói, trước đây hoàng thượng am hiểu nhất là mượn đao giết người, lần này tại sao lại đơn giản trực tiếp đến như vậy?

[Heo: =.=]

Ngu Đường sừng sốt một chút, tay ngắt cảm lập tức chuyển sang vuốt nhẹ: "Hoàng hậu, đây là lo lắng cho trẫm?"

=====

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Hoàng thượng, Tống Tranh tạt nước sôi vào người ta."

Ngư Đường: "Chém!"

Tiêu Tiêu: "Hoàng thượng, Trương Hiếu Nhân cắn hư giày của ta."

Ngư Đường: "Chém!"

Tiêu Tiêu: "Hoàng thượng, đệ đệ tiểu lên người ta."

Ngư Đường: "Chém!"

Tiêu Tiêu: "... Này không thể chém nha."

Ngư Đường: (đoạt lấy tà lót của đệ đệ) Roẹt roẹt roẹt.

Đệ đệ: QAQ

[Heo: Đáng thương cho một số phận

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Công Lược.

Edit + Beta: Như Heo.

Tống Tiêu vội ho một tiếng, dời cảm mình đi, nỗ lực ngồi thẳng thân thể, nhưng lại bị Ngư Đường một phen kéo qua. Ban đầu là tư thế nửa quỳ, bị kéo một cái, liền ngã xấp lên người Ngư Đường.

"Đối phó nàng, không nhất thiết phải hao tâm tổn sức." Ngư Đường dường như sờ riết thành nghiệm, một tay nắm lấy chiếc cảm trắng nõn của Tống Tiêu, tay còn lại dùng ngón cái chậm rãi sờ miết cánh môi nhạt màu của đối phương.

Mắt thấy đôi môi hồng nhạt nhiễm lên một tầng đỏ ửng, Ngư Đường chậm rãi tới gần.

Tống Tiêu nhìn khuôn mặt tuấn tú ngày càng phóng to trước mặt, chớp mắt mấy cái: "Còn... băng ghi hình..."

"Trẫm không phải kẻ ngốc..." Ngư Đường cọ môi Tống Tiêu nói chuyện, nói xong lại nhịn không được dán vào. Hắn biết Tống Tiêu thích hắn, so với trước đây còn nhiều hơn một ít, mấy ngày nay hắn rất cao hứng, không nhịn được muốn thân cận cùng y.

Ngọt ngào khẽ hôn một cái, vừa chạm liền tách ra, Tống Tiêu có thể cảm nhận được cảm xúc vui sướng trong lòng hoàng thượng, chính mình cũng cong lên ánh mắt.

Hai người thoả mãn nằm ôm nhau ngủ trưa, quên hết chuyện Tống Tranh, bên kia Tư Đạt Thư còn đang sút đầu mề trán.

...

Tống Tranh vẫn kiên trì muốn xem băng giám sát, Tư Đạt Thư đành phải đi thương lượng cùng giáo viên. Lúc đó tất cả xảy ra quá nhanh, kế tiếp Tống Tranh liền bị kinh hãi, trí nhớ lúc đó quá mơ hồ. Hiện tại cô ta cho rằng Tống Tiêu đẩy mình, cảm xúc cũng từ từ bình ổn trở lại, trong đầu tự mình tưởng tượng ra toàn bộ cảnh tượng, càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

"Tại sao không cho chúng ta xem băng theo dõi, chẳng lẽ là học sinh trường bọn họ làm, cho nên mới không dám để chúng ta xem?" Tống Tranh lê cái chân bị bông nhảy ra cửa phòng y tế, túm lấy Tư Đạt Thư luôn miệng chất vấn.

"Băng ghi hình ở ký túc xá không thể tùy tiện xem được, việc này liên quan đến vấn đề riêng tư của các học sinh, bên kia còn đang xin phép thầy hiệu trưởng, đợi một chút nữa đã." Tư Đạt Thư thở dài, đưa Tống Tranh một phần cơm hộp, ban đầu tính đưa Tống Tranh đi bệnh viện trên đường sẽ ghé ăn cơm, không ngờ lại phát sinh chuyện này, cơm trưa cũng phải trì hoãn, cũng may nhà trường còn có trách nhiệm, mang cơm hộp đến cho bọn họ.

"Cháu không ăn! Không cho cháu xem giám sát, cháu sẽ tuyệt thực!" Tống Tranh bắt đầu giờ tính tiểu thư. Đang lúc Tư Đạt Thư đau đầu như óc, thầy chủ nhiệm đến thông báo hắn có thể xem băng ghi hình. Quản lý phòng bảo vệ đang làm việc trên tầng hai, phải leo cầu thang lên, Tống Tranh đi đứng

bất tiện, cho nên đành để Tư Đạt Thư đi xem.

"Chú Tiểu Tư, lát nữa nhìn thấy cái gì, chú phải nói thật cho cháu biết." Tống Tranh cầm cánh tay Tư Đạt Thư lần thứ hai nhấn mạnh.

Tư Đạt Thư cau mày, "Tiểu Tranh, rốt cuộc con muốn nói cái gì?"

Tống Tranh không trả lời, ngược lại kéo thầy dẫn đoàn: "Thầy cũng đi xem đi."

Thầy dẫn đoàn đồng ý, trong chuyện ngoài ý muốn này, trách nhiệm của hắn là rất lớn, nếu không làm rõ ràng chuyện ngày hôm nay, quay về nhất định sẽ bị xử lý kỷ luật.

Trên đường đi đến phòng bảo vệ, Tư Đạt Thư lễ phép bắt chuyện cùng thầy giáo dẫn đoàn: "Lúc đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tiểu Tranh lại kiên quyết muốn xem băng ghi hình như vậy?"

"Ai, lúc đó tôi cũng không thấy rõ, có điều sau đó Tống Tranh cứ kiên quyết nói một nam sinh cấp ba đẩy mình." Thầy dẫn đoàn nói đến chuyện này có chút không vui.

"Nam sinh kia, có phải tên Tống Tiêu không?" Tư Đạt Thư nghĩ tới điều gì, cau mày lại.

"Phải, làm sao anh biết?" Thầy dẫn đoàn hiếu kì nhìn về phía Tư Đạt Thư.

Tư Đạt Thư cười không lên tiếng, trong lòng chìm xuống. Trước đó vài ngày, chuyện Tống Tiêu bị bóng hấn có biết đến, ân oán giữa hai anh em nhà này không phải mới ngày một ngày hai, nếu Tống Tranh kiên quyết như vậy, rất có thể chính là do Tống Tiêu đẩy. Chẳng trách Tống Tranh nhiều lần nhấn mạnh hắn phải hỏi báo sự thật lại cho ông chủ.

Đang lúc nói chuyện, hai người đã đi tới phòng bảo vệ, thầy chủ nhiệm và phó hiệu trưởng đều đang ở đó, còn có vài học sinh có mặt làm chứng.

Băng ghi hình ở ký túc xá không thể tùy tiện cho người ngoài xem, nhưng vì Tống Tranh cứ luôn kiên trì nói Tống Tiêu đẩy mình, nhà trường vì biết rõ sự thực cho nên mới công khai. Phó hiệu trưởng vừa rồi đã xem qua đoạn băng, nghiêm túc nói rằng: "Trong lúc quan sát không được phép chụp hình, quay phim, xin mọi người tự giác tuân thủ."

Mọi người đều biểu thị đồng ý, lúc này bắt đầu chiếu lại hình ảnh lúc đó. Trong màn hình, Tống Tranh đang cầm phích nước lấy nước nóng, cách cô ta gần nhất là Phó hội trưởng, nhưng là đứng ở trước mặt cô ta. Chấn giữa Tống Tiêu và Tống Tranh là một nam sinh cấp hai xếp hàng cũng muốn lên thử nghiệm. Vội nước mở ra, cánh tay Tống Tranh đột nhiên run lên một cái, phích nước rơi trên mặt đất, trưởng phòng bảo vệ bấm nút tạm dừng, lấy tay chỉ vào Tống Tranh trong hình: "Ồ đây có thể nhìn thấy, tất cả mọi người không hề tiếp xúc với em ấy, là bạn học này tự mình làm rơi phích nước nóng."

Camera ghi hình được treo ở vị trí tương đối cao, không thể nhìn rõ biểu tình của mọi người lúc đó là như thế nào, nhưng có thể thấy được tất cả động tác của mọi người không thừa một cái, đây rõ ràng không phải tiết mục cố ý gây thương tổn người khác. Hình ảnh tiếp tục, tất cả mọi người đều lui về sau, chỉ có Tống Tiêu đứng ra bế Tống Tranh ra khỏi đồng bừa bộn, vì có chút cổ sức nên khi đứng lên bị lão đạo một cái, may mà có một nam sinh cao to đỡ được.

Tư Đạt Thư chỉ cảm thấy mặt nóng hừng hực, vì bản thân vừa rồi đã hoài nghi Tống Tiêu mà cảm thấy xấu hổ, thằng bé chính trực hiền lành như thế. Tại sao ông chủ làm một người cha hồ đồ như vậy, có đứa con riêng lang tâm cầu phê đến vậy mà cũng không biết!

Xem đoạn băng xong, mặt Phó hiệu trưởng đã tối sầm lại: "Tư tiên sinh thấy rõ rồi chứ, không phải học sinh trường chúng tôi làm, trách nhiệm lớn như vậy chúng tôi làm sao mà gánh nổi."

"Trẻ con bị dọa sợ, chắc là nhớ nhầm rồi." Tư Đạt Thư đỏ mặt, liên tục nói cảm ơn các vị lãnh đạo.

...

"Thế nào? Xem được chưa?" Trở về phòng y tế, Tống Tranh vội vàng bám lấy Tư Đạt Thư dò hỏi.

"Đừng có đoán mò, trên băng ghi hình không có ai đẩy con cả." Tư Đạt Thư đã thông báo tình huống cho Tống Từ Thành, lập tức không chần chờ thêm nữa, trực tiếp vác Tống Tranh lên xe rời đi.

"Không thể nào!" Tống Tranh hét to, "Tôi biết ngay mà, chú nhất định sẽ giúp Tống Tiêu che giấu, chú làm vậy có phải là vì Tống Tiêu sau này sẽ là người thừa kế giải trí Tinh Hải hay không?"

Tư Đạt Thư nghe xong câu này, ban đầu còn có chút đồng tình Tống Tranh, dù sao làm con riêng cũng không phải là lỗi của cô ta, bây giờ nghĩ lại, kẻ đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Dàn xếp xong xuôi chuyện Tống Tranh, trở về công ty, Tư Đạt Thư kể lại từ đầu tới đuôi sự tình cho Tống Từ Thành: "... Tiêu Tiêu đưa Tống Tranh đến phòng y tế, nhưng Tống Tranh không những không cảm kích mà còn đổ tội cho Tiêu Tiêu, nói là nó đẩy, tôi cùng thầy dẫn đoàn đi xem băng ghi hình, căn bản là không ai đụng vào Tống Tranh."

Trước đây Tư Đạt Thư mỗi lần nhắc đến đều gọi "Tiêu Tiêu" "Tiểu Tranh", hiện tại trực tiếp biến thành "Tống Tranh", bắt đầu phân ra thân sơ xa gần.

Tổng Từ Thành ngược lại không chú ý điểm đó, chỉ thờ dài một hơi, hân đối với đứa con này càng ngày càng thất vọng.

Bảo Tư Đạt Thư thông báo Khâu Minh Diễm đến bệnh viện chăm sóc Tống Tranh, Tống Từ Thành không cần lo nữa, cảm văn kiện trên bàn tiếp tục xem.

Sắp tới chiếu phim, Trác Tinh Tinh gần đây ngược lại rất thành thật, tất cả hoạt động tuyên truyền không bỏ sót cái nào, theo như những gì điều tra được, khán giả đang rất mong chờ đối với bộ phim này.

Hoắc Cương là tổng giám đốc bộ phận nhân lực ở Giải trí Tinh Hải, chủ yếu phụ trách công việc ký kết hợp đồng với các nghệ sĩ, xử lý vấn đề gia hạn hợp đồng, hôm nay vừa vận hện Trác Tinh Tinh, trao đổi một ít vấn đề hợp đồng.

Trác Tinh Tinh thoát nhìn rất tiêu tụy, sau khi tháo chiếc kính mắt lớn, lộ ra quảng mắt thâm đen.

"Tinh Tinh, cô làm sao vậy?" Chuyện liên quan tới Trác Tinh Tinh, làm trong trung tầng công ty, Hoắc Cương cũng biết được đôi chút.

Trác Tinh Tinh dụi dụi mắt, lớp trang điểm trên mặt nhất thời rơi ra, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống: "Tôi nghe nói sau khi bộ phim này chiếu xong, công ty sẽ 'đóng băng'(*) tôi."

(*): Nghĩa là tạm dừng tất cả các hoạt động của nghệ sĩ.

"Đóng băng?" Hoắc Cương nhăn mày, "Cô nghe tin tức này từ đâu vậy?"

"Tất cả mọi người đều đang bàn tán," Trác Tinh Tinh cầm khăn giấy trên bàn lau nước mũi, "Hợp đồng của tôi với giải trí Tinh Hải còn ba năm, nếu như công ty 'đóng băng' tôi, sự nghiệp của tôi xem như chấm dứt."

"Cô nghĩ nhiều rồi, làm sao có chuyện này được." Hoắc Cương xua xua tay, "Bây giờ cô đang nổi tiếng, khi không 'đóng băng' cô làm gì?" Ngoài miệng thì nói một đằng trong lòng lại nghĩ một nết, Trác Tinh Tinh đắc tội với ông chủ lớn, sau bộ phim điện ảnh này, tiền đồ thể nào còn rất khó nói.

Trác Tinh Tinh vừa mới nói cảm ơn với Hoắc Cương xong, đến ga ra ngồi lên xe của mình, lau mặt, bấm một số điện thoại: "Điều kiện lần trước anh nói, bây giờ có còn tính không?"

"Đương nhiên là còn," Đầu bên kia điện thoại, tổng giám đốc nhân lực truyền thông Đại Nhật cười nói, "Bây giờ cô hãy đến đây một chuyến, chúng ta trước tiên sẽ ký hợp đồng."

Căn tin trung học phổ thông Thánh Mông, có TV treo tường lớn cho học sinh lúc ăn cơm xem, trưa nay có phát tin tức giải trí.

"Hôm nay tại hiện trường họp báo phim mới nhất, hoa đán Trác Tinh Tinh đột nhiên tiết lộ, tuyên bố công ty Giải trí Tinh Hải muốn 'đóng băng' mình, phóng viên có mặt tại hiện trường đưa tin."

Tổng Tiêu vừa mới gấp lên một cái đùi gà, nghe vậy lại bỏ xuống, ngẩng đầu nhìn về hướng TV, bên trong xuất hiện bối cảnh màu hồng nhạt chủ đạo, chính là hiện trường của buổi họp báo, thân là vai nữ chính Trác Tinh Tinh ngồi ở giữa, khóc không thành tiếng.

"Sau tác phẩm lần này, có thể tôi sẽ không được gặp lại mọi người nữa rồi... Hic, công ty tuyên bố muốn 'đóng băng' tôi..." Trác Tinh Tinh khóc thật thương tâm, phóng viên dưới đài lúc đầu còn có quy củ, sau khi nghe xong lập tức ủa lên, bộ dạng giống như "Đờ mờ, gặp được tin hot rồi", giờ các loại micro xông lên trên, phóng viên không mang micro thì dùng tạm bút ghi âm giờ lên.

...

"Mẹ nó, còn muốn 'đóng băng' nữ thần của ta, không thể nhịn được nữa!" Trong phòng ăn, có nam sinh đang ăn bắt đầu lớn tiếng ồn ào.

"Nhất định là không đồng ý lên giường với ông chủ, cho nên mới bị như vậy, lúc trước không phải từng có người bị như vậy rồi sao?" Một nam sinh khác nói theo.

"Má, tao thấy không phải đâu, lúc trước Trác Tinh Tinh chẳng phải nói mang thai sao? Tao cũng vì vậy mà không thích cô ta nữa, chẳng lẽ là vì mang thai, giá trị bản thân sụt giảm cho nên mới bị công ty coi thường?" Một nam sinh mập mạp vừa ăn đùi gà vừa nói.

...

"Ăn cơm." Ngu Đường đôi một cái đùi gà nóng hổi cho Tống Tiêu, lấy cái đùi gà nguội lạnh trong chén y ném sang một bên.

Tống Tiêu thu hồi ánh mắt, gặm chiếc đùi gà: "Chiều này lần trước cô ta đã từng dùng rồi."

Ngu Đường uống một ngụm nước, cười nhạo một tiếng: "Loại tình huống này, phỏng chừng ba cậu thực sự muốn 'đóng băng' cô ta, có điều cố ý tiết lộ chút tin tức để cô ta tự nhìn ra đầu mối."

Liên quan tới giải trí Tinh Hải, Ngu Đường so với Tống Tiêu còn hiểu rõ hơn. Phần cơ nghiệp này lúc trước là do Tống Từ Thành cùng một đối tác lập nên. Bản thân Tống Từ Thành đối với phương tiện truyền thông rất am hiểu, còn vị đối tác kia thì có tài trong việc quản lý nghệ nhân, lúc đó còn náo nhiệt nhiều năm.

Đại khái khoảng một năm trước, vị đối tác này đột nhiên giải tán, một mình qua Mỹ, tình hình Giải trí Tinh Hải mới càng ngày càng tệ như vậy.

Sắp tới thi giữa học kỳ, Tổng Tiêu không có quan tâm quá nhiều tin tức giải trí, mà là chuyên tâm ôn tập bài vở nửa học kỳ sau. Lên lớp tự học thì nghiên túc làm bài, yên lặng học thuộc lòng. Các môn khoa học xã hội hoàn toàn không có vấn đề, những loại đề chứng minh phân tích rất khó hiểu, chỉ cần làm thật nhiều bài tập là được rồi.

Tổng Tiêu ở bên kia hạ bút thành văn, Ngu Đường thì kẹp một quyển sách nhỏ màu hồng nhạt đằng sau sách giáo khoa, chăm chú ngồi đọc.

là một quyển tiểu thuyết ngôn tình bán chạy, kể về yêu hận tình cừu của nữ chính và vị tổng tài bá đạo. Nữ chính với nam chính lần đầu tiên gặp gỡ, nam chính đối với nữ chính nhất kiến chung tình(*), nhưng từ nhỏ đến lớn không hiểu được cách yêu thương một người, không hề nhận ra tình cảm của mình đối với nữ chính, chỉ biết cường thủ đoạt hào(*).

(*): Vừa gặp đã yêu >0<

(*): Ép bức cưỡng đoạt con gái (trai) nhà lành ^0^/

Nữ chính luôn luôn trốn tránh, hai người ban đầu bị ép cùng nhau là vì gia đình nữ chính mắc một món nợ lớn, không thể không đến vay tiền nam chính, nam chính cho cô ta mượn một khoản tiền lớn, nhân tiện ký luôn khế ước tình nhân. Nam chính dựa vào khế ước, đối với nữ chính lúc nào cũng vênh mặt hất hàm sai khiến, muốn làm gì thì làm. Cuối cùng, thời hạn đã đến, nữ chính rời khỏi nam chính, không ngờ phát hiện mình mang thai...

Ngu Đường sờ sờ cằm, công lược(*) tình yêu này đối với Tổng Tiêu hình như không được thích hợp cho lắm, đầu tiên Tổng Từ Thành không thích bài bạc, làm sao mà nợ mấy triệu bên ngoài? Trừ phi hắn chủ động ra tay, lật đổ Giải trí Tinh Hải. Còn nữa, Tổng Tiêu cũng không thể mang thai.

(*): Nghĩa gốc là tiến "công chiếm đánh", nhưng theo baika thì: Tại trò chơi yêu đương cùng vai nữ chính hoàn thành good ending/happy ending thì được gọi là đã "công lược" hoàn thành. Bởi vì có một số trò yêu đương có độ khó nhiều, cần mượn dùng bí tịch (hệ thống) mới có thể hoàn thành good ending/happy ending, cho nên quá trình độ hảo cảm từ 0 phát triển đến lúc hoàn thành GE/HE được gọi là "công lược/tiến công chiếm đóng". Từ nay ban đầu áp dụng cho các trò game xã hội (ví dụ như The Sim), rồi chuyển qua dùng cho thể loại ngôn tình mang theo "hệ thống".

Tổng Tiêu làm xong một bộ đề thi, quay đầu nhìn hoàng đế bệ hạ đáng vẻ nghiêm túc đọc sách, tò mò đến gần liếc nhìn một cái.

["Hiên Viên Ngao Thiên, cho dù anh có được thân xác của tôi, nhưng vĩnh viễn đừng hòng chiếm được trái tim của tôi!" Liễu Yến Nhi quật cường mà nhìn nam nhân khí thế bức người đối diện.]

Tổng Tiêu: "..."

=====

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: (vút chi phiếu) "Lại đây ký khế ước."

Tiêu Tiêu: (đọc lời kịch) "Hiên Viên Ngư Đường, ngươi không những chiếm được thân xác của ta, mà còn có được trái tim của ta."

Ngư Đường: (ôm lấy) "Được được được, vậy thì động phòng thôi."

Hai người nam chính rời đi, lưu lại gió thu hiu quạnh, lá vàng bay đầy trời.

Đạo diễn: "..."

[Heo: Chú đạo diễn chắc là bị đã kích dữ lắm nhè? ^^]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thối Tiêu.

Edit + Beta: Như Heo.

Ngư Đường nhìn Tổng Tiêu đuôi đầu tới, lập tức khép sách lại, nhưng mà cũng lộ ra bìa sách màu hồng nhạt.

"Đây..." Tổng Tiêu giật giật khoé miệng, hoàng đế bệ hạ đang đọc cái gì vậy?

Ngu Đường mặt không dời sắc cầm sách lên, nhét vào ngăn bàn, kể đó quay đầu lại nói với Độc Cô Âm: "Sắp thi đến nơi, còn xem mấy loại sách này... tịch thu."

Độc Cô Âm đang thay hoàng thượng làm bài tập điền nhiên ngẩng đầu, không chút nghĩ ngợi mà đáp: "Dạ."

Tổng Tiêu: "..."

...

Tối đến Ngu Đường đi tắm, Tổng Tiêu nằm úp sấp trên giường dùng máy tính bảng của Ngu Đường lên mạng xem tin tức, vừa mới tìm tòi tin tức giải trí, tin "Trác Tinh Tinh bị công ty đái ngộ không công bằng" đã chiếm đầy màn hình.

Trác Tinh Tinh đương nhiên đã có chuẩn bị từ trước, sau khi tuyên bố, ngay tối hôm đó liền mở một cuộc họp báo, khóc suối mướt kể lể việc công ty ức hiếp cô ta như thế nào, thậm chí còn công khai phát một đoạn băng ghi hình.

Tổng Tiêu nhấp vào video, chất lượng ánh sáng không được tốt cho lắm, bên trong có một đôi nam nữ, dễ dàng nhận ra người phụ nữ trong đó là Trác Tinh Tinh, bối cảnh là tại một văn phòng làm việc, quả thật là nội thất trang trí trong Giải trí Tinh Hải.

"Tôi với Giải trí Tinh Hải còn hợp đồng ba năm, nếu như công ty 'đóng băng' tôi, sự nghiệp của tôi xem như chấm hết." Âm thanh cầu khẩn của Trác Tinh Tinh nghe rất rõ ràng.

"... 'Đóng băng' cô..." Giọng nói của người đàn ông không được rõ cho lắm, nhưng vẫn có thể nghe được mấy chữ "Bây giờ cô đang nổi tiếng" "Đóng băng cô"...

"Chính nhân viên cấp cao trong công ty cũng nói bây giờ tôi đang nổi tiếng, vậy mà bọn họ vẫn muốn 'đóng băng' tôi..." Trác Tinh Tinh cầm khăn giấy không ngừng chấm chấm nước mắt.

"Xin hỏi, tại sao giải trí Tinh Hải lại muốn 'đóng băng' cô?" Các ký giả dồn dập đưa micro lên.

"Điều này tôi cũng không rõ..." Trác Tinh Tinh lại bắt đầu khóc.

Người đại diện eo lá của Trác Tinh Tinh lúc này đứng dậy: "Được rồi, để tôi giải thích cho mọi người."

Người đại diện rõ ràng rành mạch vạch ra, vì Trác Tinh Tinh trước đây sức khỏe không tốt, không thể đảm nhận cũng lúc nhiều công việc, còn công ty lại cho là buổi công chiếu phim sắp tới, không thể trì hoãn thêm nữa, thế là hai bên bắt đầu nổi lên xung đột. Cộng thêm việc Trác Tinh Tinh không biết tình huống lỡ nhận một quảng cáo quần áo nhỏ nhỏ, sau đó công ty phát hiện được cho rằng đây là làm trái với quy định công ty, vì thế cho nên mới 'đóng băng' cô ta.

"Sức khỏe của cô không tốt, có phải là vì mang thai hay không?"

"Vậy bây giờ đứa bé có còn không?"

Phóng viên hỏi đầu hỏi đuôi, Trác Tinh Tinh một mực khẳng định mình chưa từng mang thai, là do thân thể không khỏe cho nên mới suy nghĩ lung lung.

Thế nhưng nhóm phóng viên làm gì mà dễ dàng tin theo răm rắp như vậy, rất nhanh liền suy đoán ra một hồi ân oán tình cừu. Lúc trước chính miệng Trác Tinh Tinh nói mình mang thai, chuẩn bị kết hôn với Tổng tiên sinh. Nếu "Tổng tiên sinh" chính là Tổng Từ Thành, vậy khi tiểu tình nhân của mình mang thai còn ép cô ta đi công tác, hành động này rốt cuộc là có ý gì?

Rất nhanh, có người biết rõ đầu đuôi sự việc tiết lộ, Trác Tinh Tinh đúng là mang thai, có điều đứa bé đã không còn, Tổng Từ Thành tức giận cô ta tự ý tuyên bố chuyện mang thai nên mới "đóng băng" cô ta. Cái này so với lời giải thích của Trác Tinh Tinh đáng tin cậy hơn nhiều.

Giải trí Tinh Hải vẫn không đưa ra bất cứ một lời giải thích nào, mặc cho nhóm người đồng tình với Trác Tinh Tinh, chính tại thời điểm đầu sóng ngọn gió này, phim điện ảnh của Trác Tinh Tinh bắt đầu công chiếu, rất nhiều fan vì muốn an ủi nữ thần bị ủy khuất, chen chúc nhau đến rạp chiếu phim mua vé ủng hộ.

Vốn chỉ là một bộ phim tình cảm nhỏ nhỏ, nhưng vì tin tức lá cải mà vụt một cái trở nên nổi tiếng.

Chuyện Trác Tinh Tinh cộng thêm chuyện lúc trước của Khâu Minh Diễm, đã làm mọi người có nhận thức mới về Tổng Từ Thành, nào là con người lãng nhãng, trêu hoa ghẹo nguyệt, lén lút nuôi con gái riêng, quy tắc ngầm với nghệ sĩ,... Thái độ của các đồng nghiệp trong giới với Tổng Từ Thành nhất thời kém tới cực điểm. Thậm chí còn có người còn nói tất cả các nữ minh tinh trong Giải trí Tinh Hải ít nhiều gì cũng từng có quan hệ với Tổng Từ Thành.

Suy đoán này vừa đưa ra, những nghệ sĩ khác của Giải trí Tinh Hải cũng bị lôi xuống nước, ngay cả nhân vật cấp ảnh hậu như Mộ Sa cũng không may mắn thoát khỏi.

"Mộ Sa, xin hỏi bên trong giải trí Tinh Hải có tồn tại quy tắc ngầm hay không?" Mộ Sa đang ở đặc khu tham gia liên hoan phim cũng bị phóng viên chặn hỏi về vấn đề này.

Khuôn mặt Mộ Sa luôn luôn mỉm cười, khi nghe đến vấn đề này, nụ cười trên mặt không giảm nửa phần, ngữ điệu vững vàng mà nói: "Giải trí Tinh Hải là

một công ty chính thống, quản lý vô cùng nghiêm ngặt, ít nhất kể từ khi tôi đến công ty này đến nay, còn chưa từng thấy qua cái gọi là 'quy tắc ngầm'."

Liên hoan phim kết thúc, nụ cười trên mặt Mộ Sa cuối cùng cũng không giữ vững được nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho Tổng Từ Thành: "Tổng tổng, tôi không quan tâm anh muốn lăng-xê phim điện ảnh nào, nhưng hiện tại lập tức, lập tức mở cuộc họp báo cho tôi, tôi không tin anh không đủ sức đối phó nổi một con đàn bà!"

Tổng Từ Thành vừa nhận điện thoại đã nghe một trận gào thét đến đau cả tai: "Lợi nhuận cuối năm vẫn chưa ổn định, tôi tính chờ phòng bán vé ổn định lại rồi mới..."

"Vậy anh cứ ở đó mà chờ đi, chờ sự kiện kết thúc, tôi cũng đổi nghề luôn rồi." Mộ Sa nói xong trực tiếp cúp điện thoại, tức giận mà ném di động sang một bên.

Mộ Sa có địa vị rất cao trong giới giải trí, tuổi trẻ đã làm ảnh hậu, đang lúc sự nghiệp ở trên đỉnh cao nhất, có thể nói là trụ cột của Giải trí Tinh Hải, vì muốn giữ cô ta lại, từ lúc còn vị đôi tác kia, đã chia cô ta một phần cổ phần của công ty, cho nên Mộ Sa mới có dũng khí lên giọng với Tổng Từ Thành như vậy.

Người đại diện đi tới, giúp cô ta nhặt điện thoại di động lên, thở dài một hơi: "Người bên truyền thông Đại Nhật vừa mới liên lạc với tôi, không hề nói gì, chỉ hỏi thăm an ủi vài câu." Đôi phương có ý gì, làm người đại diện kim bài như hấn làm sao không biết cho được? Chắc chắn là muốn lôi kéo Mộ Sa về phía công ty bọn họ.

"Đừng đáp ứng, cũng đừng dắt tôi bọn họ." Mộ Sa xoa xoa ấn đường tinh tế xinh đẹp, thở dài.

Ngay cả ảnh hậu cũng dám lôi kéo, những nghệ sĩ khác thì càng không cần nhắc tới.

...

"Nhìn cái gì đấy?" Ngu Đường tắm xong, thấy dáng vẻ Tổng Tiêu nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình, liền sáp lại gần, lười biếng đem cầm gác lên vai y.

"Gánh hát' nhà tớ lại xảy ra vấn đề." Tổng Tiêu có chút buồn rầu, phụ thân kinh doanh không tốt, lúc nào cũng gặp rắc rối, Tổng Tiêu luôn có linh cảm "gánh hát" nhà mình không sớm thì muộn cũng sẽ có ngày rớt đài.

Ngu Đường nhìn thoáng qua trang web, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

"Mộ Sa này cũng không tệ, ít ra còn biết giữ hình tượng công ty." Tổng Tiêu chỉ người phụ nữ mặc trang phục dạ hội trên màn hình mà nói.

"Ừ." Ngu Đường giờ tay khép máy tính lại, kéo hoàng hậu chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh vào ổ chăn, "Đừng để ý nhiều, ba cậu sẽ tự biết cách giải quyết, cậu chỉ cần cố gắng thi giữa kỳ cho tốt là được."

Nhắc đến thi giữa kỳ, Tổng Tiêu lại nhìn không được có chút khản trương. Kịp trước Tổng Tiêu chưa từng biết sợ thi cử là gì, từ thi huyện cho đến thi đình, tất cả đều nằm trong dự liệu của y. Nhưng khi đến hiện đại, tri thức bao la rộng lớn như vậy, cứ cho rằng Tổng Tiêu có thể học thuộc lòng tất cả tri thức trong một thời gian ngắn đi chăng nữa, nhưng chưa chắc đã hiểu hết tất cả, chưa kể đến kiến thức khoa học tự nhiên nữa...

Ngu Đường nhìn hoàng hậu nhà mình, vừa mới nhắc tới thi cử thì đã phiền muộn đến nỗi mấy lọn tóc xoắn trên đầu đều tiu ngiu xuống, nhìn không được bèn đưa tay sờ, nghiêm túc nói với y: "Cậu phải cố gắng học thật tốt, lỡ như sau này nhà cậu sụp đổ, còn phải dựa vào cậu chống đỡ."

"Vâng." Tổng Tiêu nghiêm túc gật đầu.

Ngu Đường nhìn Tổng Tiêu như vậy đột nhiên nổi hứng muốn trêu đùa y, giang tay ôm đối phương vào lòng hôn một cái: "Học không tốt cũng không sao, trăm nuôi người."

Tổng Tiêu vui đầu trong ngực hoàng thượng, bầu môi, hoàng thượng ngay cả bài tập còn không tự viết, không chừng còn học dở hơn y nữa là. Có điều lời này Tổng Tiêu không dám nói ra, chỉ có thể làm bộ đang ngủ không trả lời.

Thi giữa kỳ đúng hạn mà tới.

Những môn chính trị lịch sử gì đó là môn xã hội, chỉ cần học thuộc lòng, hoàn toàn không thành vấn đề với Tổng Tiêu, Tổng Tiêu học thuộc không sót một chữ, có thể gọi là hạ bút hữu thần. Khoa học tự nhiên ngoại trừ vật lý có thể miễn cưỡng làm được, những môn còn lại ít ra cũng không để trống câu nào.

Hai ngày thi chín môn, cả người mệt lả.

Buổi tối thi xong môn cuối cùng, Ngu Đường lôi kéo Tổng Tiêu ừ rử trở về phòng ngủ.

Mặc dù là ngày thi, tan học sớm hơn bình thường một chút nhưng trời cũng đã tối đen. Bọn học sinh thi xong hưng phấn chạy tới chạy lui trên thao trường, một vài cặp đôi yêu sớm thì lén lút lén lút chạy đến vườn hoa nói chuyện yêu đương. Tổng Tiêu ngáp một cái, tùy ý hoàng thượng lôi kéo mình đi về phía trước, cũng không nhìn đường, chờ khi phát hiện xung quanh ngày càng yên ắng khác thường, mới chợt phát giác có điều gì đó không đúng.

"Đây là đâu?" Tổng Tiêu quan sát xung quanh, gần đây có một sườn dốc nho nhỏ, thăm cỏ bao quanh, cách đó không xa còn có một tiểu đình tử, đây leo khô bao bọc quần quanh.

"Sau sân luyện tập," Ngu Đường kéo y leo lên sườn dốc, chỉ vào bầu trời đầy sao, có hơi cứng ngắc mà nói, "Người có muốn sao trên trời hay không, trẫm sẽ hái xuống cho người."

Tổng Tiêu giật giật khoe miệng, tối rồi không chịu đi ngủ, chạy ra đây đòi hái cái gì mà hái! Có điều, hoàng thượng đang lúc cao hứng, không nên làm hấn mất hứng thì hơn: "Làm... làm sao mà hái được?"

Ngu Đường đưa tay ra dấu sau lưng, Độc Cô Âm ẩn núp trong bóng tối nháy mắt xuất hiện, nhét một bó pháo hoa vào tay hắn, thuận tiện châm lửa.

Cùng với âm thanh khói lửa thiêu đốt, trước mắt nháy mắt sáng lên, pháo hoa trong tay hoàng thượng nổ rộ, một bó pháo hoa hợp cùng một chỗ, quả thật rất giống sao trên trời.

Tổng Tiêu nhất thời sùng sốt: "Đây là..."

"Sinh nhật vui vẻ." Ngu Đường mặt không đổi sắc, nói xong, đem pháo hoa còn lại cắm trên mặt đất, giờ tay, một chiếc hộp gỗ chớp mắt một cái đã xuất hiện ở trên tay hắn, vô cùng suât khí.

Tổng Tiêu trộm nhìn thoáng quá Độc Cô Âm phụ trách bày biện đạo cụ, âm vệ trung thành giúp hoàng thượng hoàn thành nhiệm vụ, sau đó thì hết hồn phẫn lui về chỗ tối. Tổng Tiêu nghe hoàng thượng ho nhẹ một tiếng, liền vội vã quay đầu lại nhìn hắn.

Hoàng thượng đã làm thì làm cho trót, quyết định hoàn thành bước cuối cùng theo cuốn sách, trên đó viết, sinh nhật người yêu vô cùng quan trọng, thô lộ vào hôm đó, chắc chắn sẽ thu hoạch được phúc lợi không ngờ.

Tổng Tiêu nhận chiếc hộp gỗ, thế nhưng không vội mở ra, chỉ chậm rãi vuốt nhẹ thân hộp kiểu dáng cổ xưa: "Hôm nay là sinh nhật của ta sao?"

"Ừ," Ngu Đường lén lau mồ hôi tay lên đồng phục, hơi dừng lại một chút, "Trẫm tặng người cái này, là... là muốn người thổi tiêu cho trẫm!"

Thổi... thổi tiêu... Tổng Tiêu ngờ ngác nhìn hoàng thượng, mặt xoát một cái đỏ lên.

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Màn trời chiếu đất, hình như không được hay cho lắm."

Ngu Đường: "Không không, trẫm không có ý này."

Tiêu Tiêu: "A, vậy quên đi."

Ngu Đường: "... Có phải trẫm đã bỏ lỡ cái gì rồi hay không?"

Tiểu Âm: (cây nền)

[Heo: Đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Tiêu Tiêu đi theo chú Đường riết cho nên đầu óc nó mới đen tối vậy nè

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thỏ Lộ.

Edit + Beta: Như Heo.

Ánh lửa sáng ngời sắc lạnh, phản chiếu rõ ràng thần sắc trên mặt Tổng Tiêu, nhìn thấy vẻ mặt này của y, Ngu Đường ngây ra, lúc này mới ý thức được lời mình nói còn có ý nghĩa khác.

Nguyên ý thư phục dưới thân đế vương, đối với người từ nhỏ đã được tiếp nhận cách giáo dục trở thành sĩ phu như Tổng Tiêu mà nói đã là rất không dễ dàng, nếu như bắt y làm loại chuyện này, chẳng khác nào đang làm nhục y. Cho nên, Cảnh Nguyên để từ trước đến nay chưa từng miễn cưỡng Tổng Tiêu làm những chuyện này.

"Trẫm... trẫm không có ý đó..." Ngu Đường tay chân luống cuống giật hộp gỗ lại, trực tiếp mở ra, phơi bày hình dáng lễ vật bên trong.

Chiếc tiêu ngọc toàn thân màu xanh lục bích, lẳng lẳng nằm giữa chiếc hộp bọc vải nhung xanh. Pháo hoa vào thời khắc này đã cháy hết, bên trong sân luyện tập không có đèn, chỉ có ánh trăng chậm rãi phủ lên thân tiêu màu xanh, phản xạ ra chút ánh sáng mờ ảo.

Thật sự - chỉ là - thôi tiêu - mà thôi!

Tổng Tiêu vội ho một tiếng, đưa tay cầm lấy tiêu ngọc, xúc cảm ôn nhuận mát lạnh, cầm trên tay vô cùng thoải mái.

Thân là trạng nguyên xuất thân từ Tổng gia, quân tử lục nghệ, Tổng trạng nguyên đương nhiên đều đã học qua, cảm kỳ thi họa mỗi thứ cũng đều tinh thông, nhưng thích nhất, thì vẫn là tiêu. Hình dáng chiếc tiêu thon dài thẳng tắp, âm thanh hoài cổ da diết, tựa như loài quân tử trúc, cương trực mà trầm ổn.

"Hoàng thượng muốn nghe khúc gì?" Hai người sóng vai ngồi trên bãi cỏ, Tổng Tiêu thủ thanh, chiếc tiêu ngọc này làm rất tinh xảo, âm sắc cũng rất tốt.

Ngu Đường nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn ngay trước mắt, nắm trên thân tiêu màu xanh biếc, cảm giác như trong nháy mắt mình đã trở về hoàng cung hơn ngàn năm trước.

...

"Hoàng thượng triệu thần đến ngự hoa viên, không biết..." Còn mặc y phục Hộ bộ Thị lang, Tổng Tiêu cúi đầu, đứng bên bụi hoa hải đường ở ngự hoa viên, nhẹ giọng hỏi hần.

"Nghe nói ái khanh thiện tiêu, hôm nay trẫm có một chiếc tiêu ngọc, muốn tặng cho ái khanh." Ngu Cẩm Đường giờ tay, đem chiếc tiêu ngọc giao vào tay Tổng Tiêu, thoáng chốc tay của hai người chạm vào nhau. Ngu Cẩm Đường nhanh chóng rút tay về, giấu trong thủy tú, lẳng lẳng nhìn ngắm ngón tay thon dài trắng nõn của y, nghĩ tới xúc cảm vừa rồi, chậm rãi vuốt ve đầu ngón tay chính mình.

...

Tổng Tiêu ngẩng đầu quan sát Ngu Đường đang nhìn tay mình ngẩn ngơ, không khỏi nhớ lại tình cảnh năm đó, nhin không được bật cười, nhưng trong lòng chẳng hiểu sao lại thấy chua xót. Hoàng thượng lúc đó, kỳ thật chỉ là muốn nắm chặt tay y, nhưng do hoàn cảnh bức bách, đành phải tự mình khắc chế cảm xúc xuống tận đáy lòng.

Đặt khẽ tiêu ngọc bên môi, Tổng Tiêu hít sâu một hơi, chậm rãi thổi ra.

Tiếng tiêu trầm lắng da diết đột ngột nổi lên, là thứ âm thanh thê lương nhất, lập tức đưa người ta trở về thời gian hơn ngàn năm trước, đây cùng Tổng Tiêu thổi năm đó ở ngự hoa viên, là cùng một ca khúc.

Vừa mệnh mông vừa da diết, xen lẫn trong đó cảm xúc thê lương cùng hoang mang, đây là một khúc .

Quân nhược nguyệt hạ đường.

Tiêu tiêu túc túc ánh thanh quang.

Vĩ quân ca một khúc.

Tương tư chưa giải sầu chưa tan.

Tay Ngu Đường đột nhiên nắm chặt, hần biết khúc nhạc này, năm đó chỉ mãi quan sát Tổng Tiêu, không thể nghe được ý nhị trong đó, mãi đến trước khi bọn họ thành hôn, hần mới ngẫu nhiên đọc được bản chép tay của Tổng Tiêu, đọc đến những chữ này, trong lòng Ngu Cẩm Đường xúc động không thôi. Đó là vật chứng duy nhất có thể chứng minh, Tổng Tiêu trước kia cũng từng thích hần.

Cũng chính vì điều này đã làm Ngu Cẩm Đường không để ý ý nguyện của y, trực tiếp hạ chỉ cường thú, cũng vì việc này mà lên lút vui vẻ rất lâu.

Khúc nhạc kết thúc, Tổng Tiêu chậm rãi dời tiêu, chuyển mắt nhìn về phía Ngu Đường.

"Ngươi thổi khúc này cho trẫm, là muốn nói lên điều gì?" Ngu Đường làm bộ ra vẻ không hiểu, chăm chú quan sát từng biểu cảm trên mặt Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu mím môi, "Không, không có gì... Thần chỉ là, yêu thích khúc nhạc này thôi."

"Quân nhược nguyệt hạ đường..." Ngu Đường tiến đến bên tai Tổng Tiêu, nhẹ giọng ngâm nga một câu.

Lỗi tai Tổng Tiêu vừa mới khôi phục nhiệt độ, lại lập tức đỏ lên một cách triệt để: "Ngươi, ngươi sao có thể lên xem bản chép tay của ta!"

"Trên trời dưới đất đều là của vua, ngươi là của trẫm, doof của ngươi đương nhiên cũng là của trẫm," Ngu Đường vô lại mà nói, nói xong, chậm rãi giữ lấy bả vai Tổng Tiêu, "Quân Trúc, năm đó thật tâm ngươi cũng ưng thuận ta, có đúng không?"

Tổng Tiêu rũ mắt, không nói lời nào. Ngu Đường nhìn dáng vẻ ấy của y, liền khăn trương lên, Tổng Tiêu dời trước đối với hần có tình, nhưng giữa bọn họ, cách quá nhiều người quá nhiều sự việc, cuối cùng, cuối cùng hần còn cố chấp buộc y chết chung, cho dù Tổng Tiêu trước đây có yêu thích hần, nhưng trong lòng không tránh khỏi có một cái gai.

"Có thể gặp lại người, ông trời thật sự là đối với ta không tệ, chuyện đã qua..." Ngu Đường thờ dài, đơn giản bỏ qua hết thảy, "Đời trước chúng ta không thể cùng nhau đầu bạc răng long, đời này, ta nhất định sẽ kiên nhẫn đợi người, người..."

Tổng Tiêu ngẩng đầu, nhìn về phía hoàng thượng có lời mà không dám nói, không nhận được, cong mắt cười: "Vâng."

"Hả?" Ngu Đường còn đang hồi tưởng lại cách thô lỗ trong sách viết, lời còn chưa nói ra, không ngờ Tổng Tiêu đã đáp lại, hoàng đế bề hạ tướng mình nằm mơ, tròn tròn mắt. Nhìn mắt cười cong cong của Tổng Tiêu, Ngu Đường cái gì cũng đều quên hết, chậm rãi đến gần, chỉ muốn cho y một cái hôn triền miên.

Tổng Tiêu mỉm cười, cũng tiến lại gần.

"Làm gì đó!" Bầu không khí đang nồng nàn, bỗng nhiên bị một âm thanh quấy phá.

"Á!" Trong tiểu đình cách đó không xa có một đôi tình nhân nhỏ la hét chạy đi, thầy chủ nhiệm cầm đèn pin rượt theo sau, đèn pin loé lên một cái, liền chiếu đến hai bóng người ở trên sườn núi.

"Ai đang ở đó, lại đây!" Thầy chủ nhiệm hò hét, đêm nay vừa mới thi xong, trường học lâm thời quyết định tổ chức một hội hoạt động "Càn quét", bắt những học sinh yêu sớm không chịu về phòng ngủ, giáo dục phê bình, làm bảng kiểm điểm, thống nhất gọi cho phụ huynh.

Ngu Đường đứng lên, nắm tay Tổng Tiêu bỏ chạy.

Trong sân trường giờ khắc này nơi nơi đều là những cặp tình nhân nhỏ yêu sớm chạy điên cuồng, nội quy nhà trường quy định không được phép yêu sớm, nếu bị tóm được sẽ bị gọi phụ huynh, nghiêm trọng hơn còn có thể bị đuổi học. Nữ sinh la hét, thầy cô rít gào, âm thanh huyền não tràn ngập toàn bộ sân luyện tập.

Độc Cô Ám là cao thủ ẩn thân, biết rõ tất cả các địa điểm ẩn nấp trong trường, lập tức mang theo hoàng thượng và hoàng hậu yêu sớm, tại trên đường nhỏ bảy quẹo tám cua, cuối cùng lẩn mình vào một ngõ nhỏ, ngõ tắc này là khe hở chính giữa của hai toà nhà, vô cùng chật hẹp, bên trong lại một mảnh tối đen, người bình thường ít khi nào để ý tới.

Ngu Đường ôm Tổng Tiêu đi vào, hai người chen chúc trong hẻm nhỏ chật hẹp.

"Bên kia, tôi thấy chúng chạy hướng bên kia!" Đám người kia chạy trốn thật nhanh, thầy chủ nhiệm rượt theo không kịp, đành phải lấy xe đạp điện ra chạy theo.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, Ngu Đường dùng thân thể che chắn cho Tổng Tiêu, ánh sáng đèn pin chiếu không tới được.

Tổng Tiêu bị Ngu Đường ép dính trên tường, mặt vui kín trong ngực hoàng thượng, cố gắng ngẩng đầu lên. Hai người nhìn thoáng qua nhau, cả hai đều đồng thanh bật cười.

Hai người họ là nam sinh, chạy cái gì mà chạy, cứ cho là bị tóm được đi chẳng nữa, thì đó cũng là ham chơi ngủ muộn, không phải yêu sớm!

Cười cười, Ngu Đường đột nhiên cúi đầu, mạnh mẽ chặn môi Tổng Tiêu.

Đôi môi chạm nhau, liền khó mà tách ra, trần trọc đè ép, tựa như phải đem đôi phương ăn tươi nuốt sống mới vừa lòng. Không như những lần trước lướt nhẹ một cái, mà là chậm rãi thăm dò, kẻ đó, môi lưỡi triền miên, quán quýt không rời.

...

Thi giữa kỳ kết thúc, ngày hôm sau được nghỉ, bọn học sinh sáng sớm liền chờ không kịp chạy vụt ra khỏi cổng trường.

Hai người đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt đều có chút không muốn, Ngu Đường đưa Tổng Tiêu đến trước cửa tiểu khu, chưa kịp nói lời nào, trùng hợp gặp được Tổng Tử Thành suốt đêm tăng ca trở về.

"Hai đứa chưa ăn điểm tâm phải không?" Tổng Tử Thành nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, "Tiểu Đường ở lại ăn điểm tâm đi, nếu chờ về nhà sẽ đói bụng lắm."

Tổng Tiêu cau mày, vừa định cự tuyệt, Ngu Đường đã đáp ứng cái rụp: "Vậy thì quấy rầy."

Tổng Tử Thành đi trước, Ngu Đường đi sau lặng lẽ nắm tay Tổng Tiêu, Tổng Tiêu nỗ lực giằng ra, không biết tên này lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy.

"Lát nữa sẽ bị ba nhìn thấy!" Tổng Tiêu nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

"Thấy được vừa vặn cầu hôn luôn." Ngu Đường thổi khí bên tai Tổng Tiêu.

[Heo: Oa, bắt chấp luôn đi anh]

Tổng Tử Thành thức trắng một đêm, tinh thần có vẻ hơi uể oải, nhưng vẫn kiên trì dùng điểm tâm với hai đứa trẻ, ăn xong rồi mới lên lầu ngủ.

Ngu Đường lên phòng Tống Tiêu, tham quan "Khuê các" của hoàng hậu nhà mình, hai người cùng chơi trò chơi, lát sau thì đi Trần gọi ra phòng khách ăn trái cây.

Trên TV đang chiếu tin tức giải trí, đi Trần ngồi xem không chớp mắt.

"Vài ngày trước Trác Tinh Tinh tiết lộ việc Giải trí Tinh Hải muốn 'đóng băng' cô ta, điều này thu hút được rất nhiều sự đồng tình của mọi người, dồn dập chỉ trích Giải trí Tinh Hải đối đãi nghệ sĩ quá mức hà khắc. Nhưng sự thật hoàn toàn không phải như vậy, Giải trí Tinh Hải từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng phản bác, ngay ngày hôm qua, Giải trí Tinh Hải rốt cuộc cũng đã lên tiếng, phóng viên tiền tuyến trở lại đưa tin." Đây là kênh tin tức giải trí có tỉ lệ người xem khá cao, chỉ phát sóng vào mỗi sáng thứ sáu và chủ nhật hàng tuần, có thể nói là nơi cội hướng gió của giới giải trí.

"Hợp đồng với Trác tiểu thư còn chưa hết hạn, cao tầng công ty chưa từng có ý muốn phong sát(*) cô ta như những gì mà Trác tiểu thư đã nói," Người phát ngôn của Giải trí Tinh Hải bình tĩnh đứng trước ống kính, "Tạm dừng công việc của Trác Tinh Tinh, lý do là vì cô ta tuyên bố bản thân mình mang thai, cần được nghỉ ngơi, sau lại chủ động yêu cầu đi tuyên truyền cho phim điện ảnh mới..."

(*): Nôm na là chèn ép nghệ sĩ. Tựa như trường hợp Thượng Ân cũng gọi là bị "phong sát" đấy

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thành Tích.

Edit + Beta: Như Heo.

Trong giới giải trí này, yêu cầu của mọi người đối với nữ nghệ nhân, nói tóm lại là rất hà khắc. Nam mình tỉnh lên giường cùng ai, cũng chỉ là tin phong lưu bên lề, nữ mình tỉnh ngủ với ai, đó lại là đạo đức bại hoại. Người Trung Quốc tư tưởng cũ, khiến các nữ nghệ nhân rất sợ dính dáng đến những loại bê bối như thế này, Trác Tinh Tinh lần này, e là khó mà trở mình lại được.

Có điều, từ lúc quyết định bắt đầu trở mặt với Tống Tử Thành, Trác Tinh Tinh đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Lật tới lật lui, trên mạng đều là những lời mắng nhiếc cô ta, Trác Tinh Tinh bèn dứt khoát không xem nữa, trốn ở nhà chờ tin bên Truyền thông Đại Nhật.

Ngu Đường ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, thuận tiện xem qua một lượt văn kiện bên Truyền thông Đại Nhật gửi tới, hơi nhũn mảy, gọi điện thoại cho phòng cung cấp nhân lực.

"Ký hợp đồng với Trác Tinh Tinh à? Xin lỗi, Tiểu Ngu đồng, chúng tôi vẫn chưa nhận được thông báo về phương diện này, ngài xem trọng nghệ sĩ này sao?"

Ngu Đường không nói lời nào, trực tiếp cúp điện thoại. Những chuyện ngón ngang trong giới giải trí, Ngu Đường không muốn quản chút nào, nếu không phải việc liên quan đến Tống Tiêu, hẳn cũng không thèm lấy cớ phản Đại Nhật làm gì.

"Anh hai, tên quỷ đáng ghét kia lại tới." Mấy ngày nay khí trời chuyển lạnh, tiểu công chúa Ngu Miêu mang đôi dép bông mềm mềm, lạch bạch chạy tới.

"Ài?" Ngu Đường khép máy tính, quay đầu nhìn về phía Ngu Miêu.

"Chính là cái tên thích tung váy." Ngu Miêu chu môi, ôm cánh tay anh hai không muốn ra ngoài.

"Tiểu thư, phu nhân gọi con xuống chơi với cậu bạn nhỏ." Nữ giúp việc đứng bên ngoài gõ cửa.

Ngu Đường đứng lên, dắt tay Ngu Miêu ra ngoài, nếu con trai Ngu Đạm đến, bản thân Ngu Đạm chắc chắn cũng tới. Trước tiên đưa Ngu Miêu đến phòng Ngu Lâm, để cô nhóc chơi với em trai, sau đó xoay người xuống lầu.

"Miêu Miêu đâu?" Mẹ Ngu đang nói chuyện với bà xã Ngu Đạm, thằng nhãi con con kia vui trong lòng ngực mẹ nó, ngẩng đầu nhìn thấy Ngu Đường, sợ đến nỗi chui tọt vào lòng mẹ nó.

"Nó không muốn xuống." Ngu Đường tùy tiện trả lời, quay đầu nhìn về phía Ngu Đạm ngồi một bên, "Ba còn chưa về đâu, chú Đạm, chúng ta qua bên kia ngồi một chút." Nói xong, đưa tay ra hiệu hướng phòng trà.

Mẹ Ngu kinh ngạc nhìn thoáng qua con trai, bây giờ mới nhớ, cớ phần Truyền thông Đại Nhật đã cho Ngu Đường rồi.

"Chuyện Trác Tinh Tinh, chủ định cứ vứt đi như vậy sao?" Ngu Đường nâng tay uống một hớp trà, trà búp Minh Tiền long tỉnh thượng hạng, uống làm sao cũng không ra được mùi ngon như Tống Tiêu pha.

"Cô ta chỉ là quân cờ nhỏ trong tay chú," Ngu Đạm cười cười, tự rót cho mình một chén trà, "Đại thiếu gia sao lại quan tâm cô ta như vậy?" Trác Tinh

Tinh chỉ là một bước nhỏ của hấn trên con đường lật đổ Giải trí Tinh Hải, một người phụ nữ không có đầu óc, hiện tại danh tiếng còn kém như vậy, coi như mua lại cũng khó kiếm được tiền lời, huống hồ hợp đồng giữa cô ta và Giải trí Tinh Hải còn chưa chấm dứt, muốn đưa cô ta về công ty phải chi trả một khoản lớn tiền bồi thường hợp đồng, vụ làm ăn này thật sự không có lời.

Ngu Đường chậm rãi đặt chén trà xuống, tay gõ gõ lên thành kính thủy tinh, Trương Hiếu Nhân bắt chước con thỏ học nhảy nhót trên bãi cỏ, nhảy, nhảy, nhảy tới bên cửa sổ, chống hai chân trước lên cửa sổ thủy tinh, ngóc ngếch thè lưỡi.

"Con chó này, chú lừa nó cho nó xương, bảo nó cắn bị thương con chó hoang đầu lĩnh, xoay người một cái liền không cho nó, chú đoán nó sẽ như thế nào?" Ngu Đường cách lớp cửa thủy tinh, điểm điểm cái mũi chó Husky, chó ngóc liền đem mũi áp vào cửa kính, dùng sức muốn liếm nhón tay của hấn, "Sau này chú lại lừa con chó khác, chú đoán nó có bị lừa nữa hay không?"

Ngu Đạm sững sờ, khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Ngu Đường. Cái gọi là chó hoang, đương nhiên là chỉ Trác Tinh Tinh, chó hoang đầu lĩnh chính là Tống Tử Thành. Hấn lừa Trác Tinh Tinh, khiến cô ta đối phó Tống Tử Thành, xoay người lại bỏ rơi cô ta. Không sợ người có điều cầu, chỉ sợ người cái gì cũng không có, nếu Trác Tinh Tinh bị bức đến đường cùng, khó nói được cô ta sẽ làm ra chuyện gì.

Hơn nữa, sau này hấn còn phải tiếp tục đào góc tường Giải trí Tinh Hải, nếu vì chuyện này mà khiến danh dự của hấn giảm xuống, sau này gặp được nghệ sĩ thực lực chân chính, muốn tiếp tục đào tường nhà hấn, e rằng sẽ rất khó.

Ngu Đạm trước đây chưa từng cân nhắc đến những chuyện này, dù gì chỉ là một tiểu minh tinh, muốn phá hủy thì phá hủy, cộng thêm một khoản lớn phí bồi thường hợp đồng như vậy, hấn nghĩ tới liền nhức nhối. Dùng giá cao mua một phế phẩm, đây không phải phong cách của hấn.

"Làm gì cũng nên chừa lại cho mình một con đường," Ngu Đường cụp mắt xuống, đây kỳ thực cũng không phải phong cách làm việc của hấn, trước đây nắm giữ quyền sinh sát, hấn từ trước đến giờ luôn luôn nhỏ cò tận gốc, nhưng hiện tại hấn không đủ thực lực, xã hội hiện đại lại không thể tùy tiện giết người, trước tiên chỉ có thể làm như vậy, "Cảm thấy không có lời, có thể nghĩ biện pháp khác."

Đứng đây, vỗ vỗ bả vai Ngu Đạm, Ngu Đường không nói thêm lời nào, nên nói gì thì hấn đã nói rồi, còn Ngu Đạm làm sao, không phải chuyện hấn cần lo, hấn quan tâm bây giờ đó là hẹn Tống Tiêu 3h lên mạng chơi game, bây giờ đã 2h50' rồi.

Ngu Đạm nhìn theo bóng lưng Ngu Đường rồi đi, chỉ cảm thấy sau lưng một trận phát lạnh, thằng nhóc này mới mười sáu tuổi, thủ đoạn làm việc so với hấn còn lão làng hơn.

Người đẩy tường đổ, trước đây Trác Tinh Tinh ở công ty tuy rằng không lớn lối như Khâu Minh Diễm, nhưng ít nhiều gì cũng đắc tội vài người, nổi tiếng quá nhanh cũng khó tránh khỏi sẽ có tiểu nghệ sĩ ghen tỵ, lần này bê bối của cô ta bị truyền ra ngoài, công ty cũng trong tư thái muốn dôn chết Trác Tinh Tinh, rất nhiều người bắt đầu mượn cơ hội này giấu đồ bìm leo.

"Tôi và Trác Tinh Tinh xuất nghệ cùng thời điểm, lúc đó nhìn cô ta nổi tiếng nhanh như vậy còn yên lặng ngưỡng mộ, nào ngờ cô ta lại là người như vậy."

"Người trong công ty ai cũng biết, cô ta y vào việc mình nổi tiếng, thường xuyên đùa giỡn đại bài, ngay cả mặt mũi ông chủ cũng không chừa."

Thậm chí còn có người tung tin nặc danh, Trác Tinh Tinh bị thói quen sẩy thai là vì nhiều lần phá thai dẫn đến, lần trước sẩy thai còn muốn thừa cơ đổ lỗi lên người con trai một vị cao tầng công ty.

Những hành vi này thật sự là vô liêm sỉ, fan hâm mộ của Trác Tinh Tinh lúc trước bao che cô ta bao nhiêu, hiện tại thì ghét cô ta bấy nhiêu. Vì sự kiện lần này quá mức rầm rộ, còn được bầu thành đề tài đứng đầu trong "Thập đại đề tài" hàng năm của giới giải trí.

Chờ mãi, đợi đến khi cũng hạ giá, Truyền thông Đại Nhật bên kia còn chưa có tin tức, Trác Tinh Tinh mới choàng tỉnh ngộ. Tống Tử Thành bận bịu trụ bị cho, không có thời gian để ý cô ta, còn giới truyền thông thì lo giấu đậy cô ta không biết mệt, ở Giải trí Tinh Hải tuyệt đối không được nữa rồi. Hy vọng duy nhất của cô ta chính là ký hợp đồng với Truyền thông Đại Nhật, người bên kia cũng đã đáp ứng sẽ thay cô ta chi trả phí bồi thường hợp đồng...

Chờ chút, phí bồi thường vi phạm hợp đồng! Trác Tinh Tinh vội vàng lấy bảng hợp đồng ra, cẩn thận tìm kiếm điều khoản liên quan tới phí bồi thường vi phạm hợp đồng, phát hiện bên trong hợp đồng không biểu thị rõ ràng Truyền thông Đại Nhật sẽ thay cô ta chi trả phí bồi thường hợp đồng, mà chỉ nói sẽ tận giúp trợ giúp cô ta rời khỏi công ty Tinh Hải.

Hợp đồng Giải trí Tinh Hải đều do Tống Tử Thành đích thân định ra, vô cùng nghiêm cẩn, bảo đảm cô ta không dề dỏ. Nếu như không thể rời khỏi Giải trí Tinh Hải, sự nghiệp của Trác Tinh Tinh chắc chắn sẽ bị phá hủy, về sau cái gì cũng không có!

Cái gì cũng không có, cái gì cũng không có! Cuối cùng còn không bằng cả Khâu Minh Diễm, Khâu Minh Diễm mỗi tháng ít nhất còn có tiền trợ cấp nuôi con từ Tống Tử Thành!

Móng tay Trác Tinh Tinh cắm phập vào da thịt, trong đầu chợt loé lên hình ảnh của những người này trong đầu, từ Tống Tử Thành, Tống Tiêu, Khâu Minh Diễm cho đến Ngu Đạm, lần lượt từng người lướt qua, nếu như cô ta không sống nổi, vậy thì ai cũng đừng hòng sống thư thái. Ngay tại thời điểm Trác Tinh Tinh rơi vào tuyệt vọng, Truyền thông Đại Nhật đột ngột gọi tới.

"Trác tiểu thư, bắt cô đợi lâu rồi, liên quan chuyện chuyển tới công ty chúng tôi, mong cô có thể đến đây nói chuyện."

Giọng điệu cũng không có gì hữu hảo, có điều đối với Trác Tinh Tinh đây chẳng khác gì tiếng chuông cứu mạng, trong nháy mắt đem Trác Tinh Tinh kéo ra khỏi bóng tối u ám.

Giải quyết xong những chuyện này, hoàng đế bệ hạ mang theo cặp sách về trường.

Thành tích thi giữa kỳ đã được công bố, Tổng Tiêu khẩn trương chạy đi xem. Máy môn khoa học xã hội căn bản đều đạt điểm tối đa, Toán, Hoá, Sinh đều miễn cường qua môn, Vật Lý thì tương đối kém. Tất cả các môn gộp lại, thành tích không được tốt cho lắm, Tổng Tiêu chỉ đứng giữa lớp.

"Chờ lớp 11 phân khoa, cậu hãy chọn môn Văn đi." Ngu Đường đứng sau Tổng Tiêu đồng thời xem bảng, thuận tiện đem cảm gác lên đỉnh đầu y.

"Tên cậu nằm ở đâu?" Tổng Tiêu đẩy chiếc cảm đặt trên đỉnh đầu mình, bắt đầu dò từ cuối bảng dò lên. Quy cách xếp hạng năm đó là dựa theo trình tự sắp xếp từ trái sang phải, nằm cuối bảng chính là người đứng chót.

Hoàng đế bệ hạ thấy y dò tên mình từ dưới lên, lập tức không vui: "Tớ nhìn kém coi như vậy sao?"

Tổng Tiêu lườm hần một cái, không nói lời nào, nhưng ánh mắt chính là đã ngầm thừa nhận. Thử nghĩ xem một người cho tới bây giờ không làm bài tập về nhà, lên lớp thì ngủ gật, tan học chơi bóng, mỗi ngày còn bận bịu công tác ở hội học sinh, có thể học giỏi được sao?

Ngu Đường một phát túm tay Tổng Tiêu, kéo y đi thẳng một đường tới đầu bên kia bảng, chỉ vào hai chữ "Ngu Đường" siêu lớn nằm chễm chệ ngay đầu bảng, hừ một tiếng.

Tổng Tiêu tròn tròn mắt, xác định đây đúng là mã số học sinh của Ngu Đường, không sai! Quay đầu nhìn sang Độc Cô Âm, thấy hần yên lặng đem tờ kết quả học tập bỏ vào túi: "Âm Nhất, cậu đứng thứ mấy?"

Âm vệ đảo mắt nhìn quanh một vòng, hai gia hoả vì muốn nói chuyện yêu đương nên đã về trường sớm hơn ba tiếng, lúc này thời gian còn sớm, xung quanh không có ai, âm vệ liền cup mắt đáp: "Hồi bẩm hoàng hậu, thuộc hạ đứng hạng 998 toàn khối."

Tổng Tiêu cau mày, theo như những gì y biết, nguyên nhân có lẽ bởi vì hứng thú với âm khí, độc được, cho nên âm vệ học những môn Lý, Hoá tương đối tốt, mấy lần kiểm tra trắc nghiệm đều đứng đầu lớp.

Quả nhiên, chờ bài thi phát xuống, có mấy bài thi viết tên Ngu Đường, căn bản không phải chữ viết của hần, ngược lại trong tay âm vệ lại có vài bài, đều là nét chữ rồng bay phượng múa của hoàng đế bệ hạ.

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Tiểu Âm, người đứng thứ mấy?"

Tiểu Âm: "998, đứng hạng 998, bài thi mang về nhà đây dấu ganch đỏ ngang dọc."

Tiêu Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Gặp Gỡ Trên Đường.

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu liếc nhìn hoàng thượng, lấy bài thi của hần qua đồng thời so sánh.

Tiếng Anh của hoàng thượng đạt điểm tối đa! Lúc trước cứ tưởng khoa học tự nhiên của Ngu Đường không tốt, nào ngờ Toán, Lý, Hoá của hần không kém Độc Cô Âm bao nhiêu, điểm số cao chót vót! Nếu chỉ nhìn mấy môn này, trình độ Ngu Đường hần là phải đứng nhất lớp.

Vạn vạn không nghĩ tới, Chính trị, Lịch sử của Ngu Đường lại rách nát thành ra như vậy, môn Chính trị của hần đặc biệt thấp, vốn vẹn chỉ có bảy điểm, đây là giáo viên chấm thi thấy chữ hần đẹp nên mới niệm tình cho thêm hai điểm.

Tổng Tiêu cau mày, không tưởng tượng nổi Ngu Đường lại rớt hai môn này. Nếu hần làm biếng không chịu làm bài thi cũng thôi đi, đằng này hần lại viết rất đầy đủ. Tổng Tiêu cầm bài thi môn Lịch sử lên, đây bài chỉ chít những dấu gạch đỏ ngang dọc, xuyết chút nữa không nhìn ra được chữ viết của Ngu Đường. Thông qua những đường gạch này, có thể thấy rõ sự phẫn nộ của giáo viên trong lúc chấm thi.

Hỏi: "Ý nghĩa của việc xây dựng con đường tơ lụa(*) là gì?"

Đáp: "Thuận tiện cho việc hoàng đế chinh phục Ba Tư, biểu lộ quốc uy, mời gọi bát phương đến châu. Trong quá trình làm đường, tiện đường đánh phục các tiểu quốc ven đường. Có điều hoàng đế khi đó là kẻ vô dụng, không thấu tóm được những quốc gia đó, làm cho một số tiểu quốc có cơ hội phát

triển, nuôi hổ thành hoạ."

(*): Con đường tơ lụa được coi là một hệ thống những con đường thương mại lớn nhất thế giới thời cổ đại, nó được coi như cầu nối giữa hai nền văn minh Đông và Tây. Nối liền Trung Hoa rộng lớn với vùng Tây Á kỳ bí.

Hỏi: "Mạnh Khương nữ khóc trường thành(*), đằng sau chứa đựng bối cảnh lịch sử làm người ta thổn thức, em hãy nêu lên cái nhìn của mình về chủ trương của hoàng đế năm đó."

Đáp: "Khi đó mã xa bất tiện, Mạnh Khương nữ muốn chạy xa như thế tìm phu quân nên đã tán gia bại sản, đến nơi mới phát hiện phu quân đã chết, người tài đều mất, đương nhiên là muốn khóc rống, việc này liên quan gì đến hoàng đế? Từ xưa tới nay, phàm là xây dựng công trình lớn, đều phải hao tiền tốn của. Mà không thể không nói, vị hoàng đế này rất có tầm nhìn xa trông rộng."

(*): Mạnh Khương Nữ (孟姜女) là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.

Nhìn sơ qua vài đề lịch sử, Tống Tiêu nhăn gặt khoe miệng. Chính trị không cần xem nữa, khỏi nghĩ cũng biết hán viết gì trong đó.

Lịch sử mười ba điểm, Chính trị bảy điểm, hai môn này cộng lại thấp hơn so với người khác gần hai trăm điểm, cộng thêm Tiếng Anh của Độc Cô Âm rất tệ, ba môn gộp lại, âm vệ đáng thương liền biến thành người đội số trong lớp.

"Chính trị, Lịch sử, học cũng không mất bao nhiêu công sức..." Tống Tiêu nhìn điểm số những môn khoa học tự nhiên cao chót vót của hoàng đế bệ hạ, cảm thấy rất thần kỳ, cái tên suốt ngày không nghe giảng bài, không làm bài tập, có thể thi được điểm số như thế này sao?

"Đây là cho bách tính thuận dân học, trầm học là đạo trị quốc, bọn họ không hiểu." Ngu Đường hừ một tiếng.

"Cậu muốn biểu đạt quan điểm của mình thì cứ tha hồ mà nói, cuối cùng còn đòi bài với Độc Cô Âm làm gì?" Tống Tiêu giương mắt trừng hấn, người này sao có thể làm ra sự tình làm rối loạn kỉ cương phòng thi như vậy chứ!

Ngu Đường nghẹn lời, đối mặt với ánh mắt chất vấn của hoàng hậu nhà mình, có chút chột dạ, quay đầu hung hăng mà hỏi Độc Cô Âm: "Tại sao đòi bài thi, Độc Cô Âm, người nói."

Âm vệ trung thành đang giúp hoàng thượng chép bài tập Chính trị, nghe vậy ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn hai người, nhưng vẫn thành thật đáp: "Thành tích không bằng bà xã sẽ rất mất mặt." Đây là nguyên văn của hoàng đế bệ hạ.

Ngu Đường: "..."

Tống Tiêu: "..."

...

Tống Tiêu phát hiện, kỳ thực Toán, Lý, Hoá hoàng thượng học rất khá, liền bớt thời gian đi hỏi giáo viên, có vấn đề gì đều trực tiếp hỏi hấn. Ngu Đường biết rõ trình độ nhận thức cổ nhân đến đâu, giảng bài so với giáo viên còn dễ hiểu hơn, dẫn đến việc khoa học tự nhiên của Tống Tiêu tiến bộ lên một cách nhanh chóng.

"Tại sao khi lên dốc thì mới sinh ra công, đi trên mặt phẳng bình thường thì không sinh ra công?" Tống Tiêu nằm bò trên giường ôm sách bài tập Vật lý hỏi Ngu Đường.

Ngu Đường quay đầu nhìn thoáng qua Tống Tiêu, ánh mắt chuyển động một vòng từ thất lưng đến cái mông của y, nói một cách rất nghiêm túc: "Cái này cũng giống việc người thị tẩm, khi trầm 'đi vào' vận động lên xuống thì sẽ sinh ra công, còn nếu ôm người đi bình thường thì không sinh ra công."

(*) Công cơ học là phần năng lượng của 1N lực không đổi tác dụng vào vật và làm cho vật chuyển động được quãng đường 1m theo phương của lực tác dụng.

Trong thực tế khi xe lên dốc thì động cơ phải sinh công nhiều hơn (tốn năng lượng=> tốn xăng nhiều hơn) để thắng công cản và làm xe tiếp tục chuyển động lên dốc.

"À..." Tống Tiêu đáp một tiếng, cúi đầu đọc sách, lỗ tai triệt để đờ lên.

Thầy giáo Ngu phần lớn thời gian đều giảng bài rất nghiêm túc, nhưng có đôi lúc thích lấy việc công làm việc tư, giảng mấy thứ tầm bậy tầm bạ.

...

Nửa học kỳ sau trải qua tương đối thuận lợi, hai người ngốc trong trường học, rồi xa hỗn loạn bên ngoài, Tống Tiêu đã không quan tâm đến chuyện công ty giải trí nữa, chỉ còn Ngu Đường thỉnh thoảng để mắt đến.

Trác Tĩnh Tĩnh cuối cùng cũng rời khỏi Giải trí Tĩnh Hải, Truyền thông Đại Nhật đồng ý chi trả một nửa phí bồi thường hợp đồng, còn lại là do Trác Tĩnh Tĩnh tự mình chi trả, lần này trên căn bản là đã xài hết tiền dành dụm bấy lâu nay của cô ta. Đến Đại Nhật, người bên này lấy lý do danh tiếng Trác Tĩnh Tĩnh hiện tại quá kém, cho phép cô ta nghỉ ngơi nửa năm, chờ phong ba qua đi rồi nói tiếp, mỗi tháng vẫn phát lương cơ bản cho cô ta.

Chuyện này cứ như vậy mà lắng xuống, Giải trí Tĩnh Hải cũng nổi lên nhờ sự kiện rầm rộ lần này, bộ phim điện ảnh đạo trước kiểm được không ít tiền lời. Có điều đó chỉ là phần mở màn, quan trọng nhất vẫn là cuối năm nay.

Bộ phim bom tấn này từ hai tháng trước đã bắt đầu tuyên truyền ồ ạt, công bố đầu tư lớn hơn cả phim Mỹ, dung hợp lịch sử, nhân văn, huyền huyền, tình cảm, là một tác phẩm xuất sắc hiếm thấy.

Điện ảnh Trung Quốc vừa hội nhập quốc tế, mọi người đều nhất mực ủng hộ bộ phim bom tấn này, huống hồ bộ phim còn hội tụ đông đảo các nhân vật tai to mắt lớn, nào là ảnh đế ảnh hậu, diễn viên khách mời toàn là những tên tuổi đang "Hot", diễn viên kỳ cựu lão làng, chỉ riêng fan hâm mộ của những người này thôi cũng đủ đốt cháy phòng bán vé. Vậy nên, Tổng từ Thành tràn đầy tự tin đối với hạng mục này.

Thi học kỳ kết thúc, trùng hợp là thời gian chiếu phim, làm một cặp tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, hoàng đế và hoàng hậu cũng chạy theo trào lưu đạo gần đây, kéo nhau ra rạp chiếu phim.

Gần đây Truyền thông Đại Nhật chia hoa hồng, Ngu Đường chiếm được một khoản lớn tiền tiêu vặt, liền hào phóng tăng lương cho ám vệ. Ám vệ có tiền xài rồi, mua cho hoàng thượng hoàng hậu một hộp bóng ngô nhỏ, tự mua cho mình nguyên cả thùng lớn, ngồi đằng sau hai người nhai rôm rộp, vừa ăn vừa thủ vệ.

Gần nghỉ đông, điện ảnh vừa công chiếu, đại sảnh rạp chiếu phim đông nghịt người.

"Ngại quá." Một đôi tình nhân đến muộn, đi qua trước mặt mọi người, nam sinh kia dắt tay bạn gái đi trước, nữ sinh một đường cúi đầu xin lỗi. Vị trí hai người ngồi ngay cạnh Tổng Tiêu, nam sinh kia đột ngột ngồi xuống, cô bạn gái bị kéo lao đảo, không đứng vững ngã lên người Tổng Tiêu.

"Cẩn thận." Tổng Tiêu giờ tay kịp thời đỡ được cô gái.

"Cảm ơn!" Nữ sinh quay đầu nói cảm ơn, nhìn thấy mặt Tổng Tiêu, nhất thời có hơi sững sốt, mặt xoát một cái đỏ lên. Phim còn chưa bắt đầu, trong rạp mở đèn rất sáng, giọng nói cùng động tác tao nhã, phối hợp với khuôn mặt hoàn mỹ của thiếu niên, thực sự là chói mù mắt người mà.

Đuổi bạn trai sang vị trí bên cạnh, nữ sinh hớn hờ ngồi xuống cạnh Tổng Tiêu: "Tớ thấy cậu rất quen mắt, có phải đã gặp ở đâu rồi không?"

Tổng Tiêu nhìn nữ sinh kia, lắc đầu.

Mới vừa nói xong, không gian xung quanh đột nhiên tối sầm, kèm theo âm thanh quen thuộc, trên màn ảnh lớn xuất hiện dấu hiệu mở màn.

Tổng Tiêu quay đầu đi định uống một ngụm nước, tay bất ngờ bị Ngu Đường nắm lấy, dùng sức một cái nhấc y qua, không đợi Tổng Tiêu kịp phản ứng, hai người bắt gặp đã đổi vị trí cho nhau. Ngu Đường mặt không đổi sắc đem ống hút của mình cắm vào ly Tổng Tiêu, hút một hơi.

[Heo: Oa, ngẫu như trái bầu

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giao Thừa.

Edit + Beta: Như Heo.

Bộ phim này không chỉ Tổng Tiêu xem không hiểu, mà những người khác cũng xem không hiểu.

"Cảnh tượng cắt nối không có logic, một giây trước còn ở trên đàn tề, một giây sau chẳng biết đã xuất hiện ở hoàng cung bằng cách nào?"

"Trang điểm cũng quá xấu, cái gì mà thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đàn ông trong phim đều mù hết rồi."

"Lâu trên cậu không hiểu rồi, tất cả mọi người trong phim đều trang điểm thấy gớm, người nào người nấy nhìn chẳng khác gì dân chạy nạn, chỉ có nữ chính ăn mặc bình thường nhất, như vậy chẳng phải đã thành đệ nhất mỹ nhân rồi sao?"

Nội dung vở kịch khó hiểu, cảnh tượng cắt nối không tự nhiên, lời kịch nhảm chán, ảnh đế ảnh hậu nguyên bản dùng để hấp dẫn phòng bán vé thì lại trang điểm quá khó coi. Fan hâm mộ dồn dập biểu thị, thần tượng của mình bị bộ phim này phá hủy, vì bảo vệ hình tượng thần tượng trong lòng mình, dứt khoát không đi xem.

Tất cả các webside bình luận phim đều chấm điểm rất thấp, các phương tiện truyền thông cũng đồng loạt đưa tin, phòng bán vé đồng loạt thất sắc. Tuần đầu tiên khởi chiếu, cơ bản cũng có nhiều người đi xem, trong đó chủ yếu là những cặp tình nhân nhằm chán như Ngu Đường, Tống Tiêu không rõ chân tướng mà đến xem.

Đến tuần thứ hai, nội dung bộ phim đã bị mọi người truyền tai nhau, người để ý tin bình luận phim ảnh căn bản sẽ không đi xem, mà người xem rồi phần lớn không muốn xem lại lần thứ hai. Vì vậy, đến tuần thứ hai, phòng bán vé đã bắt đầu ảm đạm.

Tống Tử Thành nhìn dữ liệu bên phòng tài vụ đưa đến, gắt gao cau mày, sau khi xem xong lập tức yêu cầu bộ xã giao nghĩ biện pháp lảng-xê cho bộ phim. Giải trí Tinh Hải bỏ tiền mua mấy nhà phê bình phim ảnh, bắt đầu viết bình luận tán dương và tin tức thông cáo.

Cái gì mà tác phẩm hoành tráng xưa nay chưa từng có, cái gì mà cảnh tượng thịnh yến hoành tráng. Thông cáo vừa ra, xác thực đã hấp dẫn được một nhóm người tới xem, nhưng khi rời khỏi rạp là bắt đầu mắng chửi nhà làm phim không thương tiếc.

Đạo diễn Lương Tân Mộc trong lúc chiếu phim nhận được lời mời phỏng vấn của giới truyền thông.

"Đạo diễn Lương, rất nhiều người xem tỏ vẻ không hiểu được, nội dung bộ phim có nhiều lỗ hổng rất khó hiểu, ngài có ý kiến gì đối với nhận xét này không?" Nhiều phóng viên ngồi phía dưới, ai nấy đều đồng tai nghe đáp án của Lương Tân Mộc.

Lương Tân Mộc là một đạo diễn có tiếng trong nước, địa vị tương đối cao, giới truyền thông sẽ không tùy tiện đưa micro lên như đối với những nghệ sĩ khác, mọi người rất có quy tắc mà ngồi phía dưới.

Lương Tân Mộc hơn bốn mươi tuổi, hơi bị béo phì, ngồi sau bàn dài, vẻ mặt kiêu ngạo, chỉnh chỉnh chiếc mũ lưỡi trai: "Bộ phim này có ý nghĩa điện ảnh rất cao siêu, nội dung bên trong vô cùng có thâm ý. Bây giờ các người xem không hiểu là vì vẫn chưa đạt đến trình độ ý thức điện ảnh nhất định."

Nói cách khác chính là, các người xem không hiểu, là vì trình độ các người quá kém.

Lời vừa tung ra, trên mạng truyền thông đầy rẫy những tiếng mắng chửi.

"Xem không hiểu chính là trình độ thấp, vậy mấy người tính làm phim cho ai coi?"

"Được rồi, chúng ta trình độ thấp, để ông trình độ cao ông chơi một mình đi, chúng ta không phụng bồi."

...

Tống Tử Thành tức chết đi được, gọi điện thoại mắng Lương Tân Mộc một trận.

"Chúng tôi bên này ra sức tuyên truyền quảng bá, ông bên kia nói người thường xem không hiểu, ông đây là không muốn phòng bán vé ảm lên đúng không?"

Phim làm vì mục đích thương mại thì phải thông tục dễ hiểu, phim cao siêu quá ít người xem thì đừng mong kiếm được tiền. Cũng vì Lương Tân Mộc nổi danh burong binh, không cho người đầu tư hươ tay múa chân. Trong lúc quay phim Tống Tử Thành chỉ đến quan sát hai lần, không biết khi quay xong sẽ ra cái dạng gì, không nghĩ tới bối cảnh đẹp đẽ như vậy, nội dung bộ phim lại như một mớ bùi nhùi.

Tổng kết tài vụ cuối năm đưa ra, sắc mặt Tống Tử Thành càng khó coi hơn. Tổng đầu tư vào là bốn triệu, phòng bán vé mới thu hồi lại được 1.2 triệu, ngay cả một nửa cũng không đủ, báo cáo tài chính năm nay xác định là sẽ thua lỗ, không những vậy còn ảnh hưởng đến tiến trình hoạt động năm sau. Vì tất cả tài chính đều tập trung vô hạng mục này, không có cách nào thu hồi lại vốn, hạng mục mới khó có thể triển khai.

"Vay vốn đi." Tống Tử Thành xoa xoa mi tâm, muốn hồi sinh lại công ty, chỉ có thể vay vốn để thực thi hạng mục. Đã liên tục hao tổn hai năm liên tiếp, sang năm lại thua lỗ nữa thì chỉ còn mức phá sản, hoặc bị rơi vào khốn cảnh tự sinh tự diệt.

Đại hội cổ đông cuối năm không chia hoa hồng lợi nhuận, các cổ đông dồn dập biểu thị bất mãn, yêu cầu thay đổi chức tổng giám đốc điều hành.

"Chủ tịch tự mình kiêm chức tổng giám đốc điều hành, điều này không khả thi rồi." Một vị đông sự âm dương quái khí nói.

"Sang năm nhất định có lợi nhuận, chúng ta đã xem kỹ vài hạng mục, đảm bảo đều là kiếm bộn không lỗ." Tống Tử Thành hít sâu một hơi, cường bách bản thân phải giữ bình tĩnh.

...

Đào mất đã đến năm mới, Tống Tử Thành là một đứa con có hiếu, cho dù bận bịu ăn Tết cũng phải về thăm ba mẹ. Di Trần về nhà ăn Tết, trong nhà chỉ còn lại hai cha con, mất to trống mất nhỏ, cuối cùng đành thu dọn hành lý về quê sớm.

Tống Tiêu mang theo mấy bộ quần áo và bài tập nghỉ đông của hai người, Tống Tử Thành thì mua một đồng quà Tết, túi lớn túi nhỏ khiêng về nhà.

Tiêu thành là một thành thị tuyến ba, cũng may còn có sân bay, hai ngày mới có một chuyến từ thành phố A đến đó.

Tống Tiêu lần đầu đi máy bay, không khỏi có chút khẩn trương, ngồi trong phòng chờ tranh thủ gọi điện thoại cho Ngu Đường.

"Nhớ cài dây an toàn, nếu không biết thì nhờ ba cậu," Ngu Đường hiếm khi nói nhiều như vậy, "Trước khi máy bay cất cánh phải tắt di động có biết không? Lỡ tai khó chịu thì nhai kẹo cao su, nhớ không được nuốt..."

Nghe Ngu Đường lải nhải trong điện thoại, Tống Tiêu tự nhiên hết khẩn trương hẳn: "Mùng bảy tớ sẽ về tới."

Ngu Đường đang nói, tạm dừng một chút: "... Ừ."

Quê nhà thiên về phương Bắc một chút, lúc xuống máy bay đã có một trận tuyết nhỏ. Ông nội Tống lái xe đến đón hai cha con, ông già tuổi đã lớn mà còn lái chiếc xe Jeep cao(*), xích một tiếng đồ trước mặt hai người bọn họ.

(*): Gầm cao hơn Jeep lùn, hay trang bị cho cảnh sát, vào cua nhanh dễ lật xe, nhưng đi địa hình tốt hơn jeep lùn

"Lên xe." Ông nội quay cửa kính xuống, hát cảm hứng hai người bọn họ.

[Heo: Ông nội Tống thật ngầu

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thư Pháp.

Năm mới ở quê nhà trôi qua rất bình lặng, Tống Tiêu mỗi ngày buổi sáng ở nhà ông bà nội, xế chiều đi tìm ông ngoại Khúc.

Khúc lão đầu là tác gia nổi danh trong vùng, những cuốn sách của ông viết đều liên quan đến lịch sử, tư liệu lịch sử trong nhà đủ chất đầy hai gian lớn. Tống Tiêu vô cùng hứng thú tìm kiếm những quyển sách hay trong đó, hơn nữa còn có một giá sách nhỏ, trên đó bày toàn những cuốn sách đã xuất bản của ông ngoại Khúc.

là ba tác phẩm vô cùng nổi tiếng của Khúc lão đầu, hai bộ trước đã được chuyển thể thành phim truyền hình, cuốn sau là vì Khúc lão đầu không muốn chỉnh sửa tình tiết câu chuyện cho nên đến giờ vẫn chưa được chuyển thể thành phim.

Quanh năm không gặp nhau, hai ông cháu cũng không biết nên giao lưu bằng cách nào, ông ngoại Khúc thì tính khí cổ chấp, Tống Tiêu lại không phải người hay chủ động bắt chuyện. Thành ra chiều nào trong sân cũng xuất hiện cảnh tượng, Khúc lão đầu một bên vẽ vôi viết chữ, Tống Tiêu ngồi một bên yên lặng đọc sách.

"Khúc lão đầu, ăn Tết vui vẻ ha." Hội trưởng hiệp hội văn hoá địa phương, hôm nay dẫn theo mấy đồ đệ đến thăm Khúc lão đầu. Hội trưởng hiệp hội này họ Khương, là người chuyên viết thư pháp hội họa, lúc trước thời điểm tuyển hội trưởng, mọi người kỳ thực càng hi vọng Khúc lão đầu lên làm, dù sao địa vị của ông cũng cao hơn lão Khương, nhưng ông lại từ chối.

"Ăn Tết vui vẻ." Ông ngoại Khúc không ngẩng đầu lên mà tiếp tục viết chữ.

Mặt mũi hội trưởng Khương méo xệch, lăm bầm mấy câu, lại gần xem ông viết cái gì, vừa nhìn thấy bốn chữ thì nhin không được bữu môi.

"Tôi nói này lão Khúc, có phải ông chịu nghe lời tôi không? Xoá mấy chỗ đồng tính luyến ái, đem chuyển thể thành phim, như vậy tốt quá rồi." Hội trưởng Khương vừa nói vừa đưa quả biếu Tết cho lão Khúc.

"Lịch sử chính là như vậy, sửa cái gì mà sửa! Bảo tôi đem sửa tác phẩm của mình, tôi chẳng thà ra đường bán chữ sống qua ngày còn hơn." Khúc lão đầu thối thối râu mép, liếc nhìn đám người trẻ tuổi đứng đằng sau Hội trưởng Khương.

"Ông đây, người đầu mà cứng đầu," Nói xong, Hội trưởng Khương kéo ba người trẻ tuổi sau lưng sang giới thiệu, "Quên chưa giới thiệu với ông, đây là ba đồ đệ tôi mới vừa thu, ngộ tính rất cao."

Ba người này tuổi tác chừng hơn hai mươi, nghe đầu đã học thư hoạ nhiều năm, mộ danh đến bá sư.

"Lại đây, biểu diễn tài năng cho Khúc lão đầu xem nào." Hội trưởng Khương rất thích thú, chủ yếu là nóng lòng khoe khoang đồ đệ với Khúc lão đầu, lão Khúc này tính tình cổ chấp lại còn hay xét nét, cho nên đến nay vẫn chưa thu được đồ đệ ra hồn nào.

Một người trẻ tuổi tướng mạo chính trực đi ra, lấy mấy bộ tự của mình bày ra trước mặt lão Khúc: "Đây là chữ viết của văn bối, kính xin Khúc lão bình luận vài câu."

Đó là một bộ tự lớn, mặt trên chỉ viết chữ "Đạo" và chữ "Nhẫn", dùng thể Nam Tào(*) mà viết, nhìn chung phong cách thô lỗ phóng khoáng.

(*): Thảo là một thể chữ dùng trong thư pháp, còn thể Tào với thể Nam Tào là do tác giả tự chế ra nha, do chữ "Tào" viết gần giống như chữ "Thảo", còn việc chế như thế nào thì mời các bạn xem tiểu kịch trường xong sẽ rõ.

Khúc lão đầu nhìn sơ qua, híp mắt, bức tự này ông đã từng thấy, trước đây có người từng gửi cho ông, muốn đến bái sư. Nhưng lão Khúc chủ yếu là người viết sách, thư pháp không phải sở trường của ông, không hiểu lưu phái Nam Tào Nam Tào gì đó, nên đã trực tiếp từ chối.

Người trẻ tuổi kia rất cố chấp, hết lần này đến lần khác ra sức thuyết phục lão Khúc. Hắn tự nhận mình ba tuổi đọc sách, luyện thể Nam Tào đến mức thuần thực, ông lão này vì sao còn nhìn không lọt hần?

Khúc lão đầu cau mày, hần cảm thấy chữ này có chỗ chưa được, nhưng Nam Tào là thể chữ vô cùng thiên về môn phái, không am hiểu thì không tiện nhiều lời, đang lúc trầm mặt, chợt nghe Tống Tiêu vốn đang đọc sách bên kia mở lời.

"Hai chữ này, không có cốt khí." Tống Tiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua bức tự, thuận miệng phát biểu một câu.

"Cậu nói cái gì?" Người trẻ tuổi kia quay đầu, phát hiện người vừa nói chỉ là một thằng nhãi con hi mũi chưa sạch, lập tức không vui, "Thể Nam Tào chính là bên ngoài thô cuồng, bên trong uyển chuyển, cậu không biết thì đừng có nói bậy."

Tống Tiêu bỏ quyển sách trên tay đi tới, nhìn kĩ hai chữ kia, sau đó đi lại bàn, tiện tay chọn một cây bút lông, thấm mực nước, thông thả trải giấy. Rất nhanh, một chữ "Đạo" tinh xảo hơn rất nhiều so với chữ vừa rồi, từng đường từng nét sống động như thật nổi lên trên mặt giấy.

Thể Nam Tào, bắt nguồn từ một vị tướng quân khai quốc Đại Ngu, vị tướng quân này không phục phụ thân hần ép hần luyện chữ Tào thể, không thích nó quá mức mềm mại, liền tùy ý chế ra thể chữ Nam Tào này.

"Tinh túy Nam Tào nằm ở một chữ 'Tranh', nhưng chữ này của anh bên trong lại thiếu đi khí khái nam nhi, tranh đấu cùng trời của Tào tướng quân, chỗ nên cong thì lại không cong, chỗ không nên cong thì lại viết cong." Tống Tiêu chỉ vào những nét thẳng tắp, cứng nhắc bên trong bộ tự.

Người trẻ tuổi kia nhất thời đỏ mặt, khiếp sợ nhìn những chữ Tống Tiêu vừa viết ra, ông ngoại Khúc bên này càng giật mình hơn. Cháu ngoại của hần học thư pháp khi nào vậy?

"Vị này là..." Hội trưởng Khương kinh ngạc nhìn Tống Tiêu từ trên xuống dưới, khó tin một người trẻ tuổi như vậy có thể viết ra được những chữ này.

"Đây là cháu ngoại của tôi," Ông ngoại nói đến câu này, kiêu ngạo mà ưỡn ngực lên, sau đó không nhịn được xua tay, "Các người không có việc gì nữa thì đi nhanh đi, không giữ các người lại ăn cơm đâu."

Hội trưởng Khương co rút khoé miệng, dẫn một đám đồ đệ lúc vào thì ngẩng đầu ưỡn ngực, lúc ra thì ừ rừ như chó nhà có tang.

Ông ngoại Khúc bấy giờ mới quay lại nhìn Tống Tiêu: "Tiêu Tiêu, chữ này của con..."

Trong lòng Tống Tiêu hơi hồi hộp, bấy giờ mới nhớ, thân thể này vốn chưa từng học thư pháp, người hiện đại đa số không hiểu những thứ này, một tiểu thiếu niên đột nhiên viết ra một chữ đẹp như vậy, biết giải thích thế làm sao bây giờ? Tống Tiêu còn chưa nghĩ ra phải trả lời thế nào, đã thấy ông ngoại Khúc phẫn chấn cầm bức tự kia lên: "Chữ đẹp như vậy, đương nhiên là do cháu ngoại ông viết rồi, ha ha ha, không được, chữ này nhất định phải đưa lên trên hiệp hội, nếu mấy lão già trong hiệp hội thư pháp mà nhìn thấy được nhất định sẽ phong con làm hội trưởng cho mà xem, ha ha!"

Nói xong, ông ngoại Khúc cầm chữ ra cửa, lưu lại Tống Tiêu sững sờ đứng tại chỗ.

Trình độ thư pháp của Tống Tiêu lúc ở Đại ngu cũng không thuộc hạng cao siêu gì, nhưng ở hiện đại, đó là nhân vật cấp đại sư. Theo như những gì mà ông ngoại nói, Tống Tiêu sau này nếu học không giỏi, dựa vào bán chữ cũng có thể nuôi sống bản thân.

Bán chữ bán tranh là việc của thư sinh nhân rồi, Tống Tiêu vẫn kiên trì muốn thi "khoa cử", y sẽ không đồng ý việc ông ngoại bảo y gia nhập hiệp hội thư pháp gì đó đâu.

...

Đào mắt đã đến mừng bầy, sau khi vẫy tay tạm biệt ông bà hai bên, Tống Tiêu lên đường trở về thành phố A, lúc ra sân bay, Tống tiêu liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người vô cùng nổi bật trong đám người.

Ngu Đường một tay cầm trong túi quần, đứng trong đám người, người xung quanh đều tự động bảo trì khoảng cách ba bước với hần, tách biệt hần ra khỏi đoàn người.

"Ngu Đường!" Tống Tiêu kéo thùng đựng hành lý, nhìn thấy hoàng đế bệ hạ, nhìn không được kêu hần một tiếng, gọi ra rồi mới phát hiện mình hơi thất lễ, lén đưa mắt nhìn thoáng qua "phụ thân".

Tống Tử Thành cũng thấy Ngu Đường, có hơi kinh ngạc: "Cậu ta tới đón con?" Hai đứa là bạn thân, lúc Tống Tiêu không có người lớn đi cùng thì hần ra đón cũng không sao, đằng này đã có hần đi cùng Tống Tiêu rồi, vậy mà Ngu Đường vẫn đích thân ra đón, chuyện này hơi kì quái rồi. Đại thiếu gia Ngu gia rảnh rỗi như vậy sao?

Ngu Đường không nhanh không chậm đi tới chào hỏi Tống Tử Thành: "Cháu tới đón người."

Tống Tử Thành hiểu ra, đây là đón người khác, ngẫu nhiên gặp bọn họ, nụ cười trên mặt Tống Tử Thành lập tức sáng lạn rất nhiều.

Xe Tư Đạt Thư đậu cách đó không xa, Ngu Đường lấy có người hấn rước còn chưa đáp máy bay, tiễn hai cha con Tống Tiêu ra xe. Tống Từ Thành đi trước, hai người đi sau lặng lẽ nắm tay nhau.

Hơn mười ngày không gặp, hai người ai nấy đều có chút kích động. Ngu Đường nhân lúc giờ tay đón ba lô từ vai Tống Tiêu, tranh thủ cúi đầu hôn môi Tống Tiêu một cái.

Tống Tiêu lập tức đỏ mặt, lấm lét nhìn xung quanh, tất cả mọi người đều đang vội vã, không chú ý đến hành động vừa rồi của hai người. Thấy Tống Từ Thành còn cúi đầu đi về phía trước, Tống Tiêu kiềm lòng không được hôn trả lại hấn một cái.

Sau khi đưa Tống Tiêu lên xe, Ngu Đường đứng bên ngoài mỉm cười vẫy tay, chờ Tư Đạt Thư lái xe đi xa, lúc này mới mặt không đổi sắc quay về xe của mình: "Về nhà."

"Thiếu gia, không phải cậu tới đón người sao?" Tài xế đầu óc mơ hồ hỏi, ăn mặc như vậy chạy đến sân bay đứng một hồi rồi trở về tay không, đây là tính chơi trò gì vậy?

Ngu Đường chậm rãi liếm liếm môi: "Đến ăn món tráng miệng."

=====

Tiểu kịch trường:

Quân sư: "Tướng quân, chữ này của người là thuộc thể gì vậy?"

Tướng quân: "Ngoạ tào(*)! Ta một võ tướng còn bị cha bắt luyện chữ, có thể viết được như vậy đã là không tệ rồi!"

Quân sư: "Thì ra là thể Nạm Tào."

(*): Ở đây tướng quân nói "Ngoạ tào" là một câu chửi thề nghĩa đại loại là "Khốn kiếp" "Rác rưởi", ai dè ông quân sư lại nghe sao tưởng thể chữ đó gọi là "Nạm Tào", bó tay luôn =_=

Người đời sau: "Không hổ là thể Nạm Tào, xuất phát từ thể Tào, trong nhu có cương, trong cương có nhu."

Tướng quân: "..."

[Heo: Hồi trưa này lang thang lên fb tình cờ gặp được cái cf này giờ share cho mấy bạn xem chơi nè.

Ta nói mấy cái thằng công bây giờ nó biến thái lắm mấy bạn ạ, toàn thích mấy đứa thụ khủng khủng điên điên cỡ vậy nè.

Cơ mà tui thích mấy bạn thụ kiểu như vậy lắm nhá. Nhìn chỉ muốn lao vào nhéo nhéo, hun hun, rồi đè ra XX thôi, haha...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Khế Ước.

Edit + Beta: Như Heo.

Qua mừng bảy Tết, đa số người lớn đều bắt đầu đi làm, trước mắt chỉ có nhóm học sinh như Ngu Đường, Tống Tiêu là còn có kỳ nghỉ đông thật dài để vui chơi. Tống Tiêu đã làm xong hai phần bài tập nghỉ đông của hai người từ lâu, ở nhà không có việc gì làm thì sẽ lên mạng chơi game với Ngu Đường.

Bây giờ Tống tiêu đã có thể sử dụng máy tính một cách thành thục, ít nhất lên mạng chơi game, đánh quái với Ngu Đường là không thành vấn đề.

"Ngài mai là Tết Nguyên Tiêu(*), công viên thế giới có hội hoa đăng, muốn đi xem không?" Ngu Đường nói chuyện với Tống Tiêu thông qua kênh trò chuyện trong game.

(*): Tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng, đêm rằm đầu tiên của năm mới) được coi là ngày lễ thiêng liêng nhất đầu năm mới và còn được gọi là "Lễ hội đèn hoa" hoặc "Hội hoa đăng", có thể bắt nguồn từ tục cúng tế thời Hán Vũ Đế, với tập tục trưng đèn trên cây nêu trước cửa nhà, đốt đèn, chơi lồng đèn ngũ sắc, có thể kéo dài từ 13 đến 17 tháng giêng. Những lồng đèn có hình thù rồng, phượng, mười hai con giáp hoặc những nhân vật cổ trong truyền thuyết, cổ tích được yêu chuộng.

"Xem!" Tống Tiêu không chút nghĩ ngợi mà đáp. Ở nơi sinh hoạt thanh lãnh như cổ đại, những dịp như lễ hội hoa đăng là náo nhiệt và thú vị nhất, Tống

Tiêu hàng năm đều không bỏ qua.

Năm đầu tiên vừa mới vào cung, ngốc ở trong cung không kịp thích ứng, hoàng đế bệ hạ đã mang Tổng Tiêu lên lút xuất cung đi xem hội hoa đăng. Khấp con phố kéo dài hai dãy đèn lồng rực rỡ, hoàng đế bệ hạ tận dụng trường bào che khuất lặng lẽ nắm tay Tổng Tiêu, kí ức đó đến nay vẫn còn chưa phai.

Tối hôm Tết Nguyên Tiêu, Tống Tử Thành bên ngoài có tiệc xã giao, không thể về nhà. Gần đây vấn đề tài chính trong công ty rất căng thẳng, năm mới đang có hạng mục cần tiến hành. Tống Tử Thành đang nghĩ hết biện pháp để vay vốn, vậy nên đi sớm về muộn là việc không thể tránh khỏi.

Ngu Đường tới đón Tổng Tiêu, tay còn dắt theo tiểu công chúa Ngu Miêu.

"Miêu Miêu cũng muốn đi xem." Ngu Đường bắt đầu đi giải thích.

"Chào buổi tối, công chúa điện hạ." Tống Tiêu nắm tay còn lại của cô nhóc.

"Chào buổi tối, Chị Dâu ca ca," Ngu Miêu cười rộ lên, để lộ ra hàm răng bị thiếu mất hai cái răng cửa, "Em đi chung sẽ không ảnh hưởng hai người hẹn hò chứ?"

[Heo: Chưa choa mạ oi, mới bây lớn mà đã có tiềm năng làm hủ rồi >.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đầu Tư.

Edit + Beta: Như Heo.

"Làm sao? Người không muốn?" Ngu Đường tựa hồ chơi ngiên, trở mình đè Tống Tiêu xuống giường, ngón tay chơi đùa vuốt ve khuôn mặt y.

"Thần... A..." Lời còn chưa kịp nói, môi đã bị Ngu Đường dùng môi chặn lại.

Lúc tổng tài bá đạo như thế này, chính là muốn dùng hành động thực tế ngăn chặn những lời nỗ lực cự tuyệt của "tiểu yêu tinh", cường bách y ký kết khế ước.

"Khế ước tình nhân đại loại là những lúc ta cần người phải có mặt, khi ta có yêu cầu gì người phải thỏa mãn ta." Ngu Đường chống tay hai bên người Tống Tiêu, ngữ khí lãnh khốc.

"Nhưng thân thể của thần... còn chưa được..." Tống Tiêu không còn cách nào khác, đành phải phối hợp diễn cùng hoàng thượng.

"A," Ngu Đường bình thân lên tiếng, "Trẫm sẽ chờ người."

Đồng ý làm khế ước tình nhân với chồng trước của mình, Tống Tiêu thật sự không biết nói gì cho phải nữa, có điều hoàng thượng vui thì cứ chiều hần vậy.

Ngu Đường làm vậy đương nhiên là có chủ ý riêng của hần, tất cả đều là vì Tống Tiêu. Chút sản nghiệp của Tống gia đối với Ngu gia mà nói không tính là cái gì, một khi Tống gia suy sụp, Tống Tiêu cũng không được sống tốt. Hơn nữa hai người bọn họ còn chưa kết hôn, lòng tự trọng của y cao như vậy, nhất định sẽ không đồng ý nhận không tiền của Ngu gia.

Ngu Đường chậm rãi nhấp một ngụm nước, việc này nhất định phải giải quyết càng nhanh càng tốt. Đùa thì đùa vậy thôi chứ hần không thể trực tiếp quăng một tờ chi phiếu cho Tống Tiêu như trong sách viết được, công ty niêm yết cũng không cho phép hần đầu tư đột ngột như vậy.

...

Cổ phiếu Giải trí Tinh Hải sụt giá, các cổ đông vô cùng bất mãn, ban giám đốc thì không ngừng tạo áp lực lên người Tống Tử Thành, hy vọng hần "thoái vị", nhường "ngôi" lại cho người khác.

Ngược lại bên Truyền thông Đại Nhật, Ngu Đạm đang bận cười trên nỗi đau của người khác, đồng thời âm thầm liên hệ Tống Tử Thành, tỏ ý muốn mua Giải trí Tinh Hải của hần, nhưng lại bị Tống Tử Thành trực tiếp cự tuyệt.

Công ty này là tâm huyết nửa đời người của hần, Tống Tử Thành nói sao cũng không nguyện ý bán nó cho người khác, cho dù nó có sụp đổ, biến thành công ty bình thường thì vẫn thuộc quyền sở hữu của hần.

Ngu Đường nghe được tin này, không hề đề cập đến việc thu mua Giải trí Tinh Hải mà sai người công ty Đại Ngư liên lạc với Giải trí Tinh Hải.

Công ty Tư bản Đại Ngư là công ty đầu tư tài chính, chủ yếu tiến hành các hoạt động tài chính, đầu tư, nghiệp vụ cho vay,... Hiện tại Tổng Tư Thành đang gặp khó khăn trong việc vay vốn, chỉ còn cách thông qua các công ty tài chính mới có thể lấy được tiền.

Mặc dù điều kiện của Tư bản Đại Ngư rất hà khắc, làm hạn mục này, hẳn cơ bản không kiếm được lợi nhuận, nhưng ít nhất có thể duy trì được hoạt động của công ty, chỉ cần vượt qua được cửa ải khó khăn này, nhất định sẽ có hy vọng cải tử hồi sinh. Tổng Tư Thành cuối cùng cũng chịu nhận tiền của Tư bản Đại Ngư.

Bên kia Truyền thông Đại Nhật biết tin Tư bản Đại Ngư nhúng tay vào, vô cùng mất hứng, Ngụ Đàm vội vã chạy đến tìm Ngụ Phục.

"Lúc trước chẳng phải em đã nói rõ ràng rồi sao? Bây giờ anh đột nhiên lại nhúng tay vào Giải trí Tinh Hải rốt cuộc là có ý gì?" Ngụ Đàm thật sự rất tức giận, hạ giá bán cổ phần cho Ngụ gia chính là hy vọng tìm một chỗ dựa, xưng vương xưng bá trong giới giải trí. Bước đầu tiên để thâm nhập giới giải trí chính là chiếm đoạt Giải trí Tinh Hải, bây giờ thì hay rồi, Tư bản Đại Ngư vừa nhúng tay vào đã cứu vớt được Giải trí Tinh Hải, khiến hắn chẳng khác nào kẻ vác đá tự đập chân mình.

"Chuyện này chú đừng nên xen vào," Ngụ Phục ký xong văn kiện trong tay mới chậm rãi giương mắt lên nhìn Ngụ Đàm, "Đại Ngư đầu tư vào đầu đường nhiên là có mục đích riêng của nó."

Một câu chặn họng Ngụ Đàm, gia nghiệp Ngụ gia đồ sộ như vậy, mỗi bước đi đều đã trù tính kế hoạch từ trước, hẳn không dám hỏi nhiều, chỉ có thể hậm hực bỏ đi.

Chờ Ngụ Đàm đi rồi, Ngụ Phục trầm mặt xuống, gọi điện cho Tư bản Đại Ngư: "Vụ việc Giải trí Tinh Hải là như thế nào?"

...

Chuyện lần trước xảy ra ở hội hoa đăng, Ngụ Miêu bị kinh hãi, về nhà liền phát sốt. Ngụ Đường rất tức giận, cho người đi thăm dò tin tức phía cục công an.

Hai người con buôn lúc đầu khẳng khái mình làm việc tốt, không thừa nhận mình buôn bán trẻ em, mãi đến khi người nhà đưa bé bị đánh thuốc mê kia tìm đến.

"Tiểu Bảo! Tiểu Bảo của mẹ!" Mẹ đưa bé khóc lóc nghiêng ngả, phải có người nhà đỡ lấy mới đứng vững được, trong nháy mắt nhìn thấy con mình, đột nhiên đứng thẳng người, xông lại giành lấy đứa bé.

"Bọn buôn người đáng chết này, tôi vừa cúi xuống cột dây giày chúng đã bắt đứa bé đi!" Bà nội đưa bé ngồi dưới đất khóc. Lúc đó bà ta đẩy xe đẩy đi dạo gần phụ cận hội hoa đăng, vừa cúi đầu xuống một cái ngẩng lên đứa bé đã không còn. Mơ hồ nhìn thấy bóng lưng một người phụ nữ vội vã rời đi, thế nhưng bà lão đi đứng bất tiện làm sao đuổi kịp mẹ ta, hội hoa đăng nhiều người như vậy, chớp mắt một cái đã không nhìn thấy bóng dáng.

Cháu nội bị bắt đi rồi, biết ăn nói làm sao với con trai, con dâu? Bà lão suyết chút nữa đã đi nhảy sông tự vẫn.

Ba đứa bé không nói lời nào xông vào đánh tới tấp vào người đàn ông kia, nhóm cảnh sát can cũng can không nổi.

"Tiên sinh, đừng kích động, chúng tôi sẽ đề vụ lên cấp trên, loại căn bã xã hội này ra toà nhất định sẽ bị xử nặng." Cảnh sát tận tình khuyên can, mấy người đi lên mới kéo được ba đứa bé ra.

"Sau đó thì sao?" Ngụ Đường về đến nhà, người được sai đi điều tra vừa vặn đáp lời.

"Cảnh sát dọa sẽ xử nặng hai người kia, người phụ nữa kia rất cứng miệng, nhưng tên đàn ông thì bắt đầu lo sợ, nói bọn họ là do người khác sai khiến." Lời này hạ giọng rất thấp, tránh cho Ngụ Miêu đang ngủ trên lầu nghe được.

Tên đàn ông đó nói có một nhóm người thoát nhìn rất có tiền, sai bọn họ đi bắt Ngụ Miêu, còn cho hắn xem ảnh của Ngụ Miêu. Thế nhưng người bí ẩn kia làm việc rất cẩn thận, không đưa hắn bức ảnh, cũng không cho hắn bất kỳ phương thức liên lạc nào, chỉ bảo hắn đưa người tới công viên Tây Môn, tiền trao cháo múc.

Nói đến đây, manh mối liền bị đứt đoạn.

Ngụ Đường hơi nheo mắt lại, lúc này liền thấy mẹ Ngụ dẫn một quý phu nhân ăn mặc hào hoa sang trọng đi xuống, nhìn thấy Ngụ Đường liền cười rộ lên.

"Đây chắc là Tiểu Đường phải không? Mấy năm không gặp đã lớn như vậy rồi."

Ngụ Đường ngẩn đầu nhìn sang: "Thím Bảy."

"Ai, còn nhớ nha." Thím Bảy là vợ chú Bảy, đời ba Ngụ Đường có rất đông anh em, anh em ruột không nhiều, đa số đều là anh em họ, nhưng lại xếp thứ tự cùng nhau.

Chú Bảy cũng là chú họ, nhưng không giống loại bà con xa như Ngụ Đàm, người này nằm trong chi chính Ngụ gia. Thế lực Ngụ gia tại Hoa quốc phân làm hai nửa, chú Bảy chính là người nắm quyền nửa phần kia.

"Anh Tiểu Đường, bác Năm gọi anh." Một thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi đi ra từ thư phòng, ở trên tầng ló đầu xuống gọi Ngu Đường.

Ngu Đường nhắc chân lên lầu, nhìn thoáng qua đứa em họ một cái.

"Bác Năm hình như đang rất tức giận, anh nhớ cẩn thận một chút." Thiếu niên nhỏ giọng nói với Ngu Đường, trên mặt đều là ý cười hữu hảo.

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: "Nghe nói lên đại học là có quyền làm những chuyện đáng xấu hổ."

Tiểu Tiêu: "Chuyện... chuyện gì đáng xấu hổ?"

Ngu Đường: "Thì là có thể quang minh chính đại chép bài tập chứ còn gì nữa."

Tiểu Tiêu: "... À."

[Heo: Đạo này đang thi nên tiếng độ hơi chậm, mọi người thông cảm nhé. Nhớ phù hộ tui thi tốt, tui sẽ comeback nhanh thôi, he he

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lịch Sử.

Edit + Beta: Như Heo.

Ngu Đường không để ý lời nhắc nhở của cậu ta, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, cha hấn Ngu Phục đang nói chuyện với chú Bảy: "... Không hổ là thiên tài nhà họ Ngu chúng ta."

"Làm gì có, làm gì có," Chú Bảy cười xua tay, khuôn mặt có ba phần giống Ngu Phục tràn đầy vẻ đắc ý, "Không phải Tiểu Đường cũng rất lợi hại sao, nhỏ như vậy đã biết quản lý xí nghiệp rồi." Nói xong, cầm bản phân tích báo cáo của Tư bản Đại Ngu liên quan tới Giải trí Tinh Hải thả lại trên bàn sách.

Không giống Bệnh viện phụ sản Đại Ngu là tài sản riêng nhà Ngu Đường, Tư bản Đại Ngu thuộc sở hữu của toàn bộ người nhà họ Ngu, cơ nghiệp trải rộng khắp nơi trên toàn thế giới. Hướng đi của Tư bản Đại Ngu, những người nắm quyền Ngu gia đều có quyền biết rõ tường tận.

Nói đến việc này, Ngu Phục lại nhịn không được nhũn mảy, ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy Ngu Đường đẩy cửa tiến vào, tức giận nhưng không có chỗ phát tiết, mặt lạnh cầm bản phân tích báo cáo trên bàn ném cho Ngu Đường: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Ngu Đường giơ tay vững vàng tiếp được, nhìn lướt qua nội dung bên trong, sau đó chậm rãi đi tới trước bàn Ngu Phục, đặt tư liệu về chỗ cũ: "Giống như những gì mà ba nhìn thấy."

Ngu Phục cau mày, chờ Ngu Đường nói tiếp. Số tiền đổ vào Giải trí Tinh Hải không nhiều, nhưng cũng không phải là con số nhỏ. Ông bao che Ngu Đường tạm thời đối phó với Ngu Đàm, nhưng chuyện này Ngu Đường vẫn chưa giải thích rõ ràng với ông. Hôm nay lại bị chú Bảy công khai quan điểm cười nhạo, nghĩ khi Ngu Phục đương nhiên không thể nào tốt được.

"Tiểu Đường à, chú Bảy dạy con một chiêu, đừng nên rở chỗ tốt, chờ nó hoàn toàn sụp đổ rồi hẵng ra tay." Chú Bảy hí hóp cười nói, ý tứ là nói Ngu Đường đang lãng phí tiền.

"Con không cho là vậy," Ngu Đường cup mắt, che đầy vẻ không kiên nhẫn trong mắt, "Đạo trước Đại Nhật cũng có ý định thu mua Tinh Hải, nhưng Tinh Hải thà rằng phá sản cũng không chịu bán, đưa hải xanh không ngọt."

Ngu Phục có hơi sững sốt, loại tiểu hạng mục của Đại Nhật ông không quá để ý, từ lúc giao cho Ngu Đường đến nay cũng ít khi nhúng tay vào.

"Huống hồ chi Tinh Hải là một công ty giải trí, nếu cứ để nó liên tục thua lỗ cho đến khi phá sản, rất nhiều tài nguyên tốt sẽ bị phế bỏ..." Ngu Đường rành mạch rõ ràng, âm điệu trầm ổn trình bày mục đích của mình. Ngu Phục khẽ gật đầu, thầm than Ngu Đường suy tính quả thật chu toàn.

Khi hấn nói đến việc nhân cơ hội cổ phiếu Tinh Hải sụt giá đã lặng lẽ thu mua không ít, trong mắt Ngu Phục chợt loé lên một tia kinh hi.

Một đứa trẻ mười sáu tuổi hiểu việc quản lý công ty đã là một chuyện không dễ dàng gì, không ngờ hấn còn biết thừa dịp loạn mà mò chỗ tốt, tất cả vấn đề đều được suy tính một cách kỹ lưỡng, chu đáo. Con trai ưu tú như vậy, so với đứa cháu trai mười bốn tuổi được chọn vào lớp Thiên Tài kia cũng không kém là bao.

Ánh mắt chú Bảy nhìn Ngu Đường dần dần đổi khác, ông ta còn nhớ năm năm trước thằng bé chỉ là một đứa thiếu năng trí tuệ không hơn không kém, vậy mà bây giờ đã biết bày mưu tính kế, lập kế hoạch từng bước thâu tóm cả một công ty, quả nhiên, người Ngu gia, ai cũng không thể xem thường.

Thành công thuyết phục Ngu Phục, Ngu Đường nhìn hai vị trưởng bối không có ý kiến gì, liền không nói thêm nữa, đẩy cửa ra ngoài, phát hiện Ngu Kỳ vẫn đang chờ ngoài cửa.

Đứa em họ này là con của chú Bảy, tên là Ngu Kỳ, là thiếu niên thiên tài IQ 200 trong truyền thuyết. Ngu Kỳ từ nhỏ đã có trí nhớ siêu phàm, đặc biệt nắm cảm với các con số, chưa đầy mười bốn tuổi đã thi đậu vào lớp bồi dưỡng Thiên Tài ở đại học Z, đây là lớp học đặc biệt dành cho những nhân vật kiệt xuất.

Ngu Kỳ từ nhỏ đã giành được vô số giải thưởng trong các cuộc thi lớn nhỏ trong và ngoài nước, gần đây nhất là được chọn vào lớp bồi dưỡng Thiên Tài, tộc trưởng Ngu gia ở nước Mĩ xa xôi cũng đặc biệt coi trọng đứa cháu này.

"Sao còn đứng đây?" Ngu Đường mắt lạnh nhìn về phía Ngu Kỳ, dù là thiên tài đi chăng nữa cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, trong đầu nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt.

"Chờ anh cùng đi chơi game." Ngu Kỳ tiến lên vai bước, cùng Ngu Đường sóng vai xuống lầu.

Ngu Đường không lên tiếng, nhìn thoáng qua mẹ Ngu và thím Bảy đang tán gẫu trong phòng khách, phát hiện Tiểu Ngu Lâm nằm trong nôi đang mở to hai mắt nhìn mình, bèn đi tới bế thẳng bé lên.

"Đường Đường, con ôm em làm gì vậy?" Mẹ Ngu nhìn thẳng con lớn đem thẳng con nhỏ nhét vào ngực liền đi, lật đật gọi hán lại.

"Ba người bọn con đi chơi game." Ngu Đường nói, mặt không đổi sắc.

"Ha ha ha, nó nhỏ như vậy chơi thế nào được?" Thím Bảy cười đến giữa tới giữa lui, "Mau thả xuống, hai đứa đi chơi là được rồi."

Ngu Đường giong Tiểu Ngu Lâm lên trước mặt, nhìn thẳng vào nó: "Muốn ở đây hay là đi chơi với anh?"

Tiểu Ngu Lâm gần được một tuổi rồi, thân thể cứng cáp hơn trước rất nhiều, miễn cưỡng có thể chạy nhảy, nói vài chữ đơn giản. Mắt to đen láy tròn tròn, nhìn ca ca trước mắt, sau đó quay đầu nhìn hai người phụ nữ đang nói chuyện phiếm, dứt khoát nói: "Choi! Muốn chơi!"

Ngu Đường hài lòng đem đệ đệ cặp dưới nách, xách đi vào phòng giải trí.

Ngu Kỳ hơi cau mày, không hiểu Ngu Đường mang theo thằng bé này làm gì, nhưng vẫn đi theo.

Hai người tổ đội chơi trò xạ kích, Ngu Đường đặt đệ đệ lên thảm, ngồi xếp bằng xuống, cầm lấy điều khiển trò chơi, bắt đầu chiến đấu.

Bị ca ca bỏ rơi, Tiểu Ngu Lâm liền tự mình bò tới bò lui trên thảm lông, cuối cùng bò đến ngồi cạnh Ngu Đường, chăm chú nhìn những hình ảnh rực rỡ trên màn hình, không khóc cũng không nháo.

Ngu Kỳ thấy thằng bé ngoan như vậy, lúc này mới thở phào một hơi. Cậu ta là con trai độc nhất trong nhà, bình thường không thích trẻ con, ngay cả em họ cũng không có nhiều hảo cảm cho lắm.

"Anh Tiểu Đường, anh đầu tư vào Giải trí Tinh Hải, thật sự chỉ vì kiếm tiền sao?" Ngu Kỳ đánh chết một kẻ địch ẩn nấp, vuron mình trốn sang chỗ khác, tên bắn tia đang tròn ngay cửa sổ trên lầu tập kích bọn họ, "Không phải vì nụ cười của mỹ nhân chứ?"

Động tác trong tay Ngu Đường không chút đình chỉ, lộn người một cái, nấp vào mặt trái bên thùng container, bắn xả vào người áo đen đang xông về phía bọn họ.

Quét một vòng thu được vật phẩm là một chiếc rìu, nhân vật Ngu Đường điều khiển trong game nhàn nhã ngồi xỏm trên mặt đất, lấy chiếc rìu xong liền chạy tới sau lưng nhân vật Ngu Kỳ điều khiển.

"A!" Nhân vật Ngu Kỳ trong game phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhất thời bị đối thủ chém bị thương.

"Nguy rồi!" Ngu Kỳ kêu lên, nhanh chóng đổi vũ khí, ngật nổi vũ khí trong tay cậu ta đều chỉ thích hợp dùng để tấn công từ xa, không thể đối phó với loại cận chiến này được. Nhất thời hốt hoảng, nhưng vẫn không có ý cầu cứu Ngu Đường.

Ngu Đường nhìn cậu ta, thấy nhân vật Ngu Kỳ điều khiển đứng đó giả vờ, khề cau mày, điều khiển nhân vật trong game quay người, cầm vũ khí đánh một bên khác, hoàn toàn không có ý muốn cứu người.

Trò chơi này mỗi người nhìn một bên màn hình, nếu như chăm chú nói chuyện, xác thực không thể nhìn thấy tình huống đồng đội, cho nên Ngu Đường không nhìn thấy hán đi chăng nữa cũng là chuyện bình thường.

"Oa!" Tiểu Ngu Lâm bò qua, nhìn nhân vật bị chém thê thảm trên màn hình, bĩu môi. Ngu Kỳ này đúng là kẻ ngốc, huynh trưởng duy ngã độc tôn nhà mình có người đến cầu còn chưa chắc đã đồng ý, đằng này còn bày đặt ngại mặt mũi, chờ người ta phát hiện đến cứu mình, diễn xuất kém như vậy... nhất định sẽ chết rất thê thảm.

Ngu Đường dùng dư quang ánh mắt nhìn thoáng qua đệ đệ, thấy thẳng nhóc kia nghiêm trang thờ dài, lắc lắc cái đầu nhỏ, đôi tai chiều phong thuận theo cái đầu lắc lư trái phải, nhìn rất buồn cười. Nhịn không được vươn tay, chọc nhẹ gáy nó.

"A..." Tiểu Ngu Lâm đang khoanh chân ngồi, bị Ngu Đường chọc một cái như thế, lập tức mất đà, bổ nhào về phía trước. Nhưng vì thân thể quá nhỏ, ngã xuống cũng không phát ra tiếng động, ngược lại như trái bóng nhỏ tròn vo đi lăn một vòng.

"Anh Tiểu Đường, cứu mạng!" Ngu Kỳ rất cuộc cầm cự không nổi, đành phải cầu viện Ngu Đường, nếu bây giờ mà bị chém chết thì ít nhất phải mất mười phút mới có thể hồi sinh, ngồi xem Ngu Đường chơi cũng quá buồn chán.

Lúc bấy giờ Ngu Đường mới chậm rãi đứng dậy, rút dao găm từ bên hông, một bước nhảy tới, hai ba chiêu đã chém chết kẻ địch, "Bình thường bớt lo chuyện người, thời khắc mấu chốt mới có thể rảnh tay tự cứu mình."

Ngu Kỳ gật gật đầu, điều khiển nhân vật đứng lên đi tiếp, đột nhiên đứng phắt lại, quay đầu nhìn về phía Ngu Đường, thấy hắn vẫn đang thông thả chém giết, sắc mặt lập tức thay đổi. Cậu vừa rồi thoát nghe như đang nói về trò chơi, kỳ thực là đang trả lời vấn đề trước đó của hắn.

Tư bản Đại Ngu đầu tư Giải trí Tinh Hải là hành động của Ngu Đường, người từ nhỏ đã so đo hơn thua cùng anh em họ, Ngu Kỳ đương nhiên cũng chú ý một chút tin tức. Kỳ thực hắn biết không nhiều, chỉ là đùa giỡn tham dò đôi ba câu, vừa rồi Ngu Đường rõ ràng là đang ảnh hưởng đến chuyện báo đồng.

Ngu Kỳ tuy rằng thi đậu lớp Thiên Tài, nhưng không dự định học tiến sĩ ở trong nước, mà sẽ qua Mĩ du học.

Hiện tại nước Mĩ là tổng bộ Ngu gia, tộc trưởng và một số trưởng bối đều ở bên đó, nếu như muốn đạt được địa vị cao trong gia tộc thì đi Mĩ là việc tất yếu.

Ngu Đường một ngày nào đó cũng sẽ trở về Mĩ, hai người bọn họ miễn cưỡng cũng có thể kết thành đồng minh, cho nên lúc này đây trước hết vẫn phải duy trì thái độ hữu hảo.

...

Gần đây Ngu Phục cảm thấy thành tích học tập của Ngu Đường có chút sa sút, chờ một nhà chú Bảy rồi đi liền tìm Ngu Đường đến nói chuyện, đề nghị với hắn việc qua Mĩ du học. Ngu Đường không tỏ rõ ý kiến, học hành thi ở đâu cũng được, quan trọng là... lúc nào cũng phải "xách" bà xã theo bên người, tuy tiện đáp ứng hai câu, liền đeo cặp sách trở về trường học.

Môn lịch sử nửa học kỳ sau, rốt cuộc cũng giảng đến phần Đại Ngu, nói đến Đại Ngu thì đương nhiên không thể bỏ qua thời Cảnh Hoảng thịnh thế huy hoàng nhất được.

Giáo viên lịch sử là một mỹ nữ, tựa hồ đặc biệt cảm thấy hứng thú với giai đoạn lịch sử này, ngay cả ngữ điệu giảng bài cũng khác trước rất nhiều: "Cảnh Nguyên đế hai mươi lăm tuổi đăng cơ, chăm lo việc nước, ngoại trừ phát triển nông nghiệp, còn duy trì thương mại. Quan trọng nhất là, Cảnh Nguyên đế đặc biệt am hiểu dụng binh đánh trận, xua đuổi dân tộc Hung Nô đến tận vùng hoang mạc xa xôi, chạy trốn khắp nơi như chó nhà có tang!"

Nghe cô giáo mỹ nữ đồng dục thuật lại, Tống Tiêu cũng cảm xúc dâng trào. Đại Ngu trong lịch sử là triều đại huy hoàng nhất, còn Cảnh Nguyên đế không chút nào nghi ngờ chính là đế vương vĩ đại nhất Đại Ngu, vĩ đại đến nỗi cho dù hắn cưới nam hoàng hậu, cũng vẫn được hậu nhân kính ngưỡng.

Ngay cả nam hoàng hậu như y lẽ ra nên bị người đời lên án, cũng vì Cảnh Hoảng thịnh thế mà được lịch sử tiếp nhận, ghi tên vào sử sách, không có một câu tố ý nhục mạ khinh khi.

Những thứ này đều nhờ công lao của Ngu Cẩm Đường, dùng bảy năm ngự giả thân chinh, dùng vô số ngày đêm không ngủ, dùng sinh mệnh mới ba mươi hai tuổi đổi lấy.

Còn bây giờ, đại đế thiên cổ đang an vị ngay bên cạnh y, nằm nhào trên bàn ngủ đến nỗi trời đất mệt mỏi, một bàn tay còn không an phận lên khoát lên trên đùi y.

Tống Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bán Mình.

Edit + Beta: Như Heo.

Giáo viên lịch sử rõ ràng rất có hứng thú đối với giai đoạn lịch sử này, Cảnh Hoảng thịnh thế trong sách giáo khoa chỉ vền vẹn hai trang, cô ấy lại có thể

nói liền ba tiết mà không chán.

Đầu tiên là giảng giải công tích vĩ đại của Cảnh Nguyên đế, tiếp theo là nói về lịch sử cống hiến của Đoan Tuệ hoàng hậu, cuối cùng mới giảng đến sách giáo khoa.

"Đoan Tuệ hoàng hậu, nguyên danh Tổng Tiêu, tự Quân Trúc..." Giáo viên lịch sử dùng âm thanh trầm bổng du dương đọc lại trích đoạn trong , trong phòng đột nhiên bùng phát ra một trận tiếng cười.

Mọi người nghe đến hai chữ "Tổng Tiêu", lập tức đưa mắt nhìn về phía Tổng Tiêu ngồi cạnh lớp trưởng đại nhân. Tổng Tiêu mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm vào sách giáo khoa, không nói tiếng nào.

Giáo viên lịch sử nâng nâng cặp mắt kính trên sống mũi, bấy giờ mới nhớ tới lớp mình cũng có một học sinh tên Tổng Tiêu: "Được rồi, yên lặng nào," Đang lúc đắm chìm trong chuyện cũ của mình, giáo viên lịch sử không cho phép bất kỳ kẻ nào quấy rối, tiếp tục bài giảng.

"Tổng Trọng nguyên, ba tuổi biết chữ, năm tuổi làm thơ, mười tuổi bắt đầu tham gia thi đồng sinh, một đường bá quan trăm tướng, mười bảy tuổi lên kinh thi hội, lên đầu Trọng Nguyên. Cho dù không làm hoàng hậu, Tổng Trọng nguyên cũng dư sức làm một danh thần." Giáo viên lịch sử cảm khái mà nói, trong giới sử học có rất nhiều người nghiên cứu Đoan Tuệ hoàng hậu, phát hiện người này mấy năm lẫn lộn ở quan trường đã lập được không ít chiến tích, một số tư liệu lịch sử cũng đặc biệt kiến giải, chỉ cần tôi luyện thêm vài năm nữa, vị Tổng Trọng nguyên này không chừng còn có thể leo lên được chức thừa tướng.

"Có cần khoa trương như vậy không!" Tiền Gia Huy không nhịn được nói một câu, mọi người lại bắt đầu cười.

Lịch sử chính là như vậy, có đôi lúc còn khoa trương hơn cả tiểu thuyết, chính là có người mười bảy tuổi đã đầu Trọng nguyên, chính là có thể khiến đế vương thiên cổ thần hồn điên đảo, không quản tổ tông gia pháp mà ngênh thủ.

Giáo viên lịch sử mang theo sự liệu cất giữ nhiều năm của mình, dùng máy chiếu phim trong phòng truyền thông cho tất cả mọi người cùng thưởng thức: "Các em nhất định rất tò mò, vị Thị lang đại nhân có thể làm cho Cảnh Nguyên đế bất chấp hết thảy mà thú vào cung rồi cuộc mỹ mạo ra sao có phải không? Hôm nay cô sẽ cho các em tận mắt chiêm ngưỡng."

Ánh sáng phát ra từ máy chiếu, trên bức màn trắng rộng lớn xuất hiện một bức họa cổ xưa. Đây là bức tranh được lưu giữ trong bảo tàng quốc gia, từ chất giấy và bút pháp có thể thấy được bức tranh này đã xuất hiện cách đây từ ngàn năm trước.

Người trong họa mặc trường bào trắng như tuyết, đứng giữa một mảnh rừng trúc, tay cầm một quyền thê tre. Dáng người thẳng tắp không thua gì rừng trúc xung quanh. Tựa hồ phát hiện có người đang nhìn mình, nam nhân trong họa khẽ giương mắt, nhìn về hướng người vẽ tranh, bất giác lộ ra một tia cười thần nhiên.

"Trời a..." Nữ sinh trong lớp nhỏ giọng hít một ngụm khí lạnh, từ trước đến giờ không biết tranh thủy mặc cũng có thể phát họa hình dáng một người đẹp như thế, vẻ đẹp trong sáng không chút tí vết đó, khí chất quân tử vô song đó, thậm chí cả tình cảm yêu thương ức chế của người đã vẽ bức họa này, tất cả đều xuyên thấu qua trang giấy óng vàng, phơi bày trước mắt mọi người.

"Tui phải xuyên qua mới được, cổ đại thiệt là nhiều mỹ nam, a a a!" Hoa tỷ cảm lòng không được mà cảm khái.

"Tớ muốn làm hoàng đế, với lại cũng không thể tha cho Hộ bộ Thị lang đẹp như vậy được, nhất định phải tha hán lên giường!" Trong lớp có nam sinh đùa giỡn nói, dẫn tới ánh mắt liếc nhìn của học sinh xung quanh.

"Bức tranh này là do trộm mộ giả đào lên từ lăng mộ Ngụ Chiêu của Cảnh Nguyên đế, trong đó còn có chân dung của Cảnh Nguyên đế được in trong sách giáo khoa của chúng ta." Giáo viên lịch sử nói xong, chiếu chính bản chân dung của Cảnh Nguyên đế lên màn ảnh.

Đế vương bên trong mặc triều phục minh hoàng, trên đầu mang lưu miện thập nhị Đông Châu, khuôn mặt tuấn mỹ đến chói mắt, một đôi con ngươi thâm trầm, tràn đầy cơ trí cùng uy nghi của đế vương.

"Người này nhìn không giống những hoàng đế khác..." Nhóm học sinh vội vàng mở sách giáo khoa ra so sánh, liên tục ba triều đại hoàng đế ai nấy đều giống nhau như đúc râu rậm thịt béo, tí như vị hoàng đế khai quốc này, đầu trọc da khô, nhìn lại chân dung Cảnh Nguyên đế đẹp trai đến mù mắt này, quả thực không khoa học chút nào!

Giáo viên lịch sử đắc ý tươi cười: "Cảnh Nguyên đế lớn lên không giống những vị hoàng đế khác là bởi vì... bức họa này là do Đoan Tuệ hoàng hậu tự tay họa."

Còn bức quân tử trúc mỹ nhân đồ, thì lại xuất từ tay Cảnh Nguyên đế, mặt trên còn có tư ấn của hoàng đế.

"Đây chính là chỗ tốt của việc thú nam hoàng hậu," Giáo viên lịch sử nâng cằm, "Có thể hỗ trợ phê duyệt tấu chương, cai quản triều đình, giáo dục thái tử." Nữ tử cổ đại ít đọc sách, cho dù hoàng hậu có là nữ đi chăng nữa, sử sách cũng không chọn dùng chân dung đế vương do một nữ tử vẽ, sợ lây dính mùi son phấn(*).

(*): Son phấn ý chỉ phẩm tục.

Tổng Tiêu thì khác, bức họa này được y họa lúc còn là Hộ bộ Thị lang, đương nhiên sẽ được lịch sử thừa nhận.

"Cô ơi, còn một chỗ tốt nữa cơ." Có người giơ tay lên.

"Cái gì?" Giáo viên lịch sử cười hỏi.

"Nam hoàng hậu không có kinh nguyệt, mỗi ngày đều có thể thị tẩm!" Một nam sinh lớn tiếng nói.

Nam sinh mười mấy tuổi thường có hứng thú đặc biệt đối với một số kiến thức sinh lý, mỗi ngày đều treo mấy chữ "kinh nguyệt" "băng vệ sinh" trên mép. Cho dù có bị nữ sinh vây đánh thì cũng đến chết không chừa.

Cả lớp cười phá lên, mặt Tổng Tiêu đột nhiên đỏ bừng.

Lưu Lộ ngồi trước Tổng Tiêu quay đầu lại nhìn y một cái, tâm mắt chuyển sang khuôn mặt không kiên nhẫn vì bị đánh thức của Ngu Đường, nhỏ giọng nói một câu: "Người trong bức họa... dung mạo thật sự rất giống lớp trưởng và Tổng Tiêu..."

Lời vừa nói ra, lớp năng khiếu 10-1 yên lặng trong nháy mắt, sau đó bùng lên.

Giáo viên lịch sử cũng bị hấp dẫn lực chú ý, lúc này mới quan sát kỹ tướng mạo hai người, không nhìn thì thôi, vừa nhìn lập tức ngây ra.

"Cảnh Nguyên đế tên là Ngu Cẩm Đường, cũng gần giống tên lớp trưởng rồi!"

"Trời ơi, hai người họ không phải là hoàng thượng - hoàng hậu tái thế đó chứ?"

"Thật thần kỳ!"

"Im lặng!" Ngu Đường đột nhiên ngồi thẳng dậy, lớn tiếng quát, chờ mọi người ngậm miệng lại xong mới lạnh giọng lên tiếng, "Trương Nhất Phàm, Liễu Ngạn, đi ra ngoài!"

Trương Nhất Phàm chính là người vừa nhắc đến chuyện kinh nguyệt, còn Liễu Phàm chính là thằng nhãi nói muốn tha Thị lang lên giường. Hai tên nam sinh còn muốn biện giải, Độc Cô Ám đã đứng dậy, mỗi tay xách một tên, tha ra khỏi lớp.

Tổng Tiêu đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, hai người kia là bị kéo ra ngoài chém đầu.

Vì có hai tên quây rối vừa bị "kéo ra ngoài chém đầu", những người còn lại cũng đang hoảng loạn, giáo viên lịch sử lúc này mới phục hồi tinh thần, nhất thời kích động không thôi, không biết không chế kỷ luật trong lớp, vừa rồi mà bị hiệu trưởng thấy được nhất định sẽ xong đời! Dùng ánh mắt tán thưởng nhìn thoáng qua Ngu Đường, có chút xoắn xuýt mà cau mày, đứa nhỏ này càng nhìn càng thấy giống hoàng đế bệ hạ nhà.

Buổi tối, trên diễn đàn "Tiêu Đường nguyệt" lại xuất hiện thêm một topic mới.

[Tui đã biết người giống hoàng hậu lần trước là ai rồi nè, nhân tiện còn phát hiện luôn cả hoàng thượng tái thế nữa nha.]

[Lâu chủ] Ly Ly Ly Miêu: "Hôm nay trên lớp chính là giảng đến Cảnh Hoàng thịnh thế, oa ha ha, đột nhiên phát hiện lớp tui tui có nam sinh có dung mạo rất giống hoàng hậu điện hạ, là thiếu niên trắng trắng mềm mềm a. Mà quan trọng hơn là, bạn ngồi cùng bàn với cậu ấy, thật! Sự! Rất! Giống! Hoàng đế bệ hạ! A a a... Muốn chết..."

Gấu Mèo Đẹp Trai Đệ Nhất Vũ Trụ: "Ly Miêu, khoan chết đã, nói cho tui biết bọn học học trường nào?"

Thỏ Thanh Thanh: "Nói có sách mách có chứng, lâu chủ mau giao bằng chứng ra đây."

[Lâu chủ] Ly Ly Ly Miêu: "Là một giáo viên ưu tú, tui làm sao có thể công khai tư liệu học sinh được chứ! Không nói!"

Hoàng Dã Vạn Ngổng: "Tui vừa nghĩ ra một quyền xuyên qua ngàn năm lại yêu người tám mươi vạn chữ."

Gấu Mèo Đẹp Trai Nhất Hành Tinh: "Đại quý lâu trên, cầu khai hồ!"

Thỏ Thanh Thanh: "Lâu trên bị ngốc rồi à, con ngổng đó không phải đại bản tôn."

Toàn bộ topic cuối cùng biến thành các loại câu đố câu văn câu thịt, lâu chủ bởi vì mọi người bu quanh câu xin yên lặng rút lui.

Ngu Đường xem từ đầu đến cuối, sờ sờ cằm, mở QQ, đập vào mắt là avata hình một con chim vàng.

Tiêu Tiêu yêu Đường Đường: "Đại Đại, cô xem bình luận trong topic mới đi, không tính viết thêm tập mới sao?"

Hoàng Dã Vạn Hạc: "Ồi ~ để tôi xem xem! Đường Đường, cậu còn chưa ngủ sao?"

Tiêu Tiêu yêu Đường Đường: "Trăm nên đi ngủ rồi, 88"

Hoàng Dã Vạn Hạc: "..."

Hoàng đế bệ hạ mặt không thay đổi khép máy tính lại, trên điện thoại di động nhận được tin nhắn Tư bản Đại Ngự gửi tới, báo cho hắn biết khoản tiền đầu tiên đã được chuyển vào Giải trí Tinh Hải.

Chờ Tổng Tiêu từ phòng tắm đi ra, liền thấy Ngu Đường một mặt nghiêm túc ngồi trên chiếc ghế chân cao, một tay cầm ly nước, một tay cầm tập văn kiện dày cộm.

"Đây là gì vậy?" Tổng Tiêu đầu tóc ướt nhẹp chạy qua nhìn.

Ngu Đường ghét bỏ mà liếc mắt nhìn y, giặt khăn mặt qua xoa xoa đầu y, đầu tóc ngắn bị xoa như vậy lập tức dựng đứng lên, có chút phong cách Gothic.

Tổng Tiêu giờ tay vũ tóc, tự rót cho mình một ly nước.

"Tiền đã được chuyển vào Giải trí Tinh Hải rồi," Ngu Đường cho y xem tin nhắn, sau đó kín đáo đưa y một cây bút, "Ký đi."

"Hả?" Tổng Tiêu ngỡ ngàng mà cầm bút, nhìn về mặt thành thật của Ngu Đường, lại nhìn bản hợp đồng trên bàn lần nữa, bên trên viết ba chữ "Giấy bán thân" chói đến mù mắt.

Bên Giáp là Ngu Đường, bên Ất là Tổng Tiêu. Quả thực như những gì Ngu Đường nói lúc trước, thỏa thuận khế ước tình nhân, chỉ có điều... Cứ xem như là trong tiểu thuyết, cũng sẽ không trắng trợn liệt kê ra những thứ này chứ?"

Điều khoản 7, bên Ất nhất định phải đảm bảo, sau khi trưởng thành mỗi tuần thì tắm không được ít hơn ba lần, nếu như tuần nào không đủ thì sẽ bù qua tuần sau, hoặc dồn vào cuối tháng thanh toán. Nếu cuối tháng vẫn còn chưa thanh toán hết, tháng sau phải tăng lên gấp đôi.

...

Điều khoản 23: Bên Ất khi đi tắm không được đóng cửa, đảm bảo bên Giáp có thể tiến vào nhà tắm bất cứ lúc nào, nếu bên Ất không chịu phối hợp, bên Giáp có quyền phá cửa mà vào...

Tổng Tiêu nhìn mấy điều khoản trên đó, nào là "Khi ngủ nhất định phải dựa vào ngực bên Giáp, không được dời đi" rồi "Trước khi ngủ phải xoa bóp cho bên Giáp".v.v... những việc nhỏ nhặt nhất đều được liệt kê hết thảy, kỳ quái nhất chính là điều cuối cùng.

Điều thứ 98: Sau khi hiệp ước chấm dứt, nếu như bên Ất mang thai, không được phép bỏ trốn, nhất định phải trở lại bên người bên Giáp kết hôn!

Tổng Tiêu xầm mặt nhìn về phía hoàng đế bệ hạ thần sắc lãnh khốc: "Bên Ất là nam, làm sao mang thai?"

"Để ngửa vạ nhất mà thôi, để tránh trường hợp đối kháng sau này, nhất định phải viết rõ ràng." Ngu Đường nâng cằm, ý bảo y đừng dài dòng, mau ký đi.

Cái gọi là không thể đối kháng, bên trong tất cả hợp đồng đều sẽ viết về những việc ngoài ý muốn như thiên tai, chiến tranh, các nhân tố không thể lường trước được, hợp đồng sẽ tự động loại trừ. Còn bản hợp đồng này thì lại liệt kê rõ ràng: Nếu như gặp phải những nhân tố bất khả kháng như lũ lụt, hỏa hoạn, động đất, chiến tranh... hợp đồng vẫn có hiệu lực như trước.

Đây cũng quá bá vương rồi!

Tổng Tiêu bất mãn mà khàn nghị, bị hoàng đế vô tình trấn áp, buộc y ký kết phản hiệp ước bất bình đẳng.

Nhìn Tổng Tiêu viết hai chữ "Tổng Tiêu" lên bảng hợp đồng, hoàng đế bệ hạ rất hài lòng viết hai cái tên "Ngu Đường, Ngu Cẩm Đường" lên bên Giáp. Miễn cho ngày nào đó Tổng Tiêu không chịu thừa nhận.

Tổng Tiêu đương nhiên hiểu rõ ý hắn, nhịn không được co giật khoé miệng, chưa kịp thua hồi hợp đồng đã bị Ngu Đường bắt được tha lên giường bắt đầu xoa bóp.

Là một thư sinh nho nhã, Tổng Tiêu làm sao biết xoa bóp như thế nào, an vị bên cạnh hoàng thượng, vờ tay tùy tiện nắn nắn người hắn. Bắp thịt thiếu niên tròn lẳn, sờ lên rất thoải mái. Cảm thấy hơi bị miệng khô lưỡi khô, lỗ tai Tổng Tiêu hơi đỏ, chậm rãi rút tay về, mạo phạm long thể hoàng thượng là tội lớn a.

"Sắp sửa phân ban, ngươi tính chọn ban nào?" Ngu Đường thả lỏng tứ chi, đem con dấu nuôi từ bé lười biếng bắt tới, ôm vào trong ngực.

"Học văn đi, khoa học tự nhiên của tớ không tốt, học văn mới có hi vọng thi trạng nguyên." Tổng Tiêu nghiêm túc tính toán.

Ngu Đường hơi cau mày, "Vậy trăm cũng học Văn." Phân ban thì phải chia lớp, nếu hắn chọn Lý thì sẽ không được học cùng Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu giương mắt nhìn hắn, khẽ cau mày: "Hoàng thượng, tiền đồ của người không thể đem ra đùa giỡn."

"Ta không đùa giỡn." Dáng vẻ Ngu Đường rất thành thật.

Tổng Tiêu ngồi dậy, cau mày nhìn hắn. Đời này hoàng thượng không phải vương tử hoàng tôn, không có nguy hiểm gì đến tính mạng, liền không cần phải

nỗ lực như đời trước, cả người cả lơ phát phơ, khiến y vừa thấy là tức giận.

Ngẫm lại vị đế vương vĩ đại trên sách kia, lại xem gia hoả học cũng không tốt hơn được này, Tống Tiêu nhin không được mở miệng dạy dỗ hần: "Thứ cho thần nói thẳng, gia tộc hoàng thượng bây giờ so với trước kia cũng không đơn giản hơn bao nhiêu, tuy tiện có thể giải quyết được sao? Nhiều thức bá như hồ rình mồi như vậy, nếu như người chỉ muốn chơi không muốn nỗ lực, có thể bảo vệ được công chúa An Viễn không? Có thể bảo vệ được Lân nhi không?"

Lúc đầu vốn chỉ đùa giỡn, không ngờ lại bị bà xã dạy dỗ, hoàng đế bệ hạ chép miệng một cái, lầu bầu nói: "Trẫm... biết rồi." Thần tử khuyên can nên mới nói, hoàng thượng không thể tức giận, huống chi đây còn là hoàng hậu nhà mình.

Tống Tiêu nói xong, lờ mờ hần một cái, tức giận quay người nằm xuống. Không lâu sau, cơ thể ấm áp đã sáp lại gần.

"Lên đại học có thể ta sẽ đi Mĩ, lúc đó ngươi hãy đi cùng ta đi." Ngu Đường gác cảm lên đỉnh đầu Tống Tiêu, lười biếng nói.

Xuất ngoại? Tống Tiêu sững sốt, lúc trước Ngu Đường cũng có đề cập tới, hần nói xuất ngoại rất có lợi cho việc học tập. Thế nhưng, xuất ngoại cần có rất nhiều tiền, nghe nói học phí hàng năm không ít, cộng thêm việc nơi đó vật giá leo thang, chỗ ăn chỗ ở đều phải tốn rất nhiều tiền. "Gánh hát" nhà y sắp sụp đổ đến nơi, phụ thân còn thiếu Ngu Đường khoản nợ lớn như vậy, lấy đâu ra tiền cho y xuất ngoại du học?

Tống Tiêu yên lặng thờ dài, lặng lẽ nắm chặt tay Ngu Đường khoát trên hông y.

Ngu Đường lại nghĩ Tống Tiêu đồng ý, hải lòng hít sâu một hơi, đem con dấu nuôi từ bé của mình ôm vào lòng, an tâm quyết định chọn ban khoa học tự nhiên.

Tiểu kịch trường:

Mục sư Tiểu Âm: "Ngư tiên sinh, từ nay về sau, bất luận bản cùng hay giàu có, ngươi đều nguyện ý chăm sóc y, bảo vệ y chứ?"

Ngư Đường: "Ta nguyện ý."

Mục sư Tiểu Âm: "Tống tiên sinh, từ nay về sau, bất luận bản cùng hay giàu có, ngươi đều nguyện ý yêu hần, cũng vì hần mở rộng cửa phòng tắm và hai chân, cho dù mang thai cũng sẽ không tìm nam phụ thâm tình khác nương tựa, đảng hoàng sống cùng hần đến hết đời chứ?"

Tiểu Tiêu: "... Lời thề này do ai viết vậy?"

Ngư Đường: "Nói nguyện ý là được rồi, quan nhiều vậy làm gì."

Tiểu Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Phân Ban

Edit + Beta: Như Heo.

Khoa học - xã hội của hoàng đế bệ hạ thực sự rất kém, nhưng điểm môn tự nhiên lại rất khá, về điểm này Tống Tiêu luôn cảm thấy rất kỳ quái, dù sao trong trí nhớ Ngu Đường cũng là một cổ nhân, phải học giỏi văn mới đúng chứ.

Đào mất đã đến nửa học kỳ sau, thành tích Tống Tiêu vẫn xếp ở hàng trung đẳng. Cũng vì từ khi nghe nói sau khi phân ban không cần học các môn tự nhiên nữa, Tống Tiêu không quá chăm chỉ nghiên cứu những môn đó, tùy ý duy trì thành tích trung bình, bài tập Vật lý của mình đều giao cho hoàng thượng đảm nhiệm.

"Dám bảo trẫm thay ngươi làm bài tập!" Ngu Đường nhìn Tống Tiêu đẩy sách bài tập tới, trợn trừng mắt.

"Hoàng thượng cần phải luyện tập nhiều hơn." Về mặt Tống Tiêu rất thành khẩn, bởi vì từ khi giúp hoàng thượng làm bài tập các môn Xã hội, làm đi làm lại nhiều lần rất dễ nhớ mà không cần mất nhiều thời gian học thuộc, phương pháp này rất tốt, liền muốn đề cử lên cho hoàng thượng.

"..." Ngu Đường nhìn bộ dáng trung thần của y, thực sự không nỡ ném bài tập trả về, chỉ có thể ném cho Độc Cô Âm ngồi sau.

Hiện tại đa số trường học đều trọng Toán kinh Văn, học sinh khi đăng ký nguyện vọng đại học phần lớn cũng chọn những môn khoa học, sau này sẽ có khá nhiều lựa chọn công việc. Đến khi phân ban, giáo viên chủ nhiệm gọi từng học sinh chọn môn Văn vào văn phòng, phân tích thành tích của bọn họ,

có thể cứu vớt được người nào thì tận tình khuyên bảo đến đó.

Không làm bài tập, hậu quả trực tiếp là thành tích thi cuối kỳ của Tổng Tiêu rất thảm hại, giáo viên chủ nhiệm nhìn các môn xã hội của Tổng Tiêu trong bảng kết quả học tập hầu như đều đạt điểm tối đa, trong khi đó các môn tự nhiên thì chỉ vừa đủ điểm, trầm mặc nửa ngày, cuối cùng thở dài: "Khoa học tự nhiên quả thực không chiếm ưu thế, đi khoa xã hội tương đối có tiền đồ."

Ban Tự nhiên dân số đông đúc thành ra phải phân làm hai khối, ban Xã hội quân số ít hơn, dựa theo thành tích bình quân để sắp xếp.

Trừ bỏ Hoá học, Vật lý, Sinh học, dựa vào thành tích các môn Xã hội, Tổng Tiêu trở nên nghiêm túc thành người đứng nhất lớp. Lúc giới thiệu bản thân cũng là người đầu tiên lên bục.

"Xin chào mọi người, tớ là Tổng Tiêu." Nam sinh mặc đồng phục áo sơ mi quần Tây, dáng người thẳng tắp, khí chất ôn nhuận như ngọc, âm thanh lại còn trong sáng dễ nghe như vậy, nữ sinh trong lớp nhìn thấy lập tức tim đập chân run.

"Đẹp trai quá!"

"Là Tổng Tiêu đó, Hoàng tử Pudding a!"

"A a a!"

...

Chỗ ngồi sắp xếp theo thành tích đầu vào, tự do lựa chọn, các nữ sinh tranh nhau ngồi bao vây phạm vi xung quanh Tổng Tiêu, nữ sinh đứng thứ hai trong lớp thành công giành được vị trí ngồi cùng bàn với Tổng Tiêu.

Chia lớp xong liền bắt đầu nghỉ hè, nguyên bản có hẹn với Ngu Đường đi biệt thự ven biển nhà hắn nghỉ mát, nhưng cuối cùng lại bị một cú điện thoại của ông ngoại gọi đi.

Khúc lão đầu báo danh cho cháu ngoại tham gia cuộc thi cuộc thi "Thư hoạ thiếu niên" được tổ chức ba năm một lần, đây là cuộc thi cấp quốc gia, nếu đoạt được giải thì lúc thi tốt nghiệp sẽ được cộng thêm điểm.

Lúc đầu Tổng Tiêu không muốn đi, nhưng nghe nói được cộng thêm điểm thi đã đồng ý.

Đột nhiên bị cho leo cây, hoảng đé bệ hạ rất buồn bực: "Tham gia thi hoạ làm cái gì, sau này đi Mi du học, người nước ngoài chẳng ai hiểu những thứ đó, còn không bằng đến tập đoàn Đại Ngu thực tập hai tháng."

"Nhưng... sẽ được cộng điểm thi đại học." Tổng Tiêu cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Thi đại học..." Ngu Đường dừng lại một chút, nhìn về phía Tổng Tiêu, "Người dự định sẽ thi đại học?"

Tổng Tiêu mím mím môi, điều kiện nhà mình không tốt, không thích hợp ra nước ngoài du học, Tổng Tiêu cảm thấy chuyện này không cảm thấy có gì đáng phải mất mặt, có điều nói thẳng ra như vậy chẳng khác nào tỏ ý muốn Ngu Đường cho tiền, tóm lại rất khó mở miệng: "Ông ngoại đã báo danh rồi, dù sao cũng không thể không đi, hơn nữa, thân không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào hoàng thượng như vậy."

Ngu Đường sững sờ nhìn Tổng Tiêu quay người rời đi, chậm rãi siết chặt nắm đấm.

Vốn dĩ sẽ là một kỳ nghỉ hè vui vẻ, lại biến thành cuộc sống khốn khổ không có vợ, Ngu Đường mặt thối boi qua boi lại trong hồ, sau đó tự dìm mình trong nước sinh hờn dỗi. Vừa ngẩng đầu lên liền thấy đệ đệ ngồi trong phao boi vịt vàng, tung tăng đập nước trong khu nước cạn.

Bạn nhỏ Ngu Lân lần đầu tiên nghịch nước như vậy, đặc biệt vui vẻ, một bàn tay nhỏ đưa lên, đánh phành phạch trên mặt nước. Đang chơi cao hứng, đột nhiên "Vù" một tiếng, dưới đáy nước vọt lên một con "quái vật", khơi dậy một con "sóng thần".

"Oa!" Ngu Lân bị nước dội từ đầu đến chân, trên đầu có vài cọng tóc đều bị làm ướt, nước tí tách chảy xuống. Đưa tay vuốt một cái, vuốt sạch nước trên mặt, Ngu Lân đập đập chân ngẩn, nỗ lực cách xa ca ca một chút, nào ngờ chân lại bị người ta bắt được, một đường kéo tới trước mặt "quái vật" ca ca.

"Sao không khóc?" Ngu Đường giơ tay, chọc trán đệ đệ.

Ngu Lân chớp mắt mấy cái, có hơi sừng sốt, sau đó lập tức ngoác mồm, bắt đầu gào khan. Trương Hiếu Nhân vờn bóng cách đó không xa nhìn thấy, cũng tung tăng chạy lại góp vui, "Ào" một tiếng nhảy tòm vào trong hồ, đập nước boi quanh đệ đệ, miệng kêu "Gừ gừ--".

"Được rồi, được rồi!" Ngu Đường giơ tay vỗ đầu chó một cái, kéo cái tai chiêu phong của đệ đệ, "Đừng có giả bộ."

Ngu Lân nước mắt lưng tròng nhìn ca ca, chu mỏ, một bộ muốn khóc nhưng không dám khóc.

Ngu Đường nhảy lên khỏi mặt nước, ngồi xuống bên thành bể, dùng ngón chân kéo chiếc phao vịt vàng của đệ đệ, kéo đến trước mặt, bùng ly nước đá lên uống một hớp: "Ta hỏi người, chị dâu người rốt cuộc là chết như thế nào?"

"Oa---" Bạn nhỏ Ngu Lân làm bộ nghe không hiểu, ôm phao vịt vang ury ury khuấy khuấy nước nờ.

Ngu Đường nhìn chăm chăm đệ đệ một hồi, như muốn phân tích ra điều gì đó từ đôi mắt to trắng đen rõ ràng. Sách sử có viết, người thừa kế của hán Hoảng Nguyên để đã giữ gìn hoàn mỹ vườn vị, trông coi thiên hạ của huynh trưởng để lại không chút sơ xuất.

Hôm đó giáo viên lịch sử kích động nói như thế này: "Hoảng Nguyên để Ngu Cẩm Lân từ nhỏ đã được ca ca phong làm hoàng thái đệ, nhận Hộ bộ Thị lang Tống Tiêu làm thầy, có thể nói là đệ vương do một tay Đoan Tuệ hoàng hậu dạy dỗ, đương nhiên sẽ không kém cỏi. Phụ phụ hai người này chính là xem đệ đệ như con trai mà nuôi."

Cảnh Nguyên để đăng cơ ba năm, vô tử, phong đệ đệ Cẩm Lân làm hoàng thái đệ, đối đãi như con.

Trầm mặc nửa ngày, Ngu Đường chậm rãi thở dài một hồi, "Thôi..."

Sở dĩ hán nhất định phải ký khế ước đó với Tống Tiêu, nói cho cùng cũng vì cảm giác bất an của bản thân. Chuyện đời trước bọn họ đều rất ít khi đều cập tới, dù sao chuyện hán ích kỷ muốn Tống Tiêu chôn cùng năm đó, nói đến liền đuối lý. Bây giờ hán lại hèn hạ mà lợi dụng sự ỷ lại của Tống Tiêu đối với hán, từng chút từng chút cuốn y vào trong ngực, nhưng sau đó thì sao?

Chờ sau khi Tống Tiêu đã thích ứng được với xã hội này, có thể độc lập, món nợ cũ này liền bị lờ ra, giữa hai người họ, từ đầu đến cuối vĩnh viễn luôn luôn tồn tại một cái gai.

Bưng cốc nước lên, uống ực một hớp. Đột nhiên hán không muốn nghe đệ đệ nói ra chân tướng nữa, hán sợ sự thật so với dã sử sẽ còn tàn khốc hơn.

Lúc này cần phải có bình rượu mạnh mới hợp với hoàn cảnh, mặc kệ có đủ tuổi hay không, uống say rồi thì có thể quên hết. Ngu Đường tức giận đập tiểu vịt vàng một phát, đập đệ đệ trôi một đường tới tận giữa bể bơi.

...

Lớp mười một khai giảng, Tống Tiêu vì phải tham gia thi đấu, khi trở lại thành phố đã nhập học được hai ngày, từ nhà ông ngoại trở về liền trực tiếp đến trường học. Mới vừa vào cửa, liền thấy một nhóm học sinh tụ tập rất đông, người hội học sinh giờ băng rôn, trường ban ban thể dục giờ loa công suất lớn ở phía dưới cầm đầu hô hoán: "Không muốn rời giường vào lúc năm giờ, hãy cho chúng ta giấc ngủ bình thường!"

Các thành viên trong hội đồng thành: "Cho chúng ta giấc ngủ bình thường!"

Trên băng rôn cực lớn viết lời trích kinh điển của hội trường hội học sinh, "Dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó!"

Tống Tiêu đi xuyên qua đám người, ở phía trước tìm được Ngu Đường. Hội trường đại nhân đang ngồi trên ghế, quan sát Phó hội trường sắp xếp điều động nhóm học sinh biểu tình.

"Làm gì vậy?" Tống Tiêu đi tới trước mặt Ngu Đường nhỏ giọng hỏi.

Ngu Đường nhìn thấy y đến, ra lệnh: "Không tòi, giải tán đi."

Vì vậy, một tiếng vừa ra, nhóm học sinh tựa hồ hết giờ nghỉ giải lao, trật tự xếp hàng trở về lớp học. Đây là hoạt động biểu tình gần đây của hội học sinh vừa mới phát động, hy vọng có thể thay đổi tình hình mỗi buổi sáng dậy sớm như thế.

Tống Tiêu ngơ ngác nhìn mọi người rút đi giống như thủy triều, ngay ngắn trật tự như vậy, hiển nhiên không phải lần đầu. Thu thập tranh chữ, lấy loa, thậm chí bắc ghế cho Hội trường ngồi, đều có người chuyên phụ trách. Ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu ba, cái đầu hói hơn nửa của hiệu trưởng mấy ngày nay tựa hồ càng hói thêm.

Chưa đến hết ngày, trường học đã hạ thông báo, thời gian rời giường buổi sáng đổi thành sáu giờ năm mươi.

"Hội trường thật là lợi hại, đây chính là trường cấp ba độc nhất toàn thành phố được dậy muộn như vậy đấy!" Lớp Xã hội dường như là nơi tập trung toàn bộ nữ sinh thích tám chuyện nhất toàn trường.

"Hội trường đẹp trai quá ha, chúng ta đi qua khỏi năng khiếu bên kia nhìn cậu ấy đi." Có nữ sinh nhìn không được đề nghị, những năm cấp ba là thời điểm chiều cao của bọn con trai tăng vọt, hội trường năm nay lại cao thêm rất nhiều, thoát nhìn so với năm ngoái càng đẹp trai hơn.

Đang nói, nhân vật anh hùng toàn trường - Hội trường đại nhân cao quý, đang bước chân dài thẳng tắp đi xuyên qua hành lang, một đường đi thẳng hướng lớp Xã hội bọn họ.

"Trời ơi, hội trường tới rồi kìa!" Nhóm nam sinh đứng trên hành lang láo nháo nhường đường, nữ sinh che mặt ôm tim, mọi người tro mắt mà nhìn Hội trường đại nhân đi tới cửa sổ ngoài lớp Khoa học - xã hội, dùng ngón tay gõ gõ cửa kính.

Tống Tiêu ngồi bên cửa sổ ngẩng đầu, thấy là Ngu Đường, liền mở cửa sổ: "Chuyện gì?"

"Đi," Ngu Đường hát hàm, "Đi nhà vệ sinh."

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Người có còn nhớ chuyện kiếp trước không?"

Đệ đệ: "Gió lớn quá, ta nghe không rõ."

Ngư Đường: (giơ tay, đánh) "Bớt giả bộ đi."

Đệ đệ: "Là ai nói dối đái như con vậy?" QAQ

Bonus thêm cái siêu đoạn văn mới lượn hồi chiều, he he

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chiến Tranh Lạnh.

Edit + Beta: Như Heo.

Một đám người tụ tập trên hành lang thiếu điều rớt cảm xuống đất. Hội trưởng đại nhân mặt ngầu như vậy đi tới, làm nửa ngày thì ra là muốn rủ người ta đi nhà vệ sinh?

Tổng Tiêu không còn cách nào khác, đành phải đặt cuốn sách trên tay xuống, ra ngoài hầu hạ hoàng thượng "đi ngoài".

Lớp học hai người cách nhau một dãy hành lang, người đứng bên này cửa sổ có thể thấy rõ người bên kia, hoàng đế bệ hạ sau khi tiến hành một hồi "thương lượng hữu hảo" cuối cùng cũng thành công đổi chỗ ngồi với cậu bạn ngồi cạnh cửa sổ, lúc này mới tạm thời thoả mãn. Ngất nổi, mỗi lần đi nhà vệ sinh thì đều phải kéo Tổng Tiêu đi cùng cho bằng được.

"Quan hệ giữa cậu với hội trưởng có vẻ rất tốt ha." Nữ sinh ngồi cùng bàn cười hỏi Tổng Tiêu vừa mới hầu hạ hoàng thượng đi ngoài về.

"Ừ." Tổng Tiêu gật đầu, không nói gì thêm.

"Trước đây hai người ở cùng phóng ký túc xá?" Bạn cùng bàn suy nghĩ một chút, hình như nghe nói Hoàng tử Pudding ở cùng ký túc xá với Hội trưởng đại nhân.

"... Phải" Tổng Tiêu đáp qua loa, chuẩn bị sách cho tiết học kế tiếp.

Sau khi phân ban, ký túc xá lại bị sắp xếp lại lần nữa, có điều Tổng Tiêu vẫn ở cùng hoàng thượng như trước, giáo viên và nhà trường từ đầu đến cuối chưa từng đề cập đến việc bắt bọn họ đổi phòng. Hai người mỗi ngày vẫn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ.

Nữ sinh tụ tập vây quanh Tổng Tiêu, nữ sinh hàng trước cho y đồ ăn vặt, nữ sinh đằng sau vẫn chống tay lên bàn nghe y nói chuyện. Tổng Tiêu từ nhỏ đã được giáo dục lễ nghi quân tử, đương nhiên sẽ không tiếp xúc thân mật với nữ sinh, chỉ là hỏi gì đáp nấy, nói chuyện ung dung thông thả, càng ngày càng được nhiều nữ sinh hoan nghênh.

Ngược lại với nhóm nữ sinh, nam sinh trong lớp không thích Tổng Tiêu. Bởi vì Tổng Tiêu không những nhà giàu, học giỏi mà lại còn đẹp trai, đương nhiên được rất nhiều nữ sinh hoan nghênh. Ban đầu mọi người còn cố ý cô lập Tổng Tiêu, bắt nạt y, thế nhưng kể từ khi nhìn thấy Tổng Tiêu thân thiết với Hội trưởng đại nhân như vậy, ý nghĩ vừa mới nhen nhóm trong đầu lập tức bị dập tắt.

"Ngày nào đó lỡ như đất tị cậu ta, chết cũng không biết tại sao mình chết, haiz..." Nam sinh trong lớp cũng bắt đầu bàn tán. Xem ra ở cấp ba, trở thành anh em tốt của Hội trưởng hội học sinh chẳng khác nào người có quan hệ với đàn anh đàn chị trong trường, nhất định phải lấy "kính nhi viễn chi" mà đối đãi.

Huống hồ vị Hội trưởng đại nhân này của bọn họ trong một năm nay đã thu được thực quyền to lớn, ngay cả 4G cũng bị hắn thu phục không dám hó hé nửa câu. Không những vậy mấy tên cầm đầu băng đàn trong trường đầu óc giản đơn từ chỉ phát triển cũng đều trở thành đàn em dưới trướng của Ngư Đường, có thể nói hắn là một tay che trời!

Tổng Tiêu không biết các nam sinh trong lớp nhìn nhận về mình như thế nào, nhưng thỉnh thoảng cũng cảm giác được nam sinh trong lớp ít nhiều gì cũng có ý xa lánh mình.

Giờ giải lao buổi chiều, nam sinh ban Khoa học - tự nhiên thông thường sẽ ra sân luyện tập đá bóng, chơi bóng rổ, còn nam sinh Khoa học xã hội thì chơi những trò chơi hoạt động tập thể, ví dụ như đá cầu...

Toàn bộ lớp Khoa học - xã hội tổng cộng hơn bốn mươi người, song chỉ có chừng bảy, tám nam sinh, một nam sinh trong đó cầm trái cầu lông vũ, vừa đi vừa cố ý tung hứng, các nam sinh khác thấy vậy liền đi theo sau. Tổng Tiêu ngẩng đầu nhìn bọn họ vài lần, không khỏi mỉm cười khê.

"Chơi bóng nào." Người nào đó đứng giờ đến gõ cửa sổ, sau lưng còn dẫn theo ba "đàn em", một tên ôm bóng, một tên cầm nước, tên còn lại chạy đi chiếm sân trước.

"Wa, lớp Khoa học - xã hội chúng ta cuối cùng cũng có nam sinh chơi bóng, bồn cung sâu sắc cảm thấy vui mừng a!" Lớp trưởng Lý Văn Văn nhìn theo bóng lưng rời đi của Tổng Tiêu, làm bộ chăm chăm nước mắt.

"Theo ai gia xem ra, đám đang đá cầu ngoài kia nên kéo đi dùng trượng đánh chết." Bạn cùng bàn với Lý Văn Văn - bí thư chi bộ trong lớp, vừa gầy móng tay vừa nói.

Các nữ sinh nhìn một đám dương quang tràn đầy sức sống trên thao trường, lại nhìn một đám đứng đá cầu sau phòng học, yên lặng che mắt.

...

Kết thúc buổi tự học buổi tối, bầu trời xanh đầy sao sáng lấp lánh. Chuông tan học vừa vang, mọi người ùn ùn kéo ra khỏi lớp, Tổng Tiêu vừa xách cặp ra khỏi lớp liền nhìn thấy bóng người đang đứng trên hành lang, bóng dáng cao lớn hoàn toàn tách biệt so với những người xung quanh.

Ngu Đường cao lên rất nhiều, đồng phục năm ngoái đã không vừa nữa, phải đổi bộ mới. Ngu Đường hai tay trống trơn cứ như vậy đứng đó, nữ sinh xung quanh trộm nhìn hán, song lại không dám tiếp cận, nam sinh thì trực tiếp đi đường vòng. Có người hội học sinh đi ngang qua, sẽ đứng nghiêm tại chỗ, nói một tiếng: "Xin chào hội trưởng!"

Ngu Đường khê gật đầu, nhân tài hội học sinh sẽ hài lòng rời đi.

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, lúc đó y không biết, bệ hạ hán đã nắm "Thôn hẻo lánh" trung học phổ thông Thánh Mông này trong lòng bàn tay, lại biến thành trạng thái lật tay thành vân úp tay hoá vũ.

Ánh mắt thâm trầm của Ngu Đường lướt qua Tổng Tiêu, nhìn thấy chỗ ngồi Tổng Tiêu vừa rời khỏi có một nữ sinh lén lút nhét một bức thư màu hồng nhạt vào.

"Đi thôi." Tổng Tiêu đi tới cạnh Ngu Đường.

"Ừ." Ngu Đường tháo cặp trên vai Tổng Tiêu xuống, tùy ý khoát lên vai mình, dẫn đầu đi xuống bậc thang.

"Để tớ tự xách." Tổng Tiêu đuổi theo, sao có thể để hoàng thượng xách cặp cho mình được?

Độ Cô Âm đằng sau hành động rất quý mị, một mình lên đến cửa sổ lớp Khoa học - xã hội, chờ lúc Tổng Tiêu nhớ đến hán, quay đầu lại, liền thấy Độ Cô Âm bị bỏ lại sau một đoạn, tay giấu sau lưng còn nhiều hơn một bức thư màu hồng nhạt.

Trở lại ký túc xá, Tổng Tiêu vào phòng tắm rửa, Ngu Đường bèn nằm trên giường lật mở bức thư đó.

Đây là thư tình của một nữ sinh tên là Tống Hinh, từ ngữ bên trong vô cùng ưu mỹ, nói theo cách của học sinh trung học hiện giờ thì gọi là hành văn rất tốt.

"Hiện tại có người hỏi tớ, tại sao lại viết bức thư này, tớ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ánh tà dương tựa như đoá hoa Phương hoàng phía chân trời. Tuổi xuân giống như một bông hoa, tươi đẹp sáng lạn, nếu hôm nay tớ không viết ra những lời này, tuổi mười sáu như một đoá hoa sẽ giống như tiêu thư thời cổ chờ đợi nơi khuê phòng, chờ đợi già đi, lòng mang oán hận, tựa như đoá hoa chưa kịp nở rộ đã héo tàn..."

Tổng Tiêu tắm xong đi ra, lau khô tóc, cầm theo quyển sách tham khảo bò lên giường, nghiêng đầu qua xem, thấy là một bức thư màu hồng nhạt, không khỏi mỉm cười. Tống Tiêu biết thư màu hồng nhạt chỉ dùng để viết thư tình, người hiện đại tương đối cởi mở, con gái cũng có thể trực tiếp viết thư tình cho người mình thích. Trước đây 4G nhận được rất nhiều, sau đó tùy tay ném lung tung, bị hội học sinh bắt được trừ điểm mấy lần.

"Nhận được thư tình?" Tống Tiêu giả bộ vô tình liếc mắt một cái.

"Ừ," Ngu Đường liếc mắt nhìn y, "Người có gì muốn nói sao?"

Tổng Tiêu đối diện cặp mắt sáng lớn không sòn của hoàng đế bệ hạ, có chút tức giận: "Thần không có gì đáng nói." Nhận thư tình của nữ sinh khác viết, say sưa ngon lành đọc chưa tính, còn hỏi ý y, đây là muốn cưới vợ bé?

Năm đó bọn họ vừa kết hôn, triều thần liền buộc hoàng thượng tuyển phi. Có lẽ là vì tân hôn, hoàng đế bệ hạ vì muốn vui vẻ, xem cũng không xem liền đứng dậy rời đi, trực tiếp ném bài tự lại cho hoàng hậu.

Tổng Tiêu được truyền thừa nguyên tắc ưu tiên quyền quý, lưu lại mấy nữ tử gia thế địa vị cao quý. Có điều khuê nữ mấy vị trọng thân này nhan sắc lại chẳng bằng ai. Những tú nữ còn lại thì phải trải qua một cuộc khảo giáo cảm kỳ thi họa để kén chọn, do đích thân hoàng hậu điện hạ ra đề, cảm thấy được sẽ trình lên cho hoàng thượng xem xét.

Nữ tử vương triều Đại Ngu cũng được đọc sách, nhưng không được học nhiều, khảo giáo thông thường sẽ ra chút thư từ khuê các hết sức đơn giản.

Song Tống Tiêu lại không hiểu điều này, một bút vung lên, ra một đạo "Bản luận sơn hà", bảo các nàng đàm luận hành vi bên trong hậu cung ảnh hưởng thế nào đến triều chính.

Kết quả có thể tưởng tượng được...

Chờ khi hoàng thượng nhìn đến chỉ còn khuê nữ các vị trọng thần tướng mạo còn thua cả cung nữ, lập tức nhin không được đá văng hết ra ngoài.

Tuyển phi một hồi, một tài nữ cũng chọn không xong, để hậu hai mặt nhìn nhau, oán giận hai câu liền sống chết mặc bây. Cả đời Cảnh Nguyên đế này, liền chỉ có một hoàng hậu. Vậy nên Tống Tiêu cũng không quen Ngu Đường để ý người phụ nữ khác.

"Hừ!" Ngu Đường hừ lạnh một tiếng, kéo Tống Tiêu vào lòng, phe phẩy bức thư trong tay, "Trẫm cùng lắm chỉ mới mấy ngày không bên cạnh người, người liền câu dẫn nữ nhân khác có phải không?"

Tống Tiêu trừng mắt nhìn, cái gì?

"Nhìn cho rõ đi, hai người các người cùng họ, không thể kết hôn." Ngu Đường chỉ tên Tống Hình mặt trên, ở thời cổ đại chú trọng việc nam nữ cùng họ không được phép kết hôn, nữ sinh này cùng họ với Tống Tiêu, nhất định sẽ không có hy vọng.

Lúc này Tống Tiêu mới ý thức được, thư tình này là viết cho mình, đợi đã, thư tình viết cho y tại sao lại ở trong tay hoàng thượng? "Là thế nào... A..."

Còn chưa đợi hắn nói rõ, đã bị hoàng thượng vron mình chặn lại. Ngu Đường bắt lấy hai tay nỗ lực giãy giụa của Tống Tiêu, ấn lên trên gối, cúi người, găm một phát lên căn cổ trắng nõn: "Đừng quên khế ước người đã ký với trẫm."

Tống Tiêu dờ khóc dờ cười: "Trên khế ước cũng không viết cho phép người đọc thư người khác gửi cho ta."

"Hừ, người khác viết thư cho thần tử của trẫm, trẫm đương nhiên có quyền xem." Ngu Đường từ trên cao nhìn xuống, thiên hạ là của đế vương, thư tín của thần tử hắn đương nhiên có thể xem, đề phòng những người này mưu đồ bí mật tạo phản.

"Phi..." Tống Tiêu nhìn về mặt thành thật của hắn, nhin không được phì cười.

Hoàng đế bệ hạ bất mãn, bắt Tống Tiêu lại xoa nắn một hồi, huyền não đến nỗi hai người mặt đỏ tới mang tai mới miễn cưỡng dừng lại, Ngu Đường đem hoàng hậu không nghe lời ôm vào trong ngực, đánh đòn.

"A..." Bất thành linh bị hoàng thượng đánh mông, Tống Tiêu cứng người, trên đầu bốc khói.

Ngu Đường thấy y ngoan ngoãn, lúc này mới thoả mãn, không quên cảnh cáo y không được phép tiếp xúc gần gũi với nữ sinh khác một phen, lúc này mới nhắm mắt lại ngủ.

Tống Tiêu mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ say, trước khi ngủ còn cảm thấy hình như mình đã quên điều gì đó thì phải. Ngày hôm sau mở mắt ra, nhìn thấy sách tham khảo vút trên đầu giường mới bừng tỉnh lại, nhìn vở bài tập trắng toát, lại nhìn Ngu Đường một bên ngủ say sưa...

Từ khi nhà trường điều chỉnh thời gian rời giường đến nay bọn họ đã có thể ngủ thẳng một giấc đến khi mặt trời mọc. Ánh nắng ban mai chiếu vào đường nét khuôn mặt tinh xảo của Ngu Đường, lông mi thật dài bị kéo thành một chiếc bóng, môi mỏng nhạt màu vì được ngủ ngon giấc mà hiện ra chút sắc hồng nhạt khoẻ khoắn, cánh tay thon dài vẫn còn duy trì tư thế ôm y, vị trí kia vừa nhìn liền biết nằm rất thoải mái, làm y nhin không được lại muốn nằm xuống.

Tống Tiêu lắc lắc đầu, cầm sách tham khảo lại bò lên giường, sắc đẹp hoạ quốc, sắc đẹp hoạ quốc a!

...

Thời gian trung học trôi qua rất nhanh chóng, chớp mắt đã qua lớp mười một, thời điểm thi học kỳ, Tống Tiêu đứng đầu lớp Khoa học - xã hội, nhận được năm ngàn tiền học bổng. Còn từ khi bị bà xã răn dạy, Ngu Đường cũng biết nỗ lực hơn trước, thi lịch sử không còn làm kiểu phản chính trị nữa, hoàng đế bệ hạ liền đứng đầu lớp Khoa học - tự nhiên, đồng dạng lấy được năm ngàn tiền học bổng.

Hai người gom lại vừa đủ có một vạn tệ, quyết định đi du lịch tình nhân một chuyến. Nói là du lịch, kỳ thực chính là đi biệt thự bờ biển nhà Ngu Đường ở lại một tháng.

Biệt thự nằm ngay bờ biển sạch sẽ ít người, cách một bức tường thủy tinh trong suốt, có thể từ trong phòng nhìn ra biển khơi rộng lớn ngoài kia, một chiếc cầu gỗ xinh đẹp, từ trước cửa uốn lượn đến trên mặt biển.

"Tháng tám trường đại học bên Mi chuẩn bị tuyển sinh, người đi thi với ta." Vừa tới biệt thự, Ngu Đường liền đưa cho Tống Tiêu một bộ sách tham khảo, đây là trọng tâm tuyển sinh của đại học bên Mi. Vấn đề kiểm tra bên trong đều đặc biệt đơn giản, tỷ như đề toán học, sẽ xuất hiện loại tam giác đã biết hai góc, đề bài yêu cầu tìm góc thứ ba, chỗ khó duy nhất chính là, toàn bộ đều là tiếng Anh.

Có điều, thứ ngôn ngữ này đối với Tống Tiêu nhìn qua là nhớ mà nói căn bản không phải vấn đề.

"Ta..." Tống Tiêu bậm môi, "Ta không đi."

"Sao?" Ngu Đường đưa hành lý cho người hầu, quay đầu nhìn y.

"Ta muốn... học đại học trong nước." Tống Tiêu cúi đầu, nặng nề nói từng tiếng.

Mặt Ngu Đường nháy mắt lạnh xuống, lẳng lặng nhìn Tống Tiêu cúi đầu. Lúc trước cứ tưởng đã bàn xong chuyện du học, không ngờ Tống Tiêu lại lâm thời đổi ý, điều này khiến hoàng đế bệ hạ không kịp ứng phó. Giằng co mười mấy phút, Ngu Đường không nói tiếng nào quay người lên lầu.

Hai người mơ hồ lâm vào tình cảnh chiến tranh lạnh, Tống Tiêu có lòng muốn giải thích cùng Ngu Đường, song lại không biết nên nói như thế nào.

"Ngày mai là sinh nhật thiếu gia, nếu không cậu nhân cơ hội này giảng hoà với cậu chủ?" Cô giúp việc thấy hai bạn nhỏ giận dỗi, liền lặng lẽ đi khuyên Tống Tiêu.

"Ngày mai?" Tống Tiêu ngây người, nếu y nhớ không lầm, đây cũng là sinh nhật lần thứ mười tám của Ngu Đường.

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Hoàng thượng, ngày mai là sinh nhật của ngươi."

Ngu Đường: "Thì sao?"

Tiêu Tiêu: "Ngươi muốn lễ vật gì?"

Ngu Đường: "Lễ thành nhân."

Tiêu Tiêu: "Thành nhân cái gì... A..."

[Heo: Thông báo tin vui là sắp có H rồi đó nha

gào rú]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thành Niên.

Edit + Beta: Như Heo.

Hai người chiến tranh lạnh giằng co suốt buổi trưa, Ngu Đường sau khi lên lầu thì không xuống nữa.

Tống Tiêu đi chân trần trên chiếc cầu gỗ thật dài, đi thẳng đến bên bờ biển, khoanh tay đứng nhìn từng đợt sóng xô vào bờ.

Nghe bạn học cùng lớp nói, gia đình có chút gia thế vì muốn cho con du học mà phải bớt ăn bớt mặc, đập nồi bán sắt vụn, sau khi học xong quay về cũng không cạnh tranh được với sinh viên trong nước. Việc này đối với Tống Tiêu mà nói là hành vi vô cùng bất hiếu.

Hướng chỉ mục đích xuất xuất ngoại của y chỉ vì không muốn rời xa Ngu Đường.

Đời trước lãng phí mười năm thời gian, loáng một cái đã qua ngàn năm, lần nữa gặp gỡ, kỳ thực Tống Tiêu vô cùng quý trọng mỗi ngày được ở bên Ngu Đường. Nghe nói Ngu Đường phải xuất ngoại du học, y đã trộm tra rất nhiều tư liệu, có điều gia hỏa bá đạo kia căn bản không cho y cơ hội, lúc nào cũng trực tiếp thay y quyết định mà không để ý đến cảm nhận của y.

Ngu Đường đứng bên cửa sổ, nhìn người đứng trên bờ biển mặc áo sơ mi trắng mềm mại, khoanh tay đứng đó, vài vốc mềm mại bay phàn phật trong gió, trong khoảnh khắc, bóng dáng tiểu thị lang năm đó đứng trên cầu cửu khúc xuất thần lại hiện lên trước mắt hắn.

...

Tuyết càng đậm, hắn càng muốn Tống Tiêu đi đình giữa hồ ngoại ô cùng hắn thưởng tuyết. Làm thần tử không được phép tới trễ, người kia liền ngu ngốc mà đi sớm.

Cả người không mặc áo khoác, không ôm lò sưởi tay, chỉ mặc chiếc áo bào đơn bạc, tiểu thị lang đứng trên cầu cửu khúc, bị đông lạnh đến nổi cái mũi đỏ bừng.

"Sao còn đứng đây?" Cảnh Nguyên để bước nhanh đi tới, gỡ áo bào lông cáo huyền sắc trên người xuống phủ thêm cho y, trong đình giữa hồ có đốt lò than, người này lại cố tình đứng ngoài này hứng gió.

"Thần có thói quen đứng trên cầu suy nghĩ, nhất thời nhập thần, quên tiến vào." Áo choàng mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp của đế vương, khoác vào thân thể gần như đông cứng của y đặc biệt thoải mái, Tổng Tiêu không khỏi cong mắt cười.

Tổng Tiêu khi đó, giống con thú nhỏ bị lông mao bao phủ, Ngu Đường nhẩn rồi lại nhẩn, miễn cưỡng kiềm được cánh tay muốn vươn ra sờ mặt y, quay người tiến vào đình giữa hồ.

"Ái khanh vừa rồi đang suy nghĩ điều gì?" Ngu Cẩm Đường nhắc bầu rượu trên bếp lò xuống, rót cho Tổng Tiêu chén rượu, Tào công công vừa muốn ra tay đã kịp thời thu tay lại.

"Thần đang nghĩ... Mặt hồ đóng băng, người đi đường sẽ gặp nguy hiểm."

Đến khi hồ băng bắt đầu tan ra, người đi trên đó quả thực rất dễ gặp nguy hiểm, lời này, kỳ thực là đang nói chính mình. Tổng Tiêu đã phát hiện sự yêu thích của đế vương đã vượt lên trên tình cảm quân thần, chuyện này đối với thần tử mà nói tựa như đang đi trên mặt băng, chờ khi sự tình bại lộ, sẽ là vận kiếp bất phục.

Đế vương trẻ tuổi lẳng lặng nhìn tiểu thị lang một khắc, chậm rãi nói: "Không sao, nơi này có cầu."

...

Hai người vẫn chiến tranh lạnh đến giờ cơm tối vẫn chưa chấm dứt. Trên bàn ăn, hai người đều không nói tiếng nào, yên lặng ăn cơm.

Độc Cô Âm ngồi ở đầu bên kia bàn ăn, tận lực che dấu hơi thở của mình, làm đi giúp việc thêm đồ ăn thiếu chút nữa đã không phát hiện ra hân.

Sau bữa cơm tối, chờ tiêu cơm rồi lên lầu ngủ, Tổng Tiêu yên lặng đi hướng phòng khách.

Phòng trong biệt thự mỗi ngày đều được lau dọn quét tước, tất cả dụng cụ đều đầy đủ, cô giúp việc thấy Tổng Tiêu chọn gian phòng khách cũng không ngăn cản, xoay người đi lấy hành lý của Tổng Tiêu.

"Đại thiếu gia," Cô giúp việc quay người đụng phải Ngu Đường đang đi về hướng phòng ngủ chính, cúi đầu hỏi, "Hành lý của Tổng thiếu gia..."

Ngu Đường lại không để ý cô ấy, hai ba bước vọt đến phòng khách, một phen bắt được Tổng Tiêu còn chưa kịp ngồi xuống, quay người kéo về hướng phòng ngủ chính.

"Ồ... từ từ!" Tổng Tiêu bị kéo đi suýt chút nữa vấp ngã, lão đạo bị Ngu Đường một đường kéo vào phòng.

"Ngươi muốn đi đâu?" Buổi tối không đến thị tẩm, làm mình làm mẩy, đã vậy còn có ý đồ tách ra ngủ riêng với hân, thật sự không thể nhẫn được nữa!

Ngu Đường đẩy Tổng Tiêu lên giường, hít một hơi thật sâu, bưng cốc nước trên đầu giường uống một hơi, cường bách bản thân mình tỉnh táo lại, uống được phân nửa đã nhịn không được quăng cốc, cốc thủy tinh trong suốt va vào tường, mảnh vỡ văng tung toé.

"Cuộc thi ta đã báo danh cho ngươi, ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!" Đại học phải học bốn năm, hân tuyệt đối không chịu đựng được xa cách lâu như vậy!

Tổng Tiêu cũng tức giận, người này lúc nào cũng vậy, cái gì cũng không thương lượng với y đã tự tiện quyết định: "Hoàng thượng tốt xấu gì cũng phải suy tính đến tình cảnh của thần..."

Lời còn chưa dứt, hai mắt Ngu Đường đã đỏ rực, nhào tới ấn ngã Tổng Tiêu: "Tình cảnh cái gì? Ngươi thực chất là đang tìm lý do trốn khỏi ta, ngươi đừng quên khế ước của chúng ta!" Nói xong, một phen xé áo Tổng Tiêu, hung hăng cắn xuống bả vai y.

"A..." Tổng Tiêu bị cắn đau, nhịn không được giãy dụa, nhưng càng giãy Ngu Đường lại càng dùng sức đè hân, Tổng Tiêu cảm thấy xương cổ tay đều sắp bị hân bóp nát, người bên trên còn gắt gao vừa hôn vừa cắn, Tổng Tiêu đơn giản buông tha giãy dụa, thả lỏng thân thể nhắm mắt lại.

Cảm giác người trong lòng bất động, lý trí Ngu Đường rốt cuộc cũng quay về, chống người dậy, nhìn người dưới thân hai mắt nhắm chặt, bất đắc dĩ thở dài, buông y ra.

Tổng Tiêu mở mắt, nhìn thấy mắt nhắm trong mắt Ngu Đường, không khỏi đau lòng vì hân. Giữa bọn họ luôn có quân thần lễ nghi ngăn cách, định sẵn sẽ không thể thẳng thắn với nhau, sống lại một đời, đáng lý ra bọn họ không nên găm vào vết xe đổ đó mới phải. Cẩn mỗi nửa ngày, Tổng Tiêu kéo kéo áo sơ mi bị xé rách, thấp giọng nói: "Nghe nói đại học thủ đô có hạng mục hợp tác giáo dục với đại học bên Mi, đến lúc đó ta đi tìm ngươi là được rồi."

Ngu Đường sững sốt, một lúc sau mới tỉnh táo lại: "Ngươi... tại sao nhất định phải học ở thủ đô?" Đi một vòng lớn như vậy làm gì?"

Tổng Tiêu nhặt nút áo rải rác trên giường, siết chặt trong lòng bàn tay: "Nhà ta... không đủ khả năng lo tiền xuất ngoại du học."

"Cái gì?" Ngu Đường triệt để tròn tròn mắt, làm nửa ngày, hoàng hậu nhà mình là cảm thấy Tổng Từ Thành nghèo đến mức không đủ tiền cho y du học? Nghẹn một lúc lâu, hoàng đế bệ hạ dở khóc dở cười đem hoàng hậu nhà mình ôm tới, nhét vào trong ngực, "Không sao, trên hợp đồng có viết, nếu ta

muốn người đi đâu thì sẽ chịu trách nhiệm về mặt tiền bạc."

"Cái gì?" Tống Tiêu ngửa đầu nhìn hắn, chớp mũi đụng phải cằm Ngu Đường, "Sao ta không nhớ có điều này?"

"Đây là điều khoản ngầm," Ngu Đường nói một cách nghiêm túc, dùng cằm cọ cọ chớp mũi vênh cao của y, sau đó cúi đầu, lại tiếp tục dùng mũi mình cọ cọ, "Là người không chịu nhìn kỹ."

Tống Tiêu không tin, Ngu Đường đành phải giải thích cho y, xuất ngoại một năm cần bao nhiêu tiền, gánh hát nhà y một năm kiếm được bao nhiêu tiền lời, cho dù công ty nhà Tống Tiêu tạm thời đang thua lỗ đi chăng nữa, nhưng chút tiền này Tống Tử Thành vẫn dư sức bỏ được.

Đối với sản nghiệp nhà mình có được nhận thức mới, Tống Tiêu không khỏi trở mắt, y tựa hồ đối với vật giá thời hiện đại có chút hiểu lầm nho nhỏ, nhanh chóng đánh giá một lần nữa gia sản cùng địa vị xã hội của phụ thân, chờ khi hoàn hồn lại, quần áo đã bị Ngu Đường lột sạch.

"Hoàng... Hoàng thượng..." Tống Tiêu cấp tốc chui vào chăn, trừng mắt nhìn Ngu Đường.

Ngu Đường mặt không đổi sắc tự cởi sạch quần áo, xóc chăn lên chui vào: "Ra ngoài du lịch, nên thả lỏng một chút." Nói xong liền đưa chân dài qua, cuốn người y lại.

Chưa bao giờ nghe nói có biện pháp thả lỏng thế này, Tống Tiêu lờm lỏm một cái, tính dấy tên hoàng thượng cảm tình bạch tuộc này ra, lại bị hắn ôm càng chặt hơn, thậm chí còn há mồm ngậm lấy, Ngu Đường nhẹ nhàng liếm láp chỗ vừa bị hắn cắn bị thương: "Quân Trúc, ta có thể nhìn thấy hết thấy tâm tư triều thần, nhưng không nhìn thấu được người, nếu người có âm ức gì thì phải nói ra, ta... ta sẽ làm theo ý người..."

Tống Tiêu đột nhiên cảm thấy vành mắt nóng lên, thiên đế đệ nhất cơ trí, ở trước mặt y chỉ là một tên ngốc dễ bị xúc động, nói cho cùng cũng vì quá dễ ý. Chạm rai gắt đầu, vòng tay ôm trả hắn.

Vậy sau này, nếu có uất ức gì, y liền nói cho hắn biết, sẽ không như trước đây, lúc nào cũng nhẫn nhịn.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong mơ, Tống Tiêu lại về tới cung điện lạnh như băng, đêm trước ngày đại hôn, cung nữ giáo dẫn hắn về long dương chi đạo.

"Làm bên thừa nhận dĩ nhiên sẽ rất đau đớn, điện hạ nhẫn một chút là sẽ qua thôi, làm nương tử quan trọng nhất là phải hầu hạ phu quân của mình." Lời cung nữ giáo dẫn nói đêm đó vẫn luôn khắc sâu trong đầu Tống Tiêu. Đêm động phòng hoa chúc rốt cuộc cũng đến, có muốn trốn cũng không được.

"Người đang sợ hãi?" Hoàng thượng bụng rượu hớp cần, mặt mang ý cười nhìn y.

"Đêm động phòng hoa chúc, thần có gì phải sợ chứ?" Mím cười uống rượu giao bôi, Tống Tiêu còn chưa kịp thích ứng được thân phận quân thần cùng đế hậu chuyển đổi, đã bị hoàng thượng ăn ngã xuống giường.

Nóng, mới đầu là càng ngày càng nóng, ôm ấp của hoàng thượng rất ôn nhu, cũng rất khủng bố, chỉ là sau đó, thật sự rất đau.

"A... Hoàng thượng..." Tống Tiêu cảm giác thân thể đều bị xé rách, trợn mắt nhìn hoa văn trang trí trên đỉnh giường, thoáng dời đi lực chú ý, nhưng làm thế nào cũng không thể quên được đau đớn kéo dài không dứt đó.

Hoàng thượng, dừng lại, cầu xin người... Lờn ra đến khoe miệng, lại bị nuốt trở vào, gát gạo cắn chặt môi dưới, thầm nghĩ chỉ cần nhẫn một chút sẽ qua, một lần nhẫn nhịn này kéo dài suốt cả đêm.

Mở mắt ra, Tống Tiêu không khỏi cau mày, cảm thấy nơi nào đó có chút đập dính, chờ thần trí y hoàn toàn tỉnh táo lại, mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Bàn thân y, không ngờ lại nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc không tốt chút nào đó, xuất tinh trong mơ...

Đang lúc dở khóc dở cười, một cánh tay thon dài ảm áp từ phía sau vòng qua, đồng thời truyền đến một trận cười khê sung sướng: "Đây quả là... món quà sinh nhật không thể tốt hơn được nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ấu Trĩ.

Edit + Beta: Như Heo.

"A..." Tống Tiêu đỏ mặt, bị hoàng thượng bắt tại trận, tiếng than nhẹ từ trong miệng tràn ra, lập tức bị người dán tới dùng môi chặn lại.

Thân thể Tống Tiêu bởi vì trước đây không được chăm sóc tốt, tương đối gầy yếu, một năm nay được hoàng thượng lấy các loại thức ăn ngon bồi bổ rốt cuộc cũng khỏe lên. Ngu Đường trong lòng vui vẻ, so với sung sướng trên thân thể còn sâu sắc hơn.

Loại cảm giác này, giống như phát hiện một cây ăn quả vốn thuộc về mình bị người không biết nuôi dưỡng đến khô vàng, đến lúc được mùa cũng không thể kết quả. Hắn đoạt lại tự mình tỉ mỉ nuôi nấng, ngày ngày tưới nước bón phân, hôn hôn sờ sờ... Rốt cục cũng đem mầm nhỏ này nuôi đến khoẻ mạnh, hiện tại đã ra hoa rồi.

"Úm..." Bàn tay thon dài duỗi trên người, thân thể thiếu niên quá mức miễn cưỡng, Tống Tiêu có chút chịu không nổi, thân thể run nhè nhẹ.

Ngu Đường tưởng sợ hãi, ngâm một bên lỗ tai y thấp giọng dụ dỗ: "Ta sẽ không làm tới cuối cùng, đừng sợ."

Tống Tiêu rút tay về, nghiêng đầu nhìn về phía Ngu Đường, nhìn đôi mắt thâm trầm đen kịt tràn ngập nhu tình của hắn, bản thân nhìn không được lộ ra ý cười. Đời này, có thể cùng nhau lớn lên cùng Ngu Đường, quả là một chuyện tốt đẹp.

Nhìn thấy Tống Tiêu không tiếp tục chống cự, Ngu Đường nhất thời càng thêm cao hứng, một bên trêu chọc một bên đùa nghịch vành tai y: "Đời trước, ngươi là dùng tay trái hay tay phải? Hửm?"

Tống Tiêu không chịu được trêu chọc như vậy, mặt triệt để đỏ lên, từ lỗ tai lan dần xuống tận cổ: "Không... Không nhớ rõ... A..."

"Trăm khi đó, là dùng tay phải," Ngu Đường mặt dày tự giới thiệu, "Hiện tại, cũng cho ngươi mượn dùng cái tay này."

"Ừ..." Tống Tiêu chịu không nổi mà hừ ra tiếng, không cam lòng yếu thế mà cũng vươn bàn tay tội ác về phía hoàng thượng.

Buổi sáng năm mười tám tuổi, yên bình mà tốt đẹp. Bên ngoài sóng biển cọ rửa bờ biển, mặt trời đỏ rực mọc lên từ phía chân trời, quá trình rời giường ngày hôm nay nhất định sẽ còn đầy dứa không dứt.

...

Tám giờ sáng, Độc Cô Âm đứng giờ có mặt ở phòng ăn, nghiêm túc ăn bánh bao hải sản, hai vị chủ nhân vẫn chưa rời giường.

"Có cần gọi bọn họ ăn một chút rồi ngủ tiếp không?" Di giúp việc có chút lo lắng, trẻ con đang ở tuổi lớn, nhịn ăn sáng không tốt cho sức khỏe.

"Chờ một chút." Độc Cô Âm lên tiếng ngăn lại, ra hiệu nhóm người giúp việc đừng đi quấy rầy, lát nữa hắn sẽ đi gọi.

Chờ ám vệ trung thành giải quyết sạch sẽ một bàn bánh bao hải sản, lúc này mới đứng dậy, đi lên lầu thám thính tình hình. Hắn xuyên qua từ nhỏ, chuyên cần luyện nội lực, hiện tại đã có một thân công phu, dĩ nhiên tai thính mắt tinh, cách phòng ngủ hoàng thượng chừng mười bước chân, Độc Cô Âm liền dùng bước, xoay người rời đi.

"Tiểu Âm thiếu gia, cậu không phải đi gọi hai người họ sao?" Cô giúp việc đang quét cầu thang tò mò hỏi.

Độc Cô Âm không nói tiếng nào, đồng thời túm luôn cô ta đi xuống lầu.

Hai người đến gần buổi trưa mới rời giường, tinh thần sảng khoái ra ngoài nghịch nước.

Thừa dịp mặt trời còn chưa đỏ, mặc đồ bơi nhảy vào trong nước bơi một vòng, chờ nhiệt độ nóng lên, liền che dù trên bãi cát nằm phơi nắng, uống nước chanh.

Khi còn bé, nghỉ hè năm nào Ngu Đường cũng cùng ba mẹ đến đây nghỉ mát, thỉnh thoảng cũng mang theo mấy người họ hàng. Hoàng đế bệ hạ đã khôi phục trí nhớ kiếp trước nhìn những đứa trẻ ngồi xôm trên bãi cát xây pháo đài, vô cùng ghét bỏ.

"Đường Đường, đi chơi cát với em họ đi con." Mẹ Ngu đẩy đẩy Tiểu Ngu Đường mặc quần bơi hình con gà con.

"Ấu trĩ." Tiểu Ngu Đường hừ lạnh một tiếng, gà con trên mông khinh thường nghênh cao đầu.

...

Tống Tiêu uống nước chanh, mơ màng ngủ một giấc, mở mắt ra liền thấy hoàng đế bệ hạ ngồi xôm trên bờ cát vẫy tay với mình. Tống Tiêu đứng dậy đi đến, lại gần mới phát hiện Ngu Đường đang ngáy thò đầu hố cát: "Ngươi qua bên kia đào đi, chúng ta đào thông đường hầm này."

Hạt cát bị nước biển xô vào bờ, ngày qua ngày bồi đắp thành một gò cát nhỏ. Ngu Đường một bên vừa đào vừa bôi, thoáng một cái đã đào ra một đường hầm xuyên qua ngọn núi nhỏ, đặt tay bên trong rất thoải mái.

Tống Tiêu co rút khoé miệng, nhìn đáng vẻ tràn ngập phấn khởi của hoàng thượng, cũng không tiện tạt hắn một gáo nước lạnh, liền ngồi xôm xuống đầu bên kia bắt đầu đào. Ngón tay cào cào lớp cát ẩm ướt, từng chút một đào ra, mới chỉ đào được khoảng cách không tới nửa cánh tay, đột nhiên cảm giác bên dưới đồng cát có thứ gì đó mềm mềm.

Tống Tiêu giật mình, còn tưởng đào phải con vật sống gì đó, lật đặt rút lại, nào ngờ tay đã bị một bàn tay lớn chặt chẽ nắm lấy: "Bắt được rồi!" Ngu Đường vui vẻ cười rộ lên, "Bắt được rồi, ngươi phải làm vợ của ta!"

Trò chơi đào cát này, ai đào thông bắt được tay đối phương trước thì sẽ phải làm cô dâu của người đó. Ngu Đường vô cùng phấn khích đi vòng qua,

dùng cánh tay đầy cát ôm chặt Tống Tiêu, áp tới đặt môi hôn.

Nam nhân mặc kệ sống đến bao nhiêu tuổi, trước mặt người yêu luôn luôn ấu trĩ như vậy.

Tại biệt thự cạnh bờ biển, hai người trải qua khoảng thời gian tựa như tuần trăng mật. Ngu Đường ban ngày nghịch nước nghịch cát, Tống Tiêu thoa kem chống nắng cho hân xong liền ở một bên đọc sách. Buổi tối cùng nhau đốt lửa trên bờ biển, có hải sản tươi sống, có rượu, hoàng đế bệ hạ đã thành niên vô cùng đặc ý uống rượu, Tống Tiêu và Độc Cô Âm chưa đầy mười tám tuổi thì chỉ có thể uống nước ngọt.

Kỳ nghỉ trôi qua một cách vui vẻ, nhưng chuyện liên quan đến kỳ thi đầu vào, Tống Tiêu vẫn còn gặp chút khó khăn.

Tống Tiêu học ban Xã hội, thi đầu vào đại học bên Mỹ lại chuyên ban Tự nhiên, mà vấn đề ở chỗ, ban Xã hội bên Mỹ cũng là học về quốc gia của người ta, đề ra cực kỳ khó, so với Toán, Lý, Hoá hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Cho dù Tống Tiêu có kỹ tài ngút trời đi chăng nữa cũng không thể trong vòng một tháng học hết tất cả được.

Kiên trì cho đến lúc thi, Ngu Đường các môn cơ bản đều đạt điểm tốt đa, thuận lợi qua ải. Thành tích Tống Tiêu lại không hề khả quan, mặc dù đã chuẩn bị thật lâu nhưng đến lúc đi thi cũng không chiếm được ưu thế.

Ngu Đường nhìn đáng vẻ cau mày ủ dột của hoàng hậu nhà mình, có chút hối hận đã ép y đi thi lần này, là hân không cân nhắc chu toàn, cho rằng bằng bản lĩnh nhìn qua là không quên được của y, nửa tháng ôn tập là dư sức, lại quên ban Xã hội và Tự nhiên hoàn toàn không giống nhau.

"Không sao, vẫn còn cơ hội thi đại học." Ngu Đường miễn cưỡng an ủi.

Hoàng đế bệ hạ an ủi cách nào đi chăng nữa cũng không thể làm bớt áp lực cực đại lớp mười hai. Tiến vào năm cuối cấp, toàn bộ bầu không khí trong ban đều trở nên ngưng trọng, giáo viên chủ nhiệm treo tấm thẻ đếm ngược trước bảng đen, thật giống như chiếc đồng hồ đếm ngược sinh mạng, nhìn qua thập phần khủng bố.

Tống Tử Thành lo sợ trì hoãn việc ôn tập cuối cấp của con trai, liền muốn thuê một căn phòng ở gần trường học, sắp xếp di Trần đến đó chăm sóc y, bị Tống Tiêu từ chối.

"Con ở cùng phòng với Ngu Đường, còn có thể hỏi cậu ấy vài đề toán học." Tống Tiêu có chút chột dạ, ngủ cùng hoàng đế bệ hạ, căn bản đừng hòng nghĩ đến việc học, tắt đèn một cái liền bị hân tha lên giường.

Xét thấy Tống Tiêu bận rộn học tập, Ngu Đường tuy rằng mỗi ngày trong lòng ngứa ngáy, nhưng cũng không làm đến cùng, chỉ thỉnh thoảng động thủ động khẩu một chút cho đỡ thèm.

Ngu Đường nộp hồ sơ vào mấy trường đại học, bởi vì thành tích cực kỳ tốt, bản thân lại có kinh nghiệm quản lý công ty, rất được các trường đại học bên Mỹ hoan nghênh, các trường trên cơ bản đều có ý định tuyển chọn hân. Cuối cùng, Ngu Đường chọn đại học Harvard.

Harvard là trường đại học tốt nhất nước Mỹ, trong đó kinh tế, tài chính, pháp luật đều là đứng đầu thế giới, quan trọng nhất là trường học thủ đô có chương trình hợp tác giáo dục với bên này.

Học sinh cấp ba được Harvard tuyển chọn, điều này ở Hoa quốc được xem là một chuyện lớn, truyền thông tranh nhau đưa tin. Còn có tác giả nổi tiếng liên hệ, muốn giúp Ngu Đường viết một cuốn sách, tiêu đề đặt là , bị hiệu trưởng không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt. Đùa à, gia thế nhà Ngu Đường như thế nào, người ta căn bản không muốn để cho người khác biết, càng miễn bàn việc rêu rao khắp nơi.

"Trời ạ, hội trưởng đại nhân đã nam thần đến mức chúng ta không có cách nào chạm đến." Bàn cùng bàn Tống Tiêu nằm nheo trên bàn vô lực rên rỉ.

Ngu Đường từ lâu đã được đại học ngược ngoài tuyển chọn, không cần phải thi đại học, rõ ràng là nam sinh lớp mười hai, lại thành người rảnh rỗi nhất trường, vì vậy danh hiệu Hội trưởng hội học sinh vẫn giữ nguyên như cũ, hân vẫn là "Nam nhân nắm giữ toàn bộ mạch máu trong trường học."

Tống Tiêu nhìn một đám nữ sinh đồng dạng xung quanh, yên lặng cúi đầu không nói. Đang nói, trong lớp đột nhiên truyền đến tiếng hú hét, sau đó, là càng ngày càng nhiều tiếng hét chói tai.

Tống Tiêu ngẩng đầu, liền thấy nam thần Hội trưởng đại nhân, một tay xách cặp đứng trên bục giảng.

"Bạn học Ngu Đường, tất cả mọi người đều biết rồi đi," Giáo viên chủ nhiệm lớp Khoa học - xã hội cười híp mắt giới thiệu, "Vì sắp tới sẽ đi Mỹ, muốn tìm hiểu thêm một chút tình hình nhân văn, cho nên đến lớp Khoa học - xã hội chúng ta dự thính."

Trước khi rời khỏi quê hương mới phát hiện tình yêu sâu đậm của bản thân đối với vùng đất này. Những con số toán lý hoá này nọ căn bản là không thể thay thế mỹ lực văn hoá năm ngàn năm mệnh mạng bạt ngàn của tổ quốc.

"Trời ạ, cậu ấy đi về hướng này..." Bàn cùng bàn Tống Tiêu nín thở, liền thấy Hội trưởng đẹp trai đến không có thiên lý chậm rãi đi tới trước mặt mình.

"Tôi có thể ngồi ở đây không?" Âm thanh trầm thấp du dương, người nghe được tóc gáy cả người đều dựng đứng cả lên.

"Có thể có thể!" Còn không chờ nữ sinh đó mở miệng, nữ sinh chung quanh đều đã dồn dập đáp ứng, chờ khi bạn cùng bàn Tống Tiêu phản ứng lại, Hội trưởng đại nhân đã thành công đoạt được vị trí của nàng, trở thành bạn cùng bàn mới của Tống Tiêu.

Tổng Tiêu nhìn Ngự Đường nghiêm chỉnh lời sách giáo khoa lịch sử ra, yên lặng vẽ hình một con bạch tuộc lên quyển bút ký.

Tiểu kịch trường:

Ngự Đường: "Vẽ bạch tuộc làm cái gì?"

Tiểu Tiêu: "Ông xã của ta biến thành bạch tuộc tỉnh rồi."

Ngự Đường: "..."

Đệ Đệ: "Ca ca ta mới không phải là bạch tuộc tỉnh."

Ngự Đường: (trong lòng cảm thấy an ủi) "Đệ đệ rất cực thông minh lên rồi."

Đệ đệ: "Ca ca ta rõ ràng là dính người tỉnh" (￣▽￣)/

Ngự Đường: "... Đệ đệ còn cần phải giáo dục."

Đệ đệ: (◡_◡)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Trạng Nguyên.

Edit + Beta: Như Heo.

Hoàng thượng Bạch tuộc tỉnh dính người vẫn luôn cùng Tổng Tiêu học xong lớp mười hai. Tổng Tiêu lên lớp, hắn liền ôm chồng sách Tiếng Anh ngồi ở một bên đọc, thậm chí cảm cả văn kiện công ty đến xử lý.

Ba Ngự cảm thấy con trai rất có tiền đồ, liền giao Công viên giải trí Đại Ngự cho hắn quản lý.

Công ty đã đi vào chu kỳ hoạt động, việc quản lý tương đối đơn giản, Ngự Đường mỗi tuần đại khái có thể học cùng Tổng Tiêu hai ngày, ba ngày còn lại phải tới công ty xử lý một số chuyện.

Thời gian thấp thoáng trôi qua, đảo mắt đã tới ngày thi tốt nghiệp trung học, Tổng Tử Thành ngày này bỏ hết công việc sang một bên, ngồi xổm trước cửa trường thi như mấy phụ huynh khác.

"Ai, thật là lo lắng, phải chi trong nhà có tiền, tôi đưa con tôi ra nước ngoài du học cần gì phải ngồi đây chịu tội thế này." Một ông chú tay cầm thùng nước, tay xách ghế nhỏ lên tiếng.

"Chứ còn gì nữa, cả nước hơn mười triệu người chen lên cái cầu độc mộc, con tôi thật khổ!"

Nhóm phụ huynh tụ tập lại một chỗ kể khổ, Tổng Tử Thành không tham dự, đứng một bên vô đầu. Hắn đột nhiên cảm thấy bản thân có chút thất trách, một năm qua hắn cũng không cảm nhận được áp lực năm cuối cấp, Tổng Tiêu cuối tuần vẫn luôn về nhà, còn thường xuyên ra ngoài chơi, một lần đi là cả ngày không thấy bóng dáng.

"Con tôi muốn học Hàng Thiên đây, thế nhưng Hàng Thiên điểm quá cao," Một bà mẹ sầu mi khổ kiếm nói, quay đầu nhìn thấy Tổng Tử Thành một thân Âu phục dày da, liền hỏi hắn, "Con anh thế nào?"

Tổng Tử Thành hơi sững sốt, hắn trước giờ chưa từng hỏi Tổng Tiêu muốn thi vào trường nào, thậm chí thành tích Tổng Tiêu hắn còn không rõ, bèn áp ứng mà nói, "Thi thế nào cũng được, tùy tiện chọn trường học Quản trị kinh doanh, trở về kế thừa công ty của tôi."

Mấy phụ huynh còn lại liếc nhìn nhau, thì ra là người có tiền, có tiền giỏi lắm sao?

"Lời này có lẽ không đúng, bây giờ con nhà giàu nhiều như vậy, nếu không vào được đại học tốt, gia nghiệp anh có lớn hơn nữa cũng không đủ cho nó phá." Bác gái một bên chờ cháu trai, hừ một tiếng nói.

Các phụ huynh khác cũng dồn dập phụ họa, con nhà mình học giỏi, đều ưỡn ngực lên, tựa hồ rất cực cũng tìm được phương pháp đánh đổ người có tiền. Thi đỗ đại học, chim sẻ liền có thể bay lên cành cây làm phượng hoàng, tương lai đương nhiên sẽ không hề thua kém hơn những người có tiền này. Ngược lại mấy đứa con nhà giàu vô tích sự, sau này khẳng định sẽ không mạnh bằng con mình.

Tổng Từ Thành có chút không vui, không nói chuyện với những người này nữa, bản thân trở về xe ngồi.

Chờ đến lúc thi xong, học sinh hết thầy đều giống như chim sổ lồng vỗ cánh mà bay ra, Tổng Từ Thành từ trên xe bước xuống, tất cả phụ huynh đồng loạt tiến lên, hần căn bản không nhìn thấy Tổng Tiêu ở đâu.

Tổng Tiêu cầm bút viết ra khỏi phòng thi, mờ mịt nhìn xung quanh, đột nhiên cánh tay bị người kéo lại, ngã vào một cái ôm ấp còn mang theo mùi mồ hôi. Ngẩng đầu lên liền thấy khuôn mặt tuần tú của Ngu Đường.

"Sao người lại ở đây?" Tổng Tiêu không khỏi vui mừng.

"Ta vẫn luôn ở đây," Ngu Đường cười cười, hai ngày nay hần vẫn luôn canh giữ bên ngoài, thấy Tổng Từ Thành sẽ không lại gần, vào lúc này thừa dịp loạn trộn hôn một cái, "Ngày mai ta sẽ đi Mĩ một chuyến, người ở nhà phải ngoan ngoãn, qua mấy ngày nữa ta sẽ trở về."

Bên Mĩ là tổng bộ của Ngu gia, tình thế phức tạp, Ngu Đường đến sớm để xem xét tình huống. Gia chủ Ngu gia hiện giờ là ông nội của hần, lúc trước đã nói qua nhiều lần, chờ Tổng Tiêu thi đại học xong rồi cả hai cùng đi.

Tổng Tiêu gật gật đầu, nhìn theo bóng lưng Ngu Đường rời đi, lúc này mới trong đoàn người đông đúc tìm được xe nhà mình.

Bởi vì Tổng Từ Thành có xe, mấy phụ huynh vừa rồi nói chuyện với hần liền đến nơi này hưởng ké máy lạnh, lúc này cũng dắt con mình lại đây tập hợp.

"Thi thế nào?" Tổng Từ Thành có chút khẩn trương hỏi con trai, các phụ huynh khác thấy vậy đồng loạt đồng tai lên nghe.

"Cũng được," Tổng Tiêu nhớ lại tình hình thi lúc đó, "Đại học Hàng Thiên không thành vấn đề."

"Hừ!" Các phụ huynh kinh ngạc nhìn Tổng Tiêu. Đứa nhỏ này lớn lên ngoan ngoãn biết điều, bộ dạng trắng trẻo, lại còn lễ phép, không hề giống ấn tượng công tử bột trong lòng bọn họ.

"Ha, còn chưa có đáp án chính xác mà đã khẳng định như vậy?" Người đàn ông xách chiếc ghế nhỏ bữu môi, trùng hợp nhìn thấy con gái mình đi ra, nhanh chóng vẫy vẫy tay.

"Tổng Tiêu!" Nữ sinh đi tới nhìn Tổng Tiêu chào hỏi, sau đó giới thiệu với ba mình, "Ba, cậu chính là học thần vẫn luôn đứng đầu lớp của con đó."

Đứng đầu lớp? Tổng Từ Thành chớp mắt mấy cái, con trai mình không phải học tập rất tệ sao?

Các phụ huynh khác triệt để thay đổi sắc mặt, vừa rồi còn nghĩ người ta là công tử bột, làm nửa ngày, so với con nhà bình thường học còn tốt hơn!

Cảm giác được ánh mắt chua chát của những phụ huynh kia, Tổng Từ Thành cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, vỗ vỗ vai con trai, hát cầm lên xe.

Thành tích thi vào đại học còn khoảng nửa tháng nữa mới công bố kết quả, không có Ngu Đường bên cạnh, Tổng Tiêu liền mỗi ngày trạch ở nhà, không ra khỏi cửa, nghiền cứu một số nguyện vọng đại học, Tổng Tiêu nhíu mày.

Đại học đế đô đã sớm thông báo sẽ hợp tác quản lý cùng Harvard, hai năm đầu học ở nước Mĩ, năm thứ ba phải về quốc nội học một năm, cuối cùng sẽ lấy điểm số hai trường, phát hai bằng tốt nghiệp. Học phí vô cùng ưu đãi, chỉ cần nộp học phí theo giá cả quốc nội là được, còn chênh lệch học phí của Harvard sẽ bù lại ở đại học đế đô.

Vì điều kiện quá tốt như vậy, lại thông báo trước là sẽ không ảnh hưởng đến việc tuyển sinh bình thường nên người báo danh vào hạng mục này nhiều vô cùng, mà người được chọn lại phi thường ít ỏi, một tỉnh chỉ chọn ra hai người, còn là một ban Tự nhiên một ban Xã hội. Nói cách khác, chỉ có trạng nguyên mới có thể vào.

"Muốn đi Mĩ du học?" Tổng Từ Thành cảm thấy được mình quá ít quan tâm tới con trai, thấy y đang báo nguyện vọng, liền đến lấy lòng.

"Vâng, nhưng hạng mục này chỉ có trạng nguyên mới được chọn." Tổng Tiêu không khỏi phiền muộn, đòi trước thi khoa cử, chỉ có nhất giáp cùng nhị giáp, làm gì giống như bây giờ, hơn kém nhau một điểm thôi là đã cách nhau một trời một vực.

"Ai, sợ cái gì, muốn đi Mĩ còn không phải dễ dàng hơn sao?" Tổng Từ Thành cười cười, "Thi không đậu, chúng ta tiêu nhiều hơn chút tiền là được rồi."

Nước Mĩ là quốc gia chú trọng kinh tế, đại học càng tốt càng phải tốn nhiều tiền, người bình thường căn bản gánh không nổi. Nhưng người có tiền thì lại khác, cho dù thành tích học tập không tốt, chỉ cần có tiền, lại có thêm năng khiếu gì đó liền có thể dư sức vào.

Tổng Tiêu nhìn phụ thân một lúc lâu, bây giờ mới hoàn toàn biết được, nhà mình vẫn tương đối có tiền.

Ngày công bố thành tích, Tổng Từ Thành còn ở bên ngoài xã giao, Tổng Tiêu lại quên mất. Bởi vì cả ngày hôm qua Ngu Đường không điện thoại về, Tổng Tiêu không khỏi lo lắng. Nghe nói nước Mĩ bên đó tương đối loạn, gia tộc Ngu gia lại phức tạp như vậy... Nhịn không được gọi điện thoại qua.

Bên kia điện thoại hơi ồn, giọng nói Ngu Đường vẫn trầm ổn trấn định như cũ: "Lát nữa ta gọi lại cho người."

"Hey, Tom, là tiểu tình nhân nào gọi đấy?" Bên kia truyền đến một câu tiếng Anh, là một giọng nữ.

Tổng Tiêu cau mày, cái nên này, lẽ nào đi uống rượu hoa?

Nửa tiếng sau Ngu Đường mới gọi lại, lúc này không gian đã tương đối an tĩnh: "Bị mấy anh em họ kéo đi chơi, nơi đó rất ồn, không có cách nào gọi điện cho người."

"À." Tổng Tiêu đáp một tiếng, không nói gì.

"Nhớ trăm?" Ngu Đường khẽ cười hỏi, có lẽ là vì mấy ngày nay giao tiếp cùng với người Mi khiến hắn dùng từ liền có chút thẳng thắn, chưa qua đầu óc suy nghĩ đã bật thốt lên. Hồi ra liền hối hận, hoàng hậu của mình hàm súc như vậy, chắc chắn sẽ không có đáp lại, nói không chừng còn có thể chọc y giận.

"... Ừ." Tổng Tiêu hàm hồ ừ một tiếng.

Hai người đều trầm mặc, đợi một lúc lâu, Ngu Đường nói một câu: "Ta lập tức quay về." Rồi cúp điện thoại.

Tổng Tiêu xuống lầu ăn điểm tâm, liền thấy Tổng Túc Thành ngồi trong phòng khách, cầm báo, chăm chú nhìn chằm chằm vào đó, nghe tiếng Tổng Tiêu xuống lầu, Tổng Tử Thành chậm rãi ngẩng đầu lên, thần sắc có chút đại ra.

"Phụ thân?" Tổng Tiêu đi tới, nghiêng đầu nhìn hắn, "Có gì không ổn?"

Tổng Tử Thành nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh khàn khàn mà nói: "Con trai, con tra thành tích chưa?"

Tổng Tiêu lắc đầu, cúi đầu nhìn bài báo. Tiêu đề trên đó viết mấy chữ màu đen rất lớn "Công bố thành tích thi đại học, ban Khoa học - tự nhiên Trạng nguyên Trần Húc (trường Nhất Trung), ban Khoa học - xã hội Trạng nguyên Tổng Tiêu (trường THPT Thánh Mông)."

Trạng nguyên...

Trạng nguyên!

Tổng Tử Thành từ trên sofa nhảy dựng lên, dùng sức vỗ vai con trai: "Không hổ là con trai lão tử, ha ha ha!" Trong giới giải trí, con cháu của những mình tinh mà hắn quen biết đều học không giỏi, hết đứa này đứa khác đều dựa vào tiếng tăm cha mẹ mà kiếm cơm ăn, mấy bạn bè kinh doanh, con cái cũng đều khiến cho người ta thất vọng. Mà con trai Tổng Tử Thành hắn, không những không chịu thua kém mà còn thi đỗ Trạng nguyên, quả thực bỏ xa những người kia cả mười tám con phố.

Rất nhanh, điện thoại di động của Tổng Tử Thành bắt đầu vang lên không ngừng.

"Chúc mừng nha, lão Tổng, con trai anh vậy mà có thể thi đậu trạng nguyên."

"Trời ạ, anh Tổng, không ngờ Tổng Tiêu lại học tốt như vậy!"

"Tử Thành à, con trai anh quả thực không chịu thua kém!"

...

Tổng Tử Thành miệng đã kéo đến tận mang tai, còn muốn làm bộ ra vẻ bình tĩnh, trả lời một câu: "Làm gì có, tiểu tử này chẳng qua phát huy thật thường."

Kích động đến nỗi điểm tâm cũng đều không ăn, Tổng Tử Thành sai Tư Đạt Thụ đi đặt bàn lớn, chọn ngày tốt, hắn sẽ khai tiệc khánh công cho con trai. Sau đó mới trịnh trọng đích thân gọi điện thoại báo hi với ba và ba vợ.

Tiệc khánh công phi thường náo nhiệt, Tổng Tử Thành bao trọn một phòng yến hội ở một khách sạn năm sao. Người có tiếng tăm trong giới đều có mặt, không chỉ có mấy ông chủ quan hệ tốt với Tổng Tử Thành, người giới truyền thông, còn có ảnh đế ảnh hậu chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi cũng có mặt.

"Chóp mắt một cái, Tiêu Tiêu nhà chúng ta đã biến thành trạng nguyên rồi." Mộ Sa một thân trang phục dạ hội màu đỏ rượu, mỉm cười đứng trên khán đài, làm đương gia ảnh hậu của Giải trí Tinh Hải, nàng là người chủ trì của buổi dạ tiệc lần này.

"Mộ Sa, lời này của cô không đúng, sao lại là Tiêu Tiêu nhà các cô? Rõ ràng là nhà chúng tôi!" Tổng giám đốc công ty đĩa nhạc Lý Mỹ Nghi chen vào một câu. Lý Mỹ Nghi mặc một thân dạ phục màu đen, biểu lộ khí chất đoan trang cùng uy nghiêm, cố ý làm ra vẻ nghiêm túc mà pha trò, mọi người đều nhìn không được mà cười ha ha.

Lý Mỹ Nghi là mẹ của Lý Vĩ Vĩ, quan hệ giữa hai nhà rất tốt, nói như vậy đương nhiên không ai có ý kiến.

"Phải, phải, là nhà của chúng ta." Lý Vĩ Vĩ đứng cạnh mẹ cũng lên tiếng phụ họa, mọi người liền là một trận cười vang.

Lý Vĩ Vĩ lúc trước nói muốn chuyển vào trường Tổng Tiêu, nhưng sau khi hắn diễn xong vai diễn nam thứ sáu thì tiếng tăm đột nhiên tăng vọt, hợp đồng diễn xuất dồn dập tìm đến, không có cách nào học trường trung học bình thường, liền đi vào trường trung học chuyên ở trường đại học truyền hình. Bởi vì đã có chút thành tựu, trực tiếp đưa vào đại học truyền hình, không cần phải thi đại học.

Tổng Từ Thành vô cùng đắc ý dẫn Tổng Tiêu đi giới thiệu với bạn bè làm ăn với trong giới, gần như là đem tất cả những người trong giới giải trí giới thiệu qua một lần với y, một bộ tư thế chuẩn bị bồi dưỡng người nổi nghiệp.

Chính tại lúc bầu không khí hoà hợp náo nhiệt, đại môn phòng yến hội đột ngột bị đẩy ra, Khâu Minh Diễm trang phục dạ hội màu xanh mang theo Tổng Tranh, không mời mà đến.

"Tiêu Tiêu, chúc mừng con thi đậu trạng nguyên." Khâu Minh Diễm đẩy con gái, tiến lên tặng quà cho Tổng Tiêu.

Tất cả mọi người không khỏi có chút lúng túng, chuyện con riêng mọi người đều biết, Khâu Minh Diễm xuất hiện lúc này, đơn giản là muốn để Tổng Tranh nhận biết người trong giới, nhắc nhở mọi người Tổng Tranh cũng là người nhà họ Tổng.

Sắc mặt Tổng Từ Thành rất khó coi, nhưng không nói gì, để Tổng Tiêu nhận lấy lễ vật, liền lôi kéo y đi sang hướng khác, Tổng Tranh đuổi theo sát, đưa tới rất nhiều cái liếc mắt của mọi người.

Một hồi tiệc rượu, bởi vì sự xuất hiện của Khâu Minh Diễm mà không thể nào kết thúc viên mãn. Tổng Tiêu và Tổng Từ Thành tiễn khách ra về xong đã hơn nửa đêm, hai cha con đứng trước cửa khách sạn chờ Tư Đạt Thụ lái xe đến rước, đột nhiên một chiếc Bentley dừng trước mặt bọn họ.

Cửa xe mở ra, Ngu Đường mặc Tây trang từ trong xe bước ra, nhìn Tổng Tiêu đang sững sờ: "Xem ra ta đã tới muộn."

"Tiểu Đường à, con đến muộn rồi, không kịp tiệc rượu." Tổng Từ Thành uống mấy chén rượu, trừng mắt nhìn, nhìn rõ là ai, lập tức lộ ra tươi cười.

"Thực sự đáng tiếc..." Ngu Đường ngữ khí tiếc nuối, "Như vậy cũng không thể để cháu một chuyến tay không về được, chú, có thể cho Tổng Tiêu ở lại nhà cháu hai ngày không? Hai ngày nay ba mẹ cháu không có ở nhà."

"Được đó, các con đi chơi đi." Đối với việc Tổng Tiêu thỉnh thoảng ở lại nhà Ngu Đường, Tổng Từ Thành đã quen.

"Cảm ơn chú, giao Tổng Tiêu cho cháu, chú cứ yên tâm." Ngu Đường nói xong, kéo Tổng Tiêu còn đang ngây người trực tiếp lên xe rồi đi.

Nhìn theo chiếc xe Bentley vừa rời khỏi, Tổng Từ Thành cau mày, cảm thấy câu nói vừa rồi có gì đó không đúng lắm, làm cho hắn có loại ảo giác con mình bị tiểu tử hư hỏng bắt đi.

=====

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: "Gã hán cho ta, ngài cứ yên tâm đi."

Ba Tổng: "Được được được."

Tiêu Tiêu: "Ba, người có phải quên mất cái gì rồi hay không?"

Ba Tổng: "... Phải rồi, ta nuôi là con trai mà!"

Ngu Đường: (ôm người bỏ chạy) "Cho rồi không được đòi lại!"

Ba Tổng: QAQ

[Heo: Có quà nữa nè mấy cung oi, hí hí, CÔNG chúa trong truyền thuyết đây.... Tui bị ấn tượng số 1 với số 10 (quá biến thái >0

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chân Tướng.

Edit + Beta: Như Heo.

Ba mẹ Ngu Đường xuất ngoại, trong nhà chỉ còn đệ đệ, muội muội, quần gia và người hầu.

Sắc trời đã tối muộn, tiểu công chúa Ngu Miêu đi ngủ sớm, bởi vì mẹ nói bé gái ngủ nhiều mới xinh đẹp. Còn không có người lớn ở nhà bạn nhỏ Ngu Lâm liền bắt đầu xưng vương xưng bá, lúc này vẫn còn đang thức khuya.

Tổng Tiêu đi vào phòng khách, liền thấy một khối nho nhỏ ngồi trên ghế sofa lớn lớn, hai tay hiện ngang vát trên gối dựa, một bộ dáng vẻ nghe báo

cáo kiêu quyết định chính sự, bởi vì chân quá ngắn, đuôi thẳng cũng không tới rìa sô pha, liền dứt khoát dang rộng hai chân, ở giữa vút một đồng túi đồ ăn vật.

Nghe tiếng động, tiểu tử lập tức quay đầu lại nhìn, thấy ca ca trở về, bèn cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi, lục đục bò xuống khỏi ghế sô pha chạy trốn.

Ngu Đường rải chân dài, hai ba bước đi tới bắt được đệ đệ đang nỗ lực bỏ trốn, xách trong tay.

Tổng Tiêu đi tới, nhìn Ngu Lâm vẻ mặt vô tội, giơ tay mở lại ti vi. Còn là kênh vừa rồi, bên trong căn bản không phải phim hoạt hình gì, mà là phim truyền hình được phát sóng gần đây.

"Hoàng thượng, người chính là hoàng thượng..." Trong ti vi, nữ tử hoá trang kiểu điểm khảm ái nước mắt như mưa nhìn nam nhân anh tuấn phi phàm trước mặt.

"Hoàng thượng cũng là người, cũng sẽ động tâm." Nam nhân mỉm cười, tùy ý thị nữ bên người thay áo gấm, cầm lấy quạt xếp gõ gõ lòng bàn tay, chậm rãi đi tới trước mặt nữ tử, nữ tử đỏ mặt.

Sau đó liền hết một tập, nhạc cuối phim sầu triền miên bắt đầu vang lên.

Nghe đồn Hoàng Nguyên đế triều đại nhà Ngu lớn lên đặc biệt anh tuấn, văn võ song toàn, phong lưu đa tình, so với thân ca ca phi thường chung tình của hần quả thực là hai thái cực. Phim truyền hình này căn cứ vào truyền thuyết dân gian và đã sử dụng cải biến lại, có điều chi tiết bịa đặt chiếm đa số, sự thật hoàn toàn không phải như vậy.

Bộ phim này là dùng tiền vay của Tư bản Đại Ngư để đầu tư. Tổng Tiêu cũng xem được mấy tập, vì không thể nào tưởng tượng được hài tử tay tự mình nuôi lớn biến thành đáng vẻ phong lưu đa tình là như thế nào. Kịch bản tuy rằng có chút vớ vẩn, dàn dựng tuy không hoàn toàn giống với bối cảnh Đại Ngư nhưng tỉ suất người xem lại phi thường cao.

Vấn đề là... Hiện tại bạn nhỏ Ngu Lâm mới có ba tuổi, xem cổ sự ái tình sầu triền miên này sao?

Tổng Tiêu cùng Ngu Đường liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có cùng suy nghĩ mà mang theo đệ đệ lên lầu.

Ngu Lâm rụt cổ, quay đầu cầu viện nhìn về phía Tổng Tiêu: "Tẩu tử..."

Tổng Tiêu nhìn Ngu Lâm, cặp mắt to sáng lấp lánh, tai chiều phồng thẳng tắp vênh lên, nhìn kiểu nào cũng thấy thật đáng yêu, nhịn không được giơ tay, giải cứu nó khỏi vòng tay tàn bạo của huynh trưởng, ôm vào trong ngực.

"Tẩu tử!" Ngu Lâm ôm cổ Tổng Tiêu, dùng đầu cọ cọ cổ y.

Tổng Tiêu ôm khít mềm mại trong ngực, nhịn không được cong mắt cười. Đứa bé này đời trước do một tay y nuôi dưỡng, đem sờ học suốt đời dốc túi mà dạy dỗ, chỉ hy vọng hần có thể trở thành đế vương vĩ đại giống như huynh trưởng của hần, sau khi rõ ràng tâm ý của mình đối với Ngu Cẩm Đường, càng là đem hoàng thái đệ xem như hài tử của mình mà dốc lòng nuôi nấng.

"Ngu Lâm!" Ngu Đường nhìn động tác của đệ đệ, nhất thời đen mặt, một chiêu tóm chặt cổ tay nó, đem gia hoả cứng đờ người túm lấy, ném lên giường nhỏ.

Cho bảo mẫu chăm sóc Ngu Lâm ra ngoài trước, Ngu Đường mặt không đổi sắc ngồi bên giường, nhìn chằm chằm đệ đệ.

Ngu Lâm lộn một vòng trên giường, cấp tốc chui vào chăn, nói: "Ca ca ngủ ngon." Rồi đóng chặt mắt lại.

"Giã bộ, tiếp tục giả bộ," Ngu Đường cười lạnh một tiếng, đưa tay túm chặt cái tai chiều phồng của đệ đệ.

"Oa..." Ngu Lâm bị ca ca nhéo đau, ngoác miệng khóc rống.

Tổng Tiêu nhìn nhìn Ngu Lâm, cảm thấy có gì đó không đúng, sau mới phát hiện nó chỉ gào khan không có nước mắt, một bên khóc một bên còn len lén liếc mắt nhìn y. Mím môi khẽ cười, giải cứu lỗi tai đệ đệ: "Tiêu Lâm, sao ngươi cũng xem?"

Ngu Lâm khịt khịt mũi: "Nhìn đẹp."

"Ngươi thật sự tuyển bảy mươi hai phi tử sao? Trước đây ta dạy ngươi thế nào?" Tổng Tiêu trầm mặt xuống, trừng Ngu Lâm.

"Không có!" Ngu Lâm tròn tròn mắt, vì lấy số may mắn, hần cũng chỉ tuyển ba mươi sáu người mà thôi.

Khi còn bé Tổng Tiêu dạy hần, làm một đế vương, không thể đắm chìm trong nữ sắc, phải lấy quốc sự làm trọng. Hần thật sự chỉ là có chút hoa tâm mà thôi, tự cảm thấy bản thân không vì sắc đẹp mà hoạ quốc, tẩu tử ngàn vạn lần không thể tin mấy cái đã sử dụng đặt đó!

Cây ngay không sợ chết đứng phản bác xong, bạn nhỏ Ngu Lâm liền đóng băng tại chỗ.

Tổng Tiêu ý vị thâm trường nhìn hần, lôi kéo Ngu Đường về mặt "Ngươi chờ đó" rồi đi. Ngu Lâm chậm rãi chôn mặt vào gối, vừa thấy tẩu tử liền bại lộ, đã trắng se cát, cuộc sống sau này làm sao qua nổi đây?

Ngũ Đường từ lâu đã biết đệ đệ có ký ức, nhưng làm sao nó cũng không chịu thừa nhận, vẫn là hoàng hậu của hắn lợi hại, một câu đã đánh cho nó hiện ra nguyên hình.

"Tiểu Lân cũng có ký ức, tại sao lại như vậy?" Trở về phòng Ngũ Đường, lúc này Tống Tiêu mới cau mày suy nghĩ. Nếu như y với Ngũ Đường là vì bỏ qua tuổi thọ kiếp trước mà được sống lại, vậy đệ đệ và ám vệ phải giải thích như thế nào?

"Có lẽ Cẩm Lân biết." Ngũ Đường nheo mắt, đệ đệ là người sống lâu nhất trong số bọn họ, có thể cũng là người biết được nhiều nhất, nhưng không hiểu tại sao tiểu tử này vẫn luôn giả ngu, không chịu thừa nhận.

Ngũ Cẩm Lân cũng xuyên qua, điều này khiến Tống Tiêu rất vui vẻ, tắm rửa sạch sẽ cùng Ngũ Đường ngồi trên giường nói chuyện phiếm.

"Tình hình bên Mi thế nào?" Tống Tiêu lau khô tóc bò lên giường. Một năm qua, Ngũ Đường ở trên giường vẫn rất ôn nhu, không ép buộc y làm đến cùng, khiến Tống Tiêu chậm rãi buông lỏng cảnh giác.

"Không tốt lắm," Ngũ Đường dựa vào đầu giường đọc sách, thần sắc có chút nghiêm nghị. Bên Mi tình hình gia tộc rất phức tạp, khiến hắn có một loại ảo giác trở lại hoàng cung khi còn nhỏ, muốn đưa Tống Tiêu qua đó, hắn phải làm thật tốt chuẩn bị.

Nói rồi, Ngũ Đường giơ tay cầm điện thoại trên đầu giường, gọi điện sang phòng đệ đệ. Bảo mẫu bên đó nhận điện thoại, nói Nhị thiếu gia đã ngủ.

"Sáng mai không cho phép nó ra ngoài, ở phòng khách chờ tôi." Ngũ Đường nói một câu như vậy rồi cúp máy.

"Hắn không muốn thừa nhận, ngươi khổ bức hắn làm gì?" Tống Tiêu cười, khiến đế vương huy hoàng một đời về châu tổ tiên, đột nhiên biến thành tiểu anh nhi ở trước mặt ca ca mặc tả lót, đổi lại là ai cũng không muốn thừa nhận mình có ký ức.

Ngũ Đường giương mắt, không nói lời nào nhìn Tống Tiêu. Trầm mặc trong chốc lát, cầm sách trong tay nhét vào tay Tống Tiêu, Ngũ Đường chỉ vào một đoạn trong đó: "Đọc."

"Hừm?" Tống Tiêu chớp mắt mấy cái cúi đầu nhìn.

Quyển sách này y rất quen thuộc, chính là quyển , có điều là cuốn trong thư phòng Ngũ Đường tương đối dày, bên trong có vài nội dung chưa từng thấy trong sách đã xuất bản. Ngũ Đường bảo y đọc một đoạn văn, chính là đoạn độc thoại của Đoan Tuệ hoàng hậu trước khi tự sát.

"Thế nào? Muốn làm trái khế ước?" Ngũ Đường thả lỏng thân thể tựa vào đầu giường, mắt lạnh nhìn y, "Điều thứ 87, bên Giáp có quyền sai bên Ất đọc tấu chương, thư tịch, bên Ất không được phép cãi lời, còn phải đồng thời cung cấp dịch vụ xoa bóp."

có viết, thời điểm tốt nghiệp là cơ hội tốt nhất để thăng hoa tình cảm, có thể dựa vào đọc cái tiểu thuyết ngôn tình và vân vân, buộc người yêu đem lời yêu thương nói ra khỏi miệng.

Tống Tiêu giật giật khoé miệng, bắt đầu đọc: "Ta từ năm mười bảy tuổi sơ ngộ, liền ái mộ người, mỗi ngày lên triều đều phải liếc mắt nhìn người một cái, phần tâm này liền hăm sâu một phần, hiện tại, đã không thể tự kiềm chế. Gã cho người, là chuyện hạnh phúc nhất cả đời này của ta. Nhưng người cứ như vậy mà ra đi, sao người có thể như vậy... bỏ lại một mình ta..."

Tống Tiêu đọc mà mặt đỏ tới tận mang tai, lời nói thẳng thắn như vậy, sao y có thể nói ra khỏi miệng?

Ngũ Đường vui vẻ rung đùi, một bên nghe đến thỏa mãn, một bên trong lòng khổ sở, tiểu trạng nguyên của hắn, làm sao có khả năng mười bảy tuổi liền thích hắn? Thậm chí mãi đến khi bị hắn cưỡng thủ tiến cung, Tống Tiêu đối với hắn cũng chưa chắc có nhiều yêu thích.

"Cẩm Đường, chờ ta trên cầu Nại Hà, thượng cung Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, ta nhất định sẽ tìm được người, ta chưa từng nói cho người biết... Ta, ta thích người, rất thích rất thích người..." Tống Tiêu khép sách lại, khuôn mặt triệt để đỏ bừng.

Ngũ Đường nhìn y, chậm rãi giơ tay lấy lại sách, bật cười một tiếng: "Sách này viết thật vớ vẩn."

Tống Tiêu giương mắt nhìn hắn, rõ ràng đang cười nhưng trong mắt lại tràn ngập khổ sở, đột nhiên hiểu rõ nguyên nhân Ngũ Đường không nên ép đệ đệ mở miệng. Khẽ cười: "Phải, thật vớ vẩn, ta làm sao có thể bởi vì thích người mà cắt cổ."

"Đủ rồi!" Ngũ Đường quát bảo y ngưng lại, hắn đã biết đáp án này rất tàn nhẫn, trong lòng ngóng trông đệ đệ có thể cho hắn một đáp án khác, nhưng Tống Tiêu lại có tính muốn xé mở chân tướng máu chảy dầm dề này.

Tống Tiêu nhìn hắn, bản thân cũng rất khổ sở, nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng mà nói: "Người chết, ta không khổ sở chút nào... Dù sao ta cũng không có ý định sống tiếp."

Mắt Ngũ Đường đỏ lên, khổ sở trong mắt biến thành điên cuồng, nghe đến câu cuối cùng, đột nhiên ngất ra.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Ba mẹ vắng nhà nghĩa là có thể làm chuyện đáng xấu hổ."

Đệ đệ: "Chuyện đáng xấu hổ là chuyện gì?"

Ngư Đường: "Bất hoàng hậu đọc sách bày tỏ tình cảm với ta!"

Đệ đệ: (thấp nèn)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chân Thành.

Edit + Beta: Như Heo.

Ngươi chết ta cũng không có ý định sống tiếp... Sao ta có thể chỉ vì thích ngươi mà cắt cổ tự sát...

Ngư Đường ngơ ngác nhìn Tống Tiêu, hai câu nói này không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu hắn, như vậy ý tứ chính là: "Ta từ lâu đã không thích ngươi, ta yêu ngươi, yêu nhiều đến mức ngươi chết đi ta cũng không muốn sống tiếp."

Tại sao lại như vậy? Làm sao có thể?

Ngư Đường không dám tin kéo Tống Tiêu qua, đỡ lấy vai y, khàn giọng nói: "Quân Trúc, ngươi lặp lại lần nữa."

Tống Tiêu mím mím môi, cúi đầu giận dữ nói: "Ta chỉ nói một lần, ngươi nghe không được thì thôi."

Trong phòng lâm vào im lặng, an tĩnh một lúc lâu, Ngư Đường chặt chẽ ôm người vào trong ngực, tựa hồ muốn đem y khám sâu vào trong thân thể chính mình. Tất cả chuyện này diễn ra quá mức đột ngột, vốn cứ tưởng phải mất rất nhiều thời gian để khiến y yêu hắn, nhưng không nghĩ tới, hắn từ lâu đã chiếm được phần tình cảm này rồi.

"Được rồi, ngươi chỉ nói một lần vậy thì ta sẽ tin lần này, sau này ngươi có đổi ý nói cái khác ta cũng sẽ không tin," Ngư Đường giống như đứa trẻ được cho kẹo, ôm Tống Tiêu không ngừng lắc lư qua lại, "Quân Trúc, Quân Trúc..."

Tống Tiêu bị hắn ôm, nghe hắn ở bên tai một lần rồi lại một lần gọi tên mình, trong lòng không khỏi đau đớn khổ sở, cái tên đáng thương này, chẳng lẽ hắn cho rằng mình không yêu hắn? Cảnh Nguyên để anh mình cơ trí tại sao mỗi khi đụng phải chuyện bọn họ đều trở nên hồ đồ thành ra như vậy.

Chậm rãi đẩy hoàng thượng tâm hồn còn đang bay lơ lửng ra, Tống Tiêu thở dài, nhẹ nhàng ấn xuống trán hắn một nụ hôn: "Trước đây giữa chúng ta cách nhau quân thần chi lễ, gia quốc sơn hà, đôi khi lại quên mất chúng ta là phu thê cũng là quân thần."

Ngư Đường giương mắt, hoàng hậu của hắn đang giải thích với hắn, hành động xa cách giữ lễ trong lời nói năm đó không phải vì không thích hắn, mà là do hoàn cảnh ép buộc. Tầng giấy mỏng manh đột nhiên bị xuyên thủng, sự thật phơi bày ngay trước mắt, hoàng đế bề hạ sau khi suy nghĩ rõ ràng mới ý thức mình vừa nhận được một cái hôn môi của hoàng hậu, trên đầu nhất thời nổi lên bong bóng màu hồng phấn.

Tống Tiêu nhìn hoàng thượng trở nên ngốc nghếch, nhìn không được cong mắt cười, sớm biết nói ra những lời này sẽ khiến hắn vui vẻ như vậy, hai người đã không phải căng thẳng nhiều năm qua. Nghĩ tới đây, hai mắt Tống Tiêu không khỏi tối lại, nếu không phải vì sự thận trọng chết tiệt này, có lẽ đời trước Ngư Cẩm Đường sẽ không phải chết.

Tộc Hung Nô từ lâu đã không chịu quy phục, Ngư Cẩm Đường lúc trước nhất định phải tự mình chinh phạt ra là vì giận dữ với Tống Tiêu.

Ngày ấy, hai người lại vì chuyện trên giường mà lần thứ hai phát sinh xung đột, Tống Tiêu nói sao cũng không chịu cho hắn làm đến cùng, thậm chí còn bởi vì chuyện này mà trở mặt với hắn.

"Ta không muốn..." Hoàng hậu quần áo xộc xệch đẩy hoàng thượng ra, lui vào góc giường.

Ngư Cẩm Đường đang lúc cao hứng, nỗ lực đem người dỗ lại, nhưng có dụ dỗ thế nào cũng vô ích, vì vậy không khỏi có chút tức giận: "Trẫm vì ngươi mà phi tần cũng đều không tuyển, vậy mà ngươi còn không chịu hảo hảo thị tẩm, ngươi tưởng trẫm là thánh nhân chắc?"

Tống Tiêu cũng giận, người này chỉ lo thỏa mãn chính mình, từ trước tới giờ không hề để ý sống chết của y: "Ai không cho phép ngươi nạp phi, hoàng thượng muốn mỹ nhân ba ngàn, thần cũng sẽ không nói một chữ 'Không!'"

Ngư Đường đỏ mặt, bàn tay xiết chặt đến nỗi tiếng khớp xương vang lên răng rắc. Hắn cường thủ Tống Tiêu vào cung, cái gì cũng đều theo ý y, nguyên tưởng rằng dù là tảng đá cũng sẽ có lúc bị ủ ấm, nhưng không may người nọ lại là một phiến trúc, ủ cũng không ấm, chỉ có thể đâm thật sâu vào da thịt của hắn, rút không ra liền vô cùng đau đớn.

Tiếp tục ở đây nữa hấn sợ sẽ làm ra chuyện khiến sau này hối hận, Ngu Cẩm Đường đứng dậy, phủ thêm long bào, trong đêm giá rét rời khỏi Phượng Nghi cung. Ngày hôm sau bèn tuyên bố muốn đi Mạc Bắc ngự giá thân chinh.

"Vậy tại sao ngươi không chịu hảo hảo thị tẩm?" Ngu Đường vừa nói, vừa bắt đầu cởi nút buộc áo ngủ Tống Tiêu. Nếu hai bên tình nguyện, tại sao không chịu cho hấn đụng chạm, hấn thú bà xã về nhà không phải để đặt trên bàn, mà là muốn đặt trên giường thân thiết.

"Bởi vì... A..." Một cái hôn nóng rực rơi xuống cần cổ, Tống Tiêu hừ một tiếng, còn chưa mở miệng đã cảm giác được một cánh tay thon dài chui vào trong quần ngủ, lần tới vị trí nguy hiểm, nhin không được run lên, phản xạ có điều kiện đẩy Ngu Đường ra.

Ngu Đường bị đẩy ngã ngửa, hai tay chống đỡ phía sau, nhú mày nhìn y, lúc này đã hiểu rõ tâm ý đối phương, tuy không còn cảm giác đau lòng như trước, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút bị thương. Ngu Đường đến gần, đẩy ngã Tống Tiêu, nắm cằm y, lần này hấn phải biết đáp án cho bằng được: "Tại sao?"

Nếu không phải không yêu, vì sao vẫn muốn né tránh?

"Bởi vì..." Tống Tiêu chu môi, lời này thật sự rất khó mở miệng, thế nhưng nếu không nói ra, hai người bọn họ sẽ trở lại tình trạng như trước đây, huống hồ đã qua một đời, vấn đề này trước sau gì cũng phải giải quyết, chỉ có thể tận lực thôi miên bản thân không cần phải xấu hổ, "Bởi vì... rất đau..."

"Đau?" Ngu Đường tròn tròn mắt, hấn nguyên tưởng vì phải phủ phục hầu hạ dưới thân người khác khiến Tống Tiêu cảm thấy khuất nhục, thế nào cũng không nghĩ tới là vì lý do này, "Vì sao ngươi chưa bao giờ nói cho ta biết?"

Bởi vì da mặt Tống Tiêu mỏng, thời điểm thân thiết không cho hấn đốt đèn, hấn từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy rõ biểu tình của người dưới thân. Hơn nữa Tống Tiêu lại ít khi lên tiếng, thân thể thỉnh thoảng run rẩy làm hấn còn tưởng rằng đối phương cũng cảm thấy vui thích, còn vì vậy mà càng ra sức...

"Cung nữ giáo dẫn nói nam tử thừa nhận vốn phải chịu đau đớn, ta nghĩ nhin một chút sẽ qua, nhưng... nhưng ngươi mỗi lần đều rất lâu... Ta... ta chịu không nổi." Lời này nói ra, Tống Tiêu không khỏi cảm thấy vô cùng lúng túng, nghiêng đầu đem mặt chôn vào gối đầu, từ cổ hồng đến tận ngón chân.

Ngu Đường lần này triệt để bối rối, chỉ biết ngây ngốc chống trên người Tống Tiêu một lúc lâu, lúc sau mới hồi phục tinh thần, vừa buồn cười lại vừa đau lòng, nhẹ nhàng hôn lên khoé môi y, thờ dãi: "Đồ ngốc, đau thì phải nói ta biết, nếu không ta còn tưởng rằng ngươi cũng... haizz..."

Ngu Đường ngồi dậy, day day huyết thái dương, hiện tại hấn không biết nên khóc hay nên cười, xoay người lấy trong tủ đầu giường ra một chai nhựa nhỏ tinh xảo, quay lại nằm úp xấp trên người Tống Tiêu: "Trước đây là ta không tốt, chỉ lo bản thân thoải mái, mà không biết ngươi..."

Tống Tiêu nghe không lọt những lời trắng trợn như vậy, nỗ lực đẩy hấn ra.

"Ngươi xem, đây là cái gì?" Ngu Đường cầm cái chai nhỏ nhét vào tay Tống Tiêu. Xã hội hiện đại cái gì cũng có, trong thân thể thiếu niên này của hấn chứa đựng tâm hồn một người đàn ông ba mươi tuổi, đương nhiên không chịu nổi những ngày tháng thanh tâm quả dục, từ lâu đã xem một số phim ảnh, còn từ đó mà học được không ít kỹ xảo.

Tống Tiêu nhìn chiếc bình nhỏ trong tay, bên trên toàn là chữ tiếng Anh, cho dù không nhìn chữ, y đại khái cũng đoán ra được là cái gì, đơn giản là giống thuốc mỡ trước đây bọn họ hay dùng.

"Chúng ta thử một lần, có được không, ta sẽ đến từ từ, đau ngươi liền nói cho ta biết," Ngu Đường ôm Tống Tiêu nhỏ giọng dụ dỗ, "Nam tử kết hợp, không phải là một bên chịu thiệt một bên hưởng thụ, phải là hai người đều vui thích mới đúng, chúng ta muốn sống cùng nhau cả đời, ngươi cũng không thể bắt ta ăn canh không ăn thịt chứ?"

Lúc nghỉ đông, Tống Tiêu cũng bị Ngu Đường lén lút kéo đi xem hai bộ phim, bên trong cũng là hai người người đàn ông, bên thừa nhận kia tựa hồ cũng không phải là thống khổ lắm, y cũng từ từ ý thức được, có lẽ cung nữ giáo dẫn đã nói sai.

Nhin lọ gel bôi trơn, lại nhìn ánh mắt tràn ngập ôn nhu của Ngu Đường, Tống Tiêu mím mím môi, gạt đầu một cái khế đến nỗi khó mà nhìn thấy được.

Ngu Đường nhỏ giọng hoan hô một tiếng, lập tức hôn lên môi Tống Tiêu.

Ôn nhu đụng chạm, tình tế liếm láp, sau đó chậm rãi thăm dò, trần trọc đè ép, Ngu Đường một bên hôn, một bên cởi nút buộc áo ngủ Tống Tiêu.

Vừa rồi mở ra mấy cái, lần này liền triệt để mở rộng ra. Bàn tay mang theo vết chai dọc theo đường eo duyên dáng một đường lần xuống.

"A..." Eo Tống Tiêu là chỗ mẫn cảm nhất, nhin không được khẽ rên thành tiếng.

Ngu Đường buông tha cánh môi mềm mại, chống người lên nhìn y. Đèn trong phòng rất sáng, cảnh đẹp trước mắt vừa nhìn một cái là thấy rõ mồn một, áo ngủ tơ lụa màu lam nhạt bị kéo xuống tận khuỷu tay, lộ ra lồng ngực trắng nõn.

Thân thể Tống Tiêu trải qua hai năm rèn luyện đã không còn tái nhợt vô lực như xưa, trên người đã có chút cơ thịt rắn chắc, bởi vì vừa được xoa nắn mà nổi lên màu hồng nhạt khoẻ khoắn, thoạt nhìn giống như con tôm luộc, đặc biệt mỹ vị.

Một đôi mắt xinh đẹp, bởi vì nụ hôn mãnh liệt vừa rồi mà có chút mơ màng, ngơ ngác nhìn hấn. Ngu Đường chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, cúi người, ở

trên xương quai xanh xinh đẹp cắn một cái, thuận đường liếm xuống, ngậm vào một điểm hồng nhạt nhô ra.

"Um..." Thân thể Tống Tiêu nhìn không được run lên một cái, chỗ đó cực kỳ nhạy cảm, bị môi lưỡi ấm nóng ngậm lấy, trêu đùa, một trận khoái cảm tê dại từ ngực bùng nổ, truyền khắp toàn thân, cuối cùng hội tụ xuống bụng dưới.

Trong phòng mờ đèn, Tống Tiêu nhìn hoàng đế bệ hạ vùi đầu trước ngực hắn, một bên liếm láp, một bên giương mắt nhìn y, trong mắt mang theo ý cười, khiến y nhìn không được run rẩy. Cảm giác này quá mức mãnh liệt, Tống Tiêu uốn éo người, muốn né tránh.

Người đã áp dưới thân, hiển nhiên sẽ không có ý định buông tha, Ngu Đường không chỉ gia tăng cường độ mút vào, còn vươn tay, bắt lấy một bộ vị khác.

Tống Tiêu nhìn không được rên rỉ thành tiếng, thân thể cũng nổi lên phản ứng.

Ngu Đường giờ tay, cách quần ngũ vuốt ve Tiểu Tiêu Tiêu đã ngừng đầu, vài vóc mềm mại không những không hề giảm bớt xúc cảm, ngược lại còn tăng thêm gấp bội.

Những chiêu này là do Ngu Đường học được trong phim ảnh, trước kia tranh sách trong cung cũng không được cận kề được như vậy, giúp bọn hắn gia tăng được không ít tình thú.

Ngu Đường đời này như trước kiên trì luyện võ, chỉ cần ở nhà có thời gian sẽ cùng ám vệ luyện võ, bởi vậy trên tay có một tàn vết chai mỏng. Đang bị bàn tay thô ráp bao bọc, Tống Tiêu không khỏi kêu lên thành tiếng, giờ tay ôm cổ Ngu Đường, hai người lần nữa bắt đầu môi lưỡi giao triền.

Thân thể càng ngày càng nóng, Tống Tiêu thở hổn hển, quần ngũ không biết đã biến mất từ khi nào, hai chân bị Ngu Đường tách ra gác trên vai.

Ngu Đường nhìn địa phương chưa từng được khai khẩn qua, nếp gấp màu hồng nhạt chặt chẽ co rút, đặc biệt dụ người. Nuốt một ngụm nước bọt, bóp chút gel bôi trơn ra lòng bàn tay, chậm rãi xoa nắn xung quanh.

Xúc cảm lạnh lạnh khiến Tống Tiêu ý loạn tình mê thoáng hoàn hồn, còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, một ngón tay đã lần vào.

"A..." Tống Tiêu cau mày, có chút sợ hãi mà co rút lại, lại bị Ngu Đường bắt trở về, ngón tay đi vào càng sâu.

"Đừng sợ, ta sẽ đến chậm." Ngu Đường hạ giọng dụ dỗ, cuốn lỗ lai y vào miệng mút cắn, một bên động viên thăm dò, cảm giác được nơi đó đã thích ứng, bèn thêm một ngón tay.

Thử tìm kiếm điểm kia trong truyền thuyết, Ngu Đường bên trong tìm tòi, đưa đẩy, kèm theo tiếng hô hấp đè nén của Tống Tiêu. Tiếng hô hấp ảm đạm, nỗ lực kiềm chế tiếng rên rỉ đó càng khiến Ngu Đường thêm hưng phấn, sắp không khống chế được chính mình.

Chờ đến lúc Tống Tiêu có thể tiếp nhận được ba ngón tay, lúc này Ngu Đường mới nâng bờ mông mượt mà kia lên, hít sâu một hơi: "Bảo bối, ta đi vào, đau liền gọi ta có biết không?"

Tống Tiêu nhìn thoáng qua long căn bên dưới, thân thể không biết vì sợ hay vì hưng phấn mà khẽ run lên, còn chưa đợi y chuẩn bị sẵn sàng, người kia đã nôn nóng động thân đi vào.

"A-----" Tống Tiêu phát ra một tiếng kêu đau ngăn ngừa, liền kêu không được nữa, thân thể nhìn không được cong lên, ra một đầu mồ hôi lạnh.

Ngu Đường cũng không dễ chịu, cúi người khẽ hôn lên cằm cổ đã nổi gân xanh của Tống Tiêu: "Ta không động, bảo bối, thả lỏng, đừng sợ..."

Đặc biệt thời điểm thân mật, Ngu Đường sẽ gọi y bằng cái xưng hô đáng xấu hổ này, bình thường Tống Tiêu sẽ rất lúng túng, nhưng giờ khắc này lại thấy như được động viên. Hết sức làm cho bản thân thanh tỉnh lại, thỉnh ứng trong chốc lát, chờ đau đớn ban đầu qua đi, Tống Tiêu giương mắt, nhìn Ngu Đường đầu đầy mồ hôi, không khỏi đau lòng: "Người... người động đi... A..."

Nói còn chưa dứt lời, Ngu Đường tựa hồ nghe được lệnh đại xá lập tức đưa đẩy.

Đau, vẫn là rất đau, Tống Tiêu cắn chặt môi dưới, chặt chẽ nhủ mảy.

"Đừng cắn." Ngu Đường chú ý thấy y cắn môi, giờ tay mở miệng y ra, đồng thời thả chậm tốc độ.

"A... Um..." Tống Tiêu không có thứ gì để cắn, chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ đứt quãng, hai tay xiết chặt ga trải giường. Quả nhiên, chuyện này, một một vụn vặt cũng đau. Cũng may hiện tại gel bôi trơn tương đối tốt, không quá khó chịu như trước đây, có lẽ y có thể chống đỡ được lâu hơn một chút.

Tống Tiêu nhắm mắt lại, làm tốt chuẩn bị chịu đựng một buổi tối. Long căn kia cứng rắn như sắt, ở trong thân thể chậm rãi đưa đẩy, mỗi một lần đâm xuống đều mang đến đau đớn, không những vậy còn có ý thay đổi góc độ, cảm giác này càng khiến Tống Tiêu khó lòng mà nhịn được.

Đột nhiên, một điểm nào đó trong thân thể bị đụng đến, Tống Tiêu đột nhiên mở choàng mắt, tiếng rên rỉ đau đớn trong miệng cũng dần dần biến điệu: "Ư... a..."

Ngu Đường ngừng đầu nhìn y, một giọt mồ hôi như hạt châu từ đuôi lông mày trượt xuống cằm, lộ ra một cái tươi cười ý vị thâm trường: "Nơi này?" Sau đó, liền có ý đồ xấu xa mà chuyên tiến công vào cùng một điểm.

"Nơi... Nơi đó... A..." Tê đại kỳ dị từ chỗ đó bùng nổ, một đường chạy dọc theo sống lưng, Tổng Tiêu cả người mềm nhũn.

Ngu Đường thấy vẻ mặt của y không còn thống khổ như trước, âm thanh cũng trở nên ngọt ngào mê người, liền bắt lấy thắt lưng Tổng Tiêu, bắt đầu một cuộc đại tiến công.

Tổng Tiêu chỉ cảm thấy bản thân đang nằm trên một chiếc thuyền, cơ thể chập chờn lên xuống theo từng đợt sóng, động tác mạnh càng ngày càng mang đến khoái cảm mãnh liệt, ngay tại lúc y cảm thấy bản thân sắp đạt đến đỉnh điểm, người bên trên lại tiếp tục gia tăng tốc độ.

"A... Ta không được... A... Hoàng thượng..." Trận chinh phạt này kéo dài cực lâu, Tổng Tiêu rốt cục không chịu nổi mở miệng, cũng không biết mình đang nói cái gì, trước mắt một mảnh trắng sáng chợt lóe, đạt tới đỉnh điểm.

Thế nhưng, người bên trên lại không có ý định dừng lại, xóc người Tổng Tiêu lên, để y ngồi trong lòng hân, nơi hai người người kết hợp nhất thời càng trở nên khẩn khít.

"A... Ta không muốn nữa... A..." Tổng Tiêu bị bức ép đến mức chảy ra nước mắt sinh lý, nhưng đại ác ma nhốt y lại không có ý định buông tha, ngược lại còn liên tục va chạm hồi lâu, sau đó đột ngột đem người ấn ngã, đồng thời một dòng nhiệt lưu bùng nổ tung toé trong thân thể Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu bị hơi nóng bao bọc, hai chân không ngừng được run rẩy.

Ngu Đường chôn mặt vào hõm cổ Tổng Tiêu, hít sâu một hơi.

Sáng hôm sau, Ngu Đường từ trong thoả mãn tỉnh dậy, trong lòng ôm hoàng hậu non mềm, nhìn thế nào cũng thấy anh tuấn đáng yêu, trên đầu nhịn không được lại nổi lên bong bóng màu hồng phấn.

=====

Tiểu kịch trường:

Sử quan: "Cảnh Nguyên đế phiền não vì việc ngự giá thân chinh."

Dã sử: "Cảnh Nguyên đế phiền não vì đám loạn thần tặc tử."

Bách tính: "Cảnh Nguyên đế phiền não vì việc công văn chần chốc."

Chim nhỏ: "Vây chân tướng lịch sử rốt cục là cái nào?"

Đệ đệ: (￣_￣) "Phiền não vì chuyện giường chiếu không hài hoà."

[Heo: Đạo này tui bắt đầu đi làm thêm rồi mấy bạn ạ, đáng lý ra tính đăng hôm t7 tuần trước rồi đó, mà cái mắc đi làm nên nay mới đăng được, thông cảm nha, t7 này ai rảnh lên Metro Hiệp Phú tui phát sữa chua cho uống thử miễn phí ngập mặt luôn nè ^^]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chán Ngán.

Edit + Beta: Như Heo.

Liếc mắt nhìn thời gian, hiện tại đã là mười giờ sáng, mặt trời xuyên qua rèm cửa màu lam nhạt chiếu vào khiến toàn bộ căn phòng trở nên thật ấm áp. Tổng Tiêu bị vây trong lòng ngực Ngu Đường, ánh nắng chiếu lên đầu tóc xù mềm mại của y, một đoạn cẳng cổ lộ ra dưới ánh nắng, bên trên còn có vài vết hôn ngân màu hồng nhạt.

Ngu Đường đắc ý ngấm ngứa, lại gần hôn lên khuôn mặt trắng trắng mềm mềm kia một cái, nhịn không được lại đưa tay sờ soạng thân thể trơn mịn trong lòng.

Tối qua khi kết thúc đã rất khuya, Tổng Tiêu mệt đến nỗi một ngón tay cũng không muốn động. Ngu Đường tinh thần phấn khởi đã ôm y cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, tự tay thay bộ ga trải giường mới, lúc này mới ôm hoàng hậu không mở mắt nổi chìm vào giấc ngủ. Vậy nên hiện tại trên người Tổng Tiêu vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.

"Ưm..." Tổng Tiêu trong mơ cảm thấy có một cái xúc tu khổng lồ đang cuốn lấy mình, xúc tu thô ráp một đường từ cổ cọ đến bên hông, cuốn y lại, rồi từ bên hông bò xuống mông, lưu manh mà chen vào chính giữa khe mông. Bị con "ác mộng" làm cho tỉnh giấc, Tổng Tiêu cau mày mở mắt ra, lập tức đối diện với nụ cười ngu ngốc của hoàng đế bệ hạ.

Tối qua tuy rằng khỏi đầu có chút gian nan, nhưng sau đó Tống Tiêu không thể không thừa nhận, bản thân đã rất hưởng thụ. Sống hai đời, lần đầu tiên biết lưỡng tình tương duyệt tương hợp lại có thể tuyệt vời như vậy, cũng không trách hoàng thượng cười ngu đến vậy.

"Có đau không?" Ngu Đường nhẹ nhàng vuốt ve chỗ nào đó đã bị sử dụng quá độ, nhẹ giọng hỏi.

"Ừ..." Tống Tiêu hàm hồ đáp một tiếng, vui đầu vào chăn, nhắm mắt lại còn muốn tiếp tục ngủ.

Ngu Đường thấy y còn buồn ngủ, biết đêm qua y đã rất mệt mỏi vì vậy không quấy rầy y nữa, ôm người vào lòng, chờ hô hấp của y đều đều, lúc này mới đứng dậy, chỉnh nhiệt độ điều hoà cao lên một chút, vào phòng tắm rửa mặt thay quần áo, quay người ra khỏi phòng.

Ba mẹ không ở nhà, mọi mọi thức dậy từ sớm đang ở trong phòng khách nhỏ chơi đàn dương cầm, tiếng đàn du dương vang vọng trong phòng khách.

"Đại thiếu gia, bây giờ ăn điểm tâm chưa?" Quản gia thấy Ngu Đường xuống lầu, liền cười hỏi.

"Chuẩn bị phần hai người, bung lên phòng của tôi," Ngu Đường nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu. "Làm chút đồ thanh đạm dễ tiêu hoá."

"Dạ." Quản gia mỉm cười đi vào nhà bếp.

Ngu Đường bung chén trà nóng, nhấp một ngụm, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng đệ đệ, hỏi mới biết tên kia còn đang nằm trong phòng ngủ nướng. Đặt chén trà xuống, quay người lên lầu, rẽ vào phòng ngủ của đệ đệ.

Phòng của Ngu Lâm được bày trí theo phong cách hải dương, chiếc giường trẻ em hình dáng bọt biển, bên trên đùn lên một khối nho nhỏ, không nhìn thấy mặt đệ đệ, chỉ có mấy sợi tóc le que từ khe hở chiếc chăn lộ ra.

Ngu Đường đường đi qua, cảm chân xúc lên một cái, lập tức lộ ra người trong chăn, tên kia chẳng màng ngủ đến trời đất mặt mũi.

Đệ đệ trong mơ màng cảm thấy hơi lạnh bèn giơ tay quờ quạng mấy cái nhưng vẫn chưa bắt được chăn, bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, lập tức mở choàng mắt ra, giật mình bật dậy, đồng thời thân thể bày ra tư thế phòng bị, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía người bên giường, Ngu Đường hí mắt, đây không phải ánh mắt mà một đứa trẻ ba tuổi nên có.

Sau khi nhìn rõ người bên giường, anh bạn nhỏ Ngu Lâm lúc này mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra, cười gượng hai tiếng, che chim nhỏ lộ ra của mình. "Chào... chào buổi sáng, ca."

"Bây giờ là mấy giờ rồi, còn chưa chịu thức dậy vào triều?" Ngu Đường đại mã kim đao ngồi xuống mép giường.

Ngu Lâm lui vào góc giường, giãy giụa giữa việc tiếp tục giả ngu và thành thật một khắc, cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn, tranh thủ để còn được khoan hồng: "Còn không phải vì ca còn ở đây, cản gì ta... Ai ai, đừng néo lỗ tai!"

Ngu Đường không nói một lời nhìn đệ đệ, tiểu tử này diễn kịch thật giỏi, ba năm không để lọt một khe hở, nếu không phải hắn hoài nghi từ lâu để tâm quan sát, sợ là căn bản không nhìn ra được.

Tai chiều phong rất lớn, néo rất thuận tay, Ngu Lâm một bên giải cứu lỗ tai của mình, một bên giương mắt lên lên quan sát sắc mặt Ngu Đường, không dám nhìn hắn lâu, nhắm mắt lại nói một hơi: "Ngươi chết tàu tử tiền muốn cắt cổ, lúc đó ta kịp thời vọt vào ngăn cản hắn, còn cho hắn xem chiếu thư, ai ngờ hắn giết Trường Hiếu Nhân xong thì tự sát, trời đất chứng giám, hoàng tẩu đối với hoàng huynh là một lòng say mê, một khắc cũng không thể không có hoàng huynh, đệ đệ có lỗi, không bảo vệ được tàu tử, chỉ có thể đem hai người hợp táng lấy công chuộc tội!"

Ngu Lâm nói xong, mở trừng mắt nhìn Ngu Đường, lần thứ hai cảm thấy mình cây ngay không sợ chết đứng. Nhớ năm đó hắn mới mười lăm tuổi, ca ca tàu tử đều chết hết, lưu lại một đám năng thần cường tướng lúc nào cũng như hổ rình mồi, nếu không phải hắn anh minh thần võ (=.=), thù đoạn trác tuyệt, làm sao có được Cảnh Hoảng Thịnh Thế lưu truyền sử sách đến tận ngày nay?

"Hừ." Ngu Đường đứng là đến tìm đệ đệ để xác nhận, biết được Tống Tiêu đúng là sau khi xem xong chiếu thư mới tự sát, đặc ý hừ một tiếng, buông lỗ tai đệ đệ ra, "Tạm thời tha cho ngươi, sau này ta lại tính sổ tiếp."

Ngu Lâm ôm lỗ tai xoa xoa, tò mò đi chân trần xuống giường, ló đầu qua khe cửa quan sát huynh trưởng đi làm cái gì. Đúng như dự đoán, Ngu Đường mới vừa rồi còn bá khí trác tuyệt bắt nạt đệ đệ đón lấy điểm tâm từ nữ giúp việc đưa lên, trên đầu nổi lên bong bóng màu hồng phấn mở cửa tiến vào phòng, mơ hồ còn nghe được mấy tiếng "Dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp."

Chà chà cái mộng đã nổi lên một tầng da gà, Ngu Lâm chạy ù về giường chui vào chăn, xem ra hai người kia đã không còn vấn đề gì rồi, có Tống Tiêu ở đây, bản thân hắn đã có thể bình an lớn lên rồi... nhỉ?

Thân tâm đều hoà làm một, giữa hai người đã không có gì ngăn cách, dính nhau không rời mà ở lại nhà Ngu Đường chơi một tuần lễ.

Ngu Miêu ngồi trên xích đu, cùng đệ đệ mỗi người ôm một ly kem, yên lặng nhìn hai người đối diện. Đại ca nhà mình thật ấu trĩ, rõ ràng bản thân cũng có lại muốn đi ăn đồ trong tay Tống Tiêu.

"Tình cảm của hai người họ thật tốt." Ngu Miêu nhỏ giọng thì thầm bên tai đệ đệ.

Ngu Lân bởi vì tuổi còn nhỏ, quản gia chỉ cho hắn một ly nhỏ, căn bản ăn không đủ, liếc mắt nhìn hai người đối diện một cái, cảm thấy có chút đau mắt, liền dứt khoát dời mắt, đưa muỗng với vào ly của tỷ tỷ múc một muỗng lớn: "Tình cảm hai ta cũng rất tốt."

Một tuần sau, ba mẹ Ngu đã về, Tống Tiêu sợ hai người nhìn ra cái gì cho nên lễ phép cáo từ.

Tống Tiêu thi đậu trạng nguyên, có rất nhiều toà soạn muốn phỏng vấn y, còn có người muốn mời y làm người phát ngôn quảng cáo.

"Xin chào, cậu có phải là Tống Tiêu không? Tôi đây là công ty nước giải khát, chỉ cần cậu chụp hình quảng cáo cho nước giải khát chúng tôi, chúng tôi sẽ tài trợ tiền học phí bốn năm cho cậu..."

"Đây là trung tâm luyện thi Trạng Nguyên, chúng tôi muốn mời cậu quảng cáo cho trung tâm chúng tôi, giá tiền dựa trên cát xê minh tinh hạng ba..."

"Tôi là ngày báo A thị, muốn làm một cuộc phỏng vấn riêng với cậu."

...

Điện thoại như vậy ngày nào cũng có, di Trần đã rút ra được kinh nghiệm, mỗi lần như vậy đều dứt khoát trả lời: "Nhà chúng tôi không thiếu tiền." rồi cúp máy, có điều ngày báo này có vẻ hơi khó chơi.

Ngày báo A thị không phải báo giải trí mà là báo chí nhà nước. Vị phóng viên phụ trách việc phỏng vấn riêng này tựa hồ đã quen việc mọi người đều chừa mặt mũi cho hắn, đột nhiên gặp phải người từ chối khiến hắn không khỏi không kịp thích ứng.

"Cô là báo mẫu nhà này phải không? Báo ba cậu ta hoặc đích thân cậu ta nhận điện thoại, việc này cô không làm chủ được." Phóng viên tiên sinh bên kia có vẻ rất kiên quyết.

Di Trần không khỏi không vui: "Tiên sinh đã dặn không tiếp bất kỳ phỏng vấn truyền thông nào."

"Nhưng chúng tôi là ngày báo quốc gia, cô phải hiểu, phỏng vấn trạng nguyên Khoa học - Tự nhiên đã hoàn thành, chúng tôi đang chờ để gửi bản thảo đi, hi vọng bạn học Tống phối hợp một chút." Phóng viên ngày báo nói như thể đây là chuyện đương nhiên.

Tống Tiêu ngồi ở một bên, nghe được âm thanh trong điện thoại, ra hiệu di Trần đưa điện thoại cho y.

Di Trần có chút không muốn, những phóng viên này ầy à, người trong cuộc không lên tiếng thì thôi, nhưng lúc nói chuyện có gì đắc tội bọn họ thì không biết sẽ bị viết thành cái dạng gì.

Tống Tiêu cười, lấy điện thoại tới: "Chào ngài, tôi là Tống Tiêu."

"A, bạn học Tống, tìm cậu thật không dễ dàng." Phóng viên bên kia thở phào nhẹ nhõm, "Chúng tôi muốn làm một cuộc phỏng vấn riêng với cậu, hôm nay cậu có rảnh không? Tôi ghé thăm nhà cậu một chút."

"Không có thời gian," Tống Tiêu nghiêm trang nói.

Phóng viên bên kia suyt chút nữa mắc nghen: "VẬU cậu lúc nào thì rảnh, tôi tới..."

"Gần đây đều không có thời gian," Tống Tiêu xem thư thông báo trúng tuyển của đại học Đé Đô trong tay, "Phóng viên tiên sinh, trong pháp luật nước ta không có bất kỳ một quy định nào bắt tôi phải phối hợp công tác với ngày báo các ngài cả."

Nói xong lời này, Tống Tiêu liền trực tiếp cúp điện thoại.

Trạng nguyên đại học, so với trạng nguyên Đại Ngu năm đó căn bản không cùng một cấp bậc, theo như Tống Tiêu thì đây cùng lắm chỉ được xem là giải Nguyên, không có gì đáng để khoác lác.

Ngày hôm sau, ngày báo A thị phát hành bài phỏng vấn riêng của trạng nguyên Khoa học - Tự nhiên, trắng trợn thổi phồng tài năng hiếm thấy của vị trạng nguyên này, liên quan tới Tống Tiêu chỉ viết một câu ở cuối bài, "Vô cùng đáng tiếc, trạng nguyên Tống Tiêu ban Khoa học - Xã hội không đồng ý nhận bài phỏng vấn."

Cho nên, thông tin thật về trạng nguyên Khoa học - Xã hội thành phố A vẫn là một bí mật.

Đào mắt đã đến tháng chín khai giảng, Ngu Đường đã sang Mi, Tống Tiêu trước tiên phải đến đại học Đé Đô báo danh.

Hạng mục hợp tác quản lý trường học của đại học Đé Đô và Harvard vừa mới triển khai năm thứ hai, có một số mặt còn chưa hoàn chỉnh, nhưng chất lượng giáo dục và quy trình chủ yếu vẫn có thể đảm bảo. Hạng mục này được đại học Harvard đồng thời triển khai ở rất nhiều quốc gia, trường học có chương trình học dành riêng cho các học sinh hợp tác quản lý, không đồng bộ thời gian nhập học với Ngu Đường.

Đại học Đé Đô có lịch sử giáo dục trăm năm, bối cảnh sân trường vẫn còn mang hơi hướng cổ xưa. Tống Tử Thành đưa con trai đến trước cổng đại học để đô, vô cùng phấn chấn lôi kéo con trai chụp chung mấy bức ảnh, đăng lên trang mạng xã hội Weibo vừa mới lưu hành gần đây.

Tống Tử Thành V: "Con trai lên đại học." (ảnh đính kèm)

Weibo vừa mới lưu hành gần đây cho nên vẫn chưa có nhiều người chơi, theo dõi Tống Tử Thành đa số đều là người trong giới. Tuy Weibo còn chưa được phổ biến trong nước, nhưng công ty hợp tác quốc tế đều biết các trang mạng xã hội ở nước ngoài vô cùng được ưa chuộng, nghệ sĩ trong nước từ lâu đã đăng ký cho mình một tài khoản Weibo.

Bài đăng vừa được phát ra, lập tức có vài nghệ sĩ vào bình luận.

Mộ Sa V: "Tiêu Tiêu của chúng tôi thực sự rất xứng với đại học Đế Đô."

Lý Mỹ Nghi V: "Rõ ràng là Tiêu Tiêu nhà chúng tôi."

David - Vĩ ca: "Lâu trên nói rất đúng, lâu trên uy vũ."

Tiểu Bá Dâng: "Tiêu Tiêu của chúng ta đã lớn rồi."

Tống Tử Thành nhìn chằm chằm ba chữ "Tiểu Bá Dâng" kia hồi lâu, mở trang cá nhân của người đó ra xem, bên trong chỉ có vền vền mấy bài đăng, còn lại đều là tiếng Anh, yên lặng đưa người này vào danh sách hạn chế.

Đại học Đế Đô đưa học sinh trong chương trình hợp tác quản lý vào cùng một lớp, trước tiên phải kiểm tra trình độ tiếng Anh của bọn họ, chỉ có người thông qua bài kiểm tra mới có thể tiếp tục sang Mỹ, không thông qua thì sẽ phải ở lại trường đồng thời sẽ bị chuyển thẳng sang học viện phổ thông.

Thành viên trong lớp căn bản đều là trạng nguyên khắp nơi trên toàn quốc, một người so với một người càng kiêu căng tự mãn hơn, cũng không thèm chào hỏi lẫn nhau, thi xong lập tức ra khỏi phòng thi, chờ thông báo thành tích.

Tiếng Anh của Tống Tiêu không có vấn đề, thuận lợi thông qua bài kiểm tra, đợi ở đại học Đế Đô một tháng sau đó liền chính thức lên đường sang Mỹ.

Tiểu kịch trường:

Đệ đệ: "Ta... ta, ta thắng thắng."

Ngư Đường: "Thắng thắng sẽ bị nghiêm trị."

Đệ đệ: "Vậy ta không nói nữa."

Ngư Đường: "Chống cự giết không tha."

Đệ đệ: "Tẩu tử, cứu mạng."

Tiêu Tiêu: "Ca ca người nói rất đúng nha."

Đệ đệ: QAQ "Biết vậy đã không để hai người làm hoà rồi mới nói ra."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nước Mỹ.

Edit + Beta: Như Heo.

Con trai xuất ngoại, làm ba mẹ đương nhiên không thể yên lòng, Tống Tử Thành như một lão già sắp gả khuê nữ, lôi kéo con trai nói liên miên căn nhà, nào là không được học cái xấu nha, nào là không được tùy tiện cho người lạ số điện thoại nha, nào là không được chơi bởi lâu lổn nha, thiếu tiền thì gọi cho ba nha.

Một vài minh tinh ở Giải trí Tinh Hải cũng đến đưa tiễn, thấy vậy không khỏi co rút khoé miệng.

"Không ngờ Tống Tử Thành cũng có lúc đông dài như vậy." Mộ Sa bĩu môi, bình thường làm việc sao không thấy hần tị mị như vậy?

Mấy người khác che miệng cười trộm, chỉ có Mộ Sa mới dám nói như vậy, bọn họ không dám nói lung tung.

Tư Đạt Thư cười gượng hai tiếng, ông chủ đã có tuổi, đưa con trai này lại đặc biệt hơn người, là ai cũng sẽ thấy luyến tiếc.

Tổng Từ Thành đưa con trai đến cửa kiểm an, đột nhiên kéo Tổng Tiêu lại, kín đáo đưa cho y tờ giấy, bên trên có viết một cái địa chỉ bằng tiếng Anh, cộng thêm một dãy số điện thoại.

"Bên đó không tình hình gì an không được ổn định như trong nước, nếu như gặp khó khăn gì có thể đi tìm người này, hắn là bạn bè trước đây của ba." Tổng Từ Thành nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn giao cái này cho con trai. Hắn ở bên Mi không có nhiều người quen, quen biết nhất chỉ có đối tác trước đây của hắn - Tiêu Chính Khanh.

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, trí nhớ lúc trước đã khôi phục, y nhớ hình như có một người như vậy, là chú mà khi Tổng Tiêu còn bé thường đến nhà y làm khách. Có điều hai năm gần đây không nghe Tổng Từ Thành nhắc tới người đó lần nào.

"Tổng Tiêu, đi thôi!" Các bạn học xếp hàng ngay cửa kiểm an gọi y.

Tổng Tiêu chào tạm biệt phụ thân, các chú các dì rồi kéo hành lý đi theo.

"Nhà cậu đông thật đấy." Đi cùng đều là bạn cùng lớp với Tổng Tiêu, người đang mở miệng nói chuyện là trạng nguyên Khoa học - Tự nhiên đến từ tỉnh B, tên là Cao Áo.

Toàn bộ lớp tổng cộng hơn hai mươi người, trong đó được tới Harvard chỉ có không tới mười người, số còn lại vì không qua được bài kiểm tra tiếng Anh nên phải ở lại.

Cao Áo này muốn đi Harvard học Y, vì vậy cũng cùng đường với Tổng Tiêu. Các bạn học khác cũng có phụ huynh đưa tiễn nhưng không có ai lực lượng hoành tráng như nhà Tổng Tiêu, một đám mạng kính râm, vừa nhìn đã biết là đại minh tinh.

"Toàn là đồng nghiệp của ba tớ." Tổng Tiêu thuận miệng đáp một tiếng.

Cao Áo nhìn bóng lưng Tổng Tiêu, hừ một tiếng.

Mặc dù đã học chung một tháng nhưng học sinh trong lớp vẫn chưa toàn toàn thân thiết với nhau. Người nào cũng rất thanh cao, không có chuyện gì sẽ không chủ động đến bắt chuyện, Tổng Tiêu cảm thấy bầu không khí lúc này có chút xấu hổ, trong lúc chờ máy bay hạ cánh cùng mọi người tùy ý trò chuyện.

"Ra nước ngoài rồi, chín người chúng ta chính là người thân cận nhất, sau này tớ có chỗ nào không hiểu còn phải nhờ các cậu giúp đỡ." Tổng Tiêu nở nụ cười hiền hoà.

Tuy rằng Tổng trạng nguyên thành danh từ rất sớm, nhưng ở trong quan trường làm sao có thể tránh khỏi trở ngại, một đám người trẻ tuổi này làm sao có thể so được với y, huống hồ y cũng không phải loại trẻ con miệng còn hơi sữa, lời khách sáo trên chốn quan trường lúc cần thì vẫn phải nói.

Các bạn học có được bậc thang, cũng đều dồn dập mở miệng, tự giới thiệu bản thân.

"Tớ là Quách Bằng Cử, nhà ở ngay thủ đô." Một nam sinh mang cặp mắt kính dày cộm đang đọc sách nghe bọn họ nói chuyện thì ngẩng đầu đáp một tiếng.

"Tớ tên Doãn Viên Viên, đến từ tỉnh C, trước đây trên mạng tớ từng thấy cậu." Doãn Viên Viên có chút thẹn thùng, cuối cùng cũng có thể trò chuyện với Tổng Tiêu, thật kích động.

"Phải, cậu không nhắc tớ quên mất chính mình cũng từng có một thời gian nổi tiếng trên mạng." Tổng Tiêu cười cười.

"Không, không phải là Hoàng tử Pudding đó..." Mặt Doãn Viên Viên càng đỏ hơn, nhưng thật sự không tiện nói là thấy trên diễn đàn "Tiêu Đường nguyệt", bên quay đầu nói sang chuyện khác.

Lần đầu tiên xuất ngoại, dù sao cũng toàn thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, không khỏi có chút bất an, mọi người đoàn kết lại với nhau ít ra sẽ có chút cảm giác an toàn. Bởi vì thành thực hơn so với những đứa trẻ khác, Tổng Tiêu bất tri bất giác đã trở thành đội trưởng của cái đoàn thể nho nhỏ này.

Tất cả mọi người bắt đầu thân cận hơn với Tổng Tiêu, chỉ có Cao Áo từ đầu đến cuối vẫn luôn thờ ơ. Có điều hắn với ai cũng đều như vậy, Tổng Tiêu cũng không để ý.

Máy bay phi hành trên không trung mười mấy tiếng đồn hồ cuối cùng cũng hạ cánh, mấy nữ sinh vừa xuống máy bay đã la hét mệt chết đi được. Tổng Tiêu cũng hơi ỉu oải, dụi dụi mắt, dẫn mọi người đi tìm xe đưa đón của trường học.

Xa xa nhìn thấy một chiếc xe buýt trường màu vàng tươi, thầy giáo Hoa kiêu giơ cờ nhỏ mỉm cười thân thiện, bên cạnh có một chiếc xe thể thao màu xanh đang đậu, trông rất oách.

"Oa, ngẫu quá!" Anh bạn nhỏ đi ngang qua nhìn chiếc xe, nhìn không được cảm thán.

Cửa xe thể thao mở ra, thiếu niên mặc áo xám tay đen bước xuống xe, vóc người thon dài cao gầy, coi như đứng giữa đám người ngoại quốc tương đối cao cũng không tính là thấp. Khuôn mặt phương Đông tuấn mỹ không chỗ chê khiến không ít nam nữ phải dừng chân, đứng là bề hạ Ngu Đường hơn một tháng nay không gặp.

"Này, anh chàng đẹp trai!" Có cô gái tóc vàng vóc người nóng bỏng tươi cười chào hỏi Ngu Đường.

Ngu Đường không thèm để ý đến cô nàng, đi thẳng tới trước mặt Tổng Tiêu, đón vali từ trong tay y, quay đầu chào hỏi thầy dẫn đoàn. Thầy giáo cười gật gật đầu, dẫn các bạn học khác lên xe.

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, khó hiểu bị Ngu Đường kéo lên chiếc xe thể thao cực ngầu đó, nhìn các bạn học được xe buýt của trường nhanh chóng đưa đi, chính mình còn đang ở chỗ cũ.

"Hoàng thượng... A..." Chưa kịp hỏi xong, Tổng Tiêu đã bị Ngu Đường đột nhiên nhào đến ngăn chặn mũi lưỡi.

Lúc trước không có khai trai hoàn toàn, bây giờ khai huân, thử một lần đã nghiệm, làm hại hân một ngày tách ra đều như là dây vò, hoàng hậu của hân còn không đến, Ngu Đường sẽ bay về nước trời y đi.

Tổng Tiêu tròn tròn mắt, chiếc xe thể thao này là loại mui trần! Trước mặt mọi người, hai người đàn ông ôm hôn còn ra thể thống gì! Giờ tay vùng vẫy, lại bị người kia ôm càng chặt hơn.

Bên cạnh có người đi ngang qua nhìn thấy, có người bĩu môi, cũng có người huýt sáo.

Nụ hôn thật dài kết thúc, Ngu Đường lập tức hít sâu một hơi, nhưng nhớ mấy ngày nay cuối cùng cũng tan đi, tươi cười liếm liếm khoé môi.

Tổng Tiêu nguyệt hân một cái, định khuyên can hai câu, thấy đầu lưỡi hồng nhạt xẹt qua khoé môi, gọi cảm mê người không nói nên lời, lời oán giận lên tới bên mép nhất thời nuốt xuống, chỉ ngơ ngác mà nhìn hân, quên từ.

Ngu Đường xoa đầu hoàng hậu gốc nhà hân, quay đầu xe, đi theo hướng xe buýt đưa đón của trường vừa rời đi.

"Cậu biết lái xe?" Tổng Tiêu tò mò nhìn Ngu Đường.

"Chạy được, chỉ có điều chưa có bằng lái." Một tay Ngu Đường khoát trên vô lăng, một tay vươn ra nắm tay Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu đưa mắt nhìn xung quanh, đường cao tốc nước Mỹ cơ hồ không có người, xung quanh vô cùng vắng vẻ.

"Tình hình bên này không được yên ổn cho lắm, buổi tối đừng đi ra ngoài, bạn bè rủ đi chơi thì phải nhớ báo cho tớ một tiếng." Từ sân bay tới trường học còn một đoạn đường rất xa, dọc theo đường đi, Ngu Đường chậm rãi nhắc nhở Tổng Tiêu những điều cần chú ý khi ở Mỹ, còn đưa cho y một chiếc điện thoại đã lắp sim đầy đủ.

Tân sinh viên bình thường học kỳ đầu tiên bắt buộc phải ở lại trường học, qua lễ giảng sinh mới có thể dọn ra ngoài tự thuê phòng ở. Ngu gia có một căn biệt thự ở thành phố này, hiện tại để Ngu Đường ở, nhưng thủ tục rồi trường còn cần một thời gian nữa mới hoàn thành.

Tổng Tiêu cầm điện thoại di động, ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc xe thể thao tới trường, xe buýt trường học cò chưa đến, âm vệ trung thành đang chờ trước cổng trường học. Ngu Đường giao xe cho Độc Cô Âm, trước tiên lôi Tổng Tiêu vào nhà hàng phụ cận trường học dùng cơm, chờ Tổng Tiêu ăn xong, xe buýt đưa đón của trường mới chậm rãi chạy vào khuôn viên trường học.

"Được rồi, các em, chúng ta đã đến nơi rồi, bây giờ theo thầy đi làm thủ tục nhập học, trường học đã sắp xếp ký túc xá cho các em, sau đó sẽ có học trưởng hướng dẫn đưa các em đến ký túc xá, cho nên đừng chạy lung tung." Thầy giáo dẫn đoàn liếc mắt nhìn Tổng Tiêu vừa mới trở về hàng ngũ, bên cạnh còn có thêm Độc Cô Âm khiến hành lý.

Tiếp đến là một buổi chiều bận rộn, báo danh nhập học, dọn dẹp ký túc xá. Ký túc xá ở đây cũng là hai người một gian, đợi đến khi học trưởng hướng dẫn tới, Cao Áo còn chưa kịp ăn cơm, đói bụng đến nỗi suýt chút nữa té xỉu.

"Xin chào mọi người." Học trưởng người da trắng tóc vàng mắt xanh đi vào ký túc xá bọn họ.

Đây là truyền thống của đại học Harvard, mỗi đợt tân sinh viên nhập học sẽ phân công cho mỗi ký túc xá một người hướng dẫn, vị học trưởng này sẽ chỉ đạo bọn họ tuyển khoa, giảng giải những kiến thức cơ bản trong trường học.

"Tôi là James•Thompson, mọi người có thể gọi tôi là James, hiện tại đang học năm thứ ba đại học," James là một người trẻ tuổi tính tình ôn hoà, lúc nói chuyện mang theo biểu cảm phong phú đặc trưng của người Mỹ, "Tối mai sẽ có một buổi dạ tiệc chào mừng tân sinh viên, bữa tiệc này sẽ có học trưởng trường đại học Đê Đô các bạn và các hội trưởng tới tham gia, các bạn có thể nhân cơ hội này làm quen với các câu lạc bộ trong trường."

Câu lạc bộ ở đại học nước Mỹ phong phú hơn nhiều so với trong nước, kiểu câu lạc bộ gì cũng có. Nói đến đây, James lại bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Tổng Tiêu nhìn Cao Áo sắc mặt tái nhợt bên cạnh, rồi nhìn James•Thompson nói đến nước miếng văng tung toé, lời trong hành lý ra một hộp bánh ngọt: "James, lại đây ném thử bánh ngọt Hoa quốc này."

"A, cảm ơn cậu," Jame mừng rỡ nhận lấy, "Bánh ngọt Hoa quốc ở Mỹ bán rất đắt."

Tổng Tiêu thuận tay đưa cho Cao Áo, bảo hân cùng ăn một cái. Cao Áo nhìn y, yên lặng cầm lấy một miếng bánh thơm thơm mềm mềm, cắn một cái.

James ăn bánh ngọt, càng thêm ra sức nói về tình hình của các câu lạc bộ, câu lạc bộ biện luận quá bình thường rồi, câu lạc bộ tennis cũng đừng nói tới, chủ yếu giới thiệu mấy câu lạc bộ thần cấp, ví dụ như câu lạc bộ Hồ Đen, câu lạc bộ Thanh Long, câu lạc bộ Thiên Sứ...

Câu lạc bộ Hồ Đen là câu lạc bộ quan trọng và thần bí nhất, bên trong là nơi tụ tập của các con cháu xã hội thượng lưu, người bình thường khó mà chen chân vào. James đã dẫn dò nhiều lần, mọi người không có chuyện gì đừng nên đắc tội người trong đó.

"Thành viên của câu lạc bộ Hồ Đen rất ít, nhưng mỗi người ai nấy đều rất lợi hại, bọn họ thường hay tập trung ở lễ đường nhỏ phía đông trường học, các bạn không có chuyện gì thì đừng nên đi qua đó." James thần thần bí bí nói.

Cùng lúc đó, bên trong lễ đường ánh sáng hôn ám, vài người trẻ tuổi mặc quần áo khảo cứu ngồi cùng một chỗ. Trên bàn bày rượu đỏ, một số tuần nam mỹ nữ ngồi chung quanh.

"Đường, chỉ có nhóm bé trai Châu Á của cậu là xinh đẹp nhất." Một tên người da trắng tóc vàng mắt xanh ôm một thiếu niên ngoại quốc, mỉm cười nói với Ngu Đường ngồi phía đối diện.

Ngu Đường lắc lắc ly rượu trong tay, liếc hần một cái.

"Hôm nay cậu đưa về một cậu nhóc Hoa quốc, tôi thấy rồi nhé." Người da trắng đó cười cười, uống một hớp rượu đỏ, "Vừa nhìn đã thấy mỹ vị, có thể giới thiệu cho tôi không?"

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Những thứ này ta đều hiểu, thế nhưng tại sao lại có Thanh Long hội ở đây?"

Học trưởng: "Thanh Long hội chính là bang hội chém người!"

Tiêu Tiêu: "... Ai lại đi gia nhập cái bang hội này chứ!"

Tiểu Âm (yếu ớt nói) "Ta."

Tiêu Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Câu Lạc Bộ.

Edit + Beta: Như Heo.

"Rắc!" Chiếc ly pha lê trong tay Ngu Đường vỡ vụn trong nháy mắt.

"A!" Cô gái tóc vàng ngồi cách đó không xa sợ hãi kêu lên một tiếng, căn phòng phút chốc lâm vào an tĩnh.

Tên người da trắng đó cũng hơi sững sốt, ý thức được mình đã nói lời không nên nói, bèn cười khan một tiếng: "Ai nha, cậu thật nhỏ mọn, không giới thiệu thì thôi."

Tên công tử nhà giàu này tên là Blair, xuất thân từ quân chính thế gia, trong nhà từng có một vị tổng thống, hai vị bộ trưởng bộ quốc phòng, còn có vô số nghị viên. Cái tên Blair này nam nữ đều ăn, vô cùng phong lưu, nhưng hắn không đơn giản chỉ là một tên công tử nhà giàu bình thường.

Hắn vào Harvard quan trọng nhất không phải là vì lấy bằng tốt nghiệp, mà là để tạo dựng mối quan hệ trong trường học, vì gia tộc của hắn, vì tiền đồ chính trị sau này của hắn mà xây dựng cơ sở. Ngu Đường là cháu ruột Ngu gia, đương nhiên cũng là đối tượng lôi kéo của Blair.

Ngu Đường buông tay, những mảnh vỡ pha lê từ từ rơi xuống đất, hắn nhận lấy khăn tay ẩm vệ đưa tới, xoa xoa rượu đỏ trên tay: "Hoa quốc có câu ngàn năm, vợ bạn không thể chọc."

Câu này dùng tiếng Anh để nói có hơi khó đọc, nhưng Blair rõ ràng nghe được từ "Vợ" này, lập tức tròn tròn mắt: "Đó là vị hôn thê của cậu? Ặc, thượng đế ơi, đó là một cậu nhóc, Đường, cậu nghiêm túc?"

"Đương nhiên, cậu ấy là vợ của tôi, không phải đồ chơi," Ngu Đường lạnh lùng nhìn tên công tử nhà giàu đối diện, "Nếu cậu dám có ý đồ gì với cậu ấy..."

Ám vệ cúi người thu dọn những mảnh vỡ nghe được chủ nhân nói đến đây, một mảnh thủy tinh trong nháy mắt bay ra từ kẽ tay hắn, hàn quang loé lên một cái bay về phía Blair.

"Này này!" Blair sợ đến mức nhảy dựng lên, "Đường, cậu thật ác!"

Trước đây hắn cứ cho rằng người Trung Quốc tính tình nhu hoà, nhưng kể từ khi quen biết Ngu Đường, tam quan của hắn đều sụp đổ. Người này hi nộ vô thường, thủ đoạn tàn nhẫn, có công phu thần bí hắn đánh không lại, quá đáng hơn là bên người thể nhưng còn mang theo sát thủ! Thật sự quá đáng sợ.

Người như vậy chỉ có thể trở thành bạn bè, tuyệt đối không thể làm kẻ địch, đây là nhận thức chung của tất cả các thành viên trong câu lạc bộ Hồ Đen.

Văn hoá thần bí cổ xưa của Trung Quốc, người Mi không hiểu nổi, Ngu Đường nói hắn và Tống Tiêu đã có hôn ước từ lâu, nhóm người trong câu lạc bộ Hồ Đen vậy mà đều tin răm rắp, đã vậy còn nhiệt tình đề nghị mở một buổi dạ tiệc hoan nghênh bà xã của Ngu Đường.

Thành viên câu lạc bộ Hồ Đen rất ít, ngoại trừ quân chính thế gia, tài phiệt, còn có vương tử đến từ các quốc gia khác, tỷ như vị Danto mặc áo choàng trắng này.

"Đường, vợ cậu đến đây tôi nên tặng cậu ta quà gì mới tốt đây?" Rồi khỏi lễ đường nhỏ, Danto đi cùng Ngu Đường, hắn luôn cảm thấy so với hắn Ngu Đường càng giống người xuất thân từ hoàng gia hơn, bình thường rất hay tìm hắn tán gẫu.

"Không cần cậu tặng, vợ tôi chỉ có thể nhận quà của tôi." Ngu Đường rũ mắt nói.

Danto không khỏi sùng sốt, sau đó thấu hiểu gật đầu: "Như vậy cũng đúng, có vợ phải quản thúc chặt chẽ, cũng giống tập tục nơi đó của tôi."

Ngu Đường đắc ý gật đầu, vỗ vỗ vai Danto, chuẩn bị giảng thêm cho hắn vài chiến thuật đoạt vị.

...

Ban đầu khai giảng lúc nào cũng trong tình hình "bình hoang mã loạn", chương trình học của Harvard rất dày đặc, ngày thứ hai Tống Tiêu đã phải bắt đầu đi học. Chương trình học nơi này được quyền tự do lựa chọn, Tống Tiêu chủ yếu ra sức học Quản lý thương mại, đồng thời chọn một ít chương trình học về Biên đạo nghệ thuật. Sản nghiệp nhà mình chung quy không thể vứt bỏ, phụ thân không hiểu kinh doanh, y đành phải đứng ra gánh vác.

Một tiết học giáo viên nói hơn bốn mươi trang sách, sau đó còn không quên dặn dò bọn họ tìm đọc hơn ba mươi quyển sách bài tập, trong phòng học một mảnh kêu rên.

"Hi, người Trung Quốc?" Cô gái người Mi ngồi cạnh Tống Tiêu tò mò nghiêng đầu nhìn y.

Tống Tiêu quay đầu, thấy được khuôn mặt cô gái ngoại quốc. Bởi vì trước đây rất hiếm khi gặp người da trắng, đột nhiên gặp được nhiều người như vậy, Tống Tiêu nhất thời có chút hoa mắt, chỉ biết dùng màu da để phân biệt, ngoài ra không rõ tướng mạo. Dưới cái nhìn của y, người da trắng lớn lên đều cùng một dạng, toàn là mắt sâu mũi cao.

Cô gái đó sau khi nhìn rõ dung mạo Tống Tiêu, quả thực khiếp sợ kêu lên: "Này, trông cậu thật sự rất đẹp."

Nước Mi loại người nào cũng có, cho nên bọn họ có thể dễ dàng nhận biết tướng mạo của người Châu Á. Khuôn mặt này của Tống Tiêu đã dần dần nảy nở, bắt đầu mất đi những đường nét ngây ngô thiếu niên, phát triển theo hướng thanh niên anh tuấn. Ngũ quan của y vốn đã rất tinh xảo, hai năm nay lại bị Ngu Đường dùng các loại thức ăn ngon bồi bổ khiến cho làn da trắng nõn khoẻ mạnh, ánh mắt trong suốt sáng ngời, hơn nữa trên người còn có khí chất quân tử đến từ triều đại nhà Ngu, thoát nhìn trông rất thần bí mà mê người.

Tống Tiêu kinh ngạc, âm thầm cảm thán con gái nước Mi thật dạn dĩ, mỉm cười đáp: "Cảm ơn, cậu cũng rất xinh đẹp."

"Cậu đến từ Đế Đô có phải không? Trước đây chưa từng gặp cậu, tớ là Emily," Cô gái nhiệt tình cùng theo Tống Tiêu ra khỏi lớp học, "Đêm nay có tiệc hoan nghênh, cậu sẽ đến chứ?"

"Ừ." Hai mắt Tống Tiêu nhìn thẳng về phía trước, nghe vậy bèn đáp một tiếng.

"Tuyệt quá," Emily mặt mày hớn hở, tiếp tục nói, "Hội trường của chúng tôi nếu nhìn thấy cậu nhất định sẽ cất lực lôi kéo cậu vào câu lạc bộ."

Không đợi Tống Tiêu hỏi đó là câu lạc bộ gì, đột nhiên bị người phía sau kéo một cái, lập tức ngã đầu vào một lồng ngực rắn chắc.

"Hoàng thượng?" Tống Tiêu nhận ra gia hoả vừa mới xuất hiện, ngẩng đầu sờ sờ cái mũi bị đau.

Ngu Đường lạnh mặt, nhìn về phía Emily đang đứng.

"Oa." Emily sau khi đã thấy rõ tướng mạo Ngu Đường, không kiềm được lại kêu lên thần thốt, học sinh Trung Quốc lần này tại sao đều đẹp mắt đến như vậy? Muốn tiến lên chào hỏi nhưng lại bị khí thế lạnh băng kia của hắn dọa sợ,瑟瑟 không biết nói gì, nhanh chóng ghi số điện thoại của mình vào giấy ghi chú, đập một phát dán lên tay Tống Tiêu, sau đó vui sướng chạy đi.

Tống Tiêu khó hiểu nhìn cánh tay của mình, sau đó nhìn tờ giấy bị Ngu Đường cướp đi, vo thành một cục.

"Đó là cái gì?" Tống Tiêu chưa từng được con gái cho số điện thoại, vì vậy không hiểu đây là loại nghi thức gì.

"Lôi kéo khách hàng." Ngu Đường tùy tiện bịa chuyện, cầm tờ ghi chú ném vào thùng rác.

Tống Tiêu thấu hiểu gật đầu, hèn gì cô gái đó nhiệt tình như vậy, phỏng chừng là muốn lôi kéo y vào cái câu lạc bộ gì gì đó.

Chương trình học của Ngu Đường và Tống Tiêu cũng không có nhiều khác biệt, hai người cùng đi thư viện. Hoàn toàn khác với thái độ cà lơ phất phơ trước kia, lần này Ngu Đường rất nghiêm túc tới tìm sách đọc, ngồi cùng một chỗ xem cùng Tống Tiêu, thỉnh thoảng còn cúi đầu ghi chép một số lưu ý.

Tống Tiêu nhìn Ngu Đường nghiêm túc, phảng phất như lại thấy được đế vương túc đêm cần cù năm đó.

Hoàng thất hoàn cảnh hiểm ác, không nỗ lực thì sẽ bị đào thải, không tranh đoạt thì sẽ không có đường sống. Ngu Đường phải nỗ lực hơn so với bất kỳ người nào mới có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế.

"Tình hình tổng bộ Ngu gia không lạc quan?" Tống Tiêu nhỏ giọng hỏi hần.

Quả nhiên là hoàng hậu của mình, nhìn cái gì cũng thấu triệt, Ngu Đường quay đầu, cọ cọ đầu Tống Tiêu: "Đừng lo, so với tranh ngôi vị hoàng đế dễ hơn nhiều."

Tình hình tổng bộ Ngu gia bên này quả thực phức tạp hơn trong nước rất nhiều. Nếu như lấy hoàng thất làm ví dụ, thì Trung Quốc giống như hai phiên vương đất phong, nhà hần chỉ cần cùng với chú Bảy tường an vô sự là được. Nước Mi bên này chính là kinh thành, Ngu gia con cháu đông đúc, tình hình tranh quyền đoạt lợi nhất nghiêm trọng, muốn trải qua thật tốt, bo bo giữ mình là không thể nào, phải đi tranh đi cướp.

Bữa tiệc hoan nghênh tối nay chỉ là một cuộc tụ hội nho nhỏ, chủ yếu là để hoan nghênh các tân sinh viên đường xa mà tới. Phía chủ sự chính là các học trưởng học tỷ trường đại học Đế Đô được đưa đến đây vào học kỳ trước.

"Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, có khó khăn gì cứ việc đến tìm các học tỷ." Nhóm học sinh Đế Đô hợp thành một cái tổ chức nho nhỏ, không có tên tuổi gì, tương tự như hội đồng hương, vị học tỷ đang nói chuyện này chính là hội trưởng hội đồng hương.

Cao Áo không nói tiếng nào trốn trong góc phòng như trước, bị mấy anh học trưởng lôi ra.

"Nghe nói cậu là quán quân Toán học, anh cũng từng là quán quân Toác học." Học trưởng dùng ánh mắt gắt gao lôi kéo Cao Áo nói chuyện.

"Thật không? Gần đây em lại nghiên cứu một đề tài, nhưng làm cách nào cũng không nghĩ ra..." Cao Áo rút cuộc đã tìm được hứng thú, khí thế ngất trời đòi cùng học trưởng bàn về mấy đề Toán học.

"Hế lô, không ngại cho chúng tôi gia nhập chứ?" Có mấy cô gái ngoại quốc trang phục thời thượng đi đến chào hỏi, ngay sau đó, mấy người cầm tờ rơi tuyên truyền của các câu lạc bộ cũng nổi gót theo vào.

Câu lạc bộ ở Harvard thực sự rất nhiều, mọi người nhìn đến hoa mắt, đến nay vẫn chưa quyết định được nên gia nhập câu lạc bộ nào, ngoại trừ câu lạc bộ Hồ Đen giới hạn thành viên, tất cả các câu lạc bộ khác đều ra sức mà lôi kéo tân sinh viên.

"Gerry, cậu xem, chính là cậu ta!" Emily kéo theo một nam sinh cường tráng, vui sướng chạy tới chỗ Tống Tiêu.

"Wow! Rất phù hợp!" Nam sinh cường tráng tên Gerry đi chuyển quanh Tống Tiêu một vòng, phô bày cơ bắp rắn chắc của hần trước mặt y, "Cậu nhóc, có hứng thú gia nhập hiệp hội của chúng tôi không?"

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái: "Thanh Long hội sao?"

"Làm sao có thể?" Gerry khoa trương tròn tròn mắt, chỉ chỉ hai tên cơ bắp vây quanh một nam sinh ra sức tuyên truyền, trên người bọn họ toàn là hình xăm màu sắc rực rỡ, vừa nhìn đã biết không phải đáng vẻ người tốt, "Đó mới là Thanh Long hội."

Tống Tiêu giật giật khoé miệng: "Vậy các anh là..."

"Chúng ta là--- câu lạc bộ Thiên Sứ!" Gerry nói trước vài chữ, sau lưng tự nhiên tụ lại một đám người, lớn tiếng hô lên cái tên "Câu lạc bộ Thiên sứ" này.

"Hi, cậu bé Đông Phương yêu dấu, cậu thật sự rất phù hợp với tên của câu lạc bộ chúng tôi, tôi dùng tư cách hội trưởng mời cậu gia nhập câu lạc bộ Thiên Sứ, trở thành đại sứ hình tượng của câu lạc bộ chúng tôi!" Ngữ khí nói chuyện của Gerry đặc biệt giống nhân viên bán bảo hiểm.

Câu lạc bộ Thiên Sứ này áy à, năm ngoái đại sứ hình tượng của bọn họ tốt nghiệp, bọn họ đã tìm rất lâu nhưng vẫn chưa tìm thấy ứng cử viên thích hợp. Bởi vì bọn họ muốn tìm một người đẹp để thánh khiết giống như tinh linh, đồng thời còn phải điềm tĩnh, thân thiết giống như thần linh.

Chờ đến lúc tiệc tàn, Tống Tiêu nhìn ghim cài áo hình cánh thiên sứ trước ngực, giần giật khoé miệng, căn bản không biết phải nói cái gì đã bị đám người đó trực tiếp kéo vào nhập bọn. Như vậy, đừng nói chuyện này thật sự giống như những gì hoàng thượng đã nói, là lôi kéo khách hàng?

"Tống Tiêu, cậu tham gia câu lạc bộ nào vậy?" Doãn Viên Viên đi tới, tươi cười hỏi y.

Doãn Viên Viên học chuyên ngành Văn học và Sáng tác biên đạo, đã gia nhập một câu lạc bộ Văn học, mỗi tuần cùng nhau sáng tác thơ ca, còn có thể tập kịch nói.

"Câu lạc bộ Thiên Sứ, tớ cũng không biết là làm cái gì." Tổng Tiêu cho cô nàng xem chiếc ghim cài áo hình cánh thiên thần của mình.

"Câu lạc bộ Thiên Sứ không phải thứ gì hay ho, có hứng thú gia nhập câu lạc bộ của chúng tôi không?" Một giọng nói có chút ngả ngớn đột ngột vang lên phía trước, Tổng Tiêu ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một người da trắng mặc áo sơ mi đỏ rực mỉm cười đưa cho y một tấm thiệp mời, trên đó rành rọt viết hai chữ "Hố Đen."

Nam sinh đó sau khi đưa thiệp mời cho y xong liền quay người rời khỏi.

Doãn Viên Viên sững sốt nửa ngày, kéo Tổng Tiêu lại dưới ngọn đèn đường: "Cậu mau đọc đi, học tỷ hướng dẫn nói nếu như trên thiệp mời về bộ xương màu đen nghĩa là bọn họ thật sự mời cậu, nếu như vẽ hình mặt trời, bọn họ chính là coi trọng dung mạo của cậu, muốn cậu trở thành tình nhân của hắn đấy!"

Là một fan gơ lâu năm, Doãn Viên Viên từ lâu đã nghiên cứu đến lời mời làm tình nhân của câu lạc bộ Hố Đen, còn bởi vì nó chỉ mời thiếu niên đẹp trai mà hưng phấn rất lâu. Nhưng khi chuyện này xảy ra trên người bạn học của mình, Doãn Viên Viên một chút cũng không hưng phấn nổi, chỉ có tràn đầy lo lắng.

Tổng Tiêu mở thiệp mời ra, bên trong quả thực vẽ một cái mặt trời nhỏ chói mắt, xì cười một tiếng. Tiện tay ném vào thùng rác.

Blair huyết sáo đi ra khỏi vườn trường, hắn là sinh viên năm ba, từ lâu đã dọn ra ngoài ở. Ngu Đường nói không được đánh chủ ý vào bà xã của hắn, nhưng con người là như vậy, càng không cho động vào thì càng muốn động, hắn rất hiếu kỳ, muốn nhìn đáng đáp Tổng Tiêu ra sao.

"Blair." Vừa tới cổng trường, một âm thanh lạnh như băng truyền đến.

Blair quay đầu lại, tức thì đối mặt với đôi mắt cười như không cười của Ngu Đường.

"Hi, Đường, sao cậu lại ở đây... Ai ai... Có gì từ từ nói..."

=====

Tiểu kịch trường:

(Chủ đề "Bí mật của tổng thống")

Phóng viên A: "Nghe nói tổng thống lúc lên đại học có một bí mật rất lớn."

Người chống đối: "Đúng, lúc học đại học hắn từng bị người ta thiến."

Phóng viên A: (◡ ◡ ◡) "Vậy bây giờ hắn có còn là đàn ông không?"

Người chống đối: (nhún vai) "Có lẽ chúng ta nên tán thưởng, đây là nữ tổng thống đầu tiên trong lịch sử nước Mĩ."

Blair: (◡ _ ◡)#

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hoạt Động.

Edit + Beta: Như Heo.

Buổi tối Tổng Tiêu không gặp Ngu Đường, một mình trở về ký túc xá, bạn cùng phòng Cao Áo cũng đã về rồi, đang ngồi trên giường đọc một quyển sách có thiết kế bìa thoạt nhìn trông rất uyên thâm.

Thời gian không còn sớm, Tổng Tiêu tắm rửa sạch sẽ lên giường chuẩn bị đi ngủ, trước khi đi ngủ theo thói quen lấy một quyển sách ra đọc. Đòi trước y là Hộ bộ Thị lang, chủ yếu cai quản quốc khố và lương thực, đối với việc tính toán tương đối thành thạo, cho nên học Quản lý doanh nghiệp cũng không có gì là quá sức. Hôm nay mượn được một quyển kế toán nhập môn ở thư viện, chuẩn bị tìm hiểu trước một phen.

Sách tiếng Anh có hơi khó đọc, đầu tiên Tổng Tiêu liệt kê ra những từ khó, sau đó học thuộc lòng, sau khi nhớ kỹ đại khái hơn ba mươi từ chuyên ngành, quyển sách này trên cơ bản đã không còn là vấn đề đối với y.

Độc được một lúc, Tống Tiêu đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Cao Áo giương đối diện, người kia vẫn đang chăm chú đọc sách, không nói tiếng nào. Khe khẽ cau mày, vừa rồi ý cảm giác được ánh mắt rơi trên người mình, lẫn lộn trên quan trường nhiều năm như vậy, loại cảnh giác này đương nhiên phải có.

"Cao Áo, cậu có hứng thú gia nhập cậu lạc bộ nào không?" Tống Tiêu mở miệng hỏi hần.

"Cậu lạc bộ Tài hoa Toán học," Cao Áo nhìn thoáng qua Tống Tiêu, rồi cấp tốc thu hồi tầm mắt, "Cậu gia nhập cậu lạc bộ Thiên Sứ?"

"Phải, học trường James không nói cậu lạc bộ Thiên Sứ là làm cái gì, cậu có biết không?" Tống Tiêu cười hỏi hần.

"Ờ làm sao biết." Cao Áo lờ mắt một cái, khép sách lại, co rút vào chăn bắt đầu ngủ.

Nhìn bạn cùng phòng có vẻ khó ở chung này, Tống Tiêu lắc đầu, tắt đèn, nằm trong chăn nhắn tin cho Ngu Đường.

[Sáng mai cùng ăn điểm tâm nhé?] Gõ ra mấy chữ, rồi lại từng chữ từng chữ xoá đi, Tống Tiêu nằm trong chăn cà cà mũi, trở mình.

[Bạn cùng phòng với tớ có chút kỳ quái] Đổi thành câu này, nhú mày, cảm thấy không ổn cho lắm, dựa theo tính cách của Ngu Đường, không chừng hần sẽ cho rằng Cao Áo bắt nạt y, xông vào đánh người ta một trận thì biết làm sao?

[Ngô hoàng ngủ ngon] Cuối cùng đổi thành một câu vô nghĩa như vậy, Tống Tiêu chà chà gối, hơn một tháng không được ngủ cùng Ngu Đường, thật nhớ nhung cái ôm ấm áp của hần.

Ngu Đường chính tên Blair xong thì trở về nơi ở. Căn biệt thự này cách trường học không xa, là người Ngu gia đầu tiên đến Harvard học đặt mua, hiện tại đã cũng cấp cho con cháu Ngu gia học trong khu vực phụ cận ở.

Trẻ con Ngu gia cùng lứa với Ngu Đường không nhiều, em họ Ngu Kỳ năm nay cũng tới Mỹ học du học, học ở trường đại học nằm trong thung lũng điện tử, hần có niềm đam mê rất lớn đối với Khoa học - Kỹ thuật. Cho nên hiện tại căn nhà này chỉ có Ngu Đường, Độc Cô Âm cùng với hai người giúp việc.

"Việc huấn luyện bàn bạc thế nào rồi?" Ngu Đường hoạt động bàn tay vừa động thủ đánh người, ngồi trên sofa, đón lấy ly nước đá nữ giúp việc dâng lên uống một ngụm.

"Kiểu huấn luyện phong bế, cần thời gian một năm trở lên." Độc Cô Âm đứng cạnh Ngu Đường, thấp giọng nói.

Ngu Đường lắc lắc chiếc cốc trong tay, trầm ngâm một lúc, đang lúc chuẩn bị mở miệng, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên truyền đến một hồi chuông ngân ngói, Ngu Đường lập tức cầm lên xem.

Nhìn mấy chữ đơn giản ngay cả dấu câu cũng không có, sắc mặt không kiềm được nhu hoà đi, ngừng đầu phát hiện người hầu vẫn đang ở đây, bèn khắc chế kích động nhảy cẫng lên lúc này, vội ho một tiếng: "Ta biết rồi, đợi thêm một thời gian nữa."

"Dạ." Độc Cô Âm gật đầu đáp.

Ngu Đường cúi đầu đọc lại tin nhắn thêm lần nữa, như có điều suy nghĩ sờ cằm, gọi một cuộc điện thoại: "Một tuần, tôi muốn thấy thủ tục học ngoại trú của Tống Tiêu."

Đêm dài đằng đặc, sao có thể để hoàng hậu của hần chán đơn gối chiếc một mình cho được chứ?

Cậu lạc bộ Thiên Sứ hoạt động rất thường xuyên, ngay ngày thứ hai gia nhập hiệp hội Hội trưởng đã thông báo Tống Tiêu đến tham gia hoạt động.

"Hi, Shawn, cậu đến rồi." Cái người Hội trưởng cường tráng xa xa nhìn thấy y liền múa may hai tay chào hỏi.

"Em gọi là Tiêu, không phải Shawn." Tống Tiêu không chịu lấy tên tiếng Anh, đứng không thay tên ngồi không đổi họ mới là hành vi quân tử, y không thể vì lấy lòng người khác mà thay đổi tên mình.

"A, xin lỗi, Tiêu," Hội trưởng hào phóng phát âm lại lần nữa, "Tên nước ngoài đúng là khó nhớ, cậu còn nhớ tên anh là gì không? Ha ha, anh là Gerry, cậu biết Tom & Jerry chứ..."

Hội trưởng Gerry ôm vai Tống Tiêu đi vào phòng hoạt động, vừa đi vừa thao thao bất tuyệt nói về hoạt động ngày hôm nay.

"Chủ đề hôm nay là về tình yêu, Tiêu cậu sẽ đóng vai Cupid, nhất định sẽ khiến người qua đường thổn thức không thôi." Cô nàng hoạt bát Emily lại gần, kín đáo đưa cho Tống Tiêu một bộ áo choàng trắng và một cặp cánh được dệt bằng lông chim.

Gerry cường tráng mặc chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, Emily lại mặc bộ Tây trang lực lưỡng, các thành viên khác trong hội toàn bộ đều đi thay những bộ trang phục kỳ dị, còn có người xách theo nhạc cụ.

"Đi thôi mấy cưng." Gerry uốn éo cái eo thùng phi của mình, đạp giày cao gót bước đi, nhưng vừa đi được vài bước đến cửa đã "rầm rầm" ngã xuống.

Tống Tiêu giật giật khoe miệng, có vẻ như y đã biết cậu lạc bộ này làm cái gì rồi.

Tại một góc quảng trường nằm giữa trung tâm thành phố, Cupid Tổng Tiêu cầm cung tên nhựa dẻo đứng trên bục đá, Gerry mặc váy ngắn nằm phục dưới chân y làm tạo hình cầu xin, Emily Au phục giày da kiểu ngạo hất hàm.

Một thành viên béo ú trong câu lạc bộ khiêng Saxophone an vị ngay cạnh bọn họ ra sức thổi các ca khúc chủ đề tình yêu, hòm đựng nhạc khí mở ra, bày ngay trước mắt người qua đường. Trên quảng trường dần dần trở nên náo nhiệt, người qua đường nhìn thấy màn biểu diễn thú vị sẽ thoáng dừng chân, vút chút tiền lẻ vào hộp đàn.

Câu lạc bộ Thiên Sứ đứng thứ ba trong các câu lạc bộ lớn Harvard, kỳ thực, chính là, tổ chức ăn xin!

"A, trời ơi, xem nhóc Cupid kia kìa." Cô gái trẻ đi ngang qua nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Tổng Tiêu, kiềm lòng không đập gờ tay chụp ảnh.

"Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Cupid có khuôn mặt Phương Đông cơ đấy." Người qua đường chi chi trỏ trỏ. Điều này làm cho Tổng Tiêu cảm thấy rất lúng túng. Là một người đọc sách, vậy mà ra ngoài ăn xin, đúng là nhục nhã.

Nhưng dù gì thì đã làm rồi, không thể bỏ dở giữa chừng, Tổng Tiêu đành phải nâng cung tên đang cầm trong tay lên cao một chút, che mặt. Đúng là, mắc cỡ chết người.

Gerry rất kích động đối với việc mặc đồ con gái, một hồi đối một cái tư thế, tạo dáng đến cực kỳ quyến rũ, chọc người qua đường cười ha hả không ngừng, liên tục ném tiền về phía bọn họ.

Thời gian buổi trưa chưa đầy hai tiếng đã kiếm được hơn hai trăm đô, tinh thần phấn chấn thu sập. Tổng Tiêu xoa bóp cánh tay mỏi nhừ, cầm điện thoại di động lên xem, phát hiện bảy cuộc gọi nhỡ, trong đó có sáu cuộc là của Ngu Đường, một cuộc là của Cao Áo.

Hỏi cau mày, bạn cùng phòng này của y bình thường không nói nửa câu dư thừa, sao hôm nay tự dưng lại chủ động gọi đến? Hiếu kỳ thì hiếu kỳ, chung quy vẫn là hoàng thượng của mình quan trọng nhất, Tổng Tiêu gọi lại cho Ngu Đường trước.

"Cậu đang ở đâu?" Giọng Ngu Đường mang theo chút thuốc súng.

"Câu lạc bộ có hoạt động, tớ đang ở quảng trường phía Tây." Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, y hẹn Ngu Đường buổi trưa ăn cơm, bây giờ không phải còn chưa tới giờ sao?

Đầu đây bên kia trầm mặc trong chốc lát, tựa hồ càng thêm tức giận, lạnh lùng vút lại một câu "Đứng đó không được nhúc nhích", rồi cúp điện thoại.

Gerry chuẩn bị dắt mọi người đi ăn thức ăn nhanh, sau đó đem tiền kiếm được gửi vào ngân hàng, đến gọi Tổng Tiêu thì thấy y đang đứng bất động tại chỗ.

"Xin lỗi, Gerry, em muốn chờ một người bạn." Tổng Tiêu bị cơn giận vô cớ của Ngu Đường làm cho không vui, nhưng quân muốn thần bất động, thần phải bất động, từ đầu y đã lường trước Ngu Đường sẽ không thích y tham gia vào câu lạc bộ, "Còn nữa, có lẽ em không thể tham gia câu lạc bộ này nữa."

Tổ chức ăn xin, loại trò chơi nhất thời của người trẻ tuổi này đúng là không hợp với y.

"Gerry, có phải anh chưa nói cho Tiêu biết câu lạc bộ chúng ta làm cái gì hay không?" Emily thấy thần sắc Tổng Tiêu không ổn, lập tức vỗ lưng Gerry một cái.

Một đám người hai mặt nhìn nhau, lúc này mới ý thức được mình lôi người ta vào hội mà không ai nói cho người ta biết là làm cái gì. Nếu như khiến cho Tổng Tiêu hiểu lầm bọn họ đi ăn xin, vậy thì rất mất mặt.

"Số tiền này dùng để giúp người già và trẻ em mắc bệnh hiểm nghèo, đôi khi sẽ trực tiếp quyên góp cho cô nhi viện." Gerry ngượng ngừng gãi gãi đầu, lấy giấy chứng nhận quyên góp năm ngoái ra cho Tổng Tiêu xem.

Câu lạc bộ Thiên Sứ rất lớn, ai không có giờ lên lớp thì đi ăn xin, cho nên trong câu lạc bộ cơ hồ mỗi ngày đều có chương trình hoạt động.

"Anh hi vọng toàn bộ sinh viên trong trường này đều tham gia." Gerry cười nói, bọn họ biểu diễn nghệ thuật để kiếm tiền. Sau đó quyên góp cho các cơ quan từ thiện, số tiền tuy không nhiều nhưng có thể hình thành thói quen làm từ thiện cho các sinh viên trong trường.

Trong ngôi trường này toàn là tinh anh tương lai của xã hội, nếu như có được thói quen làm từ thiện, chờ đến khi bọn họ trở thành những nhà chính trị gia lớn, những đại tài phiệt, vẫn sẽ tiếp tục làm công việc này.

Tổng Tiêu ngẩng đầu nhìn trắng hán mặc váy hồng trước mặt. Trong nháy mắt cảm thấy hán lại cao lớn lên không ít, bèn cong mắt cười: "Em sẽ nghiêm túc suy nghĩ." Người Trung Quốc nói chuyện luôn chừa cho mình một đường lui, không trực tiếp thẳng thắn như người Mỹ.

Gerry vô cùng phấn chấn mang các tiểu đồng bọn đi dùng bữa, còn lại Tổng Tiêu một mình đứng trên quảng trường.

Tổng Tiêu cúi đầu, gọi lại cho Cao Áo: "Chuyện gì?"

"Cậu đang ở đâu?" Cùng một câu nói, Ngu Đường hỏi là chuyện đương nhiên, vào miệng Cao Áo liền có chút trúc trắc kỳ quái.

Tổng Tiêu giơ mắt, thấy Ngu Đường đang đi tới từ hướng bên kia quảng trường. "Có việc?"

"Vừa rồi không tìm được chìa khoá phòng ngủ, bây giờ tìm được rồi." Cao Áo còn muốn hỏi gì đó, bên này Tổng Tiêu đã đột ngột cúp điện thoại.

Ngu Đường bước nhanh đến, một tay nắm lấy tay cầm điện thoại của Tổng Tiêu: "Lời của trăm người xem như gió thoảng bên tai có phải không?" Hắn đã nhiều lần căn dặn y tận lực đừng rời khỏi hắn, muốn đi ra ngoài cũng phải cho ám vệ theo cùng.

Tổng Tiêu đã kịp thời ngắt điện thoại trước khi Ngu Đường nói chuyện, cánh tay bị Ngu Đường nắm đau, không kiềm được cau mày, giơ mắt trừng hắn, thấy ánh mắt hắn ngập tràn lo lắng, lời đến bên miệng đành phải nuốt xuống, chỉ nói một chữ: "... Đau."

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Ta xem người là bị ngứa da, muốn trẫm động gia pháp có phải không?"

Tiêu Tiêu: "Đau."

Ngư Đường: "Đau chỗ nào, mau đưa ta xem." (ôm lấy thối thối)

Đệ đệ: (¬_¬) "Có bấy nhiêu đó tiền đồ còn muốn động gia pháp?"

Ngư Đường: "Ta xem người là đang ngứa da!"

Đệ đệ: "Áu áu, đau!"

Ngư Đường: "Đau là được rồi."

Đệ đệ: QAQ

[Heo: Đệ đệ đáng thương]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hành Tung.

Edit + Beta: Như Heo.

Nghe Tổng Tiêu kêu đau, Ngu Đường cả kinh lập tức buông tay. Thấy cánh tay trắng nõn bị hắn siết thành dấu đỏ, dần có xu hướng chuyển sang màu xanh tím, nhất thời đau lòng, nâng trong tay nhẹ nhàng xoa xoa.

Được hai ba cái mới sức nhớ ra, hắn đang tức giận cơ mà... Ngẩng đầu nhìn Tổng Tiêu, thấy y cong mắt cười nhìn sang, bắt đắ dĩ thờ dài.

"Ngu gia có vấn đề gì sao?" Tổng Tiêu nắm ngược lại tay Ngu Đường, kéo hắn lại đài phun nước ngồi xuống, đứng đến giữa trưa, chân y cũng đã tê rần.

Theo như y biết, trị an bên Mi mặc dù không ổn định được như ở trong nước, nhưng cũng không loạn đến nỗi không thể bước chân ra khỏi cửa, loại hành vi như lúc nào cũng muốn đem y giặt vào lưng quần của hắn thật sự là có chút thái quá rồi.

Đang nói, Độc Cô Âm tiến lại, đưa cho hoàng thượng một lon đồ uống, bản thân cầm một lon khác đứng bên cạnh.

Ngư Đường cầm đồ uống đưa cho Tổng Tiêu, nhìn y ừng ực uống một hơi, bấy giờ mới lên tiếng: "Người Ngu gia cậu cũng biết, cho dù đến hiện đại cũng không đổi được."

Hiện tại gia chủ Ngu gia là ông nội Ngu Đường, mà vị trí tộc trưởng lại không giới hạn ở huyết mạch thân hay không thân, anh em Ngu Phục, anh em họ, cùng với con trai bọn họ đều có tư cách tranh giành vị trí này... Người nhà họ Ngu đều thích tranh đấu tàn nhẫn, mặc kệ là có bản lĩnh hay không đều muốn tranh giành một phen. Từ khi Ngu Đường đến đây, các phe tục tục thăm dò, theo dõi, hại hắn không có được một phút yên tĩnh.

Kỳ thực muốn bảo vệ Tổng Tiêu, biện pháp tốt nhất chính là xem y như bạn học bình thường, nhưng chỉ cần quan hệ hai người hơi gần gũi một chút thì sẽ không tránh được bị người khác chú ý. Xã hội hiện đại không giống Đại Ngu năm đó, công nghệ thông tin quá phát triển, rất nhiều chuyện căn bản không thể che giấu được. Làm bộ xa cách, một khi có chuyện thì sẽ ngoài tầm tay với, không bằng vừa bắt đầu đã chặt chẽ bảo vệ.

Tổng Tiêu hiểu rõ suy nghĩ của Ngu Đường, uống một ngụm nước: "Những tớ không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cậu."

"Ít nhất phải bảo đảm điện thoại thông suốt, khi tớ gọi nhất định phải bắt máy ngay lập tức." Ngu Đường nói, kéo đồ uống trong tay Tổng Tiêu qua, uống một hớp.

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, giương mắt nhìn Độc Cô Âm, âm vệ trung thành đã uống cạn sạch lon đồ uống trong tay mình, khẽ vung tay một cái, chiếc lon văng văng bay vào thùng rác cách đó mười mét.

...

Tối đến trở về biệt thự, người hầu đưa cho Ngu Đường một gói chuyển phát nhanh, mở ra, bên trong là một tấm thẻ hắc kim, yêu cầu hán đến ngân hàng để kích hoạt thẻ.

Ngu Đường ngồi trên sofa, cầm chiếc thẻ xoay chuyển trong tay, trầm ngâm một chốc sau đó nhấc điện thoại lên.

Cú điện thoại này đánh tới đại bản trạch Ngu gia, quản giúp hán chuyển cuộc gọi đến thư phòng.

"Ông nội, con nhận được một tấm thẻ hắc kim." Ngu Đường thả lỏng tựa vào sofa, ngữ khí cũng rất trang nghiêm cung kính.

"Ừ, ông cho con tiền tiêu vặt," Bên kia truyền đến tiếng cười sang sảng, "Cuối tuần này con trở về đây một chuyến, ông nội giới thiệu một vài người cho con làm quen."

"Dạ." Ngu Đường khéo léo đáp một tiếng, nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại.

Tổng Tiêu trở về ký túc xá, bạn cùng phòng của y còn chưa về, trước tiên tắm rửa sạch sẽ, ngồi trên giường, ôm máy vi tính tán gẫu cùng phụ thân.

Bởi vì Tổng Tiêu bên này việc học bề bộn, không thể lúc nào cũng tiếp điện thoại của hán, Tổng Từ Thành liền học người trẻ tuổi dùng công cụ tán gẫu, thường xuyên gửi tin nhắn qua cho Tổng Tiêu, Tổng Tiêu đọc được thì sẽ hồi đáp hán.

Đang nói, trên màn hình nhảy ra khung đối thoại của Ngu Đường.

[Thủ tục học ngoại trú ngày mai sẽ xong, tuần sau cậu sẽ dọn qua ở với tớ] Lời nói đơn giản mạch lạc, không mang theo bất kỳ ý tứ thương lượng nào.

[Không phải học kỳ đầu tiên không được phép ở ngoài trường học sao?] Đầu Tổng Tiêu đầy dấu chấm hỏi, huống hồ y cũng không có nộp đơn xin phép học ngoại trú.

Đang nói, cửa phòng ký túc xá mở ra, Cao Áo về, trên tay còn cầm theo vài quyển sách, thu dọn đơn giản một chút liền ngồi xuống giường bắt đầu đọc sách. Liếc mắt nhìn Tổng Tiêu đang chơi máy vi tính một cái, hừ lạnh: "Chương trình học của các cậu không nặng à?"

Tổng Tiêu cúi đầu tiếp tục tán gẫu cùng Ngu Đường, thuận miệng đáp: "Cũng được." Sách giáo sư Thiên căn dặn y đã đọc xong rồi, muốn vừa xem vừa học thuộc thì rất tốn sức, cũng may thầy chỉ yêu cầu đọc hiểu, không cần học thuộc lòng, việc này đối với y đơn giản hơn rất nhiều.

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, Cao Áo lại mở miệng lần nữa: "Hôm nay cậu đến câu lạc bộ Thiên Sứ?"

Tay đánh chữ của Tổng Tiêu dừng lại, ngẩng đầu nhìn hán, hơi hơi nheo mắt: "Cậu có hứng thú với câu lạc bộ Thiên sứ?"

Cao Áo hơi sững sốt, cúi đầu nhìn quyển sách trên tay: "Sau này cậu đi đâu tốt nhất nên nói với tôi một tiếng, lỡ như tôi quên chìa khoá còn có thể đến tìm cậu."

"Tớ không có nghĩa vụ phải báo cáo hành tung của mình với cậu." Tổng Tiêu chậm rãi nói, cổ tình nhất mạnh hai chữ "hành tung", nhìn Cao Áo đang cứng người.

[Bạn cùng phòng hình như đang giám thị hành tung của tớ] Tổng Tiêu đánh một hàng chữ gửi qua cho Ngu Đường.

Ngu Đường bên kia yên lặng hai phút, gõ chữ trả lời. [Tớ sẽ cho người điều tra]

Cuối tuần về nhà, Ngu Đường vốn dĩ dự tính để Tổng Tiêu ở lại trường học, nhưng giờ lại biết bạn cùng phòng của y có vấn đề, nói sao cũng không yên lòng cho được. Bấy giờ gọi điện thoại tới, nói cho Tổng Tiêu biết cuối tuần này sẽ đưa y đi Lạc thành xem đấu bóng.

"Trận đấu!" Mắt Tổng Tiêu sáng lên, y rất thích chơi bóng rổ, đương nhiên biết những giải bóng chuyên nghiệp ở Mĩ, Lạc thành có hai đội bóng, cả hai đều rất tuyệt, y còn đặc biệt yêu thích một đội trong đó.

Tổng Tiêu cúp điện thoại, sau đó bắt đầu lên mạng kiểm tra vé máy bay. Cao Áo rửa mặt xong đi ra nhìn thấy, hừ một tiếng, tựa hồ rất xem thường hành vi suốt ngày chơi bời của Tổng Tiêu.

Thật ra không cần Tổng Tiêu đặt vé, Ngu Đường đã bảo Độc Cô Âm mua xong rồi.

Lạc thành là một thành phố vô cùng phát triển, ngập trong vàng son. Trước đây người Hoa bắt đầu lập nghiệp tại nơi này, dần dần trở thành phố người

Hoa lớn nhất. Nhà cũ Ngu gia cũng ở tại Lạc thành, lần này Ngu Đường đến Mĩ, gia chủ Ngu gia liền muốn giới thiệu cháu trai cho mọi người gặp mặt.

Ngu Đường sau khi dàn xếp chỗ ở trong khách sạn cho Tống Tiêu xong, đổi một bộ quần áo, bắt đầu khởi hành đến nhà cũ Ngu gia.

[Heo: Cho tui quỳ lạy thánh này cái đã -- mô phật...

]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bồn Gia.

Edit + Beta: Như Heo.

Hôm nay nhà cũ Ngu gia đặc biệt náo nhiệt. Vì gia chủ đã lên tiếng, người nhà họ Ngu bình thường phân tán khắp nơi trên đất Mĩ hôm nay đều tụ hội tới đây tham gia bữa tiệc gia tộc.

Phụ nữ tụ tập ở đại sảnh đàm tiếu, đàn ông tụ tập ba cùng một chỗ nói chuyện, bọn tiểu bối còn chưa quá quen thuộc lẫn nhau, ở trong phòng khách bắt đầu làm quen.

Ngu Kỳ cũng nằm trong số đó, ngồi cùng với con của cô Tám Chú Bảy với cô Tám là hai anh em ruột, quan hệ giữa hai nhà tự nhiên khá gần gũi.

"Tiệc rượu hôm nay nhất định là cố ý tổ chức vì anh," Em họ cười thối phồng Ngu Kỳ, "Anh đậu vào đại học tốt như vậy, gia chủ chắc chắn sẽ rất kiêu ngạo."

Ngu Kỳ không để ý cười cười, đương nhiên hắn không cho rằng bữa tiệc này tổ chức vì hắn. Hắn rất ưu tú, gia chủ cũng không chỉ một lần biểu thị sự coi trọng đối với hắn, nhưng Ngu Đường lại đậu vào Harvard, tài năng của hắn khiến người ta phải trở mắt nhìn, so với đứa cháu ruột Ngu Đường, hắn nói cho cùng vẫn còn thua kém một bậc.

Thời gian trôi qua, người trong phòng khách ngày càng đông, tiểu bối có chút thông minh đều tranh thủ chạy lên thư phòng trên lầu hai trò chuyện với Tam gia và gia chủ.

Thiên tài thiếu niên Ngu Kỳ không muốn nhìn thấy vẻ mặt nịnh nọt của những người đó, cho nên ở lại phòng khách cùng em họ.

"Nghe nói quản gia gần đây đã lấy được học vị tiến sĩ." Em họ với Ngu Kỳ thực ra cũng không có nhiều tiếng nói chung, nói tới nói lui liền nói đến trên người lão quản gia Ngu gia. Một người học "Chức nghiệp quản gia" mà có thể lấy được bằng tiến sĩ mà nói thì cũng đúng là chuyện đáng nể.

Quản gia mặc một bộ Âu phục cắt may thủ công, mang găng tay màu trắng, cổ cài chiếc nơ đen tinh xảo, mái tóc vuốt keo ngay ngắn chải ngược ra sau đầu, vẻ mặt tươi cười đứng trước cửa, thoạt nhìn trông như một vị quý tộc trí thức thời Trung Cổ.

"Tào quản gia, hai tháng không gặp, trông ông ngày càng đẹp trai ra nhì." Bác Hai gái nắm tay con gái nhỏ Ngu Châu đi tới, mỉm cười chào hỏi ngài quản gia.

"Chào chú Tào." Ngu Châu cũng lễ phép cúi đầu chào.

Nụ cười trên mặt Tào quản gia vẫn bất biến như trước, khẽ khom người, giọng nhỏ nhẹ báo cho hai người hướng đi của những người trong nhà, sau đó liền có nữ giúp việc tiến lên dẫn đường cho hai người.

Phàm là người bước vào cửa nhà này nhìn thấy lão quản gia đều chủ động tiến tới chào hỏi. Điều này lời kéo được sự chú ý của Ngu Kỳ.

Nhà của hắn cũng có quản gia, nhưng dưới cái nhìn của hắn, quản gia chẳng qua chỉ là người quản lý nhóm người hầu mà thôi. Còn người quản gia của Ngu gia này hình như có điểm bất đồng, địa vị trong nhà của ông ta không thua kém gì các thành viên trong gia tộc.

"Ở trong căn nhà này, tốt nhất đừng nên đắc tội Tào quản gia." Em họ là con lai, da dẻ rất trắng trẻo, trên mặt còn có vài chấm tàn nhang, nói đến đây, mấy đốm tàn nhang trên mặt xoắn tít lại.

Tào quản gia đã làm việc cho nhà họ Ngu hơn mười năm nay, rất được gia chủ tín nhiệm. Thứ nhất, người này năng lực siêu quần, một mình ông ta bằng sức ba người, không cần biết trong nhà có bao nhiêu người hầu, tạp vụ, ông ta đều có thể quản lý chặt chẽ không một lỗ hổng; hơn nữa, người này vô cùng biết cách làm người, đặc biệt có tài ăn nói, bất luận là ai cũng đều bị hắn làm cho vui vẻ ra mặt.

Loại người có chỉ số EQ cao như thế này, bình thường so với người IQ cao còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Tào quân gia thoát nhìn có vẻ ôn hoà lễ độ, nhưng khó có ai thật sự thân cận được với ông ta, muốn nghe được tin tức gì từ ông ta căn bản là không thể nào.

Thời gian sắp đến, Ngu Đường còn chưa tới. Em họ nhìn đồng hồ đeo tay một cái, có chút hả hê mà nói: "Ngu Đường phỏng chừng bị muộn rồi."

Gia chủ ghét nhất người đến muộn, Ngu Châu cũng từng đến muộn mà bị nhốt ngoài cửa một lần rồi.

Đang nói, Ngu Đường dẫn theo Độc Cô Âm chậm rãi đi vào. Ngồi quân gia từ đầu đến cuối vẫn đứng ngay ngắn trước cửa, nhìn thấy Ngu Đường, lại không tự chủ được tiến về phía trước nửa bước, độ cong khoẻ miệng rõ ràng tăng lên rất nhiều.

"Hoàng... Hoan ghen về nhà, Đường thiếu gia." Tào quân gia dùng Hán ngữ vô cùng tiêu chuẩn để nói, tiến lên ý đồ chạm vào Ngu Đường.

Ngu Đường trừng mắt liếc ông ta một cái, cánh tay đang duỗi ra của ông ta lập tức chuyển hướng đi chỗ khác, đón lấy hộp lớn trong tay Độc Cô Âm, đưa cho nữ giúp việc bên cạnh.

"Lão gia và Tam lão gia đang ở trong thư phòng, các vị tiểu thiếu gia cũng đang ở đó," Tào quân gia dẫn Ngu Đường vào trong, thấp giọng báo cáo với hân tình hướng trước mặt, "Lão gia đang viết chữ, cậu có thể lên đó xem một chút."

Nói đến đây, quân gia đã đưa Ngu Đường đến trước cửa thang lầu, đúng lúc dừng lại, hơi khom người. Vì Ngu Đường đến trễ nên nhóm nữ giúp việc đều đang bận rộn tiếp đãi những người khác, quân gia tự mình dẫn hân vào cũng không có gì không đúng.

Người khác đều không nhìn ra bất cứ điều gì, em họ và Ngu Kỳ quan sát từ đầu đến cuối khiếp sợ nhìn nhau. Thái độ của quân gia với Ngu Đường rất không bình thường, quả thực có thể dùng từ "ân cần" để hình dung, gia chủ quả nhiên thiên vị Ngu Đường.

Gia chủ đương thời Ngu gia Ngu Thái Hàm là ông nội của Ngu Đường, lần tụ hội này, mục đích chủ yếu là để giới thiệu đứa cháu trai này của ông.

Ngu lão gia tử mặc Đường trang làm bằng tơ lụa, đứng trước chiếc bàn gỗ đàn, đề bút viết chữ, cháu chất vây quanh bốn phía, mặc kệ là xem có hiểu hay không, đều bày ra dáng vẻ rất thưởng thức.

Gia chủ Ngu gia đương thời là một lão già rất nghiêm túc, ở trong gia tộc nói một không hai, con cháu đa phần đều sợ ông, nhưng lại không thể không lấy lòng ông, vì vậy cho nên mới xuất hiện cái tình cảnh lúc này.

"Ông nội viết chữ thật có khí thế."

"Chữ này rất đẹp."

"Quả thực giống trong sách y như đúc."

...

Ngu Đường đi tới, cánh cửa gỗ trong thư phòng nặng nề khép lại, phát ra âm thanh không lớn không nhỏ, dẫn tới sự chú ý của những người trong phòng, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía hân. Trong mắt các anh chị em họ, ít hay nhiều gì cũng có chút địch ý đối với hân, trong đó có hai luồng ánh mắt đặc biệt sắc bén.

"Đường Đường, con đến rất đúng lúc," Ngu Thái Hàm ngừng đầu, nhìn thấy cháu trai của mình, lập tức lộ ra ý cười, "Lại đây, xem bức tự này cho ông."

...

Tổng Tiêu bị Ngu Đường lừa đến Los Angeles, hân nói sẽ dẫn y đi xem trận đấu bóng rổ, kết quả lại đi tham dự tụ hội gia tộc, bỏ một mình y ở lại khách sạn, đã vậy còn liên tục cản dận y không được phép lên đi xem trận đấu một mình.

Rõ ràng đã mua được vé, vậy mà không được đi xem, Tổng Tiêu có chút không vui, đúng là lãng phí. Nhìn sắc trời vẫn còn sớm, thầm nghĩ vé cũng đã mua rồi, bỏ đi thì rất phí. Mới vừa mang giày, đột nhiên có người nhấn chuông cửa, là phục vụ khách sạn. Cậu nhóc đội mũ đầu bếp, đẩy chiếc xe đầy chất đầy đồ ăn đứng trước cửa: "Chào ngài, ngài Đường đã đặt trước bữa tối cho ngài, xin mời từ từ dùng bữa."

Bữa tối tinh tế sang trọng, đầy bàn thức ăn, giá tiền của mấy món ăn này rõ ràng hơn vé xem bóng gấp mấy lần. Tổng Tiêu giãn giết khoẻ miệng, thờ dãi, thả tấm vé xuống, ngồi xuống bàn ăn.

Hoàng đế bệ hạ đã tính toán từ trước, biết y muốn trộm đi xem trận đấu cho nên đã đặt trước bữa tối trị giá hơn gấp mấy lần tấm vé kia. Là một Hộ bộ Thị Lang mỗi ngày đều quen việc tính toán sổ sách mà nói, đây quả là một kế hay.

Ăn uống no nê xong, trận đấu cũng đã bỏ lỡ.

Tổng Tiêu buồn bực chán nản tựa vào đầu giường xem ti vi, ti vi đang phát quảng cáo địa phương. Los Angeles là thánh địa du lịch, nơi này có phong cảnh tự nhiên thú vị, còn được gọi là thế giới giải trí, đương nhiên, nổi tiếng nhất vẫn là "Kinh đô điện ảnh" thế giới.

Hiện tại đang phát chính là quảng cáo liên quan tới điện ảnh.

Kinh đô điện ảnh này chính là Hollywood, bối cảnh bên trong không thiếu thứ gì, hiện tại đang mở cửa để chào đón du khách đến tham quan. Du khách đến đây có thể trải nghiệm cảnh tượng tráng lệ trong Star wars, có thể lĩnh hội cảm giác căng thẳng kích thích, còn có thể quan sát quá trình làm phim công phu,...

Tổng Tiêu sáng bừng mắt, chờ ngày mai Ngũ Đường hết bận là có thể kéo hần đến đây chơi rồi.

Cùng lúc đó, Ngũ Đường đang cầm bút lông, ở trong thư phòng của ông nội khoe tài văn chương.

Bởi vì hai câu bình phẩm của hần, lão gia tử vô cùng cao hứng, các tiểu bối khác vẫn có chút không phục.

"Hần lớn lên ở Trung Quốc, đương nhiên phải hiểu những thứ này hơn chúng ta rồi."

Ngũ lão gia tử không nói gì, chỉ cầm bút lông nhét vào tay Ngũ Đường: "Lại đây, viết một bức."

Ngũ Đường cũng không từ chối, hai tay nhận lấy, hỏi ông nội muốn viết chữ gì.

"Nét chữ nét người, chữ viết sẽ đại biểu con muốn trở thành một người như thế nào." Ngũ lão gia tử cười cười, Ngũ Đường xắn tay áo sơ mi lên, trầm mặc, đề bút, trong đầu thì đang suy nghĩ Tổng Tiêu ở lại khách sạn không biết có ngoan ngoãn ăn cơm hay không? Giờ tay múa bút, nét chữ thẳng thẳng phóng khoáng, một chữ "Trúc" mạnh mẽ cứng cáp hiện lên trên mặt giấy.

Tiểu kịch trường:

Gia gia: "Người viết chữ "Trúc" này là muốn sau này làm quân tử như trúc sao?"

Ngũ Đường: "Ta đang nghĩ tới một người tên là Quân Trúc."

Tiêu Tiêu: "Mắc mớ gì đến ta?"

Tào công công: "..."

[Heo: Hôm nay lại có quà nữa nè, sorry vì sự chậm trễ mấy ngày nay nha

Hí hí, lượn trên facebook lưu trong máy lâu rồi nên k nhớ lấy ở chỗ nào nữa, bạn tác giả có đi ngang qua thì tha lỗi cho tui vì đã k xin phép trước khi đăng nhé]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Người Quen.

Edit + Beta: Như Heo.

Tài nghệ thư pháp của Cảnh Nguyên để cũng được ghi vào sử sách, nét chữ của hần mang theo khí thế sát phạt, từng nét bút hạ xuống, khí thế mạnh mẽ tưởng chừng như quét sạch thiên quân vạn mã, son hà nhật nguyệt, uốn lượn lên xuống, tất cả đều hiển lộ trên từng trang giấy.

Một chữ "Trúc" vừa viết xong, căn phòng chìm vào bầu không khí yên lặng lạ thường. Tuy rằng các anh em họ của hần lớn lên ở nước ngoài, trình độ thư pháp không sâu, nhưng vì muốn lấy lòng ông nội cho nên vẫn có hiểu biết sơ sơ một chút. Cho dù là người bình thường hoàn toàn không biết thư pháp đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra tinh diệu trong một chữ này. Khỏi nói chi xa, chỉ mỗi tư thế viết chữ của hần cũng đủ khiến cho người ta kinh sợ rồi.

"Tốt tốt tốt!" Ngũ Thái Hàn nói liên tục ba chữ "Tốt", vui mừng vỗ vỗ bả vai cháu trai. Làm con cháu Hoa Hạ, Ngũ Thái Hàm vẫn luôn cho rằng người nhà họ Ngũ không thể quên mất cội nguồn của mình, vì vậy năm đó ông mới nếm đũa con trai lớn nhất tới Trung Quốc, hi vọng con cháu sau này có thể tiếp tục truyền thừa văn minh Hoa Hạ.

"Chữ này viết thật sự rất đẹp, mặc dù không hiểu những thứ này cho lắm nhưng em vẫn cảm thấy nó rất đẹp." Ngũ Châu cười nói, những anh chị em khác cũng gật đầu theo phụ họa.

Nếu gia chủ đã nói tốt, bọn họ đương nhiên cũng không đại gì nói không tốt để tự chuốc thêm nhục nhã. Những người vừa rồi không phục bấy giờ cũng không còn gì để nói, cho dù có muốn gây chuyện cũng phải nhìn sắc mặt gia chủ mà kiềm nén.

"A, Ngũ Kỳ cũng lớn lên ở Trung Quốc, hần hần là cũng hiểu những thứ này mà, đúng không?" Mọi người thấy không thể làm Ngũ Đường mất mặt, ngược lại còn để hần giành được sự chú ý của gia chủ, liền nhớ đến một nhân vật chính khác của đêm nay.

Ngu Kỳ đang ở trong đại sảnh nói chuyện với bác Tư.

"Gần đây con đang nghiên cứu một công cụ trên internet, nếu như thành công nhất định sẽ trở thành một hạng mục siêu lợi nhuận." Ngu Kỳ nghiêm túc giới thiệu hạng mục hân đang nghiên cứu với bác Tư. Bác Tư là người phụ trách bộ phận tài chính của Tư bản Đại Ngư, tài chính trong công ty trên cơ bản đều do một tay ông nắm giữ, Ngu Kỳ nhắc đến những chuyện này chủ yếu là muốn ngỏ lời trước với ông một tiếng, sau này khi hạng mục tiến hành hoạt động muốn xin đầu tư cũng sẽ dễ dàng hơn không ít.

"Ồ?" Bác Tư đang đưa ly rượu đỏ trong tay, "Chờ con làm được đưa cho bác nhìn xem, đây đúng là một chuyện tốt."

Tào quản gia liếc mắt nhìn thời gian, đã sắp đến giờ khai tiệc rồi, bèn xoay người lên lầu nhắc nhở gia chủ.

"Quản gia, giúp tôi lấy bộ lễ phục tối đây." Căn phòng cuối cùng trên tầng hai lộ ra một mái đầu tóc nâu.

"Được rồi, Cữu thiếu gia." Tào quản gia mỉm cười làm dấu ra hiệu với nữ giúp việc phụ trách trên tầng hai, nữ hầu lập tức chạy lên lầu lấy lễ phục, Tào quản gia thông thả đi tới trước cửa thư phòng, gõ cửa một cái.

Cữu thiếu gia nhún nhún vai, lần nữa khép cửa lại.

Ngu Đường đỡ ông nội đi xuống, ở trên cầu thang trùng hợp đụng phải người đàn ông có mái tóc nâu.

"Ba, hôm nay mặc Đường trang cực kỳ đẹp trai." Người kia tươi cười tiến lại, đỡ cánh tay còn lại của Ngu Thái Hàm.

"Tiểu Lăng," Ngu Thái Hàm lườm hán một cái, "Đã nói trước con ra gặp Đường Đường, sao bây giờ mới chịu xuống?"

"Ba, ba biết mà, tối qua con thức trắng cả đêm, vừa mới dậy mà," Khuôn mặt con lai rất anh tuấn, người nọ làm khuôn mặt quý, rồi nâng lên con người màu xanh biếc, nhìn về phía Ngu Đường. "Chào, cháu trai của chú."

Ngu Đường nhìn về phía người nọ, khẽ gật đầu: "Chú Chín." Người này là con lai, là đứa con út của ông nội hán Ngu Thái Hàm, có điều là đứa con cùng cha khác mẹ với các chú bác của hán. Bà nội Ngu Đường mất sớm, ông nội đã cưới một người da trắng khác, sinh ra đứa con út tuổi tác xấp xỉ đám cháu chắt của mình.

Đứa con út trên là Ngu Lăng, đứng hàng thứ chín. Vốn dĩ hán còn có một cái tên tiếng Anh, nhưng Ngu lão gia từ chưa bao giờ gọi, mọi người cũng chỉ gọi tên tiếng Trung của hán.

"Nghe nói cháu gia nhập Câu lạc bộ Hồ Đen, vậy cháu cũng biết Carmela có phải không?" Ngu Lăng thoát nhìn là một người rất hoạt bát, cách lão gia từ chủ động bắt chuyện với Ngu Đường.

"Biết." Ngu Đường nhìn thoáng qua hán một cái, thờ ơ đáp. Người này thoát nhìn ngây thơ vô tội, những hán lại không cho là vậy.

Carmela là thành viên của Câu lạc bộ Hồ Đen, năm nay lên năm hai đại học, trong nhà làm về dầu mỏ.

"Vậy thì tốt quá, chú có mời Carmela đến, lát nữa cháu có thể mời cô ấy nhảy một điệu rồi." Ngu Lăng chớp chớp mắt, dáng vẻ dường như rất thân thiết với Ngu Đường.

Các anh em họ khác nhìn chú Chín được gia chủ cưng chiều thân thiết với Ngu Đường như vậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Ngu Đường càng lộ rõ vẻ ganh tỵ.

Theo ngón tay chú Chín nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy Carmela vận bộ dạ phục sa tanh đứng ở một góc đại sảnh. Cô nàng đang cầm một ly champagne, khẽ nâng ly hướng về phía Ngu Đường.

Carmela thật ra là em họ của Ngu Lăng, mẹ Ngu Lăng chính là cô của Carmela.

Ngu Đường rũ mắt, lạnh lùng nhếch môi. Chú Chín này thực chất là muốn nhà mẹ hán thân cận với nhà họ Ngu cho nên mới cố ý kéo hán ra làm lý do như vậy, nói cứ như là đang suy nghĩ vì cháu trai hán làm không bằng.

Quả nhiên, Ngu Thái Hàm nhìn thấy cô nàng đó liền cau mày: "Con mời Carmela đến sao không nói với ba một tiếng?"

"Hi, ba, con chỉ muốn kiếm người bầu bạn với Ngu Đường thôi mà, không có ý gì khác." Ngu Lăng vô tội mà nói.

Yến tiệc sắp sửa bắt đầu, Ngu Thái Hàm chính thức giới thiệu Ngu Đường và Ngu Kỳ trước mặt các thành viên trong gia tộc, cũng chính thức tuyên bố an bài chức vị cho hai người họ trong tập đoàn, thuận tiện để cho hai người thực tập trong lúc học đại học.

"Chúc mừng cậu đã được gia chủ coi trọng." Carmela tiến đến, chạm cốc cùng Ngu Đường.

"Cám ơn." Ngu Đường lễ phép nâng ly lên.

"Đường, cậu cũng không nói với Câu lạc bộ Hồ Đen mình là cháu trai ruột của Ngu lão gia tử," Ánh mắt Carmela

Sáng rực nhìn Ngu Đường, duỗi bàn tay son hồng của mình ra, "Cậu không mời tớ nhảy một bài sao?"

Cách đó không xa, chú Chín của hắn đang cười xấu xa nhìn hai người bọn họ: "Mẹ, người xem, hai người bọn họ rất xứng đôi."

Mẹ Ngu Lăng vận chiếc sườn xám xanh biếc, đứng cạnh con trai ruột, cười như không cười.

...

Ngu Đường nhìn cánh tay đang duỗi ra trước mắt, theo lễ hắn phải lập tức nắm lấy, mời cô ta khiêu vũ. Người hầu bưng khay rượu đi ngang qua, Ngu Đường thuận tay lấy một ly, nhét vào bầy tay kia: "Không được, cô họ."

...

Tổng Tiêu một mình ở trong khách sạn chờ đến nửa đêm, đã lường trước hôm nay Ngu Đường có thể sẽ không về, bèn tắt ti vi chui vào chăn, trợn tròn mắt không ngủ được.

Ngu Đường từng nói nhà họ Ngu rất phức tạp, cạnh tranh không kém gì hoàng thất trước kia. Y không lo Ngu Đường sẽ chịu thiệt khi ở trong gia tộc, dù sao ngôi vị hoàng đế mà hắn còn đoạt được, đoạt gia sản vốn chỉ là một việc nhỏ như con thỏ. Nghĩ vậy nhưng vẫn có chút đau lòng, ngàn năm luân hồi cũng chạy không thoát khỏi tình cảnh này, Ngu Đường đứng là mệnh lao碌.

Vũ hội gia tộc, nhất định sẽ có mời các tiểu thư gia đình thân thích đến dự, hoàng thượng của y lại anh tuấn như vậy, nhất định sẽ có người coi trọng hắn, nói không chừng còn có thiếu gia và vân vân xúm lại lôi kéo.

Tổng tiêu càng nghĩ càng không ngủ được, đưa tay bấm số gọi cho Ngu Đường.

"Hoàng hậu vạn an." Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói bình tĩnh của Độc Cô Âm.

Tổng Tiêu co rút khoé miệng: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng đang nói chuyện với bác Tư." Độc Cô Âm thành thật trả lời, đúng lúc này, Tào quân gia đi tới, vỗ vỗ vai Độc Cô Âm.

Độc Cô Âm tung điện thoại đang cầm trong tay lên, tức tốc xoay người, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy hai tay của Tào quân gia bắt chéo ra đằng sau lưng, sau đó gờ tay đón được điện thoại đang rơi xuống, tiếp tục nói: "Thuộc hạ sẽ đưa điện thoại cho hoàng thượng ngay."

"Bên đó có tiếng gì vậy?" Tổng Tiêu mơ hồ nghe được một tiếng hét thảm.

"Tào công công đánh lên thuộc hạ, bị thuộc hạ chế trụ." Độc Cô Âm vừa nói vừa kéo Tào công công thành sắc kích động ra ngoài.

Xuất phát từ chức nghiệp ám vệ rèn luyện hằng ngày, Độc Cô Âm vốn dĩ đang nấp ở chỗ kín đáo, tiến có thể công, lui có thể thủ, trực tiếp tha Tào công công một đường thẳng tiến tới hoa viên cũng không bị ai phát hiện.

Hoa viên yên tĩnh, không một bóng người.

Tào công công tránh thoát khỏi tay ám vệ, kích động không thôi: "Người đang nói chuyện với ai đó? Có phải là hoàng hậu không?"

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, vừa rồi ám vệ nói cái gì? Còn chưa đợi y hoàn hồn, điện thoại bên kia đã truyền đến một giọng nói từ tính, nghe thì tựa hồ là giọng một người đàn ông hơn ba mươi tuổi: "Nương nương! Lão nô tìm người thật khó quá mà!"

=====

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Cái gì? Tào công công?"

Tào công công: "Ân, là thần đây!"

Tiêu Tiêu: "Công công, người cũng xuyên qua?"

Tào công công: (Lan Hoa chỉ) "Đúng vậy! Hơn nửa đời này lão nô đã có chim nhỏ rồi!"

Tiểu Âm: "Sao có thể nói những từ ngữ bần thiêu như vậy đối với hoàng hậu!" (răng rắc)

Tào công công: "A... Đừng bẻ mà..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Công Công.

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu nghe giọng nói này, ngáy ra một lúc mới kịp phản ứng, sau đó không nhìn được mỉm cười: "Công công, giọng của người thay đổi rồi."

"Khụ, đúng vậy," Tào công công cẩn thận quan sát bốn phía, khịt khịt mũi, khôi phục dáng điệu thông dong tao nhã ban đầu, "Ồ đây không tiện nói chuyện, nương nương chờ đi, ngay mai lão nô liền đến bái kiến người."

Tổng Tiêu gằn gặt khoé miệng: "Công công, đã nói người bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta nương nương."

Không ngờ Tào công công cũng xuyên qua, trước đây khi thấy hoàng thượng ra sức tìm hấn, Tổng Tiêu còn cảm thấy buồn cười, nói cho cùng thì những chuyện xuyên không như thế này không phải muốn ai xuyên thì người đó xuyên được.

Tào công công, ám vệ, hoàng thái đệ, hoàng thượng... Tổng Tiêu nhắm tính những cái tên này trong đầu, tại sao lại là những người này, bọn họ có liên quan gì với nhau?

Thái hậu không có ký ức, công chúa An Viễn, tiên đế, phụ thân, tổ phụ, những người này đều không có, chỉ có những người lúc đó có mặt ở trong đại điện!

Hai mắt Tổng Tiêu loé sáng, đúng vậy, thời điểm y tự sát, những người này đều có mặt trong đại điện!

Nói vậy thì Đại tướng quân và Trương Hiếu Nhân cũng có thể sẽ có trí nhớ kiếp trước. Nghĩ đến Trương Hiếu Nhân, trước mắt bắt gặp hiện ra khuôn mặt chó Husky ngốc nghếch, Tổng Tiêu không nhịn nổi cười bò ra giường, nếu như Trương Hiếu Nhân thật sự biến thành chó Husky, vậy thì đúng là chuyện vui lớn rồi!

Bây giờ vũ hội còn chưa kết thúc, đoán chừng đêm nay Ngu Đường sẽ không quay về. Tổng Tiêu chui vào chăn, quyết định đi ngủ trước.

Ngủ thẳng cho đến nửa đêm, nghe có tiếng mở cửa, Tổng Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác có người chui vào chăn, ôm lấy y từ phía sau.

Nhiệt độ quen thuộc khiến y buông lỏng cảnh giác, Tổng Tiêu hơi ngửa đầu, cọ mặt người phía sau, tức thì nhận được một cái hôn ngọt ngào.

"Không có gì, ngủ tiếp đi." Ngu Đường thấp giọng nói, tự cởi quần áo của mình, ôm hoàng hậu ấm áp vào trong lòng ngực.

"Sao người về rồi?" Tổng Tiêu ngáp một cái, xoay người dụi vào ngực hấn.

"Sao trẫm có thể để hoàng hậu phòng không chiếu bóng một mình cho được chứ?" Ngu Đường nghiêm trang nói, tay lại không thành thật mà bắt đầu sờ soạn trên người Tổng Tiêu.

"A..." Tổng Tiêu bị sờ nhột, muốn tránh khỏi hấn, nhưng lại bị hấn vuron mình chặn lại.

Hai đôi môi chạm nhau, Tổng Tiêu nếm được hương rượu nhàn nhạt, cái tên này chắc là lại uống rượu nữa rồi. Chia sẻ dư vị trong miệng, Ngu Đường còn cảm thấy chưa đủ, liền đem hương rượu đây khắp người Tổng Tiêu, ngay cả nơi sâu nhất trong thân thể cũng không chịu buông tha.

Đến Mi lâu như vậy, hai người còn chưa chính thức hẹn hò được một lần, nói chi là ngủ chung giường. Ngu Đường vốn dĩ dự định trở về ôm bà xã ngủ một giấc, cuối cùng khi ôm người vào trong lòng rồi, lại không còn tâm tình muốn ngủ nữa.

Tổng Tiêu bị hấn dày vò cả đêm cho đến khi trời tan sáng, mệt đến nỗi không muốn nhúc nhích, đành mang một thân đắp dính chìm vào giấc ngủ. Ngu Đường sợ y sinh bệnh, liền lấy khăn ẩm lau chùi sơ qua cho y.

Hai người ngủ thẳng đến giữa trưa mới miễn cưỡng tỉnh lại, nghe thấy một chập tiếng gõ cửa có quy luật.

Ngu Đường vui đầu vào chăn, không buồn để ý đến. Tổng Tiêu bị đánh thức, ngồi dậy chuẩn bị ra mở cửa, thất lưng đột nhiên mềm nhũn, ngã trở về giường.

"Chậm một chút." Ngu Đường đỡ được y, lôi người vào trong chăn, bảo y ngủ tiếp, tự hấn ra mở cửa.

"Hoàng thượng vạn phúc kim an." Ngoài cửa, Tào quân gia mặc Âu phục, đeo nơ, một tay để trước ngực, ưu nhã cúi chào.

Ngu Đường không khỏi cau mày: "Sao người lại đến đây?" Vừa nói vừa cho Tào quân gia tiến vào. Mặc dù là đang ở Mi, nhưng Los Angeles có rất nhiều Hoa kiều, không chừng có người nghe hiểu khẳng định sẽ cho rằng bọn hấn bị thần kinh.

Tào quân gia vào nhà, bắt đầu thu thập quần áo nhàu nát vứt tán loạn trên sàn nhà bỏ vào sọt đồ. Chờ khi Tổng Tiêu ngồi dậy liền dâng trà nóng đã

chuẩn bị sẵn lên cho y.

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, nhìn hoàng thượng đã bò lại trên giường, sau đó quay sang nhìn đại thúc đẹp trai đang dâng trà trước mắt mình.

Người đàn ông Âu phục giầy da này đại khái hơn ba mươi tuổi, dáng người thon dài, tỉ lệ vóc người hoàn mỹ, một khuôn mặt người phương Đông cười đến ôn hòa lễ độ.

"Tào công công?" Tổng Tiêu có chút không xác định mà kêu một tiếng.

"Nô đây." Tào công công đưa chén trà đến bên môi Tổng Tiêu, nhìn y uống một hớp, lập tức lấy ra một cái chậu súc miệng cho y nhổ ra, sau đó lại đổi một chén trà mới dâng lên.

Tổng Tiêu ngờ ngác nhận lấy chén trà, chậm rãi uống một hớp. Kiếp trước Tào công công không có cao như vậy, khi đó Tào công công phát tướng rất sớm, cả người tròn vo như trái banh, cười rộ lên một cái liền không thấy mắt đâu, nào giống người đàn ông trước mắt này...

"Chào buổi sáng, hoàng hậu điện hạ." Tào công công một tay để ở trước ngực, cúi chào theo kiểu 'quý sò tộc'.

"Sao ngươi không hành lễ Đại Ngu?" Ngu Đường ngồi dựa vào đầu giường, kéo Tổng Tiêu vào lòng, nhận lấy chén trà Tào công công đưa tới.

"Bây giờ không phải đã là thế kỷ thứ hai mươi mốt rồi hay sao, lão nô cũng phải theo kịp thời đại." Tào công công tươi cười, nhận cái chén không từ tay hoàng thượng, đưa cho hắn một chiếc khăn ẩm.

Hoàng đế bệ hạ nhận lấy bắt đầu thấm lau mặt cho Tổng Tiêu.

"A, không cần, ta đi rửa mặt." Tổng Tiêu né tránh, trong khách sạn này cái gì cũng có, bắt hai người họ hậu hạ cho mình không khỏi quá thái quá rồi.

"Có lão nô ở đây, người không cần phải làm những việc này." Tào công công rất mực cao hứng bận bịu tới lui, chờ khi Tổng Tiêu đi ra, hắn đã lấy quần áo của y ủi phẳng một lượt, bữa sáng khách sạn vừa lúc đưa tới, tất cả đồ ăn đều phù hợp với khẩu vị của đế hậu.

Tào công công vắt một chiếc khăn trên cánh tay, ung dung thấm lau hai người dùng cơm.

"Công công đến đây từ khi nào?" Có Tào công công chia thức ăn, Tổng Tiêu cảm thấy thời gian như quay ngược về quá khứ, thật là khó tin.

"Hơn mười năm trước đã tới rồi." Tào công công thờ dài. Khi đó hắn tỉnh lại, phát hiện mình đang học ở học viện quân gia, vì hắn có năng lực hầu hạ người khác siêu quần, học được hai năm đã tốt nghiệp với thành tích ưu tú nhất. Sau đó các nhà giàu có đến lựa chọn quân gia, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra cao tổ hoàng đế, cũng chính là ông nội Ngu Đường.

Vốn cứ tưởng đi cùng cao tổ hoàng đế thì sẽ có thể gặp lại được hoàng thượng, không ngờ hoàng thượng lại ở cùng phụ thân ở Trung Quốc, căn bản chưa từng đến Mỹ, thật vất vả mới chờ được đến ngày hôm nay.

Tổng Tiêu khề cau mày, không ngờ Tào công công còn đến đây sớm hơn cả hoàng thượng, bên trong này tựa hồ cũng không tuân theo bất kỳ quy luật gì.

Dùng bữa sáng xong, Tào công công mới biết hoàng thượng không cần phải quay về nhà cũ. Ngu Đường nhìn khoé mắt còn có chút hồng hồng của hoàng hậu, không đành lòng bỏ đi, ngấm lại nhà bên đó cũng không có chuyện gì quan trọng, không cần phải gấp gáp quay về: "Xem buổi chiều có trận đấu nào hay không, đặt hai tấm vé."

Tào công công đáp một tiếng, lên mạng tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy.

"Chúng ta tới đó đi." Tổng Tiêu chỉ chỉ quảng cáo trên tivi.

Kinh đô điện ảnh? Ngu Đường vốn dĩ chỉ muốn đi cùng bà xã, hẹn hò ở đâu cũng được, hắn đương nhiên không có ý kiến gì.

Không biết Tào công công nói kiểu gì với Ngu Thái Hà mà cả buổi chiều hôm đó có thể hầu hạ hai người đi dạo kinh đô điện ảnh, còn có dáng vẻ rất nhàn nhã. Độc Cô Âm ở căn phòng cách vách nghe tiếng hai người ra khỏi cửa liền tức tốc vọt ra ngoài, yên lặng đi theo.

"Tiểu Âm à, sao bây giờ ngươi không nấp vào chỗ tối nữa?" Tào công công nhìn thấy âm vệ, không kiềm được đành phải hỏi hắn. Trước đây khi ở Đại Ngu, Tào công công đã biết được sự tồn tại của âm vệ, tình cờ nhìn thoáng qua xà nhà một cái sẽ nhìn thấy hai người đang ẩn nấp trên đó, có điều rất ít khi tiếp xúc bọn họ. Cho nên khi nhìn thấy âm vệ quang minh chính đại đi theo sau lưng hoàng thượng, Tào công công cảm thấy rất kinh ngạc.

"Âm vệ cũng phải theo kịp thời đại." Độc Cô Âm nhìn thoáng qua Tào công công một cái, mặt không đổi sắc mà nói.

Tào công công: "..."

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Công công cũng phải theo kịp thời đại sao?"

Tào công công: "Đương nhiên, nghề này của chúng ta cạnh tranh rất ác liệt."

Tiêu Tiêu: "..."

[Heo: Quà đây, quà nữa đây, cái này hình như lấy bên Thông cục hội hay sao ấy??

Poor him - Mít tợ Dưa Leo]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Xảo Ngộ

Edit + Beta: Như Heo.

Kính đồ điện ảnh vô cùng rộng lớn, Tào công công mua vé vào cổng, sau đó chạy đi mượn một chiếc xe điện ngắm cảnh.

Thông thường xe điện ngắm cảnh sẽ do nhân viên công tác chuyên nghiệp lái, nhưng là một quân gia toàn năng, trên căn bản cái gì cũng phải biết làm. Không biết Tào công công đã làm cách nào mà nhân viên công tác đồng ý giao xe cho hắn lái.

Trước tiên đi vườn treo Trung Cổ, cảm thụ bầu không khí Châu Âu cổ điển, sau đó đi xem không gian vũ trụ Star Wars

Tổng Tiêu nhìn chăm chú không chớp mắt, đối với một tên nhà quen từ cổ đại mới tới mà nói, những thứ này quá mức thần kỳ. Gánh hát nhà y nếu như cũng được như vậy thì tốt biết mấy.

Ở đây không chỉ tái hiện lại các cảnh tượng điện ảnh mà còn có các trò chơi mô phỏng trong phim.

Ngu Đường lái Tổng Tiêu đi đường hầm vũ trụ, tàu lượn siêu tốc rất dài rất dài, có thể xuyên qua vũ trụ và hố đen, giống như chiến xe bay lượn trong dải ngân hà.

Tổng Tiêu chưa từng ngồi tàu lượn siêu tốc, vì vậy rất hiếu kỳ, vui vẻ bị Ngu Đường lái đi.

Tào công công nhìn thời gian tàu chạy kéo dài đến năm phút, lại nhìn Tổng Tiêu một cái, muốn nói lại thôi. Hắn cảm thấy trò tàu lượn siêu tốc này quá kinh khủng, hoàng hậu phòng chừng không chịu được.

Nhưng khi nhìn ánh mắt đỏ của hoàng thượng, hắn lại không dám nhiều lời.

Hai người ngồi cùng một khoang, tay vịn trước mắt được thiết kế giống như cần điều khiển, âm thanh điện tử lạnh lẽo vang lên, mô phỏng cảnh tượng phi thuyền vũ trụ: "Tàu phi hành sắp sửa cất cánh, xin hãy xác nhận lại dây an toàn."

Ngu Đường quay đầu nhìn Tổng Tiêu kiểm tra dây an toàn, xác định không có vấn đề gì mới yên tâm.

"Chuẩn bị cất cánh, ba, hai, một, khởi hành!" Theo âm thanh điện tử, tàu lượn siêu tốc bắt đầu khởi động, có một lực đẩy tác động rất mạnh vào đoàn tàu, con tàu bắn đi như đạn pháo.

"A---" Cảm giác không trọng lực bất ngờ ập đến, các hành khách trên tàu đồng loạt hét chói tai.

Bốn phía không ngừng biến hoá, đột nhiên biến thành khoảng không hắc ám, xung quanh là vũ trụ mênh mông, tàu lượn chậm rãi lên dốc, sau đó bắt đầu lao vút xuống.

"A..." Tổng Tiêu hoảng sợ kêu lên một tiếng rồi im bặt, hô hấp của y không thể theo kịp nhịp điệu tàu lượn chập trùng. Ngu Đường ngược lại rất bình tĩnh, thật ra hắn không sợ lắm, phát hiện tình hình Tổng Tiêu không ổn, bèn nắm lấy tay y, lớn tiếng nói: "Bảo bối, điều chỉnh hô hấp, cứ hết lên là được rồi."

Tổng Tiêu thử cùng Ngu Đường hét lên thành tiếng, quả nhiên, kêu ra rồi rất tốt, không còn cảm giác nghẹt thở như trước nữa.

Tàu lượn chạy năm phút đồng hồ mới kết thúc, Tổng Tiêu đáp xuống mặt đất chân hơi run run. Ngu Đường nhanh tay lẹ mắt ôm lấy y, hôn lên khuôn mặt trắng bệch ấy một cái: "Khó chịu sao?"

Tổng Tiêu lắc lắc đầu, đem mặt chôn trong ngực Ngu Đường một hồi, ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực như sao: "Trò này chơi thật vui, chúng ta đi chơi trò khác đi."

Ngu Đường nhìn y, không kiềm được cười rộ lên: "Được."

Ban đầu còn sợ Tống Tiêu không chịu nổi, trước đây ở trong nước còn không dám dẫn y đi Công viên giải trí Đại Ngu ngồi tàu lượn siêu tốc, bây giờ xem ra Tống Tiêu rất thích.

Vì vậy, hai người liền đi thêm mấy lượt.

Từ Jurassic, hồ đen vũ trụ cho tới siêu nhân vũ trụ, khi ngồi đến lượt thứ năm, Tống Tiêu cuối cùng cũng thấy choáng váng, từ trên ghế ngồi bước xuống trước mắt đột nhiên tối sầm ngã xuống.

"Quân Trúc!" Cùng lúc tiếp được Tống Tiêu, ôm vào trong ngực, thấy hai mắt y nhắm nghiền, Ngu Đường nhanh chóng ôm ngang người lên.

"Ai nha, hoàng hậu!" Tào công công sợ phát khiếp, nhanh chóng tìm một băng ghế dài cho Ngu Đường đặt Tống Tiêu lên.

Ngu Đường ngồi trên băng ghế dài, để Tống Tiêu nửa nằm tựa vào lòng hắn. Tống Tiêu đã mở mắt ra, có điều đầu vẫn còn hơi choáng, Y không tập võ, ngồi tàu lượn hai ba lần thì được, ngồi thêm mấy lần nữa đầu liền choáng váng, buồn nôn.

"Khó chịu sao?" Ngu Đường đau lòng muốn chết, không nghĩ đến chuyện Tống Tiêu ngồi tàu lượn cũng xảy ra chuyện.

Tào công công đưa tay ấn vào mấy huyệt vị trên tay Tống Tiêu.

"Làm gì đó!" Ngu Đường hất tay Tào công công ra.

"Ấn những huyệt vị này có thể giảm bớt triệu chứng choáng váng." Tào công công kinh ngạc nhìn hoàng thượng, trước đây hoàng hậu không khoẻ hắn cũng làm như vậy, hoàng thượng xưa nay chưa từng nói gì, hôm nay bị làm sao vậy?

Ngu Đường nghe vậy, tự mình động thủ ấn huyệt, tiện thể xoa xoa ngực cho Tống Tiêu.

"Bây giờ ngươi không còn là công công nữa." Độc Cô Âm nhìn thoáng qua Tào quân gia đang rầu rĩ không vui, lạnh lạnh nhắc nhở một câu.

Tào quân gia sững sốt, vội ho khan một tiếng, nhìn thấy hoàng hậu hắn lại quên mất bây giờ mình không còn là thái giám nữa, không dám nhiều lời, xoay người đi mua thứ gì đó nóng nóng cho hoàng hậu.

Bên trong công viên trò chơi không có bán trà, chỉ có cà phê và ca cao nóng, ngoài ra toàn là đồ uống lạnh. Tào quân gia nhăn mày, đành phải mua một cốc ca cao nóng.

Tống Tiêu uống một hớp, quá ngọt, tức thì cảm thấy dạ dày cuộn cuộn như sóng biển, đột nhiên khom người, nôn ra.

Tào quân gia nhanh chóng dùng tay vỗ lưng cho y, lấy chén nước cho y súc miệng. Trong công viên giải trí khắp nơi đều có vòi uống nước công cộng.

Súc miệng xong xuôi, sắc mặt Tống Tiêu đã đỡ hơn nhiều, nôn ra là tốt rồi. Ở đây là khu vực đi bộ, xe ngắm cảnh của bọn họ đậu cách đó không xa, Tào quân gia vừa tính công Tống Tiêu lên, tức thì nhận được cái trừng mắt sắc lẹm của Ngu Đường, không dám nói tiếng nào.

Ngu Đường công Tống Tiêu trên lưng, chậm rãi đi về hướng bãi đỗ xe.

"Ta không sao." Tống Tiêu nằm nhoài trên lưng hoàng thượng mở miệng nói.

Ngu Đường không nói tiếng nào, xóc y lên một chút.

"Xin lỗi, phía trước đang quay phim." Con đường đi về bãi đỗ xe bị ngăn lại, phía trước có không ít người đang vây xem.

"Camille, cô buông ra đi, tôi đã không còn yêu cô nữa." Nam diễn viên đẹp trai thần sắc thống khổ nói với nữ chính.

"Không, Soya, ánh mắt của anh sẽ không nói dối." Nữ chính dùng hai tay nâng mặt nam chính lên, biểu cảm chân thành.

Tống Tiêu nằm nhoài trên bả vai Ngu Đường, nhìn cảnh tượng bên đó, dùng cảm cọ cọ vai hắn: "Hoàng thượng có nhớ không, ở bãi săn bắt Tây Sơn năm đó."

Bước chân Ngu Đường khựng lại một chút, quay người vòng qua đoàn làm phim, thay đổi đường đi: "Ừ."

Mùa thu săn bắn năm đó, hai người cưỡi ngựa chạy đằng xa, ngựa của Tống Tiêu đột nhiên dờ dưng, được hoàng thượng cứu thoát khỏi nguy hiểm, ngựa hai người đều chạy đi mất, chân Tống Tiêu thì bị bong gân.

"Lên đây, trầm công người về." Hoàng đế bệ hạ vận trang phục hoàng sắc, ngồi xổm trước mặt tiểu Thị Lang.

"Không được." Tiểu Thị Lang làm sao dám để hoàng thượng công, nhưng hoàng đế bệ hạ lại không để y có cơ hội từ chối, trực tiếp khiêng y đặt trên lưng. Tiểu Thị Lang khăn trương siết chặt mấy ngón tay, hoàng thượng cũng khăn trương, âm thầm đồ mồ hôi.

Mơ tưởng đã lâu, thân thể ảm áp kề sát trên lưng mình, hoàng đế bệ hạ hưng phấn không thôi, vốn dĩ con đường chỉ cần đi nửa khắc thời gian, người này lại cố tình công y đi đường vòng mất một canh giờ(*).

(*): 1 khắc là 15 phút, 1 canh giờ là 2 tiếng.

"Sao vậy?" Ngu Đường quay đầu, dụi dụi mặt y, sao tự dưng lại nhắc đến chuyện Tây Sơn?

Tổng Tiêu cười cười, thật ra bởi vì vừa rồi nghe thấy lời kịch của diễn viên, bất giác nhớ về chuyện năm đó. Ngu Đường vẫn cứ nghĩ sau này Tổng Tiêu mới hiểu được tâm ý của hắn, kỳ thực không phải. Bởi vì, đôi mắt hoàng thượng cũng không biết nói dối.

"Hi, cháu trai yêu dấu của ta." Vừa mới vòng sang một con đường khác, trùng hợp đụng phải chú Chín Ngu Lăng, bên cạnh Ngu Lăng còn có Carmela đang cười rạn rở.

"Đường, thật là trùng hợp." Carmela tiến lên, muốn tặng cho Ngu Đường nụ hôn chào hỏi, ngoài ý muốn phát hiện trên vai Ngu Đường thò ra một cái đầu, hai tay đang nâng đầu gối một người, đừng nói là hôn, ngay cả bắt tay cũng không được.

Tiểu kịch trường:

Carmela: "Bạn thân mến, bắt tay cái nào."

Ngu Đường: "Không có tay."

Carmela: "Bạn thân, lại đây hôn một cái nào."

Ngu Đường: "Không có mặt."

Carmela: "Vậy chào hỏi thì được chứ?"

Ngu Đường: "Chào cô họ."

Carmela: "..."

[Heo: Hết con hương dương ảo tưởng mình là cục thì giờ lại đến hai vợ chồng nhà này, thua...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghiêch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nằm Vùng.

Edit + Beta: Như Heo.

Ngu Đường không có ý thả Tổng Tiêu xuống, ngược lại còn xốc y lên một chút, cho Tổng Tiêu có tư thế nằm thoải mái, mặt không đỏ sắc mà đáp lễ: "Chú Chín, cô họ."

"Hey, Đường, tôi đã nói rồi, đừng gọi tôi là cô họ," Khuôn mặt Carmela có chút vắn vẹo, "Chúng ta là bạn học mà, không phải sao?"

Tổng Tiêu ngã đầu trên vai Ngu Đường, chớp mắt mấy cái nhìn Ngu Lăng. Ngay lúc Carmela nói chuyện cùng Ngu Đường, chú Chín cho rằng không ai để ý đến hắn, trong mắt thoáng lộ ra thần sắc khác biệt. Hắn đầu tiên đưa ánh mắt soi mói nhìn về phía Ngu Đường, sau đó mới nhìn đến người sau lưng Ngu Đường, trùng hợp chạm phải đường nhìn của Tổng Tiêu.

"Hi, xin chào." Biểu cảm trên mặt Ngu Lăng không đổi, chào Tổng Tiêu.

Không chờ Tổng Tiêu đáp lễ, Ngu Đường đã lên tiếng: "Bạn cháu không khỏe, đi trước một bước, hai người ở lại chơi vui vẻ."

Nói đến đây, hai người họ cũng không tiện tiếp tục hàn huyên, đành trơ mắt nhìn Ngu Đường công Tổng Tiêu rời đi, đằng sau ám vệ và công công cùng lúc đuổi tới. Lúc này Ngu Lăng mới phát hiện sự tồn tại yếu ớt của hai người họ, không khỏi giật mình: "Tào quân gia, sao ông lại ở đây!"

Làm Đại quân gia Ngu gia, Tào quân gia chỉ có thể đi theo gia chủ, hôm nay lại xuất hiện bên cạnh Ngu Đường, đứa cháu trai của gia tộc!

"Cứu thiếu gia," Tào quân gia ưu nhã cúi chào, "Đây là ý của gia chủ." Lời này của hắn vô cùng khéo léo, hẳn ra ngoài là được sự cho phép của gia chủ, nhưng khi vào tai Ngu Lăng, ý nghĩa lại thành Tào quân gia theo hầu bên người Ngu Đường là ý của gia chủ.

Nếu Ngu Lăng cho là như vậy, tất nhiên sẽ không dám trực tiếp đi tìm gia chủ chứng thực.

Nói xong, Tào quân gia liền vội và chạy theo Ngu Đường.

Ngu Lăng chậm rãi nheo mắt, mâu sắc thâm trầm.

"Xem ra tình hình của anh rất đáng lo ngại." Carmela cau mày nhìn về phía Ngu Lăng. Gia chủ coi trọng trưởng tử đích tôn như vậy, tình cảnh đứa con trai út như hắn sẽ rất nguy hiểm.

"Nó vẫn là một đứa tiểu bối," Ngu Lăng lập tức thu hồi thần tình trong mắt, quay đầu nhìn về phía Carmela, "Em xem, cậu ta được ba hoan nghênh như vậy, tương lai ở trong gia tộc khẳng định sẽ rất có địa vị."

Carmela nhíu mày, trong lòng âm thầm tính toán.

...

"Chú Chín này của người..." Tổng Tiêu được Ngu Đường công lên xe, nhin không được lên tiếng nhắc nhở hắn.

"Ta biết." Ngu Đường không chút bận tâm, để Tổng Tiêu gối đầu lên đùi hắn, "Người nhà họ Ngu đều ra về đạo đức như vậy." Người kia lúc nào cũng ra vẻ nhiệt tình thân thiện, kỳ thực Ngu Đường từ đầu tới cuối chưa bao giờ tin vào bộ mặt đó của hắn. Ngu lão gia tử thật sự yêu thích đứa con út này. Có điều, sung ái như vậy sẽ khiến hắn ham muốn một số thứ vốn dĩ không nên thuộc về hắn.

Tổng Tiêu thấy Ngu Đường đã có tính toán riêng, vì vậy cũng không nói nhiều. Đi tàu lượn siêu tốc nhiều, một số người sẽ xuất hiện các triệu chứng giống như say xe, đầu Tổng Tiêu vẫn còn hơi choáng váng, đành đem mặt chôn vào bên hông Ngu Đường.

Ngu Đường hơi cứng người, kẻ đó bề y đặt lên trên đùi mình.

Bên kia, ngay tại hiện trường quay phim, một người đàn ông Châu Á chăm chú nhìn theo hướng Tổng Tiêu rời đi.

"Tiêu Bá Dâng, đang nhìn cái gì đấy?" Đạo diễn mỉm cười đi tới, khoác tay lên vai người đó.

Người đàn ông gọi là Tiêu Bá Dâng hất vai, đẩy tên đạo diễn mặt đầy lông lá qua một bên: "Nhìn thấy một cậu bé đáng yêu."

...

Trở lại khách sạn, Tào công công chuẩn bị nước nóng để hoàng thượng ôm hoàng hậu đi tắm.

Ngu Đường bóc sạch quần áo trên người Tổng Tiêu, mặt dày theo vào.

Tào công công cầm khăn, bắt đắ dĩ đứng sang một bên, ý của hắn là để hoàng hậu ngâm mình chứ không phải kêu hoàng thượng vào 'góp vui'. Thế nhưng, theo hoàng thượng nhiều năm như vậy, Tào công công đương nhiên sẽ không nói những lời thừa thãi: "Đi tàu lượn siêu tốc không chừng đã bị trúng gió, nên giúp hoàng hậu ra mồ hôi, đẩy hàn khí ra ngoài là sẽ khỏe ngay."

"Trẫm biết rồi." Ngu Đường xua tay, ra hiệu Tào công công có thể lui binh.

Vừa đóng cửa nhà tắm lại, bên trong liền vọng đến tiếng kêu hoàng hốt của Tổng Tiêu.

"A, đau..."

"Thả lỏng, ta không nhúc nhích." Giọng nói khàn khàn của Ngu Đường từ trong phòng tắm truyền ra, cách một cánh cửa, Ngu Đường hôn lên tay Tổng Tiêu, tay còn lại đỡ ngay thắt lưng y, sau đó từ từ trượt xuống.

Bên trong bồn tắm truyền đến tiếng nước đập dềnh, không ngừng khuếch đại, âm thanh kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh. Tào công công mặt không đổi sắc ở trong phòng pha trà, ủi quần áo, trải ga giường...

Đội hắn hoàn thành xong công việc, tiếng vang trong phòng tắm mới ngừng lại, là một quân gia ưu tú, Tào công công lập tức cầm khăn tắm đứng chờ trước cửa. Hoàng đế bệ hạ ôm Tổng Tiêu hồng nhuận đi ra, nhét vào trong chăn, nhìn hoàng hậu phấn nộn non mềm áp áp nằm trong chăn, kiểm lòng không được bèn cúi xuống hôn một cái.

"Lần này ra mồ hôi rồi, sẽ không ngã bệnh." Ngu Đường nghiêm túc nói.

Tổng Tiêu lườm hắn một cái, chưa từng nghe nói có cách giúp ra mồ hôi như vậy.

Ngu Đường đắc ý chui vào trong chăn, kéo Tổng Tiêu ôm vào trong ngực.

Hôm nay cuối cùng Tào công công cũng được mở rộng tầm mắt, trước đây hoàng thượng cũng bảm dính hoàng hậu, nhưng còn chưa đến mức này, bây giờ thì hay rồi, người này chỉ hận không thể trói y vào bên người, nửa bước cũng không rời.

"Đêm nay hoàng thượng có về trường không?" Quản gia tinh anh lấy Ipad ra, xác định hành trình của chủ nhân, còn việc chủ nhân biến thành miếng cao dán như bây giờ, không phải việc mà một công công như hắn có thể can thiệp.

"Có." Ngu Đường ôm Tống Tiêu đang mơ màng ngủ, nắm một ngón tay thon dài của y bị ngâm trong nước nóng hiện ra màu hồng nhạt khoẻ mạnh, khiến người ta kiềm lòng không được chỉ muốn cắn một cái.

Tào công công rất nhanh đã xác nhận xong vé máy bay của hai người: "Lão nô sẽ xin phép gia chủ được làm quản gia cho hoàng thượng."

"Không cần," Ngu Đường lập tức bác bỏ lời đề nghị của Tào công công, mặc dù có Tào công công ở bên cạnh hắn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng hiện tại còn chưa nắm được quyền lực Ngu gia, nếu như mang Tào công công rất được gia chủ tín nhiệm đi, vậy thì quả thật là có chút phung phí của trời, "Người cứ ở lại bên cạnh tổ phụ."

Tào quản gia hiểu ý, cúi đầu đáp ứng, nhưng vẫn còn quyến luyến nhìn hoàng thượng, rồi nhìn hoàng hậu lông xù đang nằm trong ngực hoàng thượng.

Tóc Tống Tiêu đã được sấy khô, bởi vì tóc y tương đối nhuần, sấy xong đi ngủ rất dễ bị rối, lại còn bị Ngu Đường vò tới vò lui một hồi, mái đầu rối như tơ vò vênh lên, có cảm giác giống như một mớ lông xù.

"Chuyện ở trại huấn luyện bảo tiêu làm đến đâu rồi?" Ngu Đường thả lỏng dựa vào đầu giường, kéo chăn bao lấy Tống Tiêu, đem cánh tay bên ngoài của y nhét vào, sau đó lại bắt đầu giữ trò lưu manh sờ mó.

"Ừ..." Tống Tiêu mơ mơ màng màng bắt lấy tay Ngu Đường, hơi hơi di chuyển thân thể.

"Hiện tại vẫn chưa ổn định, lão nô cho rằng hoàng thượng nên cho Tiểu Âm đi tập huấn, sau đó chọn ra vài người trong nhóm bảo tiêu thay thế tạm một thời gian." Tào công công hơi lo lắng, trước đây hoàng thượng đề cập với hắn muốn cho Tiểu Âm đi học kỹ thuật sử dụng vũ khí hiện đại, thế nhưng cái trại huấn luyện trong truyền thuyết đó, đi một lần là phải mất hơn nửa năm.

Độc Cô Âm là ám vệ ưu tú nhất Đại Ngu, năng lực mọi mặt của hắn đều không thể bắt bẻ, có điều hắn lại chưa từng tiếp xúc với vũ khí hiện đại và kỹ thuật truyền tin. Đối mặt với vũ khí nóng hiện đại, công phu cao đến đâu cũng phải bó tay, nói tóm lại vẫn phải đi học.

Ngất nổi Ngu gia không phải thương nhân thế gia bình thường, hiện tại Ngu Đường lại còn chiếm được tình cảm của gia chủ, tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Nếu như Tiểu Âm đi huấn luyện, nhất định phải có người khác tới đề bảo vệ Ngu Đường.

"Hiện tại người nào đang quản lý nhóm bảo tiêu?" Ngu Đường cup mắt suy tư, cái tay trong chăn lại không chịu tịch mịch, chậm rãi xoa nắn ở một số nơi mềm mại.

"Gần đây nhóm bảo tiêu xảy ra biến động không nhỏ, thủ lĩnh lúc trước đã xảy ra vấn đề, chờ tân thủ lĩnh kế nhiệm, lão nô sẽ tiếp tục báo cáo với người."

Cuối tuần ngắn ngủi cứ như vậy trôi qua, ba sinh viên đại học đêm đó đã chạy về trường học. Thủ tục học ngoại trú ngày mai sẽ có, vì vậy Ngu Đường trực tiếp đưa Tống Tiêu về nơi ở của mình.

Ngôi biệt thự này không lớn lắm, chỉ có hai tầng, thoạt nhìn có vẻ rất ấm áp. Hai người giúp việc đều là bác gái hơn bốn mươi tuổi, vui vẻ ít nói.

"Có cần thu dọn một căn phòng khách nữa không?" Cô giúp việc hỏi.

"Không cần, cậu ấy ở với tôi, đem ly sữa nóng lên đây." Ngu Đường dặt tay Tống Tiêu đang đánh cái ngáp lên lầu.

Đang lúc đợi sữa, bạn cùng phòng Tống Tiêu gọi tới: "Tống Tiêu, đêm nay cậu không về phòng?"

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: "Người đi nằm vùng cho ta."

Tào công công: "Lão nô không nỡ xa hoàng hậu."

Ngu Đường: "Người nói cái gì?" (# ٩ _ ٩)

Tào công công: "... Lão nô không nỡ xa hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đứng Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Cãi Vả.

Edit + Beta: Như Hèo.

Nghe giọng Cao Áo, Tống Tiêu không khỏi cau mày. Cái tên bạn cùng phòng này, chắc chắn là đang dò la hành tung của y, dường như muốn che dấu nhưng lại có vẻ thiếu kiên nhẫn ngay trng, điều này khiến cho Tống Tiêu vừa thấy mệt mỏi vừa khó hiểu. Ai muốn giám sát y, lại còn để lộ ra sơ hở lớn như vậy?

Ngu Đường thay quần áo xong quay lại, đưa cho Tống Tiêu một tờ giấy vừa mới in ra. Trên giấy là tài khoản e-mail và một vài đường link.

"Đây là cái gì?" Tống Tiêu nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra huyền cơ trong đó.

"Ta tìm người tra xét máy tính bạn cùng phòng của ngươi, phát hiện hẳn ngày nào cũng liên lạc với một địa chỉ e-mail," Ngu Đường ngồi xuống cạnh y, chỉ chỉ mấy cái địa chỉ mail trên đó, "Đây là cùng một hòm thư, hơn nữa còn là tài khoản đăng ký ở Trung Quốc."

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái: "Chắc là bạn bè của cậu ta ở trong nước."

"Ngươi liên lạc với bạn bè chỉ dùng e-mail thôi à?" Ngu Đường cắn lên chớp mũi của y một cái.

"Hả... ta không có liên lạc với bạn bè nào hết..." Tống Tiêu chun mũi, hoảng để nói chuyện lúc nào cũng mang theo mấy tầng ý tứ, cái tên này hỏi câu này, một là nhắc nhở hẳn liên lạc với bạn bè thông thường sẽ không dùng e-mail, nhân tiện còn thăm dò y có liên lạc với bạn bè nào hay không. Nếu như y nói, đúng vậy, ta có tán gẫu bằng Chim Cánh Cụt (*) với người này người này nè, đảm bảo sẽ bị hẳn trừng phạt rất thảm.

(*): QQ

Ngu Đường ngậy ra, sau đó bật cười, đẩy Tống Tiêu ngã ra giường kể đó đè lên: "Người như vậy gọi là giấu đầu lòi đuôi."

Tống Tiêu lừ mắt nhìn hẳn, dùng sức đẩy hẳn ra, tiếp tục nghiền cứu tờ giấy.

Ngu Đường lại đeo bám không tha cười lên trên người y: "Nói, bình thường liên lạc với ai? Sao trẫm lại thấy bạn cùng phòng của ngươi còn nắm rõ hành tung của ngươi hơn cả trẫm?"

"Ta còn chưa hỏi ngươi, cái cô Carmela đó là ai đâu?" Tống Tiêu đè hai tay của hẳn, giấy dựa không thoát, đành đè ngược lại hẳn.

"Không nghe ta gọi cô họ à?" Ngu Đường không mấy bận tâm mà đáp, "Đó là em họ chú Chín, trong nhà làm về dầu mỏ."

"Thiếu gia, sữa bò của cậu đây." Di giúp việc đẩy cửa tiến vào đặt sữa bò lên bàn, ngang đầu lên phát hiện tư thế bất nhã của hai người, lập tức ngậy đại.

Ngu Đường lạnh mặt, thả Tống Tiêu ra, bước xuống giường: "Tôi đã nói, không được tự ý vào phòng của tôi."

"O, xin lỗi." Di giúp việc lúc này mới phục hồi tinh thần, lập tức cúi đầu xin lỗi.

Độc Cô Âm xuất hiện kéo di giúp việc ra ngoài. Chờ Tống Tiêu uống cạn cốc sữa bò mới tiến vào, quỳ một gối xuống trước mặt Ngu Đường: "Thuộc hạ thất trách, xin hoàng thượng trách phạt."

"Vừa rồi ngươi làm cái gì?" Ngu Đường lấy khăn ăn lau miệng cho Tống Tiêu, lạnh giọng hỏi.

"Trong vườn hoa có động tĩnh, thần vừa ra đó kiểm tra." Độc Cô Âm thành thật trả lời không hề có ý che dấu, vừa rồi hẳn nghe thấy tiếng động ngoài hoa viên, liền đi ra đó kiểm tra, nào ngờ chỉ là một con mèo hoang, sau khi trở về mới phát hiện người hầu đã tự ý xông vào phòng Ngu Đường.

"Ngày mai bảo bà ta không cần đến đây nữa." Ngu Đường phát tay, ra hiệu Độc Cô Âm đứng lên. Trước đây ở hoàng cung, buổi tối trực đêm, ngoại trừ ba bước một thị vệ canh gác, còn có cung nữ thái giám đứng ngoài cửa tùy lúc nghe lệnh, trong bóng tối sẽ có ít nhất hai âm vệ.

Hiện tại chỉ còn một mình Độc Cô Âm, dĩ nhiên sẽ có chỗ thất trách. Ngu Đường không phải một tên bạo quân khắc khe với thuộc hạ, suy tính đúng là nên tìm hai tên bảo tiêu đến đây. Ít nhất bình thường khi hẳn với Tống Tiêu tách ra cũng có thể đảm bảo an toàn cho cả hai.

Hiện tại đã hăm sâu vào tranh đấu bên trong gia tộc, căn bản không thể dứt ra, cũng không có cách nào dứt ra, Ngu Đường không phải kẻ nhu nhược thấy khó là lùi, tiên hạ thủ vi cường (*) mới là tác phong của hẳn.

(*): Ra tay trước sẽ chiếm được ưu thế.

Ngày hôm sau, Ngu Đường đi đến ký túc xá cùng Tống Tiêu thu thập tất cả hành lý, sau đó sai người mang hành lý đóng gói về đem về biệt thự của hẳn.

Cao Áo biết Tống Tiêu muốn dọn nhà, rất là kinh ngạc: "Cậu không ở đây nữa?"

"Phải, tớ thuê chung phòng với bạn, không ở đây nữa." Tống Tiêu nửa thật nửa giả mà nói.

Cao Áo bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ con cái nhà giàu đúng là lãng phí tiền.

Thông thường học sinh năm nhất đa phần đều trọ trong trường học, là vì trước khi nhập học sinh viên đã đóng trước một khoản tiền đảm bảo, trong đó có bao gồm cả tiền thuê ký túc xá trong vòng một học kỳ. Tiền thuê phòng ở đây thường thu theo quý, đóng rồi sẽ không hoàn trả lại với bất kỳ lý do nào. Đa số sinh viên sẽ ở lại trường học kỳ đầu tiên, học kỳ sau mới tìm bạn ra ngoài thuê chung, thuê phòng bên ngoài có thể tiết kiệm được không ít tiền so với ở trong ký túc xá.

Đây là cách làm của học sinh bình thường, còn như Tống Tiêu, vừa đóng tiền ký túc xá, vừa ra ngoài thuê phòng, rõ ràng chính là con nhà giàu có tiền tùy hứng.

"Đừng qua lại với hắn nữa, máy tính của hắn ta đã cho người giám sát." Ngu Đường kéo Tống Tiêu rời đi, nhìn Cao Áo đứng trước cửa sổ phòng nhìn theo hướng hai người, bất gặp tầm mắt của hắn, người kia khinh thường quay đầu đi.

Tống Tiêu gật đầu, đối với người bạn cùng phòng xa lạ này, ban đầu Tống Tiêu ôm suy nghĩ bà con xa không bằng láng giềng gần, thử kết giao với hắn, ngặt nỗi người này quả thực có thể so với mấy lão hân lâm ở hân lâm viện, thanh cao đến nỗi khó lòng mà ở chung được. Cộng thêm việc hắn giám sát mình, đương nhiên Tống Tiêu sẽ không dần dần đến mức tiếp tục tiếp cận hắn.

Ngu Đường hài lòng, một lần nữa lại được ở chung với hoàng hậu của hắn, cảm thấy ăn ngon ngủ ngon, cuộc sống vô cùng mỹ mãn.

Hai đi giúp việc đều bị Ngu Đường sa thải, kêu Tào công công đề cử cho hắn hai người mới. Người giúp việc lần này là một đầu bếp chuyên làm món Trung Quốc, hai bác gái quét tước làm vệ sinh, còn có một cô gái trẻ tên là Suzanne.

Suzanne tốt nghiệp từ học viện quản gia, có điều không phải từ học viện cao cấp như Tào công công, đó chỉ là một trường trung cấp bình thường, bên trong có dạy chuyên ngành quản gia.

Cô ấy vốn là người làm trong công ty Ngu gia, trước đây từng làm lễ tân trong một chi nhánh công ty ở Los Angeles, hiện tại quay về nghề chính, Suzanne rất vui, rất nhanh đã chỉ huy người hầu dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ đâu ra đấy.

Ban đầu Suzanne thật sự rất tò mò đối với thân phận của Tống Tiêu, là một người Mi tư tưởng cởi mở, Suzanne vô cùng nhạy bén nhìn ra bầu không khí khác biệt giữa hai người. Nhưng không biết sau đó Ngu Đường đã làm cách nào, Suzanne kể từ đó không còn biểu hiện ra bất kỳ sự tò mò nào đối với mối quan hệ giữa hai người nữa, đồng thời miệng kín như bưng.

"Người muốn biết sao?" Ngu Đường lách mình vào phòng tắm, chen chúc một chỗ với Tống Tiêu.

"Hoàng thượng đa mưu túc trí, thần mặc cảm không bằng." Tống Tiêu mượn bắt kinh tâm vừa nói, vừa chà lau mình mẩy. Nếu ngay cả người bên cạnh còn không lung lạc được, hắn cũng không cần ngồi cái chức hoàng đế đó nữa làm gì.

Không ngờ hoàng hậu của hắn lại tin tưởng hắn đến vậy, điều này làm cho Ngu Đường từ trước đến giờ có tính khoe khoang không khỏi vừa mất mát, vừa đắc ý. Hừ một tiếng, cầm lấy khăn tắm trong tay Tống Tiêu, bắt đầu chà lưng cho y.

Hai người ngày nào cũng bề bộn nhiều việc, Tống Tiêu học cùng lúc hai học vị, chương trình học rất nặng, Ngu Đường lại bắt đầu thực tập trong công ty gia tộc. Mỗi tuần phải dành hơn phân nửa thời gian để đến công ty, bình thường ở trường học cũng phải xử lý một số chuyện của công ty.

Đào măt đã đến Halloween, Câu lạc bộ Thiên Sứ quyết định đến quảng trường trên phố tài chính biểu diễn, nhằm lôi kéo thêm nhiều nguồn tài trợ.

Thành viên Câu lạc bộ Thiên Sứ phân ra vài đội nhỏ, có biểu diễn nghệ thuật, biểu diễn ma thuật và cả làm xiếc.

"Người muốn biểu diễn cái gì?" Sáng sớm lúc rời khỏi nhà, Ngu Đường hỏi Tống Tiêu.

"Thỏ tiêu." Tống Tiêu lấy tiêu ngọc Ngu Đường tặng y ra khỏi rương.

Nghe thấy hoàng hậu của mình muốn thổi tiêu trước mặt dân thiên hạ, mặt Ngu Đường lập tức trầm xuống: "Không được!"

Hai người tranh chấp nửa ngày, Ngu Đường rốt cục nổi giận.

"Hoàng hậu của trẫm sao có thể tùy tiện thổi tiêu trước mặt kẻ khác!" Dứt lời, cầm tiêu ngọc trong tay bẻ gãy.

Tống Tiêu ngơ ngác nhìn tiêu ngọc gãy làm hai đoạn, đây là lễ vật trịnh trọng nhất lần đầu tiên Ngu Đường tặng y kể từ khi đến hiện đại đến nay, Tống Tiêu lúc nào cũng trân trọng cất giữ, qua Mi cũng không quên mang theo, bây giờ lại bị Ngu Đường tự tay bẻ gãy. Hoàng thượng của y, cái gì cũng tốt, chỉ có điểm này không tốt, luôn luôn bá đạo quá mức, khi ra quyết định chưa bao giờ biết hỏi ý kiến người khác.

"Thần biết rồi." Tống Tiêu trầm thấp đáp lời, trầm mặc đi ra cửa, lấy điện thoại di động gọi cho hội trưởng, nhờ hắn mượn một cây đàn cổ trong trường đem tới.

Câu lạc bộ Thiên Sứ bởi vì có hình thức hoạt động đặc thù, kinh phí câu lạc bộ tương đối xung túc, lần này còn chuẩn bị cả trang phục cho Tống Tiêu, là

một bộ trường bào Hán phục màu trắng, tuy rằng không được tinh xảo cho lắm, nhưng miễn cưỡng cũng tạm chấp nhận được.

"Oh my God, Tiêu, cậu giống như vừa bước ra từ tranh cổ họa phương Đông vậy." Emily thán phục, xoay quanh Tổng Tiêu một vòng.

Tổng Tiêu cười, tự đi lấy một bộ tóc giả, chợt phát hiện thấy một bóng người quen thuộc: "Cao Áo?"

"Này, hai người quen biết nhau à?" Emily nhìn theo ánh mắt Tổng Tiêu, "Tên đó là thiên tài toán học, mới gia nhập vào câu lạc bộ hồi tuần trước, hẳn thường hay hỏi thăm tôi về cậu, có điều chương trình học hai người khác nhau, chắc là ít khi gặp mặt nhỉ."

Tổng Tiêu nheo mắt.

Quảng trường trên phố tài chính, người người qua lại tấp nập. Khắp nơi đều đang tiến hành các hoạt động quảng bá Halloween, bọn họ một đám người kỳ dị quái đản đứng đó, lập tức thu hút không ít sự chú ý.

Tổng Tiêu khoanh chân ngồi xuống cạnh đài phun nước, đặt một chiếc đàn cổ bảy dây trên đùi, thử âm thanh vài tiếng, cái này cũng không phải đàn gì tốt, nhưng miễn cưỡng cũng có thể biểu diễn.

"Coong!" Một tiếng đàn xa xưa thông qua âm hưởng truyền khắp toàn bộ quảng trường, hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường, ngay sau đó, giai điệu xa xưa mà duyên dáng liên tiếp vang lên, từ đôi tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vang lên.

"Hey, đây là âm nhạc gì vậy, nghe rất hay."

"Hẳn là âm nhạc Trung Quốc, tôi đã từng nghe rồi."

Những người đi đường nghị luận sôi nổi, chậm rãi tụ tập về hướng bên này.

Hiện tại ngay giờ nghỉ trưa, nhóm nhân viên văn phòng tăng ca trên đường đi ăn trưa tiện đường ghé xem náo nhiệt.

"Cây đàn này đặt ở Câu lạc bộ văn nghệ Trung Quốc mấy năm rồi, lần trước cũng có người lấy ra đàn, nhưng so với Tiêu thì... vẫn còn kém xa." Hội trường cường tráng mặc váy công chúa, nâng váy đi tới, vừa tạo dáng, vừa trò chuyện với Cao Áo đứng một bên làm việc vặt.

"Ừ." Cao Áo không hiểu những thứ này, từ nhỏ tới lớn hẳn chỉ nghiên cứu các môn Toán, Lý, Hoá, nhưng vẫn nghe ra được, tài nghệ biểu diễn của Tổng Tiêu không phải bình thường.

"Đúng là đẹp trai kinh người!" Emily si ngốc nhìn thiếu niên áo trắng bên cạnh đài phun nước.

Tiếng đàn lúc trầm lúc bổng, nhắm mắt lắng nghe, phảng phất như nghe được tiếng nước chảy róc rách, tiếng đàn trầm thấp mà nhẹ nhàng vang lên không dứt, sau đó âm thanh đột nhiên cất cao, kèm theo đài phun nước phía sau đột nhiên phun trào, khung cảnh hoành tráng. Đám đông vây quanh lập tức vui vẻ hoan hô thành tiếng.

Kết thúc một khúc nhạc, mọi người chen chúc nhau vút tiền vào hộp đàn trước mặt Tổng Tiêu, một người đi tới, thả xuống một tờ tiền giá trị lớn.

Tổng Tiêu ngừng đàn, nhìn về phía người vừa thả tiền. Áo phục gầy da, tuấn mỹ phi phàm, chính là hoàng đế đệ hạ còn đang tăng ca.

=====

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Ngươi tới làm gì, chúng ta còn đang giận nhau mà."

Ngư Đường: "Ta cũng không phải đến để làm hoà."

Tiêu Tiêu: "Vậy ngươi đến làm gì?"

Ngư Đường: "Hừ, ta tới tới xem một chút xem ngươi có còn tức giận hay không."

Tiêu Tiêu: "..."

Tào công công: "Hoàng thượng, ta có thể thở phào ra một hơi được chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Gặp Nạn.

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu nhìn thoáng qua Ngu Đường, không thèm để ý đến hắn, cúi đầu tiếp tục thu dọn.

"Tiêu, cậu thật sự là quá tuyệt vời, cậu chính là thiên sứ của câu lạc bộ chúng tôi!" Emily mặc đồ thú bông, nhìn chiếc hộp đầy ắp tiền, tâm trạng cực kỳ vui sướng, nhào tới chuẩn bị cho Tổng Tiêu một nụ hôn nồng nhiệt.

Ngu Đường nhanh tay tóm gáy thiếu nữ nhiệt tình quá phận, kéo 'con gấu' cực lớn tha ra ngoài phạm vi năm mét.

Emily tức giận quay đầu, sau khi thấy được dung mạo Ngu Đường, cục tức lên tới hòng lập tức tiêu tan không còn một mảnh: "Thưa ngài, biểu diễn đã kết thúc rồi."

Ngu Đường giương mắt nhìn Tổng Tiêu, Tổng Tiêu làm bộ không quen biết hắn.

"Có điều, nếu ngài muốn chụp chung một tấm thì không thành vấn đề, tôi không ngại đâu!" Emily cười nói.

Ngu Đường mặt không đổi sắc nhìn thoáng qua cô nàng, tiếp tục nhìn chăm chăm Tổng Tiêu: "Đi theo ta."

"A, học bổng của tôi tới rồi!" Cao Áo đột nhiên hô to một tiếng.

Mọi người đều bị hắn lôi kéo sự chú ý, đồng loạt nhìn về phía hắn. Thành tích học tập của Cao Áo vô cùng xuất sắc, có điều điều kiện gia đình hình như không được tốt cho lắm, cho nên phải xin học bổng, bao gồm học bổng ở đây và cả ở trong nước.

"Hoan hô, chúc mừng cậu!" Emily vác bộ đồ thú bông hoành tráng ôm chầm lấy Cao Áo.

"Tổng Tiêu, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Cao Áo vui vẻ đi qua, gọi Tổng Tiêu, trong mắt lộ rõ vẻ hết kiên nhẫn.

Tổng Tiêu đang giận dữ Ngu Đường, không muốn đi theo hắn, hơn nữa Tổng Tiêu cũng muốn nghe xem Cao Áo muốn nói cái gì, vì vậy đành thả đàn xuống, đi qua một bên cùng Cao Áo.

Quảng trường này rất lớn, Đường như Cao Áo không muốn để bạn học nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người họ, bèn dẫn Tổng Tiêu đi dọc theo quảng trường.

Tổng Tiêu hơi cau mày, quay đầu nhìn thoáng qua Ngu Đường.

Ngu Đường không chớp mắt dõi theo Tổng Tiêu, thấy y nhìn sang, hai mắt sáng lên, lập tức mang theo Độc Cô Âm lặng lẽ theo sau hai người.

Bên kia quảng trường chính là đường cái, người đến người đi tấp nập, vô cùng náo nhiệt, đương nhiên sẽ không có ai nghe rõ cuộc đối thoại của hai người.

Cao Áo nhận một cú điện thoại: "Vụ làm ăn này tôi không làm nữa, các người quá phiền phức." Nói xong, lập tức cúp máy, khinh thường nhìn Tổng Tiêu.

"Cậu muốn nói gì?" Tâm tình Tổng Tiêu vốn không tốt, người này còn quăng sắc mặt thối đó cho y xem, Tổng Tiêu không khỏi bị hắn châm lên mấy phần hỏa khí.

"Con cái nhà giàu các cậu đúng là yếu ớt," Cao Áo dường như không thể nhịn được nữa, "Tôi nhận được học bổng rồi, vụ là ăn nhà các cậu tôi không làm nữa, nói cho bọn họ biết sau này đừng liên hệ với tôi nữa."

"Vụ làm ăn gì?" Tổng Tiêu ý thức được việc này không hề đơn giản như mình đã nghĩ, có người đã dùng danh nghĩa nhà họ Tống giao dịch với Cao Áo?

"Hừ, chắc cậu con chưa biết, mẹ cậu cho tôi tiền, bảo tôi mỗi ngày báo cáo hành tung của cậu cho bà ấy, đúng là khó hiểu," Cao Áo bĩu môi, móc trong túi ra ba trăm đô la Mỹ ném cho Tổng Tiêu, "Chỗ này tôi không cần, nhiệm vụ tuần này chưa hoàn thành, trả tiền lại cho cậu, sau này tôi thêm không quan tâm nữa."

"Mẹ tôi?" Tổng Tiêu mở to mắt, "Mẹ tôi qua đời từ rất lâu rồi."

"Hả?" Cao Áo há hốc mồm, "Vậy..." Vừa muốn lấy di động ra cho Tổng Tiêu xem, đột nhiên một chập tiếng ô-tô vang rền truyền đến, hai người đồng thời ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một chiếc xe việt dã rách rưới chạy như điên, đang lao về phía bọn họ.

"A-----" Người trên quảng trường hét chói tai, chiếc xe đó ban ngày mà vẫn mở đèn, Tổng Tiêu bị cường quang rọi thẳng chập mắt lại, chiếc xe kia đã gào thét lao tới.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, tốc độ lên đến hai trăm mét một giờ, căn bản không kịp né tránh, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, chiếc xe kia đã thẳng tắp tông về phía Tổng Tiêu.

Nếu như không may bị đụng phải, chắc chắn sẽ bị nó đánh bay đi mấy thước, cho dù không chết cũng sẽ bị thương nặng.

"Oành!" Một tiếng động thật lớn vang lên, xe đã lái đến quảng trường, va phải bức tượng đá to.

"Tiêu!" Người trong Câu lạc bộ Thiên Sứ nhanh chóng chạy tới, vội vàng tìm kiếm bóng dáng Tổng Tiêu.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều không dám nhìn thẳng, cứ ngỡ sẽ chứng kiến cảnh tượng hoa huyết đầy trời, ai ngờ vừa ngẩng đầu nhìn lên, Tổng Tiêu nguyên vẹn đứng cách chiếc xe đó khoảng cách hơn mười mét, bên cạnh còn có thiếu niên vừa cho tiền và tùy tùng của hắn.

Ngay tại lúc chiếc xe chỉ còn cách Tổng Tiêu hơn nửa mét, một vệt bóng đen xẹt qua, trong nháy mắt kéo Tổng Tiêu ra khỏi phạm vi nguy hiểm, lăn trên mặt đất, sau đó lập tức bật người dậy, mũi chân điểm nhẹ, bay về sau bảy tám mét, chính là ám vệ trung thành. Độc Cô Âm đưa Tổng Tiêu đến vị trí an toàn, sau đó thuận lợi đem người ném vào lồng ngực hoàng thượng, đầu ngón tay bắn ra một mảnh thiết mỏng như giấy, xé gió bay đi.

Ban đầu chiếc xe dự định bỏ trốn, lập tức nổ "Ầm" một tiếng, tay lái nghiêng sang một bên, đâm vào bức tượng đá.

"Có bị thương ở đâu không?" Ngu Đường ôm Tổng Tiêu thật chặt, sờ từ trên xuống dưới kiểm tra thân thể của y.

Sắc mặt Tổng Tiêu trắng bệch, chậm rãi lắc lắc đầu. Người ngoài nhìn không thấy, nhưng Tổng Tiêu đứng ở đó, cảm giác nguy hiểm rõ ràng đến mức nào. Sức mạnh đánh sợ như vậy, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi.

Chiếc xe việt dã rách rưới dừng lại trong chốc lát, một người da trắng cao to từ trên xe phóng xuống, đầu đầy máu. Người kia nhìn quanh một vòng, chuẩn bị bỏ trốn, bị Độc Cô Âm dùng một chiêu ấn ngã xuống đất.

"Này, mày muốn làm gì?" Người da trắng giãy dụa kêu lên, rõ ràng là một tên đàn ông cường tráng hơn một mét chín vậy mà lại không thoát được cánh tay thoát nhìn không có chút khí lực gì của Độc Cô Âm.

Xe cảnh sát ầm ầm chạy tới, một vài cảnh sát chạy đến tra hỏi chuyện gì đã xảy ra.

"Sĩ quan cảnh sát, cứu mạng, bọn họ đang hành hung phi pháp!" Người đàn ông da trắng kêu la, hấp dẫn sự chú ý của nhóm cảnh sát.

"Xảy ra chuyện gì?" Cảnh sát dò xét người da trắng bị ấn trên mặt đất, sau đó nhìn mấy người da vàng xung quanh, dùng giọng điệu nghiêm túc hỏi, "Chúng tôi nhận được báo án, ở đây xảy ra tai nạn giao thông, các người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Sĩ quan cảnh sát, hần lái xe vọt vào trong đám người, suýt chút nữa đâm vào bạn của tôi!" Hội trưởng mặc nhấc váy công chúa chạy đến, chỉ vào người trên mặt đất nói.

Sĩ quan cảnh sát nhìn hội trưởng để ria mép, thoa son môi màu hồng nhạt, run cầm cập lên tiếng: "Được rồi, trước tiên buông hắn ra, chúng tôi đi điều tra cái đã."

Người kia đứng lên, vẻ mặt vô tội nói: "Xe của tôi bị mất khống chế, tôi mới cố hết sức lái xe hướng về phía quảng trường, ai biết ở đây lại còn người đứng chứ."

Sĩ quan cảnh sát nhìn người da trắng đầu đầy máu, sau đó lại nhìn Tổng Tiêu lông tóc cũng không hao tổn, thấy y là người da vàng, trông có vẻ là lưu học sinh, bèn muốn chuyện lớn hoá nhỏ, lừa gạt: "Như vậy có người thương vong không?"

"Không có, bị thương nặng nhất chính là tôi!" Người da trắng cường tráng ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng mà nói.

"Được rồi, không có người thương vong, chúng tôi sẽ đưa xe đi giám định sơ bộ, anh đừng hư pho tượng, phỏng chừng là phải bồi thường." Cảnh sát tùy tiện ghi vài chữ lên biên bản, sau đó kêu gọi đồng nghiệp 'thu sập'.

"Ngài cảnh quan, đây rõ ràng là mưu sát!" Tổng Tiêu đưa tay, ngăn nhóm cảnh sát chuẩn bị bỏ đi.

"Mưu sát? Nhóc con, cậu sợ đến váng đầu rồi sao?" Người đàn ông cười lạnh một tiếng, đưa tay đẩy Tổng Tiêu ra.

Độc Cô Âm nhắc tay nắm chặt cánh tay của hắn, vận "Rắc" một tiếng.

"A----" người đàn ông đau đến kêu to.

"Này, cậu làm cái gì đấy!" Tên cảnh sát quát lớn, hỏi thăm thương thế của tên đồng nghiệp.

Người đàn ông vô lực rũ tay, không ngừng kêu oai oái.

"Chắc là trật khớp rồi." Cao Áo đẩy kính mắt, đi tới. Là một sinh viên ngành y, những thứ này hắn có thể nhìn ra được, nhưng hắn không có ý định ra tay trợ giúp, mà chỉ lạnh lùng nhìn người nọ.

"Cậu, theo chúng tôi đến cục ảnh sát." Cảnh sát bức tức chỉ vào Độc Cô Âm, bảo hắn về đồn.

"Đợi đã, ngài cảnh quan." Cao Áo phục hồi tinh thần từ trong kinh hãi, bắt đầu vận động bộ óc thiên tài toán học của hắn, "Theo tôi suy đoán, khi chiếc xe này xông lên quán trường, anh ta hoàn toàn có thời gian đánh vô-lăng để tránh người đi đường, nhưng anh ta lại không làm, hơn nữa tôi đứng ngay cạnh Tổng Tiêu, nhưng chiếc xe này lại không nhằm vào tôi."

"Ý cậu muốn nói gì?" Sĩ quan cảnh sát nhíu mày nhìn hắn.

"Nói cách khác, chiếc xe này lúc đó có thể điều khiển, hắn ta cố ý đụng vào người Tổng Tiêu!" Cao Áo lấy bản ghi chép của cảnh sát, vẽ lên trên đó một cái mô hình, đánh giá sơ bộ tốc độ chiếc xe, căn cứ theo tính toán của hắn, chiếc xe này phải tăng tốc khi ở khoảng cách ít nhất là ba trăm mét, mới có thể đạt được tốc độ như vừa rồi, từ đó suy ra, thời điểm chiếc xe còn cách mục tiêu ba trăm mét, căn cứ tốc độ phản ứng của con người, hắn ta hoàn toàn có thể đánh vô-lăng để tránh người.

Cảnh sát nghe đến sững sốt, người Mi đa phần không giỏi tính toán, đối mặt với công thức tính toán phức tạp Cao Áo vừa nêu ra, bọn họ căn bản nghe không hiểu, có điều nghe qua có vẻ rất lợi hại thì phải.

"Được rồi, cậu giáo viên nhí này, chúng tôi sẽ phân tích lại suy đoán của cậu." Sĩ quan cảnh sát thấy người vây xem ngày càng nhiều, không muốn tiếp tục trì hoãn nữa, qua loa mà kết thúc, sau đó đưa người đàn ông kia đi, đồng thời gọi xe cứu thương xử lý vết thương cho hắn.

"Việc này không thể cứ bỏ qua như vậy." Ngu Đường nhìn theo chiếc xe việt dã rách nát, sau đó nhìn người đàn ông hùng hùng hổ hổ kia, khẽ nheo mắt.

"Có lẽ, ta biết là ai làm rồi," Tổng Tiêu đi tới chỗ Cao Áo, lẳng lặng nhìn hắn, "Cậu có biết người phụ nữ liên lạc với cậu tên gì không?"

"Tôi không biết, bà ta chỉ nói là mẹ cậu," Cao Áo sững sờ, "Mẹ của cậu mất rồi, vậy người liên lạc với tôi là ai?"

Lúc đó còn chưa xuất ngoại, đột nhiên có người tới tìm Cao Áo, nói là mẹ của Tổng Tiêu, thằng bé kia quật cường không thích liên lạc với người nhà, người nhà lo lắng y ở bên ngoài chịu thiệt, chỉ hy vọng tìm một bạn học cùng Tổng Tiêu đến hỗ trợ. Đối phương biết điều kiện nhà Cao Áo không tốt, liền nói mỗi tuần sẽ cho hắn ba trăm đô, chỉ cần hắn báo cáo lịch trình mỗi ngày của Tổng Tiêu là được.

Đối với Cao Áo mà nói, đây đúng là một cách kiếm tiền rất tốt, thế nhưng bây giờ Tổng Tiêu đã dọn ra khỏi ký túc xá, tin tức hắn có thể nhận được ngày càng ít, mỗi ngày nói tới nói tui chỉ có mấy câu đó, đối phương bắt đầu thấy không hài lòng. Cao Áo vốn dĩ cũng sắp hết kiên nhẫn đối với công việc này, hắn chỉ muốn toàn tâm toàn ý học tập, hôm nay cuối cùng cũng nhận được học bổng, hắn không muốn tiếp tục làm công việc này nữa.

"Ừm, đại khái là người muốn trở thành mẹ kế của tôi." Tổng Tiêu cười lạnh một tiếng, ở trong nước y vẫn là một học sinh cấp ba, có thể đắc tội được mấy người người? Tổng Từ Thành ngày ngày nào cũng liên lạc, tất nhiên làm ra loại chuyện nhảm chán này, như vậy, người tự xưng là mẹ của y, chỉ có thể là Khâu Minh Diễm.

Sau khi trải qua giám định, xác thực phanh chiếc xe đó đúng là đã xảy ra vấn đề, hơn nữa lại không có chứng cứ chứng minh hắn muốn đụng Tổng Tiêu, vì vậy cảnh sát chính thức liệt vụ này vào loại sự cố ngoài ý muốn.

Bởi vì không có xảy ra thương vong, cảnh sát cũng mất nhăm nhăm mở cho qua.

Tên người da trắng cường tráng kia thấy có có việc gì, bèn dự định rời khỏi, bị Ngu Đường ngăn lại: "Em trai tôi làm anh gãy tay, để lại tài khoản cho tôi, tôi hi vọng có thể bồi thường cho anh một ít."

"Hả..." Người kia do dự một lúc, suy nghĩ xong cuối cùng vẫn viết lại một số tài khoản, hừ lạnh một tiếng, "Xem như mày thức thời."

Ngu Đường cầm mảnh giấy giao cho Độc Cô Âm, mắt lạnh nhìn hắn ta đi ra khỏi cục cảnh sát.

Trên đường trở về, Tổng Tiêu không đi cùng mọi người mà ngồi trên xe Ngu Đường.

Ngu Đường ôm hoàng hậu của hắn thật chặt, nửa ngày vẫn chưa nói được tiếng nào.

Tổng Tiêu cúi đầu xem điện thoại di động, Cao Áo vừa gửi cho y một bức ảnh phát hoạ, là hình ảnh hiện trường lúc đó, còn có kết quả tính toán của hắn.

"Trước khi báo tiêu mới đến, ngươi không nên rời khỏi ta." Ngu Đường rút điện thoại khỏi tay Tổng Tiêu, nâng cằm y lên đối diện với mình.

Tổng Tiêu hất tay hắn ra, cúi đầu tiếp tục nhìn điện thoại.

Hai người in lặng một hồi, Ngu Đường mím môi: "Sáng nay là ta không đúng, lát nữa về... trẫm lại mua cho ngươi cái mới."

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: (răng rắc) "Trẫm thưởng tiêu cho ngươi, trẫm cũng có quyền bề."

Tiêu Tiêu: QAQ

Ngư Đường: "Bảo bối đừng khóc, ta mua lại cái mới cho ngươi."

Ngư Đường: (xột xoạt) "Trẫm thưởng kẹo cho ngươi, trẫm cũng có quyền ăn."

Đệ đệ: QAQ

Ngư Đường: "Khóc cái gì? Khóc nữa liền gia pháp hầu hạ."

Đệ đệ: ㄏ——ㄏ. . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Bảo Tiêu.

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu ngạc nhiên ngẩn đầu, không ngờ hoàng đế bệ hạ lại chủ động nhận lỗi, Tổng Tiêu mím môi: "Hoàng thượng không cần phải như vậy." Đế vương ngông cuồng tự đại, ở trước mặt y nói mình không đúng, nghe có vẻ trong ngoài bất nhất, khiến Tổng Tiêu cũng cảm thấy bất khoan.

"Cùng lắm trẫm mua cho ngươi cái khác, nhưng ngươi cũng không được ở trước mặt người khác thối tiêu." Ngư Đường ngẫm nghĩ rồi lại bổ sung thêm một câu. Động tác thối tiêu quá trêu người, trước đây khi hai người họ còn chưa thành hôn, hắn thường xuyên lệnh cho Tổng Tiêu tiến cung, ở trong ngự hoa viên thối tiêu.

Nhìn đôi môi nhạt sắc ngậm ngọc quần thon dài, đế vương ản nhần khắc chế, kiềm lòng xiết chặt nắm đấm, tượng tượng tiêu ngọc kia chính là bản thân mình, được tiểu Thị lang ngậm vào trong miệng.

Một khúc ản chứa bao nhiêu tương tư, người thối người nghe đều không biết, chỉ biết phần ản tình này tựa như tiếng tiêu, vang vọng da diết.

...

Mặt Tổng Tiêu dần dần đỏ lên, vòng vo nửa ngày, hoá ra là vì chuyện này: "Ngươi..." Lòng dạ cũng quá hẹp hòi rồi! Thối tiêu với cái chuyện đó...

Ngư Đường hừ một tiếng, hắn biết mình đột nhiên nổi nóng là không đúng, nhưng hắn vẫn thấy việc mình ngăn hoàng hậu thối tiêu trên quảng trường không có gì sai. Làm sai thì hối lỗi, không sai thì cứ tiếp tục kiên trì, đây chính là tác phong của thiên cổ nhất đế hắn.

Tổng Tiêu không dư sức đầu tính toán với hắn, dòm mông ngồi sang một bên: "Ngươi lấy tài khoản của hắn là muốn đi điều tra?"

"Việc này không thể bỏ qua như vậy." Sắc mặt Ngư Đường trầm xuống, hôm nay nếu không phải hắn kịp thời đuổi tới, Tổng Tiêu sẽ bị chiếc xe đó tông trúng, bây giờ nghĩ lại còn sợ. Vươn tay nắm chặt tay Tổng Tiêu đặt lên đầu gối, chậm rãi vuốt nhẹ. Nếu như có người hại hắn, hắn còn có thể nương tay, nhưng nếu có người muốn hãm hại Tổng Tiêu, hắn nhất định sẽ đòi lại gấp trăm ngàn lần.

Nếu việc này thật sự là do Khâu Minh Diễm làm, vậy thì bàn tay của người đàn bà này cũng quá dài rồi.

Hai người cuối cùng cũng làm hoà lại với nhau, Tổng Tiêu gửi tư liệu phân tích của Cao Áo qua cho Ngư Đường, sau đó gọi cho Lý Vĩ Vĩ, dò hỏi hành tung của Khâu Minh Diễm.

"Không thấy xuất hiện trong giới giải trí, gần đây rất ít khi lộ diện." Lý Vĩ Vĩ nói vậy, tựa hồ không có đầu mối gì.

Bên kia di Trần lại có tin tức bất thường: "Người đàn bà đó không đến nhà chúng ta, có điều hôm quốc khánh Tổng Tranh có tới xin tiền tiêu vật."

Ngư Đường sai người đi điều tra số tài khoản, chủ tài khoản chính là tên tài xế hôm đó, tên là John, người này không có công việc chính thức, chỉ dựa vào tiền trợ cấp và làm chút việc vặt sống qua ngày, không những vậy hắn còn từng có tiền án, bốn năm trước vào tù vì tội cướp bóc, mấy tháng trước vừa được phóng thích. Tài khoản của hắn gần đây không có bất kỳ giao dịch nào, nhưng hacker đã lần theo tài khoản này tìm được một địa chỉ e-mail.

Không biết Ngư Đường đã tìm được nhân vật lợi hại nào, thành công phá giải mật mã hòm thư. Bên trong hòm thư còn tìm thấy một bưu kiện bằng tiếng Anh, đại ý công việc hoàn thành sẽ có một số tiền chuyển tới sổ tiết kiệm, bảo John cung cấp số tài khoản. Trong thư trả lời tên John lại cung cấp một số tài khoản khác.

Sự tình đã sáng tỏ, thế nhưng hacker lấy chứng cứ bằng cách phi pháp, vì vậy cũng không có căn cứ lên án John, cảnh sát ở đây thiên vị người da trắng, việc này nếu như cứ để cảnh sát kết án qua loa như vụ tông xe lần trước thì công sức xem như đổ sông đổ bể.

Ngư Đường có thể nghĩ ra một trăm loại phương pháp để đối phó tên John, chỉ là hiện tại không đủ nhân thủ để thực hiện.

Kết thúc nửa học kỳ đầu tiên có một đợt kiểm tra, chờ Tổng Tiêu thi môn cuối cùng xong, liền bị Ngu Đường dẫn đi Los Angeles.

Từ sau vụ việc lần đó, Ngu Đường càng không yên lòng để Tổng Tiêu một mình, ngay cả hoạt động ở câu lạc bộ cũng không cho phép y tham gia. Tổng Tiêu là người biết phân biệt nặng nhẹ, đương nhiên cũng sẽ phối hợp với hắn, nói với hội trưởng gần đây việc học bề bộn, cộng thêm vụ tai nạn xe cộ lần trước còn chưa giải quyết ổn thỏa, không dám tùy tiện lộ diện.

Hội trưởng thông cảm cho hoàn cảnh của y, tỏ ý nếu như cần thiết, bọn họ có thể dồn toàn lực giúp y không cáo tên John.

...

"Đường, sao không mang vị hôn phu của cậu đến chơi?" Bên trong lễ đường nhỏ ở phía đông trường học, Câu lạc bộ Hồ Đen tụ hội mỗi tuần một lần, thiếu niên bên cạnh Blair đã thay bằng một người mới, lần này là một cậu nhóc Châu Á.

"Người hôm đó tôi gặp đúng là vị hôn phu của cậu?" Carmela nghe vậy, đi tới ngồi xuống bên cạnh Ngu Đường, cau mày hỏi hắn. Có quan hệ thân thích với người nhà họ Ngu, cô ta rất rõ lão già Ngu gia cứng ngắt tới cỡ nào, căn bản không thể tiếp thu chuyện cháu trai mình đính hôn với một người con trai khác.

Ngu Đường nhìn thoáng qua Carmela: "Chuyện này không liên quan đến cô."

Đang nói, di động Ngu Đường vang lên, là Tổng Tiêu gọi tới, Ngu Đường lập tức bắt máy: "Thi xong rồi?"

"Ừ," Tổng Tiêu đang đứng dưới khu giảng đường, ngoái đầu nhìn xung quanh. "Người ở đâu?"

"Ta đang ở lễ đường nhỏ," Ngu Đường ngoan ngoãn đáp, "Chờ ta ở chỗ cũ, lát nữa ta sẽ đến."

Blair chép miệng một tiếng: "Đường, bảo cậu ta tới đây đi, tối nay tôi mời khách."

Ngu Đường không để ý đến bọn họ, đứng dậy rời đi. Hắn đã kêu quản gia đặt vé máy bay tối nay bay đến Los Angeles, còn bây giờ thì dẫn Tổng Tiêu đi ăn.

Chờ Ngu Đường rời khỏi lễ đường, Blair ôm cậu thiếu niên vào lòng, bộ dạng tiếc nuối thờ dài. Tướng mạo Tổng Tiêu thật sự rất hợp với khẩu vị của hắn, cho dù không thể đụng vào, nhìn một chút cũng được mà. Cái tên Ngu Đường này đúng là quý hợp hời, một cơ hội dùng bữa cũng không cho hắn.

"Carmela, vừa rồi sao cô lại hỏi như vậy?" Vương tử Danto ở một bên ăn nhô nhập khẩu từ Trung Đông, chú ý tới lời vừa rồi của Carmela.

"Theo tôi được biết, Ngu gia sẽ không cho phép cậu ta kết hôn với người đồng tính." Carmela cười lạnh, bung ly rượu lên chậm rãi uống một hớp.

"Vậy ý cô nói, cậu nhóc đó chỉ là một món đồ chơi?" Danto cau mày, hắn cảm thấy Carmela nói không chính xác, hắn nhìn ra được, tình cảm Ngu Đường đối với cậu thiếu niên đó không hề tầm thường chút nào.

"Không phải sao?" Carmela cau mày.

"Oa, vậy nói không chừng tôi đây vẫn còn cơ hội?" Blair sờ sờ cằm, nếu chỉ là một món đồ chơi, vậy chỉ cần Ngu Đường chơi chán là hắn có thể tiếp nhận rồi.

"Cần tôi hỗ trợ chứ?" Carmela chớp mắt mấy cái nhìn Blair, hai người nhìn nhau nở nụ cười.

"Carmela, cô để ý Đường sao?" Blair sai cậu thiếu niên rót thêm ly rượu, "Theo tôi được biết, cô là cô họ của Đường kia mà."

Nghe hai chữ 'cô họ', sắc mặt Carmela lập tức trầm xuống: "Chúng tôi không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào."

Blair nhún nhún vai, liếc mắt nhìn Danto.

...

Đến Los Angeles, lần này Ngu Đường không bỏ Tổng Tiêu lại khách sạn, mà dẫn Tổng Tiêu trực tiếp đến thẳng nhà cũ Ngu gia.

"Ngu Đường lại dẫn đứa bé kia đến đây?" Ngu Thái Hàn nghe được tin này, không kiềm được cau mày.

Lần trước ở kinh đô điện ảnh bắt gặp Ngu Đường công một cậu thiếu niên, Ngu Lăng liền lưu tâm, lấy chuyện này xem như khúc nhạc dạo kể lại cho Ngu Thái Hàn. Carmela nói cho hắn biết, chính miệng Ngu Đường thừa nhận đó là vị hôn phu của hắn, bất quá chuyện này hắn không thể nói lung tung, hắn muốn để Ngu Thái Hàn tự tìm ra chân tướng.

"A, cậu bé đó dung mạo rất đáng yêu." Ngu Lăng đi ngang qua chen vào một câu, cười híp mắt ngồi xuống cạnh ba hắn.

Chân mày Ngu lão gia từ nhú càng chặt. Mặc dù ông là một lão già cổ hủ, nhưng ở Mỹ nhiều năm như vậy, có cái gì chưa từng thấy, dĩ nhiên biết chuyện Ngu Đường lúc nào cũng mang theo một đứa con trai kè kè bên người là không thích hợp.

Tào quản gia đứng một bên châm trà cho gia chủ, sau đó quay người ra cửa, nghênh đón Ngu Đường vừa đến.

Ngu Đường dẫn Tổng Tiêu xuống xe, trao đổi ánh mắt với Tào quản gia, sau đó liền thoải mái đưa Tổng Tiêu vào nhà.

Nhà cũ Ngu gia ở Los Angeles lớn hơn nhiều so với căn nhà ở Trung Quốc, ở đây có riêng một cái sân golf rộng lớn, diện như một toà lâu đài, đằng sau còn có mấy toà biệt thự nhỏ, cộng thêm vài căn nhà gỗ trang trí.

Tổng Tiêu sửa sang lại vạt áo, thong thả theo Ngu Đường tiến vào. Ngu Đường từng nói, gia chủ Ngu gia đời này giống như cao tổ hoàng đế đời trước, có điều Tổng Tiêu chưa từng thấy cao tổ hoàng đế bao giờ.

Lúc trước khi Tổng Tiêu vào kinh thi cử, cao tổ hoàng đế đã qua đời, là phụ thân của Ngu Cẩm Đường cầm quyền. Bây giờ có thể nhìn thấy cao tổ hoàng đế bằng da bằng thịt, đối với Tổng Tiêu mà nói là một chuyện hết sức kỳ kỳ, hiểu kỳ lẫn áp cả căng thẳng.

"Ông nội." Ngu Đường vừa vào cửa lập tức nhìn thấy Ngu lão gia từ đang ngồi trên sô pha, lễ phép chào một tiếng.

"Cháu chào ông ạ." Tổng Tiêu cong mắt cười, khéo léo hành lễ cúi chào.

Không đánh người mặt cười, huống hồ mọi chuyện còn chưa rõ ràng, Ngu Thái Hàm đương nhiên không tiện tỏ thái độ: "Đường Đường, đây là con cái nhà ai?"

"Cháu tên là Tổng Tiêu, là bạn học của Ngu Đường, trước đây khi còn ở trong nước chúng con còn là bạn cùng bàn." Tổng Tiêu thoải mái ngồi xuống cạnh Ngu Đường, cười nói cùng Ngu Thái Hàm, ngữ điệu của y không nhanh không chậm, có sự thận trọng mà thiếu niên tuổi này không có. Âm thanh trong sáng dễ nghe, thật sự không khiến người ta chán ghét nổi.

"Ừm, là vậy à." Ngu Thái Hàm nở nụ cười cao thâm khó dò.

Dáng vẻ hai người thong thong thả thả, ngược lại tiêu trừ một chút nghi ngờ của Ngu Thái Hàm, nếu thật sự có gì ám muội, phải nên dấu dấp điểm điểm mới đúng. Ngu Đường nói lần trước hai người vốn dĩ đến Los Angeles xem bóng nhưng vì buổi tiệc gia tộc mà đành phải gác lại, lần này dẫn Tổng Tiêu tới đây là muốn bồi thường cho y.

"Người trẻ tuổi thật tốt," Ngu lão gia từ nâng chén trà lên uống một hớp, "Kho còn trẻ ta rất thích đội Thiết Ngưu, khi đó TV còn chưa phổ biến, không thể tận mắt xem trận đấu, chỉ có thể ngồi ở nhà nghe phát thanh."

Tiêu trừ được lo lắng, liền nhớ tới lời lúc trước của con trai cố ý dẫn dắt ông hiểu lầm Ngu Đường. Nghĩ tới đây, Ngu Thái Hàm liền trừng mắt nhìn về phía Ngu Lăng. Ngu Lăng không dám nhiều lời, chào Ngu Đường xong liền kiểm soát lên lầu. Đứng trên lầu, Ngu Lăng màu sắc thâm trầm nhìn về phía hai người, đứa cháu này, đúng là không đơn giản chút nào.

Ngu gia hoài nghi hẳn thích con trai, hẳn liền dẫn bạn trai về nhà, thời gian còn trùng hợp như vậy. Cứ như vậy, không chỉ có thể tạm thời loại bỏ hoài nghi của Ngu Thái Hàm, còn nhờ vậy mà bôi xấu hẳn, khiến hẳn bị Ngu Thái Hàm dán cho cái mác không có thiện cảm với cháu trai.

Bởi vì đời trước được tổ phụ nuôi nấng, Tổng Tiêu từ trước đến giờ rất biết cách lấy lòng trưởng bối, sau khi tự tay ngâm một ấm trà, Ngu lão gia từ đã triệt để cao hứng.

"Bây giờ rất hiếm có người trẻ tuổi nào biết pha trà." Ngu Thái Hàm bung chén trà màu sắc đẹp mắt trên tay, nhấp một ngụm, trà búp Minh Tiền long tinh thơm ngát, mùi hương lan toả trong khoang miệng, khiến người ta nhìn không được muốn uống một hơi cạn sạch.

Thủ pháp pha trà của Tổng Tiêu nước chảy mây trôi, vui mắt vui tai, không phải nhất thời nửa khắc là có thể luyện thành.

"Ông cháu cũng thích trà đạo, thấy nhiều nghe nhiều liền học được một ít." Lời giải thích khiêm tốn hữu lễ, khiến hai mắt Ngu lão gia từ sáng lên, người trẻ tuổi bây giờ hấp tấp nóng nảy, đừng nói ở đây, ngay cả trong nước cũng hiếm có được đứa trẻ hiểu lễ nghi truyền thống như Tổng Tiêu.

Biết được lão Khúc là ông ngoại Tổng Tiêu, gia chủ tức thì vỡ lẽ: "Thì ra là cháu ngoại lão Khúc, chẳng trách, chẳng trách." Gia đình hào môn như Ngu gia đối với người có tiền hay có quyền đều không có gì khác biệt, thế nhưng lại rất kính trọng đối với người có học thức. Ông ngoại Tổng Tiêu không chỉ có địa vị cao thượng trong giới nghệ thuật truyền thống Trung Quốc mà còn rất nổi danh ở nước ngoài.

"Hôm nay đến vội không kịp chuẩn bị lễ vật, nếu như ông thích, lần sau về nước con sẽ xin vài bức chữ của ông ngoại mang đến cho ông."

Một già một trẻ càng tán gẫu càng hợp ý, bỏ bê Ngu Đường sang một bên. Ngu Đường im lặng không lên tiếng uống sạch ấm trà Tổng Tiêu pha, chờ khi Ngu lão gia từ muốn uống thì đã không còn nữa rồi.

Tán gẫu xong, trở lại chuyện chính, Ngu Đường đề cập đến chuyện mượn ông nội vài tên bảo tiêu.

Bảo tiêu Ngu gia đều là tinh anh, con cháu ở trong gia tộc không có thực quyền sẽ không có tư cách dùng đến, nếu như lo lắng an nguy của bản thân mình thì có thể dùng tiền tự thuê người bên ngoài, còn bảo tiêu trong gia tộc trừ phi gia chủ lên tiếng, ngoài ra tuyệt đối không ai có quyền tự ý điều động.

"Được," Ngu lão gia từ cung chiêu đứa cháu này nhất, hơi trầm ngâm một lát liền đồng ý, "Bọn họ đang ở hậu viện, con tự đi mà chọn."

Ngũ Lăng nghe nói Ngũ Đường muốn đi chọn bảo tiêu, lộ ra biểu tình có chút hà hê.

Nhóm bảo tiêu Ngũ gia là tổ hợp một đám người quái gở, bọn họ chỉ nghe lệnh của trung đoàn trưởng, còn trung đoàn trưởng kia chỉ nghe lệnh một mình gia chủ. Người lúc trước còn đỡ, tên trung đoàn trưởng mới nhậm chức gần đây tính tình còn bướng bỉnh hơn trâu. Trước hần chỉ muốn một tên bảo tiêu đi theo bảo vệ, vậy mà bị tên trung đoàn trưởng kia dứt khoát cự tuyệt, nói chuyện còn phi thường khó nghe.

"Cháu trai yêu dấu, chúc may mắn." Ngũ Lăng vốn dĩ muốn đi xem trò vui, nhưng bị Tào công công dùng lý do xe năng lượng mặt trời không đủ chỗ ngồi cự tuyệt.

Tào quân gia khởi động xe năng lượng mặt trời, chở Ngũ Đường và Tổng Tiêu chạy về hướng sân bóng xa xa, vượt qua hồ nhân tạo, vòng qua một rừng cây nhỏ liền thấy một nhóm người tầm vóc cao lớn mặc đồ đen đang tập quyền anh.

Trong đó có một người áo đen, đội mũ bóng chày, trên vai còn gắn bộ đàm, khoanh tay đứng trên chỗ cao, quan sát những người bên dưới luyện tập.

"Trung đoàn trưởng mới nhậm chức là ai?" Ngũ Đường cảm thấy thần sắc của chú Chín có gì đó không ổn, lòng trước trong này sẽ gặp chuyện khó xử lý.

Tào công công giật giật khoé miệng: "Hoàng thượng không cần phải lo, hần... aiz, người tự xem đi."

Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, Tào công công cũng có lúc không biết mở miệng cơ à? Nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn sang đám người kia, Tào công công đi tới trước, nói mấy câu với người đang đưa lưng về phía bọn họ. Người kia nói vài câu với nhóm bảo tiêu, ra lệnh bọn họ chạy bộ hai vòng, sau đó bước nhanh về hướng bên này.

Người kia bước đi rất nhanh, bỏ xa Tào công công bước đi ưu nhã đằng sau.

Tổng Tiêu chỉ thấy một bóng đen sì như đạn pháo vọt tới, đại hán cao một mét chín thân hình vạm vỡ đột nhiên nhảy lên, dùng phương thức mãnh hổ đáp xuống, quỳ gối trước mặt hai người bọn họ.

"Thần, định Bắc tướng quân Lô Quốc Trung, bái kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tiêu kịch trường:

Tào công công: "Tướng quân a, rốt cuộc cũng tìm được người rồi."

Ám Nhất: "Chờ người thôi đó."

Đệ đệ: "Chờ người thôi đó."

Đại tướng quân: "Tìm ta làm cái gì?"

Tào công công: "Ba thiếu một a!"

Đại tướng quân: "..."

[Heo: Ba thêm một thành một bàn mặt chược :)]

Xin đừng thắc mắc vì sao đệ đệ lại có mặt trong nhóm tùy tùng, tự hiểu đi ạ :)]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vũ Hội.

Edit + Beta: Như Heo.

Không khí tựa hồ ngưng đọng lại trong nháy mắt, Ngũ Đường trầm mặc một lúc lâu: "... Bình thân."

Định Bắc tướng quân Lô Quốc Trung chính là người năm đó đuổi đánh giặc Hung Nô cùng với Ngũ Đường, sau đó tự mình hộ tống hoàng đế bị thương nặng hồi cung. Lúc đó khi Tổng Tiêu tự sát, vị này đã đứng ngay trước trụ bàn long.

Đại tướng quân hết sức hưng phấn đứng dậy, ngẩng đầu liền thấy Tổng Tiêu bên cạnh Ngũ Đường, lập tức tròn tròn mắt: "Hoàng hậu..."

Lúc trước gặp lại Tào công công, hai người đều rất khiếp sợ, vội vàng không kịp giao lưu, vì vậy mà hần không biết hoàng hậu cũng ở đây. Năm đó hần đứng cách hoàng hậu gần nhất, máu còn bắn lên trên mặt hần, khiến hần sống lại một đời cũng không buông xuống được khúc mắc.

"Tướng quân, biệt lai vô dạng (*)" Tống Tiêu cười khẽ.

(*): Đã lâu không gặp.

Lô gia mấy đời trung lương, tùy tiện chọn một người đều có thể trở thành mãnh tướng, hai người bọn họ bên văn bên võ, ở trên triều đình đương nhiên cũng từng có tranh chấp. Năm đó khi hoàng thượng đòi thủ nam hoàng hậu, vị tướng quân này cũng từng phản đối, nhưng sau đó dưới sự kiên trì của hoàng đế, hần cũng không còn gì để nói, ngược lại bắt đầu nguyện trung thành đối với hoàng hậu.

Trung thần Lô Quốc Trung, là thật sự trung tâm, quân vương muốn cái gì hần liền làm cái đó.

Đại tướng quân trở mất nửa ngày, đôi mắt hồ dần dần ngập nước, 'Oà' một tiếng quỵ xuống trước mặt Ngu Đường, ôm chân hần gào khóc: "Hoàng thượng! Tội thần đáng muôn chết, năm đó không ngăn hoàng hậu tự sát!"

Tống Tiêu giật giật khoe miệng: "Tướng quân không cần phải như vậy."

Tào công công ghét bỏ rút khăn tay từ trong túi, đưa cho Ngu Đường.

Ngu Đường cầm khăn tay vút lên mặt Lô tướng quân: "Được rồi, đứng lên rồi nói."

Đại tướng quân khịt khịt mũi, quay người đập đầu với Tống Tiêu, đứng lên, cầm khăn xỉ mũi, sau đó nhìn nhìn hai bên, đưa trả lại cho Tào quân gia.

Tào quân gia ghét bỏ rút trong túi ra một bao ni lông, nhét vào.

Lúc này đại tướng quân mới ý thức được hành vi của mình không thích hợp, giật túi ni lông về nhét vào trong túi mình, lấy bộ đàm ra nói một câu: "Đem mấy cái ghế lại đây."

Rất nhanh, có hai người áo đen khiên ghế 'hồng học hồng học' chạy tới, thả ghế xuống, sau đó 'hồng học hồng học' chạy đi.

Nhắc tới chuyện năm đó, tất cả mọi người đều có chút thổn thức. Một đời mình quân bị chôn vùi trong tay lũ loạn thần tặc tử, nam hoàng hậu duy nhất trong lịch sử cũng đi theo, lưu lại mấy người bọn họ khóc không ra nước mắt. Cũng may hoàng thái đế là do một tay đế hậu giáo dục, nhận được chân truyền từ hai người, mới mười lăm tuổi mà đã có thể chấn kinh được triều đình.

Đại tướng quân tiếp tục Nam chinh Bắc chiến, bảo vệ ranh giới, về già được ban cho tước vị, thụ phong Định Bắc Hầu.

"Như vậy, sau này phải gọi người là Hầu gia rồi." Tống Tiêu trêu ghẹo hần.

"Hoàng hậu nói đùa," Lô Quốc Trung lau mặt, "Hiện tại cao tổ nắm quyền, nhớ năm đó khi cao tổ còn sống, thần vẫn chỉ là một tên lính quen."

Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, thật ra y chỉ đùa một câu, ai ngờ người này lại nghiêm túc phân tích như vậy. Ngắc đầu nhìn lên Ngu Đường, Ngu Đường vút cho y ánh mắt "Đừng so đo với kẻ ngốc".

"Trăm cần vài người bảo tiêu, sắp tới Âm Nhất sẽ đi trại huấn luyện gia tộc học hỏi."

Không nói nhiều lời vô nghĩa, bọn họ lại không tiện đi quá lâu, Ngu Đường liền đi thẳng vào vấn đề chính.

"Hoàng thượng quá khách khí rồi, thần sẽ mang theo toàn bộ nhóm bảo tiêu nghe lời người sai bảo." Đại tướng quân dùng thần sắc nghiêm túc nói, khi cao tổ còn sống hần chỉ là một tên lính quen, trước khi hoàng thượng cầm quyền, hần đã là người của Thất hoàng tử Ngu Cẩm Đường, sau khi Thất hoàng tử lên ngôi, hần liền được phong làm Tiên phong Tướng quân, cùng hoàng thượng đánh đuổi giặc Hung Nô, một đường đánh tới vương đình. Trong lòng của Lô Quốc Trung, chủ nhân chân chính của hần, chỉ có duy nhất một mình Ngu Cẩm Đường.

Ngu Đường xoa xoa thái dương: "Trăm chỉ cần bốn người, trừ người ra." Bây giờ hần chưa phải gia chủ, trung đoàn trưởng bảo tiêu dẫn dắt toàn bộ bảo tiêu bỏ đi, hần biết ăn nói làm sao với gia chủ.

Lúc này Đại tướng quân mới bừng tỉnh đại ngộ: "Thần hồ đồ rồi, hoàng thượng còn chưa nắm quyền, nếu để gia chủ biết người nắm giữ quân quyền, hậu quả khó mà lường trước được." Dứt lời, Lô Quốc Trung liền nhảy phắt lên, đi triệu tập nhóm đàn em của hần đến cho hoàng thượng chọn lựa.

Bỏ lại ba người hai mặt nhìn nhau, xem tên Lô Quốc Trung này sử dụng thiết bị rất thành thạo, không giống như người mới xuyên qua, nhưng mà lời nói việc làm, sao vẫn cứ là cái đức hạnh đó kia chứ.

Một đám đàn ông cường tráng đứng thành một hàng, chấp tay sau lưng, ngắc đầu ưỡn ngực, chờ Ngu Đường lựa chọn.

Trong này có người da đen lẫn người da trắng, nhưng người da đen chiếm đại đa số, chỉ có duy nhất Lô Quốc Trung là người da vàng. Nghe nói huấn luyện bảo tiêu được kiểm tra vô cùng khắc khe, so về thể năng, người da đen đương nhiên sẽ chiếm ưu thế. Có điều, so với Đại tướng quân công phu đẩy mình mà nói thì những người đó chẳng đáng là gì.

Ngu Lăng trong lúc chờ xem trò vui, kéo Ngu Thái Hàm ra sân, hai người vừa chơi golf vừa chờ Ngu Đường, xa xa nhìn thấy Tào quân gia lái xe điện tới, đằng sau trống không, Ngu Lăng đề xuống khoe miệng muốn giương lên: "Haiz, Tiểu Đường đáng thương, chắc là bị tên đội trưởng đó khinh thường rồi, một người cũng không cho."

Ngu Thái Hàm vung ra một gậy, quay đầu nhìn sang, liền thấy xa xa trong rừng đột nhiên xuất hiện một chiếc xe điện, chờ bốn tên đàn ông vạm vỡ, lái xe còn là trung đoàn trưởng Lô Quốc Trung vừa mới nhậm chức.

Ngu Lăng cả kinh há hốc mồm

"Gia chủ!" Lô Quốc Trung nhảy xuống xe, khom người cúi chào Ngu Thái Hàm, bốn người còn lại theo sau, trầm mặc cúi đầu hành lễ.

"Đây là Tiểu Đường chọn?" Ngu Thái Hàm nhìn số lượng bảo tiêu, khề cau mày, ông hiểu rõ tính khí của Lô Quốc Trung, lần trước Ngu Lăng đi mượn người, vậy mà một người hần cũng không cho, cuối cùng đành phải nhờ ông đứng ra lên tiếng hần mới chịu nhân nhượng, Ngu Thái Hàm nghĩ hôm nay Ngu Đường cùng lắm chỉ lấy được một người. Nào ngờ thẳng thốt này một lúc dẫn liền bốn người, còn khiến Lô Quốc Trung tự mình lái xe đưa đến.

"Căn biệt thự gần trường xung quanh không có hàng xóm, buổi tối cần có người gác đêm." Ngu Đường mặt không đổi sắc giải thích.

Ngu Thái Hàm không nói gì nữa, giữ Ngu Đường và Tống Tiêu ở lại ăn cơm trưa, rồi mới thả hai người đi xem bóng. Bốn tên bảo tiêu thay thường phục, hộ tống hai người lên đường.

Chờ bọn Ngu Đường đi khỏi, Ngu Thái Hàm bùng chén trà lúc Tống Tiêu gần đi pha cho ông, chậm rãi nhắm nháp thường thức: "Tiểu Lăng, sau này kết bạn nên quen nhiều đứa trẻ ngoan như Tống Tiêu vậy, đừng có lêu lổng với mấy đứa công tử bột suốt ngày ăn chơi trác táng đó nữa."

"Ba, bọn họ không phải công tử bột, bọn con chỉ cùng chơi xe thể thao thôi mà." Ngu Lăng nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội.

"Được rồi, được rồi, đi làm chính sự đi." Ngu Thái Hàm cầm gậy gõ lên, gõ gõ chân đứa con út.

Ngu Lăng làm cái mặt quỷ, chạy đi mất dạng.

Ngu lão gia từ bật cười, hần vẫn luôn là đứa con ông rất mực yêu chiều, đích xác là quả vui vẻ của ông, thế nhưng đối với đứa cháu trai này, tựa hồ là có chút địch ý: "Lão Tào à, ông nói xem, chuyện Tiểu Cửu nói Đường Đường lúc trước, là thật hay giả."

"Không phải chính ngài đã có đáp án rồi sao?" Tào quân gia mỉm cười, châm thêm trà cho gia chủ.

Ngu Thái Hàm thở dài: "Tiểu Cửu đối với đứa cháu này không được hữu hảo cho lắm."

"Tính khí Cửu thiếu gia chỉ là hơi trẻ con một chút." Tào quân gia khuyên một câu, lời này nhìn có vẻ như là đang nói tốt thay cho Ngu Lăng, đem hành vi của hần quy về sự ghen tỵ của trẻ con, kỳ thực chính là ẩn định tội danh cố tình gây xích mích nhằm ly gián lên người hần. Trẻ con khi tranh giành tình cảm của người lớn sẽ làm ra những chuyện như vậy, cảm thấy ganh tỵ vì ba mình sủng ái cháu trai hơn hần.

Quả nhiên, tay uống trà của Ngu Thái Hàm hơi khựng lại, không tiếng động thở dài.

Tào quân gia ưu nhã bùng ấm trà, chỉ cười không nói.

...

Bốn tên bảo tiêu làm việc rất có hiệu suất, vừa tới biệt thự Ngu Đường liền lấy ra một bộ thiết bị đầy đủ, đặt camera ở tất cả mọi góc ngách trong nhà, tự mình thu dọn một căn phòng trống làm phòng giám sát, còn xếp xong cả lịch trực đêm.

Độc Cô Âm nhìn những người này điều khiển vũ khí, thiết bị gây nhiễu, cảm thấy bản thân quá mức lạc hậu, bèn chủ động đến trước mặt Ngu Đường yêu cầu được đi trại huấn luyện.

Hần muốn đi trại huấn luyện, đó là nơi Ngu gia huấn luyện bảo tiêu, nằm trên một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương, không đạt đủ tiêu chuẩn thì không được phép ra ngoài. Nghe nói người ưu tú nhất trong đó cũng phải mất hơn nửa năm. Là một ám vệ nhanh nhạy thức thời, hần nhất định sẽ dùng được vũ khí và các thiết bị tân tiến nhất, trở thành thanh đao sắc bén nhất trong tay chủ nhân.

Quan sát mấy ngày, bốn tên bảo tiêu coi như đáng tin, Ngu Đường liền đồng ý thỉnh cầu của Độc Cô Âm.

Khí trời ngày càng trở lạnh, gần đến lễ giáng sinh, đường phố ngày càng náo nhiệt, đâu đâu cũng có cây thông Noel và quà giáng sinh.

Ngu Đường mua hai đôi tất giáng sinh, đưa cho Tống Tiêu một cái, bảo y treo lên đầu giường, sáng hôm sau sẽ có quà.

Tống Tiêu cong mắt cười, đem tất giáng sinh cất vào tủ đầu giường, chờ đêm giáng sinh sẽ treo lên: "Hoàng thượng hy vọng ông già Noel sẽ tặng người cái gì?"

Ngu Đường nhìn thoáng qua y: "Trẫm sẽ tự viết nguyện vọng nhét vào đó."

"Hả?" Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, thật là khó hiểu.

...

Đêm trước lễ giáng sinh, nhà trường cử hành một bữa tiệc dạ hội long trọng.

Ở loại trường học như Harvard này, mọi người ai nấy đều chú trọng xã giao, vũ hội to nhỏ thế nào cũng có, lễ giáng sinh là một buổi tiệc đặc biệt quan trọng, học sinh toàn trường đều có thể tham gia, có điều phải nộp một trăm đô la phí vào cổng.

Quản gia chọn cho hai người hai bộ lễ phục bất đồng, Ngu Đường trầm ổn khí quyển, Tổng Tiêu tao nhã thanh quý.

Vũ hội này do ba câu lạc bộ lớn trong trường đồng tổ chức, Emily rảnh rỗi liền đứng cùng các chị em tốt vui vẻ ăn bánh ngọt.

"Emily, cậu đừng ăn nữa, lát nữa căng rách lễ phục, xem có ai dám mời cậu khiêu vũ không." Bạn tốt Lilith che miệng cười cô nàng.

"Hừ, cho dù tôi không ăn, các thiếu gia Câu lạc bộ Hắc Tử(*) chưa chắc gì đã để ý đến tôi." Emily không hề bị lay động, tiếp tục nhét đồ ăn. Tuy rằng nói buổi tiệc do ba câu lạc bộ đồng hợp tác nhưng thực chất chỉ có Hắc Tử xuất tiền, Thanh Long hội xuất lực, Thiên Sức bọn họ thì phụ trách công việc vặt.

(*): Từ bây giờ tui sẽ để là CLB Hắc Tử luôn nha.

"Không phải câu lạc bộ các cậu còn có 'Quý công tử phương Đông' gì đó sao?" Lilith ngưỡng cổ tìm kiếm. Lần trước Tổng Tiêu biểu diễn đàn cổ trên quảng trường được người ta ghi hình tung lên mạng xã hội, phong vận mê người như vậy, khuôn mặt anh tuấn, lập tức tạo nên một làn sóng không nhỏ trên mạng xã hội.

Âm thanh tao nhã khí khái vẫn còn chưa dứt, tuấn mỹ như tú trúc dưới ánh trăng, mặc dù người Mi khó nhận biết được khuôn mặt người phương Đông nhưng vẫn dễ dàng nhìn ra được vẻ đẹp của y. Bởi vì không biết tên, cho nên mọi người đều thống nhất cho y cái danh hiệu "Quý công tử phương Đông", Tổng Tiêu cảm thấy hết sức xấu hổ, không chịu để người khác nhắc tới.

Xuất phát từ việc bảo vệ quyền riêng tư đối với các thành viên trong câu lạc bộ, Câu lạc bộ Thiên Sứ không hề tiết lộ các thông tin liên quan đến Tổng Tiêu, nhưng người trong Harvard đều biết y là thành viên của Câu lạc bộ Thiên Sứ. Gần đây mỗi khi Câu lạc bộ Thiên Sứ biểu diễn sẽ có rất nhiều người đến xem, mục đích chính là muốn xem mặt cái vị "Quý công tử" kia, đáng tiếc sau sự kiện ngày hôm đó Tổng Tiêu đã không còn tham gia hoạt động của câu lạc bộ nữa.

"Không phải ở đó sao?" Emily ngậm chiếc nĩa, hất cằm nhìn về phía cửa ra vào.

"Oa... Trời ạ!" Lilith đột nhiên ôm ngực, kinh ngạc kêu thành tiếng.

Không chỉ Lilith, cả hội trường cũng im lặng trong nháy mắt, chỉ vì hai người đang sống vai đi đến thật sự là hết sức chói mắt.

Tổng Tiêu và Ngu Đường cùng tiến vào hội trường, đưa thiệp mời, cô gái ở bàn tiếp đón tân khách đỏ mặt, cho bọn họ mỗi người một cái huy hiệu giáng sinh. Ngu Đường nhận lấy, cúi đầu cài lên cổ áo Tổng Tiêu, sau đó đem huy hiệu của mình nhét vào tay y. Tổng Tiêu liền tự giác cài lên dùm hoàng thượng.

"Người đó là ai? Sao lại đẹp trai như vậy!" Lilith chỉ vào Ngu Đường hỏi.

"Nghe nói là thành viên mới của Câu lạc bộ Hắc Tử, quan hệ rất tốt với 'Thiên sứ nhỏ' nhà chúng tôi." Emily vừa nhai bánh ngọt vừa giải thích.

Tổng Tiêu anh tuấn, là quân tử như lan, hào quang nội liễm, còn Ngu Đường tuấn mỹ, nhưng là kiểu kiêu dương như lửa, khí thế thiên thành. Hai người đứng chung một chỗ, phong cách hoàn toàn khác nhau nhưng lại hoà hợp đến khó tin.

Tổng Tiêu không biết người của Câu lạc bộ Hắc Tử nhất định phải tham gia vào vũ hội này, Ngu Đường muốn tới, y đành phải đi cùng. Ngu Đường dẫn Tổng Tiêu tới khu tiệc đứng, lấy cho y không ít đồ ăn ngon, bảo y ngoan ngoãn ăn đồ ăn, sau đó chậm rãi đi đến nơi tụ tập của Câu lạc bộ Hắc Tử.

Các thành viên hầu như đều có mặt, ánh đèn trong sàn nhảy sáng lên, đội nhạc bắt đầu tấu nhạc biểu diễn, một số nam sinh nóng lòng từ lâu, bắt đầu ngỏ lời mời các cô gái mình thích ra sàn khiêu vũ.

"Carmela, cô không nhảy một điệu với Đường sao?" Blair ý đồ xấu xa lấy khuỷ tay chọc chọc Carmela.

Hôm nay Carmela mặc một bộ váy dạ hội đỏ rực dài chấm đất, bên trên điểm xuyên vô số hạt thủy tinh, phối hợp với vóc người bốc lửa của cô ta vô cùng chói mắt. Nhưng vì e ngại trước gia cảnh nhà cô ta mà không có nam sinh nào dám tiến lên mở lời.

Đang nói, Ngu Đường đi tới, cầm theo một chén rượu, nâng chén cùng mọi người.

Carmela nâng cốc

champagne, đứng cạnh Ngu Đường.

"Này, tiểu thư Carmela với cái cậu quý tộc phương Đông thần bí đó... trông có vẻ xứng đôi nhỉ." Lilith nói với Emily.

Emily gật đầu tán thành, kéo Lilith đi tìm Tổng Tiêu: "Tiêu, giới thiệu với cậu, đây là bạn tốt của tôi, Lilith."

"Chào cậu." Tổng Tiêu đang bung chiếc đĩa trong tay, bèn mỉm cười gật đầu.

Lilith kích động không thôi: "A, cậu thật sự rất đẹp, chúng ta có thể nhảy một điệu không?"

Tổng Tiêu lắc đầu, tỏ ý mình không biết khiêu vũ.

"Haiz, thật đáng tiếc," Lilith nhún vai một cái, rồi cùng Tổng Tiêu tán gẫu qua chuyện khác, "Bạn tốt đó của cậu là bạn trai mới của tiểu thư Carmela sao?"

Tổng Tiêu khẽ cau mày: "Không phải."

"Lẽ nào tin đồn đó là giả?" Lilith chỉ về phía Ngu Đường, nhỏ giọng nói bên tai Tổng Tiêu, "Nhìn kia, bọn họ mới xứng đôi làm sao."

Tổng Tiêu thuận theo tay Lilith nhìn sang, liền thấy Carmela đang cười nói cùng Ngu Đường, Ngu Đường hơi nghiêng đầu lắng nghe.

...

"Chuyện Ngu gia tôi đã nghe nói, cậu có muốn cân nhắc chuyện đóng giả tình nhân với tôi hay không, như vậy mới có thể bảo vệ được tình nhân bé nhỏ của cậu." Carmela mỉm cười, thấp giọng nói bên tai Ngu Đường, lời nói ra lại ngấm có ý uy hiếp.

Nếu như trở thành tình nhân với Ngu Đường, cho dù là đóng kịch cũng rất có lợi đối với địa vị của Carmela ở trong gia tộc, hai bên đều có lợi.

Ngu Đường nghe Carmela nói chuyện, ánh mắt lại nhìn về phía Tổng Tiêu, thấy y vui vẻ trò chuyện với một cô gái, tức thì xụ mặt xuống, vút Carmela còn đang tiếp tục lải nhải sang một bên, nhanh chân đi về phía Tổng Tiêu.

Tiểu kịch trường:

Ông già Noel: "Cậu bé đáng yêu, con muốn có quà gì?"

Tiêu Tiêu: "Con muốn chiếc tiêu khôi phục lại hình dáng cũ."

Ông già Noel: "... Cho con chai keo này, tự mình dán đi."

Ngu Đường: "Ta muốn hoàng hậu trần như nhộng đứng trước mắt ta."

Ông già Noel: "... Cho người sợi dây thừng, tự đi mà trói đi."

Đệ đệ: "Con muốn chị dâu ôm con giống khi còn bé."

Ông già Noel: "Cho con cây nhang, tự đốt cho mình một nén trước đi."

Đệ đệ: QAQ

[Heo: Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ vừa qua, hôm bữa đi học về Heo bị té xe, bị căng cơ bả vai cánh tay nên không edit tiếp được]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Trùng Hợp

Edit + Beta: Như Heo.

Carmela triệt để bị bỏ rơi, rất tức tối, suýt chút nữa quăng vỡ ly rượu trong tay.

"Haizz, Carmela đáng thương." Blair nhìn có chút hả hê đi tới, chạm cốc cùng cô ta.

Lilith nhìn Ngu Đường nhanh chân đi về phía bên này, suýt chút nữa đã hét chói tai, nhưng phải miễn cưỡng nhịn xuống, nhỏ giọng nói: "Trời ạ, Quý tộc

phương Đông đó đang đi về hướng bên này, không phải hấn muốn mời tôi khiêu vũ chứ?"

Tổng Tiêu vừa ăn một miếng bánh ngọt, ngoài miệng còn dính chút bơ, ngoác ngoác đầu nhìn Ngu Đường đi như chạy tới trước mặt mình.

Hai người nhìn nhau chốc lát, Tổng Tiêu không khỏi cảm thấy khó hiểu, lấy giấy ăn lau miệng: "Làm sao vậy?"

Ngu Đường trừng mắt nhìn các nữ sinh vây quanh y: "Ta dạy người khiêu vũ."

"Hả?" Tổng Tiêu ngoác ngoác bị Ngu Đường bắt đi, đành thả đĩa bánh trên tay xuống, ngay sau đó liền bị Ngu Đường lôi vào sàn nhảy.

"Oa!" Nhìn thấy hai người tiến vào sàn nhảy, tất cả mọi người đều đồng loạt ồ lên.

Mặt Tổng Tiêu hơi đỏ, ôm ôm ấp ấp trước mặt công chúng thế này khiến y cảm thấy rất xấu hổ, bèn rút tay ra định bỏ đi, lại bị Ngu Đường tóm chặt, đành phải vùng về đứng cùng hấn.

Sinh ra trong gia đình thế gia, loại lễ nghi xã giao như vậy mà nói không thể làm khó được hấn.

"Ta sẽ không nhảy bước nữ." Tổng Tiêu nhìn cánh tay Ngu Đường đang ôm eo mình, nhú nhú mày.

"Ta cũng không." Mặt Ngu Đường không chút biến sắc mà nói, hấn chỉ biết nhảy bước nam, cho nên đành dạy Tổng Tiêu nhảy bước nam, có điều hai người đều nhảy bước nam, thoạt nhìn vô cùng quái dị.

Tổng Tiêu cảm thấy đặc biệt mất mặt, chỉ biết cúi đầu nhìn chân, mặc dù đã nhìn chân, nhưng vẫn không ngừng đập trúng chân Ngu Đường.

Hai người người ôm thắt lưng ta, ta cũng ôm eo người, không cam lòng yếu thế mà tuyên thị quyền sở hữu đối phương, hai người cứ như vậy cứng nhắc ôm nhau lúc ẩn lúc hiện trên sàn nhảy, hình ảnh đó bắt ngờ lại trông đáng yêu vô cùng.

"Oa, thật đáng yêu." Emily vỗ tay, những người khác cũng hòa nhau khen hay.

Carmela dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn đôi cậu nam nam lượn lờ ngay trước mắt, lấy điện thoại ra chụp vài tấm, trực tiếp gửi cho Ngu Lăng. Ngu Lăng nhận được tin tức này khi hấn đang ở nhà trang trí cây thông Noel cùng với mẹ mình.

Lễ giáng sinh hàng năm, trong nhà chỉ có Ngu Lăng và mẹ hấn ăn mừng, Ngu Thái Hàm là lão già cổ hủ, chỉ ăn mừng các ngày lễ Trung Quốc. Có điều cũng không ngăn cấm người trong nhà.

"Cục cưng, nhận được món quà rất thú vị sao?" Mẹ Ngu Lăng thấy hấn lộ ra ý cười, bèn mở miệng dò hỏi.

"Phải, là một món quà rất thú vị." Ngu Lăng mỉm cười, không nói thêm gì.

Sau đêm giáng sinh, một đoạn ghi hình đột nhiên bùng nổ trên mạng xã hội, đó là hai cậu thiếu niên phương Đông tướng mạo vô cùng tuấn mỹ vùng về ôm nhau trong sàn nhảy, lúc ẩn lúc hiện. Kỳ thực đây chỉ là một vũ hội vườn trường, hai thiếu niên khiêu vũ với nhau mặc dù buồn cười nhưng cũng không phải chuyện hiếm lạ, không hiểu sao đoạn clip này lại nổi tiếng đến vậy, trong một đêm đã được vô số tài khoản nổi tiếng chia sẻ.

Vì vậy, mọi người tò mò mở ra xem, hai thiếu niên phương Đông đó tuấn mỹ như tinh linh, đúng là rất đáng yêu.

Người Mỹ đối với đồng tính luyến ái có hai loại thái độ cực đoan, hoặc là hai tay hai chân tán thành, hoặc là sống chết phản đối nhìn thấy liền đánh. Nhưng đoạn clip này bắt ngờ lại không bị người ta chửi rủa, dù sao chỉ là hai bạn nhỏ nghịch ngợm, ném đá người ta thì có ý nghĩa gì.

Ngu Đường ôm Tổng Tiêu trải qua đêm giáng sinh tốt đẹp, trước khi đi ngủ Ngu Đường còn trịnh trọng treo tất giáng sinh lên đầu giường, cũng không quên yêu cầu Tổng Tiêu làm theo. Tổng Tiêu hết cách đành phải thuận theo hấn.

Ngày hôm sau vừa mở mắt ra, Ngu Đường đã giật Tổng Tiêu đi mở quà.

Tổng Tiêu mơ mơ màng màng ngồi dậy, đưa tay vói vào chiếc tất, xúc cảm man mát, tức thì đoán được đó là thứ gì, lấy ra, liền thấy một chiếc tiêu ngọc toàn thân xanh biếc, bên trên dùng bạch kim làm hoa văn, bao phủ toàn bộ thân tiêu, rất đẹp đẽ.

"Đây là..." Tổng Tiêu chớp mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn về phía Ngu Đường.

"Đền tiêu cho người." Ngu Đường hừ một tiếng, trước đó cầm mấy chiếc tiêu ngọc tìm Tổng Tiêu nhận lỗi cũng không thể khiến y vui vẻ, hấn biết hoàng hậu của hấn chỉ một lòng nhớ nhung chiếc tiêu ngọc kia, hấn không thể làm gì khác hơn bèn sai người đi tìm thợ kim hoàn tốt nhất, nối lại chiếc tiêu ngọc, làm thành kim nạm ngọc.

Tổng Tiêu đương nhiên nhìn ra được, đây vốn là chiếc tiêu của hấn, không biết hoàng thượng đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư mới nối liền được chiếc tiêu này: "Tạ ơn hoàng thượng."

"Cám ơn ta làm gì, đây là của ông già Noel," Ngu Đường tháo tất giáng sinh của mình xuống, nhét vào tay Tổng Tiêu, "Giúp trẫm xem xem là cái gì."

Tổng Tiêu thò tay vào, móc ra một mẫu giấy, trên giấy có viết: "Trẫm muốn hoàng hậu liên tục thị tẩm ba ngày." Đây chính là nguyện vọng giáng sinh của

hoàng đế bệ hạ, không khỏi giật giật khoé miệng, chuyện như vậy, làm sao ông già Noel thoải mái được? Sau đó lục lại một hồi, thật sự có đồ, trong lòng Tống Tiêu nổi lên dự cảm bất lành.

"Lôi ra xem." Ngu Đường nghiêm trang nói.

"Hoàng thượng..." Tống Tiêu muốn nói gì đó, điện thoại Ngu Đường đột ngột vang lên.

Ngu Đường cau mày, xoay người đi nhận điện thoại. Là Tào công công gọi tới, chắc là có việc gấp.

Tống Tiêu nhanh chóng lôi đồ nhìn thoáng qua một cái, thì ra là một bình gel bôi trơn cực lớn, hơn nữa còn tặng thêm một món đồ chơi nhỏ chạy bằng điện. Tống Tiêu co rút khoé miệng, nhanh tay ném xuống gầm giường, phi tan chứng cứ.

Tào công công nói tin tức trên mạng cho Ngu Đường, lượng chia sẻ trong một đêm đã cao như vậy, khẳng định là có người cố ý đổ thêm dầu vào lửa, muốn mọi người đều biết chuyện này. Sáng sớm hôm nay, Ngu Lăng tựa hồ như lơ đãng đặt chiếc Ipad lên bàn ăn.

Tào quản gia không nhanh không chậm đi tới, khoá máy lại, đem cất đi, vừa vặn Ngu Thái Hàm đi tới, ngồi xuống bắt đầu dùng điểm tâm.

Qua chừng hai phút sau, Ngu Lăng bùng nước trái cây đi tới, không tìm thấy Ipad, sắc mặt hơi đỏ: "Quản gia, Ipad của tôi đâu?"

"Vừa rồi sắp dọn đồ ăn, tôi sai nữ hầu cất đi rồi." Tào quản gia cười đến hoà ái dễ gần, khiến người ta không thể bắt được sai lầm.

Ngu Đường cúp điện thoại, cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn thấy hoàng hậu của mình đã chui trở về chỗ, nhíu mày: "Quà của ta đâu?"

"Không có." Tống Tiêu chỉ chỉ mẫu giấy và chiếc tất trắng không trên chân.

Ngu Đường nhíu mày: "Hừm?"

Lễ giáng sinh được nghỉ dài hạn, Ngu Đường không về Los Angeles mà là đưa Tống Tiêu đi trượt tuyết.

...

"Đoạn clip trên mạng là như thế nào?" Bác Tư ngồi trong vườn hoa, nói chuyện cùng Ngu Lăng.

"Đoạn clip gì?" Về mặt mờ mịt.

Bác Tư nhìn chằm chằm hán một lát, phì cười: "Biểu hiện của Ngu Đường ở công ty đặc biệt nhanh nhạy, ta chuẩn bị nói một tiếng với chú Hai, có thể cho Ngu Đường thêm chút quyền lợi."

Bác Tư là con trai của Ngu Thái Hưng - anh của Ngu Thái Hàm, cho nên gọi gia chủ là chú Hai. Ngu Thái Hưng mất sớm, để lại ba người con trai, lão Đại, lão Nhị và lão Tứ, lão Đại mất sớm, hiện tại chỉ còn lão Nhị và lão Tứ.

Ngu Lăng nghe lời này, sắc mặt không hề thay đổi: "Đây là chuyện tốt."

Bác Tư nở nụ cười không rõ hàm xúc: "Quan hệ giữa ta với Ngu Phục từ nhỏ đã không được tốt, lúc nào cũng đánh nhau, con cũng đừng học theo người anh cùng cha khác mẹ của con."

Ngu Lăng hiểu được hàm nghĩa của câu nói đó, lão Tứ là đang nói, quan hệ của hắn với ba Ngu Đường không tốt, vì vậy hắn cũng không thích Ngu Đường. Ngu Lăng nghe thế không khỏi hí mắt suy tư.

Kỳ nghỉ qua đi, mùa xuân đến bắt đầu một học kỳ mới, sân trường ngày càng náo nhiệt. Mỗi ngày Tống Tiêu vẫn có dáng vẻ vội vàng như trước, hôm nay đang trên đường đi tới giảng đường, trước mặt đụng phải một cô gái thân hình gầy yếu.

Cô gái đó mặc chiếc váy trắng như tuyết, khí chất thanh tân tựa đoá hoa bách hợp, yếu ớt đứng lên, còn mở lời xin lỗi Tống Tiêu.

"Xin lỗi, hôm qua ngủ không ngon giấc, nhất thời không kịp nhìn đường." Cô gái trông có vẻ sốt ruột, vừa mở miệng lại là tiếng Trung Quốc.

"Cậu là người Trung Quốc?" Tống Tiêu mỉm cười, ở nơi đây khách quê người gặp được ngôn ngữ quen thuộc, sẽ luôn cảm thấy có chút thân thiết, "Cậu không sao là tốt rồi."

Bao tiêu đã đứng ở vị trí cách Tống Tiêu năm bước, Tống Tiêu không có gì nguy hiểm thì sẽ không lại gần. Tống Tiêu xoay người lên lớp, cô gái kia cũng đi cùng y.

"Cậu đi theo tôi làm gì?" Tống Tiêu đi được một đoạn, phát hiện cô gái kia vẫn đi theo mình, mày khẽ nhíu lại rất khó phát hiện, "Hả?" Cô gái có chút mờ mịt ngẩng đầu, "Tôi đi học." Nói một hồi, không ngờ lại học cùng lớp với Tống Tiêu.

"Hừm, thật trùng hợp." Tống Tiêu cười đến ý vị thâm tường, y không tin, thế gian có nhiều sự trùng hợp như vậy.

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Gương vỡ khó lành, đoạn tiêu khó nối."

Ngư Đường: "Ngươi lại hát cái gì?"

Tiêu Tiêu: Bạo quân ngâm."

Ngư Đường: "Hừ~ cái này không êm tai, ta dạy ngươi bài khác hay hơn."

Tiêu Tiêu: "Bài gì?"

Ngư Đường: "Hoàng hậu ngâm..."

Tiêu Tiêu: "A... A..."

Ngư Đường: "Ngươi học thật nhanh."

Tiêu Tiêu: "Thu thập lưu manh!!!"

[Heo: Hôm nay có quà, he he...]

Đó biết tại sao pic2 bé thụ lại (?)?]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bữa Tối.

Edit + Beta: Như Heo.

Cô gái thanh lệ thoát tục này tên là Bạch Tinh, theo như những gì cô ta nói, cô ta là sinh viên khoa nghệ thuật biểu diễn, có vài môn trùng giờ lên lớp với Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu vô tình hữu ý hỏi đáp hai câu, rất nhanh đã moi ra được xuất thân, lai lịch của cô ta. Theo Bạch Tinh từng nói, cô ta tự kiếm tiền đi học, vừa lên lớp vừa làm công cho một quán ăn, mỗi ngày lau bàn lau ghế cho người ta đặc biệt khổ cực. Tương lai muốn được làm việc trong giới nghệ thuật, tốt nhất là làm một nhà biên kịch...

"Cô nên đi làm diễn viên, làm biên kịch có chút lãng phí." Tổng Tiêu cười như không cười nhìn cô ta.

Bạch Tinh không khỏi sùng sốt, cho rằng Tổng Tiêu đang khen tụng mạo của mình không làm diễn viên thì đáng tiếc, liền đỏ mặt, cúi đầu nói cảm ơn: "Tớ không có kỹ năng diễn xuất, không dám đương nổi nghề diễn viên."

Tổng Tiêu mỉm cười, không nói gì thêm.

Học kỳ này Ngư Đường tựa hồ càng thêm bận rộn, bình thường rất ít khi lên lớp, thường xuyên ngồi máy bay bay đi khắp nơi, bận rộn việc xí nghiệp gia tộc, không thì bận đi gặp đối tác. Đến nỗi Tổng Tiêu cũng phải hoài nghi không biết cái tên này có thể thuận lợi tốt nghiệp được hay không.

Ngư Đường không ở đây, bảo tiêu lại luôn luôn giữ một khoảng cách an toàn nhất định, Tổng Tiêu thành ra đơn thân chiếc bóng, lúc này, cái cô Bạch Tinh kia sẽ xuất hiện rất đúng lúc. Có khi cùng đi lên lớp, có khi cùng đi nhà ăn, thậm chí tại thư viện cũng thường xuyên 'ngẫu nhiên' đụng mặt.

"Tớ có hai phiếu ưu đãi 'Ta muốn ăn thịt', cậu đi với tớ nhé?" Tổng Tiêu đang đọc sách ở thư viện, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói dịu dàng của Bạch Tinh, "Cái này là phiếu ưu đãi dùng bữa tối, cho nên yêu cầu nhất định phải là một nam một nữ mới được."

Nhà hàng "Ta muốn ăn thịt" là nhà hàng lấy chủ đề lãng mạn dành cho các cặp tình nhân, buổi tối dưới ánh nến ở đây đặc biệt nổi tiếng, loại nhà hàng này chủ yếu rất được phái nam hoan nghênh. Bởi vì các nhà hàng trước đây vì muốn bảo trì hình tượng của các cặp đôi, lượng thức ăn đặc biệt ít. Nhưng nhà hàng này lại khác, tất cả các món ăn đều là thịt, đảm bảo sẽ ăn no bụng, là lựa chọn hàng đầu cho các cặp tình nhân bình dân đến hẹn hò.

Tổng Tiêu cũng không ngẩng đầu lên: "Vậy thì đi với bạn trai của cô đi."

"Tớ... Tớ không có bạn trai..." Bạch Tinh tựa hồ có hơi thẹn thùng, nhỏ giọng nói, sau đó dè dặt kéo cánh tay Tống Tiêu, "Cậu đi với tớ đi, có được không, chúng ta không phải là bạn tốt hay sao?"

Tống Tiêu rút tay ra, không chút tiếng động khẽ nhích người qua một bên: "Vậy phải xem tối nay tôi có rảnh hay không đã, nếu rảnh thì sẽ liên lạc với cô."

"Tốt quá rồi!" Bạch Tinh trông rất vui sướng, tươi cười rời khỏi thư viện.

Bạch Tinh vừa đi, sắc mặt Tống Tiêu liền lạnh xuống, đặt cuốn sách vừa đọc xong lên bàn, sau đó ra ngoài gọi điện thoại.

Nhà hàng "Ta muốn ăn thịt" gần đây có hoạt động ưu đãi nên trên căn bản đều ngồi đầy người. Hai vị bảo tiêu cường tráng vì muốn bảo vệ Tống Tiêu bất cứ lúc nào cũng muốn trà trộn đi vào.

Không sử dụng phiếu ưu đãi thì sẽ không ai quan ngại là nam hay nữ, nhưng trong phòng đều là nam nữ ngồi thành đôi, sự xuất hiện của hai đại hán vạm vỡ đặc biệt gây chú ý.

"Hai vị tiên sinh muốn dùng gì?" Người phục vụ mỉm cười đi tới, nhìn hai đại gia hoả trời tối mà còn đeo kính đen.

"À, một phần hamburger với khoai tây chiên là được rồi." Người da đen tóc quăn nhìn thoáng qua giá cả thực đơn, sau đó suy nghĩ đến tiền lương của mình, quyết định ăn hamburger.

Người da đen đầu trọc ngồi cạnh hán nhún vai: "Cho tôi một phần A, cảm ơn."

Tóc quăn tròn tròn mắt, chờ phục vụ đi khỏi liền đá đồng bọn một cước: "Đồ ăn mắc như vậy mà mày cũng đành lòng."

"Tống thiếu gia cho kinh phí hoạt động, mày chỉ ăn cái hamburger, số tiền còn lại vừa đủ cho phần của tao." Đầu trọc gãi gãi cái đầu bóng lờng, cười 'hắc hắc' mà nói.

Tóc quăn: "..."

Hai tên bảo tiêu an vị tại bàn kề cận Tống Tiêu, Tống Tiêu ngồi bàn dài, bọn họ là ngồi bàn vuông, có thể dễ dàng quan sát được hành động của Tống Tiêu.

"Gần đây cậu đang nghiên cứu về đạo diễn truyền hình sao?" Bạch Tinh nhớ đến quyển sách ban ngày Tống Tiêu đọc, muốn tìm đề tài tâm sự.

"Tuy tiện xem thôi." Tống Tiêu ứng phó một câu, cúi đầu nghịch điện thoại di động. Y đang nhắn tin với Lý Vĩ Vĩ, tên kia gần đây lại nhận thêm kịch bản mới, mặc dù là nam thứ ba, thế nhưng thế cũng đủ gây chú ý tại Học viện Truyền Hình rồi. Dù sao học sinh ngành nào cũng như nhau, có được danh tiếng trước khi nhập học không phải là chuyện dễ dàng.

Lý Vĩ Vĩ nói cho y biết gần đây tình hình Giải trí Tinh Hải không được tốt cho lắm, không có hạng mục gây được tiếng vang lớn, hơn nữa gần đây hán thường xuyên nhìn thấy Tống Tranh ra vào công ty.

[Kỳ nghỉ đông cô ta đến công ty thực tập] Lý Vĩ Vĩ gửi tới tin nhắn kèm theo một cái biểu cảm buồn nôn. Theo như hán thấy, Tống Tranh là đứa con riêng không biết tự lượng sức mình, còn chưa thi lên đại học đã bày đặt tới công ty thực tập, có thể làm được cái gì? Đơn giản là muốn thể hiện quyền thừa kế của mình.

[Cậu giúp tớ chú ý động tĩnh của Khâu Minh Diễm] Tống Tiêu suy nghĩ một chút rồi nhắn tin trả lời, Lý Vĩ Vĩ trong giới vẫn là một nhân vật nhỏ, nhưng mẹ của hán Lý Mỹ Nghi không phải là kẻ đơn giản, tin tức gì cũng có thể nắm bắt.

"Xin lỗi, Tống Tiêu, tôi không biết đồ ăn ở đây mắc như vậy." Bạch Tinh thấy Tống Tiêu cúi đầu không thèm để ý đến mình, liền ngập ngừng nói ra một câu.

Tống Tiêu nâng mắt nhìn cô ta, khẽ cau mày, cô gái này nói có phiếu ưu đãi dẫn mình đến ăn, nói nửa ngày thì ra là muốn mình bỏ tiền? "Không sao, cô không đủ tiền, chúng ta chia đôi."

Bạch Tinh ghen hòng trần trối, là một thiếu gia nhà giàu, thời điểm như thế này không phải nên nói "Đắt tiền cái gì chứ, ngốc ạ, sẽ không bắt em trả tiền"... các loại sao? Còn muốn chia đôi với mình! Nếu không phải cô ta lên tiếng trước, chẳng lẽ bữa ăn này bắt cô ta trả tiền?

Phiếu ưu đãi chỉ được giảm tám phần trăm, kèm theo một chai rượu, mặc dù là nhà hàng bình dân nhưng đối với "Nữ sinh nghèo đến mức phải đi lau bàn" mà nói là rất đắt!

Đời trước là một Hộ bộ Thị Lang, Tống Tiêu có sự nhạy cảm đối với con số và tiền bạc từ trong xương, một người tận lực tiếp cận y, khẳng định không phải thứ tốt lành gì, đã vậy còn bắt y trả tiền, y không phải kẻ ngốc. Bữa cơm này Bạch Tinh ăn trong uất ức, đến khi món tráng miệng ngọt được đưa lên, Tống Tiêu mượn cơ đi nhà vệ sinh, một trong hai tên bảo tiêu đứng dậy đi theo, tên còn lại vẫn ngồi ở vị trí cũ, nhìn chằm chằm Bạch Tinh.

Bạch Tinh không hề hay biết, xác định Tống Tiêu đã đi khỏi liền móc trong túi ra một viên thuốc vô cùng nhỏ, không dấu vết bỏ vào ly đồ uống của Tống Tiêu.

Sau khi Tống Tiêu quay lại liền bung cốc nước lên, chậm rãi đưa đến bên mép, ngược mắt nhìn Bạch Tinh.

Cô ta dùng ánh mắt trông ngóng dõi theo y, thấy y nhìn sang, lập tức ngượng ngùng cúi đầu dùng món tráng miệng.

Tống Tiêu dúi cốc, cầm trong tay khê đựng đưa, nhưng không uống, chiếc cốc lắc một cái, lòng Bạch Tinh liền căng lên một chút. Chơi một hồi, cảm thấy không còn thú vị nữa, "Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải về rồi." Tống Tiêu đặt chiếc cốc xuống, để lại một bàn món ăn, đứng dậy rời đi.

Bạch Tinh nhìn chiếc cốc chưa được đựng tới, chán nản thờ dãi.

Vừa ra khỏi cửa, Tống Tiêu đã bị một cánh tay mạnh mẽ bắt lấy, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị lôi vào một chiếc xe. Tống Tiêu hoảng sợ, ra sức kêu cứu, giương mắt nhìn hai tên bảo tiêu của mình một trước một sau đi ra, thấy tình trạng hiện tại của y nhưng lại làm bộ như không thấy, vừa huyt sáo vừa thông thả bước đi.

Tống Tiêu không khỏi sùng sốt, cửa xe 'rầm' một tiếng đóng lại, bị người nào đó tàn nhẫn áp xuống ghế.

"Hoàng thượng?" Tống Tiêu thấy rõ người bắt mình, thở phào nhẹ nhõm, "Người... A..." Chưa kịp lên tiếng đã bị hoàng thượng cắn cho một phát, sau đó mạnh mẽ bóp lấy cằm y.

"Trẫm mới đi hai ngày, ngươi liền ra ngoài ăn vụng, hử?" Trong mắt Ngu Đường tràn đầy hỏa khí, không nói hai lời liền bắt đầu xé quần áo Tống Tiêu.

"Hả? Không phải ngươi nói ngày mai mới về sao?" Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, lập tức ý thức được mình lỡ lời, lời này chẳng khác nào thừa nhận mình thừa dịp Ngu Đường không có ở đây lên lút ra ngoài hẹn hò với phụ nữ.

"Hử, trẫm biết hết rồi." Quả nhiên Ngu Đường càng thêm tức giận, "Tưởng trẫm không ở đây, có đúng không?"

"A... Không phải ta nói với ngươi rồi sao?" Tống Tiêu ra sức đẩy hán ra, giữa đường giữa xá, tuy rằng trong xe có kính che chắn, nhưng bên ngoài vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy.

...

Bên kia Bạch Tinh đã rời khỏi chỗ ngồi, ra ngoài phát hiện không thấy bóng dáng Tống Tiêu, bĩu môi, xoay người đi về hướng khác. Một người mặc áo gió đứng trước cửa nhà hàng, kéo sụp mũ xuống, không nhanh không chậm đi theo.

Cùng lúc đó, điện thoại di động Tống Tiêu nhận được tin nhắn [Đã xác định được mục tiêu, bắt đầu theo dõi]

"Biết rõ cô ta có vấn đề mà vẫn muốn đi theo, đặt mình vào nguy hiểm thú vị lắm có phải không?" Ngu Đường không chịu nghe hán giải thích, lấy ra một bình dịch bôi trơn, bóp ra một đồng, không có chuẩn bị, lập tức vọt vào.

"A..." Đau đớn đột ngột truyền tới, khiến Tống Tiêu kinh hô thành tiếng, "Đau..."

Ngu Đường hít sâu một hơi, ôm Tống Tiêu vào lòng, động viên hôn y một cái, hử một tiếng: "Đau là được rồi, nhớ kỹ loại đau đớn này, lần sau còn dám đi ăn cơm với phụ nữ, gia pháp hầu hạ!"

Tống Tiêu lườm hán một cái, rất nhanh đã bị hán trêu chọc nói không nên lời.

=====

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: "Không tuân thủ phụ đạo, gia pháp hầu hạ!"

Tiểu Tiêu: "Đau..."

Ngu Đường: "Đau? Vậy ta nhẹ chút."

Tiểu Tiêu: "Đừng đụng chỗ đó."

Ngu Đường: "Chỗ này hả?"

Tiểu Tiêu: "Ừm... Chỗ đó thoải mái."

Đệ đệ: (¬_¬) "Xoa bóp thôi mà, làm thấy ghê."

[Heo: Quà bồi thường ^0^]

Chương 77: Ruồi Bọ.

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đã trở lại biệt thự, thân thể đã được lau chùi sạch sẽ, thế nhưng toàn thân đau nhức, miễn cưỡng không muốn động dậy.

Trong phòng trống rỗng, không có ai, Ngu Đường không biết đã chạy đi đâu rồi.

Tổng Tiêu đưa tay sờ, không khỏi nhủu mảy, bởi vì hành động thô bạo của hoàng đế bệ hạ trên xe, dẫn đến nơi nào đó thân thể y còn đang ần ần đau, nhưng mà cũng may, so với đau đớn suốt một buổi tối, ba ngày không thể xuống giường kiếp trước thì cảm giác này không là gì.

Điện thoại bên cạnh đột nhiên vang lên, Tổng Tiêu nhìn dây số hiện trên màn hình là thám tử mình thuê liền bắt máy.

Ngu Đường đang ở phòng sát vách xem tư liệu, nghe trong phòng có tiếng điện thoại định qua nhận máy giúp y, đi tới trước cửa thì tiếng chuông đã tắt liền dừng bước.

"Thiếu gia, sao còn chưa vào." Quản gia Suzanne bung cốc sữa bò nóng đi tới, thấy Ngu Đường đang đứng trước cửa không không kinh ngạc.

Ngu Đường nhận lấy sữa bò, hắt hàm ra hiệu Suzanne rời đi, sau đó tự mình đi vào phòng.

Trên giường Tổng Tiêu đang khẽ cau mày nghe điện thoại, thấy Ngu Đường đi vào cũng không có phản ứng. Ngu Đường hừ một tiếng đặt sữa bò lên trên đầu giường, đặt mông ngồi xuống giường, đem Tổng Tiêu đang cầm điện thoại ôm vào trong ngực.

Tổng Tiêu cũng không phản kháng, tựa mình, tìm một tư thế thoải mái dựa vào người hân.

Ngu Đường ngừng thở, nhìn người trong lòng giống như mèo con vừa mới tỉnh ngủ, lười biếng cọ cọ vào người hân, tìm một vị trí thoải mái dựa vào.

"Anh nói, cô ta đi vào trường nghệ thuật?" Tổng Tiêu mím môi, "Có ai tiếp xúc với cô ta không?"

Bên kia thám tử báo cáo Bạch Tinh không hề vào ký túc xá Harvard, mà là đi vào một ngôi trường nghệ thuật gần đó. Ngôi trường này chỉ là một trường đại học nhỏ, cấp bậc so với Harvard chênh lệch mười vạn tám nghìn dặm.

"Cô ta có gọi điện thoại, nhưng lại nói tiếng Trung, tôi không hiểu những gì cô ta nói," Thám tử tư là người Mi, đương nhiên không hiểu được tiếng Trung, "Có điều tôi đã ghi âm lại, cậu trả nốt phần thù lao còn lại, đoạn ghi âm sẽ được gửi đến hòm thư của cậu ngay lập tức."

Tổng Tiêu bữu môi, cúp điện thoại. Người Mi yêu tiền như vậy, mặc dù học Toán không giỏi nhưng tiền một xu cũng không quên.

Một cốc sữa bò nóng hổi đưa đến bên mép, Tổng Tiêu liền há miệng uống một hớp, ngửa đầu nhìn hoàng đế bệ hạ đột nhiên xuất hiện, vừa rồi chuyên chú nghe điện thoại, Ngu Đường làm cái gì Tổng Tiêu cũng không để ý.

Ngu Đường cúi đầu liền nhìn thấy hoàng hậu miệng còn dính sữa, không nhận được cúi xuống liếm vết sữa bên môi y.

"A..." Tổng Tiêu hơi rụt cổ lại, mới nhớ tới mình cần phải tức giận, nâng người tính ngồi dậy, thất lưng đột nhiên truyền đến xúc cảm đau nhức, bắt đắ dĩ ngã trở về.

"Đau?" Ngu Đường khăn trương đặt cốc sữa xuống, ôm lấy Tổng Tiêu, đưa tay xoa xoa eo y.

"Đây không đáng là gì, hoàng thượng không cần quan tâm." Tổng Tiêu kéo laptop sang, chuyển khoản cho công ty thám tử, thông báo đối phương kiểm tra tài khoản.

"Trẫm không thích người làm như vậy," Ngu Đường hiểu ý tứ trong lời nói của y, nói đúng hơn là so với đời trước thị tẩm, hiện tại cái này không nghiêm trọng lắm, trong lòng từng đột đau đớn, đem mặt chôn vào bả vai Tổng Tiêu, "Nhìn nữ tử khác tới gần người, mặc dù biết là diễn trò nhưng ta vẫn thấy khó chịu."

Mấy ngày nay thấy người Mi thoải mái biểu đạt ra suy nghĩ của mình, Ngu Đường cũng thử học hỏi, nói ra suy nghĩ của mình.

Tổng Tiêu ngăn người, quay đầu nhìn hoàng thượng, tỉ mỉ suy nghĩ một lúc, bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hoàng đế bệ hạ chưa bao giờ vì diễn trò mà chơi trò ám muội với người khác, cho dù chỉ là một bữa cơm cũng không. Tuy rằng thân phận của hân khiến hân có thể tùy ý bóc lột như vậy, nhưng không thể không nói, về điểm này Ngu Đường làm tốt hơn y.

Tổng Tiêu thở dài, quay đầu, hôn lên khuôn mặt xụ xuống của hân: "Hôm nay là ta không tốt, sau này sẽ không gặp cô ta nữa."

Ngu Đường đang cúi đầu suy nghĩ làm cách nào để đỡ hoàng hậu, đột nhiên nhận được một cái hôn nhẹ, trên đầu nhất thời nổi lên bong bóng màu hồng phấn, cười nhẹ hai tiếng, ôm Tổng Tiêu ngã lăn ra giường: "Là người tự mình nhận tội, nói, bảo trảm phạt người thế nào đây?"

Tổng Tiêu liếc mắt nhìn hân, cũng không nhìn được bật cười: "Vậy thì phạt thần ba ngày không được thị tẩm."

"Nói bậy, đây là phạt trảm!"

Đang đùa, đoạn ghi âm đã được gửi tới. Tổng Tiêu tránh khỏi ma trảo của Ngu Đường, mở hòm thư.

"Dì, hình như hân không thích con." Khoảng cách tới bút ghi âm hơi xa, âm thanh truyền đến có chút phập phồng, còn mang theo tạp âm bước chân, nhưng đã bị thám tử chỉnh sửa đôi chút, cho nên vẫn nghe được giọng Bạch Tinh.

"Chuyện này quá nguy hiểm, không được... Hả, vậy cũng được, chờ con về nước... Dì cũng đừng quên... Nếu con có thể hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên tốt..."

Giọng Bạch Tinh dứt quãng, đại thể nghe ra đối phương là thân thích của Bạch Tinh. Người đó sai cô ta làm việc, đại khái là muốn tiếp cận Tổng Tiêu, còn làm gì thì không biết.

Ngu Đường trực tiếp sai người đi điều tra lai lịch Bạch Tinh, không cho phép Tổng Tiêu tiếp tục qua lại với cô ta. Tổng Tiêu cũng đồng ý, chuyện này nhất định phải xử lý triệt để, tìm ra manh mối người đứng sau, mặc công sau này lại xuất hiện thêm người tới quấy rối.

(Còn nữa...)

[Heo: Hôm nay Heo bị nhức đầu nên làm trước nhiều đây thôi nha, bù lại có quà, xem đi, vô cùng cảm động a]

s:// .youtube.com/watch?v=bgFYj9IKGWE

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chương 74: (Tiếp Theo)

Edit + Beta: Như Heo.

"Môn tài vụ của người như thế nào?" Buổi tối trước khi đi ngủ, Ngu Đường đột nhiên hỏi một câu. Hân biết Tổng Tiêu học chuyên ngành quản lý, đồng thời học cả tri thức tài vụ.

"Hả, cũng được, nhưng chỉ hiểu căn bản." Tổng Tiêu mơ mơ màng màng đáp một tiếng, tri thức hiện đại bây giờ so với Đại Ngu năm đó phức tạp hơn rất nhiều, bản thân y học tương đối chậm.

"Sắp tới ta phải đến Tư bản Đại Ngu, mấy ngày nữa người đi với ta tới thành phố N một chuyến." Ngu Đường kéo người vào lòng, dùng cằm cọ cọ trên đỉnh đầu y.

"Làm gì? Bây giờ ta đâu phải Hộ bộ Thị Lang?" Tổng Tiêu bị hân cọ ngứa, bèn lắc lắc đầu.

"Nhưng người đã ký khế ước rồi," Ngu Đường hừ hừ nói, "Trên khế ước có viết rõ ràng."

Tổng Tiêu mặc kệ hân, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau liền bị Ngu Đường kéo đi thành phố N.

Tổng bộ Tư bản Đại Ngu nằm trên phố tài chính, lúc trước Ngu Đường đã thực tập ở đây, bây giờ lại được thăng chức. Người trong công ty hết sức tò mò, chưa từng nghe nói thực tập sinh còn có thể thăng chức.

"Cậu không biết đấy thôi, người ta là hoàng thái tôn nhà họ Ngu." Lão nhân trong công ty phổ cập tri thức cho người mới không biết chuyện.

"Trước đây hoàng thái tử cũng từng tới đây thực tập, nhưng chưa thấy người ta thăng chức bao giờ." Có người không phục, bọn họ là những tinh anh của phố tài chính, có ai mà không tốt nghiệp ở trường đại học danh giá, có người dốc sức làm việc nhiều năm ở công ty mới từng bước từng bước tiến lên vị trí cao. Vốn dĩ luôn có thành kiến đối với con cháu thế gia, nhìn thấy Ngu Đường nổi bật như vậy, không nhìn được oán giận vài câu.

"Mọi người đang nói chuyện gì vậy?" Bác Tư Ngu Xuyên đi tới, thấy nhóm nhân viên châu đầu ghé tai nhau tám chuyện, liền thân thiết hỏi một câu.

"Giám đốc." Các nhân viên nhìn thấy hắn, đi cũng không được, không đi cũng không xong, cả đám không khỏi lúng túng.

Ngu Xuyên nhủ mày, hắn đương nhiên biết mọi người đang nói cái gì. Đứa cháu này của hắn đúng là rất ưu tú, nhưng dù sao tuổi hắn còn trẻ, đưa hắn lên cao vào lúc này, khẳng định khó được kẻ dưới phục tùng.

Là một người bác tốt, lúc này đáng lý ra Ngu Xuyên phải nói giúp một câu, Tiểu Đường nhà chúng tôi chỉ đến đây thực tập, sẽ không ảnh hưởng đến con đường thăng chức của các người. Có điều, hắn lại không lên tiếng, chỉ cười cười, sau đó quay về phòng làm việc.

Vì vậy, chờ lúc Ngu Đường đưa Tống Tiêu đến công ty, bầu không khí trong công ty hết sức kỳ lạ, đương nhiên vẫn có người hiểu chuyện tươi cười tiếp đón, nhưng nhiều hơn vẫn là ánh mắt cô quái và căm ghét.

Ngu Đường không để ý tới như người đó, trực tiếp dẫn Tống Tiêu tới phòng làm việc của hắn.

Không sai, hiện tại Ngu Đường cũng có phòng làm việc riêng, có điều bày trí trong phòng rất đơn giản, chỉ là một gian phòng nhỏ, bên ngoài có rất nhiều ô vuông, còn có bàn hội nghị nhỏ.

"Đường, đây là ai vậy?" Trên bàn hội nghị nhỏ, một đám người trẻ tuổi mặc quần áo công sở đang thảo luận vấn đề, nhìn thấy Ngu Đường dẫn Tống Tiêu vào, tò mò lên tiếng dò hỏi.

"Đây là bạn tôi, cậu ấy là thiên tài Toán học, đến phụ giúp chúng ta trong công việc." Ngu Đường mặt không biểu cảm mà nói.

"Hả, vậy thì tốt quá!" Một cậu thiếu niên tóc vàng réo lên hoan hô.

Tống Tiêu không hiểu mô tê gì bị Ngu Đường kéo vào văn phòng, giao cho Tống Tiêu một đồng tư liệu bảo y xem.

Thì ra Ngu Xuyên đề nghị với gia chủ thăng chức cho Ngu Đường, sau đó liền giao cho hắn một hạng mục, bao gồm cả mười mấy thành viên liên quan trong tổ. Nhóm nhỏ này là tiểu tổ nổi danh phế vật trong công ty, đây sẽ là những nhân tố gây vướng tay vướng chân trong việc hoàn thành hạng mục, Ngu Đường không trị nổi đám người này, bèn lôi kéo bà xã của mình tham gia.

"Người Mĩ không thạo việc tính toán sổ sách, những việc này, bọn họ làm tương đối chậm." Ngu Đường nói.

Tống Tiêu bắt đầu đi đánh thẻ ngồi xuống giúp hắn xem sổ sách, phân tích dữ liệu. Ngu Đường ra ngoài họp hội nghị, trong khái niệm của hoàng đế bệ hạ không có người vô dụng, chỉ có người không biết dùng người, mặc dù là một đám rác rưởi, nhưng nếu biết tận dụng đúng điểm mạnh của họ vẫn có thể biến họ thành những năng thần cường tướng.

Mặt trời xuống núi, người trong công ty bắt đầu lục tục tan tầm, nhìn thấy người tiểu tổ phế vật còn đang nhiệt tình mười phần, không nhịn được trào phúng hai câu.

"Hừ, Carry, mau trở về lòng ngực của mẹ anh đi, chúng ta còn phải tăng ca đây." Tóc vàng làm cái mặt quỷ đối với người cười nhạo hắn.

Tống Tiêu xem dữ liệu đến hoa mắt váng đầu, điện thoại di động đột nhiên vang lên, bên trên hiển thị số Bạch Tinh.

"Tống Tiêu, tớ bị bọn họ lừa đến quán bar, không đủ tiền để trả, cậu có thể đến giúp tớ được không, ngày mai tớ sẽ trả lại cho cậu." Bạch Tinh đầm đìa đáng yêu mà nói.

Tống Tiêu đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ thủy tinh, nở nụ cười lạnh băng, quay đầu nhìn về phía Ngu Đường, Ngu Đường giơ tay làm dấu "OK" với y.

"Được, chờ tôi nửa tiếng."

=====

Tiểu kịch trường:

Bạch Tinh: "Ngươi mau tới đây, một mình ta chịu không nổi."

Tiểu Tiêu: "Đợi ta hai phút, để ta xem quyết định của Ngu Đường."

Ngư Lâm: "Xem như các ngươi lợi hại, mang theo ông xã tới đây người."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quán Rượu.

Edit + Beta: Như Heo.

Từ thành phố N trở về, lái xe cũng phải mất mấy tiếng, Tổng Tiêu nói nửa giờ vốn là nói đại, cúp điện thoại xong vẫn tiếp tục làm việc.

Ngu Đường lại gần, cọ cọ đầu y: "Nữ nhân kia tìm người?"

Tổng Tiêu bĩu môi, bắt y đi trả tiền, tưởng y là người xem tiền như rác chắc?

Bạch Tinh đang ở trong quán rượu âm ỉ, thương lượng với phục vụ bên cạnh: "Lát nữa anh phải phối hợp với tôi, nói với người đó tôi uống say rồi, khuyên hắn đưa tôi về nhà có biết không?" Nói rồi, kín đáo đúi cho phục vụ quầy bar một ít tiền.

Phục vụ nhận tiền, huyt sáo một hơi: "Tốt nhất cô nên uống chút rượu, nếu không sẽ bị lộ."

Bạch Tinh nhận lấy cốc rượu, đang đưa vài cái, cắn răng uống vào. Rượu mạnh thiêu đốt cuồng hống, cô ta bị sặc chảy cả nước mắt.

Kỳ thực cô ta là sinh viên trường nghệ thuật, có di là một đại minh tinh, di đã cam đoan chỉ cần cô ta thi đậu trường nghệ thuật liền sắp xếp vai diễn cho cô ta, nhưng đáng tiếc hai năm trước sự nghiệp của di gặp phải trở ngại, bị công ty đóng băng hoạt động. Sau này Bạch Tinh thi đậu vào trường nghệ thuật, tuy rằng tướng mạo của cô ta tương đối sáng sủa, nhưng trong ngôi trường tuần nam mỹ nữ thành đàn mà nói thì chẳng có gì là nổi bật. Không có hậu phương dẫn dắt, muốn kiếm vai diễn thật sự là rất khó khăn.

Lúc này, di cho cô ta một số tiền, bắt cô ta ra nước ngoài du học.

"Hủy diệt nó, di chính là nữ chủ nhân Tổng gia. Lúc đó con muốn phim nào thì sẽ có phim đó." Đây là nhiệm vụ Khâu Minh Diễm giao cho cô ta. Thế nhưng, sau mấy ngày quen biết Tổng Tiêu, cô ta lại đổi ý.

Tổng Tiêu là con cưng Tổng gia, nếu cô ta trở thành bạn gái Tổng Tiêu, muốn cái gì mà không được, cần gì phải nhìn sắc mặt của Khâu Minh Diễm?

"Chuẩn bị đến đâu rồi?" Khâu Minh Diễm đột nhiên gọi tới.

Bạch Tinh hơi say, cười ha ha đáp: "Chuẩn bị xong rồi, nửa tiếng nữa hắn tới."

"Tăng liều lượng thêm một chút, khiến cho nó một lần là có thể nghiện." Khâu Minh Diễm không yên tâm nhắc nhở thêm một câu.

Bạch Tinh hằm hằm hồ hồ đáp một tiếng, rồi cúp điện thoại. Không lâu sau, một người da đen xăm mình đi đến, lặng lẽ đưa cho cô ta một gói đồ. Bạch Tinh gạt mình, ngược lên nhìn người da đen kia, người đó mặt không đổi sắc rời đi.

Khâu Minh Diễm bảo cô ta dụ dỗ Tổng Tiêu chơi ma túy, cô ta liền mua một chút ma túy trong quán rượu, nhưng không nghĩ tới Khâu Minh Diễm đã chuẩn bị sẵn những thứ này cho mình.

Bạch Tinh hoảng sợ nhìn thoáng qua người da đen kia, chỉ thấy người đó ngồi xuống một góc tầm thường trong phòng, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cô ta.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Tổng Tiêu đến.

"Gần một tiếng rồi, người mà cô nói đâu?" Phục vụ quầy bar híu hóp hỏi cô ta.

"Đề tôi gọi lại cho hắn." Bạch Tinh uống thêm một cốc rượu, lại gọi cho Tổng Tiêu.

Bên này tổ hạ mục đã hoàn thành công việc, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm. Ngu Đường khao mọi người đi ăn nhà hàng Trung Quốc, mọi người đều vui vẻ hoan hô.

Ở Mĩ, đồ ăn Trung Quốc thuộc vào hàng cao cấp.

Cái tiểu tổ này không đến mười người, thêm hai người Ngu Đường, Tổng Tiêu vừa vịn ngồi một bàn. Ngu Đường chọn một đồng món ăn, tất cả đều là món Tổng Tiêu thích, còn gọi thêm một bình long tinh. Sau đó đưa thực đơn cho cô nàng tóc đỏ ngồi bên tay trái: "Anna, cô chọn đồ ngọt đi, tôi không biết phụ nữ các cô thích ăn cái gì."

"Cám ơn lão đại!" Anna hoan hô một tiếng, nhận lấy thực đơn. Cô cũng không rành món Hoa, bèn chọn đại mấy món đắt tiền, sau đó hỏi ý kiến cô nàng bên cạnh.

Tóc vàng đứng ngồi không yên, cái miệng vừa mới dính vào ghế liền không nhịn được uốn tới ẹo lui: "Đây là tiệc liên hoan lần đầu tiên của tiểu tổ chúng ta, hay là hát một bài tạo bầu không khí đi?"

Những người còn lại đều không để ý đến hắn, ai đang nói thì tiếp tục nói, ai đang nghịch di động thì tiếp tục nghịch di động.

"Cậu đã có hứng như vậy, chỉ bằng tự hát một bài đi." Ngu Đường nâng cằm, ý bảo tóc vàng tự mình hát.

Những người khác nghe vậy đều thi nhau gật đầu, những nam đồng sự bên cạnh liền nhón nháo hòa theo.

Tổng Tiêu bưng trà chậm rãi uống, lặng lẽ quan sát Ngu Đường. Hoàng đế bệ hạ bây giờ đã thích ứng rất tốt với sinh hoạt hiện đại, nhưng vẫn là hoàng thượng biết cách dùng người như trước.

Tóc vàng hoạt bát, năng lực tầm tạt nhưng có khả năng điều tiết bầu không khí, có thể mạnh trong việc đối ngoại; Anna dung mạo xinh đẹp, là người kiêu ngạo, đáng về hơi công chúa một chút thế nhưng năng lực lại rất mạnh, Ngu Đường liền nâng đỡ cô ta, cho cô ta sự tôn trọng, cô ta sẽ tận tâm tận lực mà làm việc. Người trầm lặng ít nói, Ngu Đường sẽ chủ động nhắc đến khi nói chuyện, người quá ồn ào năng động thì sẽ an bài họ làm chút việc.

Chỉ một bữa cơm đã có thể nhìn ra thủ đoạn dùng người của Ngu Đường.

Tổng Tiêu không nhịn được mỉm cười trộm.

"Cười cái gì? Mau ăn đi." Ngu Đường nói, gấp cho Tổng Tiêu một miếng sườn xào chua ngọt.

Bầu không khí rất vui vẻ, di động Tổng Tiêu lại vang lên, lại là Bạch Tinh.

"Tổng Tiêu, mau tới cứu tớ, ở đây có người xấu muốn ức hiếp tớ, hu hu..." Giọng Bạch Tinh mang theo tiếng nức nở.

"Sao cô lại đến những nơi đó?" Tổng Tiêu khẽ cau mày, đây là một chiều không thành lại tiếp một chiều?

"Hu hu hu..." Bạch Tinh vừa khóc vừa kêu, nghe rất chân thật.

Tổng Tiêu hết kiên nhẫn nghe tiếp, nói sẽ kêu người trong trường tới đón cô ta, rồi cúp máy. Sau đó gọi cho phòng an ninh Đại học Harvard, báo cho bọn họ biết có một nữ sinh bị quấy rối ở quán rượu gần trường học, nhờ người đến cứu giúp.

Người phòng an ninh kiến nghị y báo cảnh sát.

...

Bạch Tinh không phải giả vờ, cô ta vốn dĩ muốn gọi điện thúc giục Tổng Tiêu, ai ngờ bên cạnh lại xuất hiện một tên lưu manh giờ trò xàm sỡ, cô ta sợ hãi liên tục hét chói tai.

"Câm miệng, con nhãi ranh," Tên lưu manh đó vốc người rất cường tráng, Bạch Tinh dùng sức giãy dụa cũng không thoát khỏi tay hắn, "Nhìn cung cô đơn như vậy, chi bằng để anh chơi với cung."

Lúc này điện thoại đã kết nối được với Tổng Tiêu, cô ta liền nhân cơ hội cầu cứu, nào ngờ Tổng Tiêu lại nói có việc đột xuất không đến được, sẽ chuyển tiền qua cho cô ta. Bây giờ cô ta cần tiền làm gì, cô ta chỉ cần người tới cứu mạng.

"Anh còn như vậy tôi sẽ báo cảnh sát." Bạch Tinh la lên, đấm đá vào người tên côn đồ, đồng thời cầu cứu hướng người da đen kia. Nhưng hắn ta chỉ đến giao hàng cho Bạch Tinh, không có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho cô ta, vì vậy hắn ta chỉ ngồi đó, thông thả xem kịch vui.

...

"Hừ, cô ta chính là lưu học sinh Hoa quốc, nếu như cô ta xảy ra chuyện ở quán rượu, ngày mai chắc chắn sẽ được lên trang đầu." Tổng Tiêu vút lại một câu cho đối phương rồi cúp điện thoại, thuận lời cảnh báo.

Ban đêm ở Mỹ rất không an toàn, nếu như có người đêm hôm trà trộn trong quán bar hay tàu điện ngầm xảy ra chuyện gì cảnh sát cũng khó mà biết được.

Vì vậy, khi cảnh sát chạy tới, Bạch Tinh đã bị người ta xé quần áo. Cảnh sát trước tiên bắt tên lưu manh, sau đó dẫn theo Bạch Tinh ra ngoài. Bạch Tinh sợ đến nổi mặt mũi tái mét, run rẩy co người vào một góc. Lúc này, phòng an ninh Đại học Harvard bị Tổng Tiêu hù dọa cũng vội vã chạy tới.

Cảnh sát vốn là đến bảo vệ Bạch Tinh, muốn cô ta xuất trình giấy chứng nhận, nghe nói đây là sinh viên trường Harvard.

Không có chứng minh thân phận ở Mỹ, sinh viên phải lấy thẻ học sinh để chứng minh thân phận, Bạch Tinh do dự nửa ngày, cuối cùng móc ra thẻ sinh viên trường mình.

"Cái gì? Cô không phải học sinh trường chúng tôi?" Người bên đại học Harvard rất không vui, hơn nửa đêm bắt bọn họ đi không một chuyến, lúc này gọi lại cho Tổng Tiêu, "Ngài Tổng, cô gái anh nói không phải học sinh trường chúng tôi."

"Sao lại như vậy?" Tổng Tiêu làm bộ rất kinh ngạc.

Cảnh sát không cần biết cô ta là học sinh trường nào, sau khi đưa Bạch Tinh về cục ảnh sát lại bất ngờ phát hiện một gói ma túy ở trên người cô ta.

Tiểu kịch trường:

Bạch Tinh: "Chỉ cần gả cho Tổng Tiêu, ta liền có thể leo lên cảnh cao."

Khâu Minh Diễm: "Chỉ cần chinh chết Tổng Tiêu, ta cũng có thể leo lên cảnh cao."

Cảnh sát: "Lại đây, cây ma túy mang cái người lên thiên đường, mang các người bay."

Bạch Tinh & Khâu Minh Diễm: QAQ

[Heo: Hôm nay Heo sẽ chỉ cho các bạn cách vẽ mông, học xong nhớ thực hành ngay và luôn nhé]

Cre: Sunflowers Team

Và quà bồi thường...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Bảo Lãnh

Edit + Beta: Như Heo.

Buổi tối hôm đó, Tổng Tiêu nhận được thông báo từ cục cảnh sát, báo cho y biết nữ sinh kia bị bắt, hỏi y có muốn đến bảo lãnh hay không.

"Bị bắt? Sao lại như vậy?" Tổng Tiêu hơi kinh ngạc.

"Cô ta cất giấu một lượng ma túy không nhỏ," Cảnh sát nói, "Nếu anh muốn thì hãy đến nộp tiền bảo lãnh cho cô ta trong vòng 72 giờ."

...

"Đó không phải sinh viên trường Harvard!" Tâm tình người của đại học Harvard thay đổi xoành xoạch, đầu tiên là vì cứu được học sinh trường mình mà tự hào, sau đó phát hiện không phải học sinh trường mình thì không khỏi tức giận, cuối cùng không ngờ cô gái này lại cất giấu ma túy trên người, hiện tại người phụ trách chỉ cảm thấy cực kỳ vui sướng. Nếu như cô gái này thật sự là học sinh trường bọn họ, danh dự bao nhiêu năm của trường coi như bị hủy hoại trong tay cô ta.

Vì vậy, sau một hồi lên voi xuống chó, khi gọi điện thoại cho Tổng Tiêu tâm tình đã bình tĩnh hơn không ít.

"Làm sao có thể, cô ta chính miệng nói với tôi cô ta học hệ biên đạo." Giọng Tổng Tiêu từ đầu bên kia điện thoại truyền tới, Bạch Tinh ngồi xồm trên mặt đất nghe được, sắc mặt nhất thời trở nên xám trắng.

Chuyện học lực, thân phận, vốn chỉ muốn vẽ ra một bối cảnh hoa mỹ, nhân cơ hội thích hợp nói cho Tổng Tiêu, biến mình thành một cô gái không có tiền học ở đại học danh tiếng nhưng tính cách lại nỗ lực quật cường. Bây giờ thì hay rồi, dưới tình huống như thế này, dựa theo lời cảnh sát và bảo vệ, cô ta chính là một tên lừa đảo, đồng thời không phải là người tốt.

Hết thầy âm mưu còn chưa kịp bắt đầu, đã đổ vỡ một cách khó coi như vậy. Bạch Tinh ngồi trên xe cảnh sát, vừa đổ mồ hôi đầu vừa suy nghĩ đối sách. Làm cách nào để che dấu được chuyện ngày hôm nay đây?

Tổng Tiêu cũng chẳng có bao nhiêu tinh lực đi quản chuyện Bạch Tinh, y với Ngu Đường tăng ca hai ngày liên tiếp, cuối cùng cũng hạch toán xong kế hoạch vào tối hôm qua, công việc còn lại giao lại cho Anna: "Hai chúng tôi còn phải lên lớp, công việc còn lại giao cho cô, có vấn đề gì cứ gửi mail qua cho tôi."

"Được rồi, lão đại!" Người trong tiểu tổ đồng loạt hô lên.

Trở lại biệt thự, hai người ngã đầu liền ngủ, sau đó ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới bò dậy.

Tổng Tiêu mở mắt ra liền thấy Ngu Đường đang cầm máy tính đăng nhập e-mail, ngáp một cái ngồi dậy nhìn thoáng qua màn hình, là báo cáo hợp nhất do Anna gửi tới.

Nhìn mấy gạch đỏ phía trên, Tổng Tiêu liền cau mày, gần một năm nay tri thức Tổng Tiêu học được có thể so với ba năm cấp ba, liếc mắt một cái đã nhìn ra vạch đỏ đó đại biểu cho cái gì. Liên tưởng tới tư liệu lúc trước chỉnh sửa lại cho Ngu Đường, không nhận được mở miệng: "Hoàng thượng, hạng

mục này có vấn đề."

Ngu Đường không ngẩng đầu, đưa tay kéo Tống Tiêu vào lòng, ôm y trả lời thư: "Người nhìn thấy cái gì?"

Tống Tiêu đưa tay, chỉ vào mấy chỗ: "Lúc trước khi làm báo cáo cơ sở là đã cảm thấy những chỗ này không ổn."

Hạng mục này là của một công ty mà Tư bản Đại Ngư có ý định đầu tư, công ty này vừa thành lập cách đây không lâu, các số liệu đối phương đưa ra ngoại trừ các khoản thu chi không đều đặn, những cái khác coi như cũng tạm ổn, nhưng Tống Tiêu luôn cảm thấy nó có vấn đề. Hiện tại sau khi xem xong bảng báo cáo tổng hợp, rất nhanh liền tìm ra chỗ mấu chốt.

Ngu Đường nghiêm túc nghe Tống Tiêu phân tích, trầm mặc hồi lâu: "Trẫm biết rồi."

"Hả?" Tống Tiêu nhìn thấy Ngu Đường phản hồi thư xác nhận đầu tư, không khỏi kinh ngạc, biết rồi còn không dừng lại?

Ngu Đường nhìn bộ dạng gấp gáp của hoàng hậu hần, kiềm lòng không được đến gần hôn một cái: "Trẫm có biện pháp."

Hạng mục này là bác Tư Ngu Xuyên giao cho hần. Phải biết rằng hạng mục này rất khó thực hiện, thế nhưng làm xong sẽ có lợi nhuận cực đại, Ngu Xuyên cố ý cho hần cơ hội thể hiện thực lực trước mặt gia chủ.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, đây chính là củ khoai lang nóng bỏng tay. Làm không tốt nhất định sẽ mất mặt, làm xong rồi, vẫn sẽ mang đến hao tổn cho công ty. Trong mắt mọi người đây là hạng mục kiếm ra tiền, hần làm không được là do hần sai.

"Bác Tư của người rõ ràng không thích người." Tống Tiêu có chút đồng tình với hoàng thượng, trước đây khi ở Đại Ngư cũng như vậy, những bá thức của Ngu Đường cũng không thích hần, trái lại yêu thích Tam hoàng tử do quý phi sinh ra.

Ngu Đường cúi đầu nhìn hần: "Trẫm cũng không thích hần."

Tống Tiêu thấy vẻ mặt nghiêm túc của hần, không khỏi phì cười.

Mới vừa ăn xong điểm tâm, Tống Tiêu nhận được thông báo của cục cảnh sát, hôm nay là kỳ hạn chốt để bảo lãnh cho Bạch Tinh.

Tống Tiêu suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định đi một chuyến. Cái cô Bạch Tinh này, thủ đoạn không cao, trước khi y thẳng tay đối phó với Khâu Minh Diễm, trước tiên cứ giữ cô ta lại bên người, nắm công bên kia tiếp tục phái thêm người tới. Tìm thêm mấy tên ác ôn như tên Jonh nữa, y thật sự có thể xảy ra chuyện.

Ngu Đường có chút không vui, nhanh chóng mặc quần áo vào ra ngoài cùng Tống Tiêu. Hai người đi đến cục cảnh sát, nhìn thấy Bạch Tinh mặt mày xám xịt.

Ở trong phòng tạm giam, ít ra còn có ăn có uống. Bạch Tinh nhìn thấy Tống Tiêu, vành mắt lập tức ửng đỏ: "Tống Tiêu, xin lỗi, tớ đã nói dối cậu..."

Lần này cô ta vốn dĩ có ý muốn hại Tống Tiêu, nhưng Tống Tiêu lại báo cảnh sát đến cứu cô ta.

Tống Tiêu quay đầu trao đổi ánh mắt với Ngu Đường, chẳng lẽ cô ta muốn thẳng thắn?

Ngu Đường thấy rõ ý tứ trong mắt hoàng hậu của hần, bật cười, khẽ lắc đầu. Đương nhiên là không rồi, nhìn ánh mắt cô ta kia, rõ ràng còn đang mơ ước hoàng hậu của hần!

"Tớ dẫu cậu chuyện trường học chỉ vì sợ cậu xem thường tớ, cậu ưu tú như vậy, nếu như biết tớ học loại học viện đó, chắc chắn sẽ không nguyện ý kết bạn với tớ..." Bạch Tinh uly uly khua khua mà nói.

Theo như lời Bạch Tinh, cô ta là vì sợ bị Tống Tiêu xem thường mình cho nên mới lừa y, nhưng chuyện đến Đại học Harvard nghe giảng là có thật. Cô ta muốn dựa vào bản lĩnh của chính mình thi được học bổng, sau đó chuyển đến đại học Harvard danh tiếng.

Tống Tiêu thiếu kiên nhẫn nghe cô ta nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Buổi tối hôm đó cô đi quán rượu làm gì?"

"Tớ..." Bạch Tinh cúi đầu, tựa hồ có chút thẹn thùng. Vốn dĩ, động tác này xuất phát từ một cô gái xinh đẹp trắng trẻo, sẽ rất hấp dẫn người khác, nhưng Bạch Tinh bây giờ, ba ngày ba đêm ở đồn công an, tóc tai bù xù, mặt mày xanh xao, làm thế nào cũng không nhìn ra được chút ửng đỏ.

Tống Tiêu tiếp tục: "Cô bị người ta lừa đến, có phải không?" Y không muốn nghe những lời đại loại như "Chỉ muốn uống một chén rượu với cậu" gì gì đó. Hoàng đế bệ hạ còn đang đứng đây đây này.

"Hả? Đúng, tớ bị người ta lừa đến." Bạch Tinh ngẩn ra, rồi lật đật phụ họa.

"Cô thật khờ," Tống Tiêu thờ dài, "Làm sao bây giờ? Tội danh ma túy này của cô, tiền bảo lãnh lên tới ba mươi ngàn đô. Tội mới cho hần mượn tiền, bây giờ không có nhiều tiền như vậy cho cô mượn." Nói đoạn chỉ chỉ Ngu Đường, tỏ ý tiền của mình đều cho cái tên này mượn.

Ngu Đường lập tức bày ra bộ mặt như nhìn thấy chủ nợ.

Bạch Tinh tròn tròn mắt, cứ ngỡ rằng quý công tử này đến để cứu mình, làm nửa ngày thì ra là tới xem náo nhiệt.

"Người nhà cô đâu? Nói bọn họ gửi tiền qua đây, tôi trước tiên nộp cho cục cảnh sát một ngàn đô, kéo dài thêm chút thời gian." Tống Tiêu vô cùng trượng nghĩa mà nói, sau đó kéo Ngu Đường ra ngoài đóng tiền.

Ngu Đường nhú mồm, bà xã keo kiệt của hắn mà lại cam lòng bỏ ra một ngàn đô?

Tống Tiêu điền đơn, thuận lợi viết một tờ giấy nợ giao cho chú cảnh sát: "Phiền ngài đưa cái này cho cô ta ký tên."

Ngu Đường: "..."

Chờ cảnh sát đưa máy quẹt thẻ, Tống Tiêu xoay tay hướng hoàng thượng: "Thẻ."

Người cứu người phụ nữ muốn thông đồng với người, còn bắt trộm quẹt thẻ! Ngu Đường hừ lạnh một tiếng, móc thẻ hắc kim từ trong bóp tiền ra, thả vào tay Tống Tiêu: "Mặt mã là ngày sinh của người!"

Cảnh sát: "..."

Một ngàn đô là Mĩ, chỉ có thể duy trì được hai ngày, Bạch Tinh sợ hãi, đành phải gọi điện cho Khâu Minh Diễm.

"Sao mày lại ngu xuẩn như vậy? Chút chuyện đó cũng bị cảnh sát bắt?" Khâu Minh Diễm rất tức tối, trước đây thấy Bạch Tinh thật cơ trí, sao mà chút chuyện này cũng làm không xong?

"Còn không phải tại đi tìm tên da đen kia, đưa con liều lượng lớn như vậy?" Bạch Tinh cũng rất tức giận, cô ta chỉ mua một lượng rất nhỏ, cho dù bị bắt cũng sẽ không chịu hình phạt nặng, nhiều lắm chỉ tính là tự cô ta dùng. Thế nhưng người da đen đó đưa cô ta rất nhiều, hiện tại bên cảnh sát gán cho cô ta tội danh mua bán ma túy.

"Người da đen gì?" Khâu Minh Diễm hừ một tiếng, "Tao có bản lĩnh thuê người khác, còn nhờ mày làm gì?"

Bạch Tinh ngây người, người da đen đó không phải do Khâu Minh Diễm phái tới, vậy thì là ai?

...

Bà xã xoay tay xin tiền, điều này làm cho Ngu Đường hết sức vui sướng, tuy rằng hắn không thích mục đích sử dụng của khoản tiền này cho lắm. Suy nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy mình nên nhắc nhở một câu: "Sau này xin tiền trăm cũng được, nhưng không được phép tiêu vào trên người nữ nhân khác."

Tống Tiêu liếc hắn một cái: "Chuyện của hoàng thượng làm, đương nhiên phải tự mình bỏ tiền."

"Hả?" Ngu Đường làm bộ nghe không hiểu.

Thở dài, Tống Tiêu lắc đầu. Lời khai của Bạch Tinh nửa thật nửa giả, nhưng người da đen mà cô ta nói nhất định có tồn tại. Không nói đến việc Bạch Tinh sẽ không ngu ngốc đến nỗi mua một lượng thuốc lớn như vậy, huống hồ chưa chắc gì cô ta đã đủ tiền để mua được lượng thuốc đó.

Bị bà xã vạch trần, Ngu Đường có chút không vui, đi nhanh hai bước vượt qua Tống Tiêu, làm bộ như không nhìn thấy y. Đi được hai bước liền quay đầu lại, bắt lấy tay Tống Tiêu: "Mấy ngày nghỉ Tết theo ta đến Las Vegas."

Tai nạn xe cộ lần trước đã đụng tới giới hạn của hắn, hiện tại trong tay có người để dùng, đương nhiên phải chinh đám ruồi bọ vo ve kia một trận cho thoả đáng.

Thành phố Las Vegas, là thánh địa của những con bạc, ở đây đánh bạc là hợp pháp, sòng bạc to nhỏ khắp nơi đều có. Bên trong một sòng bạc lớn ở đó, một người đàn ông da trắng cường tráng đỏ mặt, đẩy hết số xên trong tay ra ngoài. Người này chính là tên Jonah suốt nửa đã đụng phải Tống Tiêu.

"Đi Las Vegas làm gì? Ta cũng không dư tiền đến nỗi đi đánh bài." Trở lại biệt thự, Ngu Đường ngồi trên sofa chuyên chú xem tivi, Tống Tiêu bưng một đĩa hoa quả đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trên tivi đang chiếu một bộ phim truyền hình Trung Quốc, là chủ đề tổng tài cầu huyết mà các cô gái thích xem nhất, được lồng tiếng Anh vào vô cùng quái dị.

Nữ chủ dùng đôi mắt khuất nhục nhìn chăm chăm nam chính, sóng mắt rung rung mà nói: "Vô liêm sỉ!"

Ngu Đường chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tống Tiêu đang găm táo, móc trong túi ra mấy tờ đô la, ném lên mặt Tống Tiêu.

Tống Tiêu bất thành lĩnh bị tờ tiền bay tới đập lên mặt, đưa tay tiếp được, đang định tức giận lại thấy đó là tiền, lập tức đổi giọng: "Tạ chủ long ân."

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường (xoè tiền): "Mua nguoi một đêm có đủ hay không?"

Tiêu Tiêu (quạt cường): "Vô liên si!"

Ngư Đường: "Vậy nguoi muốn bao nhiêu mới đủ?"

Tiêu Tiêu: "Thêm hai ngàn nữa."

Ngư Đường: "..."

[Heo: Chết thầy rồi nhớ, sau này thấy nó lo mà đi đường vòng đi nhớ, hớ hớ hớ...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Đầu Tư.

Edit + Beta: Như Heo.

Ngư Đường im lặng nhìn Tống Tiêu cúi đầu đếm tiền một hồi, giờ tay tóm lấy, vác lên vai.

"Á... Rớt rồi!" Tống Tiêu vỗ vỗ cái mông Ngư Đường, tiền rơi tán loạn trên sàn nhà.

Ngư Đường không thèm để ý đến y, trực tiếp khiêng người lên lầu, 'rầm' một tiếng đóng cửa lại.

Hạng mục ở Tư bản Đại Ngư cũng lục tục hoàn công, Ngư Đường ngày nào cũng bận. Chuyện của Bạch Tinh Tống Tiêu không phiền đến hắn nữa, tự mình theo dõi tình hình.

Bạch Tinh quả nhiên lấy tiền Khâu Minh Diễm gửi tới đóng tiền bảo lãnh, sau đó lấy có trả tiền hẹn gặp mặt Tống Tiêu.

"Nếu không phải cậu báo cảnh sát kịp thời, chắc tớ đã xảy ra chuyện rồi." Bạch Tinh khịt khịt mũi, nhớ tới cảnh tượng hôm đó trong lòng vẫn còn thấy sợ. Bạch Tinh đưa cho Tống Tiêu một phong bì, bên trong là một ngàn đô, vì muốn giữ gìn hình tượng bản thân, cô ta nhất định phải trả lại số tiền này.

Tống Tiêu cất tiền, cũng không hỏi cô ta lấy tiền từ đâu, đứng dậy liền đi: "Cô là con gái, buổi tối đừng nên tới những nơi đó."

Bạch Tinh nhìn bóng lưng Tống Tiêu rời đi, trong mắt dần hiện lên nước mắt. Một người sắp bị cô ta hại còn biết quan tâm khuyên cô ta đừng đi tới chỗ nguy hiểm, trong khi đi ruột của cô ta lại đẩy cô ta vào những nơi đó.

Bởi vì sự thất vọng của Tống Tiêu, gần đây Bạch Tinh không dám tới tìm y nữa, không gian nhất thời yên tĩnh trở lại. Bạch Tinh không dám hẹn gặp Tống Tiêu, nhưng cô ta còn phải dựa vào tiền sinh hoạt phí Khâu Minh Diễm, đành phải nói dối gạt Khâu Minh Diễm.

"Tốt lắm, tạm thời làm cho nó yên lòng, chờ khi nào nó đồng ý ra ngoài chơi với con thì mới hạ thủ." Khâu Minh Diễm ở đầu dây bên kia cười lạnh, cô ta không tin, thời gian bốn năm không thể khiến Tống Tiêu học xấu.

Tống Tiêu cảm tiền trở lại biệt thự, trời cũng gần tối, đèn thư phòng còn sáng. Ngư Đường còn đang xử lý công việc, hiện tại quyền hạn của hắn không lớn, muốn làm gì cũng khá phiền toái, nhất thiết phải tạo mối quan hệ với các bộ ngành trong công ty.

Mấy ngày nữa chính là ngày hoàn công, hắn nhất định phải trình bày phương án cuối cùng trong đại hội.

"Của nguoi này." Tống Tiêu nhét phong bì vào tay Ngư Đường.

Ngư Đường nhìn cũng không thèm nhìn tới: "Thương cho nguoi."

"Biết rõ không làm được, cần gì phải nhọc công như vậy?" Tống Tiêu không hiểu, nhìn bản báo cáo tóm tắt của Ngư Đường trên màn hình máy tính, không khỏi đau lòng. Việc học ở Harvard vô cùng bận rộn, hoàng thượng ban ngày lên lớp làm bài tập, buổi tối còn phải xử lý công việc, mấy ngày nay người đã gầy đi không ít.

"Ai nói trăm không làm được?" Ngư Đường giờ tay ôm Tống Tiêu vào lòng, để y ngồi trên đùi mình, nhìn vẻ mờ mịt trên mặt t, không nhịn được lại cúi xuống hôn một cái: "Ngư Xuyên hẳn muốn hại trăm ư? Vẫn còn non lắm."

Một bên khác, Ngư Kỳ ở thung lũng Điện tử xa xôi đang cùng chúc mừng thành quả mới ra đời với các đồng đội của hắn. Đây là một ứng dụng kỹ thuật

internet, vô cùng hữu dụng trong cuộc sống hằng ngày.

"Chúng ta đã dùng hết kinh phí rồi, bây giờ chỉ còn thiếu một bước nữa là hoàn thành, nhưng mà thành quả chưa hoàn chỉnh, người khác sẽ không đồng ý đầu tư cho chúng ta." Bạn học phụ trách quản lý hạng mục tài chính than thở.

Lúc trước bọn họ xin tài trợ từ Đầu tư Thiên Sứ, người bên Đầu tư Thiên Sứ rất có hứng thú với hạng mục này, cung cấp cho bọn hắn một khoản tiền. Thế nhưng bọn họ đã tiêu xài vượt quá dự toán, một năm qua, mỗi người bọn họ phải rót thêm vào không ít tiền, mất thấy chỉ còn một bước cuối cùng, dây xích tài chính lại bị đứt đoạn.

"Ngu Kỳ, chẳng phải lúc trước cậu nói đã tìm được người đầu tư thích hợp rồi sao? Sao bây giờ tài chính còn chưa gửi tới?" Đồng đội đang cúi đầu hàn mạch điện ngắt đầu lên, nhìn về phía Ngu Kỳ đang đứng cau mày bên kia.

Ra hiệu cho mọi người bình tĩnh đừng nóng vội, Ngu Kỳ ra ngoài gọi điện cho bác Tư Ngu Xuyên.

Là một thiếu niên thiên tài, Ngu Kỳ rất kiêu ngạo, không dễ gì tùy tiện nói chuyện với người nhà họ Ngu. Trong mấy lần tụ hội gần đây, hắn chỉ chú ý gần gũi với bác Tư, chẳng qua là vì hạng mục của hắn nhất thiết phải nhận được vốn tài trợ từ Tư bản Đại Ngư.

"Tiểu Kỳ à, con hãy chờ một thời gian nữa," Ngu Xuyên thở dài, "Con cũng biết ý của lão gia tử rồi đó, bây giờ đang có hạng mục lớn được Ngu Đường phụ trách, vốn xoay vòng không được ổn định, chờ hạng mục Ngu Đường kết thúc chủ liên cấp cho con."

"Ngu Đường?" Ngu Kỳ nghe thấy lại là Ngu Đường, nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết.

Bên kia, Ngu Xuyên yên lặng mỉm cười, động viên Ngu Kỳ bình tĩnh đừng nóng vội, đồng thời biểu thị cá nhân hắn cũng nguyên ý đầu tư cho hạng mục này.

Cá nhân đầu tư, ba hắn là được rồi, cần gì phải tìm Ngu Xuyên? Chẳng qua hắn muốn dùng tiền của Tư bản Đại Ngư, sau này lợi nhuận kiếm ra chính là lợi ích của gia tộc, nhân đó thể hiện tài năng trước mặt lão gia tử mà thôi.

Ý của Ngu Xuyên rất rõ ràng, hiện tại gia chủ đang có ý nâng đỡ Ngu Đường, nếu hắn cứ dứt khoát giành nguồn tài chính đi như vậy sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của hắn, hơn nữa bác Tư là hắn còn bị mang tiếng bất công.

Cúp điện thoại, Ngu Xuyên sờ cằm, bật cười. Thật ra hắn tương đối xem trọng Ngu Kỳ, dù sao cũng là thiếu niên thiên tài, vừa có bản lĩnh, vừa để cho hắn không chế. Còn Ngu Đường thì khác, tuổi còn trẻ nhưng bụng dạ đã sâu không lường được, hắn thậm chí còn cảm thấy khí thế áp bức từ trên người của đứa cháu trai này.

Đêm trước ngày nghỉ Tết, Ngu Đường bay tới thành phố N một chuyến, trình bày về hạng mục sắp tới.

Trong phòng họp cực lớn, cao tầng, trung tầng và người của các bộ phận phụ trách hạng mục trong Tư bản Đại Ngư đều có mặt, về mặt nghiêm túc chờ Ngu Đường.

Kỳ thật có rất nhiều người đang chờ xem kịch vui, thành viên trong tổ hạng mục toàn là 'cực phẩm', cộng thêm một giám đốc tổ hạng mục chưa tốt nghiệp đại học, hoàn thành tốt được mới là lạ. Có điều, người phụ trách hạng mục là cháu trai yêu quý của nhà họ Ngu, không biết trong lòng suy nghĩ như thế nào.

Đã có người đăng ký một tài khoản trên mạng xã hội, đề tài "Đại Ngư gặp hạn" cũng đã viết xong, chỉ chờ vị cháu trai yêu quý này đưa ra một cái phương án trên trời sẽ lập tức đăng lên mạng ăn mừng cùng mọi người.

"Lão đại, lên đi." Các thành viên tiểu tổ ở bên ngoài hò hét, Anna ở phía sau đài mở máy chiếu.

Ngu Đường mặc một bộ Âu phục vừa vặn, chậm rãi đi lên, nhàn nhàn quét mắt nhìn những người trong phòng. Tóc vàng đột nhiên xuất hiện, khiêng một chiếc ghế tựa tới để xuống, Ngu Đường vung ống tay áo một cái, ngồi xuống ghế, một tay cầm bút laser, thần sắc lãnh đạm. [Heo: Có gì đó sai sai 0.0]

"Bắt đầu đi." Ngu Xuyên vội hô một tiếng, ra hiệu Ngu Đường mau bắt đầu, lời này vừa nói ra, đột nhiên có loại cảm giác như lão thái giám đang kêu "Vào triều", không khỏi cau mày, nâng mắt nhìn về phía ánh mắt kiên định uy nghiêm của Ngu Đường, thật sự là không thích nổi.

Ngu Đường giơ tay ra hiệu, Anna ở sau đài liền bắt đầu điều chỉnh máy chiếu. Bài thuyết trình đơn giản dễ hiểu, không có nhiều lời dư thừa, mà chỉ phân tích rõ ràng dữ liệu và miêu tả tình huống hiện tại.

Mọi người nghe xong không khỏi sững sốt, phản phản tích hạng mục này có thể nói là mười phần vẹn mười, thật là do cái đám rác rưởi kia làm ra sao?

"Tổng hợp lại tất cả các nhân tố về mọi mặt, phương án cuối cùng của hạng mục này, chúng tôi quyết định..." Ngu Đường nhìn một vòng xung quanh, chậm rãi nói ra hai chữ, "Từ bỏ."

"Ồ... Hà?" Thật lâu sau mọi người mới hồi phục tin thần, từ bỏ?

"Đường, cậu đang đùa à?" Nhân viên cao tầng của Tư bản Đại Ngư lập tức lên tiếng, mất hơn hai tháng, làm một bài phân tích báo cáo mười phần vẹn mười, tiêu hao đại lượng nhân lực cùng vật lực, cuối cùng lại quyết định từ bỏ! Đây thực sự là câu chuyện cười vui nhất năm nay!!

Biểu cảm trên mặt Ngu Xuyên cũng bị mất không chế, hẳn cho rằng cho dù Ngu Đường có phát hiện ra hạng mục có vấn đề cũng sẽ cắn răng làm tiếp, cuối cùng đem mọi công sức đổ sông đổ bể, nào biết hẳn lại trực tiếp như vậy.

"Nhìn vào đây," Ngu Đường dùng bút laze chỉ vào những con số trên màn hình chiếu, chỗ đó có ghi rõ ràng, hiệu suất thu hồi tài chính khá thấp, nguy hiểm rất cao, "Đương nhiên, tôi biết các vị muốn kiếm lợi nhuận, tôi vẫn còn một phương án nữa."

Nói đoạn, phát lên một cái hạn mục khác, cả hai đều là công ty mới, phân tích báo cáo đều cùng một khuôn, thế nhưng số liệu của hạng mục thứ hai đẹp hơn không ít. Hạng mục này là về một công cụ tìm kiếm mới trên internet, chỉ cần là người thường dùng máy tính thì rất nhanh sẽ hiểu rõ nó hữu dụng đến mức nào.

"Đây là do một nhóm người trẻ tuổi ở Thung lũng Điện Tử vừa nghiên cứu, lúc trước bọn họ chỉ nhận được một ít kinh phí từ Thiên Sứ, hiện tại chỉ còn một bước cuối cùng, nếu chúng ta đầu tư vào đây, sau này sẽ thu về lợi nhuận cực cao." Ngu Đường trình bày nội dung trước mặt các thành viên có mặt ở đây, đồng thời còn mời người phụ trách kỹ thuật tới giảng giải.

"Chúng ta không phải Đầu tư Thiên Sứ, Tư bản Đại Ngư chưa từng tham gia vào hạng mục chưa thành hình," Phó tổng và Ngu Xuyên trao đổi ánh mắt với nhau, lập tức lên tiếng phản đối, "Hơn nữa, Đường, tôi không thể không nhắc nhở cậu, công ty giao hạng mục A cho cậu, bây giờ cậu lại tự ý đổi sang hạng mục B, đây là trái với quy định."

"Trái với quy định?" Ngu Đường xoay bút laze trong tay, "Hạng mục công ty giao cho tôi lúc trước tôi đã hoàn thành, từ bỏ cũng chỉ là kiến nghị cá nhân, sau này phải làm thế nào thì phải do cao tăng công ty quyết định, nếu như phó tổng cảm thấy hạng mục này làm được, vậy thì tùy ý ngài."

Nói xong, nâng cằm, tóc vàng lập tức đem toàn bộ tư liệu về hạng mục đặt trước mặt phó tổng, thủ thế chờ hẳn ký tên, phó tổng nhất thời không biết nên nói gì.

Ngu Đường mỉm cười, mời vị kỹ sư trẻ tuổi đến từ Thung lũng Điện Tử bước ra, người này trông khá giống với Ngu Đường, một khuôn mặt đúng chuẩn phương Đông.

Ngu Xuyên nhìn người đi ra từ phía sau đài, trông mắt như muốn rớt ra ngoài.

"Xin chào các vị, tôi tên là Ngu Kỳ, là người nghiên cứu phát minh chính của công cụ này." Người tới đúng là Ngu Kỳ trước đây không lâu bị Ngu Xuyên kéo dài thời gian đầu tư.

Gia chủ Ngu gia ở Los Angeles xa xôi, nghe nói chuyện xảy ra ở Tư bản Đại Ngư, không nhịn được bật cười ha hả: "Hai tên tiểu tử thú vị này, còn biết thông đồng với nhau."

Tam gia - Ngu Thái Hoa ngồi cạnh, nghe Ngu Thái Hàm khen ngợi cháu trai mình cũng thấy nở mày nở mặt thay: "Lúc trước tôi có nghe nói Tiểu Kỳ đang nghiên cứu một hạng mục được rất nhiều công ty tranh giành, đứa nhỏ này thật là, nhất định phải kiếm lợi về cho nhà mình."

"Nước phù sa không chảy ruộng ngoài." Quan gia cười híp mắt châm trà cho Tam gia.

...

Bởi vì thân phận của Ngu Đường, hạng mục của hắn sẽ không giao cho Ngu Đường phục trách, Ngu Xuyên vì không muốn tiếp tục làm mất lòng gia chủ nên đã giao hạng mục cho tổ tốt nhất.

Ngu Đường và Ngu Kỳ đi ra khỏi Tư bản Đại Ngư, liếc nhìn nhau.

"Cám ơn anh Đường." Ngu Kỳ mỉm cười cảm ơn Ngu Đường.

"Tôi nên cảm ơn cậu mới phải." Ngu Đường cười như không cười đáp một tiếng, leo lên xe, rời khỏi phố tài chính.

Ngu Kỳ thu hồi nụ cười trên mặt, ánh mắt dần dần lạnh xuống. Ngu Đường này, thủ đoạn làm việc đã vượt xa nhận thức trước đây của hắn, nhất định phải cẩn thận hơn mới được. Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời ngay trước mắt, còn bác Tư đó... cũng không phải hạng tốt lành gì.

Ngu Đường về đến nhà, Tổng Tiêu vừa mới tắm xong, chỉ mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, nằm trên giường xem bản nháp bản phân tích hạng mục của Ngu Đường. Ngu Đường đến gần, đưa tay kéo chăn đắp lên người y: "Trời lạnh, không biết đắp chăn hả?"

"Hoàng thượng, có thể cho ta mượn chút tiền đầu tư vào hạng mục này không?" Tổng Tiêu thò đầu ra khỏi chăn, giờ phân tích báo cáo trong tay lên.

"Hạng mục của Ngu Kỳ?" Ngu Đường nhú mày, kéo chăn bao lấy Tổng Tiêu, cuốn thành một con 'tằm bảo bảo', "Người cần tiền, trẫm cho người là được, đầu tư làm cái gì?"

"Tằm bảo bảo' uốn éo trong lòng bạo quân hai cái: "Không phải, thần đây là muốn tồn tiền riêng."

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Dùng để mua phim 'nhỏ', 'đồ chơi' nhỏ, 'bình' nhỏ."

Tiểu Ám: "Dùng để mua bóng ngô, bánh hành thái, gà rán."

Tào công công: "Dùng để mua Âu phục đẹp, giày đẹp, găng tay đẹp."

Tiêu Tiêu: "Không có gì, chỉ để nhìn chơi thôi."

[Heo: Thằng này... có tiền đồ]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Anh Hai.

Edit + Beta: Như Heo.

Ngư Đường nghe hoàng hậu nhà hắn muốn tòn tiền riêng, lập tức nhướn mày: "Trẫm thấy người đang ngứa da có phải không?"

"A..." "Tầm bảo bảo' uốn éo thò tay ra, thế nhưng hoàng thượng siết y quá chặt, gãy làm sao cũng không thoát được."

Ngư Đường nhìn Tổng Tiêu giãy giụa bên trong, cảm thấy rất thú vị, vì thế bèn đẩy ngã Tổng Tiêu, cười lên trên người y, cách chặn bắt đầu chọc lét.

"A ha ha ha..." [Heo: ahihi] Mùa đông đã qua, hai người dùng chăn mỏng, chọc như vậy rất nhột, Tổng Tiêu vặn vẹo càng lợi hại, "Hoàng thượng tha mạng, ha ha ha..."

Eo Tổng Tiêu rất mất cảm, bị hắn chọc đến phát khóc, đành phải lên tiếng xin tha.

Người dưới thân động dậy qua lại, Ngư Đường cảm thấy cả người khô nóng, cúi đầu, hôn lên môi Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu thấy người bên trên yên tĩnh lại. Liền nhắm mắt lại chuyên chú hôn môi cùng hắn, cánh tay giấu trong chăn lặng lẽ duỗi ra, ôm chặt lấy cổ Ngư Đường, dùng sức vươn mình đè lên người hắn, tức thì trở mình cười lên eo Ngư Đường.

"Muốn tạo phản?" Ngư Đường nhìn thấu ý định Tổng Tiêu, làm bộ ra vẻ tức giận, vươn mình đè Tổng Tiêu ngã xuống, Tổng Tiêu liền bắt đầu thọc lét hắn.

Hai người lăn qua lộn lại trên chiếc giường rộng lớn, tranh thủ áp đảo đối phương ức hiếp một phen.

Tổng Tiêu lần thứ hai bị hoàng thượng áp chế, Ngư Đường mới vừa đáp máy bay xuống, quần áo trên người còn chưa đổi, ca-ra-vat màu xanh nhạt rũ xuống trước mặt Tổng Tiêu, Tổng Tiêu liền giơ tay nắm lấy, kéo người hắn xuống, dùng sức trở mình, tưởng lại xoay người, ai ngờ lại rơi vào khoảng không...

"Rầm rầm" Hai người cùng rơi xuống giường.

Trong nháy mắt chuẩn bị té xuống, Ngư Đường ôm chặt Tổng Tiêu, lấy mu bàn tay gối sau đầu y, sau khi rơi xuống đất liền ôm Tổng Tiêu lăn một vòng trên thảm trải sàn.

Tổng Tiêu choáng váng ngẩng đầu lên, liền thấy hoàng thượng còn đang nằm bên trên, đầu mình thì gối trên một cánh tay ấm áp, trong tay còn lôi kéo ca-ra-vat người ta, không nhịn được bật cười.

"Quân Trúc..." Ngư Đường nhìn Tổng Tiêu thoải mái cười to như vậy, trong mắt cũng không nén được ý cười, hai người đùa giỡn thoải mái như vậy, đôi trước chưa từng có, tiểu Thị Lang của hắn làm gì dám lôi kéo vạt áo hắn, cướp địa bàn của hắn như vậy.

"Hả?" Tổng Tiêu đáp một tiếng, ngẩng đầu đối diện Ngư Đường.

"Thật tốt..." Ngư Đường từ tốn nói một câu, đứng dậy, ôm hoàng hậu lộ chân trần trên đất vút trở về giường.

"Cái gì?" Tổng Tiêu không nghe rõ, bất thành linh bị ném tới giữa giường, rất nhanh, một thân thể trần trụi liền áp tới.

Trong nháy mắt áo sơ mi bị xé rách, Tổng Tiêu hoảng hốt nghĩ, hình như hoàng thượng còn chưa tắm rửa...

Lại thêm một chiếc áo sơ mi bị rách, Tống Tiêu tiếc nuối nghĩ. Người Mi không thích giặt quần áo, trong siêu thị có bán rất nhiều áo sơ mi, áo thun,... đặc biệt tiện lợi, trên cần bản có thể mặc một cái vứt một cái. Nhưng y phục của y không phải mà! Đắt lắm đó! Hoàng thượng lại đi bắt chước người ta, mỗi ngày xé một cái áo của y.

...

Trong tài khoản của Tống Tiêu toàn là tiền tiêu vặt của Tống Tử Thành, mặc dù không ít, nhưng muốn đem đi đầu tư thì vẫn còn thiếu, dự định mượn Ngu Đường một ít bù vào cho đủ số cần.

"Vay tiền trăm là phải có lợi tức." Khi nói tới chuyện này, hai người đang ăn điểm tâm, Ngu Đường nói đoạn, thò đũa gấp đi cái bánh bao chiên trong chén Tống Tiêu.

Tống Tiêu lườm hán một cái: "Bổng lộc đời trước còn chưa trả cho ta đâu."

"Khụ khụ..." Ngu Đường nhất thời bị chế trụ.

Nói đến đây, Tống Tiêu liền bắt đầu lôi lại chuyện cũ. Mới đầu bổng lộc Đại Ngu không cao. Sau đó Ngu Đường đăng cơ, liền tăng bổng lộc, chỉ tính riêng Hộ bộ Thị Lang y, hằng năm đã có thể nhận được 500 lượng bạc trắng, 180 bổng lộc. Lúc trước khi Ngu Đường thú y, Tống Tiêu còn nhận được bổng lộc tương đương chức vị Thân vương. Thân vương hằng năm có 1 vạn lượng bạc trắng, 10 ngàn bổng lộc.

"Tạm thời không nói tới bổng lộc, tính bạc trước đã," Tống Tiêu nhấp một ngụm sữa bò, bắt đầu tính sổ, "Một lượng bạc là một ngàn tệ, khi đó một cái bánh nướng giá năm đồng tiền, bây giờ một cái bánh nướng giá một tệ. Nói cách khác, một lạng bạc đại khái là 500 tệ tiền Trung Quốc, từ đó suy ra người còn nợ ta 5 triệu tiền bổng lộc."

Ngu Đron ho nhẹ một tiếng, trong tay hán bấy giờ ngoại trừ tiền tiêu vặt nhà họ Ngu phân phát, còn có tiền hoa hồng bên Truyền thông Đại Nhật, chút tiền này đương nhiên phải có, nhưng hán còn phải dùng vào việc khác, không thể một lần đưa cho Tống Tiêu nhiều như vậy, hoàng đế bệ hạ lần đầu tiên cảm thấy mình nghèo đến nỗi không nuôi được bà xã, sờ sờ mũi: "Khi đó ta đã chết rồi mà, thanh toán phá sản, huynh nợ đệ đền, số tiền này người đi đòi Cẩm Lân đi."

"Chẳng phải người đang sống sờ sờ ở đây sao?" Tống Tiêu trừng hán, cái tên này còn muốn quỵ nợ?

Ngu Đường chẹp chẹp miệng: "Vây, trăm tạm thời đưa người đủ số cần, phần còn lại... Đợi trăm đoạt vị rồi trả lại người sau."

"Nợ tiền thân là phải có lợi tức." Ngu Đường dùng ngón tay cái lau vết sữa trên khoé miệng y, không bận tâm lắm đáp đại một tiếng, chờ khi hán nắm giữ một phần công ty là có tiền thoải mái giao cho bà xã rồi.

...

Nhóm Ngu Kỳ nhận được tiền đầu tư từ Tư bản Đại Ngu, nội trong năm nay sẽ hoàn thành nghiên cứu phát minh. Người trong nhóm nghĩ ra đề án bán hạng mục này với giá cao cho các công ty lớn, sau đó nhận lấy số tiền kết xù từ việc thu phí sử dụng, nhưng lại bị Tư bản Đại Ngu bác bỏ.

"Chúng tôi không phải Đầu tư Thiên Sứ, chúng tôi cần chính là lợi nhuận kết xù lâu dài, nếu như các bạn không am hiểu về phương diện hoạt động, có thể giao cho chúng tôi phụ trách." Người phụ trách hạng mục Tư bản Đại Ngu nói. Công ty đề xuất bọn họ nên thành lập một công ty riêng lẻ, lấy sản phẩm này làm hạng mục thu phí trường kỳ bán cho các công ty lớn, đồng thời cũng có thể bán cho các khách hàng cá nhân.

Ngu Kỳ cũng đồng ý với phương án này, thành lập một công ty nghiên cứu phát minh.

Ngu Đường thông qua các hoạt động, âm thầm giúp Tống Tiêu đưa tiền vào, làm một cổ đông nguyên thủy.

Làm xong những việc này thì cũng sắp tới ngày nghỉ Tết. Ngu lão gia tử muốn Ngu Đường quay về nhà cũ, Ngu Đường lại đưa Tống Tiêu đi Las Vegas.

Las Vegas là thánh địa du lịch.

Tống Tiêu cứ nghĩ nơi này sẽ là nơi ăn chơi trác táng, hỗn độn không chịu nổi, nào ngờ nơi này lại vô cùng văn minh đẹp đẽ, sòng bạc cũng không bị giới hạn.

Ở đây có toà nhà cao chọc trời, trên đỉnh toà nhà cực cao có thể chơi trò nhảy Bungee, ngồi thang máy đi lên tầng cao nhất, sau đó thả dây an toàn nhảy xuống, cảm thụ cảm giác rơi tự do trên không trung.

Tống Tiêu rất muốn đi, đứng phía dưới nhìn hồi lâu, hai mắt long lanh nhìn Ngu Đường.

"Không được." Ngu Đường bị ánh mắt đó nhìn đến lòng dạ ngứa ngáy, nhưng nhớ tới lần trước Tống Tiêu ngồi tàu lượn siêu tốc xong liền ngã bệnh hai ngày, dứt khoát cực tuyệt. Huống hồ chỉ leo lên cao như vậy, lẽ như dây an toàn bị lỏng thì sẽ rất nguy hiểm.

Vào quán rượu, Tống Tiêu liền bị một hàng máy đánh bạc hấp dẫn. Đây là Slot Machine(*) màn hình điện tử.

(*): Slot Machine.

Chỉ cần thả tiền xu vào, kéo cần gạt, nếu như trên màn hình xuất hiện 3 kí hiệu giống nhau, máy sẽ tự động đổ ra rất nhiều tiền xu. Máy người trưởng thành đang đứng trước máy quay số chơi hết sức chăm chú, Ngu Đường đi làm thủ tục checkin, Tống Tiêu liền đứng tại chỗ xem người khác chơi.

"Muốn chơi không?" Ngu Đường cầm thẻ phòng đi tới, gác cầm lên đỉnh đầu Tống Tiêu.

"Oh my God, nhìn kìa!" Trước cửa quán rượu có người hét chói tai, mọi người đồng loạt nhìn sang liền thấy một người đàn ông tóc vàng bước ra từ chiếc xe thể thao màu vàng nhạt, chậm rãi thào thào kính râm trên mặt xuống, lộ ra cặp mắt xanh lam mê người.

"Là Hách Mạn!" Người trong quán rượu bắt đầu ủa lên, Hách Mạn này là ngôi sao hạng A của Hollywood, vô cùng nổi tiếng ở Mỹ, đoán chừng là đến để quay phim, trước cửa còn tụ tập một nhóm người của đoàn làm phim.

"Hi, các cô gái, tôi phải tranh thủ thời gian vào làm việc, ai muốn chụp ảnh thì tất cả chúng ta cùng chụp chung một tấm nhé." Hách Mạn giơ tay đầu hàng trước các cô gái chen chúc ủa đến, cười híp mắt đồng ý yêu cầu chụp ảnh chung của bọn họ.

Ngu Đường không chú ý tới những người đó, thấy Tống Tiêu nhìn thoáng qua một cái liền nhận ra người kia, không khỏi mất hứng, vội kéo y lên lầu.

"Tiêu Chính Khanh(*) yêu dấu," Trần an fan hâm mộ, Hách Mạn sai những bước chân ưu nhã đi tới bên cạnh người đàn ông phương Đông, ôm hân một cái, "Anh đang nhìn gì vậy?"

(*): Có một sự nhầm lẫn nho nhỏ, ông này là Tiêu Chính Khanh chứ không phải Tiêu Bá Dâng nha, mấy chương trước tui ghi nhầm, từ giờ sẽ sửa lại :)

Người đàn ông được gọi là Tiêu Chính Khanh còn đang nhìn theo hướng Tống Tiêu rồi đi: "Hử? Không có gì."

Màn đêm buông xuống, thành phố Las Vegas càng náo nhiệt hơn so với ban ngày.

Một sông bạc lớn được phân thành mấy khu vực, đánh cược to nhỏ, khu Roulette(*) thường là nơi náo nhiệt nhất. Còn bài Tây và khu khách quý thì lại vô cùng yên tĩnh.

(*): Roulette.

Ngu Đường dắt tay Tống Tiêu, chậm rãi đi qua đám người, tìm được giám đốc đang đứng chấp tay trong một góc nhỏ.

"Đường thiếu gia, mời đi lối này." Giám đốc dẫn Ngu Đường vòng qua phòng lớn, đẩy một cách cửa phong cách cung đình dày nặng, tiến vào một căn phòng tiếp khách xa hoa.

Trong phòng tiếp khách, đâu đâu cũng có đồ gia cụ phục cổ được làm bằng gỗ, vô cùng bất đồng với phong cách trang hoàng Châu Âu thời Trung Cổ ngoài kia. Trên bàn gỗ Đan đặt một chiếc lư hương bằng bạc, bên trong còn đốt chút hương liệu.

Trên chiếc giường được trải da thú có người đàn ông sắc mặt trắng bệch đang nằm. Người đàn ông đó mặc Đường trang thêu hình chim phượng hoàng, dáng người thon dài, gương mặt anh tuấn quanh năm không thấy ánh mặt trời, trắng đến gần như trong suốt, càng làm nổi bật đôi môi đỏ như máu của anh ta. Mới nhìn sẽ khiến người ta giật mình, còn tưởng rằng quỷ hút máu từ trong hầm mộ nào chui ra.

Người đàn ông giơ tay, người bên cạnh liền đưa tới một điều thuốc tinh xảo, châm lửa đốt lên cho hân.

"Đây chính là anh bạn nhỏ mà cậu nói?" Người đàn ông nhả ra một ngụm khói, cách làn khói mỏng nhìn về phía Ngu Đường, một đôi mắt hẹp dài, thoát nhìn không khỏi khiến người ta sợ hãi.

"Cậu ấy là Tống Tiêu," Ngu Đường kéo Tống Tiêu qua, tìm một chỗ trên chiếc giường mềm mại ngồi xuống, "Tiêu Tiêu, gọi anh Hai."

"Anh Hai..." Tống Tiêu chớp mắt mấy cái, nhưng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Người kia bật cười, dùng ngón tay gầy guộc chỉ đầu Ngu Đường, "Em đâu?"

Người này cùng thế hệ với bọn Ngu Đường, xếp thứ hai trong gia tộc.

"Phải," Ngu Đường mặt không đổi sắc đáp một tiếng, nói với Tống Tiêu, "Đây là anh Hai ta, Ngu Từ, tên hơi nữ khí chút, nhưng xác thực là nam nhân."

"Khụ khụ khụ..." Ngu Từ nghe lời này, lập tức ho khan, bảo tiêu mặc Tây trang bên cạnh lập tức quỳ một gối xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng cho hân.

Ho một tiếng liền không dừng được, ngón tay trắng nõn nắm chặt tay vịn giường, lộ ra từng sợi gân xanh.

Tống Tiêu lẳng lặng nhìn Ngu Từ, y biết Ngu gia ở Mỹ đầu tư vào rất nhiều ngành nghề, có một vị trí ở Las Vegas cũng không có gì lạ, nhưng xem dáng vẻ này của Ngu Từ, sức khỏe dường như không được tốt cho lắm. Muốn chèo chống một cái sông bạc lớn như vậy, không chỉ cần có thủ đoạn quản lý, chẳng lẽ gia chủ lại yên tâm giao một sông bạc lớn như vậy cho một thiếu gia ốm yếu quản lý?

Thật vất vả bình tĩnh lại, Ngu Từ trừng mắt nhìn Ngu Đường: "Cậu cố ý tới đây chọc giận ta đúng không?"

"Tên kia đâu?" Ngu Đường không đáp lời hân, nói sang chuyện khác.

"Ta sai người đánh gãy một chân của hân." Ngu Từ nhận lấy khăn tay bảo tiêu đưa tới, nhẹ lau khoe miệng.

...

Sòng bạc, căn phòng dưới lòng đất, một tên da trắng bị còng trên thanh sắt, sợ đến run lấy bầy, chính là tên trước đây cố ý lái xe tông Tổng Tiêu, John.

Tên Jonh ở đây đánh bạc hơn một tháng, thua sạch tất cả thù lao Khâu Minh Diễm cho hân, còn thiếu sòng bạc năm trăm đô tiền lãi. Tiền lãi sòng bạc được thu định kỳ hằng ngày, hơn nữa còn là tiền lời cắt cổ, tên Jonh bị thua đến mức mù quáng, càng mượn càng nhiều, cuối cùng vượt quá 30 ngàn đô, sòng bạc biết hân không tài nào trả được số tiền đó, liền bắt giam hân.

Tiếng giày da ma sát trên hành lang, trong căn hầm yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng. Tên Jonh nghe thấy tiếng động, lập tức ngừng đầu: "Tôi, tôi không có tiền, các người cho tôi mượn thêm chút đỉnh, tôi chẳng mấy chốc sẽ thắng lại trả cho các người."

"Thắng lại?" Người kia cười lạnh, cho hân một cái tát, "Tao thấy chi bằng đừng lãng phí thời gian, giết mày đi, bán hai cái thận, một lá gan, số tiền kiếm lại cũng gần bằng số tiền dos."

Tên Jonh nghe thế, tức thì sợ đến phát hoảng, tất cả con đường kiếm được tiền hân đã làm hết rồi, vợ hân đã ly hôn với hân từ lâu, không có công việc, không có nhà ở, công việc gần đây nhất chính là lái xe đung Tổng Tiêu. "Tôi biết một người phụ nữ Trung Quốc, cô ta còn nợ tôi rất nhiều tiền, cho tôi mượn mấy tính, hoặc là điện thoại có thể gọi quốc tế cũng được, tôi sẽ lấy tiền tới."

Lúc Tổng Tiêu và Ngu Đường đi vào, tên John đang gọi điện thoại cho Khâu Minh Diễm.

"Bây giờ lập tức gửi năm mươi ngàn đô qua cho tôi, tôi có việc khẩn cấp," Thái độ tên John nói chuyện với Khâu Minh Diễm vô cùng cứng rắn, không hề để lộ vẻ túng quẫn, "Tôi đã ghi âm tất cả các cuộc nói chuyện của chúng ta, bây giờ mà không có tiền, tôi cũng không sống nổi, còn không bằng tới cục cảnh sát tự thú."

Bên kia Khâu Minh Diễm cười lạnh: "Tôi đã bóp méo âm thanh từ trước, thư điện tử gửi cho anh cũng thiết lập hình thức tự huỷ, anh tưởng tôi là trẻ lên ba chắc?"

"Cô chắc chứ? Đợi một chút tôi sẽ gửi qua một bưu kiện, cô tự mà xem đi." Tên John thấp giọng nói gì đó, rồi cúp điện thoại, thương lượng với người kia lấy một chiếc máy tính có thể gửi thư.

...

Tổng Tiêu không muốn xem nữa, kéo Ngu Đường ra ngoài.

Anh Hai Ngu Từ đã chờ bên ngoài, nhân nhạ nhìn hai người bọn họ nắm tay đi ra. Bảo tiêu từ đằng sau đi tới, phủ thêm chiếc áo khoát cho hân.

=====

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Thân thích nhà người nhiều quá, không nhớ hết."

Ngu Đường: "Lại đây, dẫn người đi nhận thân."

Đời ông nội: "Cá quá tanh, cá quá mặn, cá quá cứng."

Bạc cha chú: "Người đánh cá (cha), chú Bầy (khuyết danh), thuyền đánh cá (bác Tư), cá lang (chú Bầy)."

Huỳnh đệ: "Vây cá, cá giống, vây cá, mắt cá, xương cá."

Tiêu Tiêu: +_+ "Càng muốn hôn mê."

Ngu Đường: "... Người chỉ cần nhớ trầm là được rồi."

Tiêu Tiêu: "Người tên gì?"

Ngu Đường: (͡_ ͡_)#

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bạn Cũ.

Edit + Beta: Như Heo.

"Người về khách sạn trước đi, ta có việc phải thương lượng với anh Hai." Ngu Đường nói với Tổng Tiêu một tiếng, ra hiệu bảo tiêu bên cạnh đưa y về.

Tổng Tiêu khẽ cau mày, nhéo nhéo lòng bàn tay Ngu Đường. Lúc trước chỉ thấy Ngu Từ là một người đẹp âm trầm, bây giờ mới thấy hắn là tên lòng dạ độc ác. Hiện tại không có ám vệ bên cạnh, Tổng Tiêu không muốn Ngu Đường ở đây một mình.

"Không sao." Ngu Đường dừng một lát, hiểu rõ suy nghĩ Tổng Tiêu, ghé vào tai y cười khẽ một tiếng.

Ngu Từ cười như không cười nhìn bảo tiêu đưa Tổng Tiêu ra ngoài, quay đầu nhìn về phía Ngu Đường: "Cậu đúng là khiến tôi đau mắt mà."

Ngu Đường không lên tiếng, xoay người tiến vào phòng tiếp khách, ngồi xuống vị trí chủ vị.

Ngu Từ thấy vậy cũng không nổi giận, trở về ngồi xuống bên mép giường, nhận lấy trà bảo tiêu đưa tới, chậm rãi uống: "Cậu mang đứa trẻ kia tới gặp ta, chính là thành ý của cậu?"

"Cậu ấy là nhược điểm lớn nhất của tôi, bấy nhiêu thành ý còn chưa đủ?" Ngu Đường rót cho mình chén trà, cầm trên tay đong đưa nhưng không đưa lên miệng.

Ngu Từ rũ mắt, che lấp tinh quang trong mắt: "Nếu gia chủ biết cậu thích con trai, vị trí kia, cậu cũng đừng nghĩ tới nữa."

"Bây giờ biết đương nhiên sẽ có vấn đề, sau này, tôi sẽ khiến ông ấy từ từ tiếp nhận," Ngu Đường nhấp một ngụm trà, móc trong túi ra một tờ giấy, đưa cho Ngu Từ, "Anh xem cái này đi."

Ngu Từ nhận lấy, không nhanh không chậm mở ra, chậm rãi nhìn lướt qua nội dung bên trong, âm thanh dần lạnh xuống: "Làm sao cậu biết?"

Ngu Đường cười mà không nói.

Người này thân thể ốm yếu, ở trong gia tộc thoát nhìn cũng không quá nổi bật, nhưng gia chủ lại cho hắn điều hành việc làm ăn ở đây, chỉ vì hắn là người ác độc nhất, không từ thủ đoạn nhất trong gia tộc.

Người như thế chỉ có thể giao hảo, không thể đối địch. Khi còn bé lần đầu tiên gặp mặt, hai người cũng có chút liên lạc với nhau, có điều cũng chỉ hơi hợt qua lại. Gần đây thông qua nơi Đại tướng quân lấy được một tin tức liên quan đến Ngu Từ, cho hắn một cơ hội nói chuyện hợp tác với Ngu Từ.

...

Tổng Tiêu về khách sạn, ở trong phòng nhàm chán không có việc gì làm bèn đổi mấy đồng tiền xu xuống lầu chơi máy đánh bạc.

Slot Machine chỉ có ba chiếc, đều đã ngồi đủ người, Tổng Tiêu bèn đứng bên cạnh xem người khác chơi.

"Ba cái, ba cái, ba cái! Mẹ nó, lại thua rồi!" Một người đàn ông râu quai nón thân hình vạm vỡ thua sạch tiền xu trong tay, tức giận đá chiếc máy đánh bạc, lư luyển đứng dậy.

Tổng Tiêu đi tới, thả vào một đồng xu, kéo cần gạt, "xoạch xoạch xoạch", một con hổ xuất hiện, con thứ hai xuất hiện, con thứ ba lại xuất hiện, ba con... "Ào ào ào", vô số tiền xu rơi xuống từ khe nhỏ, Tổng Tiêu tròn mắt, chuyện gì vậy cả?

"My God, cậu ta trúng ba con!" Bên cạnh có một người đặc biệt hâm mộ nhìn sang, ba con hổ chính là phần thưởng lớn nhất, có thể được tới mấy trăm xu.

Nhìn chiếc máy cuộn cuộn không ngừng đổ ra tiền, Tổng Tiêu có một loại ảo giác như bạc trong quốc khố đang chảy ra, tiến lên định lấy tiền xu, đột nhiên bị người ta tóm lấy cổ tay.

"Hừ, nhóc con, số tiền này phải là của tao!" Người đàn ông để râu quai nón vừa rồi lộ vẻ hung ác nói.

"Lời này thật vô lý, tôi chơi trúng được, sao lại là của ông?" Tổng Tiêu ra hiệu bảo tiêu đằng xa khoan hành động, lạnh lùng nhìn về phía người nọ.

"Nếu không phải trước đó tao bỏ vào hơn trăm đồng, mày làm gì thắng được số tiền này!" Hắn ta nói một cách hiển nhiên, hắn ta là dân lang thang quanh khu này, số tiền ban ngày xin được tất cả đều đổ vào chiếc máy đánh bạc, dưới cái nhìn của hắn, thằng nhóc này thắng được chính là tiền mà hắn bỏ vào.

"Chuyện gì vậy?" Một người đàn ông phương Đông mặc Tây trang đi tới, lớn tiếng quát, chính là người sáng nay đứng chung với siêu sao Hách Mạn - Tiêu Chính Khanh, "Phục vụ đâu!"

Phục vụ trong khách sạn lập tức chạy tới, kéo người đàn ông để râu quai nón kia: "Này anh, tiền rơi xuống là do may mắn, không liên quan gì tới lúc trước anh đã chơi bao nhiêu lần."

Tổng Tiêu xoa cổ tay, nâng mắt nhìn về phía người đột nhiên xông tới. Người kia đi tới, thay y cầm lại tên đàn ông muốn cướp tiền của y, lạnh giọng nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, những chiếc máy này chỉ cung cấp dành riêng cho khách ở đây thôi đúng chứ?"

Người phục vụ lúc này mới phát hiện người đàn ông râu quai nón ăn mặc rách rưới, râu tóc đã lâu không cắt tỉa, không chút nào có vẻ là khách hàng ở đây.

"Lại là anh, đã nói bao nhiêu lần rồi, không được vào nữa." Giám đốc khách sạn đi tới, nhận ra người đàn ông vô gia cư, sai phục vụ đuổi hắn đi, sau đó đích thân tới xin lỗi Tổng Tiêu.

"Cám ơn chú," Tổng Tiêu nhìn người đàn ông phương Đông ra mặt thay mình, không nói tiếng Anh, mà là dùng tiếng Trung để nói, "Chú Tiêu."

Người kia lập tức sửng sốt, bất ngờ tròn mắt: "Con... Con còn nhớ ta?" Hắn chính là người rất nhiều năm trước hợp tác với Tổng Từ Thành mở công ty - Tiêu Chính Khanh, mặc dù đã rời khỏi Trung Quốc nhưng hắn vẫn nắm rõ tin tức trong nước, cũng biết chuyện Tổng Tiêu mất trí nhớ, cho nên lần trước chạm mặt ở công viên trò chơi mới không dám đến mạo nhận quen biết, không ngờ Tổng Tiêu còn nhớ hắn.

Trí nhớ trước kia đã khôi phục, Tổng Tiêu đương nhiên nhớ ra Tiêu Chính Khanh, cứ tưởng rằng người này đã cắt đứt quan hệ với ba mình, nào ngờ lại nguyện ý ra mặt dùm mình: "Nhớ, con mời chú uống chén trà có được không?"

Hai người đi vào một quán cà phê, ở đây không có trà ngon, vì vậy mỗi người kêu một ly cà phê.

Tiêu Chính Khanh từ nhỏ đã lăn lộn trong giới giải trí, sau đó trở thành người môi giới, đến Trung Quốc, hợp tác cùng với Tổng Từ Thành mở Giải trí Tinh Hải. Tổng Từ Thành làm việc ở đài quốc gia nhiều năm như vậy, giao thiệp với nhiều người, hai người mỗi người đảm nhiệm một chức vụ, đưa Giải trí Tinh Hải ngày càng đi lên.

Có điều sau đó không hiểu sao đột nhiên giải tán, Tiêu Chính Khanh cảm tiền trực tiếp qua Mỹ, nhiều năm như vậy cũng chưa từng quay về.

"Hiện tại ta đang làm việc ở Hollywood," Tuổi tác của Tiêu Chính Khanh cũng xấp xỉ Tổng Từ Thành, nghe nói hắn là con lai, ngũ quan tương đối góc cạnh, vì năm tháng bào mòn mà khoé mắt đuôi mày đã có vết nhăn nhàn nhạt, phối hợp với khí chất nho nhã của hắn càng thêm mê người, "Ban đầu đầu tư vào điện ảnh, sau khi kiếm được chút tiền mới bắt đầu tự làm phim."

Hắn tự mở một công ty điện ảnh nho nhỏ ở Hollywood, làm ăn rất khấm khá.

"Ba con, dạo này thế nào?" Tiêu Chính Khanh hơi do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng.

Tổng Tiêu thấy lời này có chút quái lạ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn.

Khi Ngu Đường về tới phòng, Tổng Tiêu đang ngồi trên giường đếm tiền, bày một đồng tiền xu ra xếp thành từng chồng từng chồng một. Ngón tay thon dài trắng nõn cầm một đồng xu, từ từ xếp chồng lên nhau. Tháp tiền xu khẽ lay động, cuối cùng vẫn không sụp xuống.

Lúc này hoàng thượng thân cao tám thước nhào tới, tháp tiền liền 'ào ào' sụp xuống, rải rác đầy giường.

Tổng Tiêu cầm đồng xu, cúi đầu nhìn tên gia hỏa hồ báo đang lăn lộn trên đùi mình: "Hoàng thượng, người nói xem, hai người đoạn tuyệt quan hệ với nhau, gặp lại con của đối phương, câu đầu tiên nên nói là gì?"

Ngu Đường ngẫm nghĩ: "Ba người chết chưa?"

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Người nói gì đó?"

Ngu Đường: "Người kêu ta nói mà!"

Đệ đệ: "Hắn ngứa da rồi, mau, gia pháp hầu hạ." [Heo: Đệ đệ vẫn không quên cháy nhà hôi của mà]

Ngu Đường: (nằm vật xuống) "Lại đây, ngồi lên đây phạt trăm."

Tiêu Tiêu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Điện Ảnh.

Chương 80: Điện ảnh.

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu: "... "Lời hoàng thượng đúng là trắng trợn, có điều, nếu đổi lại là Tổng Tử Thành gặp con trai của Tiêu Chính Khanh, nói không chừng hắn sẽ thật sự nói như vậy.

Mấy năm gần đây Tổng Tử Thành trên căn bản chưa từng nhắc tới Tiêu Chính Khanh, tình cờ nghe ai nhắc tới liền nổi giận. Nhưng Tiêu Chính Khanh tựa hồ không có vẻ gì là thù hận Tổng Tử Thành.

Tổng Tiêu sờ sờ cằm, trong này chắc chắn còn có chuyện gì đó mà y chưa biết. Hôm nay Tiêu Chính Khanh có đề cập với Tổng Tiêu việc hắn đang trù bị sản xuất một bộ phim hoạt hình về văn hoá Trung Quốc, hỏi y có muốn tham gia hạng mục này hay không. Tổng Tiêu cúi đầu định thương lượng với hoàng thượng, phát hiện gia hỏa trên đùi mình đã ngủ từ bao giờ.

"Hoàng thượng..." Tổng Tiêu khê kêu một tiếng, hoàng đế bệ hạ không có phản ứng, ngủ say như chết.

Xem ra nói chuyện với Ngu Tử cũng không thoả mái gì cho cam. Tổng Tiêu đẩy tiên xu trên giường xuống đất, kéo hoàng thượng tới chỗ gối đầu.

Thế nhưng hoàng thượng ngủ quá say, Tổng Tiêu quý trên giường nửa tha nửa kéo, dùng sức chín trâu hai hổ mới tha được hắn, lại không cẩn thận vấp một cái. 'Người đang ngủ say' dang hai tay, thuận lợi bắt được Tiêu hoàng hậu, kéo tọt vào chăn, ôm thật chặt.

Tổng Tiêu giãy giụa: "Đừng nghịch, để ta coi đồ."

Ngu Đường mở một con mắt: "Trẫm giúp người." Nói đoạn, bàn tay liền thò vào trong áo sơ mi, mở nút từ bên trong.

Tổng Tiêu hất bàn tay đang sờ loạn ra, tự mình coi, cảm áo ngủ trên đầu giường thay vào, quay lại liền thấy hoàng thượng vừa rồi không nâng nổi mí mắt hiện tại hai đang mắt sáng loè loè nhìn y.

"Ngủ!" Tổng Tiêu tắt đèn, không cho hắn nhìn nữa.

...

Tên John bị sông bạc khủng bố, liều mạng uy hiếp Khâu Minh Diễm giao tiền cho hắn, không biết trong tay hắn nắm chừng có gì, vậy mà thực sự hù được đối phương. Hôm sau tài khoản tên John liền có thêm ba trăm ngàn đô la Mỹ.

Trong tay Khâu Minh Diễm không có nhiều tiền mặt như vậy, mà cá nhân một ngày không thể chuyển khoảng sang nước ngoài vượt quá năm mươi ngàn đô, cuối cùng cô ta phải tìm người trợ giúp mới có thể hoàn thành việc này.

"Hai trăm ngàn còn lại, chờ sau khi tôi bán nhà sẽ đưa anh." Khâu Minh Diễm tức tới nghiến răng nghiến lợi, bây giờ cô ta không có việc làm, tiền nuôi con hoàn toàn dựa vào phí trợ cấp của Tổng Tử Thành, lần này đã tiêu pha hết sạch tiền dành dụm mấy năm nay của cô ta.

Trả được một phần tiền lời, sông bạc liền tạm thời thả hắn ra, nhưng không cho phép hắn rời khỏi sông bạc. Tên John nhìn người khác đánh cược tay chân liền ngứa ngáy, mang ý nghĩ gỡ gạc lại khoản nợ lúc trước lại tiếp tục đắm đầu vào.

Đây là một cái động không đáy, đủ để nuốt chửng Khâu Minh Diễm.

Mấy ngày sau, Tổng Tiêu lại gặp Bạch Tinh trước cổng trường.

"Tổng Tiêu, cậu... cậu có thể cho tớ mượn năm ngàn đô được không?" Giọng Bạch Tinh nức nở, đôi mắt đỏ au.

Sắp tới hạn nộp học phí, bình thường Bạch Tinh chỉ dựa vào tiền sinh hoạt phí của Khâu Minh Diễm. Khâu Minh Diễm cho tiền dư dả, cô ta tiêu pha thành thói, bây giờ ngay cả chút tiền dành dụm cũng không có. Hôm qua trường học thông báo đóng học phí học kỳ sau, cô ta liền gọi cho Khâu Minh Diễm, nào ngờ đối phương nói chưa có tiền, bảo cô ta tự tìm cách giải quyết...

"Cô có thể xin nợ lại." Tổng Tiêu thành thật nói.

"Hả?" Bạch Tinh kinh ngạc tròn mắt.

"Gần đây tôi cũng không có tiền." Tổng Tiêu thờ dãi, "Tình nhân trước đây của ba tôi đòi ông ấy rất nhiều tiền, tháng này ông ấy cũng không cho tôi tiền tiêu vặt."

Tình nhân trước? Trong lòng Bạch Tinh không khỏi hồi hộp, đó không phải là di cô ta Khâu Minh Diễm hay sao?

Mặc kệ trong lòng Bạch Tinh đang suy nghĩ cái gì, Tổng Tiêu bày ra biểu tình 'thấy cũng tội mà thôi cũng kệ', kéo hoàng đế bệ hạ đang cười trộm phía sau đi ăn hải sản tươi sống.

Hạng mục của Ngu Kỳ mà Tổng Tiêu đầu tư đã được đưa ra thị trường, vô cùng được chào đón, nửa năm sau đã được chia hoa hồng.

Tiểu Thị Lang kiếm được tiền liền rất hào phóng, mời hoàng thượng đi ăn tôm hùm.

"Nghỉ hè có về nhà không?" Tổng Tiêu cắt nhỏ con tôm hùm, xiên một miếng thịt tôm trắng mịn, chấm muối tiêu bỏ vào bát hoàng thượng.

"Không về, công ty bên này rất bận, ta phải nhân cơ hội này làm chút việc." Ngu Đường được bà xã hầu hạ, dáng vẻ trông rất hưởng thụ.

Ngu Đường bây giờ chỉ hận một ngày không có 48 tiếng. Gia chủ xem trọng hắn, giao toàn bộ hạng mục công ty Ngu Kỳ cho hắn quản lý, mặt khác còn phân phối thêm vài hạng mục khác. Các anh em họ trong gia tộc nhìn đỏ mắt không thôi, chỉ chực chờ xem trò cười của hắn.

"Vậy ta cũng không về, tới Los Angeles tham gia hạng mục kia với chú Tiêu." Tổng Tiêu tính toán số tiền còn lại của mình, ước chừng không đủ năng lực để đầu tư vào hạng mục đó, chờ cuối năm chia hoa hồng may ra còn đủ.

Mùa hè đến, Ngu Lăng tổ chức một bữa tiệc ngoài trời ở Ngu gia, mời bạn bè tới chúc mừng sinh nhật của hắn. Người trẻ tuổi trong nhà đều dẫn bạn bè đến chơi. Ngu Đường thi học kỳ xong đương nhiên cũng dẫn Tổng Tiêu tới tham dự.

"Sinh nhật vui vẻ, chú Chín." Con gái bác Tư Ngu Châu dẫn theo em trai Ngu Mục tới chào hỏi Ngu Lăng.

"Cháu gái yêu dấu, hôm nay là tiệc bể bơi, cháu mặc váy dài như vậy bảo chú phải làm sao bây giờ?" Ngu Lăng cười híp mắt nhìn trang phục Ngu Châu từ trên xuống dưới.

"Con có mang theo đồ bơi nè." Ngu Châu cười, dắt em trai đi thay đồ, đứng trong phòng khách trên lầu một nhìn khách khứa xung quanh, thấy cửa thư phòng đóng kín liền hỏi Tào quân gia đứng một bên, các ông đang ở đâu.

"Gia chủ không thích ồn ào, đang ở thư phòng viết chữ, tiểu thư mặc đồ bơi như vậy, tốt nhất đừng nên lên đó."

Sắc mặt Ngu Châu khế biến, âm thầm cắn răng. Chú Chín này suy nghĩ đến là chu đáo thật vất vả mới về một lần, lại bắt mọi người mặc thứ đồ bơi mà gia chủ không thích.

Trên thư phòng lầu hai, Tổng Tiêu đang pha trà cho hai lão gia tử.

"Hảo thủ pháp." Tam gia Ngu Thái Hoa lần đầu nhìn thấy không khỏi tán thưởng.

Gia chủ Ngu Thái Hàm đặc ý nhìn Tam gia, giả vờ chậm rãi bung chén trà lên, nhấp thử một ngụm: "Tiêu Tiêu à, xuống dưới chơi với đám người trẻ tuổi đi, không cần để ý hai lão già chúng ta."

Ngu Đường ngồi bên cạnh lườm một cái, rõ ràng là ông nhất định bắt Tổng Tiêu tới pha trà cho mình, bây giờ còn bày đặt giả vờ tốt bụng.

Tổng Tiêu cúi đầu pha xong ấm trà, bung cho hoàng thượng một chén, mỉm cười nói: "Từ nhỏ con đã không thích náo nhiệt."

"Như vậy làm sao được, người trẻ tuổi sống như ông già có gì tốt." Tam gia lắc lắc đầu, nhớ tới thằng cháu trai Ngu Kỳ của mình cũng không thích vui chơi, cả ngày chỉ lo cắm đầu nghiên cứu mấy cái linh kiện điện tử.

Tổng Tiêu cười không nói, lấy trong balo ra một bộ sách: "Cái này là ông ngoại gửi tới, con cũng không thường xuyên đến đây, cho nên cũng không phân biệt lễ Tết gì, trực tiếp mang tới cho ông, có chỗ nào thất lễ, mong ông nội chớ trách."

Ngu Thái Hàm và Ngu Thái Hoa nhìn nhau, cười ha ha nhận lấy: "Đứa nhỏ này, tặng đồ cho ta còn khách khí như vậy."

Tổng Tiêu mỉm cười, không nói.

Trong lòng Ngu lão gia tử ngứa ngáy, sốt ruột muốn mở quà ra xem, nhưng vì giữ gìn lễ tiết nên không thể mở quà trước mặt khách, bèn nháy mắt với thằng cháu trai. Ngu Đường lúc này mới thông thả đứng dậy, kéo Tổng Tiêu lên: "Đi thôi, chúng ta xuống dưới chơi một lát."

Tổng Tiêu hiểu ý liền đứng dậy.

Chờ sau khi hai người đi khỏi, Ngu Thái Hàm thở dài: "Thời đại này còn có đứa trẻ thủ lễ như vậy, đúng là hiếm thấy!" Không nói Hoa kiều, ngay cả trong nước cũng rất ít người thủ lễ như vậy. Ở trước mặt người lớn tuổi thì hô to gọi nhỏ, nói chuyện không biết kiêng kị.

"Cháu ngoại lão Khúc, đương nhiên không giống người thường." Ngu Thái Hoa vừa nói, vừa đoạt lấy quyển sách trong tay ông anh, tràn đầy phấn khởi mở ra.

"Đừng có sợ rớt, đây là người ta tặng cho ta!" Ngu Thái Hàm cảm khái xong, phát hiện Ngu Thái Hoa xé quà của mình, lập tức quát lên ngăn cản.

Quyển sách là một bộ tác phẩm hội họa, chủ đề là một thành phố đêm tuyết. Toàn bộ đều dùng bút pháp vẩy mực phóng khoáng, không trắng thì đen, một vài nét vẽ phát họa ra một toà tuyết sơn, xa xa nhìn thấy một bóng người đơn độc giữa trời tuyết. Góc bên phải đề mấy chữ "Thành nhỏ đêm tuyết" nho nhỏ, ký tên là danh tự lão Khúc, còn có một con dấu đỏ tươi.

"Đồ tốt, đồ tốt!" Hai anh em Ngu Thái Hàm vô cùng hưng phấn, tác phẩm hội họa của lão Khúc ngàn vàng khó cầu, bức này vừa nhìn liền biết mới vừa vẽ trong năm nay, quả nhiên như lời Tổng Tiêu nói, là cố ý đòi ông ngoại về cho.

Hai ông lão trong phòng hết sức hưng phấn, đám hậu bối Ngu gia nhìn thấy Ngu Đường đi ra, vốn dĩ nụ cười trên mặt thu liễm đi mấy phần, tùm năm tùm ba xì xào bàn tán.

Trên hành lang bể bơi bày rất nhiều ghế nằm, dù che nắng, còn có cầu trượt hơi. Tuổi nhỏ một chút đã bắt đầu nhập cuộc, lớn hơn một chút thì đứng cạnh bể bơi vừa uống nước vừa tán gẫu.

"Người kia là ai?" Ngu Mục chỉ chỉ Tổng Tiêu, hỏi người bên cạnh.

"Cậu ta à, là tiểu tùy tùng của Ngu Đường chứ ai, tới đây mấy lần rồi," Một đứa em họ bĩu môi, "Hình như tên... Tổng Tiêu gì đó."

Ngu Mục nheo mắt, cái tên này, gần đây hình như thường nghe ba hần nhắc tới. Đẩy đẩy Ngu Châu bên cạnh: "Chị, chị thấy cái tên này có quen không, ba..."

Ngu Châu lập tức nghiêm nghị nhìn em trai: "Chưa nghe bao giờ."

Ngu Mục nhìn Ngu Châu trong chốc lát, không nói.

Ngu Lăng làm bộ không nghe hai chị em tranh chấp, mỉm cười ngênh đón: "Tiểu Đường, sao hai đứa còn ăn mặc chỉnh tề như vậy, còn không thay đồ, ta sẽ kêu các anh em tạt nước đó."

Tổng Tiêu nhìn sân đầy người, tuần nam mỹ nữ vóc người nóng bỏng, các cô gái tóc vàng mặc bikini, các chàng trai cơ bắp bơi dầu sáng bóng. Tổng Tiêu không khỏi nhũn mày, cúi đầu. Cảnh tượng này đúng là ao rượu rừng thịt, vô cùng sa đọa, thấp giọng nói với Ngu Đường vài câu, sau đó rời đi.

Bà xã mình đi rồi, Ngu Đường cũng không muốn ở lại lâu, liền muốn đi cùng y, nhưng bị Carmela ngăn lại.

"Hey, Đường, gần đây mấy bữa tiệc trong trường cũng không thấy cậu." Carmela nhiệt tình như trước không giảm.

Ngu Đường tùy tiện ứng phó một tiếng liền kéo Tổng Tiêu đi: "Xin lỗi chú Chín, tôi phải đưa Tiểu Tiêu đi gặp chú cậu ấy, lát nữa về chúc mừng sinh nhật chú sau."

Vừa dứt lời, một trận tiếng ồn ào huyền não, mấy tên thanh niên xách theo thùng nước xông tới, tạt lên người hai người.

Ngu Lăng mặc quần bơi cười híp mắt chờ xem Ngu Đường xấu mặt.

Ngu Đường ôm Tổng Tiêu cúi người, đồng thời quét ngang chân, trong nháy mắt ngang chân mấy tên thanh niên vừa xông tới, thùng nước ào ào hất ngược lên đầu bọn họ.

"Xin lỗi, phản xạ có điều kiện." Ngu Đường chỉnh chỉnh quần áo, kéo Tổng Tiêu rời đi.

Những người này là bạn Ngu Lăng, nghe thấy Ngu Đường muốn đưa bạn hần đi vậy mà còn cố ý tạt nước vào người hần, rõ ràng không có ý tốt. Đại tướng quân đứng một bên ảo não, chưa kịp cứu giá gì hết! [Heo: =)]

Vì vậy, vệ sĩ Ngu gia lập tức tiến lên ngăn cản đám người huyền não, nhường đường cho hai người.

"Các người làm gì đó?" Ngu Lăng nhìn thấy đám vệ sĩ tiến lên, không khỏi bất mãn.

Nhưng Đại tướng quân không có ý giải thích, Tào quân gia thấy vậy, ra hiệu nhóm nữ giúp việc đem khăn tới cho bọn họ.

"Cửu thiếu gia, khách khứa đều ở đây." Tào quân gia tươi cười, nhắc nhở Ngu Lăng không nên làm lớn chuyện.

Ngu Lăng hít sâu một hơi, đi khuyên đám bạn bè của hần.

(Còn nữa...)

[Heo: Có bạn hỏi tui sao dạo này lười đăng chương mới quá vậy Ha ha, không biết trả lời sao luôn, không phải tại tui lười, mà tại vì dạo này mắc đi làm thêm rồi, sáng đi học tới trưa, chiều đi làm tới tối nên tuần rảnh có mấy tiếng vào sáng t2 với CN thôi, chậm chậm vậy chứ không có drop đâu, yên tâm nha mấy tình yêu]

Quà quà quà...:

Huỳnh đệ văn, ngược máu chó, 1x1, SE. = =

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 80: (Tiếp Theo)

"Dù sao hần cũng là trưởng bối, người làm vậy không sợ đắc tội mấy người trong nhà sao?" Ngồi trên xe, Tống Tiêu không nhịn được lên tiếng. Hiện tại Ngu Đường ở Ngu gia rõ ràng bị người khác cô lập, hành động ngày hôm nay chắc chắn sẽ gây bất lợi sau này cho hần.

Ngu Đường nhìn thoáng qua Tống Tiêu, đưa di động cho y. Tống Tiêu khó hiểu nhận lấy, trên di động hiển thị ba tin nhắn mới.

"Anh Tiểu Đường, lát nữa có về không?"

"Ngu Lăng đen mặt rồi, ha ha ha."

"Lát nữa ông nội hỏi tới chuyện này, em biết trả lời thế nào rồi."

Ba tin nhắn đến từ ba người khác nhau, những người này đều mang họ Ngu.

Được rồi, lo hoàng thượng không lôi kéo được lòng người, chẳng khác nào lo bò trắng răng. Tống Tiêu bĩu môi, trả điện thoại cho hần. Cái tên này bề ngoài ra vẻ như bị mọi người cô lập, thực chất người giao thiệp tốt với hần lại núp trong bóng tối, nhân tiện thu thập thêm càng nhiều tình báo.

Đây cũng là thủ đoạn của đế vương, thoát nhìn như xa lánh tất cả thần tử, trên thực tế lại âm thầm khiến cho mỗi người bọn họ cảm thấy chính mình mới là tâm phúc của hoàng thượng.

...

Tiêu Chính Khanh đang ở trong công ty thương lượng vấn đề hình tượng nhân vật với họa sĩ đồ họa. Thấy Tống Tiêu tới gần, lập tức tươi cười vẫy tay: "Tiêu Tiêu, lại đây, xem giúp chú nên chọn cái nào bây giờ."

Tống Tiêu kéo Ngu Đường qua, giới thiệu Ngu Đường với Tiêu Chính Khanh.

"A, thì ra là thiếu gia nhà họ Ngu," Tiêu Chính Khanh đứng dậy bắt tay với Ngu Đường, "Cậu là con trai nhà họ Ngu ở thành phố A đúng không, ha ha, lúc cậu còn nhỏ ta đã từng gặp cậu."

Ngu Đường không nhớ người này, chắc đã gặp trong yến hội nào đó, có điều người này không có vẻ như thấy người sang bắt quàng làm họ, ngữ khí nói chuyện cũng tạm được, hần cũng không nhiều lời, bắt chước Tống Tiêu kêu một tiếng chú.

"Lại đây, nhìn đi." Tiêu Chính Khanh cầm vài bức tranh màu sắc rực rỡ tới cho hai người xem.

"Đáng yêu quá." Tống Tiêu không kiềm được đưa tay sờ hình vẽ trên tranh.

Mỗi một bức trên đó đều có một con mèo nhỏ, có con lông vàng, có con lông trắng như tuyết, có con màu tam thể. Mỗi loại mèo có tới mấy phiên bản.

"Vai chính trong tác phẩm này là một gia đình nhà mèo, hơn nữa còn hoàng là hoàng tộc, cho nên không chỉ đáng yêu mà còn phải có nét nghệ thuật cổ điển Trung Quốc." Tiêu Chính Khanh cau mày, lấy vài bức mèo lông vàng đẩy lên trước mặt Tống Tiêu.

Đây là nhân vật chính trong phim, có con đầu to thân nhỏ đáng yêu, có con vóc người tuấn mĩ nam tính, có con mắt to ngập nước,...

"Con này, là hoàng tộc? Là miêu vương hả?" Ngu Đường bật cười, mèo cũng làm hoàng đế?

"Phải, cái này do ta phát hiện trong một bộ tiểu thuyết Trung Quốc, rất thú vị," Tiêu Chính Khanh đề cập tới quyển tiểu thuyết liền thao thao bất tuyệt, "Trong đó kể về một tiểu đầu bếp hiện đại đột nhiên xuyên tới cổ đại, sau đó tiến cung, hầu hạ hoàng thượng, dần dần phát hiện, tất cả hoàng tộc toàn là mèo."

"Hả?" Tống Tiêu hết sức kinh ngạc, cứ tưởng câu truyện kể về một vương quốc động vật thần kỳ, không ngờ nó lại diễn ra trong một xã hội chân thật.

Tiêu Chính Khanh lấy trong ngăn kéo ra một quyển sách thiết kế tinh mỹ, đưa cho Tống Tiêu: "Đây là bản tiếng Anh, con xem đi."

Quyển sách này tên là , rất nổi tiếng ở Trung Quốc, nhưng vì nguyên nhân đề tài mà không thể chuyển thể thành điện ảnh, việc xuất bản trong nước cũng gặp phải rất nhiều trở ngại, vì vậy phiên dịch thành tiếng Anh, lưu truyền tới đây.

Cuốn sách được bọc bìa da, bên trên viết tiêu đề bằng tiếng anh, phía dưới ký tên là Green Bird.

"Được rồi, lại chọn giúp ta một con nào." Tiêu Chính Khanh mở sách, chỉ mấy chỗ miêu tả mèo hoàng đế, kêu Tống Tiêu chọn giúp hân.

Tống Tiêu suy nghĩ một chút: "Một vị hoàng đế, mặc dù là mèo, nhưng nhất định cũng phải kiêu ngạo uy nghiêm, nhưng mà nhân vật hoạt hình cũng không thể mất đi vẻ đáng yêu."

Đầu tiên là loại bỏ con mèo mắt to thuần khiết bán manh này, cái đó không phù hợp với tính cách hoàng đế, bỏ luôn con tuần mỹ nam tính, dù sao trong sách viết hoàng đế chỉ là một con mèo hoa. Nhìn tới nhìn lui cũng không thấy con nào thích hợp.

"Con mượn cuốn sách này về nghiên cứu, xem xong sẽ cho chú ý kiến." Tống Tiêu cầm quyển sách trông có vẻ rất hứng thú.

"Con muốn xem thì xem bản tiếng Trung này này." Tiêu Chính Khanh không biết rút ở đâu ra một quyển sách, trang bìa màu sắc rực rỡ, trông rất đáng yêu.

Ngư Đường liếc mắt nhìn thoáng qua tên tác giả trên bìa sách, cau mày: "Chú Tiêu, hạng mục này còn cần người đầu tư không?"

Tiêu Chính Khanh nghe vậy, ngẩng đầu lên: "Đương nhiên, thật ra loại đề tài này rất khó xin tài trợ, người Mi không hiểu cái này, bọn họ chỉ biết gấu trúc, Kungfu,... Hơn nữa phim hoạt hình thường không sánh bằng phim điện ảnh."

"Bộ phim này ở Trung Quốc nhất định sẽ rất có thị trường." Ngư Đường tiện tay lật qua lật lại kịch bản.

"Phải." Tiêu Chính Khanh gật đầu tán thưởng, thị trường Trung Quốc tương đối ưu ái phim Mi, trước đây phim hoạt hình Mi lấy bối cảnh Trung Quốc ở trong nước rất ăn khách. Nếu như nghe nói kịch bản bộ phim này được cải biên từ tiểu thuyết Trung Quốc nhất định sẽ thu được hiệu quả không tưởng.

Có điều, về điểm này, người Mi còn chưa hiểu. Thị trường Trung Quốc vừa mới mở rộng mấy năm gần đây, các nhà đầu tư thăm dò khắp nơi, không ai dám tùy tiện thử nghiệm loại đề tài này.

Hai người đang nói chuyện, Tống Tiêu đã đọc lướt qua vài chương, đứng một bên cười trộm.

"Làm sao vậy?" Ngư Đường quay đầu thấy dáng vẻ của y, đến gần gõ gõ.

Tống Tiêu ngẩng đầu, nhìn nhìn hoàng thượng, lại cúi đầu nhìn nhìn hoàng thượng trong sách, khó trách cứ thấy hoàng thượng giống giống con gì đó, thì ra là con mèo kiêu ngạo xấu tính. Đưa tay cầm một cây bút lông, vẽ xoẹt xoẹt vài nét trên tờ giấy trắng, một con mèo tinh tế đáng yêu lại không kém phần uy nghiêm lẫm lẫm sinh động hiện lên trên giấy.

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: "Sao người tự xưng lại muốn đầu tư vào bộ phim này?"

Ngư Đường: "Bởi vì vị tác giả vĩ đại đó, ta muốn dùng tiền để ủng hộ nàng."

Tiêu Tiêu: "Nói thật đi."

Ngư Đường: "Ta là fan nào tàn của bà."

Tiêu Tiêu: "..."

Green Bird: "Quá khen, quá khen."

[Heo: Tui rất hạnh phúc, ngày nào tui cũng 'cho đi'.]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: 81: Trùng Hợp.

Edit + Beta: Như Heo.

"Thần kỳ, thật thần kỳ!" Tiêu Chính Khanh cầm lấy bức họa, bức họa dùng bút lông để vẽ, tương đối giản lược, nhưng dáng vẻ kiêu ngạo tùy hứng, thậm trọng và ấn tượng của đế vương, tất cả đều hiện lên trên giấy một cách sinh động. Quan trọng nhất là, nó còn mang theo chút phong cách thủy mặc truyền

thống, mang nét đặc sắc Trung Quốc.

"Chú Tiêu thấy được vậy cứ dùng nó đi." Tổng Tiêu mỉm cười, y chỉ tùy tiện vẽ, muốn làm thành phim khẳng định không thể dùng bức họa của y, chỉ còn cách kêu họa sĩ dựa theo phong cách này, vẽ ra một nhân vật tinh tế hơn.

Tổng Tiêu không có tiền để tiếp tục đầu tư vào bộ phim này, nhưng Ngu Đường có, hẳn cũng rất có hứng thú với bộ phim này. Hiện tại Tiêu Chính Khanh đang lúc thiếu tiền, đương nhiên ai tới cũng không cự tuyệt. Ngu Đường xin một phần bản kế hoạch đầu tư cần kě, sau đó bàn chút chi tiết nhỏ với Tiêu Chính Khanh, rồi mới mang Tổng Tiêu rời đi.

"Người về đi, ta tự về khách sạn được rồi." Tổng Tiêu vội hỏi Ngu Đường về Ngu gia.

"Tôi nơi nhớ gọi cho ta." Ngu Đường căn dặn, thấy y ngoan ngoãn gật đầu mới xoay người lên xe, về Ngu gia.

Hollywood nằm trong khu vực này, cách khách sạn y ở không xa, Tổng Tiêu dự định đi bộ về khách sạn, sẵn tiện tham quan phong cảnh ven đường.

Ở đây quả đúng là thánh địa điện ảnh, chỗ nào cũng thấy bối cảnh với đoàn làm phim, người tới tham quan nhiều vô kể.

Tổng Tiêu dẫn theo hai vệ sĩ đi trên đường, chậm rãi tản bộ, đang đi đột nhiên dừng bước, lui lại nhìn hai bên hẻm nhỏ. Chỗ đó vắng tanh không một bóng người, Tổng Tiêu không khỏi nhũn mày, vừa rồi hình như cảm thấy có vài tầm mắt đang dõi theo mình.

"Tiêu Tiêu!" Đột nhiên có người gọi tên, Tổng Tiêu quay lại, thấy một người phụ nữ mặc một bộ sườn xám đỏ đang vẫy tay với mình.

"Mộ Sa?" Tổng Tiêu hơi kinh ngạc, cất bước đi tới.

Mộ Sa là tiền bối ở Giải trí Tinh Hải, hai lần đoạt giải ảnh hậu, hết sức quan trọng trong giới giải trí trong nước, có điều ở quốc tế thì độ nổi tiếng cũng không cao. Gặp Mộ Sa ở đây, Tổng Tiêu vẫn thấy hơi kinh ngạc.

"Sao cậu lại ở đây?" Mộ Sa vén lọn tóc đen rũ xuống trên vai, trước kia cô nhuộm tóc đỏ uốn xoắn, vì phải diễn vai thể hiện nét đặc sắc Trung Quốc trong bộ phim Mĩ cho nên mới nhuộm đen duỗi thẳng lại.

"Tôi tới chơi," Tổng Tiêu thuận miệng đáp, "Chị Mộ nhận phim Hollywood?"

Đây là chuyện lớn, bình thường một khi diễn viên Trung Quốc tham dự phim Hollywood tất sẽ được giới truyền thông đưa tin rầm rộ. Nhưng Mộ Sa có vẻ như không được vui cho lắm.

Mộ Sa cười khổ một tiếng: "Làm việc với người da trắng có gì đáng mừng chứ?"

Hai năm qua Giải trí Tinh Hải ngày càng xuống dốc, công ty hy vọng có thể đưa tên tuổi của cô ra quốc tế, mở rộng danh tiếng, cho nên mới nghĩ biện pháp giành lấy vai diễn này. Cũng không phải nhân vật quá quan trọng, trên căn bản là do công ty dùng tiền lấy được, đối phương cũng chỉ vì thị trường Trung Quốc nên mới nhận cô, cho nên, tình cảnh Mộ Sa bên trong đoàn làm phim có thể tưởng tượng được.

"Danh lợi không dễ gì có được, muốn nổi tiếng thì phải tạm thời buông bỏ cái lợi trước mắt." Tổng Tiêu hiểu, khẽ mỉm cười an ủi Mộ Sa một câu.

Trên đời này làm gì có chuyện hoàn mỹ như vậy, muốn thành công thì phải trả giá. Giống như một số tài tử trước đây ở Đại Ngu, muốn dương danh thiên hạ thì phải dùng tiền hoặc dựa vào giao thiệp, mời người truyền tụng khắp nơi, từ đó mở rộng tên tuổi. Sau khi có tiếng tăm rồi lại tiếp tục làm thơ, vẽ tranh, như vậy mới có thể bán được giá cao.

Mộ Sa hơi kinh ngạc nhìn Tổng Tiêu, không ngờ y còn nhỏ mà đã suy nghĩ thông suốt đến vậy: "Cám ơn cậu đã an ủi."

"Không phải an ủi, mà là nói thật," Tổng Tiêu mấp máy môi, định hỏi cô về Tiêu Chính Khanh, suy đi nghĩ lại rốt cuộc cũng không tiện mở miệng, đành nói, "Có rảnh không? Tôi mời chị uống trà."

"Anh đẹp trai mở lời, sao có thể từ chối?" Mộ Sa bị vẻ mặt nghiêm túc của y chọc cười, thiếu niên này thật thú vị. Hôm nay cô không có nhiều cảnh quay, đứng đây xem họ diễn cũng chẳng có ích gì.

Hai người tới quán cà phê gần đó uống trà chiều.

"Vốn dĩ dự định quay xong sẽ tới trường thăm cậu." Mộ Sa cười nói.

Tổng Tiêu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn phố phường rộn ràng ngoài kia, khẽ nheo mắt, chốc lát sau mới thu hồi tầm mắt: "Chị biết Tiêu tổng trước kia của Giải trí Tinh Hải chứ?"

Tay khuấy cà phê của Mộ Sa hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Tổng Tiêu: "Đương nhiên, sao tự dưng cậu lại hỏi hẳn?"

"Tôi chỉ thấy hơi ngạc nhiên," Sắc mặt Tổng Tiêu rất bình thản, "Nghe nói là một người rất có năng lực, sao lại rời khỏi công ty?"

Còn không phải vì Tổng Tử Thành quá khôn nạn hay sao! Mộ Sa khẽ cắn răng, muốn nói gì đó, nhưng dù sao hẳn cũng là ba Tổng Tiêu, nói xấu trước mặt con trai người ta khẳng định không thích hợp, bèn đổi giọng: "Thật ra cụ thể xảy ra chuyện gì tôi cũng không rõ, hai người đang yên đang lành, tự

đứng lại bắt đầu giận dữ, ba con lại làm chuyện ám muội với nữ nghệ sĩ trong công ty... Khụ khụ, Tiêu Chính Khanh thấy không vừa mắt nên mới rút cổ phần bỏ đi."

Nghĩa đen nghĩa bóng gì, cũng không phải lỗi của Tiêu Chính Khanh.

Tổng Tiêu cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy.

Tiểu kịch trường:

Chim nhò: "Hôm nay đặt biệt ngắn, ta trước tiên phạt một cọng lông."

Ngư Đường: - _ -

[Heo: Câu hỏi điền vào chỗ trống:

Cứ nói: "....."]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: 82: Mưu Lược

Edit + Beta: Như Heo.

Mặc kệ lúc trước có ân oán gì, qua lời Mộ Sa nói, Tổng Tiêu có thể xác định, vấn đề giữa Tổng Từ Thành và Tiêu Chính Khanh là vấn đề cá nhân, không phải tranh chấp trong việc làm ăn. Chuyện này càng khó, nếu hai người vì vấn đề lợi ích mà giải tán vậy chỉ cần đưa ra điều kiện tốt là có thể đưa vị quản lý kim bài này về, còn loại vấn đề (...) thì...

Tổng Tiêu thở dài, không nhiều lời với Mộ Sa nữa, nói chuyện phiếm vài câu rồi đi, vừa ra khỏi cửa vừa hay chạm mặt người đại diện Mộ Sa.

"Bà cô của tôi ơi, toàn bộ đoàn làm phim đang tìm cô đấy." Người quản lý đầu đầy mồ hôi há miệng thở dốc.

"Tìm tôi làm gì, cảnh của tôi quay xong rồi mà." Mộ Sa lườm hần.

"Vậy cô cũng phải nói với tôi một tiếng chứ, quay đầu đã không thấy bóng dáng. Người ta là ngôi sao hạng A ở Hollywood đấy." Người quản lý quệt mồ hôi, vừa rồi thấy nam chính nói chuyện với Mộ Sa, bọn họ tranh thủ chụp vài tấm đăng, ai ngờ Mộ Sa không nói một tiếng đã quay đầu bỏ đi, sắc mặt nam chính chảy dài đến nỗi sắp chạm đất.

"Cái gì, hần châm chọc khiêu khích tôi còn bắt tôi phải tươi cười với hần?" Mộ Sa hừ lạnh một tiếng, trước giờ cô ở trong nước nói một là một nói hai là hai, chưa từng phải chịu loại khinh thường này.

Người quản lý vẻ mặt đau khổ, cầu cứu Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu hơi nhíu mày: "Có người bắt nạt chị?"

"Cũng không tính là bắt nạt, hần nói phụ nữ Trung Quốc các cô không phải toàn giống cô hết sao, không cần trả tiền cũng đồng ý..." Hần không nói câu sau, nhưng xem ngữ điệu của hần liền biết không phải lời tốt lành gì. Mộ Sa không quật hần một bạt tai là đã giữ hình tượng lắm rồi.

"Tốt xấu gì tôi cũng xem như một nửa ông chủ của chị." Tổng Tiêu chấp hai tay sau lưng, nhắc chân đi về hướng phim trường.

"Hả?" Mộ Sa chớp mắt mấy cái, cùng với người đại diện hai người đối mắt nhìn nhau, thằng bé này, lại này ra cái chủ ý gì đây?

Dáng vẻ Tổng Tiêu thoát trông có vẻ nhàn nhã, nhưng bước chân không chậm, rất nhanh đã tới phim trường. Đạo diễn đang lúc tức giận, thấy Mộ Sa theo sau Tổng Tiêu, lập tức cao giọng: "Cuối cùng cô cũng biết đường về rồi à, oh my God! Trước giờ tôi chưa từng thấy diễn viên Trung Quốc nào như cô!"

"Đạo diễn Sam, hôm nay không có cảnh của tôi." Mộ Sa phát hiện tình huống không ổn, lập tức giải thích.

"Ai nói!" Đạo diễn càng tức hơn, "Cô Mộ, tôi không cần cô ra sức như các diễn viên Trung Quốc khác, nhưng ít ra cô cũng phải tôn trọng thời gian biểu,

hôm nay cô có ba cảnh quay, chỉ mình cô mà khiến toàn bộ nhân viên ở đây phải chờ đợi cả buổi!" Vừa nói vừa phát phát tập kịch bản.

Mộ Sa tròn mắt, quay đầu tìm nhân viên đoàn làm phim đã thông báo thời gian biểu, nhưng không thấy bóng dáng, đúng lúc đối diện với ánh mắt khiêu khích của một nữ diễn viên phụ, cô ta làm khẩu hình mắng người, đặc ý cười với cô.

Biết mình bị gài bẫy, Mộ Sa mau chóng tỉnh táo lại, lúc đó người nọ không đưa thời gian biểu cho cô mà chỉ tới nói miệng, bây giờ cô có trăm cái miệng cũng khó mà bào chữa. Nếu muốn tiếp tục ở lại đoàn làm phim thì cũng chỉ còn cách thức thời nhận lỗi với người ta.

Nhưng con giận này sao mà nuốt trôi cho được?

"Đạo diễn Sam, có việc này tôi nghĩ ông cần phải rõ," Tống Tiêu lẳng lặng nhìn một hồi, đột nhiên lên tiếng, "Không phải Mộ Sa nhìn nhầm thời gian biểu, mà là cô ấy cố ý bỏ đi."

"Hả?" Toàn bộ người trong đoàn làm phim đều ngậy ra, bao gồm cả đạo diễn.

"Cậu là ai?" Đạo diễn sờ sờ hàm râu, xác định mình chưa từng gặp người này.

"Tôi là ông chủ của Mộ Sa," Tống Tiêu lạnh lùng nhìn về phía đạo diễn, "Bây giờ tôi đại diện phía công ty ở Trung Quốc, yêu cầu ngừng quay."

"Cái gì?" Mọi người ở đây đều hốt hoảng, Mộ Sa cũng giật giật khoe miệng, người đại diện của cô sợ tới hồn phi phách tán, Đại thiếu gia, cậu đang nói cái gì vậy!

"Cậu đang đùa ư?" Sam cảm thấy hết sức buồn cười, rõ ràng diễn viên Trung Quốc này mặt dày mày dạn tới xin tham dự, bây giờ lại muốn huỷ hợp đồng, đúng là câu chuyện cười buồn cười nhất năm nay.

"Không, tôi rất nghiêm túc," Tống Tiêu nâng cằm, liếc mắt nhìn nam chính cách đó không xa, người ta là ngôi sao hạng A, nhưng đối với Tống Tiêu mắc chứng 'mù mặt người nước ngoài' mà nói, thật sự không nhớ được tên hắn, "Nam chính của bộ phim này, đúng, là hắn, hắn tên gì?"

Diễn viên nam chính mặt mày trắng tát, người này vậy mà không biết hắn, hắn là diễn viên đẹp trai đang 'hot' nhất hiện nay, tên này sao có thể không biết hắn, nhất định là đang giả bộ!

"Robert." Người đại diện Mộ Sa nhẹ giọng nhắc nhở.

"Ngài 'Củ Cải(*)' đúng không," Tống Tiêu khẽ gật đầu, chỉ chỉ nam chính, "Ngài Củ Cải này dùng lời phi báng diễn viên công ty chúng tôi, mà người trong đoàn làm phim không chỉ làm như không thấy, còn hùa theo châm chọc Mộ Sa, lần đầu tiên tôi tới đây, vô cùng kinh ngạc đối với cách xử sự của quý quốc."

(*): Robert đồng âm với từ 'củ cải' trong tiếng Trung.

Đạo diễn Sam nhú mày: "Chuyện này là sao?" Những chuyện thế này xảy ra nhan nhản ở đây, nhưng bây giờ nhân vật chính lại là diễn viên Trung Quốc, cô ta tuy rằng vẫn chưa nổi danh trên trường quốc tế, nhưng ở trong nước lại có sức ảnh hưởng rất lớn, vụ bê bối này nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thanh danh cả đời của ông ta. Vì vậy ông ta không lập tức phản bác Tống Tiêu, mà quay sang hỏi Robert.

Có điều chuyện như vậy vừa mở miệng đã hỏi người làm hại mà không phải người bị hại, ý thiên vị đã rất rõ rồi.

"Buồn cười, các người thấy tôi quấy rầy cô ta?"

(...)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: (Tiếp Theo)

Edit + Beta: Như Heo.

(...)

Robert có chút chột dạ, nhưng ngẫm lại những lời lúc đó chỉ có mình Mộ Sa nghe được, liền bắt đầu ra vẻ 'cây ngay không sợ chết đứng', cho dù thật sự phải đối chất với Mộ Sa đi chăng nữa hắn cũng hoàn toàn có thể lấy cớ Mộ Sa không nghe thạo tiếng Anh mà phủ nhận hết thảy.

"Anh nên biết rằng, tôi đến đây không phải để lý luận với anh," Tống Tiêu hát cảm nhìn về phía đạo diễn Sam, "Thưa ngài đạo diễn, công ty chúng tôi đồng ý cho Mộ Sa nhận vai này với cát-xê thấp là vì ngưỡng mộ đại danh của đạo diễn ngài, bây giờ xem ra ngưỡng mộ của chúng tôi chỉ rước lấy nhục nhã, chuyện hợp tác này tôi thấy cũng không cần phải tiếp tục nữa, tôi sẽ nhờ luật sư gửi công văn cho ngài."

"Tách... Tách..." Vài tiếng chớp nháy vang lên, paparazi thấy bên này có náo nhiệt liền kéo đến.

"Ồ đây không được phép chụp ảnh!" Nhân viên đoàn làm phim nhanh chóng giải tán đám người đó, nhưng phóng viên đã nghe rõ mọi việc, tâm điểm ngày mai đã được xác định.

Không hơi đâu để ý phản ứng bọn họ, Tống Tiêu ra hiệu Mộ Sa và người đại diện trực tiếp rời khỏi đoàn làm phim.

"Biết ăn nói làm sao với ông chủ bây giờ?" Người đại diện giật tóc bức tai, phiền muộn không thôi.

"Làm tốt lắm, rất sáng khoái, bà đây đã không nhận được bọn họ từ lâu rồi!" Mộ Sa ngồi trong phòng khách sạn, cười ha hả, lôi kéo Tống Tiêu khen không dứt lời.

"Tôi sẽ nói với ba tôi, các người không cần lo lắng," Tống Tiêu cup mắt, nhìn thoáng qua tin tức trên mạng di động, quả nhiên, trên mạng xã hội đã có người thuật lại tình huống vừa rồi, có điều không nói tỉ mỉ, chắc chỉ đang thả mỗi nhử, chờ ngày mai mới bắt đầu phát tán tin tức.

"Vật và lắm mới giành được vai diễn ở Hollywood, vì hai người mà đồ sông đồ bể hết rồi!" Người đại diện thở dài liên tục, ở trong nước tên tuổi Mộ Sa đã lên đến đỉnh điểm, đây chính là thời cơ tốt nhất để đưa tên tuổi của cô ra quốc tế, bỏ lỡ lần này lần sau không biết có còn có cơ hội nữa hay không.

"Vật quý mà đi bán đồ bán tháo, người ta sẽ thật sự nghĩ nó là hàng nhái, đầu cơ kiếm lợi mới là con đường lâu dài." Tống Tiêu nhìn đồng hồ, giờ này chắc Ngụ Đường cũng về rồi, bỏ lại một câu như vậy liền đứng dậy đi khỏi.

Người đại diện ngẫm nghĩ nửa ngày mới hiểu ra thâm ý trong lời nói Tống Tiêu, nhưng mà, món đồ này liệu có được không đây? Mặc kệ thế nào, bây giờ đã đến nước này rồi, lạng lẹ về nước nhất định sẽ bị nói lung tung, còn không bằng làm cho lớn chuyện.

Đêm đó, Mộ Sa đăng một bài viết: "Lấy gùi bỏ ngọc."

Một câu thật đơn giản, khiến nhiều cư dân mạng cảm thấy quái lạ, dồn dập đề lại bình luận bên dưới.

"Nữ thần, cô làm sao vậy? Nghe có vẻ không vui nhì!"

"Mua trúng hàng giả à?"

"Ồ bên đó bị khi dễ sao?"

Giải trí Tinh Hải không dấu điểm chuyện Mộ Sa đóng phim Hollywood, từ lúc Mộ Sa xuất ngoại thì mọi người đã biết cả rồi.

Ngày hôm sau tin tức bên Mi vừa ra, rất nhanh đã truyền tới trong nước.

Cái gì, nữ thần chúng ta bị quấy rối? Cái gì, đoàn làm phim còn bao che tên vô sĩ đó?

Phóng viên bên Mi trước giờ không hề nể tình chút nào, tin nào hấp dẫn thì đưa tin đó, trong này có đồng tình với Mộ Sa, nhưng phần lớn là chế nhạo chuyện diễn viên Trung Quốc không cần thù lao cũng tới diễn. Cuối cùng bị người ta khi dễ, khóc suốt muốn đòi hủy hợp đồng.

Nhưng có điều, người Mi cũng có chính nghĩa, rất nhanh đã có người lên tiếng phản đối, mặc kệ nữ diễn viên đó đến đây vì mục đích gì thì đó cũng không thể trở thành nguyên nhân khiến cô bị quấy rối. Người Trung Quốc dồn dập lên tiếng, vốn dĩ vì nữ thần mới chuẩn bị đi xem bộ phim này, hiện tại nhất quyết không xem, nhất quyết ngăn chặn bộ phim này tiến vào thị trường Trung Quốc.

Phía đầu tư rất bất mãn, bọn họ đồng ý mời Mộ Sa đến là vì thị trường Trung Quốc béo bở này, bây giờ người ta đòi hủy hợp đồng, các nhà đầu tư lập tức tạo áp lực với đạo diễn Sam.

Ngụ Đường thấy tình hình trên mạng và báo chí ngày càng kịch liệt, liếc mắt nhìn Tống Tiêu đang chơi xếp tiền xu bên cạnh. Cái kiểu thủ đoạn ngầm ngầm gây sự, sau đó không ngừng làm lớn chuyện, cuối cùng khiến cho kẻ địch phải đích thân xuống nhận sai này, sao mà quen mắt quá vậy cả?

"Hoàng thượng đề cao thần quá rồi, thần không giỏi mưu lược, có điều rất biết tạo tin đồn." Tống Tiêu nhảy nẩy với hần mấy cái.

Hoàng đế bệ hạ bị hàng lông mi dài mượt của y khuấy đến ngứa lòng ngứa dạ, không nhận được sấp tời: "Vậy tiểu Trạng Nguyên năm đó có phải cũng do người đồn thổi mà thành không?"

"Đương nhiên." Tống Tiêu đắc ý lắc lư cái đầu, lúc trước y chân tài thật học, nhưng thành tích thi hội cũng không đặc biệt quá cao, hoàng đế chọn y làm Trạng Nguyên, một phần là vì tuổi tác của y, một phần là vì danh tiếng bên ngoài của y.

"Vậy lúc trước khiến trăm coi trọng ngươi, có phải cũng là chủ ý của ngươi không?" Ngụ Đường ôm trọn Tống Tiêu vào lòng, hôn lên đôi mắt xinh đẹp

kia.

Tổng Tiêu lườm hần một cái, lời này có ý gì? Trên Lộc Minh yến hần còn không không phân biệt được vị nào là Thất hoàng tử nữa là! Không nghiêm túc lắm nói một câu: "Thần bị oan."

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: "Cảm thấy oan uổng thì phải giải oan."

Tiểu Tiêu: "Làm sao giải?"

Ngư Đường: "Đương nhiên là dùng tiền, có điều, dùng thân thể cũng được."

Tiểu Tiêu: "... Chi bằng dùng thân thể đi."

[Heo: Tuần này thi xong 2 môn rồi, tuần sau còn hai môn nữa thôi, mai cố gắng làm thêm chương nữa post trước khi thi lấy tinh thần...]

Hôm nay phát quà nhiều lắm, ahihi...]

Heo: Câu này khó, chắc phải gọi điện thoại cho người thân rồi ٩ ▽ ٩

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: 83: Tính Kế

Edit + Beta: Như Heo.

Tổng Tiêu cảm thấy chiến lược đưa tên tuổi Mộ Sa ra quốc tế vào lúc này quả là thiếu sáng suốt, trước đây không phải chưa từng có ngôi sao làm cách này, thậm chí còn có người dùng tiền mua một vai nhỏ trong một bộ phim Hollywood, trở về nước trắng trợn tuyên truyền. Cuối cùng phát hiện ra bản chiếu bên nước ngoài không hề có cảnh của diễn viên đó, chỉ có bản chiếu trong nước mới xuất hiện được vài phút ngắn ngủi.

Kế sách này tuy rằng có thể nâng cao giá trị diễn viên tới một mức độ nào đó, nhưng chỉ là tạm thời, khán giả không phải kẻ ngốc. Những ngôi sao này làm vậy chẳng những không thể nâng cao đẳng cấp bản thân mà còn bị dán cho cái mác bình hoa di động.

Nhưng Mộ Sa thì khác, cô có khả năng diễn xuất, cô là ánh hậu, là đại diện của Trung Quốc, cần gì phải làm chuyện tự hạ thấp bản thân mình như vậy.

Đầy hoàng thượng đang âm ỉ bên cạnh sang một bên, Tổng Tiêu gọi cho người đại diện Mộ Sa: "Nếu bên đoàn làm phim có mời thì cũng đừng đáp ứng."

"Được." Người đại diện hơi sững sốt rồi lập tức đồng ý. Vừa rồi hần còn nghĩ nếu đạo diễn Sam chịu xuống nước một bước hần sẽ cho Mộ Sa quay lại đoàn làm phim, dù gì thì đây cũng là cơ hội hiếm có, nhưng giờ Tổng Tiêu đã lên tiếng thì hần sẽ nghe theo lời Tổng Tiêu. Qua chuyện lần này hần đã hiểu ra một chuyện, ông chủ nhỏ Tổng Tiêu này so với cha y còn lợi hại hơn gấp mấy lần.

Trong và ngoài nước vẫn tiếp tục đưa tin về vụ việc này. Người Mĩ vốn dĩ rất hiếu kỳ đối với quốc gia thần bí như Trung Quốc, hơn nữa bọn họ lại rất coi trọng nữ quyền, bên thành phố N thậm chí đã phát động một cuộc diễu hành biểu tình chống quấy rối tình dục.

Chuyện Mộ Sa càng làm càng lớn chuyện, người bên đoàn làm phim đứng ngồi không yên, đạo diễn Sam đành phải đích thân tới mời Mộ Sa quay về.

"Xin lỗi, đạo diễn Sam," Người đại diện Mộ Sa cự tuyệt lời mời của đạo diễn, "Chuyện đã thành ra như vậy, chính tôi sẽ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng với điều kiện tiên quyết là Robert phải đứng ra xin lỗi Mộ Sa trước mặt giới truyền thông."

Sam xua tay, hần không cần tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, chỉ hi vọng Mộ Sa quay về đoàn làm phim, dù sao nhân vật này cũng rất quan trọng...

Nhưng cả hai bên đều hiểu, nhân vật của Mộ Sa là sau này mới được thêm vào, bỏ đi càng khiến bộ phim hoàn chỉnh hơn. Nhưng làm như vậy bọn họ phải chịu áp lực rất lớn từ phía khán giả.

"Cô Mộ Sa đâu?" Đạo diễn Sam thấy không thể đã động được tới người đại diện, bèn chuyển hướng sang Mộ Sa.

"Cô ấy đang tham gia hoạt động biểu tình ở thành phố N rồi." Người đại diện có chút bất đắc dĩ nói.

Nghe thế, Sam cả kinh há hốc mồm: "Cái gì? Biểu tình!"

...

"Phụ nữ, do yếu tố thể chất cho nên ở một số phương diện nào đó bị đặt ở thế yếu, nhưng điều này cũng không thể làm cái cớ cho việc đàn ông quấy rối phụ nữ!" Giờ khắc này Mộ Sa đang đứng trên đài cao, cầm micro diễn thuyết. Chuyện này khởi xướng vì cô, nên khi người lãnh đạo tới mời cô, Mộ Sa không có lý do từ chối, cũng không muốn từ chối.

"Không, chúng ta không phải phái yếu," Một người đẹp tóc vàng đi tới, đứng cạnh Mộ Sa, gửi tặng cô một cái ôm, "Chúng ta không phải phái yếu chỉ cần chúng ta mạnh mẽ lên, sẽ có thể khiến cho những tên chuyên quấy rối phụ nữ đó nhận lấy sự trừng phạt thích đáng."

Nói đoạn, người đẹp làm một cái động tác giờ ngón giữa, khiến mọi người có mặt ở đó phải cười phá lên.

Mộ Sa vẫn duy trì nụ cười ưu nhã, kỳ thực là đang vô cùng kích động. Người đẹp này chính là nhân vật chạm tay phải bóng ở Hollywood - ảnh hậu Jolie.

Jolie là người ủng hộ nữ quyền, hoạt động lần này cô cũng có tham gia. Jolie vô cùng thương thức cô gái phương Đông dũng cảm này: "Phụ nữ Châu Á hơi nhu nhược, cô là ngôi sao Châu Á đầu tiên tôi thấy dám đứng ra bảo vệ nữ quyền như vậy."

"Cám ơn, tôi rất ngưỡng mộ thành tựu của cô, cũng muốn trở thành người phụ nữ vĩ đại giống như cô." Mộ Sa cười nói.

"Ha ha, tôi không vĩ đại, tôi chỉ làm những chuyện mình nên làm mà thôi." Jolie phát cho Mộ Sa một cây cờ nhỏ sau đó kéo cô đi phía trước đội ngũ.

Vì nhất thời tham gia hoạt động diễn hành mà làm quen được với ảnh hậu Hollywood, chuyện này đối với Mộ Sa mà nói thật sự là một niềm vui bất ngờ.

"Người biết Jolie sẽ tới?" Ngu Đường thấy cảnh tượng trên tivi, quay đầu hỏi Tống Tiêu.

"Phải, ta đã nghiên cứu giới giải trí bên này." Tống Tiêu cũng không ngẩng đầu lên mà nhìn sách trong tay, cuốn này y đã đọc lần thứ ba rồi, mỗi lần đọc lại phát hiện ra một thú vui mới.

Nếu phải thừa kế 'gánh hát' trong nhà, y sẽ phải làm tốt khâu chuẩn bị. Một năm nay ở Mi Tống Tiêu đã tìm hiểu tường tận về giới giải trí, lớn thì ngôi sao hạng A, đạo diễn quốc tế, nhỏ thì biên kịch, công ty giải trí,... những chuyện này y đã hiểu đầu ra đó. Như vậy vào thời điểm thích hợp mới có thể đưa ra được phán đoán chính xác nhất.

"Còn chuyện gì mà người không làm không?" Ngu Đường kéo Tống Tiêu vào lòng, hoàng hậu của hắn quá giỏi, hắn muốn giúp cũng không có cái gì để giúp.

"Người..." Tống Tiêu thuận miệng đáp một câu, sau đó ngáy người, vội ho một tiếng, tại quyển sách này hết, văn phong quá..., khiến y nói chuyện cũng bị lây nhiễm phong cách như con mèo hoàng đế kia.

Ngu Đường khẽ nheo mắt: "Thì ra hoàng hậu luôn muốn 'làm' trẫm."

"Khụ, thần lờ lòi." Tống Tiêu nhanh chóng đứng dậy hành lễ, hi vọng được hoàng đế bệ hạ tha thứ, xử lý khoan hồng.

Nhưng, là một vị đế vương nghiêm túc, sao có thể khoan thứ cho hoàng hậu có tâm lý phạm tội được kia chứ, nhất định phải khiêng vào phòng, đóng cửa, giáo dục lại mới được.

...

Mộ Sa thông qua buổi diễn hành mà được lộ diện trước mặt công chúng, rất nhiều người trẻ tuổi chỉ vào người trên tivi thán phục: "Người đẹp Châu Á này là ai?" Mất đi bộ phim điện ảnh, đổi lại được nổi tiếng khắp nước Mi, đồng thời lại còn được trở thành bạn tốt với Jolie.

Sau khi kết thúc hoạt động, Jolie còn chủ động xin phương thức liên lạc với Mộ Sa, hôm sau hai người cùng đi dạo phố.

Đoàn làm phim bị đá kích rất lớn, nhưng không dám hó hé nửa lời, danh dự của Robert cũng vì vậy mà sụt giảm nghiêm trọng, bị các cô gái trên các diễn đàn mắng không thương tiếc. Robert không thể đứng ra làm sáng tỏ mọi chuyện, chỉ còn cách đăng bài viết trên mạng xã hội, nói mình không hề nói những lời quá đáng, là do tiếng Anh của Mộ Sa không tốt nên mới nghe nhầm.

Rất nhiều fan Robert tin vào điều này, nhưng sau đó, Jolie lại đăng bài đáp trả: "Mộ Sa từng sinh sống ở Anh Quốc bảy năm, tiếng Anh của cô ấy còn tốt hơn nhiều so với cậu."

Robert nói là 'tiếng Anh', nhưng người Mi thì dùng tiếng anh kiểu Mi trong giao tiếp, hai loại không giống nhau. Jolie bắt lấy điểm này để chế giễu hắn, vạch trần khiến lời giải thích của hắn không được thành lập.

Vì nữ vương đại nhân đã lên tiếng, Robert tức thì bị rất nhiều người lao vào công kích, dám làm mà không dám nhận, thật là hết nói nổi. Có người dẫn đầu comment một cái logo dựng ngón tay giữa, người phía dưới ào ào noi theo, để lại một loạt logo ngón giữa thật dài trên trang của Robert.

Chuyện Mộ Sa vừa xong Tống Tiêu liền bắt đầu chuyên tâm tham gia việc chế tác . Hình tượng con mèo Tống Tiêu vẽ hôm trước chỉ là bản phác thảo, muốn tạo thành bộ phim hoạt hình hoàn chỉnh cần phải có họa sĩ đồ họa chuyên nghiệp góp sức. Đầu tiên họa sĩ dựa theo hình tượng con mèo Tống Tiêu vẽ ra lúc trước, rất nhanh đã thiết kế ra một đại gia tộc mèo.

Tiêu Chính Khanh liệt Tống Tiêu vào danh sách người của đội chế tác, yêu cầu y mỗi tuần đến Los Angeles một chuyến, Tống Tiêu đồng ý. Ngu Đường lo cho Tống Tiêu cho nên tuần nào cũng đi với y, thuận tiện về nhà cũ giao lưu tình cảm với ông nội.

Đạo gần đây Ngu Đường thường xuyên về nhà, lão gia tử rõ ràng càng yêu thích hẳn, khiến chú Chín Ngu Lăng vốn được thương yêu nhất thất sủng.

"Nếu tuần nào con cũng về Los Angeles, vậy ta sẽ giao việc làm ăn bên này lại cho con." Ngu Thái Hàm đưa một phần tư liệu cho Ngu Đường, đây là sản nghiệp của nhà họ Ngu ở Los Angeles, trước đây do lão gia tử quản lý.

"Được." Ngu Đường không từ chối, trực tiếp tiếp nhận.

Bác Hai ngồi bên cạnh híp mắt, trao đổi ánh mắt với Ngu Lăng, hai người đồng thời đứng dậy bước ra ngoài.

"Gần đây em tra ra được cậu bạn trai kia của Ngu Đường tuần nào cũng tới đây với nó." Ngu Lăng lấy ra mấy tấm hình, đưa cho lão Nhị.

"Tiểu Lăng, em đưa anh mấy thứ này làm gì?" Bác Hai lạnh lùng nhìn hẳn.

Bức ảnh chắc là được chụp trộm, nhưng rõ ràng có thể thấy rõ mặt Tống Tiêu.

"Không có gì, chỉ muốn tám chuyện với anh một chút thôi mà." Ngu Lăng híp mắt cười nói.

[Heo: Hôm nay không có tiểu kịch trường... Ten ten ten tèn...]

[Heo: Mấy chế thử sử dụng cách này cho chồng mình xem sao, mong là sẽ hiệu quả, ahihi...]

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bắt Cóc

Edit: Như Heo.

Nhà họ Ngu đông con nhiều cháu, nội cấp bậc chú bác thôi đã có chín người, trong đó nhỏ nhất là Ngu Lăng.

Ngu Xuyên là người quản lý Tư bản Đại Ngư, là anh em cùng cha với lão Nhị, con của Ngu Thái Hưng. Lão Nhị là Ngu Đồng, phụ trách công việc làm ăn khu vực Tây Mỹ, qua lại mật thiết với một số công ty lớn ở Los Angeles.

Năm nay sức khỏe gia chủ không được tốt, việc làm ăn hoàn toàn do bọn họ chia nhau quản lý. Việc làm ăn ở Los Angeles thật sự rất lớn, người nhà họ Ngu mình tranh ám đấu bấy lâu, nào ngờ giữa đường lại xuất hiện một "Trình Giáo Kim" Ngu Đường nhảy ra cướp mất miếng mồi ngon trong tay.

"Rảnh rồi thì đến công ty làm việc, bớt làm loạn đi." Ngu Đồng lật giờ từng tấm ảnh, sau đó đưa lại cho Ngu Lăng.

"Cái gì mà làm loạn, dù sao chủ nhân tương lai nhà họ Ngu thích đàn ông cũng không phải việc hay ho gì, em thì không tiện nói với cha, chỉ biết trông cậy vào mình anh thôi." Ngu Lăng lấy lại ảnh chụp nhét vào túi.

"Nó còn trẻ, thích ai là quyền của nó." Ngu Đồng vẫn bất vi sở động, xoay người dọn bước, đột nhiên dừng lại, "Còn nữa, cái gì mà chủ nhân tương lai? Những lời này không được nói lung tung."

Ngu Lăng nhún vai: "Lung tung hay không anh là tự biết rõ."

Thế hệ này bọn hắn có mấy anh em, năng lực ngang nhau, cũng không có ai đặc biệt kiệt xuất, anh em bọn họ không ai phục ai, còn gia chủ đến giờ vẫn chưa muốn về hưu. Anh em bọn họ đã phân chia sản nghiệp rạch ròi, mỗi người quản lý một địa bàn, mấy năm nay cũng coi như an tường vô sự. Nhưng nếu đột nhiên xuất hiện một tân gia chủ, vậy thì khác.

Ngu Đồng yên lặng quan sát hẳn một lúc, cuối cùng nhắc bước rời đi.

Từ khi Độc Cô Ám đến khu huấn luyện đến nay đã hơn nửa năm, Tống Tiêu thắc mắc, không phải thời gian huấn luyện chỉ có nửa năm thôi sao?

"Trăm bảo hắn học xong tất cả những thứ cần thiết mới được về." Ngu Đường vừa nói chuyện với Tống Tiêu, vừa nhanh chóng xử lý văn kiện. Từ lúc tiếp nhận công việc ở Los Angeles, hắn phải xử lý trăm công nghìn việc, thường xuyên về nhà vào lúc nửa đêm, sau đó còn phải giải quyết tiếp một đồng

công việc.

Nửa đêm Tống Tiêu giật mình thức dậy, thấy Ngu Đường vẫn còn đang cặm cụi trước máy tính, y bèn dụi mắt ngồi dậy ghé lên người hắn.

"Ngủ đi, sắp xong rồi." Ngu Đường nâng tay vò rối mái tóc của y.

"Bạch Tinh bỏ học rồi," Tống Tiêu nằm xuống, nhìn Ngu Đường cời quần áo, nhớ lại chuyện xảy ra mấy hôm nay, báo cho hắn chuyện trọng yếu nhất: "Cô ta không liên lạc gì với ta, 20 đô nợ ta vẫn còn chưa trả."

Hôm trước cô ta muốn đi làm thủ tục, mượn Tống Tiêu ít tiền bắt taxi, sau đó bỏ đi luôn.

Ngu Đường chui vào ổ chăn, ôm lấy tiểu thị lang của hắn ấm ức vì bị giật tiền: "Quên đi, coi như làm từ thiện."

Tống Tiêu ngẩng đầu nhìn hắn: "Hoàng thượng, gần đây có chuyện gì vui sao?"

"Ừ, phát hiện vài chuyện thú vị," Ngu Đường cười nhạt, mò lấy tay Tống Tiêu trong chăn ngắm nghía: "Bác Hai không muốn ta nhúng tay vào việc kinh doanh phía Tây nên mới nghĩ cách ngăn đường, không ngờ vì vậy mà đề lộ manh mối."

"Người vừa mới tiếp quản công việc, vội vàng quá chỉ e không ổn." Tống Tiêu cũng hơi lo lắng, y từng thấy người đó một lần, trông ông ta âm trầm hơn hẳn nhưng người khác.

"Trầm mà sợ hãi ư?" Ngu Đường đặt lên tay Tống Tiêu một nụ hôn, "Bây giờ chưa phải lúc, nhược điểm lớn như vậy, phải chờ đến hồi cuối."

Tống Tiêu cau mày không lên tiếng, nhưng trong lòng lại thấy bất an.

...

"Cậu nói cái gì?" Ở khu vực phía Tây, Ngu Đồng nhăn mày, túm cổ áo thư ký.

"Hình như, Đường thiếu đã biết..." Hắn ta chỉ biết cúi đầu thuật lại mọi chuyện. Bọn hắn kinh doanh vận tải biển, lết lút vận chuyển một số hàng hoá riêng, trong ngành này có rất nhiều trường hợp như vậy, vốn chẳng có gì đáng nói, nhưng thứ bọn họ vận chuyển lại là hàng cấm.

"Thằng ranh này, hao tâm tổn sức đào bới nhược điểm của ta, rốt cuộc là có ý gì?" Ngu Đồng lập tức gọi cho Lã Tứ.

"Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ," Lão Tứ Ngu Xuyên đứng sau cửa kính sát đất trong phòng làm việc trên tầng cao nhất toà nhà tài chính New York, phóng tầm mắt nhìn xuống thành phố rực rỡ ánh đèn: "Có điều tiểu tử này không phải hạng tầm thường. Lần trước bị em ngăn đường một lần vẫn còn ghi thù, bây giờ muốn nhúng tay vào hạng mục của Tiểu Kỳ quả thật không phải chuyện dễ."

Trong vòng một năm gần gũi, không tính vốn đầu tư ban đầu, ứng dụng mạng của Ngu Kỳ đã kiếm về hơn hai trăm phần trăm lợi nhuận. Không những thế tỉ lệ lợi nhuận vẫn đang tăng lên từng ngày, hiện vẫn chưa có dấu hiệu giảm nhiệt.

Đáng tiếc lúc trước hắn lại từ chối, trong hội nghị tổng kết giữa năm Ngu Đường còn cố ý nhấn mạnh trước mặt các cổ đông, đây chẳng khác nào đang đánh vào mặt hắn.

"Chuyện lần trước khiến gia chủ tỏ thái độ bất mãn, nói em lấy việc công trả thù riêng, không coi trọng việc kinh doanh gia tộc, đến lúc này mà anh còn chưa chịu hành động, không khéo vị trí thừa kế này phải nhường đi rồi." Ngu Xuyên thở dài, tuyệt đối không thể coi thường.

"Nói cho cùng cũng chỉ là thằng nhóc miệng còn hôi sữa, muốn đấu với tôi sao?" Ngu Đồng cười lạnh, "Muốn dùng nhược điểm này để áp chế tôi, trừ phi nó trở thành gia chủ."

Thật ra gia chủ đã biết chuyện này từ lâu, chẳng qua ông ấy cố ý mở một mắt nhắm một mắt, hiện tại nhược điểm này chẳng thể giúp ích được gì cho Ngu Đường, trừ phi hắn leo lên được chiếc ghế gia chủ, nhân cơ hội này lập uy chính đồn lại gia tộc.

Ngu Xuyên gật đầu, ấn chuông trên bàn làm việc, không lâu sau một cô gái mặt vấy trắng đi vào, người này không ai khác chính là Bạch Tinh đã biến mất mấy ngày nay - người vẫn chưa trả tiền cho Tống Tiêu.

"Lại đây, nói cho tôi biết về Tống Tiêu..." Ngu Xuyên nở nụ cười hoà ái.

...

Phản hình ảnh của "Tiên mẫn cung đường" đã được hoàn thiện, hiện tại đang trong quá trình dàn dựng, cả đoàn phim ai nấy đều hừng hực khí thế. Kể từ khi Tiêu Chính Khanh biết Tống Tiêu có nghiên cứu sâu về văn hoá cổ đại, mỗi lần trước khi ra quyết định đều phải thương lượng với y. Nào là bối cảnh hoàng cung ra sao, phục sức hoàng đế, đại thần trông như thế nào, ngữ khí, lễ nghi, v.v đều được thiết kế tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Hôm nay Ngu Đường và Tống Tiêu đáp máy bay xuống Los Angeles, bình thường hai người sẽ ở lại biệt thự hắn tặng cho Tống Tiêu, nhưng hôm nay có hội nghị quan trọng, Ngu Đường muốn Tống Tiêu đi theo trợ giúp.

"Không được, hôm nay có việc quan trọng, chú Tiêu muốn ta qua đó dùng bữa." Tống Tiêu lắc đầu, ngày nào cũng thấy Tống Tiêu kè kè bên Tiêu Chính

Khanh, Ngu Đường cảm thấy rất bất mãn: "Làm thư ký cho trăm mỗi tháng ít ra còn được mười hai ngàn tiền bổng lộc, hần cho người cái gì?"

"Ta đi theo chủ yếu là để học hỏi," Tống Tiêu mỉm cười, đẩy hần: "Hon nữa, bộ phim này người cũng có phần cơ mà."

Để sản xuất ra một bộ phim quả thật không phải chuyện dễ, cần có nguồn vốn vô cùng lớn, Ngu Đường không những lấy danh nghĩa Tư bản Đại Ngư đầu tư cho "Tiên mẫn cung đường" mà còn tự mình bỏ vào không ít tiền túi.

Ngu Đường nghe vậy mới hài lòng, phát tay.

Tống Tiêu đẩy hần ra khỏi xe, đóng cửa lại, vệ sĩ lái xe đi thẳng.

Hoàng đế bệ hạ đứng bất động nhìn theo bóng lưng Tống Tiêu xa dần, không hiểu sao trống ngực lại đập dồn dập.

"Thiếu gia, có chuyện gì vậy?" Vệ sĩ phía sau thấy Ngu Đường đứng yên bất động, lập tức chạy lại thăm hỏi.

"Không có gì, vào thôi!" Ngu Đường lắc đầu, đi vào toà nhà.

"Tiểu Đường tổng, mọi người đều đang chờ anh." Anh chàng thư ký chạy đến đón tiếp vô cùng niềm nở, ấn mở thang máy cho Ngu Đường.

Ngu Đường chần chờ một chút rồi bước vào, cửa thang máy nằm đối diện cửa chính toà nhà, cánh cửa hai bên dần khép lại, ngăn cách dòng xe tấp nập ngoài kia.

"Đợi đã!" Ngu Đường đột nhiên đưa tay ra chặn cánh cửa, lách người ra khỏi thang máy: "Tôi thấy không được thoải mái, hôm nay không thể tham gia hội nghị, các người tự tiến hành đi."

"A, tiểu Đường tổng!" Anh chàng thư ký ngây ra, ở đây ngoài anh ra làm gì còn ai đủ quyền tiến hành hội nghị kia chứ, bước một chân vào rồi còn muốn chừa sao? Anh ta lập tức đuổi theo nhưng đã muộn.

Ngu Đường đi thẳng xuống hầm để xe, khởi động con xe màu xám bạc. Hai tên vệ sĩ lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng mở cửa xe, hai tên đàn ông cao to đen hôi lúc này phải ngồi chen chúc trên ghế phó lái.

"Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?" Tên vệ sĩ tóc xoăn ngồi trên đùi đồng nghiệp, gian nan mở lời.

Phía trước có đèn đỏ, Ngu Đường dừng xe lại, thần sắc lãnh túc(*) vô cùng: "Các người đã đọc "Tổng tài bá đạo yêu tôi" bao giờ chưa?"

(*): lạnh lùng nghiêm túc =.=

"Hả?" Tóc xoăn há hốc mồm, lấy khuỷu tay khều đồng nghiệp, mặt tên kia cũng đen tuyền một màu.

"Cái cuốn sách nhảm nhí nhưng thực tế vô cùng..." Hết đèn đỏ, Ngu Đường gạt số, chiếc xe phóng đi như tên lửa, còn phần giải thích cốt truyện sau đó đã sớm hoà vào gió.

Địa điểm hôm nay là ở phim trường ngoại cảnh Los Angeles, đúng vậy, phim hoạt hình cũng có phim trường.

Tống Tiêu ngồi ở ghế sau cúi đầu đọc tin tức giải trí. Thời gian gần đây nhờ tham gia vai nam thứ trong phim cổ trang mà cái tên Lý Vĩ Vĩ trở nên nóng sốt hơn bao giờ hết.

Gần đây đang hot phong trào làm phim cổ trang, bộ phim này của Lý Vĩ Vĩ không thể coi là hoàn mỹ nhưng lại thắng ở điểm mới lạ, kết hợp với dàn diễn viên trai xinh gái đẹp, thắng lợi mang về không có gì để bàn cãi.

Đang cắm cúi vào màn hình di động, đột nhiên trên màn hình nhảy ra một tin nhắn, không có số người gửi, chỉ duy nhất một câu: "Thuộc hạ hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay lập tức quay về."

"Ám Nhất?" Tống Tiêu kinh hi không thôi, không phải hần thì còn ai vào đây, không ngờ tên này còn học được kỹ thuật cao siêu thế này, ả luôn cả số điện thoại.

Tống Tiêu hồi âm: "Ta đang ở Los Angeles." tin nhắn gửi đi, chiếc xe đột nhiên rung lắc dữ dội, vệ sĩ phía trước đánh mạnh tay lái, chiếc xe lập tức lao thẳng vào hàng rào bảo vệ.

Tống Tiêu mất đà lao về phía trước, điện thoại cũng văng xuống gầm xe. Cũng may chiếc xe đâm vào hàng rào bảo vệ rồi dừng lại, vệ sĩ ngồi bên ghế phó lái bị thương không nhẹ.

"Ai?" Tên vệ sĩ lái xe nhảy xuống hỗ trợ tên bị thương, đột nhiên quát lớn.

Tống Tiêu lắc đầu ngồi dậy, vừa ngẩng đầu lên, một họng súng đen ngòm từ ngoài cửa xe thò vào chỉ thẳng vào đầu y. Tống Tiêu từ từ ngồi thẳng dậy, giờ hai tay lên, bình tĩnh quan sát tình hình xung quanh, phía trước không xa có một chiếc xe đa dụng và mấy chiếc xe tải bao vây, ước chừng có khoảng

bảy tám chiếc.

Người cầm súng mở cửa, manh tay lòi Tổng Tiêu ra khỏi xe.

"Các vị có gì từ từ nói!" Tổng Tiêu chỉnh lại cổ áo, lạnh lùng quan sát đám người. Tổng cộng có cả thảy ba tên cầm súng, trong đó có một gã mặt sẹo dường như là người cầm đầu. Gã ngồi trên chiếc xe đa dụng, miệng phì phèo điếu xì gà. Tất cả bọn chúng đều bịt mặt, ngoại trừ gã.

"Định mời cậu em đi du lịch vài ngày ấy mà." Gã mặt sẹo mở miệng, khẩu âm rất lạ, nghe cũng không giống người Mĩ.

Tên vệ sĩ còn lại tranh thủ thời gian rút vũ khí, nhưng ngay lập tức bị bọn chúng phát hiện, nã một phát súng trên đùi.

Hai tên vệ sĩ, một tên nằm trên đất, một tên bị thương bị kẹt trong xe không thể cử động, cả hai đều đổ mồ hôi lạnh. Lần đầu tiên bọn họ đụng phải bọn bất cóc hung hãn như vậy. Xe xuất phát từ Los Angeles nên không hề mang theo vũ khí gì khác ngoài chiếc chủy thủ tuý thân.

"Mặt mũi cũng được đấy chứ!" Gã mặt sẹo nhảy xuống xe, bước tới nâng cầm Tổng Tiêu lên so sánh với người trong ảnh.

"Thiếu gia!" Tên vệ sĩ lê cái chân bị thương vọt tới hất tay tên mặt sẹo, tung cú đấm về phía hắn.

Gã mặt sẹo lập tức phản ứng bắt lấy quả đấm vừa lao tới, thụi vài cú rồi đá một cước vào vết thương trên đùi hắn.

"Dừng lại, tôi đi với anh." Tổng Tiêu ngăn gã mặt sẹo, ngoan ngoãn theo bọn chúng lên xe.

Bọn chúng lấy dây bịt mắt, rồi dùng dây thừng trói y lại, như thể sợ y mọc cánh trốn thoát. Hai tên vệ sĩ cũng bị bọn chúng lôi lên xe, loáng thoáng nghe thấy gã mặt sẹo phân công đem bọn chúng vứt xa một chút, chờ đến lúc bọn chúng mò được đến đồn cảnh sát thì cũng đã muộn.

"Vào..." Tiếng xe ô tô gầm rú lao thẳng đến như tia chớp: "Két..."

Chiếc xe đua màu xám bạc lao đến đâm thẳng vào đầu chiếc xe đa dụng, cũng may chiếc xe đa dụng vừa mới khởi động, tổng độ thấp nhưng đầu xe vẫn bị tông móp, kính chắn gió hoàn toàn vỡ nát.

"Khôn kiếp!" Gã mặt sẹo nguyên rùa một tiếng, đám người trong xe cũng đồng loạt xông ra ngoài bao vây chiếc xe đua.

Ngu Đường dùng một tư thế cực ngẫu nhiên nhảy xuống, tiện tay rút luôn cây gậy bóng chày đằng sau cổp xe: "Lũ chuột nhắt, hôm nay sẽ cho chúng mày biết thế nào là thương pháp Ngu gia của trẫm!"

=====

Tiểu kịch trường:

Tổng tài bình thường: "Nhìn cô ấy rời khỏi không hiểu sao lòng lại thấy bất an."

Thư ký: "Ông chủ, hội nghị sắp bắt đầu rồi!"

Tổng tài bình thường: "Quên đi! Chắc mình nghĩ nhiều rồi."

Nhân vật phản diện: "Moahaha, đắc thủ rồi bà con ơi!"

...

Ngu Đường: "Nhìn y rời đi, không hiểu sao trong lòng lại thấy bất an."

Thư ký: "Ông chủ, hội nghị sắp bắt đầu rồi!"

Ngu Đường: "Kệ con mẹ nó hội nghị, bà xã quan trọng hơn."

Nhân vật phản diện: "Kịch bản vốn đâu phải như vậy.... Á... Đau....!"

P/s: Các bạn góp ý hộ mình nhé =))

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Ngịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nguy Hiểm

Edit: Như Heo.

Cảnh Nguyên đế mười mấy tuổi đã ra chiến trường, lên ngựa giết địch, xuống ngựa trị quốc. Ngu gia vốn dĩ đoạt thiên hạ từ trên lưng ngựa, có hẳn một bộ thương pháp cổ truyền dành riêng cho các bậc đế vương.

Ngu Đường lấy gậy làm thương, nhún người một phát bay lên cho tên bị mặt một đòn cảnh cáo, tên kia chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã ra đất, bất tỉnh nhân sự. Ngu Đường sau khi tiếp đất lại lăn một vòng tại chỗ, dùng chân quét ngang người tên cầm súng, đồng thời dùng khuỷu tay nện vào cổ đối phương.

Hai tên vệ sĩ còn lại cũng tham gia vào cuộc chiến, lấy một chọi hai, thế như chẻ tre.

"Chết tiệt!" Gã mặt sẹo phát hiện tình hình không ổn, trên đường cao tốc có thể xuất hiện người bất cứ lúc nào, trong lúc nóng nảy hắn định rút súng ra bắn chết Ngu Đường.

"Ông không thể nổ súng, cậu ta đáng giá hơn tôi." Tổng Tiêu nghe tiếng động lập tức lên tiếng.

"Hừ, nhiệm vụ của tao là bắt cóc mày, nó là ai tao cũng mặc kệ." Gã mặt sẹo nâng khẩu súng trong tay lên, ngắm trúng Ngu Đường đang đại sát tứ phương.

Tổng Tiêu khẽ cau mày, là kẻ nào muốn bắt cóc y? Người hận y nhất chính là Khâu Minh Diễm, nhưng cô ta không đủ khả năng thuê bọn người này. Y chỉ là con trai chủ một công ty giải trí, bọn người này hung ác như vậy, tuyệt đối không đơn giản chỉ muốn nhắm vào nhà y. Như vậy chỉ còn một khả năng, người nọ muốn nhắm về phía nhà họ Ngu, hay nói đúng hơn là nhắm vào Ngu Đường..

Lần này cho dù thương pháp Ngu Đường có điêu luyện đến đâu đi chăng nữa cũng không thắng được vũ khí hiện đại.

"Đoàng--" Viên đạn bắn xuống mặt đất, tiếng vang rất lớn.

Ngu Đường lăn một vòng trên đất tránh được phát súng, nhưng đồng thời cũng mất đi thời cơ tốt để chế ngự tên cướp, tên phía sau thừa dịp tung cú đánh lên.

Cú đập đó rất mạnh, Ngu Đường chỉ kêu lên một tiếng, cả người gần như tê dại, gã mặt sẹo lập tức chớp lấy thời cơ, nhắm thẳng mục tiêu.

"Không..." Tổng Tiêu dùng sức giãy ra khỏi tên đàn em đang kiềm chế y, lao thẳng về phía gã mặt sẹo, làm lệch quỹ đạo viên đạn.

Gã mặt sẹo nhìn tên đàn em bị mình bắn trúng, kêu lên thảm thiết.

Ngu Đường đứng dậy đánh vào đầu tên vừa trúng đạn, khiến hắn mất đi ý thức. Ngu Đường dùng chân quét ngang tên đàn em xấu số bên cạnh rồi đoạt lấy súng của hắn, tiếng đấm đá vang lên thành thịch.

"Khốn kiếp!" Gã mặt sẹo cho Tổng Tiêu một bạt tay, túm tóc y kéo lên, đồng thời kẻ dao lên cổ y, lùi đến trước chiếc xe đa dụng: "Thăng ranh con! Dừng tay lại cho tao!"

Ngu Đường quay lại, thấy Tổng Tiêu đang bị tên mặt sẹo khống chế, khoe miệng rướm máu, hai mắt lập tức đỏ lên: "Thả cậu ta ra!"

"Mày bỏ súng xuống, tao sẽ thả nó!" Gã đá khẩu súng dưới chân về phía tên đàn em vừa gắng gượng đứng lên, những tên khác còn đang giằng co với hai tên vệ sĩ.

Ngu Đường đứng im bất động, vẫn chưa bỏ súng xuống. Khả năng bắn súng của hắn không tốt, không thể cam đoan giết chết bọn chúng liệu có thương tổn đến Tổng Tiêu hay không, một khi hắn bỏ súng xuống, cũng đồng nghĩa với việc đưa tay chịu trói.

"Nhóc con, mày có biết tao là ai không? Tao là Carmer! Người chết dưới tay tao nhiều không đếm xuể, tao khuyên mày đừng nên khiêu chiến sự kiên nhẫn của tao!" Gã mặt sẹo ấn dao lên cổ Tổng Tiêu, trên cần cổ trắng nõn của y lập tức xuất hiện vết máu: "Tao đếm đến ba, nếu mày còn không bỏ súng xuống, tao sẽ cắt cổ nó, một, hai..."

"Cạch!" Ngu Đường ném khẩu súng xuống, hai tên đàn em lập tức xông lên, chỉ súng vào người Ngu Đường, hai tên vệ sĩ đành dừng tay lại.

Tổng Tiêu bị bị mặt, tuy không nhìn thấy, nhưng vẫn nghe được: "Đừng giết cậu ta, nhà cậu ta còn giàu hơn tôi, các người mang cậu ta theo sẽ được gấp đôi tiền chuộc!"

Lời này đúng là vô tình vô nghĩa, ngay cả hai tên vệ sĩ còn nghe không lọt tai.

"Ồ, thú vị đấy." Gã mặt sẹo cười khinh miệt, híp mắt nhìn, người đưa hắn thông tin chỉ bảo hắn bắt cóc Tổng Tiêu, có điều, bây giờ hắn đổi ý.

Trên không trung đột nhiên truyền đến tiếng máy bay trực thăng, có một nhóm người ghé vào cửa phi cơ, trên tay cầm những cây súng ngắm hình thù kỳ dị.

"Phịch..." Ngu Đường chỉ thấy bả vai tê rần, thân thể lập tức mất không chế mà ngã gục xuống đất.

"Đại quái, tao biết mày làm không xong nên tới đón mày đây!" Một người đàn ông cao lớn làn da xanh xao từ trên trục thẳng nhảy xuống, gã đó thoát nhìn có vẻ là người bản xứ, khẩu âm rất nặng.

Gã ta xách áo Ngu Đường lên, hỏi ý gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo cũng đẩy Tống Tiêu qua đó, lệnh cho bọn đàn em đưa hai người lên trục thẳng, mấy tên vệ sĩ còn lại thì bị ném lên xe tải. Gã mặt sẹo trèo lên trục thẳng, xe tải đưa nhóm vệ sĩ đi theo lộ tuyến đã định sẵn, chiếc trục thẳng cũng cất cánh bay đi.

Trên đường cao tốc vắng người thoáng chốc chỉ còn lại chiếc xe đa dụng và chiếc xe đua màu xám bạc, với cả một đồng hồ hỗn độn.

Trên trục thẳng có rất nhiều tạp âm, hai bên đều không nghe rõ tiếng nhau, chỉ loáng thoáng nghe bọn cướp lớn tiếng kêu vài câu: "Hướng nam, đồ ngu!" Sau đó không ai nói với ai tiếng nào.

Hai người bị ném vào một góc nhỏ, không được thắt dây an toàn, máy bay thì đang rung lắc dữ dội, Tống Tiêu nhìn không thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác nhích về phía Ngu Đường, một bàn tay ấm áp lặng lẽ đưa đến, nắm lấy tay y.

Tống Tiêu hơi giật mình, rồi siết chặt lấy.

Trục thẳng bay rất lâu, đến khi trời tối mới hạ cánh, sau đó lại lên một chiếc xe khác, chạy không biết bao lâu, hai người bị đưa đến một nhà kho cũ nát. Xung quanh dường như được bao bọc bởi núi rừng, chỉ có tiếng côn trùng chim chóc kêu rả rít.

Gã mặt sẹo tháo bịt mắt cho của Tống Tiêu, tùy tiện ném Ngu Đường sang một bên.

"Nào nào bảo bối, lại đây quay clip!" Bọn cướp cầm đi động, tùm tùm cười với Tống Tiêu.

Tống Tiêu thích nghi với ánh sáng trong nhà kho, nheo mắt nhìn gã.

Tối nay Ngu gia tổ chức một bữa tiệc nhỏ, người nhà họ Ngu ở Los Angeles đều họp mặt đông đủ. Ngu Đồng ngồi một góc vắng vẻ chậm rãi thưởng thức ly rượu vang.

Ngu Lăng đi tới, ngồi xuống cạnh hắn: "Mọi việc đều thuận lợi?"

Ngu Đồng cười như không cười nhìn hắn: "Lần này anh giúp chú chuyện lớn rồi đấy!"

"Không thể nói vậy, là anh tự giúp mình." Ngu Lăng mỉm cười, sát lại gần, nhỏ giọng nói: "Có điều anh Hai đúng là lợi hại, có thể tìm được Carmer."

Ngu Đồng hừ lạnh một tiếng, nếu không tìm tên này, với cảnh lực ở đây không bao lâu sẽ phá được án, huống hồ trong tay Ngu Đường cũng có chút thế lực, chỉ có chuyện cảnh sát làm không được mới phải nhờ tới thế lực nhà họ Ngu. Mà mục đích của họ chính là muốn Ngu Đường cầu xin gia chủ ra mặt.

"Anh nghĩ nó sẽ thật sự vì thằng nhóc đó mà hủy hoại tiền đồ của mình sao?" Ngu Lăng không dám chắc chắn, mặc dù Ngu Đường trông có vẻ rất thích cậu ta.

Đang lúc hai người còn đang bí mật thương thảo, tên vệ sĩ đột nhiên xông vào: "Lão gia, không xong rồi, đường thiếu bị bắt cóc!"

"Cái gì?" Người đầu tiên kêu lên không phải Ngu Thái Hàm mà là Ngu Lăng đang ngồi một góc.

"Ai bị bắt cóc?" Cả khán phòng lặng ngắt như tờ, Ngu Thái Hàm lạnh giọng hỏi tên kia.

Người xông vào chính là tên vệ sĩ tóc xoăn đi theo Ngu Đường, hai người họ vừa mở mắt ra phát hiện mình đang ở trên núi hoang, chạy xuống mới biết thì ra nơi này nằm gần gia trang nhà họ Ngu.

"Tôi từng thấy hắn trên lệnh truy nã, hắn là Carmer." Vệ sĩ ảo não kể lại chuyện ngày hôm nay.

Bên đây Ngu Đồng ôm ngực nén cục tức, ĐM cái bọn thiếu muối, bảo bọn bay đi bắt Tống Tiêu, bắt Ngu Đường về làm cái quái gì?

**

"Mau khóc lóc kể lể với bạn trai mày, nói bây giờ mày đáng thương đến mức nào, kêu nó tới cứu mày." Gã mặt sẹo đưa đi động giục Tống Tiêu mở miệng.

Tống Tiêu nhìn thoáng qua Ngu Đường đang nhắm nghiền mắt, lại nhìn bọn bắt cóc, nấp máy môi, chậm rãi mở miệng: "Tiểu Đường, em đang bị bọn chúng bắt cóc, anh mau đến cứu em đi."

"Không được không được, mày phải đáng thương hơn nữa, thâm tình hơn nữa mới được." Gã xanh xao ngồi xuống, vỗ vai Tống Tiêu. "Nói những lời

tâm tình trước giờ mày chưa từng nói ấy, như vậy nó mới cảm động, mới đưa tiền chuộc, có biết không?"

Tổng Tiêu gằn giọng khoé miệng: "Em... Em sợ lắm... Mau tới ôm em một cái." Nói xong chính y còn cảm thấy buồn nôn, kín đáo che miệng nôn khan một tiếng.

"Mấy thằng đồng tính, thật ghê tởm." Bọn đàn em xung quanh nghe vậy cũng phải nôn khan hai tiếng.

Gã mặt sẹo đá bọn chúng một cước, chuẩn bị gửi clip đi. Ở đây có tín hiệu, có tiếng di động vang lên trong nhà kho, chính là cái bọn chúng vừa tịch thu trên người Ngu Đường.

Một đám người đứng ngậy ra, đây là phương thức liên lạc người nọ đưa hấn, nói chỉ cần liên lạc với người này, gửi clip qua cho hấn, sau đó tránh đi một thời gian đừng để ai tìm thấy, ba ngày sau tiền sẽ tự động đến tay chúng. Về phần con tin có thể toàn quyền xử lý.

Không ngờ bây giờ người muốn liên lạc cũng bị chúng bắt luôn rồi.

"Mày bị ngu à? Nó liều mạng bảo vệ thằng nhóc kia như vậy, không phải bạn trai nó thì còn ai vào đây?" Gã xanh xao đảo mắt xem thường, cho gã mặt sẹo sạo một cú.

"Đm thế sao mày không cần tao?" Gã mặt sẹo bấu môi "Ít ra thì vị đại thiếu gia này vẫn có giá trị."

Bọn bắt cóc đi qua đi lại một vòng, cuối cùng quyết định gọi điện thương lượng với bên chủ mưu.

"Tao kêu bọn mày bắt Tổng Tiêu, bọn mày bắt Ngu Đường làm cái quái gì?" Ngu Đồng sắp bị tức chết, tiết mục Ngu Đường khóc lóc cầu xin gia chủ cứu bạn trai hấn xem như tan thành mây khói, không những thế, cháu trai bị bắt cóc, gia chủ nhất định sẽ dốc toàn lực tìm kiếm, đến lúc đó tra ra vụ này có liên quan đến hấn, vậy là xong đời.

"Đã vậy ông anh chỉ cần đưa chúng tôi ít tiền, chúng tôi lập tức thả hấn ra." Gã xanh xao đảo đảo đập cặp mắt, cười lạnh nói: "Ông anh không trả cũng không thành vấn đề, bọn tôi trực tiếp đến nhà họ Ngu là được ấy mà."

Cúp điện thoại, gã xanh xao vừa quay đầu lại, đột nhiên nghe cổ mình kêu rắc một tiếng, gã mặt sẹo bên cạnh cũng không biết ngã xuống từ lúc nào.

Ngu Đường bịt miệng, trố mắt nhìn, rút chủy thủ bên hông bọn chúng cắt dây thừng cho Tổng Tiêu, đỡ y dậy.

=====

Tiểu kịch trường:

Tên Ất: "Bắt được con tin rồi!"

Tên Giáp: "Tốt lắm, vậy đối tượng tổng tiền đâu?"

Tên Ất: "Ồ đây luôn ạ"

~(≧_≦)/~

Tên Giáp: "..."

P/s: Các bạn có muốn mình đăng thêm mấy pic vui nhộn vào cuối bài như Heo lúc trước không ạ, góp ý nhé =))

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Lưu Vong

Edit: Jushi

Tổng Tiêu bị trói lâu nên tay chân đều đã tê rần, đứng lên có chút không vững. Ngu Đường ôm hấn xoa xoa tay chân, ra hiệu hấn trước tiên đừng nhúc nhích, chính mình tự đi xem xét xung quanh một chút. Bây giờ trời đã tối, cái kho này cũng không lớn. Bên trong có chút gỗ bỏ thừa, trước đây kho này chắc là để chất củi. Chỉ có hai tên cầm đầu trong này, còn bọn đàn em đều ở ngoài sân. Ngu Đường đứng cạnh cửa sổ, nghiêng người nhìn ra ngoài. Trong sân ánh đèn sáng trưng, bọn cướp vẫn đang cầm súng, đứng trong sân nói chuyện phiếm.

Bên trái kho tối đen một mảng chỉ toàn cây cối, đã là cuối thu mà nhiệt độ của nơi này lại vẫn như cũ nóng bức, chắc hẳn nơi đây là khu vực khí hậu nhiệt đới. Có thể lái xe vào, chắc chắn cũng gần với đường cái, thế nhưng bọn họ không thể cứ trên đường cái mà đi. Khu vực hoang vu, chỉ có duy nhất một

con đường lớn, bọn họ chạy ra đó chẳng khác gì tự nộp mình cho bọn cướp.

Kể trong sân nhiều vô cùng, ít nhất cũng hai mươi mấy, một nửa số đó đều có súng. Kể cả là Ngu Đường cũng không thể nào đem Tổng Tiêu mà lao thẳng ra. Kể trước mắt cũng chỉ có thể vào trong núi mà trốn.

Tổng Tiêu cùng Ngu Đường trao đổi ánh mắt, cúi đầu cầm lấy một cái túi vải cứng của bọn cướp, đem mọi thứ có thể sử dụng trong kho đều bỏ vào. Trên người “mặt thợ” có bật lửa, thuốc lá cùng điện thoại di động cũng đều bị lấy bỏ vào túi.

Ngu Đường lấy súng dắt bên hông, sau đó đem túi vải cứng đeo trên người, tay không mà gõ ra khung cửa hậu, vèo một cái nhảy ra ngoài.

“Ài?”

Một bóng đen đang đi tiểu ở dưới gốc cây liền phát giác, bị Ngu Đường đánh ngất ngay tức khắc.

Xác định xung quanh không còn ai khác, Ngu Đường hướng Tổng Tiêu đang đứng ở cửa sổ dang hai tay, ra hiệu hẩn nhảy xuống.

Tổng Tiêu dứt khoát nhảy ra, Ngu Đường vững vàng đỡ được, hai người không gây thêm tiếng động nào trực tiếp dời đi.

Trong núi không có ánh sáng, tối đến mức đưa tay lên còn không nhìn rõ có năm ngón hay không, sờ soạng đi qua một cái cây to hai bọn họ mới thấy chút tia sáng yếu ớt xuyên qua tán cây.

Ngu Đường một tay cầm dao găm, tay kia nắm tay Tổng Tiêu, bởi vì không nhìn thấy đường liền chặt bừa bụi cây trước mắt, cứ vậy mà tạo đường phía trước.

“Nơi này là rừng mưa nhiệt đới, trong bụi cỏ sẽ có rắn và bọ độc.”

Tổng Tiêu có chút lo lắng, ra hiệu hoàng thượng chờ một chút liền lấy trong túi đeo lưng lấy ra một vật vải bọc, ngồi xổm xuống muốn lên đùi cho hẩn.

“Ừ.”

Ngu Đường nhận ra ý tứ rất rõ ràng, tiếp nhận vải bọc hai ba lần đem căng chân cùng cổ chân cuốn lấy, thủ pháp nhanh gọn. Ngày xưa khi hẩn hành quân cũng thường làm như vậy.

Trên đùi đã được quấn chặt bằng vải, bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Ngu Đường liếc mắt nhìn về phía kho, ánh đèn có chút lay động, bọn cướp chắc hẳn đã phát hiện họ bỏ trốn.

Không dám trì hoãn, Ngu Đường kéo Tổng Tiêu tiếp tục hướng về núi mà chạy.

“Phế vật, để cho các người bảo vệ tiểu thiếu gia mà chính các người lại không làm sao!” Tiệc tối tại Ngu gia bị ngừng lại, gia chủ nhìn thấy bảo tiêu liền rất tức tối.

“Gia chủ bớt giận, ta lập tức liền dẫn người đi tìm.”

Trung đoàn trưởng của nhóm bảo tiêu, cũng chính là Đại tướng quân của chúng ta, chủ động xin đi giết giặc. Hoàng thượng cùng hoàng hậu bị bắt cóc, còn phải chờ đợi sao, lập tức phải tìm bằng được a!

“Cha à, chúng ta có nên báo cảnh sát không a?” Cô ba sốt ruột hỏi.

Bọn cướp đến bây giờ còn không gọi điện thoại tới, nếu như bọn họ tùy tiện báo cảnh sát, không biết có thể hay không khiến Ngu Đường gặp nguy hiểm.

“Báo cảnh sát đi, bây giờ còn chưa có manh mối gì, giao cho cảnh sát đi thăm dò một chút.”

Bác hai Ngu Đồng đi tới, mặt tở ra lo lắng nói, một bên liếc mắt Ngu Lăng đang đứng trong góc ra hiệu.

Trước tiên báo cảnh sát, trì hoãn thời gian hành động của nhóm bảo tiêu Ngu gia, để hẩn còn có thời gian cùng đám tặc dốt nát kia độ sức một chút, làm cho chúng phải thả Ngu Đường ra mới được.

Trong đại sảnh Ngu gia mọi chuyện vẫn còn đang rối như tơ vò, Ngu Đồng lặng lẽ đi ra ngoài gọi điện cho bọn cướp

“Keng keng keng ——”

Điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên khiến Ngu Đường giật mình lão đảo một cái.

Tổng Tiêu vội vàng đem điện thoại di động móc ra chuyển thành chế độ im lặng, lại phát hiện đây có thể là số khách hàng của bọn cướp, không có tên mà chỉ có dãy số.

Ngu Đường liếc mắt nhìn cái số kia, nhấn nút nghe, lớn tiếng mà “Àn?” một tiếng.

“Ta sẽ chuyển cho ngươi một khoản tiền trước, ngươi liền đem Ngũ Đường thả ngay đi.”

Điện thoại bên kia truyền đến một tiếng nói quen thuộc, Ngũ Đường hơi nheo mắt lại, không lên tiếng, nghe người kia nói tiếp.

“Thả hắn ra, rồi dẫn mặt tiểu tình nhân của hắn một chút, sau đó liền đến Brazil lánh một thời gian. Thủ tục xuất ngoại của các ngươi ta đã làm xong.”

Trong mắt Ngũ Đường tia lạnh lẽo càng ngày càng rõ. Giọng nói của người này hắn làm sao lại không biết, chính là của bác hai hắn. Tiện tay ấn xuống nút ghi âm trên điện thoại, đem mấy câu nói đều ghi lại hết. Chờ bên kia nói xong, hắn liền cúp điện thoại, tháo pin ném vào trong túi đeo lưng.

“Grrr...”

Tiếng của dã thú đột nhiên truyền đến, Tống Tiêu quay đầu lại liền nhìn thấy một đôi mắt sắc lẹm lóe lên tinh quang, không khỏi sợ hãi cả kinh.

“Là một con báo.”

Ngũ Đường thấp giọng nói, đề Tống Tiêu không cho hắn động đây, nó thuộc giống mèo lớn, nếu không động nó sẽ bỏ đi, hơi động nó nhất định sẽ đuổi tới.

Chăm chú tìm vị trí của con báo, bởi vì trời tối nên không rõ lắm, chỉ có thể nhìn chăm chăm một chỗ, Ngũ Đường đem ba lô tháo xuống đưa cho Tống Tiêu, sau đó đem Tống Tiêu công trên người, nắm lấy cành đại thụ bên trên, thả người nhảy một cái.

“Grào...”

Con báo đang mai phục trong bóng tối liền xông đến, Ngũ Đường đã mượn ba lần lực, nhảy lên ngọn cây.

“Hướng bên kia!”

Xa xa truyền đến âm thanh của bọn cướp, chính hướng cây đại thụ, dã thú thấy động liền chạy.

Tống Tiêu nằm nhoài trên lưng Ngũ Đường, chậm rãi thở phào một cái, ngẩng đầu nhìn thấy ánh sáng từ đèn pin của bọn cướp.

“Chúng ta làm sao giờ?”

Bọn cướp tựa hồ đối với mảnh rừng núi này rất quen thuộc, nhanh như vậy đã tìm được vị trí của bọn họ.

“Hắn là nhìn thấy vết trên bụi cây liền tìm được.”

Ngũ Đường nhíu nhíu mày, bọn họ vừa đi vừa chặt bụi cây đến đó, quả thực chẳng khác gì biển báo chỉ đường. Ra hiệu Tống Tiêu bám thật chắc, Ngũ Đường bẻ một cành cây lớn, ánh trăng sáng liền rọi xuống chiếu sáng cả một vùng.

Nhanh chóng tính toán con đường cần đi, Ngũ Đường công hoàng hậu còn đang cọ mặt vào lưng mình, đột nhiên phát lực, tại cành cây nhẹ nhàng nhảy.

Tống Tiêu tròn to hai mắt, không nghĩ tới hoàng thượng dĩ nhiên vẫn còn nhớ cách khinh công.

Không thấy rõ đường, Ngũ Đường vượt năm km liên tục, vì vậy kiệt sức đứng không vững, tóm được một cành cây liền vận sức bật lên trên.

“Phù...”

Ngũ Đường ngồi trên cành cây to nghỉ một chút, lấy hơi tiếp tục.

Trận này giằng co đến tận nửa đêm, hai người chạy sâu vào trong núi, bọn cướp đã hoàn toàn mất phương hướng. Không nhìn thấy chút nào ánh sáng từ đèn pin của bọn cướp nữa, Ngũ Đường mới thở phào nhẹ nhõm, tìm một cành cây đại thụ liền ngồi xuống.

Tống Tiêu từ lưng Ngũ Đường nhảy xuống, ngồi vào bên cạnh hắn, chậm rãi ôm lấy hoàng thượng vẫn còn đang thở dốc.

Ngũ Đường là thật mệt muốn chết rồi, đời này khinh công không phải do luyện tập mà ra, hắn dùng vốn có chút vất vả, còn công cả Tống Tiêu chạy lâu như vậy, hiện tại một câu nói cũng không nói được, chỉ có thể dựa vào trong lồng ngực Tống Tiêu nghỉ ngơi một chút.

Tống Tiêu giang rộng chân ti lên cành cây, lưng dựa vào thân cây, ôm hoàng thượng, chốc chốc khẽ vuốt lưng của hắn, từ trong túi đeo lưng lấy ra chai nước, cho hắn ăn uống một hộp.

Không gian rừng núi vào ban đêm thường rất lạnh, cũng may hai người bọn họ mặc quần áo mùa thu, nơi đây lại là nhiệt đới nên cũng không đến nỗi quá lạnh.

Ngũ Đường hít thở đều đặn trở lại, nhưng có chút khôngỡ ngồi dậy, như trước dựa vào trong lồng ngực Tống Tiêu, ôm chặt eo hắn: “Có đói bụng hay không?”

“Có a.” Tổng Tiêu mím mím môi, quả thật có chút đói bụng, từ buổi sáng bị bắt cóc đến bây giờ đã là nửa đêm, hai người cái gì cũng đều chưa ăn, còn chạy lâu như vậy.

Đem ba lô tháo xuống, hai người ở bên trong tìm nửa ngày, không có cái gì ăn được, chỉ có một bình nhỏ đựng bột cà phê hòa tan.

Ngu Đường đem cà phê lấy ra, ra hiệu Tổng Tiêu ăn: “Tốt xấu cũng có chút đường, chờ hừng đông rồi chúng ta sẽ đi tìm gì đó ăn.”

Tổng Tiêu nhận lấy, đem bột cà phê rót vào trong miệng, uống một hớp, đắng chát bên trong mang theo một chút vị ngọt, cũng may là bột cà phê làm rất mịn, mới có chút dễ nuốt như vậy. Ngu Đường cũng ăn chút bột cà phê, cùng Tổng Tiêu thay đổi vị trí, chính mình dựa vào thân cây, đem người ôm vào trong ngực.

“Ngủ một chút đi.” Ngu Đường cúi đầu, tại trán Tổng Tiêu cường ngạnh hôn một cái. Chính mình có công phu, ngủ ở trên cây cũng sẽ không ngã xuống, mà chính hoàng hậu lại tự mình ngồi như vậy, ngủ mơ hồ không chừng còn có thể ngã xuống.

Tổng Tiêu chiếm được một cái hôn ấm áp, có chút giọng mũi không rõ ràng, đem mặt chôn trên bả vai Ngu Đường, ôm lấy eo hân: “Hoàng thượng mệt rồi thì ngủ đi, ta bảo vệ người.”

“Không sao, ta cũng ngủ.”

Ngu Đường cười áo khoác trùm lên cả hai.

“Trước đây đi đánh trận, gói giảo chờ giặc đến sáng là chuyện thường, trằn trọc cũng có thể ngủ.”

Sờ sờ má Tổng Tiêu bị đánh đến tím tái, Ngu Đường thở dài. Ngày hôm nay nếu không phải hân đứng lúc chạy tới, sợ là tìm Tổng Tiêu còn khó hơn. Hân một trận nghỉ đến mà sợ hãi.

Ngủ một giấc đến lúc trời lờ mờ sáng, chờ Tổng Tiêu mở mắt ra, phát hiện hoàng thượng đã tỉnh rồi đang cẩn thận nhìn chằm chằm nơi nào đó.

“Hoàng...”

“Xuyt ——”

Ngu Đường nhanh chóng hôn môi của hân, không cho hân nói chuyện, giờ tay, con dao nhỏ trong tay “Vèo” một cái bay ra ngoài, hướng thẳng đến “con mồi” chuẩn xác không chệch một li.

“Quác ——”

Không ngờ một con ngỗng lớn như vậy, kêu thâm một tiếng “Đùng” mà rơi xuống trên đất.

(Jushi: Hoàng thượng vạn tuế...)

Ngu Đường cười ha ha, ôm Tổng Tiêu nhảy xuống cây, túm con ngỗng trước mặt Tổng Tiêu quơ quơ: “Bữa sáng.”

Nói về khả năng sinh tồn bên ngoài, kể cả chuyên gia về kỹ năng sinh tồn cũng không thể sánh với hoàng đế bệ hạ quanh năm ở bên ngoài chinh chiến. Ngu Đường mang theo Tổng Tiêu nhanh chóng tìm được một con suối nhỏ, tại mỏm đá ngồi xuống, túm con ngỗng béo mà nhỏ lông, gác ở trên nhánh cây.

Tổng Tiêu tìm được ít củi, lượm thêm chút lá cây, dùng thuốc lá của bọn cướp làm mồi lửa, lấy bột lửa châm lửa.

Tiểu kịch trường:

Bọn cướp bên phải: Không xong, con tin chạy trốn

Bọn cướp bên trái: Mau đuổi theo, nơi này có dấu chân!

Bọn cướp bên phải: Ai nha, làm chi có dấu chân.

Bọn cướp bên trái: Chuyện gì thế này?

Bọn cướp bên phải: Đại khái là biến thành chim bay đi rồi a ~

Bọn cướp bên trái: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Lữ Hành

Edit: Jushi

Trong túi đeo lưng kia vừa vặn có một bình đựng bột, có thể thay gia vị được. Một bên nướng, một bên thì rắc bột vào thịt đang trên củi, một vài hạt rớt ra ngoài nổ tung trong lửa, lại dẫn ra một mùi hương dụ hoặc người. Tổng Tiêu nuốt nước miếng một cái, nhìn chăm chăm vào con ngỗng đang nướng trên lửa. Con ngỗng này thật là béo đỉ, mặt ngoài có một tầng mỡ, dưới có lửa nướng lên liền biến thành dầu mỡ, dọc theo thớ thịt chảy dọc xuống. Dầu bị thiêu đến xì xì nổi bong bóng, đem thớ thịt nướng thành chín vàng, thoát nhìn cực kỳ ngon.

“Đói bụng lắm a?” Ngu Đường nhìn đáng vẻ này của Tổng Tiêu, khoe miệng không nhịn được liền nhếch lên. Đồi trước, Tổng Tiêu so với hắn còn ít tuổi hơn, cho nên một số thời khắc, hoàng đế bệ hạ sẽ đem Tổng Tiêu đối xử như một đứa trẻ.

Tổng Tiêu có chút ngưng ngừng, từ trong túi đeo lưng móc ra ấm nước. Ấm nước này là ấm nước dành cho quân đội sử dụng, có thể đặt ở trên lửa đốt. Nước trong bình không nhiều lắm, Tổng Tiêu liền đứng dậy, đến cạnh dòng suối mức một ít, kê thêm hai cục đá nhỏ để đặt ấm nước lên đun.

Chờ thịt chín, nước cũng sôi, Tổng Tiêu muốn tự mình lấy ấm nước, bị Ngu Đường một phát bắt được: “Nóng.”

Bình đựng nước bị đun đến nóng đỏ, làm gì có ai lại đi đụng vào kiểu này a? Ngu Đường bắt đắc dĩ đem Tổng Tiêu ôm vào trong ngực, chính mình dùng một cành cây móc vào quai bình, nhắc qua một bên để nguội rồi mới uống, sau đó liền vật một cái đùi thịt đưa cho Tổng Tiêu: “Trước tiên ăn đi.”

Tổng Tiêu tiếp nhận đùi thịt, gặm một cái, hương vị thịt thơm ngon làm cho hắn suýt chút nữa thì khóc, cũng đã lâu lắm rồi không được ăn ngon như vậy.

Hai người đều đói một ngày một đêm, lúc này có là thịt nướng hay rán ăn cũng đều ngon, huống hồ hoàng đế bệ hạ nướng thịt cũng không tệ lắm. Chờ đến khi hai người ăn gần hết cả con ngỗng, còn dư lại một phần ức.

“Ăn thêm chút nữa đi?”

Ngu Đường đem thịt đưa tới, Tổng Tiêu no đến mức không thể ăn thêm. Hoàng đế bệ hạ chính mình gặm một cái, cũng không ăn được nữa, liền đem phần còn thừa gói lại cất vào túi đeo lưng.

Trong núi rừng phát sinh chuyện nào ai biết trước, tốt nhất là cứ dự trữ chút thịt cũng không thừa.

Bình nước sôi cũng đã nguội, Tổng Tiêu liền đưa Ngu Đường uống.

Ngu Đường tiếp lấy từ Tổng Tiêu, uống liền mấy ngụm lớn nước suối đã đun sôi. Uống xong toàn thân liền khoan khoái. Đưa hoàng thượng xong, Tổng Tiêu cũng uống một chút, đem nửa bình nước uống hết rồi lại đi đun thêm một bình nữa.

Xã hội hiện đại không thể so với thời cổ đại xưa kia, kể cả suối trên núi cũng không tuyệt đối an toàn, vẫn nên đun sôi trước khi uống thì hơn.

Hai người ăn uống no đủ, ở lại chỗ tảng đá lớn tắm nắng một chút, lười biếng không thèm động dậy. Ngu Đường lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, vẫn không có tín hiệu.

Tối hôm qua bọn họ ở khu giao giữa đỉnh núi và kho, vẫn có tín hiệu, vậy mà vượt qua ngọn núi kia liền chẳng có tí gì.

“Chúng ta đi hướng nào giờ?”

Tổng Tiêu dựa vào lồng ngực Ngu Đường, mờ mịt nhìn xung quanh núi lớn. Tối hôm qua đen sì sì, không thấy cái gì, đã vậy cũng không biết là từ hướng nào đi tới.

“Núi này thoát nhìn rất rộng, ở trong rừng đi rất dễ lạc đường, vẫn là dọc theo suối nước mà đi thôi.” Ngu Đường đem hắn ôm đến trên đồi, chậm rãi còi quần áo của hắn.

“A...” Tổng Tiêu phục hồi lại tinh thần, phát hiện móng vuốt người nào đó đã cởi được áo khoác của hắn, nhanh chóng ngăn cản, “Bây giờ không phải là lúc...”

“Đừng nhúc nhích.”

Ngu Đường bắt được tay hắn, vẫn tiếp tục còi đồ. “Cho ta nhìn một chút.”

Tổng Tiêu đỏ mặt, hai người bọn họ còn đang chạy trốn chết thế này, làm sao có thể làm chuyện như vậy: “Hoàng thượng!”

“Ta muốn xem có bị thương hay không.”

Ngu Đường mặt không thay đổi ngẩng đầu, nhìn Tống Tiêu mặt đỏ bừng, hơi nhú mảy, dụi dụi chớp mũi hần.

“Hoàng hậu, đang suy nghĩ gì vậy hả?”

“Không, không bị thương a.” Tống Tiêu rút người về phía sau.

Ngu Đường cũng không tin, kiên trì lật áo của hần xem kỹ. Trước bị bắt, còn bị bọn cướp đập mấy đá, thân thể vốn trắng nõn giờ lại có vài chỗ thâm tím, may là không có vết thương chảy máu. Hoàng thượng đau lòng cúi người, tại mấy chỗ thâm tím hôn một cái.

“Ừm...”

Bị Ngu Đường nhẹ nhàng hôn làm cho ngứa, Tống Tiêu uốn éo thân thể, đoạt lấy quần áo mặc lại, không cam lòng yếu thế mà cũng đòi lật quần áo Ngu Đường ra xem một trận.

Hai người tại suối nước nào loạn một hồi, nhìn sắc trời bắt đầu sáng choang, liền đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

Đập tắt đồng củi, lấy ấm nước cất vào túi, Tống Tiêu chuẩn bị đeo túi lên liền bị Ngu Đường đoạt đi. “Đề ta.” Ngu Đường đeo túi, tay kéo Tống Tiêu, bắt đầu dọc theo suối nước mà đi.

Nơi này là rừng mưa nhiệt đới, đại thụ lớn đến mức che cả trời, cành lá xum xuê. Trong rừng cây như vậy rất nhiều nguy hiểm, tốt nhất không nên ở lâu trong này. Suối nước uốn lượn mà xuống, không nhìn thấy điểm cuối, nếu như dòng suối này mà uốn lượn quanh điểm rừng núi này thì không biết bao lâu mới có thể ra ngoài.

Cũng may trong suối có cá, trong rừng cũng thỉnh thoảng có động vật nhỏ xuất hiện, có hoàng đế bệ hạ bên cạnh như này, chắc chắn cũng không thể đói bụng. Coi như đi du lịch cuộc bộ vậy a ~

Bên này tâm tình của bọn cướp cũng chẳng khá chút nào, “mặt thẹo” cùng tên to con cứ đi qua đi lại, mấy bọn tiểu đệ mặt như đưa đám tìm không thấy người. Dọc theo bụi cây lần theo, đuôi tôi cũng giống lần trước lại mất dấu.

“Làm sao có thể chứ?”

Mặt thẹo Clem đứng ở chỗ dấu vết biến mất của Ngu Đường, bốn phía đều là bụi cây thấp bé, không có bất kỳ con đường nào, muốn đi thì nhất định phải đem bụi cây chặt hết. Bọn chúng đưa con tin tới cũng là có ý này, lợi dụng địa hình chắc chắn con tin có muốn chạy cũng không thể chạy xa được.

Hiện tại, rõ ràng có một đường hàng cây bị chặt đứt lại đột nhiên ngừng lại, bốn bề bụi cây xung quanh đều hoàn toàn không có dấu vết bị chặt, thế nhưng lại không thấy con tin đâu.

“Bọn nó còn có thể mọc cánh mà bay sao?”

“Mặt thẹo” nổi trận lôi đình.

“Chả lẽ bọn họ bị vượn người trong núi bắt đi..”

Một tên trong nhóm cướp hét nhìn lên rồi lại nhìn xuống bắt chợt nảy ra một ý.

“Cút!”

Clem giận dữ gõ vào đầu tên đệ một cái đau điếng.

“Có con tin cũng không biết đường mà trốn sao? Cũng là bởi vì các ngươi không có đầu óc! Vẫn còn ở đây mà tỏ ra mình thông minh à!”

“Thôi nào, Clem, bây giờ không phải là lúc để nổi nóng.”

Tên cao to hít một hơi thuốc lá, chậm rãi phun ra.

“Lão nhị Ngu gia biết chúng ta là ai, chúng ta cũng phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, trước tiên phải lấy được tiền từ hần.”

Bọn cướp này ở Mỹ đã phạm không ít tội lớn, là tội phạm truy án toàn quốc, dự định lần này làm một vụ lớn rồi bỏ chạy đến nước ngoài. Hiện tại con tin mất rồi, kể cả không tìm được con tin cũng phải nhất quyết lấy được tiền.

“Đúng, đối phó với loại người này, nhất định phải nắm đằng chuôi.”

Clem gật gật đầu, dặn dò bọn tiểu đệ tiếp tục vào núi tìm người, một bên khác gọi điện thoại cho Ngu lão nhị, lại không tìm thấy di động đâu.

“Chết tiệt, điện thoại di động mất rồi, ta cũng không nhớ rõ số của Ngu Đồng!”

“Mặt thẹo” ảo não mà kêu lên.

Ngu Thái Hàm đã quyết định báo cảnh sát, nhưng vẫn là muốn bọn cận vệ đi tìm.

“Cục cảnh sát rất chậm chạp, hướng hồ đến bây giờ bọn cướp cũng không có tin tức gì, chắc chắn không phải là tổng tiền.”

Ngu Thái Hàm sắc mặt lạnh băng ngồi trong phòng khách, hai tay đặt trên gậy chống, chậm rãi quét mắt một vòng những người trong Ngu gia đang ngồi xung quanh.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, tất cả mọi người không dám ngủ, đành phải ngồi tiếp lão gia.

“Thuộc hạ nhất định đem Đường thiếu gia tìm trở về.”

Đại tướng quân khom mình hành lễ, rút cục cũng thuyết phục được lão gia từ, để cho hắn tự mình dẫn người đi tìm. Đến lúc Ngu Thái Hàm đồng ý, hắn liền dẫn người chuẩn bị vũ khí và xe, lập tức tìm đến chỗ Ngu Đường bị bắt đi.

Bởi vì chính gia chủ của Ngu gia nhờ đến, cục Cảnh sát Los Angeles hết sức phối hợp, đêm hôm khuya khoắt đem theo các loại máy kiểm tra dụng cụ đến Ngu gia, đem tất cả điện thoại của người trong Ngu gia khám nghiệm một lượt.

Ngu Đồng chảy một đầu đầy mồ hôi, cũng may hắn cùng bọn cướp liên lạc không cùng một điện thoại di động, liền lặng lẽ giấu đi. Thế nhưng bị nhốt một buổi tối không có cách nào rời đi, thừa dịp vào nhà vệ sinh gọi lại cho bọn cướp, kết quả, di động của tên đạo tặc ngu ngốc kia liền không liên lạc được..

— Jushi: Không có tiểu kịch trường rồi a T.T

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cứu Viện

Edit: Jushi

“Giờ phải làm sao đây?”

Mặt thọc vào đầu bút tai, con tin thì bị lạc mất, đến cả điện thoại cũng chẳng còn.

“Chúng ta thử đến thăm nhà Ngu gia chút xem sao, sẵn tiện ta cũng nhớ số nhà Ngu gia đó? ”

Đỉnh đầu tên cao to tròn mà sang bóng dưới ánh đèn.

“Giờ chỉ còn cách đó a.”

Đối với nơi ở của những dòng họ giàu có ở Los Angeles, bọn chúng rõ như lòng bàn tay, quan trọng là phải đến được nơi ở của Ngu gia, với lại nơi ném bảo tiêu cũng là ngay cạnh Ngu gia.

“Người thật thông minh!” Mặt thọc vỗ vai tên cao to một cái thật mạnh.

Bây giờ không làm cách nào để liên lạc được với Ngu Đồng, bọn chúng không thể vì một phi vụ thế này mà mất món tiền được, thà trực tiếp đến đòi tiền Ngu gia phải hơn không.

Đại tướng quân Lô Quốc Trung mang theo bảo tiêu tới đường cao tốc đúng lúc, cảnh sát cũng đã phong tỏa khu vực xảy ra vụ án, một thanh niên mặc chiếc áo len mũ màu đen đang đứng nói chuyện với cảnh sát.

“Độc Cô Âm!” Đại tướng quân nhận ra kia chính là người đã đi huấn luyện hơn nửa năm Độc Cô Âm.

Độc Cô Âm ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, liền xoay qua chỗ khác tiếp tục với cảnh sát: “Trong xe có manh mối.”

Cảnh sát không nhìn được xua tay: “Cậu bé, chúng tôi đang chấp hành công vụ, xin đừng quấy rầy nữa.”

Độc Cô Âm hơi nhíu mày, lướt người qua trực tiếp nhảy vào chiếc xe bị hỏng nặng bên trong.

“Mau ngăn cậu ta lại!”

Cảnh sát chợt tỉnh, Độc Cô Âm đã chui vào, tại chỗ ngồi phía sau tìm kiếm, mấy cảnh sát liền đi tới kéo hắn ra.

Độc Cô Âm không để cảnh sát động tay lại chính mình bò ra ngoài, trong tay cầm một cái điện thoại di động, chính là của Tổng Tiêu đã làm rơi dưới sàn

xe. Lần trước liên lạc với Tổng Tiêu, chính là nhờ tín hiệu định vị của điện thoại, hẳn tìm đến lại chỉ tìm được cái điện thoại di động này, còn tín hiệu điện thoại của Ngu Đường cũng may vẫn có thể tìm được.

“Mượn cái xe nào.” Độc Cô Âm nhìn Đại tướng quân mang tới mấy chiếc xe việt dã, nhấc cầm, trực tiếp chọn một chiếc.

“Người đi đâu vậy?” Đại tướng quân đuổi theo sát, nhảy lên xe Độc Cô Âm. Ở trong lòng hắn, Âm vệ là kẻ đáng tin nhất so với những người khác.

Độc Cô Âm thấy Đại tướng quân ngồi kế bên liền liếc mắt một cái, không hề nói gì, đóng cửa lại, trực tiếp lái xe đi.

“Này này!” Xe việt dã bỗng nhiên khởi động, chạy như bay ra đường, xe không có cửa, Đại tướng quân ngồi suốt nửa thì văng ra ngoài, liền nhanh nhanh chóng chóng thất lại đây an toàn.

“Độc Cô Âm a, người có bằng lái xe không?” Đại tướng quân run sợ trong lòng nhìn Độc Cô Âm lái xe trên đường cao tốc.

“Không có.” Độc Cô Âm thẳng thắn mà đáp.

“Không có người còn dám lái như vậy!”

Cùng lúc đó, “Cao to” đã do được số điện thoại của Ngu gia, liền trực tiếp gọi, quân gia liền bắt máy.

“Chào ngài, đây là Ngu gia.” Quân gia trẻ tuổi giọng nói vô cùng hòa hảo.

“Tao là Clem, gia chủ nhà chúng mày hẳn phải biết tao, đưa điện thoại cho hắn!”

Bên kia bọn cướp ngữ khí rất hung hăng.

Quân gia sợ hết hồn, Clem hẳn đương nhiên biết đến, chính là kẻ bắt cóc Đường thiếu gia, tên này không thể tùy tiện tiếp chuyện, nhanh chóng hướng tổng quản gia Tào công công cầu cứu.

Đây điện thoại bàn lắp đặt tại văn phòng của quân gia, cũng không bị lực lượng cảnh sát quân chế, ai có thể nghĩ tới là bọn cướp sẽ gọi đến điện thoại bàn nhà.

Tào quân gia không chút hoang mang mà nhận máy: “Tiên sinh, thật không tiện a, đây là điện thoại bàn của Ngu gia, nếu như ngài muốn tìm gia chủ, xin gọi 177362.” Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Quân gia trẻ sợ hãi: “Tổng quản, như vậy không tốt đâu, đây chính là đầu mối duy nhất...”

“Bọn chúng tự dẫn xác tới.” Tào quân gia hơi cười.

“Tiên sư chúng nó, ta cướp a! Còn lớn lối như vậy!”

Clem tức giận đến nhảy cẫng lên, đối phương nghe đến tên của hắn không phải nên sợ mất mặt, khóc rờn rờn sao?

“Chớ cùng bọn quân gia chấp nhặt, ít nhất chúng ta đã biết được số điện thoại của gia chủ.” Cao to nhún nhún vai, rút điện thoại định gọi.

“Chờ đã.”

Clem kéo tay Cao to lại, là kẻ bị truy nã toàn quốc, sự thông minh của hắn không phải tự dung mà có. “Điện thoại của gia chủ khẳng định đã bị lực lượng cảnh sát quân chế.”

Vì vậy, hai người lần thứ hai bấm gọi điện thoại bàn cho Ngu gia, Tào quân gia liếc mắt nhìn đem thiết bị chuyển tới cảnh sát, đưa tay gia hiệu “OK” rồi nhận điện thoại: “Chào ngài, đây là quân gia của Ngu gia.

“Tao là Clem, mày hãy nghe cho kỹ, thiếu gia Ngu Đường đang ở trong tay tao, đưa điện thoại cho gia chủ mau!”

Mặt theo lần này rút kinh nghiệm, trực tiếp nói ra mục đích gọi điện đến.

“Được rồi, xin ngài chờ một chút!” Tào quân gia dùng ngữ khí hoảng hốt trả lời, sau đó đem ống nghe giao cho lực lượng cảnh sát.

Lực lượng cảnh sát xác định thời gian gọi đến, nhanh chóng rà soát số điện thoại di động gọi đến, cấp tốc định vị tại vệ tinh lần lượt vị trí cuộc gọi.

Ngu Thái Hàm đi tới, nhận điện thoại: “Ta là Ngu Thái Hàm.”

“Chào ngài, Ngu tiên sinh...”

Ngu Đường cùng Tổng Tiêu bám theo con suối mà đi mãi vẫn chưa thấy điểm dừng, mắt thấy đã giữa trưa, hai người lại đói bụng rồi a.

“Quý khách muốn ăn cái gì?” Ngu Đường tháo túi đeo lưng xuống, để Tổng Tiêu ngồi ở trên tảng đá nghỉ ngơi một chút.

Tổng Tiêu nhìn hoàng thượng đang giả làm hầu bàn, liền nở nụ cười, nghiêm túc nói: “Ngươi có gì để chiêu đãi ta?”

Ngu Đường tìm một cây gậy gỗ, tước nhọn đỉnh, đứng ở suối nước một bên hướng bên trong xem: “Có cá trắng, cá hồng, cá quả...”

“Phốc...”

Tổng Tiêu thực sự không nhịn được bật cười, đứng dậy đến cạnh hoàng thượng, suối nước bên trong quả thật có rất nhiều loại cá. Mà cá trắng, cá hồng loại này tên cũng quá tùy ý đi?

“Toàn cá nước ngoài, trăm làm sao nhận ra?” Ngu Đường hừ một tiếng, một gậy xiên xuống, chuẩn xác mà chọc vào một con cá lớn màu trắng.

Tổng Tiêu kinh ngạc thốt lên một tiếng, đối với hoàng thượng có khả năng săn bắt thì hẳn cũng không kinh ngạc. Cứ vào mùa thu hàng năm, khả năng đi săn của hoàng thượng không thể đùa được, thế nhưng hoàng thượng bắt cá giòi vậy hẳn có chút bất ngờ.

Hưởng thụ ánh mắt sùng bái của hoàng hậu, hoàng đế bệ hạ dương dương đắc ý đem cá vừa bắt được ném cho Tổng Tiêu. Lần thứ hai giơ tay, đâm vào nước. Bởi vì quá há hê, đòn đánh này có chút sai lệch, đâm vào khoảng không, hẳn liền đổi phương hướng.

Tổng Tiêu yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, đi kiếm củi khô nhóm lửa.

Hoàng đế bệ hạ tự ái liền tức giận xiên liền năm con cá, đem gác trên lửa.

“Bên kia, có khói!”

Bọn cướp còn đang khỏ sở đi trong rừng tìm người thì chợt thấy đằng xa có cột khói bốc lên. Con tin chẳng phải giờ đang khỏ sở mà gặm quả đại sống qua ngày sao? Đây lại thành ra đi dã ngoại nấu cơm... Đến cùng bọn chúng mới là người khỏ a!

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Bọn cướp: Các ngươi đã bị bao vây, mau chóng bỏ cá nướng xuống!

Tiểu Tiêu: Ta ăn còn chưa no mà T^T

Ngu Đường: Ăn tiếp đi, đừng để ý bọn chúng.

Bọn cướp: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Cứu Giá

Edit: Jushi

Bọn cướp nhìn thấy khói bốc lên từ trên núi, liền gấp rút mà chạy tới.

Rừng nhiệt đới ẩm rộng lớn, đại thụ cao ngút, từ chỗ bọn chúng đứng cũng không thể trực tiếp mà lên núi, nếu cứ chỉ đi thẳng phỏng chừng sẽ bị lạc, bọn chúng đành phải len theo vết đường cũ mà đi.

Ngon núi này hồi trước là nơi để khai thác gỗ, thường có người đốn gỗ đến đây chặt cây, bây giờ đã bị cấm khai thác nên chẳng ai lui tới nữa. Vậy nên vẫn còn vết đường làm để tiện cho công việc, cũng không hẳn là rừng rậm nguyên thủy.

Chờ bọn cướp chạy đến cũng mất một canh giờ, chỗ hai người ăn cá nướng giờ chỉ còn lại mảnh tàn củi bị dập tắt, người đã không thấy đâu.

“Giờ phải làm sao đây?” Bọn cướp thật vất vả để lần theo tung tích tìm tới, tìm đến rồi người đã đi mất.

“Bọn nó cạnh bờ nước, nhất định là dọc theo suối mà đi.” Tiểu đội trưởng dẫn đầu ánh mắt sáng lên, bọn con tin cũng chỉ là đi trong rừng, không biết rõ đường chắc chắn chỉ có thể dọc theo con suối này mà đi.

“Không sai, chúng ta cứ bám theo con suối này, kiểu gì cũng sẽ bắt được người.”

Bọn cướp lập tức đi tìm. Hai con tin trốn đi đều trong tình trạng ăn đói mặc rách, chắc chắn không có sức mà chạy nhanh, nếu bọn chúng tiếp tục bám theo có thể trước khi mặt trời lặn sẽ tìm được người.

Vì vậy, một đám cướp cứ vừa hô vừa chạy dọc theo con suối, náo loạn cả một vùng.

Không lâu lắm, bờ sông liền trở thành yên tĩnh, động vật nhỏ từ trong rừng chạy tới, lén lút liếc nhìn xung quanh rồi mới bắt đầu uống nước. Một con động vật nhỏ chạy đến dần dần kéo theo những con khác vừa uống nước vừa cảnh giác. Động vật ăn thịt chỉ trốn trong bụi cây nhìn ra như nhìn thấy một bữa tiệc lớn.

Trên một cây cao trong rừng, Ngu Đường nhìn bọn cướp ngu ngốc đã chạy xa liền nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt người trong lòng: “Quân Trúc, Quân Trúc...”

“A...” Tổng Tiêu đang ngủ say kêu một tiếng, không dậy mà càng chui mặt sâu hơn vào lồng ngực người bên cạnh.

Ngu Đường nhìn hán, không nhịn được lộ ra nụ cười, nhìn người trong lòng dụi đến mức mặt đã hồng hồng: “Bọn chúng đi rồi, chúng ta cũng phải đi nhanh lên.”

Tổng Tiêu nhắm mắt lại gật gật đầu, ngồi dậy, để hoàng thượng ôm hán nhảy xuống cây.

Ngu Đường đeo túi vải, dắt Tổng Tiêu tiếp tục men theo bờ suối, đi sau bọn cướp vẫn an toàn hơn so với đi trước nhiều.

Tổng Tiêu một tay bị hoàng thượng lôi kéo, một tay dụi mắt, miệng ngáp không ngừng.

“Còn buồn ngủ?” Ngu Đường quay đầu lại nhìn hán, gỡ xuống túi vải buộc đưa cho hán, “Cầm lấy.”

Tổng Tiêu bị hoàng thượng bắt nạt quen rồi, thuận theo mà nhận lấy túi, sau đó liền thấy Ngu Đường ở trước mặt hán ngồi xỏm xuống: “Lên đây đi.”

“A?” Tổng Tiêu ngẩn ngơ, hoàng thượng đây là muốn cõng lấy hán, vội vã xua tay, “Không cần, không cần, ta vẫn có thể đi tốt.”

Ngu Đường không nói lời gì mà đem người vác lên lưng, vỗ vỗ mông hoàng hậu: “Buồn ngủ vậy ngủ thêm chút đi.” Ý muốn để Tổng Tiêu ngủ trên lưng hán.

Tuy rằng hán không sợ dùng nghi trong núi, nhưng tốt nhất vẫn nên đi ra khỏi núi. Buổi tối không thể gấp rút lên đường, nhưng hiện tại bọn cướp đã tìm được đến bọn họ nên cũng phải tiếp tục đi ngay.

Hiện tại đã phải chạy trốn, lại còn muốn để cho hán ngủ trưa, này quá xa xỉ đi hán sao có thể mà ngủ tiếp. Nằm úp sấp trên lưng hoàng thượng, Ngu Đường vừa cõng hán vừa vù vù mà chạy.

Tổng Tiêu giầy dựa nhảy xuống: “Ta không buồn ngủ, đi nhanh đi.”

“Ngươi muốn đi đâu?” Đại tướng quân ngồi trên xe Độc Cô Âm lái, lao nhanh như gió. Đằng sau một đám bảo tiêu vì thấy lão đại bị lôi đi cũng theo sát. Nhưng vấn đề là chẳng ai biết là sẽ đi đâu..

“Đến chỗ hoàng thượng.” Độc Cô Âm nói mà không có biểu cảm gì, yên lặng mà lái tiếp, mắc liếc qua tờ bản đồ, đẩy tốc độ lên cao.

“Này, đây không phải đường cao tốc, ngươi đi quá nhanh rồi!” Đại tướng quân nhanh chóng nhắc nhở.

“Không sao.” Độc Cô Âm không để ý tới hán, ra hiệu hán đi nhanh vậy cũng không cần thiết phải hoảng.

“Ngươi đương nhiên không sao, vì đây có phải xe của ngươi đâu!”

Hai người đi cùng nhau nhao nhao ầm ĩ, Đại tướng quân luôn phải nhắc nhở Độc Cô Âm về việc chấp hành luật lệ giao thông, nhưng hán hoàn toàn không nghe, toàn vượt đèn đỏ với tốc độ ngoài mức cho phép.

Chạy không biết bao lâu, gia chủ đột nhiên gọi điện cho Đại tướng quân: “Các ngươi đã có manh mối rồi sao?”

Clem là một tên cướp có nhiều kinh nghiệm, cũng không phải một thằng ngớ ngẩn. Gọi điện cho Ngu gia xong hán dập máy ngay lập tức. Càng rút ngắn thời gian, cảnh sát cũng rất khó để định vị được vị trí của hán, mà chỉ có thể biết sơ sơ.

“À...” Đại tướng quân nhìn Độc Cô Âm liếc mắt một cái, “Có manh mối nhưng vẫn chưa xác định được..”

Gia chủ cấp Đại tướng quân nói khái quát một manh mối, để hán có nhiều thời gian hơn. Một bên Ngu gia cũng vận dụng thế lực để dò tìm người khắp nơi.

“Chỉ cần bọn họ không hề rời khỏi Mỹ, ta liền có thể tìm tới, ngươi trước tiên tới chỗ này đi, cùng Hồ Mang Hội ở sát rìa thành phố hợp sức.” Ngu Thái Hàm ngữ khí trầm ổn mà dặn dò.

“Đã rõ.” Đại tướng quân cúp điện thoại, vội vàng dùng thiết bị định vị, phát hiện bọn họ đang chạy đến nơi gia chủ vừa báo liền rất kinh ngạc, hỏi Độc Cô Âm làm sao mà biết được.

“Tìm kiếm chủ nhân là kỹ năng của ám vệ.” Độc Cô Âm liếc hẩn một cái, bản thân là một ám vệ đương nhiên phải học được cách dùng khoa học kỹ thuật hiện đại để tìm kiếm chủ nhân. Lúc trước hắn đã sớm gửi cái tin nhắn kia đi, cũng đã đem điện thoại của hoàng thượng và hoàng hậu định vị, chỉ là sau đó phát hiện, một chấm đỏ thì báo toàn trạng thái bất động, cái còn lại thì dần dần rời ra, này hiển nhiên rất không bình thường, vốn đã định đi theo tín hiệu kia, chỉ là tiện mắt nhìn đến điện thoại của Tổng Tiêu.

Bị ám vệ tỏ vẻ khinh thường, Đại tướng quân rất phiền muộn, cúi đầu gửi tin nhắn cho Tào công công.

【 Ta bị Độc Cô Âm khinh thường a 】

Đợi một hồi mới thấy Tào công công trả lời.

【 Chỉ cần có thể tìm tìm được hoàng thượng, cứ để hắn khinh bỉ một chút cũng được 】

Tào công công đối Độc Cô Âm vô cùng tin tưởng, là ám vệ đã đi cùng hoàng thượng ba mươi năm. Ít nhất, so với Đại tướng quân trơ mắt mà nhìn hoàng thượng bị ám sát vẫn còn đáng tin hơn cả.

Sắc trời dần chuyển muộn, Ngu Đường cùng Tổng Tiêu rút cục trước lúc trời tối đã tìm được một cái... tháp tín hiệu.

Bởi vì nơi này là chỗ khai thác gỗ nên mới có tháp tín hiệu, nhưng cũng không mạnh lắm. Ít nhất cũng phải tới tháp ở đỉnh núi mới có thể gọi điện.

Điện thoại di động có tín hiệu, trong nháy mắt bị vô số tin nhắn leng keng vang lên không ngừng. Ngu Đường giờ tay, chuẩn bị gọi điện thoại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của bọn cướp đằng sau.

“Ồ đó!” Thanh âm náo loạn xen lẫn tiếng bước chân, đồng thời truyền tới tiếng súng.

Bọn cướp dọc theo suối đi một hồi qua buổi trưa, hai con tin cũng chưa thấy, lúc này mới ý thức được đã bị lừa, nhanh chóng quay trở lại. Mà Clem lại phải người ra tháp tín hiệu ở đỉnh núi chờ.

Ngu Đường đem Tổng Tiêu giấu ở trên cây, đưa điện thoại di động giao cho hắn, chuẩn bị nhảy xuống.

“Không được, bọn chúng quá đông.” Tổng Tiêu nắm lấy tay Ngu Đường, lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Thu Thập

Edit: Jushi

“Bắt được hai đứa này rồi, còn không mau xuống bọn tao liền nổ súng!”

Tiếng bước chân rõ mồn một của bọn cướp đội đến từ phía sau lùm cây.

Đứng ở trên cây có thể thấy rõ bọn chúng vừa đến vừa nói chuyện.

Ngu Đường hơi nhíu mày, mấy tên này đến vị trí của họ, cho nhìn còn chẳng biết chỗ nào. Nếu có cây cung ở đây thì tốt rồi, ở vị trí này giết bọn cướp là điều quá dễ dàng. Hai tên cầm đầu kia không đi cùng, chỉ có mấy tên lâu la này cùng với duy nhất một cây súng săn.

“Ha ha ha, ở đây!” Bọn cướp cười lớn một tiếng, vọt tới dưới tán cây bọn họ đang nấp.

Tổng Tiêu lưng nhất thời dựng thẳng, cùng Ngu Đường liếc mắt nhìn nhau, lại nhận được một ánh mắt “đùng nóng vội” của người kia.

Tên có súng không đi đằng trước mà lại đi sau cả bọn, khi bắt được mục tiêu liền chen lên phía trước.

Ngu Đường cúi người, lựa đúng thời cơ, như một con phi điều nhắm đúng tên cầm súng mà lao xuống, “Đùng!” đem người áp đảo.

“Oái!” Mấy tên cướp còn lại kinh ngạc hô một tiếng, thằng nhóc kia như thế nào một giây trước còn ở trên cây hẩn một đoạn xa mà cao như vậy lại có thể nhảy trúng người dưới?

Ngu Đường không có ý định cho bọn cướp một cơ hội suy nghĩ, dùng sức vịn cổ tay tên cướp ra sau, đoạt lấy súng săn rồi lăn khỏi chỗ, tránh được đòn

tấn công bằng côn của tên đằng sau, hướng về hấn “Oành!” nã một phát súng.

“A ——” Tên nắm côn kêu thảm một tiếng, ôm đùi ngã xuống đất. Hai tên còn lại thấy tình hình không ổn liền rút vũ khí ra.

Đây là loại súng săn kiểu cũ không được sử dụng nhiều, vừa nãy mới bắn một phát liền hết đạn. Nhưng mà Ngu Đường cũng không có đạn, súng săn lập tức biến thành phế vật.

Đem khẩu súng săn kẹp trong tay, coi nó là cái thiết côn liền đánh lên đầu bọn cướp coi như đòn cảnh cáo rồi cúi người quét ngang một chân, đem người đánh ngã. Mũi chân nhún nhẹ, Ngu Đường phát nhảy lên, một cước đá vào tên đang tiến sát cạnh mình. Súng trong tay nâng lên nhắm vào mấy tên đang bò dậy mà đâm mạnh.

Súng này không có lưỡi lê nên thực sự rất khó hại người. Thế nhưng hoàng đế bệ hạ đâm xuống liền ba lần, đem tên cướp đâm đau đến mức lăn lộn trên đất.

Ngu Đường cười lạnh một tiếng, quay đầu lại định nhắm vào một tên khác, đột nhiên nghe thấy tiếng Tống Tiêu hoảng hốt: “Hoàng thượng sau lưng!”

Ngu Đường nghe thấy thanh âm một khắc liền quay phắt người nhảy ra, một tiếng “Oành”. Viên đạn vừa rời nhắm đúng chỗ hấn vừa đứng, liền thoát một cái nhảy ra đằng sau cây đại thụ, lại thêm hai đường đạn nữa đâm vào thân cây.

“Tiên sư nó, Ngu gia tại sao lại có thể tìm đến, nhất định là tiểu tử này gọi điện thoại!” Một người mắng thò tục từ trong bụi cây rậm rạp đi ra, chính là tên Cao to!

Tống Tiêu ẩn người ở tán cây bên trong, siết chặt con dao trong tay. Cao to phía sau còn mang theo vài tên đệ, xem ra cái tháp tín hiệu này cùng cái kho kia cách nhau cũng không xa. Hôm qua đêm tối đến mức không nhìn rõ năm ngón tay, bọn họ lại còn phải chạy loạn, hiện tại đi dọc theo sông, luẩn quẩn một vòng thế nào lại thành ra quay trở lại!

Tình huống hiện tại thật nguy hiểm, nếu làm kinh động đến bọn còn lại ở kho, chắc chắn họ sẽ bị bắt lại. Bất quá, vừa nãy tên đó vừa nói gì, người của Ngu gia tìm đến sao?

“Tiểu tử, khuyên mày nghĩ cho kỹ.”

Cao to khinh bỉ nhìn vào chỗ Ngu Đường đang nấp, giơ tay, chuẩn xác đem họng súng đen ngòm chìa vào đúng vị trí của Tống Tiêu. Đầu súng dưới ánh sáng tán cây lóe lên tia sáng băng lạnh.

Ngu Đường nhú mày, chậm rãi đi ra: “Không được làm hấn bị thương, tao liền theo mày.”

“Đứng dưới cây, đỡ tiểu tình nhân của ngươi xuống.” Cao to nhắc nhở, ra hiệu Ngu Đường đi tới trước mặt hấn.

Ngu Đường chậm rãi đi tới, đưa mắt nhìn Cao to, đi đến dưới cây tựa hồ sợ hấn có hành động sau lưng lạnh lùng nhìn chăm chú hấn ba giây đồng hồ, lúc này mới duỗi ra cánh tay hướng Tống Tiêu trên cây nói: “Xuống đi, ta đỡ ngươi.”

Tống Tiêu ném hoàng thượng một ánh mắt, liền liếc mắt nhìn Cao to, đem dao găm thu lại, thuận thân cây mà trượt xuống dưới, bị Ngu Đường chuẩn xác bắt được, một vòng lăn khỏi chỗ.

“Bịch.” Tống Tiêu được Ngu Đường che chở trong ngực, trên đất liền lộn hai vòng, sau lưng tiếng súng đột nhiên vang lên, không kịp xem xảy ra chuyện gì, lại bị Ngu Đường ôm nhảy lên trên cây.

Quay đầu, liền thấy một người mặc chiếc áo liền mũ màu đen, hướng Cao to cắt một đường ngọt trên cổ, đập xuống đất. Thuận lợi đoạt lấy súng của hấn, đem bọn cướp đánh gục hết một lượt.

Có một tên còn lại đánh lên đằng sau, người đó xoay người đem tên đó xuyên một đường, máu tươi *phụt ra ba thước.

(*chỗ này không hiểu có phải giết người luôn hay không mà máu phụt ra nghe xối xả thế nhỉ =))))))

Không tới một phút, tất cả bọn cướp ở đây đã được giải quyết, người mặc áo đen kia đi xung quanh lục soát một chút, phát hiện không còn tên nào nữa liền đi tới dưới tàng cây, quỳ một chân trên đất: “Hoàng thượng.”

(Jushi: cuối cùng Hoàng thượng cả hoàng hậu cũng được cứu T.T sót hết cả ruột)

Người này, chính là theo tín hiệu mà tìm tới – Độc Cô Âm.

Ngu Đường ôm Tống Tiêu nhảy xuống, nhìn Độc Cô Âm trước sau đều không có gì thay đổi, khẽ gật đầu.

Cùng lúc đó, Đại tướng quân mang theo *bảo tiêu của Ngu gia, còn có cả người dưới thế lực của Ngu gia ở **biên thành đến, bao vây lấy kho của bọn cướp.

(*Bảo tiêu: Vệ sĩ. Tính đề là vệ sĩ rồi cơ mà vì nhà trước đề nguyên là bảo tiêu nên mình không đổi nữa)

(**biên thành: dịch nô nôm na là ở sát với ranh giới giữa trong thành phố và ngoài thành phố)

“Mấy người các người, xuống núi trông coi một chút; mấy người các người, đi vào dụ dỗ bọn cướp ra; còn các người, ở đây phục kích...” Đại tướng quân bố trí trận pháp đâu vào đấy, dựa theo thói quen đi đánh giặc hồi trước mà phân hậu vệ cùng người tiên phong.

Clem quả muốn phát điên, ai tới nói cho hắn biết đi, tại sao một đám bảo tiêu nuôi trong nhà lại có thể so với bộ đội đã chiến? Đối đầu với bọn cướp hắn còn muốn sử dụng cái trận pháp khi gì chứ! Cái này quả thật không giống với mấy lần hành nghề trước của hắn!

Là một tên cướp nổi tiếng quốc tế, kẻ sách của hắn cũng không phải là ít. Mấy tên tiểu đệ lao ra cùng chiến với “tiên phong” của Đại tướng quân, bản thân hắn thì lại nhắm vào phía cửa xe việt dã mà lao tới.

Bảo tiêu của Ngu gia trên người không có súng, thế nhưng những người dưới thế lực của Ngu gia lại có súng. Cũng vì phải giao thương với bọn đầu gấu, tình thế rất hỗn loạn, rất nhiều tổ chức đều có xích mích qua lại.

Hai bên bắt đầu ác chiến, dựa vào hỏa lực mà yểm trợ. Clem không ngừng tới gần chiếc xe, thuận lợi leo được lên xe. Bên cạnh tiểu đệ yểm trợ cho hắn đã trúng thương liền bị hắn đẩy ra, đột nhiên đóng cửa lại, khởi động xe hướng vào trong khu rừng.

Đại tướng quân giờ tay: “Chặn cái xe đó lại!”

“Ào ào ào ——” Ngu gia bảo tiêu liền thả ra dây dắt chông sắt có ba mũi, kết kết thật thật đâm hư sấm lóp.

Chiếc xe liên xiêu xiêu vẹo vẹo đâm thật mạng vào thân cây phía trước.

“Áp chế viện quân bên phe địch!”

Đại tướng quân ra hiệu mọi người tiếp tục chặn những tên cướp kia, quân tiên phong công phá kho, hắn thì lại tự mình đi xử tên tướng cướp kia.

Ngu Đường kéo Tổng Tiêu, cùng Độc Cô Âm đi ra ngoài. Tổng Tiêu tò mò nhìn ám vệ hơn nửa năm không gặp vẫn như trước bước đi vô cùng mềm mại không hề gây tiếng động. Chỉ là, hắn vừa đi vừa dùng thiết bị tia hồng ngoại kiểm tra trong bụi cỏ, thấy thế nào lại có chút kỳ kỳ. Cứ giống như nhìn thấy một người mặc quần áo hiệp khách, tay cầm đại kiếm còn gọi di động...

“Độc Cô Âm, người sao bây giờ mới tốt nghiệp?” Tổng Tiêu mở miệng hỏi hắn. Vốn tưởng rằng, với tư chất của Độc Cô Âm, ba tháng liền có thể tốt nghiệp, ai ngờ hắn so với người thường còn tốt nghiệp trễ hơn chút.

“Thuộc hạ muốn học xong tất cả mọi thứ.” Độc Cô Âm ngoan ngoãn mà đáp.

Có thể học hết sao? Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái, ngoại trừ vũ khí tiên tiến cùng công nghệ hiện đại còn muốn học gì a?

Rất nhanh, Tổng Tiêu thấy rõ, một ám vệ như hắn như thế nào gọi là cần học đầy đủ.

Ba người chạy tới kho đúng lúc, Clem đã bị Đại tướng quân đánh cho sưng mặt sưng mũi, trông như cái bánh chưng, những bọn tiểu đệ khác cũng đều bị trói lại.

Đại tướng quân nhìn thấy hoàng thượng, trong nháy mắt liền chạy vội tới, mãnh hổ cũng phải quỳ gối lạy một cái, thấy Ngu Đường ho khan một tiếng đành miễn cưỡng dừng lại, cứng đờ thu hồi chân, tại chỗ xoay một vòng, thấp giọng nói: “Thần cứu giá chậm trễ, xin hoàng thượng thứ tội.”

“Bảo cảnh sát sao?” Ngu Đường nhìn tình hình hiện tại. Xã hội cũng đã hiện đại như vậy, dù Ngu gia quyền thế có to lớn thế nào cũng không tùy ý đã thương tính mạng người khác. Chuyện như vậy, nhất định phải để cảnh sát xử lý.

“Thần đã sớm báo qua, họ lập tức tới ngay.” Đại tướng quân vỗ ngực bảo đảm. Bên thành phố còn nhiều hỗn loạn, bất kể là đã điều cảnh lực đến đều sợ không kịp, cho nên bọn họ trước hết lên núi trước.

Độc Cô Âm đi tới, xem xét một chút vị trí náo loạn ban nãy. Sau đó, không nói một lời chiếm lĩnh một chiếc xe, thỉnh Ngu Đường cùng Tổng Tiêu lên trên ngồi.

Ngu Đường nhìn qua người đang đứng cạnh Đại tướng quân, người kia có con mắt cup xuống, thoạt nhìn có chút lạ. Hắn liền chậm rãi đi tới, cùng người kia chào hỏi: “Vị này chính là...”

“Đây là Ha Khắc tiên sinh, thường gọi là Độc Nhân Xà.” Đại tướng quân hướng Ngu Đường giới thiệu.

Ngu Đường thân thủ, nhìn người kia nói một chút: “Cảm tạ ngài trước đến giúp đỡ.”

Độc Nhân Xà nhướng lên con mắt bình thường, tỉ mỉ liếc nhìn Ngu Đường. Hắn vóc người thấp bé, trông có chút kỳ quái, hầu hết những vị công tử như này đều nhìn hắn có chút mất hứng. Bất quá vị Đường thiếu gia này lại khác hẳn, hắn ngẩng đầu, vẫn là một bộ mặt không thay đổi, nhưng trong mắt lại mang theo chút tôn kính cùng cảm kích.

“Đường thiếu gia đúng không? Ta có nghe Ngu gia chủ nhắc qua.” Độc Nhân Xà cười, đột nhiên nắm chặt tay tay Ngu Đường.

Ngu Đường mặt không đỏ sắc dùng chút kỹ xảo, đem đốt ngón tay chọc đúng một huyết trên tay người này, nhất thời Độc Nhân Xà cảm thấy đau nhói, run một cái rút tay về.

“Ha ha ha, thú vị lắm.”

Độc Nhân Xà đột nhiên cười ha hả, vỗ vỗ vai Ngu Đường.

“So với thú thúc bá bá thì ngươi còn thú vị hơn, lần sau mà bị bắt cóc thì cứ trực tiếp đến tìm ta là được.”

Tổng Tiêu nghe được khóe miệng giật giật. Lời nói này, thật giống như Ngu Đường dễ bị bắt cóc lắm a.

Ngu Đường không nhiều lời nữa, kéo Tổng Tiêu vào ngồi trên xe.

Độc Cô Âm ngồi xuống ở ghế phó lái, chờ Đại tướng quân vào xe.

“Ngươi đây là muốn ta lái xe?” Đại tướng quân tròn to hai mắt, còn tưởng Độc Cô Âm gọi hắn đến là có chuyện gì khác, hóa ra lại muốn hắn làm tài xế!

“Ta đã mệt mỏi vì lái xe qua một đêm rồi.” Độc Cô Âm không hề ngập ngừng mà nói ra một câu như vậy, lại nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

“Không biết đường thì tự xem bản đồ.”

Đại tướng quân bị nghẹn một chút, nhìn hoàng thượng đang ngồi phía sau. Ngu Đường lười biếng dựa vào lồng ngực Tổng Tiêu, hiển nhiên không muốn giúp hắn nói vài câu giữ thể diện. Làm người chuyên lái xe vốn là vinh hạnh, chỉ là làm trung đoàn trưởng của bảo tiêu lâu như vậy làm cho hắn có chút không quen thôi.

Bàn giao mọi người ở lại chờ canh sát, Đại tướng quân lái xe mang theo hoàng thượng đi trước.

Một ngày một đêm qua, Ngu Đường đều không được nghỉ ngơi đủ, xe đi trên đường cao tốc liên ngủ. Tổng Tiêu cũng rất mệt, nhưng cố để bản thân không ngủ liền đem mọi thứ trong túi đeo ra sắp xếp lại.

Điện thoại của Ngu Đường vẫn còn, điện thoại có chứa đoạn ghi âm của tên Clem cũng còn, cái khác đều không quan trọng liền ném tới một bên. Dem pin lắp lại vào máy, Tổng Tiêu liền đem sao thêm một bản vào thư mục lưu trữ phòng ngừa trường hợp không may.

Ngu Thái Hàm nghe nói cháu trai đã được cứu ra, chậm rãi thở ra một hơi: “Được được được, lập tức trở về Los Angeles đi, gọi bác sĩ Ronan đến kiểm tra cho tiểu Đường một chút xem thân thể nó có bị tổn hại hay không.”

Ngu Lăng nghe đến Ngu Đường không có chuyện gì, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Ngu Đồng. Ngu Đồng sắc mặt cũng khó coi, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh nhìn gia chủ rồi chậm rãi lên lầu trở về phòng ngủ. Lúc này Ngu Lăng liền đến bên cạnh, hắn cắn răng mà nói một câu: “Hoàng loạn cái gì, đây chỉ là một vụ bắt cóc bình thường, Clem là vì tiền, hiểu chưa?”

Ngu Lăng có chút bận tâm: “Tên Clem đó...”

“Yên tâm, hắn biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.” Ngu Đồng rất tự tin, trước hắn cùng Clem có nói qua, coi như bắt cóc thất bại, chỉ cần tên kia chạy trốn được, hắn vẫn đưa cho một khoản tiền lớn.

Ngu Đường mang theo Tổng Tiêu trở lại Ngu gia, Tào quân gia cấp tốc đưa Tổng Tiêu về phòng, chuẩn bị nước nóng cho hoàng thượng và hoàng hậu.

Bác sĩ gia đình tới kiểm tra thân thể, trừ một chút bị thương ngoài da, ngược lại không có gì đáng lo. Cũng may có Ngu Đường tắm cho Tổng Tiêu, thân thể hắn không còn chút khí lực nào.

Ngu Đường giúp hắn mặc lại đồ ngủ, đem chăn quấn lại ôm về giường.

“Còn phải gấp gia chủ một chút.” Tổng Tiêu giả dựa ngồi xuống. Chuyện lần này, ngọn nguồn hắn đã suy đoán rõ ràng, nhất định phải tạo cơ hội phản kích lại mới hồng dụ được địch ra ngoài.

“Trẫm sẽ xử lý tốt, ngươi ngủ đi.” Ngu Đường nói đến đây, trong mắt có chút băng lãnh, giường đôi mắt nhìn hắn, khắp nơi vẫn ôn nhu. Sờ sờ Tổng Tiêu một chút rồi mới đắp chăn kín lại cho hắn.

Ngu Thái Hàm làm gia chủ đã rất lâu rồi, chuyện gì cũng đã đều trải qua. Giờ mới thoát nạn, bầu không khí giữa hai người sẽ có chút bùi ngùi, nếu như ngồi cùng một chỗ lúc này nhất định sẽ bị nhìn ra chân tướng, coi như muốn nói thẳng cũng phải có thêm vài người khác nữa mới không bị nghi ngờ.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Đại tướng quân: Không nói chuyện phiếm nữa, mau chịu trối đi!

Bọn cướp: Này này, chúng ta chỉ là cướp mà thôi, tại sao lại có thể nói như vậy a?

Đại tướng quân: Bất cứ lúc nào, làm việc cũng đều phải chăm chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Giải Quyết

Edit: Jushi

Đem Tống Tiêu dỗ ngủ xong, Ngu Đường mới đứng lên, từng bước từng bước đi xuống lầu.

Người trong Ngu gia đều ở trong phòng khách không thiếu một ai, đứng ngồi không yên. Còn có thêm hai cảnh sát trong Tổ chuyên án đang chờ Ngu Đường xuống dưới thuật toàn bộ vụ việc.

Ngu Đường đứng ở cầu thang tầng hai nhìn xuống những con người dưới kia với đôi mắt lạnh lẽo. Không nhanh không chậm đi tới, hướng Ngu Thái Hàm chào một cái, liền thấy tổ phụ vẫy tay lại ngồi bên cạnh.

“Tiểu Đường a, ngươi chịu oan ức rồi.”

Tam gia cầm tay Ngu Đường vỗ vỗ, “Cảnh sát vẫn đang chờ, nạn người gặp vừa rồi đem kể họ nghe một chút sẽ đẩy nhanh tiến trình phá án.”

Hai cảnh sát trẻ tuổi cười gật đầu, trong tay cầm bản ghi chép: “Hiện tại chúng tôi cần lời khai thật rõ ràng, chút nữa vẫn cần tiểu Ngu tiên sinh đến cục cảnh sát một chút.”

Ngu Đường gật gật đầu, bởi vì Ngu gia địa vị vô cùng lớn, bên này cục cảnh sát cũng đã phối hợp tận tình: “Có vấn đề gì, xin cứ hỏi.”

“Kẻ tình nghi làm thế nào bắt được cậu?” Cảnh sát bắt đầu làm theo phép mà dò hỏi.

“Tại đường cao tốc, một chiếc xe tải cùng một chiếc xe thương vụ, bọn họ có súng...” Ngu Đường đem chuyện xảy ra thuật lại một lần theo cách ngắn gọn nhất.

“Ngươi là nói, bọn cướp ban đầu cũng không muốn bắt cóc người?” Cảnh sát rất là kinh ngạc, lẽ nào vụ án bắt cóc con nhà giàu, dĩ nhiên lại thành bọn cướp bắt lầm người sao?

“Bọn họ vừa bắt đầu là muốn bắt bạn của tôi, sau đó nghe nói tôi đáng giá, liền mang theo luôn.” Ngu Đường nói, chậm rãi ngừng đầu, thật sâu nhìn bác Hai ngồi đối diện liếc mắt một cái.

Bác Hai Ngu Đồng bị hấn nhìn, trong lòng liền nảy lên một trận lo lắng.

Vụ án Clem bắt cóc Ngu Đường này dù sao cũng rất đơn giản, hấn vốn là một tên cướp có tiếng trên bảng truy nã, kể cả có không bắt cóc Ngu Đường, hấn vẫn bị xét tù chung thân.

“Nói như vậy, vốn là hướng về phía bạn của cậu?” Cảnh sát trẻ tuổi vô đầu, liền nói Clem dù có là một kẻ như nào cũng không dám chọc đến Ngu gia. Hấn chỉ chuyên tìm những đại gia mới nổi để dễ đòi tiền, Ngu gia có địa vị không hề nhỏ, bình thường hấn sẽ không dám động vào.

“Bọn chúng ngay từ đầu đã muốn bắt cóc bạn của tôi để uy hiếp tôi.” Ngu Đường không nhanh không chậm nói, tiếp nhận tách trà nóng từ Tào quản gia, liền chậm rãi uống một ngụm.

Ngu Lăng tay run một cái, tách trà đen trên tay liền đổ ra ngoài cũng không dám hé răng, tiếp nhận khăn lau từ người hầu lau tạm cái đống quần, lại không dám lên lầu thay một bộ khác. Bất an nhìn về phía Ngu Đồng, Ngu Đồng lại không thêm đề ý hấn mà nhìn chăm chú Ngu Đường.

Bọn họ cũng không tin Ngu Đường dám đem sự tình nói rõ ràng, về chuyện Tống Tiêu bị bắt cóc để uy hiếp Ngu Đường, nếu hấn trực tiếp phủ nhận mối quan hệ của hai người thì mọi chuyện sẽ trở nên không rõ ràng như Ngu Đồng muốn.

“Uy hiếp người để làm gì?”

Ngu Thái Hàm cau mày, lời này nghe có chút kỳ quái, trong đầu bỗng nhớ lại những lời mà Ngu Lăng từng nói, hai đứa nhỏ này có quan hệ gì đó. Nếu vậy chẳng lẽ Clem lại biết được trong khi không một ai biết sao?

“Cái này hãy hỏi bác Hai.” Ngu Đường hé mắt, âm thanh lạnh như băng nói. Giờ tay ra, Độc Cô Ám đưa tới một cái điện thoại di động.

Ngu Đồng nhìn thấy điện thoại di động kia cảm thấy máu trong người lập tức liền đông lại. Đó là điện thoại của tên Clem đó! Hấn liền bật dậy: “Thưa

bác, Tiểu Đường chắc đã hiểu lầm ta chuyện gì đó. Loại chuyện này tốt nhất không nên nói trước mặt cảnh sát mới phải.”

Ngu Thái Hàm tàn nhẫn nhủ mày lại, nhất thời khẳng định không thể nào có người ngoài biết chuyện trong Ngu gia liền hướng Ngu Đường liếc mắt ra hiệu, nếu như có chuyện gì xảy ra trong nội bộ, kể cả lớn hay nhỏ mà không muốn lộ ra thì chờ cảnh sát đi rồi lại nói.

Những lúc thế này, một khi cảnh sát đã đi sẽ phải đem ra nói rõ ràng, nếu không sẽ biến thành mâu thuẫn trong gia tộc, giải quyết được chuyện lớn liền nhỏ mà chuyện nhỏ liền thành không.

Ngu Đường không để ý bọn họ, cười như không nhìn bác Hai: “Cái điện thoại di động này là của Clem, lúc đó ta vì thoát thân liền cầm điện thoại của hắn, lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của bác Hai, ngài còn nhớ chính mình nói gì không?”

Ngu Đồng sắc mặt trắng bệch, cố tự trấn an nói: “Thực sự là chuyện cười, hai ngày nay điện thoại di động của ta vẫn luôn bị lực lượng cảnh sát kiểm soát, làm sao có khả năng cùng bọn cướp liên lạc.”

“Là ...” Ngu Đường dừng một chút, lấy điện thoại ẩn ẩn, tìm ra một mục ghi âm đưa ra cho mọi người thấy, “Biết trước bác Hai sẽ không chịu nhận, cho nên ta đúng lúc mà ghi âm lại được.”

Hai cảnh sát hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, tâm trạng mông lung. Ban đầu vốn chỉ là một vụ bắt cóc tổng tiền đơn giản, hóa ra lại còn liên quan đến cả *hào môn ân oán!

(*thù địch lẫn nhau trong một gia đình quyền thế)

Nhìn thấy tệp ghi âm, Ngu Đồng sắc mặt càng thêm khó coi.

“Bác Hai, kỳ thực mà nói chứng cứ phạm tội của bác ở bến tàu lần trước, ta đã giao cho gia chủ, đều là người một nhà nên ta cũng không tính toán làm gì.”

Ngu Đường quay đầu nhìn về phía gia chủ, “Giờ sao đây ạ?”

Ngu Thái Hàm sững sờ, nhất thời hiểu được chuyện gì, tàn nhẫn mà trừng Ngu Đồng liếc mắt một cái: “Ngu Đồng, ngươi nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Chuyện ở bến tàu, kỳ thực Ngu Thái Hàm đã sớm biết, chỉ là chưa có ai đến nói rõ ràng cho hắn, lần này Ngu Đường làm cũng rất tốt, chỉ là đem tư liệu thu thập chuẩn bị đầy đủ rồi nộp cho hắn, làm cho hắn quyết đoán, cũng không có ý muốn xử lý Ngu Đồng.

Vốn là Ngu Thái Hàm trong âm thầm nhắc nhở Ngu Đồng một lần, không nghĩ tới người này dĩ nhiên lại *chó cùng rút giậu, bắt cóc Tổng Tiêu, uy hiếp Ngu Đường đem tư liệu giao ra sao?

(*người cùng một nhà mà cũng dám ra tay)

Kỳ thực ban đầu vốn không phải chuyện như vậy, Ngu Đường lại chỉ nói một nửa, mọi người lập tức tự đem não mình làm cho hiểu rõ ràng. Vì số tài liệu đó đối với Ngu Đường vốn không quan trọng, vậy mà thuê cướp bắt cóc bạn thân của hắn để bắt hắn giao ra một ít tư liệu, này là hoàn toàn hợp tình hợp lý đi!

“Nếu bác hai đã vô tình, thì cũng không thể trách cháu trai này không có nghĩa.” Ngu Đường giờ tay, Độc Cô Âm đứng ở phía sau sofa liền đưa hắn tư liệu vừa in. Ngu Đường cũng không thèm nhìn, trực tiếp chuyển giao cho cảnh sát.

Ngu Thái Hàm hiện tại đang nổi nóng, nhưng cũng không có ra tay ngăn cản. Bên kia Tam gia muốn ngăn Ngu Đường, những người khác cũng có chút bất mãn, chuyện ở bến tàu kia, cái này sinh ý, người trong Ngu gia đều biết cũng có thể tự hiểu được, nhưng để lộ ra như này thì có lẽ đối Ngu gia thật không *sắc bén.

(* mình nghĩ ở đây bọn họ nghĩ là Ngu Đường thật không khôn ngoan khi đem chuyện trong Ngu gia để nói trước cảnh sát)

Ngu Đường nhìn Tam gia liếc mắt một cái, từ trên túi áo móc ra một tờ giấy, đưa cho hắn: “Kỳ thực, đó cũng không phải chuyện gì to tát, ta nghĩ bác Hai hạ thủ với ta là vì cái này.

Tam gia không rõ vì sao mà xem xét tờ giấy kia, tinh tế nhìn một chút, đôi tay lớn đồm đồm dần dần run lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Lão tam, ngươi làm sao vậy?” Ngu Thái Hàm thấy đệ đệ không ổn, nhanh chóng cầm tờ giấy kia đến xem, khiếp sợ trợn to hai mắt, “Tiểu Mẫn!”

Ngu Mẫn, là cô Sáu của Ngu Đường, con gái Tam gia, rất nhiều năm trước đã chết rồi. Bởi vì chết không có chút mặt mũi nào, Tam gia không muốn một ai nhắc đến suốt từ đó.

“Mọi người đều nói cô Sáu theo người lêu lổng, uống rượu chơi ma túy quá liều nên mới chí tử, kỳ thực không phải.” Ngu Đường thở dài.

“Ngu Đồng! Ngươi tên súc sinh này!” Tam gia kích động đứng lên, cầm gậy liền đi đánh Ngu Đồng.

Năm đó Ngu Đồng tại bến tàu gây chuyện, Ngu Thái Hàm cũng tưởng thứ hàng lậu đó đơn giản, ai ngờ hắn còn buôn bán ít ma túy cùng vũ khí. Cô Sáu Ngu Mẫn biết được liền bị bác Hai hại chết.

Hai vị cảnh sát thấy mọi chuyện không ổn, liền thông báo đến đồn cảnh sát, tóm Ngu Đồng. Tiếp đến là một trận người ngã ngựa đổ, chờ tất cả chuyện đem phơi bày, trời cũng mau sáng.

Cảnh sát ra khỏi cửa Ngu gia rồi vẫn cảm thấy có chút ngờ ngợ. Vốn là đến điều tra vụ bắt cóc, liền thành truy án buôn lậu ma túy, cuối cùng là dính đến án mạng. Trong hào môn thật lắm thị phi!

Ngu gia bởi vì Ngu Đồng bị tóm, phòng chừng muốn loạn hết một trận, cũng may Ngu Thái Hàm xử trí thỏa đáng, mượn cơ hội có kẻ làm loạn, liền đem Ngu gia từ trên xuống dưới thu thập chỉnh đốn lại.

Bởi vì chuyện sau đó phát triển quá ly kỳ, đoạn ghi âm cũng chẳng mấy ai để ý. Kỳ thực, Ngu Đường ban đầu cũng không có ý muốn cho mọi người nghe, bởi vì bác Hai có nhắc đến một từ “bạn trai bé nhỏ” trong đó.

Quá nhiều sự việc liên lụy, thời gian vụ án thẩm lý rất lâu, trước lễ giáng sinh mới có kết luận. Ngu gia lần này không có một người ra tay giúp đỡ, Ngu Đồng cuối cùng bị phán tù chung thân. Không biết vì sao nhưng vụ án này của Ngu Đồng, Ngu Lăng không hề bị liên lụy.

Giải quyết xong hết, Tổng Tiêu cứ tiếp tục đi làm bộ phim của hấn.

“Tiên mẫn cung đường” tiến hành quay rất thuận lợi, hấn như trước vẫn duy trì tần suất mỗi tuần đều đến đây một lần.

(Tiên mẫn cung đường: là bộ phim Tổng Tiêu tham gia làm)

“Sang năm ta phải trở về kia để đi học.”

Tổng Tiêu xem danh sách tuyển chọn những bài hát chủ đề, đối Tiêu Chính Khanh nói rằng, “Tiêu thúc thúc có nghĩ nên về nước để lấy bối cảnh? Dù sao bộ phim này cũng là về Hoa quốc.”

“Ngược lại ta không nghĩ vậy.” Tiêu Chính Khanh cười cười, “Sau khi ngưởi về nước, phải nhanh một chút tiếp nhận quyền quản lý giải trí Tinh Hải.”

“Hả?” Tổng Tiêu ngẩng đầu nhìn hấn, “Xảy ra chuyện gì sao?”

Tiêu Chính Khanh nhìn hấn một chút, muốn nói lại thôi.

Vừa đúng lúc này, Ngu Đường đột nhiên điện thoại tới: “Ta muốn lập tức trở về nước, ngưởi đi cùng ta không?”

Thanh âm bên đầu điện thoại kia có chút không đúng, Tổng Tiêu không khỏi có chút hoảng hốt: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụ thân... Xảy ra chuyện rồi...”

Bởi vì lão Nhị vào trại giam, bên Mỹ thế lực muốn một lần nữa phân chia, gia chủ để cha Ngu Đường cùng bác Bảy đồng thời lại đến đây mở cuộc họp, vốn nên là ngày hôm qua đến, nhưng lại không thấy, liên lạc cũng không được. Vừa rồi đã có người xác nhận tin, hai người đi máy bay của mình liền bị *trục cơ*...

(*máy bay gặp trục trặc.. hình như thế @@ tui không hiểu lắm a ~)

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(cách làm máy bay rơi)

Ngư cha: Chúng ta mua vé máy bay đi thôi.

Bác Bảy: Hãy tin tưởng kỹ thuật lái của ta.

Ngư cha: *vào phòng điều khiển* ta thế nào cảm thấy không đúng lắm, ngưởi có bằng lái sao?

Bác Bảy: Có a

Ngư cha: Cho ta xem một chút

Bác Bảy: *móc ra giấy phép chạy động cơ xe ngựa C1*

Ngư cha: ...

Máy bay: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Tiếp Quản

Edit: Jushi

Ngu Đường mua vé máy bay trong ngày, khẩn cấp muốn bay về nước, liền hỏi Tống Tiêu có muốn theo hay không.

Thời điểm hiện tại, Tống Tiêu làm sao có thể để hoàng thượng tự mình trở lại được, lập tức tỏ ý muốn đi cùng. Cúp điện thoại, nhanh chóng gọi cho hội trưởng hội Thiên Sứ nhờ hắn xin nhà trường nghỉ một ngày. Sau đó liền cùng Tiêu Chính Khanh cáo từ, lên xe đi tìm Ngu Đường.

Ngu Đường tại sân bay Los Angeles không nói một lời mà ngồi chờ ở đại sảnh. Độc Cô Ám đứng bên cạnh hắn, làm người kinh ngạc chính là, Tào quân gia dĩ nhiên cũng ở đó.

“Trong nước phòng chừng muốn loạn một trận, hoàng thượng chính mình cũng không thể gánh vác hết được, chuyện trong nhà liền giao cho lão nô đi.” Tào công công thấp giọng hướng Tống Tiêu giải thích, này cũng là ý muốn của gia chủ.

Bên Trung Quốc liền hai người trong Ngu gia gặp chuyện không may, toàn bộ sản nghiệp như rấn mất đầu, bác Bảy Ngu Kỳ cũng không phải người am hiểu quản lý xí nghiệp, Ngu Đường trở lại nhất định phải đẩy thế lực ở đây lên. Mặt khác, một khi xác nhận tin qua đời, còn có tang sự phức tạp, sự tình quá nhiều, gia chủ đau lòng tôn tử, liền đem Tào quân gia cho hắn mượn.

Tống Tiêu gật gật đầu, đi tới cạnh Ngu Đường, chậm rãi giơ tay sờ sờ mái tóc hắn.

Ngu Đường ngẩng đầu, nhìn về phía hắn. Vẫn là một bộ mặt không thay đổi nét, cũng không có chút lo lắng hay thống khổ, chỉ là màu sắc thâm trầm, nhìn không ra tâm tình. Tựa hồ trong một đêm liền khôi phục bộ dáng không rõ hi vọng của đế vương.

Nguyên tưởng rằng đời này, cha mẹ song toàn, không có huynh đệ đoạt vị, có thể sống thoải mái tự tại, thậm chí buông thả một ít. Bây giờ gặp chuyện, sống hai đời vậy mà chuyện gì cũng đều xảy đến. Ngu Đường không phải tự nhiên là một thiếu niên nản lòng, chỉ là không thể tiếp tục thoải mái được như vậy nữa.

Tống Tiêu nhìn có chút đau lòng, ôm hắn một cái.

Ngu Đường thuận thế chôn đầu mình trong lồng ngực hoàng hậu: “Nguyên tưởng rằng đời này có thể sống thêm mấy năm.”

Thiên gia không phụ tử, đời trước quan hệ của tiên đế cùng Ngu Cẩm Đường không tính là tốt. Nhưng bởi vì cố gắng của Ngu Cẩm Đường, hơn cả Thái tử sau, phụ hoàng vẫn rất sủng hắn. Bất quá, chung quy cũng không thể như người bình thường cha con thân cận như vậy, giữa bọn họ có một khoảng cách xa về quyền thế và mưu kế.

Đời này, sinh ra ở một gia đình bình thường, không có phi tàn quấy nhiễu, cũng không có huynh đệ thứ gây rối, Ngu Đường rốt cục cũng cảm nhận được như thế nào là tình cảm phụ tử. Tuy rằng hắn không nói nhưng trong lòng lại mừng thầm. Trong quá khứ, hắn chỉ có thể cung kính quý lạy, nhìn theo bóng lưng phụ thân, bây giờ hắn được ôm, được phụ đạo bài tập, thậm chí hắn muốn thứ gì cũng đều đáp ứng.

Nhưng mà niềm hạnh phúc ấy lại quá mức ngắn ngủi.

Biết tin máy bay rơi, Ngu Đường trực tiếp gấp rút trở về nhà.

Trong nhà một mảnh mây đen mù sương, mẫu thân ngồi ở trong phòng khách khóc, Ngu Miêu ngồi ở trong góc không nói tiếng nào, Ngu Lâm bước từng bước chạy tới chạy lui.

“Mẹ, gọi đội cứu hộ đi xem, ba ba sẽ trở lại.” Ngu Lâm tiểu như một tiểu băng hữu với đôi tai chiêu phong, cầm lấy góc áo mẫu thân bị bỏ mà nói.

“Có tin tức thì đội cứu hộ đã đi a.” Ngu mẫu xoa xoa nước mắt, thấp giọng an ủi tiểu nhi tử.

Ngu Lâm rất sốt ruột, tựa hồ muốn nói cái gì, lại không dám nói, quay đầu thấy huynh trưởng phong trần mệt mỏi đi tới, nhất thời mắt sáng lên, bước nhanh nhào tới.

Ngu Đường nhìn thấy tiểu pháo đạn hướng chính mình nhào tới liền hơi nhú mày, thấy hắn cùng chính mình nháy mắt, liền cúi người xuống đem tiểu tử bế lên.

Ngu Lâm ghé đến lỗ tai ca ca, lặng lẽ nói mấy câu.

Ngu Đường một bên nghe một bên hướng về phòng, cúi đầu mặt không đổi sắc cùng đệ đệ liếc mắt nhìn nhau: “Ta biết rồi.”

“Đường Đường...” Ngu mẫu nhìn thấy con trai trở về, cũng không nhận được nữa, nước mắt bắt đầu ào ào xối xả, “Đã hai ngày rồi, ba ba ngươi còn không có tin tức.”

“Máy bay không có nổ tung, lại có xuồng cứu hộ, khả năng còn sống là rất lớn,” Ngu Đường đem đệ đệ ném cho Tào công công sau lưng, rồi ngồi cạnh mẫu thân, đem nữ nhân đang hoang mang lo sợ ôm vào trong lòng, vỗ vỗ, “Mẫu thân đem mọi thứ liệt ra đi, phần còn lại cứ để con không cần lo lắng.”

Ngu Lâm tò mò nhìn Tào công công, người này có chút quen mắt nhưng lại không nhớ ra được đã gặp nhau ở nơi nào.

Tào công công nhìn chăm chăm cặp tai chiêu phong kia nửa ngày, bỗng nhiên lệ nóng quanh tròng: “Bệ hạ, là lão nô a.”

“Xuyt——” Ngu Lâm tròn to hai mắt, nhanh chóng lấy tay che Tào công công miệng, cắn răng nói, “Không muốn sống nữa, anh của ta còn ở đây, tên gì bệ hạ!”

Lúc trước Cảnh Nguyên Đế băng hà, Tào công công liền theo tân đế, tiếp tục làm Đại tổng quản, nên cũng gọi Ngu Cẩm Lâm là bệ hạ.

Ngu mẫu khóc một hồi rồi cũng bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn người quản gia đang ôm tiểu nhi từ anh tuấn. Không thể trách người khác liếc mắt là đã nhìn ra nghề nghiệp của Tào công công, bởi vì hần mặc áo đuôi nhọn của quản gia, mang theo găng tay, trên cổ buộc nơ chỉnh tề.

“Tào quản gia, ngài sao lại đến đây?” Ngu mẫu là nhận ra Tào công công, dù sao cũng là Đại quản gia của gia chủ.

Tào công công ôm Ngu Lâm đi tới: “Gia chủ không yên lòng, liền để ta tới đây.”

Ngu mẫu gật gật đầu, không nhiều lời nữa, thở dài.

Dàn xếp với mẫu thân xong xuôi, đem Ngu Miêu giao cho Tào quản gia, Ngu Đường mang theo đệ đệ lên thư phòng.

Tổng Tiêu không thể cùng Ngu Đường về nhà, nên chỉ có thể trước về nhà mình. Tổng Tử Thành đối với con trai đột nhiên trở về rất kinh ngạc, nghe nói là bởi vì cùng Ngu Đường trở về nên cũng hiểu. Gần đây việc nhà Ngu gia huyền ảo sôi sục, trên báo chí mỗi ngày đều đưa tin.

Bởi vì là máy bay tư nhân gặp chuyện, quốc gia sẽ không huy động tất cả đều đi xử lý, chỉ phái một nhánh nhỏ đội cứu hộ đi. Biển rộng mênh mông, phái máy bay chiến đấu đi tuần tra không hoàn toàn có thể tìm ra, huống hồ lại còn là máy bay của một đội cứu hộ bé.

Nghe nói Đại thiếu gia nhà Ngu gia đã trở lại, A thị ai cũng đều đưa cái cổ chờ tin tức.

Đại thiếu gia tới sắp xếp, liền điều đến ba đội cứu hộ chuyên nghiệp, đồng thời không biết nói thế nào với cấp trên, dĩ nhiên thật sự có thể phái được bộ đội đến giúp đỡ.

Đài truyền hình Hoa ngữ đối với chuyện này cũng tiến hành rồi đưa tin, bởi vì Ngu gia là trăm năm thế gia, là nhóm Hoa Kiều phú thương đầu tiên về nước, hiện tại chính tại kêu gọi đầu tư thương mại, chuyện này đương nhiên phải trắng trợn đưa tin, dùng biểu lộ đối Hoa Kiều mà coi trọng.

Bảy ngày trôi qua, bộ đội cứu hộ bắt đầu lục tục rút đi, truyền thông không có được bất kỳ tin tức nào.

Tổng Tiêu đã cả ngày không liên lạc được với Ngu Đường nên rất lo lắng, chỉ có thể gọi điện thoại tới Ngu gia. “Hoàng hậu nương nương!” Tào công công nghiêm trang nhận, “Hoàng thượng vừa ngủ, có chuyện gì sao?”

“Điện thoại di động của hần làm sao không gọi được?” Tổng Tiêu nghe đến cái từ “nương nương” không khỏi giật giật khóe miệng, nhưng cũng chẳng có tâm tư cùng Tào công công tính toán cái này, mở miệng trực tiếp hỏi.

“Cái này, lão nô cũng không rõ ràng, hoàng thượng đi ra ngoài hai ngày vừa mới trở về,” Tào công công nhỏ giọng, “Trong nhà bầu không khí không quá tốt, nếu không hoàng hậu tới xem một chút?”

Tổng Tiêu nhú nhú mày, hiện tại người Ngu gia còn thương tâm, hần là một người ngoài quấy rối không thích hợp lắm, thế nhưng lại rất lo lắng cho hoàng thượng. Suy nghĩ một chút, vẫn là ra ngoài gọi xe đi.

Tào công công đứng ở cửa nghênh tiếp hần, trong phòng khách không có ai, trực tiếp đem hần dẫn lên phòng ngủ trên lầu.

Trong phòng ngủ rộng lớn và yên tĩnh, ánh đèn tối tăm, có tiếng hít thở thanh từ giường trải ga lam đậm truyền đến. Tào quản gia thỉnh hần sau khi đi vào, liền nhẹ nhàng đóng cửa lại, ra hiệu hần không cần phải lo lắng, phu nhân bên kia hần sẽ tự giải thích.

Tổng Tiêu nhắc chân đi tới bên giường, từ từ ngồi xuống.

Ngu Đường đang ngủ, đáy mắt có một vòng tròn nồng đậm thanh ảnh, hiển nhiên mấy ngày nay mệt không ít.

Giơ tay sờ sờ đầu Ngu Đường, người ngủ say bỗng nhiên giật tay nắm lấy Tổng Tiêu, đem hần kéo đến trên giường, nhắm mắt lại đem hần ôm vào trong ngực, nhắc lên một chân cuộn lại, động tác làm một mạch.

Tổng Tiêu giật giật thân thể, liền nghe Ngu Đường lầu bầu một tiếng, đem mặt chôn trong hõm cổ hần, tiếp tục vù vù ngủ. Không khỏi bật cười, nhẹ nhàng đập rơi giày, kéo xuống áo khoác, làm cho hần ôm thoải mái chút.

“Quân Trúc... Ta muốn nghỉ học...” Ngu Đường âm thanh có chút ách.

Tổng Tiêu kéo chăn qua, đem hai người đắp kín, trở tay ôm lấy hắn, “Người vốn là cũng không cần học cái kia, lui cũng được.”

Ngu Đường nghe thanh âm ôn nhuận của người bên cạnh, trong lòng đột nhiên thư thái rất nhiều, chậm rãi đáp một tiếng: “Ừm.”

Bồi hoàng thượng ngủ thêm một buổi tối, Tổng Tiêu ngày thứ hai dậy rất sớm, chuẩn bị rời đi, để tránh khỏi bị thái hậu gặp được.

Tào quân gia tiếp nhận và sắp xếp mọi thứ trong nhà ổn thỏa, nguyên lai quân gia tự dung trở thành trợ thủ cho hắn. Giờ này chính là đứng ở trong sân, an bài chuyện ngày hôm nay.

“Chú ý thời gian tiếp xe khách, trà bánh không cần an bài, chỉ cần mang tới nước trắng...” Tào công công đều đầu vào đấy đem sự tình từng cái an bài xong xuôi, xa xa nhìn thấy Tổng Tiêu lại gần liền tăng nhanh tốc độ nói chuyện, sau đó để mọi người tản đi.

“Gâu gâu gâu!” Vốn đang nằm tắm nắng, con husky lâu mới nhìn thấy Tổng Tiêu, liền kêu xông lại.

“Trương Hiểu Nhân!” Tào công công chỉ vào con chó kia la một tiếng, “Không được vô lễ!”

“Ặc...” Husky liền bới bới đất, đầu cúi thấp, thoát nhìn rất không bằng lòng.

Tổng Tiêu liếc con chó kia một cái, không có để ý nhiều, quay đầu nhìn về phía Tào công công: “Ngày hôm nay có khách muốn đến thăm?”

“Việc cứu hộ đã tạm dừng, tin tức truyền ra, ngày hôm nay nhất định sẽ có rất nhiều người tới chơi.” Tào quân gia ôn thanh nói, “Hoàng hậu không cần lo lắng, hoàng thượng sẽ xử lý tốt.”

Không quân Đại tướng quân cùng Tào quân gia, đối với hoàng đế bệ hạ luôn có chút sùng bái mù quáng, cảm thấy được hắn chuyện gì cũng có thể làm tốt.

Đối với điểm này, Tổng Tiêu có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể nhờ Tào công công, có gì đều phải thông báo ngay cho hắn.

Ngày đó, A thị truyền đến tin tức thông báo việc kết thúc rà soát biển, trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối, hiển nhiên việc rà soát và cứu hộ lần này cũng không có tin tức tốt gì.

Tổng Tiêu mấy ngày sau, lần thứ hai nhìn thấy Ngu Đường, là dưới tầng nhà mình.

“Ngày mai đi Bắc Kinh.” Ngu Đường đứng dưới đèn đường mờ mờ, hai tay đút trong túi quần, khí trời lạnh giá, nói chuyện đồng thời lộ ra một cổ bạch khí, trông càng ngày càng tiêu điều.

“Người...” Tổng Tiêu há miệng, không biết phải hỏi thế nào. Ngu gia đến nay cũng không có làm tang lễ, tuy rằng mọi người đều biết hai người kia đã lành ít dữ nhiều, nhưng Ngu Đường kiên trì không làm, những người khác cũng không dám nói gì.

“Trẫm thế nào cũng sẽ chịu trách nhiệm,” Ngu Đường cười cười, thân thủ sờ sờ hai má Tổng Tiêu bị gió thổi nguội lạnh, “Huống hồ, cái này cũng là cơ hội tốt.”

Sản nghiệp của Ngu gia tại Trung Quốc chia làm hai bộ phận, một bên là Ngu Phục, bên kia bác Báy. Nhưng vì có chuyện này nên đã bắt đầu có dấu hiệu hợp nhất. Tòa cao ốc sang trọng bậc nhất Bắc Kinh biến thành tổng bộ Ngu gia Hoa quốc, các công ty lớn đều tụ hội tại thủ đô, chờ bên Mỹ phái về một tổng điều hành mới.

Cửa phòng hội nghị chậm rãi mở ra, mọi người nín hơi ngưng thần, quay đầu nhìn lại, không thể tin trọn to hai mắt: “Đường... Đường thiếu gia!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Đồng sự A: Sau tổng tài nhiệm, ngài chuẩn bị làm gì?

Ngu Đường: Trời giá rét, nên nhượng Vương thị phá sản.

Tiêu Tiêu: Văn bản này bên trong hình như không có Vương thị...

Ngu Đường: Dám nghỉ văn ta!

Tiêu Tiêu: Không... Không phải...

Ngu Đường: Rất tốt, người đã thành công làm ta chú ý đến.

Tiêu Tiêu: ... Đừng nghịch

Chương 99: Bạn Học

Edit: Jushi

Tổng Tiêu quyết định trở lại nước học tiếp chương trình đại học. Vốn là ngôi trường hợp tác quốc tế, lựa chọn về nước học cũng chẳng ai ngăn, bất quá đây lại là lần đầu tiên làm loại thủ tục kiểu này nên nhà trường hơi kinh ngạc.

“Nếu như học phí khó khăn, trường học có thể giúp đỡ em một chút.” Giáo viên trong trường dành khuyên bảo, dù sao cũng là cơ hội hiếm có.

“Trong nhà có chút việc, không tiện học xa.” Tổng Tiêu lắc lắc đầu, đối với hắn mà nói, ở đâu đọc sách chẳng quan trọng bằng việc được ở cạnh Ngu Đường.

Giáo viên thấy không khuyên nổi, chỉ có thể than thở hắn ký vào giấy.

Chương trình học đại học trong nước tương đối thoải mái chút ít, dù sao vấn đề ngôn ngữ cũng không còn, rất nhiều chuyện cũng thể mà thuận tiện. Bởi vì các sinh viên cùng lớp trong ban giao lưu đều chưa trở về, Tổng Tiêu liền tạm thời tự điền tên vào trong lớp.

Bình thường giao bài tập, phát giấy chứng nhận, đặt vé xe lửa và vân vân mây mây vẫn là cho các lớp, ban này vì một mình Tổng Tiêu mà mở ra một cuộc họp lớp.

“Người mới kia chưa đến sao? Vì hắn mọi người ai cũng lỡ mất bữa cơm, còn mở họp lớp cái gì!” Đám người bị gọi tới để mở cuộc họp có chút không tình nguyện, một nam sinh trực tiếp lên tiếng oán giận.

“Chính là a, ta đã hứa với bạn trai cùng đi xem phim.” Một nữ sinh chu mỏ nói, bởi vì lớp trưởng của bọn họ tương đối lợi hại, cho nên nếu như thật sự có việc, đại đa số mọi người cũng không ai dám trốn.

Lớp trưởng thoát nhìn là một nam sinh rất nhã nhặn, đeo kính không gọng, cử chỉ đơn giản đẩy kính một cái, mắt lạnh nhìn người phía dưới: “Không thích làm thì thôi, ta cũng không bắt các ngươi tới, cũng chỉ đi có vài người, đi rồi đừng hối hận.”

Lời nói này đến mười phần phần khích, không ai dám nói chuyện, đối với bạn học mới chưa gặp mặt kia đã sinh lòng ác cảm.

Tổng Tiêu giật giật khóe miệng, từ hàng cuối cùng đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ lớp trưởng. Trong phòng học vô cùng yên tĩnh, có người tự dưng đứng dậy, mọi người tự nhiên sẽ quay đầu nhìn. Nhìn không quan trọng, nhưng nhìn xong tất cả mọi người đều ngậm ngẩn.

“Chào mọi người, ta là Tổng Tiêu.” Tổng Tiêu giới thiệu một chút, liền không biết nói cái gì tiếp.

“Ta có..ôi...” Có nữ sinh kinh hô thành tiếng, “Đây cũng quá đẹp trai đi!”

“A a a!” Hàng trước có nữ sinh thấy rõ tướng mạo Tổng Tiêu, không khỏi bắt đầu rít gào.

“Là hoàng hậu a! Hoàng hậu!” Nữ sinh rít gào, bên cạnh nàng bạn thân cũng cùng kêu to.

Tổng Tiêu sợ hết hồn, những nữ hài tử này làm sao biết hắn là hoàng hậu? Ti mỉ nhìn kỹ, cũng không giống cung nữ đại triều nhà Ngu...

“Cái gì hoàng hậu?” Bên kia nam sinh nhìn khó chịu, không phải chỉ là nhìn trông trắng nõn, những nữ sinh này cần thiết phải vậy hay không?

“Tổng Tiêu, ngươi cũng gọi là Tổng Tiêu?” Nữ sinh hét gào kia mới phản ứng lại, lập tức nhảy lên, chạy đến phía trước vây hắn xoay một vòng, “Trời ạ, ta muốn hít thở không thông!”

Náo loạn rất lâu, Tổng Tiêu mới hiểu được, bởi vì hắn cùng chân dung Đoan Tuệ hoàng hậu được lưu giữ lại đến giờ quá giống nhau, mấy nữ sinh này vừa vặn là “Nguyệt Hạ Tiêu Đường” fan thà chết vẫn trung thành, vậy nên mới kích động như thế.

“Há, quyền sách kia a, ta cũng có xem qua.” Tổng Tiêu đối các nữ sinh cười nói.

Mấy nữ sinh tròn to hai mắt: “Ngươi... Ngươi xem qua sao...”

Vì vậy, họp lớp không mở nổi, mấy nữ sinh muốn mời Tổng Tiêu ăn cơm, nói là hoan nghênh hắn tới cái lớp này. Lớp trưởng cảm thấy rất tốt, thuận lợi

muốn tổ chức liên hoan, thông báo lớp phó lấy máy ảnh, lúc ăn cơm chụp mấy tấm hình, đồng thời giữ làm tài liệu quảng cáo cho lớp.

Các nam sinh không hứng lắm, nhưng là cũng thật tò mò, tiểu tử này tại sao lại được hoan nghênh như vậy, xoắn xuýt một hồi cũng đi theo.

Cứ tưởng rằng bởi vì xếp lớp liền bị bạn học xa lánh, Tống Tiêu không giải thích được vì sao tự dưng lại trở thành một tiểu vương tử có khí chất.

Hầu hết sinh viên đều rất hay thức đêm, vẫn hay đến ăn quán cơm Đại Dương, một đám người lưu luyến không rời đành tản đi. Ăn một bữa cơm, các nam sinh đối Tống Tiêu không còn sự chán ghét như trước nữa, ngược lại có chút bội phục, dù sao bị nhiều nữ sinh vây quanh nói nhao nhao ồn ào như vậy, còn có thể bảo trì nụ cười nhã nhặn, người bình thường khó mà làm được.

“Tống Tiêu, ngươi làm sao không về a?” Mọi người *câu kiên đáp bồi hướng về phía trường học mà đi, quay đầu lại thấy Tống Tiêu còn đứng yên liên nghĩ hoặc quay đầu lại nhìn hân.

(*Câu kiên đáp bồi: theo mình nghĩ có lẽ là “khoác vai nhau thân thiết”. Mình không chuyên nên cũng không thể làm sát nghĩa)

“Các người đi trước đi, ta trọ ở ngoài.” Tống Tiêu vung vung tay, ra hiệu bọn họ không cần để ý đến hân.

“Ngươi ở đây chờ ai sao?” Có nữ sinh lại gần, thấy hân gật đầu, liền nói phải ở lại với hân, hơn nửa đêm thân một mình sẽ không an toàn.

Tống Tiêu bật cười, nữ hài tử nửa đêm đứng ở ven đường không an toàn, nhưng hân là nam sinh, sợ cái gì? Đang muốn mở miệng từ chối ý tốt của mấy cô nương, liền nghe một trận tiếng nổ vang rền từ mặt đường truyền đến, trong nháy mắt đã đến trước mắt.

Lốp vô ngoài màu xanh bảo thạch cùng viền theo thân xe, là xe thể thao bán giới hạn toàn cầu, hơn nửa đêm cũng có thể làm người ta chói mắt.

Trước lúc ăn cơm, Ngu Đường đã gọi điện thoại hỏi hân ở đâu, nói muốn tới đón, không nghĩ tới tên này dĩ nhiên đi một cái xe chói lóa như này đến...

Tống Tiêu giật giật khóe miệng, định làm bộ không quen biết, cửa sổ xe đã tự động hạ xuống, bên trong truyền ra một thanh âm trầm thấp dễ nghe: “Lên xe.” Cũng may trời lạnh, toàn xe đều khép kín nên không nhìn thấy người lái xe, Tống Tiêu kiên trì tiến vào trong xe, cùng mọi người vẫy vẫy tay.

“Vù ——” Xe thể thao khốc huyễn trong nháy mắt lao ra ngoài, biến mất trong bóng đêm mịt mùng.

Mọi người nhìn có chút sững sờ, dồn dập suy đoán mối quan hệ giữa Tống Tiêu cùng tài xế kia.

“Nói không chừng là được một nữ đại gia bao dưỡng.” Một nam sinh mặt đầy mụn tự cho là buồn cười nên nói vậy.

Những người khác liếc mắt nhìn hân, không ai thêm để ý đến hân, tình cảnh nhất thời có chút lúng túng.

“Nói nhăng cuội gì đấy!” Đoàn bí thư chi bộ khó chịu gõ lên đầu nam sinh kia, “Rõ ràng là một đại gia tài giỏi đi!”

“Chính là kỹ thuật biểu diễn xe như vậy, nhất định là một nam hài tử trẻ tuổi!”

“A, có phải hay không là người giống hoàng thượng trên diễn đàn kia!”

“A a a a!”

Buổi tối hôm đó, “Tiểu Đường Nguyệt” trên diễn đàn hơn một năm trước kia lại tiếp tục trở nên sôi nổi.

Cái ảnh thu thập được này là mấy năm trước có người ở rạp chiếu phim chụp bức ảnh, bên trong có hai soái ca đang xem phim, bên cạnh chèn thêm chân dung Đoàn Tuệ hoàng hậu cùng Cảnh Nguyên Đế.

Vũ Trụ Đệ Nhất Soái Gấu: Ta nghĩ, ta đã gặp vị hoàng hậu này rồi.

Muối Tiêu Bí Đạo: Lầu trên, người nói sao?

Vũ Trụ Đệ Nhất Soái Gấu: Vị hoàng hậu nương nương này... Hân... Hân ngày hôm nay đã xếp vào học cùng lớp ta. A a a a, lầu trên a nói đi sao ta lại may mắn như vậy a!!

Admin: Ai đang đào mộ đấy? Đã nói cấm đào mộ!

Trên diễn đàn bởi vì tin tức này, tất cả mọi người đều phấn chấn vô cùng, chờ “Vũ Trụ Đệ Nhất Soái Gấu” kể chuyện.

Bởi vì Admin nhắc nhở, Soái Gấu liền kể ngay, đem chuyện hôm nay kể từ đầu, thêm mắm dặm muối vài cảm nhận bản thân.

Tống Tiêu tắm xong đi ra, nhìn thấy Ngu Đường nghiêm túc nhìn màn hình, không dám quấy nhiễu hân, chính mình tự lau khô tóc rồi chui vào chăn bên trong.

Ngu Đường kiên trì không có làm tang lễ, gia đình nhà bác Bảy đã làm. Ngu Kỳ về nước chủ trì tang lễ xong liền bay về Mỹ, Công ty Công nghệ cao bên kia của hân không thể rời một bước. Quan trọng hơn là, hân đối với quản lý công ty cũng không hề hứng thú. Vì thế, mẹ hân náo loạn rất lâu cũng vô

dụng.

Hiện tại, Ngũ Đường tiếp nhận toàn bộ thế lực của Ngũ gia bên này, làm tổng tài của Đại Ngự Hoa quốc, đem tổng bộ chuyển đến thủ đô, chính mình cũng đến đây.

Để tiện cho việc đi học của Tổng Tiêu, Ngũ Đường mua một nhà ở cao cấp ở cạnh, chỉ có hai người bọn họ, có người đứng giờ đến đây quét dọn mà không có bảo mẫu.

“Công việc rất bận sao?” Tổng Tiêu dựa vào đầu giường, thấy Ngũ Đường vẻ mặt cứng nhắc, mím mím môi, không nhận được hỏi một câu.

Ngũ Đường nghe hắn nói chuyện, cũng không nhìn hắn, thân thủ đem người bắt tới ôm vào trong ngực, chính mình cũng thả lỏng dựa vào đầu giường: “Ừm.”

Đáp một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình.

Tổng Tiêu giật giật thân thể, hoảng để bệ hạ như thế ôm hắn, chính là cho phép hắn nhìn tài liệu. Đột nhiên tiếp nhận sản nghiệp lớn như vậy, nhất định sẽ rất bận, Tổng Tiêu lo lắng định giúp hắn một chút, liền nhắc mắt nhìn thấy trong màn hình.

【Xe thể thao tới đón Hoàng hậu nương nương thật sự cực kỳ đẹp ngầu, ta không biết nhiều cơ mà nhất định là xe đó rất đắt, ta chỉ có thể thấy cảm của người lái xe, mà nhất định là một đại soái ca không sai! Còn có tiền như vậy a a a...】

Tổng Tiêu: “...”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: Hoàng thượng, người có phải là rất bận a?

Ngũ Đường: Đúng nha.

Tiêu Tiêu: Bận gì vậy a?

Ngũ Đường: Hai năm không lên diễn đàn, kinh nghiệm của ta hẳn là kém đi không ít rồi, mau chóng đến giúp ta nâng cao đi.

Tiêu Tiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Trợ Lý

Edit: Jushi

Hoàng đế bệ hạ nhìn diễn đàn, kia chính là “Tiêu Đường nguyệt”.

Tổng Tiêu giật giật khóe miệng: “Đây là cái gì?”

“A, một cái diễn đàn.” Ngũ Đường tỏ ra mình rất vô tội, xem đến cũng chỉ toàn bản dân thiên hạ cầu xin chân tướng, hỏi han cơ mà chủ lâu không có ở đó nói chuyện. Giờ tay đóng trang web, liền đổi phát sang xem văn kiện công ty.

Tổng Tiêu: “... Hoàng thượng, làm việc phải nghiêm túc.”

Ngũ Đường giương mắt nhìn hắn, suy nghĩ một chút nói: “Khanh nói rất có lý.” Vì vậy, đem cái đồng văn kiện cứng nhắc vứt qua một bên, vươn mình đem Tổng Tiêu áp đến dưới thân.

“A, người làm cái gì?” Tổng Tiêu nằm bên trong đệm chăn mềm mại, mờ mịt nháy mắt mấy cái.

“Muốn chú tâm để *lâm hạnh hoàng hậu” Ngũ Đường một mặt vô tội nói, “Chính người nói đấy.”

(*Lâm hạnh: Là ấy ấy đó =)))))

“Ta không phải là nói cái này!” Tổng Tiêu nhanh chóng thân thủ đẩy hắn, người kia cũng không ngừng, không tha thứ mà tiến đến hắn cường gian hôn

môi, “Hoàng thượng, bây giờ là hiếu kỳ a!”

Ngu Đường hôn môi động tác ngừng lại, chống đỡ thân thể cúi đầu nhìn hấn.

Tổng Tiêu mím mím môi, tuy rằng không nghĩ đến chuyện như vậy, thế nhưng phụ thân mới vừa qua đời, vẫn là chú ý một chút ý tứ

“Ai nói trảm hiếu kỳ?” Ngu Đường hơi nhú mày, không nói hai lời mà xé ra áo ngủ của Tổng Tiêu.

“Hả? Ân...”

Chưa kịp làm rõ ý tứ những lời này của hoàng thượng, Tổng Tiêu liền nói không ra lời.

(Jushi: Whyyyyyyyy tại sao lại cứ đến đoạn này là không thấy H T^T)

Ánh nắng sáng sớm rọi từ khe hở rèm cửa sổ đến, Tổng Tiêu xoa xoa con mắt, ngồi dậy. Ngu Đường đã đến công ty, trên bàn ăn đã bày sẵn bữa sáng, một phần sandwich, một cốc sữa bò.

Đương nhiên, đây cũng không phải là Ngu Đường làm mà là mua bên ngoài. Ngu Đường chỉ là phụ trách lấy từ trong tủ lạnh ra, chờ Tổng Tiêu sau khi thức dậy chính mình hâm nóng lên ăn.

Chậm rì rì mà từ trên giường leo xuống, Tổng Tiêu tắm rửa sạch sẽ, vừa đem sandwich bỏ vào lò vi ba, một bên cầm giấy ghi chép trên bàn xem

Màu vàng tiểu hùng của giấy kèm mấy cái đại tự rồng bay phượng múa mà viết “Đi làm chó tới trễ.”

“Hả?!” Tổng Tiêu tròn to hai mắt, đoạn đối thoại tới hôm qua của hai người chợt xuất hiện trong đầu.

“Ngày mai bắt đầu, ngươi đến Đại Ngư làm phụ tá cho trảm.”

“Dựa vào cái gì a?”

“Chỉ bằng tờ giấy bán thân này.”

Bởi vì học kỳ này lập tức muốn đã học xong, Tổng Tiêu vừa về nước, không cần tham gia thi học kỳ, rất sớm không có việc gì để làm. Ngu Đường lại lấy ra bản ký hợp đồng lúc trước, yêu cầu hấn đến cao ốc *Bạc Ngư làm công cho hấn. Tổng Tiêu chống lại nửa ngày, bị bạo quân vô tình trấn áp, chỉ có thể khuất phục.

(*Bạc Ngư: ở đây có nghĩa là hồ cá lớn. Nếu tui không nhầm=)))

Nhìn đồng hồ trên tường đã là tám giờ ba mươi phút, lần này đi làm khẳng định đến muộn.

Cao ốc Bạc Ngư ở trung tâm thành phố, cách nơi bọn họ ở có một đoạn, Ngu Đường sáng sớm lái xe đi làm, nhưng không có đem hấn đi cùng.

Tổng Tiêu la rầy nhe răng, đem lời ghi chép ném vào trong thùng rác, ung dung thông thả bắt đầu ăn điểm tâm. Ăn xong bữa sáng, chọn một bộ âu phục thông thường mặc vào, nhắc chân đi ra cửa đi... Đi tàu điện ngầm vậy.

“Ngày hôm nay sẽ có trợ lý mới đến đây, ngươi dẫn hấn đi chỉ những điều cần thiết.” Ngu Đường tiến vào văn phòng, thuận miệng thông báo thư ký một tiếng.

“Được rồi, tổng tài.” Thư ký Kim tiểu thư ở nơi này tổng bí thư, mới hai mươi bảy tuổi mà phi thường có khả năng, vốn là bộ trưởng của tư bản Đại Ngư ban hành chính, được Ngu Đường trực tiếp đề bạt lại đây.

Trong phòng các tiểu cô nương bí thư, nghe nói có người mới tới, dồn dập suy đoán là ai.

“Giờ này còn chưa tới, người mới này gan rất lớn nha.” Mọi người nhìn nhìn biểu, đã mười giờ.

“Ngươi biết cái gì, đây chính là ‘Hấp dẫn tổng tài’ định luật vàng,” một cô nương sát hữu giới sự nói, “Đi làm ngày thứ nhất, nhất định phải trễ, như vậy mới có thể được tổng tài chú ý nha!”

Kim bí thư liếc mắt một cái đám này đúng là tiểu nữ sinh không biết sợ, lác lác đầu.

Mười giờ qua đi, thang máy thanh âm “Keng” một tiếng vang lên, trong phòng bí thư ai cũng đều đưa cổ dài nhìn ra phía ngoài, cửa thang máy màu bạc từ từ mở ra.

Trong thang máy có chút tối tăm, người ở bên trong đứng ở phía góc nhỏ, không thấy rõ bộ dáng. Đó nhất định là một người thuần khiết như hoa, mới như vậy không có cảm giác tồn tại, khi nàng nhút nhát bước ra khỏi thang máy, nghênh nghênh đón đón nắng, sẽ là thời khắc chuyển nhân sinh trọng đại. Kèm theo tiếng bước chân mềm mại, trong thang máy đi ra là... Độc Cô Âm màu đen.

“Độc Cô trợ lý a...” Mấy nữ hài tử thất vọng hạ vai.

Độc Cô Âm miễn cảm mà bắt được tâm tình biến hóa của mấy thư ký, phán đoán ra những người này cũng không có ý xấu, loại biến hóa này cũng sẽ không tạo thành uy hiếp với hoàng thượng, liền quyết định bỏ mặc, trực tiếp tiến vào văn phòng Ngu Đường.

“Ai, này mấy giờ rồi, người mới kia là muốn vội vàng ăn cơm trưa sao?”

“Đến đến!”

Một thang máy khác lên đến, đó là thang máy chuyên chức của tổng tài, chỉ có tổng tài mới có thể dùng, vậy mà thậm chí có người to gan lớn mật dùng đến kia!

“Xin chào, ta tìm đến Ngu tổng.” Tổng Tiêu đi tới quầy lễ tân, mỉm cười hỏi đường.

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Quầy từ khiêm tốn mỉm cười, nữ nhân giống nhau đều không chống đỡ nổi, trước bàn làm việc là tiểu thư mặt đỏ hồng, lễ phép hỏi hân.

“Không có, ” Tổng Tiêu ngoan ngoãn mà trả lời, “Ta là trợ lý mới của hân, hôm nay tới báo danh.”

“Kia thật không tiện, không có hẹn trước không thể cho ngài thẻ thang máy.” Trước bàn lễ tân nói xin lỗi, kỳ thực nàng cũng không đành lòng từ chối một suất ca như vậy, nhưng mỗi ngày đều có người giả mạo trợ lý mới của tổng tài yêu cầu đi lên. Thang máy công cộng cần phải soát thẻ, mỗi người chỉ có thể đến phòng làm việc của mình tại tầng trệt, phòng hội nghị, các loại công cộng trong khu vực, muốn tới phòng khách trước bàn phải đăng ký, mới có thể lĩnh thẻ thang máy tương ứng.

“Không sao, ta chính mình có.” Tổng Tiêu cười cười, từ trong túi tiền lấy ra thẻ thang máy sáng sớm Ngu Đường để lại cho hân, trực tiếp tiến vào thang máy dành riêng cho tổng tài.

Tiểu thư tóc dài ngồi trước bàn lễ tân, nhất thời tóc ở trong gió ngổn ngang.

Lúc này, Kim bí thư đã nhận được từ quầy tiếp tân điện thoại tới khẩn cấp, nói có người sử dụng thang máy của tổng tài. Chậm rãi đứng dậy, đứng ở cửa thang máy.

“Keng——” thang máy lần thứ hai mở ra, Tổng Tiêu cất bước đi ra ngoài.

“A!” Một đám thư ký cả kinh cảm đều phải rơi mắt, trợ lý mới thuần khiết như *Bạch Liên Hoa đâu a? Tại sao là đại soái ca!

(*Bạch Liên Hoa: là mấy em gái trong sáng như thánh nữ, kiểu vô tội ý)

“Ngài là trợ lý mới của tổng tài? Ta là Kim bí thư.” Kim bí thư đều đầu vào đây tự giới thiệu mình.

“Chào Kim bí thư, ta gọi Tổng Tiêu.” Tổng Tiêu nắm chặt bàn tay Kim bí thư duỗi tới, lễ phép cảm.

“Tổng tài nhắc ta trước tiên dẫn người đi tới phòng nhân sự làm thủ tục, mời đi theo ta.” Kim bí thư dẫn Tổng Tiêu đi xuống lầu dưới.

Bị Kim bí thư lôi kéo đi một chuyến nhân sự, tin tức Tổng Tiêu có thẻ thang máy của tổng tài liền truyền khắp toàn bộ công ty, ai ai cũng đồn dập suy đoán thân phận của Tổng Tiêu. Đại Ngu này là sản nghiệp của Ngu gia, cùng tổng tài quan hệ chặt chẽ, có thể là thân thích của Ngu gia, hoặc là bạn tốt của tổng tài.

Đoán và vân vân đều có, chính là không có người đoán hân là tiểu tình nhân của tổng tài.

Trên cổ đeo thẻ, Tổng Tiêu đẩy cửa tiến vào tổng tài văn phòng. Ngu Đường ngồi sau một xấp văn kiện hơn một nghìn chữ, Độc Cô Âm ngồi ở góc trên bàn nhỏ, bùm bùm mà dùng máy vi tính, không biết đang bận cái gì.

Nhìn thấy Tổng Tiêu tiến vào, Độc Cô Âm đứng lên hành lễ, sau đó lại ngồi trở xuống.

Tổng Tiêu gật đầu đáp lễ, đi tới cạnh Ngu Đường: “Trợ lý của tổng tài, đều phải làm những gì?”

Ngu Đường đưa tay ký giấy, ngẩng đầu nhìn về phía Độc Cô Âm.

Bên kia Độc Cô Âm lập tức tìm tòi yêu cầu nội dung, đoạn chiếu hình ảnh lên cho hoàng thượng.

Ngu Đường liếc mắt nhìn màn hình, nghiêm trang nói: “Bưng trà rót nước, phân loại văn kiện, làm trợ thủ của trẫm, thuận tiện... Cùng phòng làm việc của tổng tài tự tiếp thu tạo quá nhiều.”

(Theo tui nghĩ ở đây có nghĩa là Ngu Đường muốn Tổng Tiêu tiếp thu biểu hiện “thiếu tao” mà quá nhiều =))) vì anh thích thôi =)))

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(tổng tài không có ký giấy hợp đồng lao động)

Tiêu Tiêu: Căn cứ luật lao động, trong thời gian làm việc người không thể quấy rầy trợ lý.

Ngư Đường: Này đôi ta cũng không phải vấn đề.

Tiêu Tiêu: Tại sao?

Ngư Đường: Bởi vì ta là công nhân tạm thời, hành vi của ta cũng không có liên quan tới công ty.

Tiêu Tiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ngăn Chặn

Edit: Jushi

Tổng Tiêu nhìn hoàng đế bệ hạ lại bắt đầu nói không đứng đắn, liền giật giật khóe miệng: “Đừng nghịch, nếu là không cần ta làm, ta liền đi về ngủ.”

“Không được!” Ngư Đường không chút nghĩ ngợi mà gạt phắt đi, “Lại đây đọc tấu chương cho trẫm.”

Từ lúc đi làm đến bây giờ, vẫn luôn xem văn kiện không rời mắt, Ngư Đường dựa vào ghế dựa bằng da, xoa xoa mi tâm.

Tổng Tiêu ngồi bàn ghế đối diện, kéo một tờ văn kiện đến xem.

Hắn bây giờ là đại tổng tài của đại Hoa quốc, muốn xen vào sự tình vô cùng bề bộn. Hơn nữa bởi vì mấy hãng công ti mới vừa bắt đầu đồng thời làm việc, rất nhiều thứ không quá rõ, liền đưa vài văn kiện tới công ty chủ xử lý.

Giờ tay đem mấy tập văn kiện phân loại thành những “đơn cần phải ký”, “đơn muốn ký hợp đồng”, “tư liệu hạng mục cần thiết” mỗi thứ đặt một chỗ, còn “ghi chép từ buổi họp” ném qua một bên. Tổng Tiêu trước tiên đem đơn phê chuẩn ngân sách công ty dựa theo kim ngạch từ lớn đến nhỏ giao cho Ngư Đường, sau đó chính mình lấy chồng văn kiện đơn “muốn ký hợp đồng” bắt đầu xem, dùng bút chì ở bên trong đánh dấu những chỗ quan trọng.

Ngư Đường xem qua, lần nữa cầm bút bắt đầu ký tên. Ký một hồi, ngẩng đầu nhìn Tổng Tiêu một chút.

Bàn tay trắng cầm bút mực đỏ, bộ dạng phục tùng đôi mắt tập trung xác định trên văn kiện. Nói chung đây lại là một cảnh tượng đẹp trước mắt.

Tổng Tiêu có trí nhớ siêu phàm, xem qua cũng có thể đọc nhanh như gió, cấp tốc biết rõ ý chính trong hợp đồng, tìm ra chỗ cần thiết nhất.

Mỗi bản hợp đồng, những chỗ bộ pháp vụ kiểm tra qua đều quan trọng, mà nhiều lắm, Ngư Đường muốn đem tất cả chỗ đó nhìn qua, cũng hao phí không ít thời gian. Cho nên, Tổng Tiêu cũng chỉ cần Ngư Đường chú ý đến điểm cần thiết nhất, cho hắn xem thêm.

Hoảng hốt nhớ lại ngàn năm trước ngự tại thư phòng, tấu chương quá nhiều phê không xong, Ngư Cẩm Đường muốn lười biếng, liền chộp hoàng hậu đem tới cùng hắn cùng phê.

Một người trước tiên xem, dùng lam bút hoa tìm điểm quan trọng, người kia lại dùng bút son phê. Gặp phải sự tình phức tạp, còn có thể đồng thời thảo luận.

Độc Cô Âm tự giác một cách yên lặng từ bàn nhỏ bỏ vào ghế sofa phía sau nơi khó để nhìn đến nhất bên trong, tiếp tục “bùm bùm” mà bận bịu.

Hai người đồng thời làm việc, hiệu suất còn lớn hơn. Tổng Tiêu đem tất cả xem qua một lần, tổng quát lại cũng biết những ngành kinh doanh của Đại Ngư, liền không khỏi hơi xúc động. Thế lực của Ngư gia so với trong tưởng tượng còn muốn lớn hơn, chỉ ở bề ngoài mà đề “Đại Ngư”, cái chiêu bài này khiến công ty lớn sẽ không hạ hai mươi, lại càng không bị khống chế cổ phần, hùn vốn.

“Cái này, sau đó cũng có thể đưa nhân viên làm tiếp.” Tổng Tiêu lượm vài phần tư liệu đi ra.

Ngư Đường trầm mặc chốc lát, hướng hắn ngoắc ngoắc tay, ra hiệu hắn đến bàn bên này.

Tổng Tiêu cũng không dằn dặt mà tiến đến, nhíu mày nhìn hắn: “Tổng tài, đang là giờ làm việc, sẽ ảnh hưởng đến sự tập trung.”

“Ảnh hưởng gì cơ?” Ngư Đường gác lên một chân thon dài, nạt lạnh nhìn hắn.

“Có người sẽ nhìn thấy...” Tổng Tiêu quay đầu tìm Độc Cô Âm, phát hiện cả âm vệ trung thành cùng cái bàn nhỏ thần bí mà biến mất.

Ngu Đường đứng lên, vòng qua bàn đi tới chỗ Tổng Tiêu, cúi đầu cắn chặt một bên lỗ tai: “Gian phòng này cách âm chống đạn, người gọi rách cổ họng cũng chẳng ai để ý đến người.”

Lời này sau lưng rõ ràng là đang muốn trêu đùa, Tổng Tiêu cảm thấy đặc biệt xấu hổ, giờ tay thúc cùi trỏ vào hán một cái, bị Ngu Đường vững vàng bắt được cánh tay, bẻ ra sau: “Trời loạn rồi, dám động thủ với trẫm!”

“A...” Bị xoay đầu, Tổng Tiêu cau mày hừ một tiếng.

“Đau rồi?” Ngu Đường nhanh chóng buông tay, kéo tay hán qua vén tay áo lên xem, một vết đỏ trên cánh tay lộ ra.

“Thả ra.” Tổng Tiêu cảm thấy được ngón tay có chút tê tê, khó chịu mà chuyển động cánh tay.

Ngu Đường nắm lấy cái tay kia, dùng hai ngón tay nơi cổ tay nhẹ nhàng vò ấn, rất khoái nưong đưa gân tay về vị trí cũ.

“Tổng tài, đây là thực đơn buổi... trưa...” Kim bí thư gõ cửa một cái, sau đó trực tiếp đẩy cửa đi vào, thấy cảnh tượng không nên thấy, phản xạ có điều kiện mà chạy ra, khép cửa lại. Sau đó mới ý thức được, nằng lại đẩy cửa bước vào, giữa ban ngày nhìn thấy tổng tài đang sờ tay trợ lý...

Là thư ký chính, lại thành ra thấy những thứ không nên thấy như này, chỉ muốn dùng skill đặc thù: la to một tiếng.

Kim bí thư tháo cặp kính gọng vàng xuống, bình tĩnh mà đem một tờ thực đơn để trên bàn tổng tài: “Đây là thực đơn hôm nay, ngài xem ăn cái gì, có muốn đặt chỗ hay không?”

“Đặt chỗ ở tầng hai, com Tàu.” Ngu Đường nhìn thư ký liếc mắt một cái, thấy nằng thức thòi, liền trả lời một câu, chậm chậm thông thả mà thả Tổng Tiêu ra.

Cao ốc Bạc Ngư có hai tầng là phòng ăn cao cấp, com Tàu hay com Tây cũng đều có, là sản nghiệp Đại Ngư, ở đây chủ yếu là phục vụ nhân viên cấp cao trong công ty, hoặc mời tiệc chiêu đãi khách hàng. Nghe tổng tài muốn tới dùng com, đương nhiên lại đặt chỗ tốt nhất.

Tổng Tiêu vốn là muốn đi ăn nhà ăn ở tầng trệt, tiện đường muốn đi xem xung quanh công ty một chút, nhưng lại bị tổng tài đại nhân quá bá đạo bắt nạt: “Bồi tổng tài ăn com, cũng là một trong những công việc của trợ lý.”

“Còn Độc Cô Âm...” Tổng Tiêu muốn nói, Độc Cô Âm cũng là trợ lý, sao không cho hán bồi ăn com. Ai biết vừa quay đầu lại đã thấy Độc Cô Âm đã tự giác đi theo, ngồi ở bàn kế cận, mặt không đổi sắc nhìn hai người bọn họ.

Kháng nghị không có hiệu lực, Tổng Tiêu chịu bị ép bồi tổng tài dùng com trưa. Không thể không nói, món ăn ở đây tương đối ngon. Tôm xào tỏi tươi mới ngon miệng, cánh gà chiên ở ngoài thơm mùi tiêu bên trong non mềm. Ăn ngon nhất là thịt lợn quay với lớp da giòn tan, ăn đến ngon miệng, mỡ nhưng không ngấy, nuốt xuống xong vẫn còn thấy lưu luyến mùi vị.

Tổng Tiêu ăn đến vui vẻ, liền đem ý nghĩ muốn làm thân với các đồng nghiệp mà quên đi. (Jushi: chết vì ăn, tui cũng thế =)))

Độc Cô Âm cũng ăn rất vui vẻ, như thú dữ mà khò khè khò khè ăn đến ba bát com.

Giờ trưa có không ít khách, nhân viên đến ăn hay tiệc chiêu đãi khách hàng, thỉnh thoảng hướng bên cửa sổ ghé dài nơi đó liếc mắt một cái, sau đó bị âm vệ trừng trở lại.

Tin tức bữa com trưa của tổng tài bị lan truyền, toàn bộ công ty đều biết, trợ lý mới của tổng tài đặc biệt được sủng ái.

Nghe đầu trợ lý mới này, đặc biệt giống trong mấy tiểu thuyết, đi làm ngày đầu tiên đến muộn, còn đi thang máy của tổng tài, rồi được làm trong phòng tổng tài. Nghe đầu bộ hành chính phải đặt trước một cái bàn mới, rồi chuyển tới văn phòng của tổng tài, đây là có ý muốn ở văn phòng tổng tài còn gì!

“Đã có tiểu yêu tinh nhanh chân đến trước rồi, hức hức hức!” Trong công ty các nhân viên nữ liên tục cắn khăn mùi soa.

“Vừa nghe đúng là *Bạch Liên Hoa!” Bộ xã giao đại mỹ nữ cắn răng nói.

(*Bạch Liên Hoa: các em gái thánh nữ, trong sáng đến vô cmm tội.)

“Không phải a... Là một suất ca đó...” Người trả lời thờ dãi một cái.

“A... Thật sao?”

Các nhân viên nữ đang vạn phần kích động liền trong nháy mắt bình tĩnh lại, nếu là con trai, phỏng chừng đúng là người quen..của tổng tài.

Một người tuổi còn trẻ lại anh tuấn, là tổng tài tài giỏi khó ai bì, thêm một trợ lý mới phần nộn, rõ ràng như một bộ phim của idol, nhưng bởi là con trai nên trong nháy mắt biến thành tiểu thuyết ngôn tình —— dựa vào thân thích để vào công ty.

“A, đúng là trẻ con.” Trưởng phòng nhân sự lắc lắc đầu, nhắc ly cà phê từ từ uống.

“Làm sao, người nhìn ra gì sao?” Tổng giám đốc tài vụ từ đoạt lấy ly cà phê từ trong tay hắn, mu bàn tay vỗ vỗ bụng hắn.

“Tổng tài của chúng ta rất có bản lĩnh.”

Trưởng phòng nhân sự *cao thâm khó dò mà cười cười, “Độc Cô Âm là chính là con trai nuôi của Ngu gia, hiện tại tổng tài nhất định đang muốn đề phòng.”

(*cao thâm khó dò: không thể đoán được đang nghĩ gì.)

Tổng giám đốc tài vụ sững sờ: “Ý người là...”

“Ngày hôm nay ta gặp trợ lý mới tới kia, căn bản không giống mấy đứa sinh viên mới ra trường, nói chuyện kín kẽ không một lỗ hổng.”

Trưởng phòng nhân sự nheo mắt lại, “Tổng tài đây là đang muốn ngăn chặn à!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: Nguyên tắc của đế vương, ngăn chặn đúng chỗ.

Đệ đệ: Hoàng huynh, ngăn chặn cái gì?

Ngư Đường: Chính là giữ hoàng hậu lại, tìm điểm G của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tác Giả

Edit: Jushi

Tổng Tiêu hàng ngày đều đi làm ở cao ốc Bạc Ngư. Còn tổng tài đại nhân mỗi sáng đều sẽ đem hắn lôi từ trong chăn ra, khiêng lên xe rồi chở đi.

“Tổng tài, trà của ngài.” Kim bí thư đem ấm trà thơm mới pha đưa tới bàn tổng tài.

“Đem đi, đưa trà cho Tổng Tiêu pha.” Ngư Đường cũng không thèm nhìn mà tiếp tục bận bịu.

Kim bí thư liếc mắt nhìn cái bàn mới đặt cạnh bàn của tổng tài. Tổng Tiêu đang ngồi ở đó xử lý văn kiện. Trợ lý của tổng tài nhưng thật ra là như đãi ngộ của phó tổng giám đốc, khác hẳn với thư ký. Một ít tài liệu quan trọng, chỉ thư ký được phụ trách vậy mà trợ lý cũng được phép lật ra xem rồi cho ý kiến.

Nói ra tổng tài đối đãi với trợ lý mới này rất tốt, mỗi ngày đều cùng nhau ăn cơm, nhưng bây giờ lại bảo trợ lý đi làm mấy việc vặt như pha trà này, Kim bí thư nhất thời có chút khó hiểu.

“Được rồi.” Mệnh lệnh của tổng tài không được thắc mắc, Kim bí thư tự giác không nhiều lời, cầm lấy văn kiện Ngư Đường ký xong rồi lui ra.

Ra cửa vừa vặn gặp Độc Cô Âm, cái tên này lại chính mình tự bung một ly cà phê mang về phòng.

“Độc Cô trợ lý.” Kim bí thư gọi lại hắn, “Ngày hôm qua ngài nói muốn một bức bình phong, nội thất trong phòng tổng tài đều là thiết kế *giả cổ, bức bình phong muốn đặt phải một tuần sau mới có hàng.

(*giả cổ: là mang hơi hướm cổ đại ngày xưa, hoàng thượng muốn giống trong cung =)))

Còn đây là bức bình phong nè, để che chắn, hoặc ngăn ra làm một phòng. Đây là loại bé thôi nhé =))) còn loại to nó dài hơn.

Độc Cô Âm mặt không thay đổi gật gật đầu. Theo lý thuyết khi hoàng hậu tới, hắn cần phải dọn ra ngoài ngồi, thế nhưng xuất phát từ thói quen nghề nghiệp của ám vệ, hắn vẫn phải cùng một phòng với hoàng thượng. Thiết kế nhà hiện đại không có xà nhà, cũng không thể tự ẩn mình được. Vì vậy, chỉ có thể nghĩ cách khác, mua thêm bức bình phong tự đem mình che khuất.

(Jushi: giả dụ mà hoàng thượng muốn làm chuyện không đứng đắn thì sao.....)

Kim bí thư không thể đoán được ý gì trên mặt Độc Cô Âm, đành thôi. Xoay người đến phòng trà, đem theo hộp đựng trà đặt lên bàn Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu đang xem văn kiện liền ngẩng đầu lên, đập vào mắt là vô số các loại trà.

“Tổng trợ lý, vừa tổng tài nói muốn để người pha trà, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể có khách tới chơi, ta với người đi pha trà chút đi.” Kim bí thư nghiêm chỉnh nói.

Đây là một hộp trà bằng pha lê trong suốt, chia làm mười mấy ô vuông to nhỏ, bên trong không chỉ có trà mà còn có cả bột cà phê, lại còn vài loại bột khác dùng để pha nước uống. Trên nắp hộp trong suốt dán thêm mẫu giấy để phân biệt, mỗi ô vuông đều có thêm một cái thìa bé.

Tổng Tiêu liếc mắt nhìn hộp trà một cái: “Ta chỉ lấy loại này, còn lại đều đem ra đi.” Hắn chỉ lấy hộp trà bằng gỗ để bên cạnh, đó là loại trà mà Ngu Đường thích uống.

“A?” Kim bí thư sững sờ, quay đầu nhìn Ngu Đường.

“Ta nói để hắn pha trà, người lại đem các thứ khác đến làm gì?” Ngu Đường nhún mày, trừng Kim bí thư một cái. Hoàng hậu của hắn chỉ có thể pha trà cho hắn uống thôi!

Kim bí thư bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai chính mình lại bị nghĩ xấu liền vội vàng xin lỗi, đem hộp ra ngoài.

“Tổng tài bắt đầu bắt nạt người đây, lại còn để trợ lý pha trà cho, hi hi...” Mấy thư ký khác xì xào bàn tán liền thấy Kim bí thư đã trở lại.

“Làm sao? Tiểu trợ lý không muốn làm sao?” Mấy người dồn dập suy đoán.

Kim bí thư liếc các nàng một cái, không nói một lời đem bộ pha trà tinh xảo vào.

Tổng Tiêu đứng dậy tiếp nhận dụng cụ pha trà, cười cười hướng Kim bí thư nói cảm ơn: “Ngồi xuống uống một chén rồi đi.”

Kim bí thư nhìn Tổng Tiêu đang ngồi cạnh chiếc bàn chạm khắc tinh xảo, đem ấm nước để trên lò than nhóm lửa, bàn tay thon dài trắng nõn cầm chiếc thìa gỗ múc một muỗng lá trà, bỏ vào trong bình...

Một bộ động tác nước chảy mây trôi, người cũng đẹp đến mức nhìn không thể rời mắt. Cách pha trà đẹp như vậy hắn uống cũng rất ngon đi. Kim bí thư có chút ngạc nhiên, quay sang thấy tổng tài nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Rửa trà, tráng ấm, rót nước, ngâm trà. Trong nháy mắt, Kim bí thư cảm thấy như mình đang xem một nghệ nhân trà đạo thời cổ xưa. Nước trà nóng đưa mùi hương đi lại bị Tổng Tiêu nhanh nhẹn đem khóa lại, sắc trà thanh tịnh, dụng cụ pha trà trắng sáng nhìn đến vui mắt.

Ngu Đường đã đứng lên ngồi cạnh Tổng Tiêu từ lúc nào.

Tổng Tiêu đưa một chén cho Ngu Đường, sau đó chính mình cũng cầm một chén, mỉm cười ra hiệu Kim bí thư cứ tự nhiên.

Kim bí thư mặt dày chính mình cầm một chén, mới vừa cầm lên liền cảm thấy hoa mắt, một vệt đen chợt lóe lên. Độc Cô Âm không biết từ nơi nào biến ra, cũng đem một chén uống.

“Hai người các người, uống xong rồi đi làm việc ngay.” Ngu Đường có chút không cao hứng, đây là hoàng hậu của hắn pha trà cho uống, *hoàng ân cũng phải lớn lắm mới được cho phép như này, lại còn được voi đòi tiên ở lại đây uống.

(*hoàng ân: ơn của hoàng thượng)

Kim bí thư từ trước đến giờ đều rất tự giác, uống một chén liền mau chóng rời đi.

Độc Cô Âm thì càng tự giác hơn, uống hết liền biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Đã sắp tới kỳ nghỉ đông, Tổng Tiêu trở lại trường học chọn chương trình học cho học kỳ sau xong, liền cứ bận bịu ở Đại Ngự. Hôm nay mừng 8 tháng 1 lại nhận được bưu kiện từ Tiêu Chính Khanh.

“Tiên Mãn Cung Đường” đã tiến vào giai đoạn chế tác hậu kỳ, tất cả cũng rất thuận lợi. Chi là ở Mỹ thường có truyền thống chiếu phim hoạt hình: chính là chiếu phim thì đồng thời đồ chơi về hoạt hình đó cũng sẽ được tung ra thị trường. Vậy nên những thứ này đều đã được làm sớm.

(Đính chính: Từ chương này trở đi mình sẽ sửa lại “Cung đường tươi mới” thành “Tiên Mãn Cung Đường” nha, là phim mà Tổng Tiêu tham gia làm. Cảm ơn bạn Tim Tươi Thắm đã nhắc nhở mình.*) Bởi kịch bản này đều dựa trên tiểu thuyết nguyên tác, làm đồ chơi nhất định phải nói chuyện với tác giả một chút, Tiêu Chính Khanh hi vọng Tổng Tiêu thay hắn đi một chuyến.

Đây cũng không phải việc gì khó, vừa vặn Tổng Tiêu cũng muốn gặp vị tác giả này liền đáp ứng.

“Người muốn đi gặp GreenBird?” Ngu Đường vẻ mặt có chút kỳ lạ.

“Ừm, làm đồ chơi cũng nên có sự đồng ý của nàng.” Tống Tiêu cầm một quyển sách bỏ lên giường, dựa vào người Ngu Đường bắt đầu đọc sách.

Ngu Đường cũng đang đọc vài thứ trên mạng, tiện tay xem luôn tác giả kia khen vài câu: “Ta đi chung với người.”

“Người đi làm gì?” Tống Tiêu quay đầu nhìn hấn, đây là trong nước, so với Mỹ an toàn hơn. Hấn chỉ đi gặp một cô nương còn trẻ tuổi, cũng đâu có gì nguy hiểm.

“Đừng quên thân phận của người.” Ngu Đường nheo mắt lại, đem máy ném qua một bên, đem Tống Tiêu kéo vào trong lòng ngực, “Ai cho đi một mình gặp nữ nhân khác?”

Tống Tiêu giật giật khóe miệng, không để ý đến hấn, quyết định ngày mai dậy thật sớm tự đi. Cũng may ngày mai là cuối tuần, hoàng đế bệ hạ nhất định sẽ ngủ nướng.

Ai biết, ngày hôm sau mở mắt ra đã thấy Ngu Đường mặc âu phục chỉnh tề, đi giày da ngồi trước bàn ăn, mặt không đổi sắc bắt hấn đi ăn sáng.

Bị ép đem theo cái tên này để bàn chuyện làm ăn, Tống Tiêu lần đầu cảm giác được mang theo người nhà sẽ ảnh hưởng cả sự nghiệp..

Tác giả cũng ở thủ đô đi làm, bình thường chỉ là một kẻ toán nhỏ bề ngoài xấu xí, nhưng đến tối sẽ biến thành một người... gõ chữ với bề ngoài xấu xí...

Xe thể thao màu xanh bảo thạch đi đến bên trong một khu nhà, đây là khu nhà trọ của sinh viên học sinh, tất cả đều là cho người không có điều kiện. Tác giả cũng ở đây thuê một căn. Không sai, là đi thuê, không giống như là người đã bán được bản quyền sách ở Hollywood.

“Đội đã lâu.” Một cô nương trẻ tuổi từ trong thang máy đi xuống, cùng hai người chào hỏi, đang hí hóp cười liên nhìn được Tống Tiêu. Trong nháy mắt, thao tác đang ổn định liền biến thành như bị sét đánh.

“Cô là GreenBird sao?” Tống Tiêu tự nhìn mình xong quay đầu lại nhìn hoàng thượng, rồi nhìn lại Độc Cô Âm đang ngồi phía sau xe, ba người đều không có gì không bình thường mà, cô nương này làm sao vậy?

“Tống... Tống Tiêu đúng không...” Tác giả nhìn hấn từ trên xuống dưới, rồi chậm rãi nhìn về phía Ngu Đường, “Ta là Hoàng Dã Vạn Hạc, người này chính là...”

“Hoàng Dã Vạn Hạc!” Lần này đến lượt Tống Tiêu ngây ngẩn cả người, trước chỉ nhìn qua sách, cũng không tìm hiểu kỹ, không nghĩ đến Hoàng Dã Vạn Hạc lại chính là GreenBird. “Vậy ra là cô, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Hoàng Dã Vạn Hạc chẳng phải chính là tác giả của “Nguyệt Hạ Tiêu Đường” sao? Chẳng trách Ngu Đường lại đòi đi theo, hóa ra là muốn gặp vị tác giả hấn mà thích.

Mọi người ra một quán trà xa hoa ngay cạnh vì muốn có không gian riêng tư.

Hoàng Dã Vạn Hạc nâng một chén trà nóng, có chút tỉnh táo nhìn Tống Tiêu giúp Ngu Đường pha trà. Tống Tiêu cũng hướng nàng giới thiệu Ngu Đường là người đầu tư cho bộ phim, nhất thời lại càng bối rối: “Có ai từng nói qua, các người nhìn rất giống hai nhân vật lịch sử chưa?”

Tống Tiêu đang pha trà liền dừng tay, cười nói: “Cô nói đại triều Ngu Cảnh Nguyên Đế cùng Đoan Tuệ hoàng hậu sao?”

Hoàng Dã Vạn Hạc gật đầu lia lịa, đặc biệt muốn hỏi hai người kia có quan hệ như thế nào nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể miễn cưỡng mà kìm nén, sùng sục uống hai chén trà.

“Đây là...” Tống Tiêu lấy ra hộp đồng, chuẩn bị cho nàng xem, ai ngờ Ngu Đường lại trước hấn một bước, lấy ra một quyển sách đẩy về phía nàng.

Hoàng Dã Vạn Hạc nhất thời bị sặc, quyển sách kia, chính là tác phẩm thành danh của nàng “Nguyệt Hạ Tiêu Đường”. Hơn nữa, không chỉ xuất bản sách, cá nhân nàng còn bán cả trên mạng nữa! Không cần giấu chi tiết, mùi thịt để bay khắp nơi, tự mình ghi chép lại!

“Ký cái tên.” Ngu Đường nói mà không có biểu cảm gì, “Muội muội ta yêu thích người.”

Hoàng Dã Vạn Hạc bị nhắc tới giật thót, đúng là muốn hù người mà. Vậy ra là muốn mình ký tên, còn chưa dám nghĩ đến tình tiết này. Nhanh chóng cầm lấy, xoẹt xoẹt vài nét bút ký bút danh của chính mình, lại thuận miệng hỏi: “Cậu tên gì, có muốn ta viết thêm vài chữ không?”

“Không cần.” Ngu Đường cứng rắn lấy lại sách giao cho Độc Cô Âm bên cạnh. Âm vệ trung thành cẩn thận đem sách nhét vào trong cặp táp.

Đây là một ví dụ của cặp táp nè:

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Vạn Hạc: Thật sự không cần ký thêm sao?

Ngư Đường: Không cần.

Vạn Hạc: Em gái người tên gì?

Ngư Đường: ...

Vạn Hạc: Em gái người là độc giả của ta sao?

Ngư Đường: ...

Vạn Hạc: Em gái người...

Ngư Đường: Dám can đảm nói lời thô tục với trẫm, đem ra ngoài chém.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Weibo

Edit: Jushi

Hollywood rất quy củ, tiền bản quyền từ trước đến giờ đều rất hào phóng. Lần này là làm đồ chơi, đến thương thảo với tác giả cũng là điều dĩ nhiên. Tuy nhiên, là người tính toán vô cùng cẩn thận, cùng Tống Tiêu có điểm giống nhau ở chỗ tiết kiệm, Hoàng Dã Vạn Hạc quyết định chia hợp đồng này ra, nghĩ là mỗi đồ chơi này bán ra, nàng cũng sẽ chịu trách nhiệm làm một phần.

“Ta rất quan tâm đến vẻ ngoài của món đồ chơi này.” Hoàng Dã Vạn Hạc cười nói.

“Ta cảm thấy cô lựa chọn rất chính xác.” Tống Tiêu cười đem hợp đồng đẩy đến cho nàng xem. “Cô có thể tìm một luật sư chuyên nghiệp để xem xét việc ký hợp đồng.”

Hợp đồng này là cho người Trung, thế nhưng lại viết bằng tiếng Anh. Vốn liếng tiếng Anh của Hoàng Dã Vạn Hạc tương đối kém, thực sự đọc chỉ hiểu một ít. Thật ra vốn tin tưởng Hoàng hậu nương nương, nàng định cứ như vậy mà ký, sau đó nghĩ lại, tìm luật sư còn có thể gặp lại Tống Tiêu, liền gặt đầu đem hợp đồng cất đi.

Ngư Đường gọi một ít trà bánh, chuẩn bị cùng Hoàng Dã Vạn Hạc tám chuyện một chút, vừa vặn đối phương cũng có vẻ hứng thú.

Kỳ thực từ đầu đến giờ đều là Tống Tiêu cùng Hoàng Dã Vạn Hạc nói chuyện, mà Ngư Đường cũng rất nghiêm túc ngồi nghe.

“Trước Tiêu tổng nói với ta có một nguồn đầu tư lớn, không nghĩ tới lại là Tư bản Đại Ngư.”

Hoàng Dã Vạn Hạc nhấp ngụm trà, mặt đầy hưng phấn.

“Ta nghe đến Tư bản Đại Ngư đã lâu rồi, nghe nói các người là con cháu của đại triều hoàng tộc họ Ngư.”

“Cái kia chỉ là truyền thuyết, gia phả còn không có.” Ngư Đường mặt không đổi sắc nói. Mà chỉ có hần mới biết, người nhà này chính xác là Ngư gia hoàng tộc.

“Ta cảm thấy rất thật...” Hoàng Dã Vạn Hạc nhìn chăm chăm Ngư Đường một lúc, rồi quay đầu nhìn Tống Tiêu. Như thế nào nhìn mãi cũng không đủ.

“Hãy, gặp được hai người lạ cũng thành quen, có thể cùng ta chụp một bức ảnh hay không, ta muốn đăng bài trên weibo.”

Tống Tiêu là một người ôn nhu nhã nhặn, bình thường sẽ không từ chối yêu cầu của tác giả. Chỉ là có chút khó khăn nhìn Ngư Đường, sợ hần không thích. Ai ngờ Ngư Đường vô cùng thích thú đứng dậy, đem điện thoại của Hoàng Dã Vạn Hạc đưa cho Độc Cô Âm để hần chụp ảnh.

Hoàng Dã Vạn Hạc đưa điện thoại di động, sung sướng đến mức miệng không ngậm vào được, nội tâm không ngừng bắn pháo hoa, nhưng ngoài mặt vẫn tận lực duy trì vẻ lịch sự.

“Lần này tiền bản quyền cũng không ít, sao cô vẫn ở trong căn phòng đi thuê?” Tống Tiêu có chút khó hiểu. Đã nghe qua Tiêu Chính Khanh nói về tiền bản quyền, cũng ngang bằng với tiền bản quyền của Harry Potter, chẳng phải Hoàng Dã Vạn Hạc cũng giàu to rồi hay sao.

“Hãy, không phải, là quen nghèo rồi.”

Hoàng Dã Vạn Hạc vừa nói, vừa cầm hộp mà người phục vụ đưa tới, đem trà bánh ăn không hết đóng gói lại mang về. “Ta đang lo lắng không biết phải dùng số tiền này như nào đây.”

Người khác mà có nhiều tiền như vậy, chắc chắn sẽ nhanh chóng mua một căn nhà ở thủ đô, hoặc mua cửa hàng, vậy mà Hoàng Dã Vạn Hạc dĩ nhiên lại không có ý nghĩ xa như vậy.

“Ta nghĩ sẽ đem đầu tư cho Nguyệt Hạ Tiêu Đường.” Hoàng Dã Vạn Hạc ôm cái hộp đồ ăn, thờ dãi. “Phục vụ, lấy cho ta cái túi.”

Chuyện của Cảnh Nguyên Đế cùng Đoan Tuệ hoàng hậu, rõ ràng là có trong lịch sử cũng khó để chuyển thành phim truyền hình. Dù sao mọi người vẫn rất khó chấp nhận tình yêu nam nhân với nam nhân, tuyên truyền có lẽ sẽ vấp phải sự phê bình.

Có thể nói bây giờ, người một mực tôn thờ chuyện tình yêu của Hoàng thượng và Hoàng hậu, chính là Hoàng Dã Vạn Hạc. Nếu như “Nguyệt Hạ Tiêu Đường” có thể chuyển thành phim, cho dù chỉ được chiếu trên mạng sẽ đều khiến nàng vui sướng, không thua gì “Tiên Mãn Cung Đường” được điện ảnh Hollywood chuyển thể.

“Ta có thể giúp ngươi...” Đưa Hoàng Dã Vạn Hạc đến khu nhà chung cư, Tống Tiêu vốn đang trầm mặc liền lên tiếng.

“Hả?” Hoàng Dã Vạn Hạc sững sờ, ngẩng đầu nhìn Tống Tiêu.

“Ta đầu tư.” Ngu Đường đang cúi đầu xem điện thoại, nghe Tống Tiêu nói liền đáp một tiếng.

“Ngươi làm sao biết chuyện gì mà đòi bỏ tiền a?” Tống Tiêu tức giận trừng hắn, cái tên này rõ ràng luôn chơi điện tử, bước đi còn phải nhắc hắn, căn bản có nghe được bọn họ đang nói chuyện gì đâu.

“Không nghe.” Ngu Đường cắt điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn hắn. “Ngươi muốn làm cái gì thì làm đi, ngược lại ta sẽ là người đầu tư.”

Hoàng Dã Vạn Hạc bị gạt sang một bên dần dần hoá đá, cứ cảm thấy có cái gì bay vào mắt.

Xoa xoa con mắt, nàng quyết định không quấy rầy hai người này nữa. Đã định quay người đi lên xong sau đó lại quay lại hỏi: “Bức ảnh kia, ta có thể đăng nó lên mạng hay không?”

Nàng thật sự rất muốn rất muốn đăng lên a!

Tống Tiêu nhú nhú mày, vừa định từ chối, lại bị Ngu Đường đi trước một bước nói: “Đăng đi.”

Hoàng Dã Vạn Hạc đi mất, Tống Tiêu liền nheo mắt lại nhìn Ngu Đường: “Hoàng thượng, ngươi muốn làm cái gì?”

Ngu Đường cao thâm khó dò mà nhìn xa xa: “Tạo điều kiện cho ngươi.”

Buổi tối hôm đó, Hoàng Dã Vạn Hạc vô cùng cao hứng đăng một bức ảnh lên weibo, kèm theo một câu: “Đời này của ta sống thật đáng giá!”

Bởi phim vẫn chưa làm xong, vì tính bảo mật và PR cho phim, Hoàng Dã Vạn Hạc vẫn không công bố gì ra bên ngoài, cho nên trên weibo chỉ thỉnh thoảng đăng vài thứ linh tinh.

Mới vừa đăng lên, fan chỉ để ý tác giả nhà mình hôm nay gặp được hai soái ca nên mới cao hứng đến vậy, dồn dập bình luận ở dưới.

【 a a a, thật đẹp trai a, bà chị đây là người nào? 】

【 mỗi bên ôm một anh cơ → _ → 】

【 cầu ai chỉ điểm rõ ràng, hai người này nhìn thật là quen... 】

Sau nửa giờ, các fan đột nhiên sôi sùng sục, bởi vì ở phần bình luận có người đăng hai tấm ảnh, chính là chân dung của Cảnh Nguyên Đế cùng Đoan Tuệ hoàng hậu, còn có cả bức ảnh chụp trộm đăng trong diễn đàn Tiêu Đường nguyệt.

【 a a a a a, sống lâu rồi mới được thấy a a a, đây là Hoàng đế và Hoàng hậu chuyển kiếp! 】

【 ông trời có mắt a, giúp ta nhìn thấy được cảnh này 】

【 không phải mơ đấy chứ? bà chị dĩ nhiên gặp được Đế hậu, không nói nhiều nữa ta đi ăn đây 】

【 lâu trên cứ lẳng lặng đi ăn deeee 】

Fan cứ thế mà đắm chìm vô tận trong hưng phấn, bởi vì trong lịch sử thật sự có một đôi như vậy. Khả năng quyền sách này là không thật, thế nhưng thực sự có một đôi như này thật khó tin. Không tới một canh giờ, bài đăng đã hơn 20 nghìn lượt xem, mọi người dồn dập bình luận, thật là sống lâu đến mức cái gì cũng có thể gặp.

Tất nhiên, cũng có người đưa ra nghi vấn, chuyện chuyển thể căn bản thật mơ hồ, không ai tin, thế nhưng hai người như thế nào lại có thể tìm đến với nhau, trong cái thế giới rộng lớn đến thế này.

【 Là giả sao? Sao lại có người nào đẹp trai như vậy, nhất định là chiêu trò PR 】

Hoàng Dã Vạn Hạc thấy bình luận này có chút tức giận, sao có thể là giả được, đây chính là người thật. Thực ra nàng đến bây giờ còn có chút khó tin, thế nào lại có mấy người bất lịch sự bình luận một cách kích động như vậy. Đang chuẩn bị đáp một câu, ai ngờ fan đã giúp nàng đỡ vài câu.

【 Ồ trên, người xem xem mặt tác giả có rõ hay không luôn đi, rõ ràng đâu phải PR? 】

【 thực ra, bà chị ngày hôm nay thoát nhìn có chút xấu, ôi chao, chắc là bị hai anh tìm đến rồi 】

Nhìn fan nhiệt tình như vậy, Hoàng Dã Vạn Hạc cảm thấy vừa ngọt vừa bị ngược, đâu ai biết...

Ngu Đường sau khi về nhà liền ôm điện thoại mà xem bài đăng, mỗi bình luận liên quan đến bức ảnh hần đều xem qua, đếm mấy câu khen hai người xứng đôi, đẹp trai mà bình luận một lần. Đường nhiên chỉ dùng nick “Tiêu Tiêu yêu Đường Đường” để góp vui.

Tổng Tiêu nghiêm túc suy nghĩ chuyện ngày hôm nay. Thật ra muốn nói quyền “Nguyệt Hạ Tiêu Đường” hần không thực sự yêu thích, hần chỉ hy vọng có thể đem quyền sách kia “Cảnh Hoàng Thịnh Thế” mà đầu tư chuyển thể.

Cảnh Nguyên Đế rõ ràng là hoàng đế đại Ngu vĩ đại nhất, nhưng bởi vì chuyện tình cảm của hần mới chậm chạp không thể chuyển thành phim truyền hình. Được nhiều người biết đến hơn, điều này hần vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Ngành giải trí trong nước có chút kỳ quái. Chính là, một thứ dựa trên nguyên gốc của nó trong nước bị phê bình như thế nào, nhưng một khi được người nước ngoài khen, thứ đó liền trở thành đáng giá. Sách của Hoàng Dã Vạn Hạc được chuyển thể thành phim ở Hollywood, địa vị của nàng lập tức sẽ được mọi người khen vô kể, các tác phẩm khác cũng sẽ dễ dàng được chấp nhận hơn. Cho nên đem “Nguyệt Hạ Tiêu Đường” chuyển thể cũng không phải là điều không thể.

Nếu “Nguyệt Hạ Tiêu Đường” có thể thì “Cảnh Hoàng Thịnh Thế” cũng có thể làm.

“Quân Trúc.” Ngu Đường bỗng nhiên gọi hần.

Tổng Tiêu thoát khỏi suy nghĩ trong lòng, thấy hoàng thượng ngồi ở trên giường, vỗ vỗ bên cạnh ra hiệu hần đến, liền xô vào đôi dép trong nhà, tiến đến cạnh Ngu Đường: “Cái gì?”

Ngu Đường đem máy nhét vào trong tay hần: “Người đi đăng ký cái weibo đi.”

“Đăng ký weibo làm gì?” Tổng Tiêu không rõ vì sao mà cầm lấy, nghe lời mà đăng ký một cái, lại vô cùng chính trực là sử dụng tên của mình. Đáng tiếc cái tên này đã bị người khác đăng ký, đành đổi thành “Quân tử đương như Trúc”.

Ngu Đường nhìn hần đăng ký, không hề nói gì, chỉ dẫn hần nhớ đề ý. Ngu Đường có một cái nick khác cũng gọi Ngu Đường, còn có một dấu V chứng nhận là “Tổng tài Đại Ngư Hoa quốc”. Sử dụng không nhiều cũng chẳng ít, phần lớn nhân viên Đại Ngư đều sử dụng weibo, với lại cũng không có gì thú vị, vẫn luôn giao cho Kim bí thư quản lý, đề ý động thái của hai công ty lớn nhất, bên cạnh cũng có một đám nhân viên ở phía dưới hô to “Cảm ơn lãnh đạo”, “Kiên quyết ủng hộ”, “Lãnh đạo nói đúng” các loại lời nói.

Mà nick của Ngu Đường, ngoại trừ để theo dõi hai công ty lớn “Đại Ngư Hoa quốc” và “Quốc tế Đại Ngư”, ngày hôm nay liền nhân theo dõi người thứ ba, đó chính là “Quân tử đương như Trúc”.

Tổng Tiêu gật gật khóe miệng: “Hoàng thượng, đây cũng quá rõ ràng.”

“Làm sao mà không cho trầm theo dõi, người nghĩ dùng cái nick này đi làm chuyện xấu với người khác sao?” Ngu Đường nhíu mày, nhắc tay nắm chặt cầm Tổng Tiêu.

Biết là không thể giảng đạo lý cho người này, Tổng Tiêu lười quản hần, đơn giản để cầm mình cho hần nâng, chính mình lười biếng thả lỏng thân thể đến mềm nhũn: “Ta chuẩn bị giúp giải trí Tinh Hải.”

Ngu Đường để hần ngã vào ngực mình, xoa loạn mái tóc của hần: “Nhúng tay vào, chính là trực tiếp đoạt lấy.”

Để Tổng Tử Thành quân cũng không ổn, sang năm phim được công chiếu, Tổng Tiêu cần vốn đầu tư trong nước cho “Tiên Mãn Cung Đường” khai thác thị trường. Hơn nữa, đây cũng là một cơ hội tốt cho giải trí Tinh Hải một lần nữa trở nên lớn mạnh. Nếu để đích thân Tổng Tử Thành làm, hần không dám chắc có được hay không.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(Bài viết nguy hiểm trên Weibo)

Tiêu Tiêu: Weibo cũng hay đấy nhĩ

Ngư Đường: Xem cái gì

Tiêu Tiêu: Người xem bài viết ngắn này đi

Ngư Đường: Không muốn xem, người kè đi

Tiêu Tiêu: Người đuổi ta, nếu như người bắt được, ta liền để người “khà khà khà”

Ngư Đường: *giơ tay, nắm lấy* bắt được rồi.

Tiêu Tiêu: o(>_<)o

(không hiểu cái đoạn “khà khà khà” là cười hay cái khi gì nhĩ =))) là chịch hay là cười?)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Hối Tội

Edit: Jushi

Mấy ngày trước Tống Tiêu trở về thành phố A để chuẩn bị đàm luận vấn đề này với phụ thân.

“Người muốn vào công ty làm?” Tống Tử Thành nhìn con trai từ trên xuống dưới một lượt.

“Được thôi.” Hần vẫn luôn sợ con trai mình có lòng tự trọng cao, không muốn tiếp quản giải trí Tinh Hải của hắn. Hiện tại hiếm khi lại thấy con trai tự động mở lời liền đồng ý ngay.

Tống Tiêu không nghĩ rằng Tống Tử Thành nói chuyện dễ dàng như vậy, tỏ ra có chút nghi hoặc.

Hắn không biết rằng bởi vì Ngu gia gặp chuyện, phụ thân hắn dồn dập suy đoán Ngu gia hắn sẽ loạn một trận tại Hoa quốc. Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Ngu Đường mới hai mươi tuổi một mình vực dậy tất cả, hơn nữa lại còn biết cách khiến đám người già kia kinh sợ một phen. Chuyện nhà Ngu gia đã trở thành câu chuyện bàn tán khắp thành phố A. Tống Tử Thành nhìn về phía con trai, nhất thời cảm thấy được con trai mình thật có phúc.

Bạn bè của Tống Tử Thành hầu hết đã đem con đến công ty để thực tập từ rất sớm, hắn trông thấy mà phát thèm.

Vì vậy, Tống Tiêu thuận lợi mà ngồi vào vị trí Tổng giám đốc điều hành, trực tiếp bước vào công ty.

“Tống Tiêu, người đã trở lại?” Lý Vi Vi hiện tại đã trở thành một diễn viên trẻ đang “hot”, nhận được vai chính trong hai bộ phim truyền hình, nóng đến bóng tay. Nhìn thấy Tống Tiêu liền nắm vai hắn mà lời đi trong hành lang công ty.

“Anh David!”

“Chào anh Vệ!”

Dọc đường đi, vài nghệ sĩ nhỏ nhìn thấy hắn lịch sự chào hỏi.

Phòng làm việc của Tống Tiêu ngay bên cạnh phòng Tống Tử Thành, đến tầng trệt giữa, Tống Tiêu đang định đi vào liền bị Lý Vi Vi giữ lại.

“Mặc kệ có là tổng tài mới, người cũng nên đi xem xung quanh, đừng vội tới phòng làm việc.” Lý Vi Vi lời kéo hắn, để cửa thang máy lần thứ hai khép lại, chậm rãi lên tới tầng cao nhất.

Tầng cao nhất ở giải trí Tinh Hải vẫn là phòng thực tập, rất nhiều người mới còn đang nỗ lực trau dồi kinh nghiệm. Lý Vi Vi nghĩ mới thấy, cứ như trở về mấy năm trước lần đầu tiên mang Tống Tiêu đi tham quan công ty vậy.

“Người bây giờ không ở đây nữa sao?” Một khi đã đến đây, Tống Tiêu đã nghiêm túc chuẩn bị tiếp quản cái công ty này, đương nhiên toàn bộ mọi thứ ở đây cũng phải nắm thật rõ mới được.

“Thình thoảng sẽ đến nếu có chương trình luyện tập đặc biệt.” Lý Vi Vi vô đầu, hắn bây giờ còn đang đi học ở đại học Sân Khấu Điện Ảnh, nhưng thực chất lại không đi học mà hầu hết thời gian đều đi đóng phim, tình cờ thì đến tham gia vài buổi luyện tập thôi.

Ví dụ trước đó vài ngày, Tống Tử Thành bất chợt muốn mời một nghệ nhân dân gian nổi tiếng tên Lưu Hành Vũ đến, hẳn liền bị bắt trở về học tập. Thế nhưng, học được mấy ngày liền mặc kệ đi. Thứ này cũng không phải nay mai mà học được ngay, hẳn học được vài điệu, cũng may là có thể biểu diễn được một chút trong chương trình giải trí.

“Ngươi là cái gì mà dám ra lệnh cho ta!” Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cãi vã truyền đến từ sát vách phòng học, giọng nói còn có chút quen tai.

Tống Tiêu dừng bước, nhìn xuyên qua cửa kính liền nhú mày.

Đó là một phòng học biểu diễn, giáo viên đứng ở phía trước sắc mặt khó nhìn rõ, cùng với một cô gái còn trẻ tuổi xảy ra tranh chấp, chính là Tống Tranh đã lâu không gặp.

“Nàng không thi đại học, cũng không muốn đi học kỹ năng mà chạy tới công ty làm nghệ sĩ.” Lý Vi Vi bĩu môi, Tống Tranh kia lớn lên cũng xinh xắn, nhìn trông ngọt ngào vô cùng, hơn nữa còn có Tống Tử Thành cùng Khâu Minh Diễm đỡ lên, hoàn toàn có thể vọt lên cao. Chỉ có điều, con bé này thực sự quá kiêu ngạo.

Nhìn một lúc cũng không thể thấy gì, Tống Tiêu quay người xuống tầng, đúng lúc đụng phải một cô gái với đôi mắt đỏ ngầu.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cô nàng tỏ ra hoang mang, nhanh chóng cúi đầu xin lỗi.

“Không sao.” Tống Tiêu nhàn nhạt đáp lại, dịch sang một bên tránh.

Cô gái nhìn bóng lưng của Tống Tiêu khuất khỏi tầm mắt, cắn cắn môi.

“Tiểu Hi, sao vẫn chưa vào?” Bên kia có một cô gái gọi nàng.

“Đây ta đến.”

Cô gái gọi tiểu Hy, không nhịn được quay đầu nhìn, “Sur ty, người kia là ai vậy?”

“Người đó là một tổng tài tương lai.” Sur ty đã ở trong công ty nhiều năm liền nói cho nàng biết, “Tạc Thiên đã từng nói đó là con trai Tống Tử Thành vào công ty thực tập.”

Tổng tài tương lai... Chính là con trai của Tống Tử Thành học đại học ở thủ đô, sau đó liền đi du học bên trường Havard. Tạc Thiên khẳng định người đó đến thực tập liền đảm nhiệm chức giám đốc Điều Hành. Còn chưa tốt nghiệp đại học thế nhưng lại ở vị trí đó, nghe có chút buồn cười nhưng ai bảo đây chính là công ty nhà hắn chứ?

Chờ sur ty đi đằng sau, tiểu Hi liền kéo tay tiểu muội: “Này này, có lẽ chúng ta có thể...”

“Đừng có đoán nhầm, không phải anh chị em ruột thịt, tuy tốt xấu gì cũng là người cùng công ty, nhưng dựa vào cái gì để giúp đỡ người hả?”

Nghe nói vậy, đôi mắt của tiểu Hi không nhịn được liền đỏ.

Tống Tiêu về thành phố A đã mấy ngày rồi, để lại Ngu Đường một mình trong phòng, đã sắp ăn Tết đến nơi nhưng hắn vẫn chưa có dự định về.

Ngu Đường nằm ở trên giường ôm gối của Tống Tiêu mà lăn lộn, hừ một tiếng ngồi dậy. Hoàng hậu đúng là gan to bằng trời, chắc chắn đã quên mất trách nhiệm của mình rồi. Là hoàng hậu, hầu hạ hoàng thượng mới là việc quan trọng nhất!

Cầm điện thoại lên bấm số của Tống Tiêu, hoàng đế bệ hạ quyết định, phải mắng cho hoàng hậu một trận mới chịu được, cho hắn biết lỗi sai, tối hôm nay sẽ đến ăn cơm cùng hắn.

“Đường Đường...” Tống Tiêu nhận điện thoại, đột nhiên gọi một tiếng như vậy.

Ngu Đường bị nhắc liền nuốt một ngụm khí, vèo một cái thờ ra liền trở mặt nửa ngày. Bên Tống Tiêu có chút ồn ào, hẳn là có người xung quanh nên không tiện gọi hoàng thượng.

Tống Tiêu đang cùng phụ thân gặp gỡ xã giao bên ngoài, trên bàn ăn không thể trực tiếp mà gọi hoàng thượng, chỉ có thể kêu tên, đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại. Kêu ra khỏi miệng liền hỏi không kịp, tên của đế vương, hẳn sao có thể tùy ý gọi ra?

“Hoàng thượng thứ tội, vừa nãy...” Tống Tiêu ra phòng riêng liền nhanh chóng giải thích.

“Không sao.” Ngu Đường ho khan một tiếng, “Ngươi đang uống rượu?”

“Phụ thân đang có khách, muốn tiếp nhận công ty nên ta phải tiếp người quen của hắn.” Tống Tiêu bắt đầu dĩ nhiên, “Ngươi ăn cơm chưa?”

Ngu Đường suy nghĩ một chút, chính mình chưa ăn cơm mà dĩ nhiên lại còn quên mất, liền trầm mặc chốc lát. Nói nốt câu tiếp theo “Ngươi chờ chút” liền cúp điện thoại.

“A?” Tống Tiêu không hiểu, muốn hỏi hắn làm sao, đầu bên kia đã truyền đến tín hiệu bận.

Sáng thứ hai, Tống Tiêu bị điện thoại di động đánh thức, mơ mơ màng màng nghe máy.

“Xuống lầu.” Ngu Đường nói đúng một câu liền tắt máy.

Tống Tiêu xoa xoa con mắt ngồi dậy, nằm úp sấp trên bậu cửa sổ liền thấy chiếc xe thể thao kia của Ngu Đường vô cùng kiêu căng mà đỗ ở cửa khu nhà. Độc Cô Âm đeo kính đen, dựa vào cạnh xe mà gặm bánh bao.

Chỉ với 3 phút rửa mặt cả mặc quần áo, Tống Tiêu trong nháy mắt nhanh chóng xuống tầng.

Đã là mùa đông, thành phố A tuy đón hướng Nam nhưng nhiệt độ vẫn dưới 0 độ. Một người mặc áo khoác màu đen đứng dưới tàng cây trụi lá, ánh nắng sớm đã đem những đường nét tuấn mỹ kia phác họa thật rõ, chớp mũi vì lạnh mà đỏ ửng. Chính là người đã tại thủ đô gọi điện cho hắn – Ngu Đường.

Một tuần không gặp, Tống Tiêu cũng có chút nhớ hắn, trong đầu chỉ vì một tiếng liền nhào tới.

Ngu Đường giơ tay, đè đầu Tống Tiêu xuống, không để cho hắn xông đến.

Tống Tiêu nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đừng tưởng rằng chủ động hiến thân, trăm sẽ tha thứ cho người tội quá nhiều ngày rồi không thị tẩm.” Ngu Đường hừ lạnh một tiếng, đem Tống Tiêu đang sững sờ bắt lại, khiêng trên bả vai.

“A á!” Một trận trời đất quay cuồng, Tống Tiêu bị ném đến ghế phó lái. Ngu Đường lên xe, Độc Cô Âm tự động nhảy ra ngồi ghế sau.

Mắt thấy đã sắp hết năm, vẫn còn sáng sớm, trên phố còn rất vắng người. Không bao lâu, xe liền chạy ra khỏi nội thành. Tống Tiêu nhận ra đường này chính là đi về khu nhà của Ngu gia.

“Sáng sớm đã đến Ngu gia sao?” Tống Tiêu giật giật khóe miệng.

“Ừm.” Ngu Đường mặt lạnh không nói thêm lời nào.

Người nhà Ngu gia còn chưa rời giường. Trong khoảng sân rộng lớn, Tào quán gia đang mở một cuộc họp với các quản gia khác, nhìn thấy xe thể thao tiến vào liền tuyên bố tan họp, mang theo Trương Hiếu Nhân đi nghênh đón.

“Cung nghênh hoàng thượng, hoàng hậu hồi cung.” Tào công công cung kính mà nhai lại những lời hồi trước, Trương Hiếu Nhân cũng cùng gào một tiếng nói.

“Grrrrrrrrr —— ”

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu kịch trường:

(Tội dám gọi thẳng tên cúng cơm của hoàng thượng)

Ngư Đường: Vừa nãy người gọi ta là gì?

Tiêu Tiêu: Hoàng thượng a

Ngư Đường: Trước câu đó.

Tiêu Tiêu: Đường Đường?

Ngư Đường: Hừ, ý được trăm sủng, dám gọi thẳng tên trăm, xem trăm phạt người như thế nào đây.

Tiêu Tiêu: Không phải người cho phép ta gọi thế sao? QAA

Ngư Đường: Phải, gọi như vậy tiếp đi a ~ *mặt tà mị*

Tiêu Tiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Dếp Lê

Edit: Jushi

Ngu Đường đem Trương Hiếu Nhân đẹp sang một bên, rồi xuống mở cửa xe, đem Tống Tiêu lôi ra vác lên vai.

“Mau bỏ ta xuống, hoàng thái hậu sẽ nhìn thấy a...” Tống Tiêu đập đập chân, bị Ngu Đường vỗ một cái vào mông, nhất thời không nói được gì.

Trong nhà các nữ nhân vẫn còn đang ngủ, chỉ có Hoàng nguyên để đòi thứ hai rất chăm chỉ dậy sớm ra hoa viên luyện công, thế nhưng lại đụng phải huyênh trưởng.

“Hoàng huynh, chào buổi sáng!” Ngu Lâm tiểu bằng hữu đi xuống nhà, nhìn thấy ca ca lập tức dừng lại chào hỏi.

Ngu Đường nhấc nhấc cằm, tiếp tục đi lên tầng. Tống Tiêu bị treo móc trên người hắn, giờ tay hướng Ngu Lâm vẫy vẫy.

“Chị dâu...” Ngu Lâm bắt đầu nhìn hai người này, cho Tống Tiêu một ánh mắt thương cảm nhưng không thể giúp được gì, lắc lắc đầu, chấp tay sau lưng đi xuống nhà. Tiểu tử đi lại trầm ổn, bóng lưng vẫn mang theo tâm niệm thiên hạ, đi từng bước từng bước sát nhau phong thái một hoàng đế, thế nhưng chân quá ngắn, đi tới bước cuối cùng không may bị vướng chân, hai tay vung trong không trung liền bị Tào công công đỡ được.

“Điện hạ cẩn thận.” Tào công công vẻ mặt tươi cười đem Ngu Lâm ôm lấy.

“Thả ta ra.” Ngu Lâm uốn éo người, nếu bị chị dâu nhìn thấy sẽ rất mất mặt.

“Phía trước nền đá hoa cương mới lau xong rất trơn.” Tào công công cười híp mắt ôm hắn, không có ý định buông ra, nhanh chân đi đến hoa viên. “Đòi trước lúc điện hạ còn nhỏ, lão nô cũng hay ôm như này mà.”

Hai người càng đi xa càng khó nghe chuyện bên kia, Tống Tiêu muốn ngoái mắt lên xem một chút, cửa ngay lập tức liền khép lại. Tiếp đến là một trận trời đất quay cuồng, hắn bị ném lên chiếc giường rộng lớn màu xanh nước biển, một thân thể rắn chắc thon dài liền áp tới.

“A, làm cái gì...” Tống Tiêu bị ép đến khó thở, đẩy đẩy hắn.

Ngu Đường ngồi dậy tháo ca-ra-vat, nói lỏng cổ áo rồi tháo cúc trên tay áo: “Ăn sáng.”

“Ăn sáng không thể ăn ở trên giường... A...”

“Ai bảo không thể...”

Ăn xong “bữa sáng”, Ngu mẫu cũng đã dậy. Ngu Đường vì một đêm không ngủ, ôm Tống Tiêu ngủ đến say như chết. Tống Tiêu mơ hồ tỉnh giấc, mở to mắt nhìn trần nhà, bụng ục ục kêu lên.

(Jushi: *đập chuột đập bàn phím* H đầu rồi huhu)

Ăn “bữa sáng” này xong chỉ có hoàng thượng là vô cùng thỏa mãn, nhưng hắn lại thực sự rất đói. Muốn đi tìm đồ ăn thế nhưng cả người bần rùn, mệt mỏi đành phải kiên trì dựa vào lồng ngực hoàng thượng.

Ngu Lâm luyện công xong, tắm rửa sạch sẽ, cùng mẫu thân và tỷ tỷ ăn sáng. Ngẩng đầu nhìn lên tầng, liền mỉm cười nhìn Tào quản gia đang chia đồ ăn.

“Quản gia...” Ngu Lâm suy nghĩ một chút, vẫn nên gọi một tiếng.

“Có thần.” Tào quản gia trên tay vắt chiếc khăn ăn màu trắng, cúi đầu mỉm cười, dò hỏi tiểu thiếu gia có điều gì muốn dặn dò.

“Người giúp ca ca đem chút bữa sáng lên trên, để hắn ăn còn ngủ tiếp.” Rõ ràng chỉ là một câu rất bình thường, Ngu Lâm che lại hai cái tai chiều phong đã từ từ biến đỏ.

Tào quản gia cùng hắn trao đổi ánh mắt ngầm hiểu ý nhau, rồi gật đầu đáp lại. Hai người bọn họ đều biết, hoàng đế bề hạ thân thể khỏe mạnh, đói một bữa cũng chẳng sao, thế nhưng hoàng hậu thì cần được ăn cơm.

“Đường Đường về rồi sao?” Ngu mẫu kinh ngạc ngẩng đầu, Ngu Miêu bên cạnh cũng nhìn sang.

“A, sáng sớm đã về, nhưng thoát nhìn đúng là không ngủ một đêm.” Ngu Lâm cúi đầu ăn một miếng cơm, dừng một chút còn nói, “Bạn thân của hắn cũng về cùng a.”

“Là Tiêu Tiêu a?” Ngu mẫu liền đoán được là ai, lúc trước Ngu gia có chuyện, Tống Tiêu có đến thăm hỏi vài lần. Không giống những thiếu gia nhà khác, chỉ nói chút lời khách sáo, năng vẫn nhìn ra được, đứa bé này thật lòng quan tâm Ngu Đường.

Nghe nói hai đứa bé không ăn gì liền lên phòng ngủ, Ngu mẫu nhanh chóng bảo Tào quản gia đem đồ ăn lên phòng.

Ngư Lâm im lặng không lên tiếng nhìn mẫu thân bận bịu, chậm rãi lắc đầu, nghiêm nghiêm túc túc tiếp tục ăn cơm của mình.

Ngư Miêu nhìn chằm chằm vành tai lớn đang vẫy vẫy của đệ đệ, không nhìn được liền véo một cái: “Ngươi lắc đầu cái gì vậy?” Đệ đệ rõ ràng nhỏ tuổi, thế nào nhìn lại giống một ông cụ non như vậy.

“... Nước nóng quá.” Ngư Lâm chỉ chỉ cốc nước trước mặt.

Ngư mẫu quay đầu lại, liền thấy Ngư Miêu cùng Ngư Lâm đồng thời lắc đầu, một bên lắc đầu một bên hà hơi, trong miệng còn ngậm một đồng viên thuốc, lập tức giơ tay lên cho mỗi đứa một cái cốc đầu: “Lê nghị trên bàn ăn đâu? Thật không lịch sự!”

Tào công công gõ cửa tiến vào, đem bữa sáng để ở đầu giường, tiện thể đưa cho Tống Tiêu một cái khăn ẩm.

Tống Tiêu chống đỡ thân thể ngồi dậy, mặc áo ngủ vào, dựa vào mấy cái gối đầu giường liền cảm lấy món tráng miệng bắt đầu ăn. Hắn thật sự rất đói bụng, vốn sáng sớm không được ăn cơm, lại còn bị vận động dữ dội như thế.

“A...” Ngư Đường cảm thấy lồng ngực không còn hơi ấm, lẩm bẩm một tiếng mò đến, ôm eo Tống Tiêu ngủ tiếp.

“Hoàng thượng, dậy ăn chút rồi ngủ tiếp.” Tống Tiêu xoa xoa gò má của hắn.

Ngư Đường mở mắt ra, nhìn Tào công công liếc mắt ra hiệu, đối phương lập tức tự giác mà lui ra, rồi cẩn thận đóng cửa lại.

“Lần sau đừng gọi là hoàng thượng nữa.” Ngư Đường ngồi dậy, dựa vào người Tống Tiêu, kéo tay hắn đang cầm miếng sandwich qua cắn một cái.

“Vậy gọi là gì?” Tống Tiêu cúi đầu nhìn thấy miếng sandwich tam giác của mình đã bị cắn mất một nửa.

Ngư Đường liếc hắn một cái, chui vào chăn ngủ tiếp. Ý tứ rất rõ ràng, hoàng thượng muốn hắn phải tự đoán.

Tống Tiêu nháy mắt mấy cái, đem miếng bánh còn lại ăn nốt, cầm khăn mặt chà chà miệng, thuận lợi giúp hoàng thượng xoa một chút rồi dựa vào đầu giường bắt đầu chơi điện thoại.

Gần đây giải trí trong nước rộ lên vài bộ phim lịch sử truyền hình có vẻ không hay ho quảng cáo rầm rộ. Mà vấn đề ở chỗ, mọi người chửi mắng nhưng vẫn xem, bởi thật sự không có gì khác để mà xem.

Lướt lướt tin tức, hầu hết mấy bộ phim này đều bị lời kịch bán ra để ném đá.

Nghành nghề giải trí vốn náo nhiệt, khen hay chê cũng được, chỉ cần có thể phát lên kiếm tiền thì vài người sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào hết. Mặt khác, nếu có minh tinh nổi tiếng tham gia, tỷ lệ người xem cũng rất cao.

Đã làm ăn thì ra làm ăn, Tống Tiêu quyết định làm nghề này là phải làm thật tốt.

Ngư Đường đợi nửa ngày không thấy Tống Tiêu đáp lại, nhất thời có chút không hài lòng, liền dùng sức dầy vò phía sau bị lộ ra khỏi chăn của hắn.

“Ừm...” Eo Tống Tiêu đột nhiên mềm nhũn, quay đầu nhìn hắn, người kia vẫn đang nhắm mắt, thật không giống hắn vừa mới duỗi tay trêu đùa, không khỏi bật cười.

Hai người ở trên giường chán ngán nửa ngày, đến lúc chuẩn bị ăn trưa mới chậm chậm xuống nhà. Tống Tiêu lăn lộn trong chăn nên đầu tóc bung loạn xạ, Ngư Đường cũng không nhắc hắn, cứ như vậy tro mắt để hắn đi xuống.

“Tiêu Tiêu a, mau tới đây.” Ngư mẫu nhìn thấy Tống Tiêu, không nhìn được phì cười một tiếng, vội vã vẫy tay với hắn. Chờ Tống Tiêu lại gần, liền cầm chiếc lược nhỏ Tào quản gia đem đến, đem mấy lọn tóc vênh lên trên đầu hắn chải xuống.

Tống Tiêu nháy mắt mấy cái mới phản ứng được chuyện gì vừa xảy ra, liền có chút ngượng ngùng, nhanh chóng cảm ơn Ngư mẫu. Vì đang cùng hoàng thượng đùa giỡn, trong lòng thư giãn nên nhất thời quên mất lễ nghi, thực sự không nên a.

Ngư Đường nhìn hắn, ngồi bên cạnh uống trà, không nói một lời.

“Đường Đường về mà cũng không nói trước một tiếng.” Ngư mẫu trừng mắt liếc hắn một cái, vừa cười nhìn về phía Tống Tiêu, “Tiêu Tiêu hôm qua đi cùng với nó sao?”

Câu hỏi này khiến trong lòng Tống Tiêu có chút hồi hộp, trên giữ nguyên vẻ mặt rồi chậm rãi đặt cốc trà xuống, mở mắt nhìn Ngư mẫu: “Không có, cháu mấy ngày nay đều ở thành phố A, Đường Đường sáng nay đi máy bay về. Thấy hắn trông rất buồn ngủ nên mới đưa hắn về đây, mà tối qua cháu cũng ngủ khá muộn...”

Không thể nói dối toàn bộ được, phải nửa thật nửa giả thì mới đủ độ tin cậy, nhưng thực chất lời giải thích hầu hết là thật.

Ngu mẫu nghe xong liền cười rộ lên. Ngu Đường ngồi cạnh nghe thấy Tống Tiêu còn nói hai chữ kia, cao hứng cuộn tròn ngón chân giấu trong đôi dép lê lông mềm.

Thấy Ngu Đường đang xỏ đôi dép lê làm Ngu mẫu chợt nhớ ra, gọi nữ hầu đem thêm một đôi tới.

Đây là dép lê mà Ngu mẫu đặt hàng cho cả nhà, mùa đông nên đều là lông xù, Ngu Đường là màu lam đậm, Ngu Lâm là màu xanh nhạt, Ngu Miêu là màu hồng phấn, bản thân nàng chính là màu vàng nhạt, còn có một đôi màu đen... Là cho Ngu ba ba.

Tống Tiêu nãy ở trên tầng nghe thấy tiếng Tào công công, Ngu mẫu muốn lấy thêm một đôi dép lông mượt, tưởng nàng muốn đi cùng màu với đôi đen kia, liền vội vã ngăn cản: “Bá mẫu, đôi này vẫn rất tốt, không cần đổi...”

Nói còn chưa dứt lời, nữ hầu đã đem ra một đôi dép lông mềm màu lam nhạt.

“Thử xem có hợp hay không, ta cũng đã đặt làm cho người một đôi.” Ngu mẫu cười híp mắt nói.

Lần này không chỉ Tống Tiêu mà Ngu Đường cũng hơi kinh ngạc. Loại dép đi trong nhà này hẳn là đồ hàng hiệu xa xỉ, muốn đặt làm riêng phải cọc trước tiền, thế nhưng mẫu thân vì sao lại muốn mua thứ này cho Tống Tiêu?

“Nhanh đi vào thử xem, ta thấy người cùng Đường Đường hay đi với nhau, đoán chắc số size cũng không sai biệt.” Ngu mẫu đem dép lông mềm đưa cho hắn, giục hắn mau thử.

Tống Tiêu nuốt nước miếng một cái, đem chân xỏ vào đôi dép lông mềm màu lam nhạt, ngồi song song cùng Ngu Đường, hai đôi dép kiểu dáng giống nhau thật nhìn có chút thú vị.

“Thật là đẹp!” Tiểu công chúa Ngu Miêu lập tức khen, bạch bạch bạch chạy tới với đôi dép màu hồng nhạt.

Ngu Lâm ngồi trên ghế salong, hai cái chân ngắn be bé đi đôi dép với với ra ngoài, chẳng may dép rơi xuống liền không kịp giữ lại.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(Cổ khúc · Đế vương ngâm)

Gia gia: Lập tức đánh trận, thiên hạ cuối cùng cũng bình an.

Ngư cha: Dân tộc Hung nô xâm lược, sầu khổ loạn trong giặc ngoài.

Ngư Đường: Đánh ở ngoài bên trong an ổn, giang sơn thịnh thế thay đổi.

Đệ đệ: Sống lại một đời, còn phải biết ngăn chặn.

Độc thoại (đệ đệ): Ai, mẫu hậu, xin hãy nghe lời khuyên này...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Bảo Kiếm

Edit: Jushi

Ăn một bữa cơm trưa trong bầu không khí có chút quý dị, Ngu mẫu liền muốn ra ngoài uống trà cùng bạn thân, đem đệ đệ muội muội giao cho Ngu Đường trông.

Ngu Miêu đã hơn mười tuổi, con bé tự về phòng mình không chơi với bọn họ, để lại Ngu Lâm cùng hắn hai mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đi, ca ca mang người đi chơi.” Ngu Đường ôm theo Ngu Lâm.

Ngu mẫu rất hài lòng khi nhìn thấy bọn hắn tình anh em nồng ấm, đem theo túi xách liền ra ngoài.

Ngu Lâm bị ca ca ôm cứng đờ, nhìn về phía Tống Tiêu cầu cứu. Tống Tiêu nhàn nhàn mà theo phía sau, cho hắn một ánh mắt thương cảm nhưng lại không thể giúp gì được.

Đây đúng là quả báo mà!

Hai người vốn rất bạn, hiếm khi có một ngày rảnh rỗi liền chơi game siêu kinh điển đột kích.

“Giờ mà vẫn còn chơi cái này.” Ngu Lâm tiểu bằng hữu bắt đầu khinh bỉ nhìn hai vị huynh trưởng.

Ngu Đường giờ tay kéo lỗ tai hắn.

“A, hoàng huynh có thể đánh cái này siêu như vậy, không hề dễ chút nào.” Ngu Lâm nhanh chóng đổi giọng, từ chỗ huynh trưởng chạy trốn sau lưng Tống Tiêu.

Tống Tiêu không nhìn được mồm môi khề cười, tên tiểu tử này, đời trước sống còn lâu hơn hắn, rõ ràng phải trưởng thành nhất, vậy mà ở trước mặt huynh trưởng liền biến thành tiểu hài tử.

“Nghe nói người gặp lại sủng phi đời trước ở lớp mẫu giáo?” Tống Tiêu rất lâu không gặp Ngu Lâm, liền kéo hắn đến trước mặt nói chuyện, thân thủ muốn đem hắn ôm trong lòng ngực nhưng lại không thành công.

Ngu Lâm cuộn lại cái chân ngắn be bé, ngồi nghiêm chỉnh như đang nghe báo cáo và phê duyệt giấy tờ, nghe Tống Tiêu nhắc đến cái này liền lập tức ừ ừ: “Chị dâu không được chế nhạo ta.”

Mỹ nhân phong hoa xinh đẹp năm đó biến thành một cô nhóc chảy nước mũi, điều này làm cho Ngu Lâm tạm thời có chút khó chấp nhận, nhưng vẫn làm đủ trách nhiệm là bảo vệ nàng ở lớp. Còn cái khác... Hay là thôi đi.

Tống Tiêu không nhìn được cười rộ lên, nghĩ lại nếu hắn cùng hoàng thượng đều có ký ức từ nhỏ, có lẽ cũng sẽ gặp lại nhau ở lớp mẫu giáo cũng nên. Cơ mà tại sao đệ đệ có thể bắt đầu lại từ đầu, mà bọn hắn lại không thể?

“Lúc hai ta chết rồi, có chuyện gì bất thường xảy ra không?” Tống Tiêu lại hỏi đệ đệ, từ khi ở Mỹ nhìn thấy Tào công công, hắn vẫn đang suy tư, rốt cuộc là điều gì khiến bao nhiêu người trong cung đều chuyển thế như này.

Ngu Lâm cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Hỏi người trả lời đi!” Ngu Đường ngồi một bên chơi đột kích, không nghe thấy Ngu Lâm trả lời liền dùng ngón chân dậm dậm đệ đệ. Ba người đều ngồi trên thảm trải sàn, chân dài duỗi một cái, mồm chân vừa vặn có thể đá phải cái mông của đệ đệ.

Ngu Lâm bị đá ngã về phía trước, sâu sắc thở dài, biến thành tiểu hài tử không có quyền gì, muốn tỏ ra thâm trầm cũng không được, chỉ có thể thành thật đáp: “Cũng không có gì khác thường, ta đem hai người hợp táng, những thứ mà huynh trưởng thích đều chôn theo, kể cả thanh bảo kiếm...”

Nói đến thanh bảo kiếm, Ngu Lâm sửng sốt, ngẩng đầu cùng Tống Tiêu liếc mắt nhìn nhau: “Chị dâu lúc trước dùng thanh bảo kiếm tự vẫn, có thể còn nhớ chút cảm giác gì chứ.”

Nghe đến từ “tự vẫn”, Ngu Đường tay run một cái, không bắn trúng kẻ địch, ngược lại đã trúng một đạn.

Tống Tiêu lắc lắc đầu: “Ý người bảo là do thanh bảo kiếm?”

Thanh bảo kiếm này, là thượng cổ thần binh mà Ngu Đường ngẫu nhiên lấy được, truyền thuyết về thanh kiếm này vốn rất ly kỳ...

Đang nói chuyện, điện thoại của Tống Tiêu đột nhiên vang lên, là từ giải trí Tinh Hải gọi tới, nói là trong công ty đang xảy ra sự cố nghiêm trọng, muốn hắn nhanh đến xử lý.

Bỏ dở cuộc nói chuyện, Tống Tiêu đứng dậy cáo từ.

Ngu Đường có chút không yên lòng, muốn đi cùng liền bị Tống Tiêu cản: “Không phải chuyện gì to tát, ta tự xử lý được.” Chỉ là trước khi đi, hắn mượn Ngu gia mấy bảo tiêu.

(Jushi: Bảo tiêu là vệ sĩ nha)

Lúc đến được giải trí Tinh Hải, trước cửa chính đã bu đầy người, có xe quân cảnh ở phía dưới không ngừng nháy đèn, còn có đội viên phóng viên tác nghiệp đang thổi phồng. Sự chú ý của mọi người đều dồn tại bộ cửa sổ trên tầng 5, một cô gái trẻ tuổi đang ngồi ở trên, định nhảy xuống dưới.

Tầng 5 đó là một cái kho, cửa sổ theo chiều trời ra một ít, tuy nhiên đằng trước lại không có gì để đỡ lại, người trong phòng không dám đến kéo nàng lại.

Tống Tiêu nheo mắt lại, cảm thấy cô gái kia có chút quen mắt, lúc này mới nhớ ra đó chính là cô gái lần trước đụng phải hắn tại cửa phòng luyện tập.

“Tiểu Hi, người có chuyện gì hãy bình tĩnh nói, đừng nghĩ quẩn!” Có người trong công ty đang ở bên dưới gào khóc, thoạt nhìn có vẻ quan hệ với tiểu Hi rất tốt. Hiện trường từ lâu tụ tập không ít cánh truyền thông, công ty giải trí có chuyện, tự nhiên không thể không có phóng viên tác nghiệp. Mấy paparazi đó mỗi ngày đều loanh quanh trước cửa công ty, nhìn thấy sự việc này liền lập tức hưng phấn.

“Tổng tài đến!” Có người gào to một tiếng, các ký giả tại hiện trường dồn dập quay đầu lại xem, liếc mắt liền phát hiện Tống Tiêu vừa xuống xe.

“Đây là tổng tài của các người?” Bọn họ có chút giật mình, tổng tài của giải trí Tinh Hải chẳng phải là Tống Từ Thành sao? Tại sao tổng tài hiện tại lại là người trẻ tuổi này?

“Đây là tổng tài mới đến thực tập, là con trai của Tống tổng.” Có một nghệ sĩ nhanh chóng hướng truyền thông lấy lòng, vô tình hay cố ý lơ đãng trước máy ảnh.

“Là Tống công tử à!” Truyền thông ngay lập tức rõ ràng, trong giới giải trí rất quan tâm đến Tống tổng, mà Tống Tiêu cũng được quan tâm một phần, hơn nữa không phải vì bề bối, toàn bộ đều là tin tức rất tốt về hắn.

“Quý công tử ôn nhu nhã nhặn”, “Trạng nguyên đại học”, “Sinh viên đại học Harvard” như có vàng sáng bao quanh lấy hắn, nhìn thấy Tống Tiêu đến, truyền thông lập tức ủa lên, đem micro nhắm vào Tống Tiêu.

“Tống tổng, xin hỏi ngài đã hoàn toàn tiếp nhận Tinh Hải sao?”

“Tống tổng, ngài cảm thấy hiện tượng nghệ sĩ trong công ty không rõ ràng thế nào?”

“Tống tổng...”

“Các vị, xin chờ một chút.” Tống Tiêu hơi nhíu mày, mấy bảo tiêu hung hãn trong nháy mắt đem truyền thông ngăn lại, làm cho bọn họ không thể đến gần người, “Hiện tại cứu người quan trọng hơn, những chuyện khác để sau rồi nói.”

Nói xong, Tống Tiêu liền nhanh chân đi đến chỗ cảnh sát địa phương đang đứng, tìm hiểu tình hình.

Cô gái này gọi là Tiểu Hi, là người mới đến Tinh Hải ký hợp đồng, bởi vì tướng mạo xuất chúng liền được một đoàn kịch tuyển chọn, đóng một vai phụ quan trọng.

Cơ hội như vậy đối với một người mới rất hiếm có, Tiểu Hi vui vẻ được vài ngày, công ty tăng đãi ngộ cho nàng không hề ít. Ai biết lúc nàng chuẩn bị đến đoàn kịch báo danh, lại được thông báo không cần đi nữa, sau đó mới biết được, vai này đã bị Tống Tranh chiếm mất.

Lại là Tống Tranh...

Tống Tiêu nghe đến cái tên này liền thấy chán ghét, là người vào công ty nhờ quan hệ lại còn không biết tự thấy ngại, kể cả hắn tới mấy ngày nay cũng nghe được không ít chuyện nàng đi bắt nạt người khác.

“Ta vì vai này, ba đêm không ngủ học lời thoại, phải gầy đi nên cái gì cũng không dám ăn, cha ở nhà sinh bệnh còn không thể về, cứ như vậy không rõ ràng mà mất vai... A a...” Tiểu Hi tại bệ cửa sổ hồng mà khóc lớn khàn cả giọng.

“Đưa ta cái micro.” Tống Tiêu giờ tay, nhờ cảnh sát lấy cho cái loa lớn, đối với cô gái lệ rơi đầy mặt, âm thanh trầm tĩnh ổn định, “Tiểu Hi, ta là Tống Tiêu, người trước tiên đừng khóc nữa, nghe ta nói.”

Thanh âm trong sáng dễ nghe qua chiếc loa lớn trực trực lại thành trầm ổn, phía trên cô gái thu lại tiếng khóc, cúi đầu nhìn hắn.

“Ta vừa tiếp nhận giải trí Tinh Hải, có một số việc chưa kịp quản đến, là ta thất trách, người có ủy khuất gì đều có thể nói với ta, bất kể là ai bắt nạt người, ta nhất định sẽ xem xét xử phạt hắn.” Tống Tiêu chỉ có thể nói đại khái, cũng không thể nói thẳng là xử lý như thế nào.

“Vậy nếu ta nói là muội muội của người bắt nạt ta thì sao?” Tiểu Hi trừng hai mắt sưng đỏ lớn tiếng chất vấn hắn.

Tiểu Hi lần này không thêm đến xia, mình đã hai mươi ba tuổi, cơ hội này rất quan trọng, mất đi cơ hội này, muốn nổi lên sẽ rất khó. Nàng chính xác là muốn làm tất cả mọi người đều biết chuyện này, nếu như công ty muốn đóng băng nàng, nàng vẫn có thể dựa vào chuyện này để làm bản thân nổi tiếng hơn.

Người xem náo nhiệt bỗng nhiên tĩnh lặng, hóa ra là con gái chưa được công nhận của lão tổng bắt nạt người mới trong công ty, sự tình càng thêm náo loạn. Ở tình huống này, Tống Tiêu bị ép lên Lương Sơn, bảo đảm nhất định sẽ xử lý Tống Tranh sau, thế nhưng câu nói đó ai sẽ tin?

Nhưng không ngờ, Tống Tiêu mắt cũng không chớp mà nói: “Nếu người nói là Tống Tranh, không phải lo lắng, nàng không phải muội muội ta.”

Lúc trước Tống Tranh lấy nước sôi tạt hắn, hắn đã nói, trừ phi Tống Tranh quỳ xuống biết tỏ ra áy náy, bằng không sẽ không để nàng bước vào cửa cái nhà này.

Hiện trường trong nháy mắt lặng im, sau đó lại sôi sùng sục.

Lời này của Tống Tiêu là có ý gì? Chính là phủ nhận Tống Tranh là đứa con gái của Tống gia. Một đứa con gái sinh ra trong ngoại tình vốn chẳng về vang gì, mà Tống Từ Thành lại cho nàng vào công ty, trả lại cho nàng quyền hạn nhất định, chính là người có ý đồ.

Giới truyền thông trong nháy mắt như hít thuốc lức, ngày mai tiêu đề sẽ là, “Tống công tử phủ nhận đứa em gái cùng cha khác mẹ, bảo không phải là muội muội”.

Phía trên tiểu Hi cũng ngây dại, đây là chuyện gì hả? Lúc nàng còn đang sửng sốt, trong nháy mắt bảo tiêu của Ngu gia đã nằm rạp dưới cửa sổ, đem nàng ôm lấy đem về phòng.

Tổng Tiêu đem loa trả lại cảnh sát, hướng bọn họ tỏ ý cảm ơn, nhấc chân đi về phía công ty.

Một hồi giải quyết xong, sự việc sau này còn dễ giải quyết hơn. Tổng Tiêu thông báo mở một cuộc họp khẩn cấp với các quản lý các tầng, cũng gọi cả Tổng Tranh tới.

“Chuyện ngày hôm nay, các vị chắc chắn đều đã nhìn thấy, ta muốn hỏi xem các vị có ý kiến gì?” Tổng Tiêu mặt lạnh, tại mặt ai cũng nhìn qua một lần.

Tổng Tranh ở trong công ty làm mưa làm gió, nếu như không có những quản lý này ngầm đồng ý, nàng sao có khả năng sẽ làm được.

“Chuyện như vậy, đâu cũng có, không phải là chuyện gì to...” Có người mở miệng nói, bị Tổng Tiêu mặt lạnh nhìn sang, liền lập tức ngậm miệng.

“Tổng Tranh có cổ phần của công ty, chúng tôi...” Trầm mặc nửa ngày, có người khặc khặc nói một câu như vậy.

Cổ phần? Tổng Tiêu đồng tử co rút, hẳn không biết là phụ thân dĩ nhiên còn cho Tổng Tranh cổ phần của công ty.

Chuyện này chỉ là một tảng băng chìm của giải trí Tinh Hải, chẳng trách vài năm nay giải trí Tinh Hải đều không thể đặc biệt vươn lên, nguyên nhân liền ở ngay đây. Áp chế bắt nạt người mới, những người có tài năng càng thêm mai một, chỉ nhờ đến quan hệ.

Đem quản lý trừng trị một phen, Tổng Tiêu cho bọn họ một tuần để triển khai kế hoạch bồi dưỡng người mới, sau đó tự mình gọi cho đoàn kịch kia, đem vai kịch trả lại cho tiểu Hi.

Đoàn kịch ban đầu có chút không tình nguyện, thế nhưng nghe nói có thể dựa vào sự kiện nhảy lầu hôm nay, ngay lập tức liên tục đồng ý.

Tổng Tiêu đến phòng nghỉ ngơi thấy tiểu Hi, cô gái kia lại đang thấp thỏm chuẩn bị tiếp nhận hình phạt.

“Đoàn kịch đã đồng ý đổi lại.” Tổng Tiêu đứng trước mặt nàng, âm thanh đều đều nhả nhận, “Chỉ là chuyện ngày hôm nay, ta hy vọng không xảy ra lần thứ hai.”

Xung quanh tiểu Hi cũng có rất nhiều người mới được bồi dưỡng, nàng nghĩ sau này chiều này vẫn có thể sử dụng được. Nhưng vừa nghe vậy, sắc mặt tiểu Hi không khỏi hơi đổi một chút.

Tổng Tiêu không nói gì nữa, trực tiếp quay người rời đi.

Một nhóm các cô gái khác nhỏ giọng oán giận Tổng Tiêu không có tình người, tiểu Hi lại ngược mắt nhìn bóng lưng Tổng Tiêu đang rời đi, chậm rãi đỏ mặt. (đã sửa)

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(đệ đệ đang thấp nển con một cách điều luyện)

Tiểu Hi: Ta cảm thấy ta đã rơi vào bẽ tình.

Tiêu Tiêu: Ta cảm thấy ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi.

Đệ đệ: Ta cảm thấy ta nên đi mua thêm một hộp nển nữa

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Món Lẩu

Edit: Jushi

“Đó đâu phải là ta cướp, là bọn họ đưa vai cho ta.” Tổng Tranh đứng ở cửa thang máy chờ Tổng Tiêu, tỏ ra tức giận.

“Bọn họ? Bọn họ là ai?” Tổng Tiêu mặt lạnh nhìn chằm chằm Tổng Tranh.

“Đó... chính là...” Tổng Tranh có chút chột dạ, thực chất việc này chính là do nàng nghĩ ra, từ lâu vốn đã chuyên đi bắt nạt người mới, trước đó vài ngày

thấy tiểu Hi được nhận một vai quan trọng trong vở kịch, thấy không ưa liền đi cướp.

Tổng Tiêu nhắc mắt nhìn người quản lý đang theo sau Tổng Tranh. Bởi nàng là con gái của Tổng Từ Thành, công ty liền điều một người đến cho nàng, như những người khác thì chỉ có lão sư đi cùng. Không thể không nghi ngờ chuyện này chắc chắn cũng liên quan đến người quản lý này.

Quản lý kia bị Tổng Tiêu nhìn đến chảy mồ hôi ròng ròng: “Đại thiếu gia, ngài đừng nóng giận, tiểu Tranh tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, chuyện lần này ta nhất định sẽ ghi nhớ.”

Tổng Tiêu thần sắc lạnh nhạt nghe hẳn tái nhợt vô lực giải thích, căn bản chẳng có tí sức thuyết phục nào. Tiếp nhận văn kiện thư ký đem đến, nhìn lướt qua chính là bản nháp những mối quan hệ làm ăn mà bộ phận ngoại giao đảm nhiệm trong vòng một tiếng tới. Bản giao thư ký nói với bộ phận bên đó đến văn phòng hẳn một chuyên xong, mới chậm rãi đối người quản lý sắc mặt tái nhợt mà nói: “Nếu tiểu Tranh cùng người luyện tập không tốt, bắt đầu từ ngày mai người cũng không cần theo nàng, theo tiểu Hi đi.”

Người quản lý sững sờ nửa ngày, bỗng nhiên cao hứng một chút. Hẳn kỳ thực không thích theo Tổng Tranh, đại tiểu thư này đặc biệt khó chiều, thứ hai nữa là Tinh Hải sớm muộn cũng là của Tổng Tiêu, mà Tổng Tiêu lại không thích đưa con riêng này. Thế nhưng, ngẫm lại cô gái tiểu Hi kia, mặt hẳn lại tỏ vẻ khổ sở.

Cô gái kia cho rằng dùng thủ đoạn làm loạn kia có thể giúp bản thân nổi tiếng, thế nhưng những hậu quả lại vô cùng phiền phức, không cần thận sẽ bị công ty đóng băng luôn.

Chuyện lần này cho thấy cơ chế của Tinh Hải đang có vấn đề. Nếu cứ như vậy, Tinh Hải sẽ không thể nổi lên, không tên tuổi danh tiếng, đoàn gánh hát này sao có thể hoạt động.

Tổng Tiêu trở lại văn phòng gọi điện thoại cho Tiêu Chính Khanh.

Bên kia bây giờ đang là buổi tối, cũng may Tiêu Chính Khanh còn chưa ngủ. Tổng Tiêu đem chuyện ngày hôm nay kể với hẳn một chút, dò hỏi hẳn cơ chế trước đây của Tinh Hải như thế nào.

Tiêu Chính Khanh rất khoái tuôn ra một tràng về cơ chế trước đây hẳn đã từng sắp xếp cho Tổng Tiêu, chuyện kia cũng có cho chút ý kiến.

Xử lý xong chuyện của công ty, trời đã gần tối, Tổng Tiêu nhu nhu mi tâm, trực tiếp trở về nhà.

Tổng Từ Thành hôm nay nói đi đàm luận hạng mục, sau đó nghe nói Tổng Tiêu đã giải quyết xong lùm xùm liền không trở về công ty, chính mình bình chân như vại mà về nhà uống trà.

Vốn nghĩ là Tổng Tiêu còn chưa tốt nghiệp, phỏng chừng khó có thể quản lý cả công ty. Để hẳn ở công ty thực tập mấy ngày, ai biết tiểu tử này chỉ cần hai ngày đã có thể đem rất nhiều hạng mục trong công ty xử lý thỏa đáng. Điều này làm Tổng Từ Thành có chút kiêu ngạo, đồng thời tâm tư sinh lòng biếng. Nếu con trai có khả năng, vậy hẳn liền không quản.

Tổng Tiêu về nhà liền thấy phụ thân đang thư thái ngồi uống trà, nhất thời có chút tức giận: “Ba ba, nghe nói người cho Tổng Tranh cở phần.”

Tổng Từ Thành tay cầm chén trà dừng một chút, chợt dạ ho khan một tiếng: “Lúc trước Khâu Minh Diễm đến đòi tiền, ta ngại phiền, liền trực tiếp cho Tổng Tranh một phần trăm cở phần, coi như là trợ cấp nuôi nấng, như vậy cũng không phải dây dưa với cô ta nữa..”

Tinh Hải hai năm qua đều có lợi nhuận, cuối năm có chút hoa hồng, một phần trăm cở phần tiền lãi cũng đủ để hai mẹ con chi tiêu.

Tổng Tiêu hơi nhíu mày, nếu phụ thân nói như vậy coi như là của hồi môn đi, hẳn cũng không tiện nói gì nữa. Thế nhưng, để Tổng Tranh tùy ý trong công ty gây mưa tạo bão như vậy không được: “Ta nghĩ đem văn phòng chính của công ty chuyển tới thủ đô đi.”

“A?” Tổng Từ Thành sững sờ, đang yên đang lành chuyển tới đó làm gì?

“Bên này tầng quản lý cũng sắp hỏng rồi, đúng lúc “chuyển đi” có thể bỏ lại cũng được.” Tổng Tiêu một mặt nghiêm túc nói.

Nghe đến từ “chuyển đi”, Tổng Từ Thành không nhịn được giật giật khóe miệng: “Kia...”

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe có người gõ cửa, di Trần nhìn qua “mắt mèo”, bĩu môi: “Tiên sinh, là Khâu Minh Diễm.”

(Mắt mèo: là cái lỗ bé trên cửa nhà để có thể ở bên trong nhìn ra được bên ngoài, xem khách là ai)

Thấy Khâu Minh Diễm, Tổng Tiêu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn phụ thân, đến giờ mà nữ nhân này dĩ nhiên còn dám tìm tới cửa sao?

Kỳ thực Tổng Từ Thành cũng có chút giật mình, từ lúc hẳn cho cở phần, Khâu Minh Diễm cũng sẽ không dám xuất giá đi. Đứng dậy đi tới chỗ màn hình có bộ đàm trước cửa nói một chút: “Người đến đây làm gì?”

Màn hình hiện ra Khâu Minh Diễm mặt tái nhợt: “Tiểu Thành, ta gặp phải chuyện lớn, người giúp ta một chút.”

“Để cho nàng vào đi.” Tổng Tiêu đối Tổng Từ Thành nói.

Khâu Minh Diễm được cho vào, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm chân Tổng Từ Thành không buông: “Tiểu Thành, ta đang thiếu nợ lãi suất cao, bọn chúng muốn chém một tay của ta, ta không còn cách nào khác, chỉ có người mới có thể cứu ta a, nha nha...”

Tổng Từ Thành thấy nàng như vậy có chút nhẹ dạ, nhưng nhìn con trai lại có chút lúng túng: “Người trước tiên đứng lên, nói ta biết tại sao lại mượn tiền lãi suất cao?”

Tổng Tiêu nhìn nữ nhân đang quỳ trên mặt đất, lạnh lạnh mà nói: “Mượn lãi suất cao, chắc là do Johnan còn đòi tiền.”

Khâu Minh Diễm đang khóc chột im bất, mặt đầy hoảng sợ nhìn Tổng Tiêu.

“Cái gì Johnan? Các người đang nói gì vậy?” Tổng Từ Thành bỏ qua Khâu Minh Diễm, trợn mắt lên hỏi.

“Không, không phải!” Khâu Minh Diễm lớn tiếng nói, trong thanh âm lại mang theo sợ hãi, run rẩy nhìn Tổng Tiêu, “Người... Làm sao người biết...”

Tổng Tiêu mát lạnh nhìn nàng, không nói một lời, căn bản không có ý định giải thích.

Khâu Minh Diễm càng nghĩ càng sợ sệt, nàng không nghĩ Tổng Tiêu dĩ nhiên biết nhiều như vậy, cứ nghĩ là Tổng Tiêu muốn nghi ngờ cũng không có chứng cứ, thế nhưng hiện tại hẳn đã biết chuyện Johnan đánh bạc đòi tiền nàng, chẳng lẽ chứng cứ đã đến tay Tổng Tiêu?

(Cho những bạn không nhớ, Johnan là người được Khâu Minh Diễm thuê để giết Tổng Tiêu lúc anh còn đang học bên Mỹ ý, lúc mà Tổng Tiêu đang đứng trên quảng trường, thì có một cái ô tô cổ tình lao tới định đâm anh, chính là do Johnan điều khiển)

“Johnan là ai? Người dùng tiền của ta ở bên ngoài nuôi đàn ông sao?” Tổng Từ Thành thấy Khâu Minh Diễm phản ứng như vậy ngay lập tức hiểu chuyện, trong nháy mắt nói trợn lời đình. Hắn liền nói, nữ nhân này lúc trước tốt xấu cũng là mình tính, trong tay phải có không ít tiền bạc, tại sao còn đòi tiền hắn, hóa ra là ở bên ngoài nuôi một thằng nghiện cờ bạc! “Ta...” Khâu Minh Diễm không dám nhiều lời, nói gì thì nói nhất định phải chịu đòn, nhưng chuyện của Johnan thật sự không có cách nào để giải thích, chẳng lẽ lại nói là người nàng thuê để giết Tổng Tiêu?

“Người...” Tổng Từ Thành tức đến mặt mày xanh mét, ngấm lại chính mình lại dùng tiền giúp tình nhân cũ nuôi thằng đàn ông khác, quả thực chính là không còn mặt mũi nào nữa! Không nhìn được vung một cái tát trên mặt Khâu Minh Diễm, “Cút ra ngoài cho ta!”

Khâu Minh Diễm không dám ở lâu thêm, vội vội vàng vàng mà chạy, lại không dám về nhà, chỉ có thể gọi điện cho Tổng Tranh: “Con gái a, cứu mẹ...”

Tổng Từ Thành bởi vì tức giận, tìm liền có vấn đề phải đi bệnh viện kiểm tra, mấy ngày không rồi không có ở công ty. Người trong công ty cũng chẳng ai biết, dù sao đại đa số công việc Tổng Tiêu cũng có thể xử lý.

Liên quan tới việc tuyển dụng người mới, rốt cục cũng có bản dự thảo của nâng cơ chế, Tổng Tiêu đem bản dự thảo này cùng chế độ trước đây của Tiêu Chính Khanh so sánh, kết hợp lại rồi chỉnh sửa một chút, xong đưa xuống cho người khác tái chỉnh sửa một lần nữa.

Mấy kẻ lão làng nhìn Tổng Tiêu nói vài ý kiến khả quan, rất chịu phục, không dám đem ra mảnh lời gì để nói lại, đành hoàng ngồi lại sửa chữa.

“Công ty chuẩn bị mở chi nhánh tại thủ đô, các vị vui lòng chuẩn bị sớm.” Tổng Tiêu tại hội nghị cấp cao trực tiếp tuyên bố quyết định này, mọi người có chút khó có thể tiếp thu, dồn dập đưa ra nghi vấn.

“Đại thiếu gia, muốn chia chi nhánh công ty không phải là dễ, trước mắt tình hình lợi nhuận của công ty vừa vặn có chuyển biến, chia chi nhánh công ty sẽ tiêu hao rất nhiều!”

“Là như này, tài nguyên của công ty ta chủ yếu đều ở thành phố A, chuyển đến đó sẽ không có chút nào ưu thế a!”

Tổng Tiêu sắc mặt chăm chú lắng nghe, cúi đầu gửi cho Ngu Đường một tin nhắn.

【 Thật là muốn đem những lão già này ném vào nồi lẩu nhúng 】

Ngu Đường nhận được tin nhắn của Tổng Tiêu chính từ phòng họp công ty ở thành phố A, mặt không thay đổi liền trả lời.

【 Đúng 】

Đề xuống ý cười trên khóe môi, Tổng Tiêu vẫn duy trì vẻ nghiêm túc, gờ tay ngăn mọi người tranh luận: “Nói ra là để cho mọi người chuẩn bị tâm lý, không phải là sẽ thực thi ngay từ ngày mai.”

Lời vừa nói ra khiến mọi người cảm thấy còn có thể thương lượng, tranh chấp nhất thời không còn kịch liệt nữa.

“Đúng là tuổi trẻ a...” Ra khỏi phòng hội nghị, mấy ủy viên ban giám đốc tụ lại cùng nhau lắc đầu.

Tổng Tiêu dường như không nghe thấy, nhấc chân đi thẳng vào thang máy.

Vừa vặn đứng giờ tan tầm, một chiếc xe thể thao màu xanh bảo thạch dừng ngay trước cửa công ty, các nữ nhân viên đi ngang qua không nhìn được quay đầu lại nhìn, chỉ vì đứng bên cạnh xe kia, là một cậu thanh niên vô cùng suất khí Ngu Đường.

“Ai, ai là người may mắn được vị thiếu gia này để ý vậy.” Mấy nữ nghệ sĩ nhìn Ngu Đường với vẻ hâm mộ. Các nàng nếu đã quyết định đi theo con đường trở thành minh tinh, chủ yếu là gây chuyện để nổi tiếng, muốn tốt nhất thì phải được gả cho người có tiền. Như người này, vừa có tiền lại vừa đẹp trai, rất khó tìm.

“Cái gì đại thiếu gia chứ, người ta là tổng tài đấy.” Có người biết liền tiết lộ, “Tháng trước ta cùng lão Ngô tham gia một buổi tiệc tối ở thủ đô liền gặp được hắn.”

Người đang nói này, tháng trước may mắn được đi thủ đô tham gia một buổi tiệc gặp mặt, đây chính là buổi tiệc giữa các chủ xí nghiệp, không phải cứ là đại thiếu gia cũng có thể tham gia được. Thế nên không phải là bạch mã vương tử, rõ ràng là kim mã quốc vương mới đúng!

Một đám nữ nghệ sĩ liền cảm khái, tổng tài trẻ tuổi bỗng nhiên lộ ra một nụ cười ngẩn ngừ, sau đó liền khôi phục vẻ mặt không cảm xúc, cảm hơi giương lên, chờ người từ trong đi ra.

Nhóm nữ nghệ sĩ quay đầu lại xem, suy đoán xem đó là ảnh hậu hay hoa đán đang “hot” nào thì lại nhìn thấy tổng tài công ty mình mặc tây trang từ trong cửa chính chậm rãi đi ra, cũng lộ ra nụ cười, chỉ là lần này nụ cười cứ vậy mà treo móc trên mặt.

“Tiểu Tổng tổng của chúng ta, cười rộ lên lại đẹp như vậy!” Mấy nàng nâng mặt, trơ mắt mà nhìn bạch mã vương tử của công ty mình đi về phía vị kim mã quốc vương kia.

“Sao người lại tới đây?” Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái.

“Lên ngựa.” Ngu Đường nhắc nhắc cằm, chính mình ngồi chỗ lái xe, “Không phải nói muốn ăn lẩu sao?”

Tổng Tiêu sững sờ, sau đó thổi phù một tiếng bật cười: “Sao dám làm phiền hoàng thượng loan giá tới đón, người chỉ cần nói chỗ nào là được rồi.”

“Không tới đón người, người chạy mất thì sao.” Ngu Đường ngữ điệu bình tĩnh nói, quay sang thắt chặt dây an toàn cho Tổng Tiêu.

Mùi nước hoa nhàn nhạt của hoàng thượng (dầu thơm), bởi vì Ngu Đường đến gần nên tràn ngập xoang mũi. Tổng Tiêu cảm thấy được tim đập có chút nhanh, nuốt nước miếng một cái, hoàng đế bệ hạ có phải đã đọc phải sách gì rất kỳ lạ không?

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: Hoàng thượng, người đang đọc sách gì kỳ quái sao?

Ngu Đường: Trẫm đang xem cách cai trị đất nước.

Tiêu Cô Âm: *yếu yếu nhắc tay* “Bá đạo tổng tài yêu ta” thì sao?

Ngu Đường: Trẫm có đọc cái này nữa đâu.

Tiêu Tiêu: Vậy đọc cái gì?

Ngu Đường: “Phúc hắc tổng tài tiểu Kiều thế”.

Tiêu Tiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Kiểm Tra Sức Khỏe

Edit: Jushi

Đang là giờ tan tầm, thành phố A như trước vẫn tắc đường, những năm gần đây tuy con đường trong thành phố luôn được kiến thiết lại, nhưng người mua xe càng ngày càng nhiều nên tình hình giao thông không có chút chuyển biến.

Hai người cũng không sốt ruột, Ngu Đường đã đặt chỗ trước nên cứ chậm rãi mà lái xe tới. Phương tiện giao thông ở xã hội hiện đại đối với thói quen đi xe ngựa của hai người mà nói kẹt xe lại có chút thoải mái.

“Ngày hôm nay ta đọc được một tin tức.” Ngu Đường dừng xe trong một chuỗi dài xe phía sau đang xếp hàng, “Có người muốn bán cổ phần của giải trí Tinh Hải, có một phần trăm”

Tổng Tiêu quay đầu nhìn hán, cười cười: “Là của Tống Tranh.”

“Ừm.” Ngu Đường giơ tay, Độc Cô Âm đang ngồi xổm phía sau liền đưa đến một văn kiện, hán thuận lợi đưa cho Tống Tiêu, “Bán giá này, không ai muốn mua.”

Tống Tiêu cúi đầu xem tài liệu bên trong, dựa theo giá thị trường hiện tại, giá này lại có chút cao. Hiện ở bên ngoài cũng không coi trọng giải trí Tinh Hải, khẳng định không ai nguyện ý phí tiền cho một phần trăm cổ phần này.

“Trăm báo giá này.” Ngu Đường vươn ngón tay so số lượng chữ.

“Đó cũng quá thấp.” Tống Tiêu bật cười, cái giá đó trừ khi Tống Tranh điên rồi mới đi bán với giá một phần ba như thế.

“Nếu không chúng ta đánh cược đi?” Xe phía trước vừa đi, Ngu Đường đập ga, “Nếu là trăm có thể sử dụng cái giá này để mua...”

“Không đánh cược với người.” Tống Tiêu nhanh chóng ngắt lời hán, ở cùng Ngu Đường nhiều năm như vậy, còn có thể không rõ hán sao, không nắm chắc sự việc, chắc chắn sẽ không đem ra đặt cược. Phía sau tiền đặt cược thường thường cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Ngu Đường sững sờ, lập tức khẽ cười thành tiếng.

Khí trời lạnh giá, nhà hàng lâu bỗng chốc đông khách lạ thường.

Hai người trực tiếp đi vào trong, lúc đi lên tầng lại gặp một đám người trẻ tuổi ăn mặc vô cùng trau chuốt, vừa nhìn liền biết là mấy đứa trẻ nhà có tiền.

“Tiểu Đường!” Một cô gái mặc chiếc váy bó, trên vai khoác áo khoác màu trắng hồ ly, bỗng nhiên gọi tên Ngu Đường.

Tống Tiêu nhìn theo, hơi nheo mắt lại, đó không phải là Trình Hân Nhiên, vợ chưa cưới hồi trước của Ngu Đường sao?

Ngu Đường cũng nhận ra Trình Hân Nhiên, lễ phép khẽ gật đầu, không nói một lời tiếp tục đi vào bên trong. Mấy công tử trẻ tuổi kia nhìn thấy Ngu Đường có chút sợ sệt, chủ động lui về phía sau hai bước nhường đường cho hán. Ngu Đường mắt nhìn thẳng kéo Tống Tiêu lướt qua mọi người, tiến vào phòng ăn đã đặt sẵn.

“Đó không phải là Ngu Đường sao?” Mấy tiểu thư nhà giàu cũng nhận ra Ngu Đường đến, không nhịn được liếc nhìn hán mấy lần. Trong thế hệ của bọn họ, Ngu Đường rõ ràng có tiền đồ nhất, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp Hoa quốc của Ngu gia, những ai có ý đồ phản đối hán đều phải kinh sợ. Cổ phiếu của Ngu gia không những vì Ngu Phục mất tích mà xuống giá, ngược lại còn vì Ngu Đường chinh hợp thế lực ở Hoa quốc mà lên giá.

Thiên kim tiểu thư cũng muốn gả cho bạch mã vương tử, Ngu Đường ưu tú như vậy, cùng hán chung một nhà thì những con nhà giàu xung quanh này chẳng đáng để nhắc tới.

“Hân Nhiên, nếu người cũng trở về nước, chi bằng...” Bạn thân của Trình Hân Nhiên nhìn Ngu Đường mà nhắc nhở.

Trình Hân Nhiên mấy năm gần đây du học ở nước ngoài, luôn không có tin tức gì về Ngu Đường, gần đây vừa trở về, liền nghe nói rất nhiều tin đồn về Ngu Đường, chính mình cũng có chút ý động. Nhưng trên mặt vẫn là vẻ nhàn nhạt: “Cái này, vẫn phải xem duyên phận.”

Ngu Đường không biết mình cùng Trình Hân Nhiên có duyên phận hay không, vào lúc này chỉ nghĩ đến hoàng hậu của mình muốn ăn lưỡi vịt muối mà dĩ nhiên lại không có!

(Tui chỉ tìm được cái món lưỡi vịt nướng thui, không tìm được lưỡi vịt muối... Ảnh em nó đây...)

“Tại nhà hàng lâu ăn lưỡi vịt muối, vốn cũng không hợp, thôi, chúng ta gọi món ăn đi.” Tống Tiêu giật nhẹ ống tay áo của Ngu Đường.

Nhà hàng lâu này có đồ ăn nguội ăn cũng thật ngon, như món lưỡi vịt muối kia. Thời xưa lưỡi vịt là món ăn vô cùng đắt giá, trước đây Tống Tiêu rất thích ăn, chỉ là một năm bỗng lộc của bản thân cũng không nhiều, tình cờ thì được ăn, sau làm hoàng hậu lại càng không dám ăn. (đã sửa)

Mỗi tiếng nói hay cử chỉ của hoàng gia đều sẽ ảnh hưởng đến thiên hạ, nếu để người ta biết hoàng hậu yêu chuộng lưỡi vịt, liền sẽ xuất hiện tin đồn hao tổn tiền của. Huống hồ, tên Ngu Cẩm Đường kia trong vài chuyện lớn lại thành một tên hôn quân. Còn thật sự làm ra một việc như “Cả thiên hạ không ai được biết sở thích của hoàng hậu, không ai được biết đến lưỡi vịt”.

(Jushi: Tức là không muốn ai biết hoàng hậu thích lưỡi vịt, chi bằng đừng để ai biết được lưỡi vịt có thể ăn được =))) Chắc thế)

Xã hội hiện đại không như vậy, sức sản xuất phát đạt, có xưởng nuôi vịt chuyên nghiệp, lưỡi vịt cũng không quý giá, muốn ăn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

“Tại sao không có?” Ngu Đường rất không cao hứng.

“Ngày hôm nay căn phòng cách vách đặt rất nhiều, thực sự xin lỗi.” Người phục vụ cười làm lành, món lưỡi vịt muối ở nhà hàng này vốn rất ngon và

không phải lúc nào cũng có, sát vách lập tức muốn đặt mười mấy bàn, đến hạt dưa để cắn bên này cũng chưa có.

“Ta ra gấp đôi giá tiền, cho ta một bàn, bảo đảm người kia là không có nhiều như vậy.” Ngu Đường xua tay, cứ quyết định như vậy đi.

“Chuyện này...” Người phục vụ tỏ ra rất khó xử, căn phòng cách vách là một đám con nhà giàu, buổi sáng đã đặt trước, hiện tại nói họ là không đủ, cũng quá giả đi. Nhưng nhìn thấy Ngu Đường lại không dám nhiều lời, chỉ có thể đi ra ngoài dò hỏi giám đốc.

Giám đốc biết tình hình, thuận lợi đem lười vịt muối đến phòng sát vách kia rồi bót lại một đĩa dưa cho người phục vụ.

Người phục vụ mặt khiếp sợ tròn to hai mắt.

“Người nhìn chút đi, bảng hiệu của chúng ta là gì?” Giám đốc vỗ vỗ vai người phục vụ, chỉ chỉ phía ngoài bảng hiệu.

“Lầu Đại Ngư a.” Người phục vụ không rõ vì sao mà nói.

“Vậy không phải sợ.” giám đốc chỉ chỉ vào gian phòng, “Vị kia, chính là người đứng đầu tập đoàn Đại Ngư.” Tổng Tiêu hài lòng ăn lười vịt, Độc Cô Âm ở một bên tích cực oanh tạc đồ ăn.

Ngày đông lạnh giá như này, một nồi lẩu đầy sa tế, đem thịt dê thái mỏng, thịt trâu, dạ dày bò, bò viên ném vào, chín rồi gấp ra, chấm thêm ít muối tiêu, ăn một miếng, đầu lười có vị tê cay tươi mới, dư vị dài lâu.

Ba người vui vẻ ăn, bỗng nhiên nghe sát vách có tiếng ồn ào.

“Lúc sáng sớm đặt bàn đã nói rõ là mười hai bàn, hiện tại thiếu một bàn, người bảo ta ăn cái gì?” Nam nhân nói chuyện với vẻ tức giận.

“Ta tận mắt thấy, bọn họ đem một bàn đến phòng sát vách rồi!” Một cô gái giọng the thé mà nói.

“Được, các người chờ ồn ào, ta đến phòng kia thử xem.” Trước cửa đã vang lên tiếng của Trình Hân Nhiên.

Ngu Đường nghe được thanh âm này, câu môi cười lạnh. Lúc lên cầu thang, những người này tất nhiên là đã thấy hần tiến vào gian phòng này, hiện tại còn ở đây giả vờ giả vịt là ngẫu nhiên gặp được. Giờ tay, gấp cho Tổng Tiêu một miếng bò viên.

Tổng Tiêu thích ăn cái này, gấp lên chấm muối liền cắn, bên trong vẫn còn nước lẩu nóng liền làm bỏng lưỡi: “A...”

“Sao không đợi người chút rồi ăn.” Ngu Đường nhanh chóng bắt hần nhả ra, đem đầu lưỡi hồng hồng của hần thổi một chút.

“Quấy rầy...” Trình Hân Nhiên làm bộ không biết đẩy cửa phòng đi vào, muốn cùng Ngu Đường nói hai câu, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn trước mắt.

Ngu Đường nắm cầm Tổng Tiêu, Tổng Tiêu thì lại nước mắt lã chã không thấy rõ biểu hiện, bởi vì Ngu Đường chính xác đang tựa đến rất gần, nhìn không khác gì đang định hôn xuống.

“Người... các người...” Trình Hân Nhiên tự nhiên nhận ra Tổng Tiêu, nàng vẫn cho rằng tên này chỉ là người hầu của Ngu Đường, biết nhiều năm như vậy lại không nghĩ đến là loại quan hệ này.

Ngu Đường liếc ra cửa một cái, không hề bị lay động, tiếp tục thổi phù phù cho hoàng hậu của mình, cho đến khi đỡ mới thả ra, chậm chậm thông thả hỏi: “Có việc gì?”

“A... nguyên lai các người là a...” Mắt công đến rồi, liền kiên trì đi tới, Trình Hân Nhiên cười nói, “Bọn ta đặt mười hai bàn lười vịt muối, nghe nói là sát vách đoạt mất một bàn, tiểu hài tử bên kia đang cáu kỉnh, ta liền đến xem một chút.”

Lời giải thích ban đầu đã chuẩn bị kỹ càng, bởi vì vừa nãy khiếp sợ nên lập tức quên mất, chỉ còn dư lại mấy lý do sứt sọ này.

“Trình tỷ nếu đã tới đây liền ăn cùng chút đi.” Tổng Tiêu uống một ngụm trà, cười híp mắt mở lời.

Trình Hân Nhiên nhìn Ngu Đường mặt không thay đổi, lại nhìn Độc Cô Âm đang nhìn nàng với ánh mắt sắc lạnh, liền lắc đầu cự tuyệt, đứng dậy cáo từ. Đi ra cửa, mới phản ứng được bị Tổng Tiêu gọi là “tỷ”, nàng rõ ràng chỉ lớn hơn một tuổi thôi mà!

Ngu Đường không để ý chút nào tới sự xuất hiện của Trình Hân Nhiên, tiếp tục gấp bò viên cho Tổng Tiêu, chỉ là lần này tiện tay thổi người cho hần.

Tổng Tiêu nhìn bò viên đang nóng hổi trong bát, lại nhìn hoàng đế bệ hạ đang nghiêm túc đảo nồi lẩu, đối với việc không vui khi Trình Hân Nhiên đến liền quăng lên chín tầng mây. Nguyên ý đưa đĩa rau của hần cho hoàng đế bệ hạ, người khác tuyệt đối không thể cướp đi.

“Vậy người phụ nữ kia định để đến khi nào?” Ăn xong món lẩu, hai người liền uống trà cho tiêu cơm. (đã sửa)

(Chỗ này nguyên văn là: Nhà người ngoại phòng kia, dự định lưu đến khi nào? – Hm, cảm ơn bạn Lạc Vũ Nguyệt đã chỉ cho tui chỗ này ~)

“Đem tiền kiếm về đã rồi hẵng nói.” Tổng Tiêu tựa lưng vào ghế ngồi, thỏa mãn mà thở phào.

Ngu Đường thân thủ xoa xoa cái bụng căng tròn của hắn: “Mấy ngày sau, đưa nhân viên Tinh Hải đến bệnh viện Đại Ngư kiểm tra sức khoẻ đi.”

“A?” Tổng Tiêu bắt được cái tay kia xoa xoa đang xoa bụng mình, mân mê khẽ cười, “Đại Ngư là bệnh viện phụ sản, hoàng thượng ngài phải để cho gia tộc kiểm tiền chứ, đừng có tạo thêm chuyện nữa.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Ngu Đường không để ý tới kháng nghị của Tổng Tiêu, kéo theo hắn đi xuống tầng.

Đối với áp bức của hoàng đế bệ hạ, Tổng Tiêu chỉ có thể đưa tất cả nhân viên công ty đến bệnh viện phụ sản Đại Ngư kiểm tra sức khỏe với lý do bệnh viện tư nhân này là nơi có tính bảo mật bệnh án tốt nhất, mình tinh hay nghề sĩ đều không phải lo. Nghe rất có lý, với lại phí khám của bệnh viện này rất cao, hiếm khi thấy công ty hào phóng như vậy, cho nên ai ai cũng đều đi.

Vì vậy, mấy ngày nay ở bệnh viện phụ sản Đại Ngư thường thường có thể nhìn thấy một đám đại lão gia cầm cái phiếu xét nghiệm, vội vã cuống cuồng hỏi: “Bác sĩ, ta có làm sao không?”

(Đại lão gia ở đây chắc để chỉ mấy ông ban giám đốc già hay chê Tổng Tiêu trẻ tuổi =))))

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

David: Bác sĩ, ta thế nào rồi?

Bác sĩ: Tình hình cũng không tệ lắm, sinh được con trai rồi.

David: (⊙ o ⊙) xin hãy nhắc lại đi bác sĩ, cái gì hài từ cơ?

Bác sĩ: Nha, chết chết, nhìn nhầm danh sách.

David: Phù phù, dọa ta một trận rồi.

Bác sĩ: A, khối u trong tử cung có chút nghiêm trọng a.

David: ... Bác sĩ... ta...

Bác sĩ: Không sao, chữa được mà.

David: Hừ hừ hừ, ngài tiếp tục đi *mặt tỏ vẻ cô đơn*

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dừng Nghịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chứng Cứ

Edit: Jushi

Cuối cùng một phần trăm cổ phần kia bị Ngu Đường mua lại. Biết được Ngu Đường muốn mua, cứ nghĩ là sẽ có vốn thế nhưng lại bị người cướp không, bên Mỹ liên ếp rất gắt, không còn cách nào khác chỉ có thể bán vội vàng.

(chỗ này là Tổng Tranh bị ép bán cổ phần)

Tổng Tử Thành biết Tổng Tranh bán cổ phần càng thêm tức giận, tuyên bố đây là phí nuôi nấng của hắn, coi như sau này một phần tiền cũng sẽ không cho nữa.

Bên kia Johnan đem chứng cứ trả lại cho Khâu Minh Diễm, giữa bọn họ liên không có quan hệ gì nữa, điều này khiến Khâu Minh Diễm như trút được tảng đá trong lòng.

Tổng Tranh không còn cổ phần, ở trong công ty địa vị xuống dốc không phanh. Lúc trước mọi người nguyện ý cho chút mặt mũi, cũng không phải là bởi nàng là Tổng gia thiên kim tiểu thư, mà là vì số cổ phần kia. Có một phần trăm cổ phần liền có thể làm cổ đông, tham gia đại hội cổ đông, có thể đề xuất hay tranh luận với ban giám đốc cấp cao. Nhưng hiện tại, nàng chỉ là con riêng của Tổng gia mà thôi.

Người quản lý kia bị đổi, tất cả vốn đầu tư cũng sẽ không tiếp tục hướng về nàng nữa, công ty liên áp dụng kế hoạch bồi dưỡng người mới hoàn toàn mới, nàng liền bị ném đến lớp của một đồng người mới, với bọn họ luyện tập chung, đồng thời còn sát hạch, phí thường khổ cực.

Nàng vẫn luôn nuốt giận vào bụng, nghĩ chờ Tổng Từ Thành trở lại công ty nhìn thấy nàng khổ cực, ai ngờ thẳng đến cả năm, Tổng Từ Thành cũng không ló mặt ở công ty, ngược lại thì Tổng Tiêu đã bắt đầu chuẩn bị tại thủ đô tách chi nhánh công ty.

“Tổng Tiêu, có phải là người làm ba ba bị bệnh rồi đúng không!” Tổng Tranh không tìm được Tổng Từ Thành, điện thoại gọi cũng không được, liền vọt tới phòng làm việc của Tổng Tiêu chất vấn hấn.

“Người sao lại có thể nói với tổng tài như vậy? Tổng tổng coi như sinh bệnh, cũng là bị người làm phát bệnh.” Tiểu Hi mới đóng kịch trở về, vốn là bị Tổng Tiêu gọi đến nói chuyện, vừa vặn gặp phải Tổng Tranh, không khỏi cắn răng.

Nghe đến tổng tài muốn gặp một mình nàng, nàng cao hứng suốt chút nữa nhảy lên, vậy mà lần này lại bị Tổng Tranh đến quấy nhiễu.

“Đây là chuyện gia đình của ta, không khiến người phải nói chen vào!” Tổng Tranh giờ tay phải đi đánh nàng.

Vụ việc nhảy lầu lần trước kia, để Tổng Tranh làm càn, tuy rằng tiểu Hi trước mặt truyền thông chưa từng nói qua là ai đoạt vai diễn của nàng, nhưng trong công ty người người đều biết, tự nhiên truyền thông rất dễ dàng mua được tin tức. Tổng gia hào môn ân oán, dính dáng đến minh tinh nghệ sĩ làm cho mấy trang giải trí rất náo nhiệt một khoảng thời gian.

Tổng Tiêu cảm thấy ồn ào, trực tiếp để vệ sĩ đem hai người ném ra ngoài.

Từ ngày này trở đi, tiểu Hi phát hiện đãi ngộ của mình liền giảm xuống, biến thành như người mới vào công ty, lúc trước người quản lý không chỉ dẫn theo nàng mà còn mang theo rất nhiều người mới. Cũng bởi bản thân không có tài năng nấy, người quản lý mỗi ngày muốn chạy đông chạy tây cầu người tìm nhân tài, cần bản không có thời gian quản bọn họ, ngẫu nhiên có cơ hội một cái là trở thành đám người tranh nhau đoạt.

Ngẫm lại hẳn là ngày đó chọc giận tổng tài, nói về việc gia đình khiến hấn không thích, vì vậy càng phát hận Tổng Tranh.

Tổng Tranh bị một đám người xa lánh, tức không nhìn nổi, liền bắt đầu phát đi tin đồn, nói Tổng Từ Thành bị Tổng Tiêu khí làm phát bệnh, giam lỏng, vì chính là tranh đoạt gia sản, không chịu đưa cho mẹ con nàng một phân tiền.

Nhưng mà dám đưa tin cái lời đồn này lên chỉ mấy tờ báo tuần san giải trí bé, mấy trang giải trí lớn không dám hé răng, rõ ràng vốn là con trai hợp pháp, gia sản là của Tổng Tiêu, cho bọn họ làm làm phước còn không cho cũng là chuyện đương nhiên.

Vào đúng lúc này, internet đột nhiên xuất hiện một cái video thần bí, chính là “Duang Tiêu Hào” phát ra. Tài khoản weibo này thường hay đăng những video thú vị bên nước ngoài, lần này đăng lên một video vô cùng kỳ dị, khi mọi người mở ra mới phát hiện, đây là khẩu cung của một tên tội phạm giết người hụt, phía dưới còn kèm theo phiên dịch.

Cái video này trong một giờ bị điên cuồng mà chia sẻ, rất nhanh liền vượt qua 50 ngàn lượt chia sẻ. Bởi vì sự việc bên trong thật là quá ly kỳ.

Một tên tội phạm có tiền án, được người trả tiền, lái xe chuẩn bị đâm chết một sinh viên tài giỏi của đại học Harvard, chỉ vì đứa bé trai này là con hợp pháp mà người thuê hẳn lại là tình nhân riêng của bố nạn nhân, mục đích là muốn đứa con riêng được thừa kế tài sản. Mà những người này tên cũng rất quen tai, nữ nhân thuê người giết người kia, chính là Khâu Minh Diễm.

Người trên mạng nhất thời sôi sùng sục, chuyện này quả thật là làm người nghe kinh hãi.

【 Quả thực là phát điên! Phát điên! 】

【 Thế giới này thật đáng sợ, tê tê ta phải về nhà! 】

Sau đó, mọi người phát hiện, có rất nhiều nhân vật lớn : Thiện ác đến cùng cuối cùng cũng có báo. @Quân tử đương như Trúc

Lần này, mọi người mới biết, Tổng Tiêu cũng có weibo, cái “Quân tử đương như Trúc” kia chính là tài khoản của Tổng Tiêu, còn mang theo màu vàng dấu đánh dấu, chứng thực là “tổng tài giải trí Tinh Hải”.

Bạn đọc trên weibo tự giác hợp thành một nhóm người, trước đến bên công an weibo nhắc nhở bọn họ nhanh chóng bắt lấy kẻ xấu, sau đó đến weibo của Khâu Minh Diễm dùng sức mắng, lại tới weibo của Tổng Tiêu biểu thị an ủi, cuối cùng tại weibo của Ngu Đường nói tình huynh đệ.

Tổng Tiêu sáng ngày thứ hai mới biết tin, lập tức gọi điện cho Ngu Đường. Chuyện này vừa nhìn qua liền biết chính là tác phẩm của người này, lời khai của Johnan, không thể nào là do lực lượng cảnh sát bên Mỹ được. Mà nhị ca Ngu gia ở bên đó mở sòng bạc, chắc bắt Johnan dùng cái này để trả nợ.

“Ba ba người hình như muốn người buông tha muội muội đi đấy.” Ngu Đường tại đầu bên kia điện thoại cười lạnh, “Đến Ngu gia một chuyến, có cái hay cho người.”

Tổng Tiêu đến Ngu gia, Ngu mẫu không có ở đây, Ngu Miêu đi học, chỉ có Ngu Lâm tiểu bằng hữu không chịu đi nhà trẻ, ở phòng khách xem ti vi.

“Hoàng huynh nói, muốn chị dâu đi lên tầng đấy.” Ngu Lâm đang hoàng nói.

Tổng Tiêu đi vào phòng của Ngu Đường, nhìn thấy người kia ngồi trên ghế giữa gian phòng, trong tay cầm một túi hồ sơ, nhàn nhạt nhìn hấn.

“Ngươi muốn đưa ta cái gì?” Tống Tiêu tò mò đến gần.

Ngu Đường ngữ điệu thâm trầm nói: “Một cái có thể để cho ba ba ngươi không tiếp tục để ý đến Tống Tranh nữa.”

“Ồ?” Tống Tiêu sáng mắt lên, hần sở dĩ chậm chạp không muốn đối phó với Tống Tranh cũng là vì có máu mủ của phụ thân. Chuyện lần này, nhiều lắm có thể đem Khâu Minh Diễm tổng vào tù, còn Tống Tranh lại xác thực không có biện pháp gì.

“Muốn không?” Ngu Đường hất cằm lên, lãnh khốc mà nói.

“Ày...” Tống Tiêu nuốt nước miếng một cái.

Ngu Đường duỗi cánh tay dài một cái, đem người chụp vào trong ngực: “Nếu mà muốn, liền đem trăm hầu hạ tốt, ngươi cũng nên biết phải làm sao, ha?”

Đây là đang phá lời kịch trong sách! Tống Tiêu cảm thấy có chút đau răng, thế nhưng, những câu chữ từ tính kia đem theo nhiệt rót vào tai, hần lại không nhận được đồ lỗi tai.

Vì vậy, tà ác tổng tài đem cái tài liệu kia dụ dỗ “đáng thương tiểu Kiều thế”, ăn đến sạch sẽ. “Tiểu Kiều thế” chịu nhục mà dùng thân thể đổi lấy chứng cứ quan trọng kia.

Tống Tiêu xô vào đôi dép lông, xoa xoa vòng eo bị Ngu Đường làm cho mỏi nhừ.

Ngu Lâm đệ đệ đem theo vẻ mặt “ta cái gì cũng không biết” lên đón tiếp hai người bọn họ: “Muốn đi ra ngoài?”

“Ừ.” Ngu Đường hừ một tiếng, đem đệ đệ nhấc lên, “Đưa ngươi đi nhà trẻ.”

“Không được!” Lần này, đến phiên Ngu Lâm vô cùng đáng thương.

Hai người đồng thời đem đệ đệ đưa đi nhà trẻ, mới vừa tới cửa thì có bé gái cách hàng rào gọi hần: “Ngu Lâm, Ngu Lâm!”

Tiểu cô nương kia lớn lên trong veo như nước, đặc biệt đẹp đẽ, nhìn thấy Ngu Lâm liền thoát khỏi nhóm bạn, chạy về phía hàng rào bên này, ai biết mới vừa chạy hai bước liền ngã, nhất thời khóc đến nước mắt nước mũi nhoe nhoét cả mặt.

Ngu Lâm che mặt, thật sự là không thấy cái gì hết.

“Đó chính là sủng phi của ngươi?” Tống Tiêu ngồi chồm hổm xuống, cùng Ngu Lâm đồng thời nhìn tiểu cô nương kia.

“Xin đừng nói nữa.” Ngu Lâm vẻ mặt đau khổ đi vào nhà trẻ, đem tiểu cô nương đang khóc kia kéo lên, trừ khi huynh trưởng không chép bài tập của chị dâu nữa, thì vợ mình cũng vẫn cứ đem nước mũi mà chùi lên đồ của hần!

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được lau nước mũi vào quần áo ta!”

“Ha ha ha!” Bé gái chỉ là nhìn hần dần độn mà cười.

Ngu Lâm ngửa đầu nhìn trời, khắp nơi thật tiêu điều.

Lực lượng cảnh sát đã tham gia điều tra, tạm thời bắt giữ Khâu Minh Diễm, điều tra nàng hai năm qua cùng một khoản tiền bên nước ngoài vắng lai.

“Người đàn bà này, thực sự quá độc ác!” Tống Tử Thành tức giận đến hít thở không thông, đối Tống Tranh đang khóc thảm cảm rằng nói, “Ngươi còn muốn ta giúp nàng, nàng muốn giết con trai ta, ta không bóp chết nàng là tốt lắm rồi!”

Tống Tranh quỳ trên mặt đất cầu xin hần: “Ba ba, mẹ cũng là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nàng là vì ta, Tống Tiêu hiện tại bắt nạt ta đến mức không có cơm ăn, mẹ là bất đắc dĩ mới đi tới bước này...”

Về đến nhà Tống Tiêu vừa vặn nghe được câu này, nhất thời cấp khí nở nụ cười.

Tống Tử Thành nhìn thấy Tống Tiêu, lòng tràn đầy hồ thẹn: “Nói hư nói vượn, khi đó Tiêu Tiêu còn ở nước ngoài, ai bắt nạt ngươi?”

Tống Tiêu đã lười cùng nàng tranh luận, trực tiếp đem văn kiện trong tay vung ra trước mặt Tống Tranh: “Ngươi và ba ba đều có máu mủ gì, nói câu đó có ích lợi gì.”

“Tiêu Tiêu, ngươi đang nói cái gì.” Tống Tử Thành sững sờ, cúi đầu nhặt lên văn kiện, mới vừa xem một chút liền bắt đầu run lên.

Đây là báo cáo kiểm nghiệm DNA mà bệnh viện Đại Ngư đưa ra, người có tiền thường đến bệnh viện tư nhân, bệnh viện phụ sản Đại Ngư có đầy đủ thiết bị giám định, chuyên môn cung cấp xét nghiệm máu. Phía trên này nghiệm chứng, là so sánh gen của Tống Tử Thành và Tống Tranh, liền tiếp dữ liệu sau, chỉ có một câu nói, “Liên hệ máu mủ giữa hai người: tỷ lệ 0,01%.”

Mấy ngày trước kiểm tra sức khỏe, toàn bộ người trong giải trí Tinh Hải đều đi, kể cả Tống Tử Thành và Tống Tranh. Ngu Đường liền trực tiếp dùng máu của hai người đi giám định DNA.

“Ngươi làm sao nghĩ tới cái này?” Sáng sớm hôm nay, lúc hoàng thượng còn đang ở bên cạnh Tống Tiêu liền hỏi qua hắn.

“Muốn biết?” Ngu Đường cười cười, đột nhiên dùng sức động thân, trêu đến dưới thân Tống Tiêu kinh hô thành tiếng, “Ngày mai gặp lại, sẽ nói cho ngươi biết.”

“A...”

Tống Tiêu ho nhẹ một tiếng, mặt đỏ tới mang tai phục hồi lại tinh thần, đi tới giúp phụ thân bình tĩnh lại.

“Này, có thể tin được không?” Tống Tử Thành đỏ hai mắt.

Hắn tự nhận bản thân là người vô tâm, lúc trước say rượu phạm sai lầm, Khâu Minh Diễm tìm tới cửa, đối với con trai thì thờ ơ lười quan tâm, vì thế còn bận công việc, cùng mẹ của Tống Tiêu bất đồng nhiều năm. Thậm chí đến bây giờ, bố vợ vẫn không cách nào tha thứ cho hắn. Ai biết được rằng, tất cả những thứ này chỉ là âm mưu! Giờ thông suốt mới biết hắn đúng là tên đại ngốc!

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

Sủng phi: Tiểu Lân, tại sao vừa thấy ngươi cứ như vậy ta liền thích?

Đệ đệ: Bởi vì ngươi mùi.

Sủng phi: Sau khi lớn lên ta gả cho ngươi có được hay không?

Đệ đệ: Vậy ngươi phải bảo đảm không được lau nước mũi vào quần áo ta nữa.

Sủng phi: Nha, vậy quên đi.

Đệ đệ: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đừng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Vấn Đề

Edit: Jushi

Tống Tử Thành lần này bệnh thật sự.

Tống Tiêu nắm toàn bộ công ty trong tay, đồng thời bên ngoài tuyên bố, không chấp nhận Tống Tranh là người trong họ Tống. Chính cha mình mất mười mấy năm nuôi nấng, việc này thực sự mất mặt, hắn sẽ không nhắc đến, chỉ biểu lộ sẽ không tiếp thu bất cứ ý kiến nào của Tống Tranh.

Việc Khâu Minh Diễm thuê người giết người càng ngày càng huyền ảo. Vụ này vốn là phạm tội xuyên quốc gia, lấy chứng cứ đã gian nan, ở giữa còn có các loại trở ngại, rất nhiều lúc đều sẽ sống chết mặc bay. Nhưng lần này kẻ phạm tội chính đã từng là minh tinh, dân chúng đối với vụ án kiện phi thường quan tâm, đóng góp ảnh hưởng không hề nhỏ, bởi thế nên bộ tư pháp rất coi trọng, quyết định một điều tra tới cùng.

Một đầu báo lại nhìn nhận bằng con mắt khác, ý kiến đi ngược lại với ý kiến của dư luận, nói Khâu Minh Diễm chỉ là bất đắc dĩ, trước bị công ty đóng băng, hiện tại Tống Tử Thành lại muốn đem toàn bộ công ty nhượng lại cho nhi tử, không còn đường sống. Không phải con hợp pháp cũng nên được chăm sóc, đó cũng không phải lỗi của cô, làm phụ thân cần phải xử lý công bằng, chính mình phạm sai lầm thì phải tự gánh chịu, chia phần gia sản tương ứng cho đứa con riêng.

Tin tức này vừa tung ra lập tức bị ngàn vạn dân mạng thóa mạ. Fan trên mạng chỉ lo ôn nhuận Tống Trọng nguyên tha thứ cho hai mẹ con kia, hoặc là áp lực vì con trai trưởng nên phải thỏa hiệp, internet một mảnh tiếng la giết.

Che giấu tin tức không quan trọng, Tống Tiêu liền đăng một cái đơn giản trên weibo.

Quân Tử đương như Trúc : Làm đức báo oán, vì cái gì mà phải trả ơn?

Cúi đầu đăng trên weibo xong, Tống Tiêu ngừng đầu, một chiếc xe thể thao xinh đẹp liền lái đến trước mắt, nháy mắt mấy cái, tự giác mở cửa xe ngồi lên.

“Tự giác như thế, trăm không phải là tới đón người đâu.” Ngu Đường nhủ vậy, kỳ thực hắn đang định đến nhà trẻ đón Ngu Lâm, chỉ là đi ngang qua cửa giải trí Tinh Hải, nhìn thấy Tổng Tiêu đang đứng đó, quý thần xui khiến thế nào liền chạy đến.

Tổng Tiêu nhìn vẻ mặt thành thật của hoàng thượng nhưng vẫn thắt chặt dây an toàn: “Vừa vặn ta muốn đi tìm hoàng thượng, thế mà đã thấy xe người để ngồi lên rồi.”

Lời này nói ra, Ngu Đường thoả mãn, hừ một tiếng khởi động xe. Hắn hai ngày nay chờ Tổng Tiêu tới hỏi hắn làm sao phát hiện ra thân phận của Tổng Tranh, nhưng vẫn không thấy hắn đến.

“Ba ba ta đang nằm viện.” Tổng Tiêu biết Ngu Đường hừ vì cái gì, liền từ tốn giải thích rõ một câu.

Kỳ thực Tổng Tử Thành cũng không hẳn là bệnh nặng, chỉ là nhất thời tức giận đến ngất đi, tỉnh lại vẫn luôn buồn bực trong lòng. Bác sĩ nói hiện tại không tìm ra bị bệnh gì, muốn hắn nằm viện tí mi kiểm tra một chút.

“Cưới thêm vợ bé chính là phiền phức, không biết rõ được ai là con mình.” Ngu Đường dừng xe, kéo Tổng Tiêu đứng ở cửa nhà trẻ, cùng các phụ huynh khác đứng cùng một chỗ.

Tổng Tiêu giật giật khóe miệng: “Hoàng thượng bởi cái này nên mới không nạp phi?”

(Nạp phi: tuyển thêm phi tần cho đông cửa vui nhà =)))))

Ngu Đường liếc mắt nhìn hắn: “Trăm là bởi vì không có tiền.”

Cả nhà cả cửa nuôi hoàng hậu, chỉ cần mỗi tháng hai trăm lạng phần lễ, hoàng hậu hắn còn muốn hàng năm một vạn lượng bổng lộc, còn đâu tiền dư mà nuôi phi tần khác.

“...” Tổng Tiêu không còn gì để nói.

Đang nói, trong nhà trẻ những bạn nhỏ xếp thành một hàng đi ra, thấy bố mẹ liền vỗ tới. Cứ như vậy, Ngu Lâm cùng bước chân trăm ồn liền hiện ra đặc biệt đột ngột, liếc mắt liền thấy được.

“Ngu Lâm, ngày mai ta sẽ mang cho người xô cô la a!” Vị sủng phi đáng yêu kia hướng phía hắn vẫy tay.

Ngu Lâm cũng không quay đầu lại mà bước nhanh hơn, cấp tốc đến trước xe huynh trưởng: “Xin chào hoàng huynh, hoàng tẩu!”

Độc Cô Âm ôm lấy cái cặp bé của Ngu Lâm, tự giác ngồi xổm phía sau xe. Xe thể thao chỉ có mấy chỗ ngồi, một cái ghế lái, một cái ghế phụ. Ngu Đường ngoài ý muốn đem theo Tổng Tiêu, Ngu Lâm dĩ nhiên không có chỗ mà ngồi.

“Đề ta ôm hắn.” Tổng Tiêu đã sớm muốn ôm đệ đệ mềm mại này, đòi trước Ngu Lâm cùng hắn đọc sách, nhìn qua đã cao lớn hơn hắn, không hề mềm mại đáng yêu như bây giờ.

Ngu Lâm không khỏi rụt về sau một bước, giương mắt nhìn ca ca, quả nhiên thấy được một ánh mắt sát ý mười phần: “Kia... Kia... Ta cùng Độc Cô Âm ngồi xổm đằng sau cũng được.”

Tiểu hài tử khó giữ thăng bằng, ngồi xổm đằng sau dễ dàng ngã xuống, cuối cùng tranh chấp nửa ngày, biến thành Tổng Tiêu lái xe, Ngu Đường ôm đệ đệ ngồi phó lái.

“Tiểu hài tử cần phải chuẩn bị riêng một cái ghế con.” Tổng Tiêu nhìn hai huynh đệ kia, trong xe dây an toàn cũng không thể bảo đảm tiểu hài tử an toàn.

“Ta giữ hắn là được.” Ngu Đường nói mà không có biểu cảm gì, hai tay néo néo đôi tai chiều phong của đệ đệ.

Tổng Tiêu: “...”

Ngu Lâm: “...”

Buổi tối qua đêm ở Ngu gia, Ngu mẫu đã quen với việc Tổng Tiêu thỉnh thoảng đến nhà, cũng không có đặc biệt chiều đãi, như thường ngày người một nhà cùng nhau ăn cơm.

“Nghe nói ba ba người nằm viện?” Ngu mẫu trên bàn ăn hỏi Tổng Tiêu.

“Vâng, hai ngày trước bị bệnh, bác sĩ nói không có gì đáng ngại.” Tổng Tiêu đề dũa xuống, bé ngoan đáp: “Không có chuyện gì là tốt rồi, ” Ngu mẫu cười cười, gấp một con tôm to cho Tổng Tiêu, “Người chỉ là một đứa trẻ, mà đã phải dối mặt nhiều chuyện như vậy, ăn nhiều bồi bổ một chút đi.”

Tổng Tiêu nhìn lên Ngu Đường một cái, người này so với hắn còn phải chịu đựng nhiều hơn, sao mà thái hậu cũng không nói đau lòng con trai một chút nhỉ.

“Hừ.” Ngu Đường hừ một tiếng, đem con tôm to vừa được gấp vào bát Tổng Tiêu đoạt đi.

“Ngươi đưa nhò này.” Ngu mẫu trừng lớn mắt một cái, liền gấp cho Tống Tiêu gấp một con khác.

Ngu Miêu tò mò nhìn mọi người, dùng cùi chò chọt đệ đệ, cùng hắn trao đổi ánh mắt quý dị. Ngu Lâm làm bộ không hiểu, cúi đầu đang hoàng ăn cơm.

Ăn cơm tối xong Tống Tiêu phải về nhà, Ngu Đường lái xe chở hắn, vừa ra ngoài khu biệt thự, Ngu Đường liền đỗ xe ven đường: “Ngươi không có gì muốn hỏi ta sao?”

Tống Tiêu hơi nhú mày: “Thái hậu tại sao đột nhiên đối với ta tốt như vậy?”

Ngu Đường ghen một chút: “Trẫm làm sao biết.” Nói xong thân thủ đem Tống Tiêu bắt tới, dụi dụi lồng ngực hắn.

“...” Tống Tiêu không nói nhìn hắn.

“Hoàng thượng không biết, còn muốn thần hỏi cái gì?”

“Ngươi cũng không thắc mắc trẫm làm sao tìm ra thân phận của Tống Tranh sao?” Ngu Đường không nhịn được nhắc nhở hắn.

“Không hiểu kỳ.” Tống Tiêu đơn giản dựa vào người Ngu Đường, ngáp một cái. Kỳ thực chuyện rất đơn giản, Ngu Đường muốn giúp hắn, sẽ tìm người điều tra Khâu Minh Diễm, năm đó Khâu Minh Diễm chắc chắn không chỉ là tình nhân của mỗi Tống Tử Thành, tra ra manh mối cũng không khó. Mà thật ra Ngu Đường định mượn cơ hội khám sức khỏe để điều tra, tạo ra một báo cáo giám định giả, trước tiên quấy đục quan hệ giữa Tống Tử Thành và Tống Tranh, ai biết chó ngáp phải ruồi, hai người này thật sự không phải ruột thịt

Vợ quá thông minh rồi, chả cần nói cũng biết rõ ràng như thế, Ngu Đường thẹn quá hóa giận, trực tiếp đem người ấn ngã xuống ghế ngồi.

“A... ta cũng không hỏi... um...”

“Trẫm tự mình trả lời.”

Ngu Đường mặt không thay đổi đem chuyện của mình làm liền nói một lần, vừa nói vừa một bên dùng sức.

“Ngươi nghe rồi thì phải trả một cái giá thật lớn.”

“Ngươi... A...”

Trong một đêm, Tống Tiêu đột nhiên tăng rất nhiều lượt theo dõi, mọi người tò mò là vì muốn vây xem bá đạo tổng tài, liên quan tới việc đột nhiên tin tức của “công tử Pudding” lại bị người đào mộ lên.

Mọi người dồn dập cảm khái, năm đó mỹ thiếu niên xanh mượt, hiện tại đã trưởng thành bá đạo tổng tài, chính là không biết có hay không liên quan. Nhóm dân mạng thật tò mò, nhưng mà lật tung các web, cũng không tìm được ảnh của Tống Tiêu. Mãi đến tận khi có một người trên mạng yếu yếu mà nói một câu: “Ta cảm thấy được, “công tử Pudding” cùng Hoàng hậu nương nương khá giống nhau.”

Lời này không đầu không đuôi, rất nhiều người đều quên, chỉ có mấy người chú ý tới. Tất cả đều tìm đến weibo của Hoàng Dã Vạn Hạc, rất nhanh tìm được cái ảnh chụp chung kia. Đứng ở bên trái tác giả là một nam nhân thanh tú, xác thực cùng “công tử Pudding” rất giống...

【 Lẽ nào, Tống tổng chính là... 】

【 Tống tổng nguyên danh, thật giống liền gọi Tống Tiêu *mặt cười* 】

【 Chúng ta thật đúng là đã phát hiện được chuyện thú vị! 】

(Giải thích chút cho mọi người nè, công tử pudding là biệt danh mà hồi cấp 3 của Tống Tiêu ý, không nhớ có thể lợi lại mấy chap đầu nhé, ở đây là mọi người trên mạng không nghĩ đến Tống Tiêu cả cái biệt danh kia là cùng một người =)))) Cảm ơn một bạn đã nhắc mình =)))))))))

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu kịch trường:

(Diễn phải theo kịch bản)

Ngu Đường: *mặt lạnh tổng tài* muốn biết sao? Cầu xin ta đi!

Tiêu Tiêu: *mặt đúng kiểu nhược thụ* cầu xin ngươi..

Ngu Đường: Cầu ta cái gì, hả?

Tiêu Tiêu: Cầu xin ngươi, cho ta đi ngủ, nha...

Ngu Đường: ... Đọc xong lời kịch mới được ngủ tiếp, ngươi phải nói là “cầu xin ngươi nói cho ta biết chân tướng đi”

Tiêu Tiêu: Không muốn, ta buồn ngủ quá.

Ngư Đường: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Vong Hồng

Edit: Jushi

Lúc lên cấp ba, tin đồn kia còn có người nhớ tới, tự nhiên vẫn sẽ có người yêu thích “công tử Pudding”. Giải trí Tinh Hải lão tổng nhi tử tên là Tổng Tiêu, mọi người trước đã biết. Có người còn đem “công tử Pudding”, Đoan Tuệ hoàng hậu, suất ca mà tác giả kia ngẫu nhiên gặp được, ba người này đặt ở cùng một chỗ tỉ mỉ so sánh, kết quả thật là kinh người.

Diễn đàn “Tiêu Đường nguyệt” trên này đã hoàn toàn sôi sùng sục.

Vũ Trụ Đệ Nhất Soái Gấu Mèo: Nương nương... thật sự... tái thế ...

Ta Không Muốn Ăn Thịt: Ta muốn biết, nương nương bên cạnh hoàng thượng điện hạ kia là ai a?

Vũ Trụ Đệ Nhất Soái Gấu Mèo: Có phải hay không là Ngu tổng?

Trong diễn đàn trầm mặc chốc lát, sau đó là diên cuồng comment. Những ngày gần đây, Tổng gia có chuyện, Ngu tổng vốn là người không liên quan lại dĩ nhiên có mặt trong đó. Quan trọng nhất là, mọi người còn phát hiện ra weibo của Ngu tổng chỉ theo dõi ba tài khoản cả thầy, hai cái là tài khoản của xí nghiệp nhà mình, một cái chính là tài khoản cá nhân của Tổng Tiêu.

Tin đồn này lan từ diễn đàn cho đến weibo, mọi người đều kinh hãi, dồn dập theo hàng đàn để đi vây xem Ngu tổng weibo.

Đương nhiên, mọi người cũng chỉ là tự ngu tự nhạc*, chỉ là đoán mò, bức ảnh của Ngư Đường cũng không được lưu truyền đi quá xa, nên người ngoài cũng khó biết được. Tất cả mọi người đều cảm thấy thế gian không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy, hai người này đều là tổng tài tuổi trẻ tài cao, biết nhau, giao lưu cũng rất bình thường.

(Tự ngu tự nhạc: Tự bày trò tiêu khiển)

Chỉ là Tổng Tiêu trên weibo, có vô số người tung hô, phần lớn là người thích Đoan Tuệ hoàng hậu, lại còn có một tài khoản weibo thần kỳ để van cầu lẫn nhau tung hô, tài khoản này tên là “Đoan Tuệ hoàng hậu Tiếp Viện Đoàn”.

(Đoàn quân tiếp viện aka cứu trợ cho hoàng hậu)

Bất kể là lịch sử hay tiểu thuyết, Đoan Tuệ hoàng hậu là nam hoàng hậu đầu tiên trong lịch sử, rất có sắc thái truyền kỳ, cũng bởi vì thành tựu cùng cống hiến cá nhân trong lịch sử của hắn nên ít ai dám luận điệu chữ bôi.

Tổng Tiêu lại một lần nữa trở thành người nổi tiếng, bất quá lần này hắn lại không hề tỏ ra không vui: “Vừa vặn sắp chiếu phim điện ảnh, e rằng có thể nhờ vào đó nổi thêm một chút.”

Tổng tổng đã hiểu hết quy tắc vòng giải trí nên bắt đầu vuốt cằm cân nhắc phương án kế tiếp doanh thu. Ngư Đường đang lướt web đến vui vẻ, chậm rãi ngừng đầu nhìn hắn: “Có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Tổng Tiêu nhìn hoàng thượng sáng lên hai mắt Tinh Tinh, tàn nhẫn cự tuyệt.

Thế lực Ngư gia tại Hoa quốc hiện tại vẫn chưa ổn định, không phải là thời điểm để chơi đùa được. Nhưng mà, hoàng đế bệ hạ không bao giờ chịu nghe lời của người khác.

Đã đi học, Tổng Tiêu muốn ở đế đô tiếp tục chương trình học của hắn, cũng may điểm số của Tổng Tiêu ở bên Mỹ sửa chữa rất nhiều, tại Hoa quốc bên này chỉ cần học tốt mấy môn quan trọng là được, năm thứ tư đại học trên căn bản không có khoa.

Chi nhánh công ty bên thành phố A vẫn là Tổng Tử Thành quản lý, hạng mục trừ bị cho phân chi nhánh cũng đã bắt đầu triển khai. Thành phố A tuy rằng cũng là thành phố lớn, thế nhưng so với đế đô vẫn là kém hơn về mặt tài nguyên. Đương nhiên, Ngư Đường cũng đang ở đế đô, cái này cũng là một lý do quan trọng.

Kim bí thư vẫn luôn phụ trách quản lý weibo của tổng tài, chỉ kiểm tra tài khoản hay xem các tin tức kinh tế quốc tế, theo dõi biến động của tập đoàn

Đại Ngự Hoa quốc. Gần đây nàng phát hiện, tổng tài sẽ tự mình đăng weibo, nền giao diện của weibo cũng đã được đổi thành nền đen.

Thay đổi lại weibo, lập tức từ cán bộ hỏi đầu kỳ cựu biến thành tổng tài anh tuấn. Kim bí thư có chút bối rối, đi vào dò hỏi Ngu Đường.

“Người xem thẩm mỹ của người đi, có đúng là một nữ hài tử không vậy? Còn không bằng Độc Cô Âm.”

Ngu Đường phê bình Kim bí thư một trận, hết nửa ngày, hiện tại weibo giao cho Độc Cô Âm xử lý. Từ nhỏ đã là người theo sau hoàng thượng, Độc Cô Âm đối Ngu Đường biết rõ tuyệt đối không thể so với Tào công công, chỉ là không nói mà thôi.

Kim bí thư nhìn Độc Cô trợ lý mặt không cảm xúc ngồi trong góc, cảm thấy không bằng lòng. Thời đại này, các nam nhân hiểu biết càng ngày càng nhiều, mà nàng làm nữ nhân, càng sống càng thấy thật khô khan.

Sâu sắc chịu đã kích, Kim bí thư rời văn phòng tổng tài, quyết định đi xem mấy quyển tạp chí thời thượng.

Tại thời điểm tin tức về Cảnh Nguyên đế và Đoan Tuệ hoàng hậu càng ngày càng nóng, Ngu Đường đột nhiên đăng lên một tấm hình. Kìa là bức ảnh hân chụp ở văn phòng, bối cảnh là một cái tủ sách to, mặt trên xếp các loại sách tiếng Anh cao cấp. Ngu Đường mặc sơ mi đen ngồi trên ghế da đen bóng của tổng tài, thần sắc lạnh lùng nhìn sang. Kèm theo là một hàng chữ “Tổng tài nương ta cai quản weibo của hân, suy nghĩ rất óc chỉ có thể lấy ra bức ảnh này.”

Tấm hình này chụp vô cùng tốt, đem Ngu Đường bề ngoài lạnh lùng vô cùng nhuần nhuyễn mà bày ra, nhìn ánh mắt kia, chính xác giải thích cái gì gọi là “Tổng tài bá đạo”.

Những người hâm mộ theo dõi hai người gần như nổ tung.

【 A a a a! Hoàng thượng a! Xin nhận cái cúi đầu của dân nữ này 】

【 Hít thở không thông, Ngu tổng thật sự cùng hoàng thượng giống nhau, a a a a, cả người cũng không khỏe rồi! 】

【 Ngu hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế 】

【 Thư ký đại nhân, đăng thêm nhiều ảnh đi a a a! 】

Nhiều blog về bức ảnh này nháy mắt liền đứng đầu, cũng xuất hiện một cái tiêu đề kỳ quái là “Hoàng đế tái thế thành bá đạo tổng tài”.

Tổng Tiêu weibo lần thứ hai bị tin tức xoát bình, mọi người mục đích đều là nương Tổng tổng đi chứng thực Ngu tổng chính bản thân, cũng cường liệt yêu cầu Tổng tổng cũng phát cái gần chiếu.

Thực sự không biết nói cái gì cho phải, Tổng Tiêu vô lực trở lại phòng hai người, nhìn thấy Ngu Đường đang ngồi ở trên ghế chân cao, trong tay bưng cốc nhỏ có chân, trên bàn quầy bar trải ra rất nhiều bức ảnh, đều là Ngu Đường.

“Hoàng thượng sao có thể hồ đồ như vậy!” Tổng Tiêu nhìn thấy bộ dáng dương dương đắc ý của Ngu Đường, liền giận không chỗ phát tiết. Người này trước đây đâu có quan tâm mấy đến tin tức giải trí về hai tiểu tử giống nhau này trên điện thoại. Hai người bọn họ sau đó muốn cùng nhau lâu dài, vốn đã có chút khó khăn, hiện tại làm việc đó, ngôn luận trên mạng truyền đến bên Mỹ thì biết, gia chủ không hề dễ xử lý.

“Người nói trăm hồ đồ?” Ngu Đường lạnh mặt xuống, bóp lấy cằm Tổng Tiêu, ép hân ngửa đầu nhìn mình, “Trăm làm gì thì tự trăm có đạo lý.”

“Đạo lý của hoàng thượng, chính là làm cho tất cả mọi người đều biết, người là Cảnh Nguyên Đế tái thế sao?” Tổng Tiêu trừng hân.

Ngu Đường không nói lời nào, uống một hớp trong chén chất lỏng màu đen, tàn nhẫn mà hôn môi Tổng Tiêu, cường ép đẩy vào miệng hân.

“A...” Tổng Tiêu bị ép uống một hớp lớn, vị ngọt của coca cola tràn ngập khoang miệng hân.

Hoàng đế bệ hạ buông hân ra, chính mình đem chỗ còn lại uống hết: “Ta nghĩ để người ta biết, người chỉ có thể là vợ của ta.”

Tổng Tiêu quệt miệng, trầm mặc chốc lát, đưa tay cầm bức ảnh trên bàn lên xem. Những thứ này đều là chụp ở văn phòng, mỗi một góc đều chụp rất đẹp: “Người tìm thợ chụp ảnh à?”

“Độc Cô Âm chụp.”

Ánh mắt Ngu Đường lộ ra chút đắc ý, “Đề hân chụp cho người vài bức đi.”

“...” Tổng Tiêu cuối cùng đã rõ ràng rồi, Độc Cô Âm ở trại huấn luyện lâu thêm đoạn thời gian đó là học cái gì.

Hoàng đế bệ hạ muốn làm gì, Tổng Tiêu cũng không ngăn được, liền kệ hân đi.

Tiêu Chính Khanh bên kia báo cho hân điện ảnh chiếu phim đương kỳ, Tổng Tiêu tính toán có vài hạng mục có thể bắt đầu tiến hành rồi, liền gọi bộ quản lý thị trường, bộ xã giao và bộ kế hoạch đến thương thảo.

“Hiện tại lưu hành bán hũ, đã có tin đồn của ngài và Ngu tổng, có lẽ chúng ta có thể lợi dụng một chút.” Bộ quản lý thị trường này là người được Tiêu Chính Khanh giới thiệu đến. Người này trước đây ở trên mạng lập nghiệp bằng cách làm video hài, hai năm làm liền trở thành một kênh có tiếng, tương đương như các chương trình giải trí khác, được vô số lời khen ngợi. Bị giới nghiệp gọi là “kẻ sáng tạo điên rồ”.

Bộ xã giao ho nhẹ một tiếng, tự nhắc nhở mới đến thì phải thu liễm một chút. Chưa từng thấy công ty giải trí nào để nhân viên lộn xộn hết lên như vậy.

Tổng Tiêu ngược lại không hề tức giận, nghiêm túc nghe ý kiến của trưởng bộ kế hoạch.

Bởi vì hắn có tướng mạo gần với nhân vật trong “Nguyệt Hạ Tiêu Đường”, lần này phim điện ảnh ở Hollywood cũng là Tổng Tiêu tham dự sản xuất, mà mục đích của Tổng Tiêu là quay thành phim “Cảnh Hoàng Thịnh Thế” cùng “Nguyệt Hạ Tiêu Đường”, vậy sẽ phải thiết lập một phương án tuyên truyền liên hoàn.

“Bất quá cái này cũng phải được Ngu tổng đồng ý.” Trưởng bộ kế hoạch kích động vạ phần trình bày xong phương án của mình, bỗng nhiên thở dài. Cái phương án này chính hắn cảm thấy được đặc biệt hoàn mỹ, chỗ khó duy nhất chính là Ngu Đường. Là một người đứng đầu hào môn gia thế, thân phận cao quý như vậy nhất định xem thường việc tham dự mấy việc như này.

Nếu vì điều này mà đắc tội Ngu gia, vậy thì cái được sẽ không đủ bù đắp cái mất.

“Ngu tổng bên kia, ta sẽ nghĩ biện pháp.” Tổng Tiêu sắc mặt bình tĩnh nói, thầm nghĩ tên kia phỏng chừng ước gì được như thế thì đúng hơn.

Cũng không lâu lắm, bên Mỹ “Tiên mẫn cung đường” sắp được khởi chiếu, truyền thông ồ lên. Đây chính là tâm điểm ở Hollywood, dĩ nhiên dùng tiêu thuyết Hoa quốc làm kịch bản!

Nguyên tác giả Hoàng Dã Vạn Hạc rốt cục cũng công bố tin tức: Tiền kỳ vì bảo mật, vẫn luôn không có nói ra, đồng thời cảm tạ người sản xuất phim @TiêuChínhKhanh tiên sinh, cùng với người đầu tư tư bản Đại Ngư @NguĐườngtổngtài, cùng với chỉ đạo sản xuất @QuânTửđươngNhưTrúc. Tiền đường nên mới cùng ba người chụp chung.

Nhóm bạn trên mạng không biết phải nói gì, có dùng trăm ngàn chữ cũng không thể diễn tả được nội tâm đầy sóng gió lúc này.

【 Ta thích đồ vật đều hợp làm một thể, thế giới này thật thần kỳ! 】

【 Nói cho ta biết, đây không phải là nằm mơ, tê tê mau đánh tỉnh ta! 】

【 Tái thế Đế hậu, chống đỡ tác giả viết về Đế hậu, rồi làm một bộ Hollywood điện ảnh, thế giới này quá huyền ảo, ta muốn từ vong... 】

Phim điện ảnh tại Mỹ có vô số kẻ, nhưng dù sao cũng là phim lấy bối cảnh ở Hoa quốc, nhiều chỗ người Mỹ xem không hiểu lắm nhưng bởi chế tác tinh xảo cùng âm thanh tuyệt hảo nên vẫn có rất nhiều người nguyện ý đi xem. Mà theo đó, những món đồ chơi mao nhưng miều mẽ cũng bán đến cháy hàng.

(đồ chơi này là sản xuất theo tạo hình phim đó, cũng do Tiêu Chính Khanh và Tổng Tiêu chỉ đạo sản xuất =)))

Bộ phim còn chưa được chiếu tại Hoa quốc thế nhưng độ mong đợi của khán giả đặc biệt cao, rất nhiều rạp mua được bản quyền mà chiếu phim sớm, cũng mua thêm cả những món đồ chơi hình nhân vật trong phim.

Khi sự chú ý của mọi người đang đổ dồn về phía bộ phim điện ảnh, Tổng Tiêu cùng Ngu Đường đi đến vùng ngoại ô nhỏ của thành phố.

“Cảnh Nguyên Đế là một hoàng đế vĩ đại, Đoan Tuệ hoàng hậu cũng là nhân vật lịch sử phải kính nể, hậu thế không nên vì luận điệu hẹp hòi này mà hủy công lao của họ.”

Khúc lão lấy ra bản thảo của “Cảnh Hoàng Thịnh Thế”. Lão nhân này không sử dụng máy vi tính, từ nhỏ chỉ dùng bút máy, nhất bút nhất hoạ viết ra từng ấy tác phẩm lớn, mặt sau còn chú thích, giải thích cặn kẽ những cột mốc lịch sử.

“Ngươi muốn liền lấy đi, phí bản quyền cứ tùy tiện đưa một con số.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(Tổng tài bá đạo cùng tình nhân khế ước · tranh chấp bài)

Ngư Đường: Nam nhân, ngươi dám ngỗ nghịch ta!

Tiêu Tiêu: Ngươi muốn như thế nào?

Ngư Đường: *bấm cảm rót rượu* đây chính là kết cục ngỗ nghịch của ta.

Tiêu Tiêu: Đừng thêm cảnh này vào được không, không uống rượu đâu.

Ngư Đường: Thật không, vậy để ta quay lại lần nữa.

Tiêu Tiêu: Được a.

Tiểu Cô Âm: *yên lặng tắt đi* *bật lại camera* Action.

Ngư Đường: Nam nhân, ngươi dám ngỗ nghịch ta!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Kịch Bản

Edit: Jushi

“Cảnh Hoàng Thịnh Thế” được Khúc lão viết thành ba quyển nhưng chỉ có một quyển là đặc biệt kể về triều đại tươi sáng của Đại Ngụ. Chỉ vì Cảnh Nguyên Đế cưới Hộ bộ Thị Lang cho nên vẫn luôn không có ai chịu chuyển thể phim, dùng đầu ngón chân cũng biết là kiểu gì cũng không qua được vòng xem xét của cục điện ảnh.

Tổng Tiêu ngồi trên máy bay cảm công văn hợp đồng mà ký, thật lâu không nói gì.

“Không cần lo lắng, trẫm sẽ giúp ngươi.” Ngụ Đường nắm chặt tay hắn, Đại Ngụ tại Hoa quốc có sức ảnh hưởng không hề tầm thường, muốn cái kịch bản này qua vòng thẩm tra cũng không phải chuyện khó.

“Không sao, ta có biện pháp.”

Tổng Tiêu quay đầu nhìn về phía Ngụ Đường, thờ dài, “Thần đang nghĩ, nếu như Khúc lão thay đổi đoạn của Đoan Tuệ hoàng hậu một chút, bộ kịch này đã sớm được chuyển thể, ta...”

“Nói vậy.” Ngụ Đường nhún mày, lập tức ngắt lời hắn.

“Tất cả chỉ là cái cớ, chính sử đã ghi chép lại, tất cả mọi thứ phải được đưa ra ánh sáng, bọn họ chẳng qua e ngại thành tựu của trẫm thôi.”

Tổng Tiêu ngạc nhiên tròn to hai mắt: “Cái đó thì có gì phải e ngại?”

“Thoạt nhìn qua thì quá khó tin, nếu chuyển thể không hay sẽ bị nói là ngụy biện.” Ngụ Đường đắc ý gờ gờ cằm lên.

“Phốc ——”

Tổng Tiêu không nhịn được cười rộ lên, suy nghĩ trong lòng cũng đều tiêu tán. Nói như vậy cũng không trách hắn, cũng không phải hắn đòi gả cho hoàng thượng, liên lụy đến danh tiếng của Ngụ Cẩm Đường, dù sao cũng là do hai người hắn tự lựa chọn.

“Quân Trúc...” Cười đùa qua đi, Ngụ Đường bỗng nhiên nhìn Tổng Tiêu, chậm rãi kêu một tiếng tên hắn.

“Hả?” Tổng Tiêu cong cong ánh mắt con ngươi nhìn sang.

Ngụ Đường cùng hắn nhìn nhau, lại không nói gì nữa. Hoàng hậu của hắn thật là ngốc, kỳ thực muốn nói rằng chính hắn mới là người làm liên lụy Tổng Tiêu mới phải. Hắn vốn là một quan thiếu niên có tài, nếu không có hắn, dù có dưới trướng bất kỳ vị hoàng đế nào cũng đều có thể trở thành một hiền thần. Bất quá, khi chiếm được hắn mà không tổn hại bất kỳ danh tiếng nào lại chỉ có thể dùng biện pháp phán đoán.

Tổng Tiêu nhìn hoàng đế bệ hạ ánh mắt thâm thúy, hơi cười.

Không quản ai làm phiền hà ai, đây là tự bọn hắn lựa chọn. Kỳ thực nếu thay góc độ suy nghĩ, nếu là thần tử, Tổng Tiêu tất nhiên sẽ không thành Đoan Tuệ hoàng hậu thiên cô lưu danh, mà Ngụ Cẩm Đường cũng sẽ không tự nhiên mà trụ trên ngai hoàng đế lâu như vậy.

Bản thân Khâu Minh Diễm không ngừng chống án, đến nửa năm rốt cục cũng có định luận. Vì bằng chứng xác thực, lại bị cộng đồng mạng lên án kịch liệt, Khâu Minh Diễm đem theo các loại tội danh “thuê người giết người không thành”, “đụ dỗ người chơi ma túy”, “ác ý tiêu hao thẻ tín dụng” vào trại giam.

Khâu tranh đến nhà giam nhìn nàng: “Mẹ, cha ruột của ta rốt cuộc là ai?”

Khâu Minh Diễm bụm mặt: “Hắn đã chết.”

“Không thể nào.” Khâu Tranh lập tức phản bác.

“Ngươi năm đó tốt xấu cũng là minh tinh điện ảnh đang nổi, sẽ không tùy tiện ngủ cùng người khác chứ? Nói cho ta biết, ta đi tìm hần, bắt hần nuôi chúng ta.”

Đang quen được Tống Tử Thành cho cơm ngon áo đẹp, hiện tại đột nhiên bị đuổi ra khỏi cửa, cổ phần cũng đã bán, sự nghiệp cũng rồi tinh rồi mù, Khâu Tranh liền nghĩ tới việc tìm cha ruột.

“Nếu hần có bản lĩnh, ta còn phải ý lại vào Tống Tử Thành sao?”

Khâu Minh Diễm lệ rơi đầy mặt. Hiện tại nàng rất hối hận, biết thế đã đổi với Tống Tiêu tốt một chút, chỉ cần nước giếng không phạm nước sông, nàng vẫn an tâm làm Tống phu nhân, còn có thể tiếp tục sự nghiệp diễn viên, thu được vạn người vây đỡ.

Tất cả đều thay đổi từ cái mùa hè mà Tống Tiêu tỉnh lại, mọi chuyện ngoài tầm kiểm soát. Cuối cùng, nàng lâm vào một cái vực sâu vạn kiếp bất phục.

“Chính là do ngươi quá tham, cứ như vậy mà làm minh tinh không tốt sao?”

Khâu Tranh thấy vô vọng trong việc tìm cha đẻ, liền bắt đầu oán giận lên Khâu Minh Diễm. Nàng cũng là nữ nhi chưa kết hôn, Khâu Minh Diễm địa vị cũng không thấp, từ trước đến giờ không ai dám nói cái gì, dựa vào người của mẫu thân, nàng hiện tại đã sớm là đang “hot” tiểu hoa đán, cần gì phải nhìn đến mặt Tống Tiêu cơ chứ?

“Còn không phải là ngươi vẫn luôn muốn âm ỉ sao!” Khâu Minh Diễm bị nói ra hóa khí, cũng bắt đầu chỉ trích đứa con gái.

Hai người trách lẫn nhau, tranh chấp nửa ngày, cuối cùng là không vui mà bỏ đi.

Tống Tiêu đã hoàn toàn đem hai mẹ con này quên đi, hiện tại vẫn bận bịu tuyên truyền cho “Tiên mẫn cung đường”, rồi làm công tác chuẩn bị cho “Cảnh Hoàng Thịnh Thế”.

Là tiểu thuyết Hoa quốc chuyển thể thành phim điện ảnh Hollywood, nếu có không hay thì cơ bản số lượng vé trong phòng bán vé vẫn có thể đảm bảo, bởi vì người Trung Quốc từ trước đến giờ đều rất yêu nước, chỉ cần là của nước mình sẽ đều cất lực đi ủng hộ.

Trên internet vừa được tung ra một đoạn trailer của “Tiên mẫn cung đường”.

Một cánh hoa bắt đầu rơi.

Hoàng cung rộng lớn tráng lệ, một vị hoàng đế anh tuấn đang tọa trên ngai, đủ các loại quan tướng đang nghiêm mình phía dưới. Sau đó hình ảnh xoay một cái, hạ xuống hình ảnh lúc hoàng đế đang tự mình trở lại cung điện, trong nháy mắt biến thành con mèo vàng nhỏ mao nhưng uyển chuyển. Khán giả thốt lên liên tục khi nhìn thấy sự tương phản.

“Đây là món bánh cá thần làm và nước tương.”

Đầu bếp chính trắng nõn khá ái, bưng một bàn món tráng miệng ngồi chồm hổm xuống.

Sau đó, hình ảnh lần thứ hai chuyển đổi, đổi thành tòa tháp cao trang nghiêm, một người mặc trên người tuyết sắc trường bào đứng ở trên cao, mắt sáng lấp lánh như sao, hoa mỹ nguyệt quang biến thành đồ án phiền phức ở trong tay hần, chính là mỹ mạo tuyệt luân quốc sư. Đôi môi khẽ mở, đọc lên một đạo thanh linh câu khấn để nghe: “Ngày phù hộ bình phục.”

Bởi vì phải chiếu trong nước nên tiền cứ phía công ty giải trí Tinh Hải, cũng không có mời chuyên nghiệp minh tinh đến phối âm mà tìm giới lòng tiếng nổi danh phim hoạt hình đến. Quốc sư kia hoa lệ thanh âm dễ nghe vừa ra, trước màn ảnh khán giả đều phải hít thở không thông, bao nhiêu năm rồi trong tổ dịch và chế tác mới có một thanh âm dễ nghe đến như vậy!

Cánh hoa rơi xuống xong, liền hết, nội dung vở kịch cũng không được bày ra, lại làm cho người xem cảm nhận được độ đại phiến tinh xảo của bộ này.

【 AAA, âm thanh của quốc sư thật hay, vốn là dự định xem bản tiếng Anh, hiện tại ta đổi ý rồi! 】

【 Về được mặt mũi này thật đẹp, thực sự là không dễ dàng, đoạn đó phải tua lại 18 lần rồi! 】

【 Nước tương, gào gào ngao, mèo của ta hoàng đế bệ hạ gào gào, quá mạnh 】

Bạn trên mạng phản ứng kích động đúng như dự liệu. Ngày đầu tiên vé xem phim đã bán hết, thậm chí đến sớm cũng khó để giành vé.

Lần đầu tiên tổ chức buổi lễ lớn như thế tại rạp chiếu phim, giải trí Tinh Hải mời nguyên tác giả, diễn viên phối âm lên đài, cũng mời ảnh hậu ảnh đế Tinh Hải đến giao hảo, cùng với nhóm sản xuất hoạt hình ăn khách trong nước đến dự. Nguyên tác giả cũng mời bạn tốt của nàng đến góp vui.

Tống Tiêu không lên khán đài, mặc âu phục tinh xảo cùng Ngu Đường đồng thời ngồi ở hàng thứ nhất, mỉm cười xem bên trên các nhà chế tác đang giảng giải quá trình làm, lắng lắng mà chờ phim bắt đầu.

Rạp chiếu phim tắt đèn tối đen, sau đó tiếng đàn thanh cổ vang lên, trên màn ảnh xuất hiện một con mèo giấu móng tay, từng bước từng bước từ nơi này đầu kéo dài tới đầu kia, “miêu” một tiếng.

Sau đó, chính là vầy mực phong cổ thành, bức tranh tĩnh lặng của đường phố, tranh chấp tiểu thương, gả thú hồng kiêu, vát và cần cù bán cá lang, kéo dài tới tường thành rộng lớn, cung điện tinh xảo, cùng với biển rộng gợn sóng, núi non hùng vĩ cỏ xanh mơn.

Mỗi một hình ảnh chuyển đi liền có vầy mực văn tự ở trước mắt thoáng hiện. Phim này áp dụng kỹ xảo 3D, văn tự cùng hình ảnh chia lìa, lộ ra trước mắt, sau đó liền thành hạt cát bị gió thổi đi, biến mất trên màn ảnh.

Ra xong phụ đề, ống kính biệt cắt dời đến trên con phố cổ, nhân vật trong trạng thái tĩnh bỗng nhiên chuyển động, màu sắc từ sáng tới tối. Thanh tú trắng nõn bán cá lang, cầm một cái lân đao, thủ pháp thuần thực giết cá.

Không khỏi không cảm khái, tại phương diện chế tác hoạt hình này, kỹ thuật của Hollywood so với trong nước thành thực hơn rất nhiều, nhân vật động tác trôi chảy, thần thái cũng vừa đúng.

Cổ sự bắt đầu từ mèo bán cá lang, sau đó gặp con mèo vàng nhỏ mao nhung, tự nhiên nhận con mèo nhỏ là người nhà họ Thành, tận tâm hầu hạ. Sau chó ngáp phải ruồi mà tiến vào cung, trở thành đầu bếp chuyên chức của hoàng đế bệ hạ, lại được quốc sư đại nhân coi trọng.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, bản tọa liền biết ngươi rất thích hợp làm đồ cúng.” Thanh lãnh âm thanh phảng phất từ viễn cổ truyền tới, xa xưa mà thần bí, tuyệt sắc trường bào không gió mà bay, tại sâu thẳm bên trong tòa tháp liền hiện ra mấy phân khủng bố. Bán cá lang sợ hãi, trên đất liền ngã mấy cái bồ nhào. Ở Mỹ thường dùng thủ pháp khoa trương, làm được tương đối buồn cười, mọi người không nhìn được cười to.

Đương ưu nhĩ quốc sư đẩy ra kho đồ cúng đại môn, lâm lang mẫn mục cá khô nhỏ khiến người hoa cả mắt, khán giả cùng bán cá lang đồng thời triệt để hôn mê.

Toàn bộ quá trình không có ai thất thần, tất cả mọi người đều tập trung quan sát, dùng kỹ xảo của Mỹ để thể hiện Hoa quốc cổ đại, thoát nhìn có hứng thú, cuối cùng đại chiến Đông Hải, càng khoa trương hơn là dùng tới hình thức truyền thống của hải tặc, người xem phình bụng cười to.

Cuộc chiến bắt đầu đến hồi kết, màn hình tối đen

“A, tại sao như vậy, không còn nữa sao?” Người đã đọc qua nguyên tác chột kêu lên.

Tất cả mọi người tiếc nuối làm sao phim không tiếp tục, người chủ trì cười cầm micro nói: “Tiếp theo vẫn còn mà, mọi người không cần gấp gáp.”

Vì vậy, mọi người kiên nhẫn chờ đợi đoạn chờ qua đi. Đoạn cuối chính là âm nhạc tĩnh khiết của Hoa quốc, là tiếng Anh cùng tiếng Trung song ca, cái đuôi mèo ngoe nguẩy, trong màn ảnh xuất hiện một đại đại miêu, bộ lông dày cơ hồ muốn tràn ra ngoài màn hình. Ống kính kéo dài, dần dần hiển lộ ra toàn thân đại đại miêu.

Đó là một cái có tới phòng ở lớn như vậy miêu, các con mèo nhỏ khác nghịch ngợm bò tới bò lui trên người nó.

(Đây là cảnh mèo lớn chơi với các cháu mèo nhỏ =))))

“Hoàng tổ thúc, Đông Hải có cá to như này không ạ?” Tiểu bàn miêu tròn vo ngồi xổm ở phía đầu đại đại miêu, dùng hai cái móng vuốt khoa tay một con cá thật dài.

“Miêu?” Đại đại miêu ngửa đầu muốn nhìn nó, thế nhưng lại không nhìn thấy được.

Đặc biệt mấy con mèo nhỏ cuộn tròn ở lưng đại đại miêu chơi trốn tìm, còn có ôm đuôi nó mà chơi đu quay.

“Được rồi, mọi người đừng đứng dậy vội, đang chiếu là một đại gia đình.”

Ở màn hình bên này, thanh âm nhân vật chính vang lên, tất cả quả cầu lông đều nhảy ra từ trên đầu đại đại miêu, lộn xộn lẫn nhau.

“Răng rắc!”

Màn hình cố định ở hình ảnh trên, tiểu bàn miêu bị đặt ở dưới cùng chỉ lộ ra một cái tai, đứng ở phía trên là tuyệt sắc quốc sư miêu tao nhã.

“A —— thật hay!”

Bên trong rạp chiếu phim đám người dồn dập cảm khái không thôi, Tổng Tiêu cười đem những con rối mèo phân phát cho những người đến tham dự buổi công chiếu.

Sau khi kết thúc phim, rất nhiều mình tinh tự mình phơi nắng đồ dọn đi lấy con rối hình mèo, mỗi người đều không giống nhau, có người lấy được hoàng đế miêu màu vàng, có người lấy được Hoàng thúc miêu sắc hoa, còn có người lấy được quốc sư miêu trắng như tuyết.

【 Ghen tị a, a a a a! Thật muốn, nha nha... 】

【 Ta muốn quốc sư, ta muốn quốc sư, ta muốn quốc sư, mua ba lần! 】

【 Nam thần, ta quyết định từ bỏ ngươi, giao quốc sư miêu ra đây, chúng ta còn có thể làm bạn tốt! 】

Nhiều người khen ngợi, phòng bán vé liền tăng vọt, con rối liền được bán hết.

Tổng Tiêu cười híp mắt mỗi ngày nhìn vào sô, tâm tình kiếm tiền vô cùng tốt, liền đem hoàng thượng chuyên quấy rối kia tha thứ hết, lại còn cho hắn một cái hôn vang dội.

Con rối không thể mua riêng, mà chỉ có thể mua trong phòng bán vé. Tất cả mọi người đang cố gắng sưu tập đủ một bộ. Lúc này, weibo của Ngu Đường liền đăng lên một tấm hình.

Nền ảnh là chiếc thảm màu lam đậm, bên trên xếp hơn chục con rối miêu mẽ có lớn có bé, nhưng chính giữa lại chỉ có duy nhất một con mèo rất lớn, chắc chắn là Hoàng tổ thúc miêu. Không có bất kỳ một dòng chữ nào mà chỉ có một cái hình biểu cảm mặt cún đắc ý.

(Ở đây nghĩa là cái ảnh Ngu Đường đăng lên dòng caption chỉ có mỗi cái hình mặt chó đắc ý=))))))

Bạn trên weibo thích nào nhiệt hiện tại đã thành thói quen, nhìn thấy Ngu Đường đăng weibo, không cần biết nội dung là cái gì, lên trước đến thỉnh an.

(Thỉnh an là cách nói khi cúi chào hoàng thượng=))))))

【 Hoàng thượng vạn phúc kim an ôn, đây là cái gì? 】

Chờ mọi người thỉnh an, mở ra cái ảnh xem, cũng chỉ có thể...

【 A a a a, thật ghen tị a! 】

【 Hoàng thượng, ngài hà hê như thế, Hoàng hậu nương nương biết không? 】

【 Đại đại miêu này trên thị trường không có bán, a a a! 】

【 “Cung đường tươi mới” được chuyển thể rồi, hoàng thượng, khi nào khuyên nhủ nương nương, đem Nguyệt Hạ Tiêu Đường chuyển thể đi a! 】

Nhìn internet “A a a a”, Ngu Đường hài lòng đóng trang web, giờ tay đem Tổng Tiêu đang xem kịch bản lôi tới ôm vào trong lòng ngực: “Ngươi cũng đăng hình đi.”

Trước đây, Ngu Đường không muốn để cho ai nhìn thấy bảo bối của hắn, bởi sợ có người xúc phạm tới Tổng Tiêu, hiện tại lại không giống nhau. Thời đại thay đổi, bây giờ bạn trên mạng hữu ái như vậy, mỗi ngày đều ghép đôi hai người hắn. Ngu Đường hiện tại đặc biệt muốn cùng mọi người khoe khoang, người đẹp như vậy, là vợ hai đời của hắn, ai cũng không cướp được, ai cũng không có hạnh phúc như hắn.

Tổng Tiêu nhìn hoàng thượng liếc mắt một cái: “Ta không có ảnh.”

“Ta có.” Ngu Đường không nói hai lời lấy ra điện thoại di của chính mình, truyền vài bức cho hắn.

“Cái này chụp lúc nào vậy?” Tổng Tiêu nhìn mặt trên kết cấu tinh diệu, độ sáng hoàn mỹ của bức ảnh, rất là kinh ngạc. Có cả bộ dáng lúc hắn đang uống trà, phê văn kiện, xem kịch bản, thậm chí còn có cả lúc ngủ.

“Độc Cô Âm chụp.” Ngu Đường chỉ vào bức ảnh hắn đang xem kịch bản, ý muốn hắn đăng bức đó. Bởi vì Tổng Tiêu không thích chụp ảnh, Ngu Đường liền để Độc Cô Âm bắt cứ lúc nào đều mang theo camera, chờ hắn nhìn thấy bộ dáng đẹp nhất của lão bà, liền để âm vệ nhanh chóng răng rắc một tấm. Cái cảm giác này, giống như là trong nhà nuôi một manh sùng, nhìn thấy đáng về khá ái liền không nhịn được liền sùng.

Kỳ thực Ngu Đường chính mình cũng chụp không ít, chỉ là có Độc Cô Âm chụp cho, liền chính mình yên lặng thưởng thức.

Tổng Tiêu bị Ngu Đường quần lấy đến không cách nào thoát, chỉ có thể đăng lên: Mọi người xem phim có hài lòng không? Hiện tại đang chuẩn bị cho một bộ phim truyền hình, mọi người đoán xem là gì?

Phía dưới kèm theo một tấm hình, là tổng tài trẻ tuổi đang xem kịch bản. Áo sơ mi dài tay màu lam nhạt được cài cúc cẩn thận, gò má tuấn mỹ thanh tú dưới ánh mặt trời hiện ra càng ngày càng mê người, quan trọng hơn là bàn tay trắng mịn thon dài kia đang cầm một tờ kịch bản giấy trắng mực đen.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường:

(Quảng cáo khiến người ta nhức đầu)

Tiêu Tiêu: Tuyên truyền phim mới, hy vọng tác giả phối hợp cùng.

Hoàng Dã Vạn Hạc: Được được, làm sao để phối hợp giờ?

Tiêu Tiêu: Ký cái giấy ủy quyền là được, chúng ta sẽ đem quảng cáo phát trên đường.

Hoàng Dã Vạn Hạc: Được được, phát trên đường có thể tăng độ nổi tiếng.

Quảng cáo gì rì rầm: Hoàng hạc, người tên khốn kiếp này, mang theo tiểu mập mà chạy, chúng ta không có cách nào khác ngoài đem kịch bản chuyển thành phim truyền hình..

Hoàng Dã Vạn Hạc: ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Quay Phim

Trước khi đọc truyện thì đọc cái này đã nhé!

Hôm nay cái lap nhà mình đình công thực sự rồi. Truyện dịch hoàn toàn bằng điện thoại. Cho nên câu cú vô cùng ngang ngang, còn chính tả thì khỏi nói... Mn đọc tạm. Sẽ sửa sau.

Chương này đọc chán từ đầu cho đến 2 khổ cuối.... Là tiền đề cho chap sau hù hí. Nhớ đón đọc nha!

【Ồi gọi ơi! Thở không nổi nữa rồi! trên đời này sao lại có người đẹp trai như thế cơ chứ?】

【Đây phải là siêu cấp đẹp trai, đúng thế, đúng thế, Ngu Tổng bên kia vừa đăng một cái, bên này đã lại có rồi.】

【Kịch bản, kịch bản, chỉ có tôi đang quan tâm đến kịch bản thôi!】

【Lạy gọi là Nguyệt Hạ Tiêu Đường đi!】

Về chuyện kịch bản là gì, tất cả đều đưa ra đủ loại suy đoán, mà bộ kịch bản được hô hào to nhất chính là “Nguyệt hạ Tiêu Đường”. Đương nhiên, kỳ thật trong lòng mọi người ai ai cũng biết rõ, muốn chuyển thể thành phim từ bộ truyện này quả thực rất khó khăn. Nhưng Tổng Tiêu đã từng lấy bộ truyện của Trung Quốc để đem sang Hollywood làm phim đấy thôi, làm ra bộ phim này cũng không phải không có khả năng.

Vấn đề thảo luận được đem ra xoay quanh vấn đề kịch bản chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất phải là bức ảnh kia kìa.

Đám người trên mạng lại lâm vào một trận điên cuồng, tự sung tự sướng mà đem ảnh của hai người kia ra mà cắt ghép, tấm hình lúc trước mà Ngu Đường đã nói. Ờ là một vị giám đốc lãnh khốc, còn Tổng tiêu đăng lên lại là giám đốc ôn nhu, cắt chỉnh một hồi thành một bức Ngu Đường đang nhìn chăm chăm vào Tổng Tiêu đang cúi mặt đọc kịch bản.

Và cuối cùng cho một cái kết: Chỉ có Tổng tài anh tuấn kia mới xứng với Tổng tài bá đạo bên này.

Các bạn bè trên mạng, trên các diễn đàn lại đem lời ra tấm hình ngày trước đã được đăng lên diễn đàn Tiêu Đường Nguyệt trước đây.

Trong rạp chiếu phim, trong rạp chiếu phim, một nam sinh mặc một cái áo lông đang cười tủm tỉm, cầm một gói bắp rang to đùng, một nam sinh khác cũng mặc một cái áo lông, tựa lên vai người kia mà ngủ trong một không gian tối om. Có người đã nói, đây chính là Ngu Tổng hồi còn bé đó.

【Nếu đây là ảnh thật thì quan hệ hiện tại của hai người họ hiện tại tốt như vậy cũng chẳng có gì là kỳ quái.】

【

【Tổng Tổng khi còn bé trông thật đáng yêu a...】

Bởi vì nhìn cậu bé trong bức ảnh kia mà xem, là một cậu bé da trắng nõn, trông cực kỳ đáng yêu, sự hâm mộ Tổng Tiêu lại tăng lên vài phần, mọi người đổ xô nhau đi mà tìm kiếm từ khóa “Công tử Pudding”. Do lúc trước việc này có Tổng Tử Thành can thiệp nên ảnh đã vốn ít nay lại càng ít hơn, chỉ có vón vện vài tấm nhưng cũng đủ để cho mọi người xôn xao một phen.

Tổng Tiêu không ngờ mọi người trên mạng lại phản ứng kịch liệt như vậy. Weibo của cậu đang từ mấy vạn người theo dõi, chỉ qua một đêm đã tăng lên thành mấy chục vạn, mà weibo của Ngu Đường đã sớm vượt qua trăm vạn.

“Tư tưởng của con người hiện đại bây giờ đúng thật rất bất đồng.” Tổng Tiêu nhìn những tin nhắn mà bạn bè trên trên mạng để lại, thật chẳng biết trả lời thế nào cho phải.

Chờ đúng khi đề tài này đang hot đến cực điểm, Tổng Tiêu lại đăng lên tiếp một tấm ảnh, lần này trên đó không có mặt một ai cả, chỉ có một bàn tay

trắng nõn đang lật xem kịch bản mà trên đó lại có bốn chữ to “CẢNH HOÀNG THỊNH THẾ”.

Cảnh hoàng thịnh thế, chỉ cần học qua cấp một cũng biết, đó là thời kỳ sáng rọi nhất của lịch sử đại Ngu, và cũng là thời kỳ lịch sử hưng thịnh nhất thời phong kiến. Khi đó nơi nơi thái bình, nhân dân ấm no, vạn nước hướng về.

đây cũng là bộ truyện được yêu thích nhất trong ba bộ truyện nổi tiếng nhưng vì cảnh Nguyên đế cưới Nam Hoàng Hậu cho nên đến bây giờ vẫn chưa được chuyển thể thành phim truyền hình. Tổng Tiêu công bố kịch bản này cũng bởi vì đã được bên trên sơ thẩm qua và quyết định cho chuyển thể thành phim truyền hình.

Chẳng cần biết là do kịch bản kia hay là do cặp đôi đế hậu, nhưng khi tin này được tung ra thì đều khiến cho mọi người vô cùng phấn khích tuy vậy mọi người vẫn còn rất nhiều điều lo lắng tỷ như: từ đoạn tình cảm kia có bị cắt xén lung tung hay là về Nam Hoàng Hậu liệu có bị chỉnh sửa cải biên gì gì đó.

Vì vậy đoàn làm phim đã lập một trang webo riêng để giải thích các vấn đề thắc mắc của mọi người.

Cảnh Hoàng Thịnh thế chính là nói về hai đời Đế Vương. Tuy rằng Cảnh Nguyên đế thống trị trong một thời gian không dài nhưng trong nguyên tắc nó lại chiếm đến một nửa nội dung. Bởi lẽ so với thời bình mà đệ đệ của mình cai trị thì quả thật đó Chẳng thấm tháp vào đâu. M Đoàn Tuệ hoàng hậu là người duy nhất mà Cảnh Nguyên đế yêu cũng chính là toàn bộ hạnh phúc cũng như bất hạnh trong cuộc đời của bậc Đế Vương này.

Cảnh Hoàng Thịnh Thế đăng lên Weibo: mọi người không cần phải lo lắng, chúng tôi nhất định sẽ tôn trọng nguyên tác, tôn trọng lịch sử, tuyệt đối không có nhiều những diễn viên chính, cũng sẽ không có giảm được bất kỳ cảnh diễn nào. Kính mong mọi người đón xem!

Tin này vừa được đăng lên, mọi người đối với bộ phim truyền hình này lại càng trở nên ngóng chờ. Về vấn đề tuyển diễn viên lại càng sôi nổi suy đoán. Nhân vật Hoàng Nguyên Đế cần phải diễn từ nhỏ đến lớn, khẳng định không thể dùng được một diễn viên. Đối với lúc quay Cảnh Nguyên đế cùng Đoàn Tuệ hoàng hậu chính là khi từ hai người còn trẻ thời thiếu niên cho đến khi thanh niên chỉ cần thông qua kỹ thuật hóa trang diễn xuất kéo một chút vẫn có thể Ok.

"Trong đầu ta bây giờ tràn ngập lại ý nghĩ Ngu tổng sẽ diễn vai hoàng đế còn Tổng tổng sẽ diễn vai hoàng hậu, về căn bản là không nghĩ ra ai khác thích hợp hơn. " mọi người trên mạng đều nói như vậy, thậm chí có người chạy đến Weibo của Ngu Đường, quỳ xuống mà xin cậu đóng vai Cảnh Nguyên Đế. Mọi người đều tung hô vô cùng ác liệt nhưng Tổng Tiêu lại không có khả năng để cho hoàng thượng nhà mình đi đóng phim mà bản thân cậu chắc chắn cũng sẽ không đi.

Diễn viên đóng cảnh Nguyên Đế cần phải là người toát lên được phong thái của bậc đế vương thời xưa cùng với biểu cảm của bao thăng trầm trong cuộc đời. Vì thế cần phải tuyển chọn một người có trình độ diễn xuất cực kỳ cao, từ hồi niên thiếu là cảm giác buồn rầu khi bị phụ hoàng không sủng ái, thời thanh niên lại phải chịu biết bao áp lực khi yêu một nam nhân khác rồi đến khi đăng cơ mới có thể quyết định tình cảm của mình, càng quan trọng hơn, Cảnh Nguyên Đế là một trong số những người ít ỏi trong lịch sử có một bức vẽ truyền thần, vẽ đến vô cùng anh tuấn. Vậy nên chắc chắn không thể tìm một người có diện mạo tầm tầm diễn được.

Người đẹp quá lại không đi đóng phim, người đóng phim cũng sẽ không được anh tuấn, chọn tới chọn lui, Tổng Tiêu cuối cùng cũng chọn được một người, người này đã đạt danh hiệu ảnh Đế năm vừa rồi - Mộ Thần. Mộ Thần không phải là diễn viên trong giải trí Tinh Hải mà là một diễn viên trong công ty điện ảnh và truyền hình Đế Đô, dáng vẻ vô cùng tuấn lãng hơn nữa lại có kinh nghiệm diễn lâu năm, năm nay ba mươi mốt tuổi, đóng phim từ năm mười sáu, đến nay cũng đã có thâm niên diễn mười lăm năm.

"Trọn Mộ Thần, ý tưởng này có vẻ không được tốt lắm, các xê rất cao, hơn nữa anh ta đã mấy năm nay không đóng phim truyền hình rồi!" đoàn làm phim có chút khó xử, những người đã từng đạt danh hiệu ảnh Đế, hỏi có mấy người sẽ quay đầu lại đi đóng phim truyền hình? Bọn họ đã đưa kịch bản qua cho Mộ Thần xem, cũng biểu đạt hi vọng sẽ cùng được hợp tác với anh ta. Tuy rằng đôi phương rất lễ phép mà xem kịch bản, nhưng cho đến giờ vẫn chưa thấy hồi âm.

Tổng Tiêu hơn nhũ mảy, về vấn đề tiền bạc thì có thể từ từ thương lượng, diễn viên tốt ắt hẳn cát xê cũng cao, nhưng đôi phương không chịu đóng phim truyền hình thì cũng chẳng biết làm sao được.

"Đề Mộ Sa đi." đang bàn luận sôi nổi, chợt có một giọng nói vang lên, mọi người đều quay đầu lại nhìn. Các nhân vật có thâm niên trong giải trí Tinh Hải đều không nhận được mà kinh hô ra một tiếng. " Tiêu tổng" người vừa nói ra cũng vừa hay là người vừa từ Mỹ trở về Tiêu Chính Khanh. Bởi vì bộ phim điện ảnh kia tại Trung Quốc đạt kỷ lục về doanh thu. Và lại bên này cũng có nhiều hạng mục đầu tư cần phải đến xem, liền thuận đường đến thăm Tổng Tiêu.

"Tiêu tổng nói chỉ có chuẩn, làm như thế nào mà tôi lại quên được cơ chứ?" đạo diễn vỗ đùi.

Bộ phim này của giải trí tin hải sản xuất chính là mời Mộ Sa đóng vai thái hậu mà Mộ Thần lại chính là em trai của Mộ Sa.

"Bảo em trai tôi đi đóng làm con trai của tôi? " mới xê nghe được tin này, Mộ Sa nhất thời sung sướng cười ha ha. " Được! Để tôi đi xem. " Ngày hôm sau, ảnh đế Mộ Thần đã bị tỷ tỷ cầm lỗ tai kéo đến đoàn làm phim báo danh.

Đến lượt tuyển vai Đoàn Tuệ hoàng hậu, vai diễn này cần phải tìm một thiếu niên có diện mạo ôn nhu, tuấn mỹ, thư sinh, Kiều Tô rất hợp với nhân vật này.

Kiều Tô nổi tiếng là mỹ nam tử, chuyên đóng phim cổ trang. Vừa mới đóng phim đã có một vai diễn đề dõ, đó là một công tử thiên hạ đệ nhất, khiến cho biết bao nam nữ thiếu niên mê mẩn. Sau đó lại tiếp tục đóng thêm mấy bộ phim khác tất cả đều diễn là vai nam chính số hai vô cùng đẹp trai, thường thường sẽ đem Nam chính thứ nhất kéo xuống, khiến người xem không nhận được mà tự hỏi... tại sao không cho người đẩy đóng nam chính số một luôn

đi.

Xuất phát từ nhiều vấn đề trước kia, Tổng Tiêu đối với bộ phim này cực kỳ nghiêm túc. Còn mời cả thầy giáo về dạy cho diễn viên các lễ nghi của nước Đại Ngu trước kia, bản thân mình cũng làm cố vấn lịch sử cho phim, từ cái lớn là việc bố trí khung cảnh trong cung điện, đến cái nhỏ là việc trang phục của diễn viên, cậu cũng đều tự mình xem qua, mong rằng có thể truyền đạt một cách chân thật nhất thời đại cảnh Hoàng Thịnh Thế.

Mọi người đã dài cổ chờ suốt nửa tháng, cuối cùng trang phục của bộ phim rút cục cũng được công bố.

Vương miện của hoàng đế Đại Ngu thật vô cùng long lẫy cùng với trường bào xung quanh là các họa tiết rồng bay, mặc trên người Mộ Thần quả là vô cùng hài hòa. Kiều Tô lại mặc một bộ trang phục trắng từ trên xuống dưới mà nhưng sĩ mà nhân sĩ ngày xưa thường dùng, trên đầu dựng thẳng một bạch ngọc quan. Trong bức ảnh, Đế Vương với ánh mắt và phong thái uy nghiêm, trạng nguyên cũng có ánh mắt nhìn thấu sinh tử. Một bức ảnh vô cùng đơn giản mà đã phác họa nên một cặp đôi đế hậu vô cùng huy hoàng nhưng bị kịch lại vô cùng tang thương.

Khán giả vốn lo lắng đoàn làm phim sẽ không đủ tiền để thuê diễn viên tốt, nhưng nhìn thấy trong bức ảnh này đều không dấu nổi bình tĩnh.

"Ảnh đế Mộ Thần của ta, bọn họ lại có thể mời được Mộ Thần, đây quả là một bộ phim có lương tâm nhất mà!" Mộ Thần trước đây đều chọn những đoàn làm phim chất lượng và được đầu tư mạnh tay cho nên sự xuất hiện của Mộ Thần cũng khẳng định bộ phim này chắc chắn không thể có hai chữ tập nham.

Kiều Tô trước kia đều đóng các vai công tử vô cùng soái nhưng lần này vai diễn lại là một nam hoàng hậu. Bởi vì vô cùng tuần mỷ cho nên đã bị hoàng thượng cường thủ mà đem vào cung làm hoàng hậu, mười bảy tuổi đã đỡ Trạng Nguyên, hơn 20 tuổi đã vào trong cung làm hộ bộ thị lang, nhưng đến cuối cùng lại bị gả cho hoàng đế đương triều. Vai diễn này quả thực vô cùng thích hợp với Kiều Tô.

Về mặt nguyên tác, mọi người vẫn có chút lo lắng. Về phần diễn xuất của Mộ Thần cứ coi là đã yên tâm đi, nhưng còn về diễn xuất của Kiều Tô...người này... ngoài cái mặt đẹp ra thì vẫn diễn xuất ít được người khác đánh giá cao. Trên cơ bản phim này cũng không được thuyết minh đó mới làm cho bộ phim thêm thu hút.

Các hãng truyền thông lớn vẫn đang sôi nổi đưa tin, nhìn thấy bộ phim được chế tác vô cùng hoàn mỹ như vậy, vẫn là cứ phải từ từ chờ mong một chút.

Đang ở tại công ty xử lý công chuyện Ngu Đường trượt nhìn thấy bức ảnh trên mạng, có chút không vui. Kiều Tô này có chỗ nào xinh đẹp căn bản là không thể so sánh được với hoàng hậu tao nhã của nhà mình năm đó.

"Giám đốc!" trưởng phòng kế hoạch đang ngồi phía dưới chợt nhìn lên thấy vẻ mặt giám đốc không được dễ coi, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

"Nói tiếp đi!" Ngu Đường tắt di động, trong mắt tràn ngập sát khí mà nhìn về phía những nhân viên đang ngồi ở dưới. Người nọ nhất thời khản trương, nói lắp ba lắp bắp, còn chưa nói xong, giám đốc đã ném bản kế hoạch lên trên mặt bàn trước mặt hắn, "Về sửa lại." trưởng phòng kế hoạch khóc hu hu các bản kế hoạch của mình rời khỏi văn phòng.

Ngu Đường đưa tay lấy điện thoại gọi qua cho Tổng Tiêu: "Đang ở đoàn làm phim à? Ngày mai trăm sẽ tham ban."

Tổng Tiêu bởi vì muốn đích thân chỉ đạo sản xuất bộ phim này Cho nên vẫn luôn ở tại đoàn làm phim. Mọi việc trong công ty đều giao lại cho cha mình xử lý. Đoàn làm phim đang ở tại một nơi rất gần với điện ảnh và truyền hình Đế Đô, nơi này có phần kiến trúc tái hiện lại phong cảnh nước Đại Ngu, ngoài ra còn có rất nhiều cảnh quan thiên nhiên khác.

Đang quay cảnh Cảnh Nguyên Đế tùy hứng mà trực tiếp hạ chỉ muốn kết hôn cùng tiểu thị lang, Kiều Tô đang mặc áo quan, quỳ trước mặt thái giám nghe tuyên chỉ, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

"Cát." đạo diễn hô to. "Kiều Tô à! Cảm xúc này của cậu không đúng." Tuy rằng so với Mộ Thần thì khả năng diễn xuất của Kiều Tô không bằng nhưng cũng không phải là kém cỏi, lại vô cùng khiêm tốn. Nghe đạo diễn nói như vậy là không đúng liền quỳ lại xuống mặt đất nghe theo sự chỉ đạo mà biểu cảm lại khuôn mặt sao cho phù hợp.

"Trong nguyên tác có nói khi đó hộ bộ Thị Lang nghe được tin này, vô cùng kinh hoàng nhưng thực ra anh ta cũng không thực sự kinh hoàng như thế đâu!" đạo diễn vô đầu bứt tai, thực ra ông ta cũng chẳng làm cách nào để biểu đạt được loại cảm xúc này.

"Kỳ thực anh ta lúc đó, trừ bỏ chút kinh hoàng, còn lại là mừng thầm." Tổng Tiêu ngồi một bên đột nhiên nói, chờ khi mọi người đều quay qua nhìn, liền không nhanh không chậm mà giải thích: "khi đó Cảnh Nguyên đế vừa mới lên ngôi liền ra quyết định này, đều bị quần thần phản đối, mà Đoan Tuệ hoàng hậu kia cũng biết hoàng thượng đối với anh ta là có ý, tuy ngày ngày chỉ biết lo đọc sách nhưng thực ra anh ta cũng đã nhớ thương hoàng thượng từ lâu rồi."

Ngu Đường từ xa đi tới, nghe thấy câu này liền ngẩng ngẩng cả người.

Tiểu kịch trường

Ngu Đường: biết ta có ý đồ rồi, làm sao lại còn đến dạy ta.

Tiêu Tiêu: làm thầy giáo được lương cao a...

Ngu Đường: vậy ngươi không sợ trăm đem ngươi ra mà y y hử?

Tiêu tiêu: không phải chứ? Thần sẽ kiện Hoàng thượng lợi dụng chức quyền quấy rối tình dục a...

Ngư Đường..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Phim Ảnh

Ngư Đường dừng bước lại, cứ như vậy, đứng ở phía sau nghe hết những gì Tổng Tiêu nói.

Kiều Tô cúi đầu suy nghĩ một chút, đại khái cũng đã hiểu được cảm xúc của nhân vật, liền quay đầu ra hiệu với đạo diễn, có thể tiếp tục được rồi.

Diễn lại thêm lần nữa, người đóng vai thái giám một lần nữa lại tuyên chi.

«Cảnh Hoảng Thịnh Thế» mọi thứ trong đây đều thật nghiêm cẩn, về đạo thánh chi kia đã được tuyên cách đây cả ngàn năm, giờ đây nghe lại sao chỉ giống như chuyện vừa xảy ra hôm qua. Tổng Tiêu nhoen miệng cười, chợt cảm thấy phía sau lưng có người, vừa quay đầu lại, một bản mặt toe toét, miệng ngoác tới tận mang tai liền bày ra trước mặt.

Tổng Tiêu ho khan vài tiếng, liền đứng lên, vừa định nói cái gì nhưng nhìn cái bản mặt ngốc ngốc hề hề của Hoàng thượng nhà mình thì từ ngữ tự nhiên lại trồn đầu hết cả.

"Tất cả những gì khanh nói đều là sự thật?" miệng Ngư Đường vẫn không thể khép lại, sáp người qua, nhỏ giọng hỏi.

"Thần có nói cái gì đâu." tại Tổng Tiêu không tự chủ đc mà đỏ lên, chẳng biết làm gì ngoài nhìn chăm chăm xuống đất.

Ngư Đường thấy vậy, không hề tức giận mà ngược lại thấy vô cùng hứng thú, liền nhanh chóng muốn đem người kia đi.

"Còn chưa có quay xong." Tổng Tiêu rút tay về, làm như chưa có chuyện gì, ngồi lại về ghế, tiếp tục cảm kích bản lên xem.

Ngư Đường vẫn không tức giận, đem một cái ghế tựa nhỏ lại mà ngồi gần cậu, một tay kê đầu, quay qua mà say đắm nhìn cậu.

"Xong, cắt." đạo diễn vô cùng hài lòng mà phát tay, quay đầu lại nhìn Tổng Tiêu: "Tổng Tổng à, làm sao lại cảm kích bản lộn thế kia?."

Tổng Tiêu sừng sốt, nhìn lại kịch bản trong tay, mặt không đổi sắc mà nói, "đây là bìa ngoài dán lộn thôi!"

"A..." đạo diễn hơi nheo mày, tiếp tục quay qua làm nốt chuyện đang dở.

"Tách, tách..." trong góc phòng, một nhân Viên trang điểm nhìn không được mà dơ máy ảnh lên, hướng về phía hai người mà chụp vài pô. Ngư Đường nghe thấy âm thanh, quay đầu qua, người nọ thấy vậy, sợ hãi, mặt cắt không còn một giọt máu, liền chạy qua mà rời rít: "Xin lỗi Ngư Tổng, vừa rồi nhất thời tôi thấy anh đẹp trai quá! Tôi như vậy mà nhìn không được."

Ngư Đường quay qua, nhìn lên ý tứ rất rõ ràng, mau dao ra đây nếu muốn chết toàn thây.

Nhân Viên trang điểm tay run run, đưa điện thoại qua, bày ra bức ảnh vừa mới chụp.

Ngư Đường cầm điện thoại trong tay, gạt đi, gạt lại mấy cái, phát hiện trong máy không có bức nào chụp riêng Tổng Tiêu. Lúc này mới hài lòng: "bức này có thể đăng."

"A..." nhân viên trang điểm kinh ngạc, há hốc mồm, hiện tại còn đang chưa kịp hiểu Ngư Tổng vừa nói gì: "Anh, anh chắc chứ?"

Ngư Đường liếc mắt một cái, cô nàng liền ngậm miệng, xoay lưng rồi đi, Độc Cô Âm liền lẳng lặng đi theo.

Cùng ngày, một cái weibo tên là "trang điểm..." đăng lên một bức ảnh.

Trong bức ảnh, một vị giám đốc mặc áo đen, đẹp trai ngồi ngồi đang ngồi trên một cái ghế nhựa mà trông giống như đang ngồi trên ngai vàng. Khẽ mỉm cười nhìn về phía người bên cạnh, mà người ấy chỉ để lộ ra nửa gương mặt.

Cùng với đó là một dòng cảm xúc đơn giản: "hôm nay gặp Ngư Tổng tham ban, dọa tôi tới suýt nữa tè cả ra quần."

Những lời này ngược lại lại chính là cảm xúc của người trong cuộc, đột nhiên được giám đốc tham ban quả thực là kinh hỷ, nhìn thấy hai người kia như thế lại càng thêm kích động, cảm xúc mừng lo lẫn lộn ấy chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Mọi người trên mạng đều không hiểu vì sao cô lại phải khổ, trên mặt chỉ toàn nét nét mừng... “Aaaa...”

“Hoàng đế bệ hạ đi tham ban nướng nướng kia!”

“Nửa gương mặt kia chắc chắn là nướng nướng à! Nếu tôi nói sai, tôi sẽ ăn phân.”

“Đúng là nướng hết cả mặt, ha ha, không chịu nổi nữa rồi, ôm ngực, đau tim quá!”

“Hoàng thượng cười đẹp trai quá trời! Kiểm đầu được người đẹp thế chứ!”

Lại một lần nữa mọi người sôi nổi hẳn lên, ai nấy giống như được tiêm máu gà, lạch cạch chạy qua weibo của Ngu Đường hỏi cho rõ chân tướng sự việc, còn có người qua cả đoàn làm phim bên kia kêu la.

Thời gian nghỉ ngơi, đạo diễn nhìn lên weibo không khỏi vô đầu: “Hai người này đều không phải người trong giới giải trí, hà cớ chi lại nổi như vậy nhỉ?”

“Vài năm gần đây, ai soái chút liền nổi tiếng thôi à!” một bên, phó đạo diễn sâu kín nói, “Huống hồ bọn họ lại CP thể cơ mà.”

CP??? Đạo diễn lại vô đầu, thêm cái gì nữa đây.

(CP đề chỉ một nhóm fan, họ yêu thích hai nhân vật và muốn hai người ấy sẽ trở thành một đôi, chỉ là tưởng tượng tí cho sướng thôi! Cái này giờ mình mới biết.)

Weibo của nhân viên trang điểm kia lại đăng lên thêm một tin khác, vẫn là bày tỏ cảm xúc được giám đốc đến tham ban. Lần thứ hai đăng lên weibo, lần này là khoe của, là được khao một bữa trưa tung bừng, nhìn chói cả mắt.

Trong khay com bằng gỗ tinh xảo, bày ra đủ loại món ăn với đủ thứ màu sắc, trông vô cùng ngon miệng: nào là tôm chiên giòn, gà quay, hoa quả tráng miệng... (Chỗ này dịch nôm na thôi!)

Đây là com hộp sao? Có tình yêu như thế quả thực tiện quá đi!

Bên sườn khay gỗ đựng com còn có hai chữ Đại Ngư được chạm khắc tinh tế.

Bên kia, Tống Tiêu cũng vì câu nói thật lòng của mình hôm trước mà đang phải chịu một giá đắt, bị Ngu Đường đặt trên giường, đè ép đủ kiểu. “Nói lại cho ta một lần... ần...” Ngu Đường ghé sát vào lỗ tai Tống Tiêu, bên dưới tiến vào thật sâu.

“a... a... a...” Tống Tiêu bị làm cho đau đến chảy nước mắt, há miệng cắn tên Đại Ác Ma phía trên đang đối với mình không còn chút nào ý tứ thương tiếc, ngược lại còn ra sức mà ngược đãi.

“Ngô... nhẹ một chút.”

“Vậy khanh mau nói đi.” Ngu Đường đem giọt nước mắt đang trôi kia hôn tới.

“Thần năm đó...aaa... cũng vô cùng thích hoàng thượng.” Tống Tiêu cứ thế lắp bắp mà nói ra, hi vọng có thể đổi được một chút thời gian nghỉ ngơi. Nhưng không ngờ người nọ lại nói không giữ lời, thấy thế càng thêm kích động.

Tống Tiêu bị đè thiếu chút nữa ngất xỉu, cuối cùng một chút khí lực cũng không còn, bị Ngu Đường ôm vào trong ngực, mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

“Quân Trúc...” cậu nghe được tiếng của Ngu Đường nhẹ nhàng gọi mình bên tai.

“Thật cảm ơn khanh... cảm ơn khanh vì một câu [cũng thích ta]... cảm ơn khanh vì đã vì ta mà cảm bảo kiểm lên... cảm ơn khanh vì sau khi luân hồi chuyển thế vẫn yêu ta như trước... cảm ơn khanh...”

Tống Tiêu từ từ nhắm hai mắt ở trong ngực Ngu Đường cọ cọ tự nhiên chiếm được một cái ôm ấm áp.

Ngày hôm sau, tại tập đoàn Đại Ngư, trưởng phòng kế hoạch nơm nớp lo sợ, đem bản kế hoạch mà mình đã chỉnh sửa đưa đến phòng giám đốc, khẽ cúi đầu chờ một lần thứ hai bản kế hoạch kia bị ném thẳng vào mặt, Ngu Đường cầm lấy bản kế hoạch trong tay nhìn nhìn, không nói một lời mà đặt bút ký thông qua.

Cho đến khi cầm bản kế hoạch ra khỏi văn phòng giám đốc, trưởng phòng kế hoạch trên mặt vẫn không lộ rõ biểu tình. Kỳ thật bản kế hoạch ngày hôm nay chẳng khác gì bản kế hoạch của lần trước, chỉ có sửa đi một vài chi tiết nhỏ nhỏ, tính ra cũng chẳng đáng gì, nhưng cũng chỉ sửa được đến tầm đấy thôi. Chẳng hiểu vì sao lần này lại được ký thông qua dễ dàng như vậy.

Thư ký Kim bài ra bộ mặt đồng tình với trưởng phòng kế hoạch, đưa đến một ly cà phê: “Giám đốc hôm nay tâm tình đang tốt.”

Mặt khẩu weibo của giám đốc đã bị Độc Cô Ám sửa lại, thư ký Kim chỉ còn cách lên mà ấn theo dõi tài khoản weibo của giám đốc thôi, thế mới có thể theo dõi để biết được tâm tình hàng ngày của giám đốc. Gần đây mọi người trong tư bản Đại Ngư mới biết, người trước kia đi làm trợ lý cho giám đốc tập đoàn chỗ họ chính là Tống tổng, thì ra người ấy vốn cũng là một giám đốc, đến chỗ bọn họ làm trợ lý, tính ra cũng quá thiệt thòi rồi, thật uổng công

bọn họ ghen tị lâu như vậy.

Đạo diễn nghiên cứu thật lâu cuối cùng cũng biết được CP là cái gì.

Mỗi tuần, cứ đúng giờ, weibo của đoàn làm phim lại đăng mấy ảnh hậu trường làm phim.

Hôm nay là một bức ảnh lung linh của Cảnh Nguyên Đế trong ngày kết hôn. Trong ảnh, Mộ Thần trong vai hoàng đế đội vương miện màu đỏ, đứng ở trên tám mươi một bậc ngọc, nhìn xuống dưới phía Kiều Tô diễm sắc mặc phượng bào, từng bước, từng bước trên thảm đỏ tiến tới.

Trường bào may theo phong cách nam nhân, trên có thêu hình phượng hoàng, hoàng hậu đội trên đầu một cái mũ vô cùng tinh xảo, cách một đoạn bậc thanh dài, hướng lên cùng bậc đế vương ánh mắt giao nhau. Vừa nhìn một chút, cảnh này bao hàm nhiều ý nghĩa tang thương, đây cũng chính là hình ảnh truyền kỳ trong lịch sử. Vị hoàng đế này đúng là rất vĩ đại nhưng cũng vô cùng bốc đồng, dùng sự kiên trì và chính năng lực của mình, rốt cuộc cũng có được người trong lòng của mình.

Khung cảnh này quả thực rất đẹp, được rất nhiều người khen ngợi.

【Kiều Tô của tôi đẹp chết đi mất, nếu tôi làm hoàng thượng chắc cùng cảm lòng không được a...】

【Ai nói Kiều Tô của chúng ta không diễn xuất được cơ chứ, nhìn ánh mắt vừa thâm tình, vừa quật cường kia đi, nó đã làm cho trái tim tôi tan chảy rồi.】

【Muốn Ngu tổng cùng Tống tổng cùng nhau chụp một bức như thế này cơ.】

Mỗi bức ảnh thế thôi mà đã được hơn tám vạn lượt like. Đã thành thói quen, mỗi khi có gì liên quan đến hai người kia là bạn bè trên mạng lại rủ nhau kéo đàn kéo lũ đến weibo của hai người kêu than đủ kiểu.

“Quả thực, nhìn hai người thật giống hai nhân vật lịch sử kia quá đi!” Đạo diễn cảm nguyên tác lên, lật đến trang có bức phác họa hai nhân vật đế hậu, “Còn nữa, tên hai người cũng không phải cố tình đi sửa đi...”

Tống Tiêu cười: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Tống tổng, cầu xin ngài một chuyện được không?” mấy người trong tổ tuyên truyền cứ đùn đẩy nhau. Thế là quyết định đem một người trẻ tuổi đẩy lên trước, cậu bạn trẻ kia nhìn dáng vẻ thật ngài ngài. Đồ mặt đi đến trước mặt Tống Tiêu.

“Sao thế?” Tống Tiêu ôn hòa hỏi.

“Tôi sắp bị đám người trên mạng bức tử rồi...” Cậu bạn trẻ gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhưng không biết nói thế nào cho phải. Mọi người trên mạng là muốn xem Tống tổng cùng Ngu tổng mặc quần áo của hai nhân vật trong bức ảnh kia, tổ tuyên truyền cũng muốn mượn chuyện này để tuyên truyền, nên đem con tốt thí kia ra để thăm dò ý kiến Tống tổng chút. Nhưng mà, lại để cho một người ta, thân làm giám đốc như thế lại mặc quần áo của nam hậu thi... .

Cảnh tượng hay ho này, chẳng may được Ngu Tổng nhất thời đến tham bắt được, nét mặt xám xịt đi qua hỏi: “Nói cái gì đó?”

“Tổ tuyên truyền muốn Tống tổng cùng Ngu tổng có thể chụp giúp cho chúng tôi bức ảnh kia.” Cậu bạn trẻ nhắm mắt lại, như không quan tâm đến cái giá phải trả sau này, lớn tiếng nói, cả đoàn làm phim, không ai không nghe được.

Tất cả mọi người trong nháy mắt đều im lặng, máy quay quên không chạy, đèn quay phim chiếu thẳng về móng của Mộ Thần, đạo diễn đang cầm kịch bản trong tay giờ lên còn chưa kịp hạ xuống, quay phim cầm máy không vững nữa, liên tục như thế để một âm thanh vang lên, máy quay rơi xuống đất.

Tiểu kịch trường.

《Võng hữu không chỉ biết nói aaaa...》

Võng hữu: Aaaaa....

Tiêu Tiêu: Mấy người cả ngày trừ bỏ câu này thì không nói được câu gì khác sao?

Võng hữu: Oa... Oa... Oa...

Ngư Đường: Trẫm có cách (Kéo người kia qua, sờ sờ...)

Võng hữu: Yooooooooo ~ ~

Tui vẫn đang dịch tiếp luôn đây, chờ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 109

Tổng Tiêu mặt lạnh xuống, không nói lời nào.

Bình thường, lấy hai người bọn họ ra rồi ghép vào cùng một chỗ còn chưa tính, ấy thế mà, lần này tổ tuyên truyền còn có kế hoạch đem hai người bọn họ đi chụp một bức ảnh quá sức ám muội kia, chắc chắn là không được. Chuyện của Ngu gia còn chưa có giải quyết xong, Tổng Tiêu không thể để cho Ngu Đường Lâm vào khốn cảnh như thế này thêm được.

Ngu Đường nhìn hai bộ diễn phục bên kia mắt sáng rực lên, vô cùng khôn khéo mà không nói lời nào, cứ thế ngồi xuống bên cạnh Tổng Tiêu.

...

Cậu bạn trẻ trong tổ tuyên truyền kia mặt đỏ bừng lên, không khí lúc này vô cùng xấu hổ, quay đầu lại nhìn các đồng nghiệp của mình, ai nấy đều đang nhìn trời nhìn đất làm ra bộ dạng chẳng biết cái gì cả! Nhất thời hối hận đến tột cùng.

"Khụ khụ... tất cả làm sao lại thất thần hết thế kia?" đạo diễn vội ho một tiếng, cầm kịch bản trong tay hét lớn. "Mau đi làm việc của mình đi!"

Nhân viên chỉ đạo ánh sáng nhanh chóng đem ngọn đèn đang dọi thẳng từ móng Mộ Thần dịch đi, quay nhanh chóng nhặt máy quay lên, tiếp tục di chuyển.

"Ý tưởng này tuy rất tốt... nhưng hiện tại chưa thích hợp." Tổng Tiêu trầm mặc một lúc quay qua nói với cậu bạn trẻ. Vốn đã chuẩn bị đủ lời lẽ để mắng cho tên kia một trận, nhưng khi ngẩng đầu lên lại gặp ngay một vẻ mặt cảm kích đang nhìn mình... "Là... là chúng tôi không biết cao thấp. Cảm ơn Tổng tông!" nói xong liền nhanh như chớp và chạy.

Trên mạng, mọi người đa phần đều ủng hộ bọn họ ở cùng một chỗ nhưng đa phần cũng chỉ là nói giỡn, hình tượng bọn họ trước giờ đều là các giám đốc cao lãnh, đột nhiên cứ như vậy mà làm, thực ra cũng quá sức đột ngột. Công việc cuat tổ tuyên truyền gần đây rất thuận buồm xuôi gió cho nên cứ thế mà quên đi.

Ngu Đường có chút tiếc nuối mà chắc chắn lười, thừa dịp tất cả mọi người đang vội vàng, không ai chú ý đến bọn họ, lặng lẽ ở trên mu tay của Tổng Tiêu một phen sờ sờ: "Ta thì không có vấn đề gì..."

Tổng Tiêu liếc xéo tên kia, cúi mắt nhìn xuống thấy có một bàn tay ấm áp đang sờ sờ trên mu tay của mình. "Quần áo kết hôn không thể cứ tùy tiện mà mặc."

Làm nên bộ quần áo kia là cả một quá trình nghiên cứu lễ phục của Đại Ngu vô cùng tỉ mỉ, mà Tổng Tiêu cũng tự mình giám sát. Tuy rằng cái đó trên còn kém xa vạn dặm, nhưng về cơ bản thì kiểu dáng so với bộ lúc hai người thành thân vẫn có nét tương đồng.

Ngu đường sùng sốt một chút, chậm rãi nắm chặt tay Tổng Tiêu.

Quá trình quay phim và Tuyên truyền của《Cánh Hoàng Thịnh Thế》vẫn luôn thực thuận lợi, đến mùa xuân đầu năm sau là có thể thành công làm lễ cơ khó thể tre được rồi. Đoàn làm phim tổ chức tiệc khánh công Tổng Tiêu cũng có mặt trong đó. Bộ phim này kỳ thật cậu đã bỏ ra tâm huyết rất nhiều, người khác cho rằng cậu vì rất nhiều lý do, duy chỉ có Tổng Tiêu mới tự mình biết cậu là làm vì ai.

Náo Loạn suốt cả ngày cho đến đêm khuya, tất cả mọi người không ai trở về thành phố, ở luôn tại khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Lúc Ngu Đường đi đến nơi, Tổng Tiêu đang đứng ở ban công nhìn cảnh đêm, điện ảnh và truyền hình của thành phố đến giờ đèn vẫn sáng trưng, rất nhiều đoàn phim còn đang ở đó cố gắng quay cho xong.

"Lần làm làm việc thực không dễ dàng a.." Ngu Đường từ phía sau ôm lấy Tổng Tiêu đem cằm gác lên vai cậu.

"Sao người lại đến đây?" Tổng Tiêu nghiêng đầu cùng người kia cọ cọ mặt.

"Đêm nay là lễ khánh công, ta nghĩ khanh sẽ phải uống rất nhiều." Ngu Đường nhỏ giọng lầu bầu.

Tổng Tiêu nhin không được cười, đưa tay ra cùi chỏ người kia một cái, người này là muốn thừa dịp mình uống nhiều để chiếm lấy tiện nghi đây mà. Biết được thế nên cũng không uống nhiều, không thể để cho người kia có cơ hội, người này đang suy nghĩ gì đầu không à...

Ngu Đường chuẩn xác bắt lấy khuỷu tay, đem người kia ôm vào trong ngực: "Hừ... trăm có chuyện muốn nói với khanh."

Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn. Biểu tình hôm nay của hoàng đế bệ hạ trong đêm tối thật nhìn không rõ, nhưng có thể cảm giác được người kia hiện tại thực sự nghiêm túc.

Đột nhiên phía dưới lầu "bùm.. bùm" một tiếng. Pháo hoa trong nháy mắt bắn lên sáng rực cả không trung, trong màn đêm bày ra những hình thù đẹp mắt, ngay sau đó, một quả lại thêm một quả pháo hoa bắn lên bầu trời, bày ra bày ra một hình trái tim vô cùng long lanh.

Mọi người trong đoàn làm phim ai nấy đều rủ nhau chạy ra xem pháo hoa. Nhân viên chiếu sáng bật một ngọn đèn chiếu đến một bãi đất trống dưới lầu, đó là nơi mà Kiều Tô và Mộ Thần mặc diễn phục cùng nhau đi dưới ánh đèn.

Tổng Tiêu kinh ngạc, vừa rồi hai tên diễn viên chính kia rõ ràng uống rất nhiều cơ mà? Thế nào mà giờ đây lại mặc cổ trang chỉnh tề, miệng lưu loát mà đọc nên lời kịch, cơ mà lời kịch kia... không phải nằm trong 《Cảnh Hoàng Thịnh Thế》thì phải? Nghe có chút quen tai

Mộ Thần: Quân Trúc, gả cho trầm đi, trầm hứa sẽ chỉ sủng ái một mình khanh.

Kiều Tô: Thần là muốn trở thành một thiên cô đại danh thần, sự sủng ái kia dùng để làm gì cơ chứ"

Mộ Thần: trầm hứa sẽ vì khanh mà làm cho giang sơn thịnh thế.

Kiều Tô: Được...

Tổng Tiêu xem hai người diễn viên kia đang diễn vô cùng hưng phấn, nhìn nhìn một chút lời thoại buồn nôn này chính là trong 《Nguyệt Hạ Tiêu Đường》đi...Ngu Đường đem Tổng Tiêu mặt đang ngốc lơ, kéo qua, từ trong túi áo ngực lấy ra một chiếc nhẫn, trực tiếp đeo lên tay người kia thanh âm lãnh ngạnh mà nói: "Trầm đã nghĩ rất nhiều. Hiện tại vẫn là lên cùng với khanh thành thân, vừa vặn trong công ty thời gian này công việc không nhiều, chúng ta có thể ra nước ngoài đăng ký."

Tổng Tiêu trở mắt một lúc lâu, nhìn chiếc nhẫn trên tay, đó là một cái nhẫn bằng bạch kim, dành cho nam, kiểu cách đơn giản, bên cạnh có đính thêm vài khối kim cương. Hoàng thượng... đây là đang cầu hôn với mình sao?

Mọi người trong đoàn làm phim đi theo đang rất ồn ào, lớn tiếng cùng hô: "Ồ cùng nhau... ở cùng nhau..." cũng không biết là đang nói hai diễn viên kia, hay là đang nói hai người bọn họ.

Nào có ai lại cầu hôn như vậy cơ chứ? Kiep trước trong đầu, thời điểm này cũng có đủ loại gào thét, ánh mắt Tổng Tiêu có chút đỏ đỏ, cắn răng mà gằn lên từng chữ: "Người làm sao mà lúc nào cũng vậy cơ chứ? Làm bất kể việc gì cũng đều không thương lượng với thân, việc gì cũng trực tiếp liền quyết định, cũng không hỏi phần có nguyện ý hay không?" Nếu không phải đòi trước cậu cũng thích Ngu Cẩm Đường thì quả thật cuộc đời quá thảm đi.

Ngu Đường nhìn đến cái bộ dạng này nhất thời có chút kích động, chân tay cả cuống hết lên mà nhìn Tổng Tiêu, cẩn thận hỏi khẽ: "VẬY... vậy khanh có đồng ý cùng ta thành thân không?"

Tổng Tiêu trừng mắt nhìn lại, hung tợn mà nói.... "Đồng ý."

Ngu Đường trở mắt một lúc lâu, lộ ra một vẻ mặt ngốc ngốc hề hề, ngây ngốc cười: "Hắc... hắc..."

"Phụt..." Tổng Tiêu nhìn thấy người kia như vậy cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Ngày hôm sau lúc Tổng Tiêu mở mắt ra thì đã thấy ám vệ ngồi xổm bên giường, trên tay cầm một bộ cổ trang màu đỏ tươi thắm, chính là cái trường vào mặc trong lễ thành thân trước kia trước kia. Nhưng rõ ràng không phải là diễn phục của đoàn làm phim, mà là một bộ bằng tơ lụa thật.

Nhìn sang bên cạnh, Hoàng Đế thích ngủ nướng của mình như thế nào hôm nay đã không còn ở trên giường.

Thời tiết hôm nay ai thật đẹp, điện ảnh và truyền hình cảnh sắc thật hợp với lòng người. Hai bên bờ sông liễu xanh buông rủ, cầu hình bắc qua sông, bốn phía hoa đào nở thắm. Tổng Tiêu mặc bộ quần áo đỏ chàm rãi tiến đến bên bờ sông, người đứng chờ trên bậc đá cẩm thạch, mặc trường bào kia chính là Ngu Đường đang lẳng lặng mà nhìn xuống.

Nhìn thấy bộ tóc dài hóa trang kia, trong nháy mắt tổng Tiêu cho rằng mình đã trở về Đại Ngu nghìn năm trước.

Hoàng thượng đang đứng ở phía trên tám mươi một bậc thang ngọc trong tay đang cầm một cái hộp màu đỏ, cậu từng bước từng bước đi lên, bậc Đế Vương trẻ tuổi tuấn mỹ, trước giờ nói năng luôn thận trọng lại ở lúc mà cậu bước lên bậc thang đầu tiên, khóe môi không nhịn được mà nhếch lên.

Từng khớp xương rõ ràng trên bàn tay đã ra đến trước mặt cậu. Há miệng thở dốc lại vội vàng đến mức quên mất lý do thoái thác.

Tổng Tiêu đã bước lên đến bậc trên cùng đem tay mình đặt vào trong tay Ngu Đường đang dơ ra: "Hoàng thượng... người còn nhớ rõ những lời muốn nói không?" Ngu Đường nghĩ nghĩ, vẫn là đã quên, liền thuận miệng bịa chuyện: "Hôm nay tốt ngày, chúng ta chụp ảnh kết hôn đi!"

Tổng Tiêu nhin không được, cười rộ lên.

Đoàn làm phim, mọi người ai nấy đều đã đi rồi, chỉ còn lại hai diễn viên chính cùng nhân viên trang điểm, nhân viên chiếu sáng và đạo diễn.

Mộ Thần chậm rãi đi tới: "Đạo diễn, kịch bản Ngu tổng tối hôm qua đưa cho, diễn không thành công sao? Như thế nào mà mới sáng ra đã kêu chúng ta đến làm việc?"

Bọn họ đã thuê toàn bộ mảnh đất này để cho đoàn làm phim nơi đây không bị quấy rầy, đạo diễn cũng thực bất đắc dĩ, Ngu tổng tối hôm qua nói muốn cầu hôn, thiếu chút nữa đem hũ hủ chết, nhanh chóng đem đám đám lời giải quyết, chỉ để lại những người kín miệng trong nhà. Hôm nay hai vị kia muốn chụp một bức ảnh kết hôn, chỉ có thể nói kẻ có tiền, ắt sẽ chịu chơi.

Kiều Tô lẳng lặng nhìn hai người bên kia dùng khủy tay chọc chọc Mộ Thần: "Thần ca, hiện tại anh có phát hiện hay không? Ngu tổng cùng Tổng tổng cái tư thế kia, bước đi kia, so với chúng ta diễn còn hoàn hảo hơn."

Tiểu Tịch trường:

《Lời thề cầu hôn rất khó nhớ...》

Tiểu Âm: Lời thề là.... Ta nhất định đời này sẽ đối tốt với ngươi, chiếu cố ngươi, trân trọng ngươi, không để cho ngươi chịu thiệt thòi, gả cho ta nhé!

Ngu Đường: Biết rồi...

Tiêu Tiêu: Hoàng thượng, thề lời thề của thần thì sao?

Ngu Đường: Ngươi phải nói với trẫm... Sẽ đối tốt với trẫm, chiếu cố trẫm, phục vụ tận tình khi trẫm ngủ, sẽ cam tâm tình nguyện mà gả cho trẫm...

Tiêu Tiêu: Thần có thể nói khác đi được không?

Ngu Đường: Không thể.

Tiêu Tiêu: QAQ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Phát Sóng

Mộ Thần cũng hít mắt nhìn động tác của hai người kia. Đoàn làm phim lần này thực sự rất có tâm, mời về cả một thầy giáo riêng chuyên dạy các lễ nghi hoàng cung cho hai diễn viên, dạy từ tư thế đi, tư thế đứng, ngồi cũng phải làm sao, ngoài ra còn có hành lễ, các từ ngữ giao tiếp, Mộ Thần cũng tự cho mình tiếp thu nhanh, đã học xong cả rồi, nhưng giờ đây, đứng trước hai người kia liền đem ra so sánh, quả thấy mình thực kém cỏi.

Tổng Tiêu từng bước đi qua cầu vòm, từng bước chân đều rất có quy luật, động tác vung tay vừa thông thả, vừa tao nhã, cùng Ngu Đường hành lễ vô cùng đẹp mắt, thậm chí so với lão thầy giáo kia còn làm tốt hơn.

"Nghe nói, bọn họ đều là con trong gia đình hào môn thế gia lâu đời, từ nhỏ đã phải học lễ nghi các kiểu." Đạo diễn thấy vậy, không nhịn được mà nói.

Kiều Tô gật gật, thì ra là vậy.

Mộ Thần liếc xéo lão đạo diễn thuận miệng nói bữa kia một cái, hào môn thế gia lâu đời, kể ra thì cậu cũng biết được vài người, nhưng để mà còn học đủ thứ cổ hủ kia thì chưa gặp ai bao giờ. Nhưng lại còn muốn để cho người kia chút mặt mũi, thế nên chỉ đến gần tai Kiêu Tô nhỏ giọng nói: "Đừng nghe Tôn đạo diễn nói bậy bạ, chỉ có Ngu gia mới là trường hợp đặc biệt thôi!"

Kiều Tô mới về chưa lâu, hiểu biết còn chur nhiều, con người lại vô cùng thật thà, nếu cứ nói vậy mà để cho cậu ta tin, chắc chắn mai này có gặp phải nhà hào môn thế gia lâu đời nào đó, sợ rằng sẽ đem đủ loại lễ nghi cổ hủ học được này ra mà đáp lễ chứ chẳng chơi.

Tôn đạo diễn đang nhìn hai người bên kia cầm tay nhau say đắm, lại nhìn qua hai người bên cạnh mình đang ghé tai to nhỏ đủ kiểu, liền cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Chụp ảnh cho co cảnh mặc áo ngày đại hôn này là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp của đoàn làm phim, phụ trách hẳn chính là nhiếp ảnh gia nghiệp dư Độc Cô Âm, điều này chỉ là chắc chắn cho tên kia không im riêng cho mình bức ảnh nào của cặp đôi để hậu này thôi.

"A. Trời ơi!!! Thật đẹp!"

"Đúng, đúng, chính là như vậy."

"Tuyệt vời, thêm một tấm nữa, quá đẹp, hai người sát vào nhau thêm tí nữa."

Nhiếp ảnh gia hoàn toàn quên đi mình đang chụp ảnh cưới cho hai nam nhân, chỉ cảm thấy tất cả hình mình chụp được đều vô cùng hoàn mỹ, tiếng 'tách, tách' từ máy ảnh vẫn không ngừng vang lên.

Chụp ảnh xong xuôi, Độc Cô Âm ngay tại đó giám sát nhiếp ảnh gia thu dọn đồ, tự mình cop toàn bộ ảnh chụp được vào máy tính rồi mới cho dời đi.

"Cho tôi một bức thôi cũng được, tôi sẽ có trời, sẽ không đem bức ảnh nào phát tán ra ngoài." Nhiếp ảnh gia năn nỉ mãi, mắt cũng dưng dưng lệ

quang, nhìn đám tác phẩm tâm đắc của mình sắp bị người ta mang đi, nhất thời, hồ hạp không thông.

Độc Cô Âm liếc xéo tên kia một cái, mặt không đổi sắc, tàn nhẫn mà ôm cái máy tính quay lưng dời đi.

Do được nguồn tài trợ kinh phí khổng lồ từ tư bản Đại Ngư, phần chế tác hậu kỳ cho Cảnh Hoàng Thịnh Thế được tiến hành vô cùng thuận lợi, tuyển chọn ca khúc chủ đề cho phim cũng là một tay Tổng Tiêu lựa chọn, tất cả mọi người không ai có bất cứ dị nghị gì. Chỉ còn mỗi vấn đề chọn kênh phát sóng.

“Phim về đề tài lịch sử, đương nhiên là muốn chiếu trên kênh hàng đầu của đài truyền hình quốc gia.”, đây chính là ý kiến của trưởng phòng kế hoạch của giải trí Tinh Hải đề xuất lúc trước. Nhưng trong lòng mọi người ai cũng đều biết, bộ sử này trước nay đều không được cho phép chuyển thể thành phim truyền hình, chính bởi có nhân vật nam hoàng hậu, cho nên không được thích hợp lắm về vấn đề tư tưởng.

Hiện tại cho phép thì cũng cho phép rồi, làm cũng đã làm xong xuôi nhưng với cái đầu óc cổ hủ của mấy người trên truyền hình quốc gia, thật khó có thể xử lý.

“Đài truyền hình địa phương cũng tốt, hiện tại vài công ty giải trí cũng làm phim rồi phát trên đây, tỉ lệ xem cũng vẫn rất cao.” Trưởng phòng thị trường xem xét tình hình liền đề ra ý tưởng chiếu phim tại đài địa phương.

Trở lại văn phòng trụ sở công ty, chuyện này vẫn còn đang làm cho Tổng Tiêu phải suy nghĩ. Cậu vẫn hy vọng bộ phim này sẽ vẫn được chiếu trên đài trung ương, đây vốn là lịch sử chân chính, cũng nên được tôn trọng chút đi.

“Khanh còn nhớ, lúc mới vào cung, trẫm đã từng nói với khanh cái gì không?” Ngu Đường nắm cầm Tổng Tiêu, gạt đi ý nghĩ quẩn quanh trong đầu hoàng hậu nhà mình.

“Àn?” Tổng Tiêu hơi sững sốt một chút, nhìn trời nghĩ nghĩ... “Sau này, triều phục mọi ngày của khanh đều là trẫm sẽ mặc cho.”

Khóe miệng Ngu Đường giật giật: “Không phia câu này.”

Tổng Tiêu nghiêm túc mà hồi tưởng lại: “Bổng lộc của ngươi đến cuối năm sẽ được cấp một thể.”

Ngu Đường thở dài: “Khi nào gặp khó khăn gì, nhớ đến tìm trẫm.”

Trong hoàng cung này, bất kể việc gì gây khó xử, từ việc lớn như bị người tiền triều gây khó dễ, đến việc nhỏ là..., chỉ cần khanh cảm thấy việc nào khó, hãy nhớ đến tìm trẫm. Đây là lời nói của Cảnh Nguyên để nói với hoàng hậu của mình trong đêm tân hôn.

Chẳng bao lâu sau, tin về kênh công chiếu Cảnh Hoàng Thịnh Thế đã được công bố, chẳng hiểu Ngu Đường đã làm thế nào nhưng thực sự... phim đã được chiếu trên đài quốc gia. Mặc một bộ y phục sắc đen đang ngồi trên ghế rồng chính là người trong vai hoàng thượng – Mộ Thần. Hoàng thượng đang đem tấu chương mà ném trước mặt các bá quan trong triều: “Hòa hảo kết giao! Ai còn dám đề cập đến vấn đề hòa hảo kết giao với nước láng giềng kia, thì hãy đem con gái nhà mình mà dâng lên.”

Cảnh phim lại lần nữa chuyển qua, lần này là cảnh đế vương mặc chiến bào, đích thân xông ra chiến trận. Một lời độc thoại là thanh âm du dương của bậc đế vương: “An Viễn, chờ ca ca.”

Một chú nhóc đang mặc áo vàng có viền đỏ của thái tử đang ngẩng đầu nhìn Kiều Tô một thân đang mặc trường bào màu xanh, thanh âm còn chút ngọt ngào, đáng yêu hỏi: “Đệ cũng muốn làm hoàng đế giống ca ca.”

Cảnh một lần nữa chuyển, lần này Kiều Tô khoác trên người áo phượng, từng bước bước lên bậc ngọc, ánh mắt thâm tình cùng bậc đế vương kia nhìn nhau.

Rồi sau cùng tất cả các cảnh đều hóa thành cát vàng, chỉ còn nổi lại bốn chữ to, cứng cáp như Thái Sơn: “Cảnh Hoàng Thịnh Thế.” trên màn hình, phía dưới là dòng chữ nhỏ ghi rõ thời gian chiếu của phim.

Trailer cho phim đã kết thúc nửa ngày, lúc này khán giả mới hồi phục lại tinh thần. Thật sự là vô cùng phấn khích! Những người cao tuổi cũng vô cùng vui mừng, sống đến bây giờ, cuối cùng cũng thấy bộ sử về một triều đại huy hoàng nhất trong lịch sử được chuyển thể thành phim. Còn giới trẻ, thì còn đang sôi nổi trên mạng đi tìm bản full của trailer quảng cáo cho phim.

Bên đoàn làm phim hãy còn chưa công bố bản đầy đủ, bản chiếu trên truyền hình đã bị cắt nhiều rồi, vẫn còn chưa báo ngày công bố bản hoàn chỉnh.

【aaaaa... thật sự có nam hoàng hậu trong phim kia, lại còn đẹp thế kia cơ chứ!!!】

【Á...có cả Mộ ảnh đế cùng Kiều Tô kia.】

【Kiều Tô của ta đẹp quá kia, nhìn trên ảnh thôi đã bắt đầu chảy nước miếng rồi.】

Có người đem đoạn trailer kia xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần, đem từng chi tiết nhỏ mà xem kỹ càng rồi đưa ra đủ loại nhận xét.

Có người nói, cảnh vật bài trí trong phim đúng là được sắp xếp vô cùng tỉ mỉ, có người lại phát hiện hoa văn trên miếng ngọc bội nhỏ của hoàng thái đế đúng là vô cùng giống miếng ngọc bội cho thái tử mà trong sách có vẽ lại, không sai một li, có người còn tính tỉ mỉ thời gian xuất hiện trên màn ảnh của

Kiều Tô, chỉ có một phút ngắn ngủi của đoạn quảng cáo mà Kiều Tô đã xuất hiện đến mười ba giây, điều này chứng tỏ, vai diễn nam hoàng hậu sẽ không bị gián lược đi.

Ba ngày sau, cuối cùng bản trailer đầy đủ của phim cũng được phát hành, mọi người giờ đây đều rơi vào trạng thái vô cùng mong lung và ‘sung sướng’, có lẽ chưa có bộ phim truyền hình nào mà mọi người lại chờ mong đến thế.

Bởi lẽ trước đây, vô số những bộ phim truyền hình vớ vẩn đã tra tấn thị giác lắm rồi, khán giả giờ đây đặc biệt chờ mong sẽ có một tác phẩm thật hay để rửa mắt.

Tối đầu tiên chiếu phim, Ngu Đường rời lịch gặp đối tác, Tống Tiêu cũng cho hoãn các buổi họp, hai người cùng về nhà sớm, mua bia cùng gà chiên, cùng nhau ngồi trên sofa xem phim.

“Tự mình ngồi xem lại câu chuyện của mình, người có thấy có chút gì đó kỳ quái không?” Tống Tiêu cầm một miếng gà rán, quay qua hỏi Ngu Đường.

Ngu Đường chậm rãi nuốt xuống một ngụm bia, nhìn qua miếng gà rán trong tay Tống Tiêu đã bị cắn một miếng to, miệng người kia thì đang nhai rôm rốp, không nói lời nào.

Trong tivi vang lên một đoạn nhạc long trọng, đó là một khúc nhạc thời xưa, rồi sau đó là một tiếng kèn trầm lắng vang lên, tiếng trống ngày một dồn dập, cuối cùng, một giọng giọng nam nhân đồng dục vang lên:

Cuộn cuộn cát vàng, mờ mịt tuyết trắng, vẽ nên một bức tranh chiến trận.

Lông lộng núi cao, mệnh mông trời xanh, viết nên một cuốn sách giang sơn thịnh thế...

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: Bộ phim này làm cũng không tồi đi.

Ngu Đường: Vẫn còn thiếu một chút.

Tiêu Tiêu: Thiếu gì vậy?

Ngu Đường: Cảnh đêm động phòng ý ý.

Tiêu Tiêu:....ăn cua đồng rán tự an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chiếc Nhẫn

Phim truyền hình đã bắt đầu công chiếu tập đầu tiên, mở màn bằng cảnh Mộ Thần đang mặc áo hoàng tử quý trước ngự thư phòng, bên ngoài trời đang đổ đại tuyết, giá lạnh vô cùng, có một thái giám cũng đang quỳ bên cạnh che ô, một bên đang rất muốn cất lời khuyên nhủ nhưng nhìn thấy dáng vẻ kia lại không dám nói ra.

Trong thư phòng, lão thái giám đang đứng bên cạnh hoàng thượng, hầu hạ người trong lúc đang phê tấu chương, nói: “Thất Hoàng tử đã đứng bên ngoài hai canh giờ, hoàng thượng... ngài xem...”

“Hừ...” hoàng đế nổi giận, ném cây bút lông xuống: “Nó muốn quỳ thì cứ cho nó quỳ, chính là muốn bức tử ta đây...”

Lão thái giám chẳng còn cách nào chỉ có thể lặng lặng lui ra ngoài. Nhìn thấy người thất hoàng tử đã cứng vì lạnh, chưa xót nói: “Điện hạ, ngài vẫn lên trở về đi, thánh chỉ đã ban, không thể thu hồi.”

Mộ Thần ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu, cao giọng nói với vào trong ngự thư phòng: “Phụ Hoàng... nhi thần không cầu người thu hồi thánh chỉ đã ban, chỉ cầu phụ hoàng âm chuẩn cho nhi thần đi dẹp loạn dân tộc Hung nô...”

Trong ngự thư phòng là một khoảng tĩnh mịch, không ai trả lời. Lão Thái Giám lắc đầu trở lại vào trong. Tuyết vẫn còn rơi là tả xuống trước sân ngọc trống trải, một thân ảnh cao ngạo đang quỳ kia giống như trong một bầu trời dày đặc tuyết có một cây tùng bất khuất không chịu ngã xuống.

“Điện hạ... chúng ta đi thôi, không nên để hoàng hậu nương nương lo lắng.” Thái Giám đang cầm ô trong tay, lau nước mắt, xoa người, nâng hoàng tử đứng dậy.

Thất hoàng tử chậm rãi đứng lên, bởi vì đã quỳ gối rất lâu trong tuyết, hai chân đã cảm giác như không còn dùng được nữa, lao đảo một chút liền ngã

phập xuống. Nhưng vẫn cố kiên cường chống đỡ, lẳng lặng nhìn vào ngự thư phòng vẫn đang đóng cửa một lúc lâu, rồi mới chậm rãi xoay người đi không nói thêm một lời.

Trên đường trở về, tuyết rơi ngày một dày, chợt nghe thấy một thanh âm trầm thấp vang lên, mang theo một chút mệt mỏi cùng mờ mịt: “Cầm Mạc là công chúa của nước ta, vì cái gì còn muốn cầu hòa với nước láng giềng?”

Thái giám đi cùng chẳng biết trả lời ra sao. Và thất hoàng tử dĩ nhiên cũng không muốn nghe đáp án. Chính là vẫn cứ tiếp tục bước chân hướng về cung của mình.

Khung cảnh này thật thập phần tĩnh xảo, Mộ Thần không hổ danh là ảnh đế, đem tâm tình lúc ấy của thất hoàng tử là phần nộ, là bất đắc dĩ, nhưng cũng vô cùng cứng cỏi bày ra không sai một li.

Ngu Đường cầm lấy cốc bia, ngửa cổ uống một hớp lớn. Tống Tiêu vươn tay ra sờ sờ đầu gối của Ngu Đường: “Người nắm đó thực sự đã quý suốt bốn canh giờ sao?”

“Không nhớ.” Ngu Đường lắc lắc đầu, thực sự là cũng không nhớ. Khi đó trẻ tuổi cũng không hiểu trong lòng bậc Đế Vương có bao nhiêu lãnh ngạnh.

Cùng lúc đó bạn nhỏ Ngu Lâm sau khi tan học cũng ngồi ôm lấy cái tivi, thờ dãi một tiếng đưa tay ôm lấy tỷ tỷ đang ngồi bên cạnh - Ngu Miêu.

“Đây cũng không phải là phim kinh dị, em sợ cái gì?” Ngu Miêu cảm giác có một cục gì đó mềm mềm, ẩm ẩm đang dán lên phía sau lưng, cúi đầu thấy vậy liền kéo lỗ tai đệ đệ.

Ngu Lâm ngẩng đầu nhìn thấy Ngu Miêu cao hơn mình rất nhiều, đang hình nhìn cái tay vừa ngắn vừa mập mạp của mình, thấy vậy mà yên lặng buông tay ra khỏi lưng tỷ tỷ.

Phim được chiếu trên đài quốc gia là chính nhưng bên cạnh đó cũng có mấy đài địa phương mua bản quyền cùng chiếu, so với trên kênh chính thì vẫn chiếu chậm một tập. Bởi vì bộ phim truyền hình này được làm rất tĩnh xảo, nhân vật lại vô cùng anh tuấn nên rất nhiều người vì thế mà còn muốn xem lại ở các kênh địa phương thêm một lần.

Đến tập thứ 3 vừa vặn là cảnh diễn của tiểu Trọng Nguyên bắt đầu bước đến trường thi, trường thi xung quanh đầy ắp toàn người, phần lớn là các nho sinh ba bốn mươi tuổi, thậm chí có người tóc đã trắng xóa.

“Thiếu gia, người đi chậm một chút!” cậu người hầu đi theo lên kinh dự thi nhanh chóng và đuổi theo cùng.

“Còn không nhanh lên là không kịp nữa đâu!” một người mặc áo dài màu trắng đứng ở cuối hàng, khuôn mặt còn non nớt, nhìn mới có mười sáu mười bảy tuổi, mặt mày tuấn tú, dáng người cao cao. Đứng giữa một đám người lớn tuổi đang đọc sách, vẻ mặt đặc biệt khấn trương.

Trên màn hình, một màn tiếng tiêu trúc vang lên, vô cùng dễ nghe, khung cảnh lại biến thành một đoạn vĩ khúc.

Một giọng nam trẻ tuổi vang lên, chậm rãi ngâm sướng...

Đại Mạc bão cát khởi... trời cao mà sao vô âm tín...

Giang Nam hạnh hoa vũ... ngàn dặm phục ngàn dặm...

Bản vĩ khúc này căn cứ vào Cảnh Nguyên Đế “tế tử” mà sáng tác nên, tên là “bão cát tế” dùng tiêu trúc truyền thống làm nhạc cụ diễn xướng, nghe vô cùng êm tai.

Ngu Miêu xem nội dung chỉ trước vẫn còn luôn cười, đến khi nghe thấy vĩ khúc này, đột nhiên nước mắt bắt đầu rơi xuống.

“Miêu Miêu, như thế nào lại khóc?” Ngu mẫu nghe bản vĩ khúc này thấy cực hay, thoạt nhiên quay đầu lại nhìn thấy con gái đang khóc, vô cùng kinh ngạc.

Ngu Lâm cũng vậy, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm Ngu Miêu.

“Con cũng không biết, chợt nghe ca từ kia đột nhiên trong mũi thế cay cay.” Ngu Miêu xoa xoa mắt, cô cũng không biết vì sao mình lại khóc, chỉ là không nhịn được thôi!

Phiến vĩ khúc trong “Cảnh Hoàng Thịnh Thế” gồm ba đoạn, được phân làm 3 cảnh, cảnh thứ nhất là khi Cảnh Nguyên đế đánh bại dân tộc Hung Nô, thứ hai là khi trước khi Cảnh nguyên đế chết, thứ ba là giai đoạn Hoàng Nguyên đế thống trị.

Weibo của đoàn làm phim lại thông báo, bộ phim này sẽ có đủ cả ba bản phiến vĩ khúc, tên là: Bão cát tế, định bắc khúc, thịnh thế ca.

【Quá tuyệt, aaaaa...đang ngồi hóng để chờ nghe cho đủ cả ba bài luôn.】

【Bối cảnh cùng âm nhạc của bản vĩ khúc đầu tiên này thật dễ nghe, cầu sao nhanh có bản mới.】

【Mọi người có để ý không, bản vĩ khúc này là Kiều Tô hát đấy a....】

Trong ngày phát sóng đầu tiên, tỷ lệ xem của “Cảnh Hoàng thịnh thế” đã nhảy lên đỉnh top đầu, hơn nữa, xu thế vẫn còn đang tăng cao. Bản chiếu trên internet có sau bản chiếu trên truyền hình một hôm, ấy vậy mà mọi người trên mạng vẫn kẻ gạch ngồi chờ để xem lại lần nữa vào ngày hôm sau.

Phim truyền hình trở nên hot, không chỉ có hai diễn viên chính đại hỏa, mà Ngu Đường và Tống Tiêu cũng trở nên hot không kém.

Độc Cô Âm duy trì tần suất, cứ hai ngày lại đăng một tin lên weibo, cũng không thường xuyên đăng lên ảnh chụp của Ngu Đường, mà là đăng một ít ảnh về các dụng cụ sinh hoạt hàng ngày. Weibo của Tống Tiêu đã bị bỏ quên, rất lâu chẳng đăng cái gì, vì thế cũng liền giao cho Độc Cô Âm xử lý.

Hôm nay trên weibo Ngu Đường có đăng lên một tấm ảnh chụp, đó là bản viết tay phần ca từ của “Bảo cát tề”, đặc biệt ở chỗ, nó được viết bằng bút lông. Chữ được viết trên nền giấy trắng mềm mại, đáng chữ vô cùng thanh thoát. Sau cùng là tag tên @Quân tử đương như trúc rồi viết thêm một dòng: Hôm nay, trên bàn của Tống Tiêu tự nhiên lại thấy cái này.

【Hoàng thượng vạn phúc kim an, người đi qua thăm nương nương hở?】

【Ồi...chữ này...chắc là do siêu cấp đại sư viết đó.】

【Thư pháp của nương nương đã ở mức thượng đẳng rồi! Bọn người phàm chúng tôi chẳng đáng nói đi!】

Mọi người lật lại để xem bức thư pháp hồi nhỏ của Tống Tiêu, xác thực đây là nét chữ của cậu. Nhưng là đối với những người làm tiền nhiều của hắn là luôn có một sở thích gì đó đi, chẳng đáng để nói nhiều.

Nhưng làm người ta thực không nghĩ đến đó là, ngay sau đó trên weibo Tống Tiêu lại đăng thêm một bức ảnh, là một bức họa tự được viết trên giấy lớn, trên đó có ghi ba chữ “Bảo cát tề” cứng cáp, hữu lực, bên trên có có một dòng: Người nào đó đến quấy rối, để lại ba chữ nguyệt bạch này.

【Nương nương vạn phúc kim an, người nói như thế này là nguyệt bạch?】

【hú hú...muốn theo cho kịp nương nương, phải học thư pháp thôi, mẹ tôi muốn tôi đi học thư pháp lâu rồi!】

【Không quan tâm đến thứ khác, mọi người nhìn qua ngón tay ở góc bức tranh kia!】

Một hồi ừ ừ cạc cạc qua đi, mọi người rút cục cũng chú ý tới, trong bức ảnh, ở phía góc phòng có chụp được hai ngón tay của một nam nhân, ấy thế mà một ngón lại có đeo nhẫn.

Nam thiếu niên đeo nhẫn, nhẫn đeo có nhiều ý nghĩa khác nhau, mọi người nhất thời im lặng suy nghĩ chút, nghĩ đến người kia đã có hôn thê, liền nhin không nổi nữa.

【Chỉ có sau khi cầu hôn, mấy vị hôn thê mới đeo nhẫn thế a!】Một người bán nhẫn thấy vậy liền lên weibo phổ cập khoa học, tiện thể maketting cho hàng mình bán luôn.

Bạn bè trên mạng nghe thấy vậy liền bùng tình, đem bức hình có bàn tay của Tống Tiêu cùng Ngu Đường cùng nhau cầm kịch bản lần trước ra so sánh, phát hiện đó chính là tay của Tống Tiêu.

【Nương nương chỉ vừa mới tốt nghiệp đại học, không thể nào là đã kết hôn, vậy chỉ còn một khả năng... là bị cầu hôn...】

Thế là chuyện tình cảm bắt đầu được mổ xẻ từ đây, nhóm người trên mạng lại như được tiêm tiết gà, lục tục đi kiểm lại những bức ảnh đầu đầu bắt đầu lòi ra phân tích, cho những chuyện vốn nhỏ xíu như con đỉn mà bày ra cứ như thể nó to như cả bầu trời.

Mọi người phát hiện, Ngu Đường đã từng đeo một cái đồng hồ mà Tống Tiêu đã từng đeo qua trong một sự kiện, hay là chậu cảnh nho nhỏ trên bàn Tống Tiêu đã từng xuất hiện trong bức ảnh nào đó của Ngu Đường, rồi thì cả cái hôm Tống Tiêu lên than văn “hôm nay được ăn tôm hùm ngon quá trời”, thì đến tới Ngu Đường cũng đăng một ảnh một bàn thức ăn ê hề và dĩ nhiên có cả tôm hùm... .

Dù các thẻ loại linh tinh lang tang được lan truyền trên mạng, khiến cho ai kia không che nổi cảm xúc, phải ôm ngực đau tim, khẳng định đây không phải là quan hệ nam nam bình thường, thậm chí có người còn còn tuyên bố, nếu đây không phải là cầu hôn, liền trực tiếp nhét luôn điện thoại vào miệng.

Số follow trên weibo của Ngu Đường đã phá kỷ lục một ngàn vạn, bởi vì vị giám đốc này ngoài giới đang, khuôn mặt anh tuấn, đáng đáp model, thì còn giống Cảnh Nguyên để hết chỗ nói.

Để đáp lại hơn ngàn vạn cái yêu thích kia, Độc Cô trợ lý tung ra hai bức ảnh cho mọi người thêm sướng. Một bức là bức họa Cảnh Nguyên để, vẽ rất tỉ mỉ, phác họa chân thực hình ảnh đế vương, bên hông có đeo một thanh trường kiếm, ánh mắt nghiêm nghị nhìn ra ngoài bức họa, một bức còn lại là ảnh chụp Ngu Đường mặc quần phục huyền sắc của vua, cũng giống bức họa kia chính là ánh mắt nghiêm nghị.

Mọi người nhìn vậy, bao nhiêu máu mũi đều xịt tung tóe, dù các loại cảm xúc ngao ngao, khoan khoái.

【Ảnh của nương nương đâu? Ảnh của hoàng thượng đây rồi, khẳng định của nương nương cũng có.】

【Mau giao ảnh chụp của nương nương ra đây.】

【Giao ánh cười ý, ngoa, ngoa. . .】

Lúc ấy trên tivi đã chiếu đến cảnh Cảnh Nguyên để bị thương nặng mà băng hà, Đoan Tuệ hoàng hậu tự rút kiếm tự vẫn.

Đúng như trước kia, trời đang đổ đại tuyết, Kiều Tô mặc phượng bào đứng trước thềm ngọc, mắt đang nhìn về bầu trời xám xịt xa xa, vô bi vô hi. Ánh kiếm lóe lên, máu tươi bắn xa ba thước, ấy vậy mà trên gương mặt tuấn mỹ kia vẫn lộ ra một nụ cười thân nhiên.

Trong bối cảnh ấy, chợt vang lên một thanh âm xa xăm cùng tiếng cười nho nhỏ. Khung cảnh cứ thế tái hiện lại những thời điểm từ lúc hai người gặp nhau cho đến tận bây giờ.

“Học trò Tống Tiêu, mau qua gặp điện hạ.”

“Bộ Hộ hiện tại chỉ có tiền giúp dân chống nạn, không có tiền cho hoàng thượng tuyển tú!”

“Quân Trúc, trăm. . . ha. . . không có gì. . .”

“Trăm chính là muốn kết hôn với người ấy, các khanh không cần nhiều lời.”

Cảnh tượng sau đó, hết thảy đều trở thành hư vô, chỉ còn lại bầu trời xám xịt đang đổ đại tuyết, như cả thiên địa đều thương tiếc tiễn đưa một vị minh quân.

Trước tivi, khán giả vẫn đang khóc bù lu bù loa, cảnh tượng này đúng là vô cùng thương tâm, hai người trẻ tuổi như vậy lại cứ thế ra đi, chỉ bởi qua điểm thời đó quá cô hủ.

Đến đêm khuya, Ngu Đường đăng lên weibo một bức ảnh, cái gì cũng chưa nói.

Đó là một bức ảnh cổ trang, trong đó cậu đang mặc lễ phục huyền sắc của đế vương, vươn tay ra, cùng nắm lấy một bàn tay trắng nõn, thon dài khác, trong đó có một ngón tay mang nhẫn, đó là một chiếc nhẫn kiểu nam cổ, đơn giản, trên có đính kim cương. . .

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: như thế nào người phải làm lớn chuyện như vậy?

Ngu Đường: À thì ta muốn cho cả thế giới này biết, khanh đã hoàn toàn thuộc về ta.

Tiêu Tiêu. . .

Chương sau tên là “công khai” đó nha!!!! Nhớ đón đọc

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Công Khai

Cảnh trong phim vốn đang làm cho đám người khóc đến nẫu hết cả tim, gan, phèo, phổi kia, bị bức ảnh mới đăng lên vừa rồi làm cho nín tịt, xem chút nữa ngắt lịm luôn. Qua một phút yên lặng, tiếng gào thét “Aaa. . .” vang lên như muốn làm nứt tường.

【Cảnh này vừa thấy xuất hiện trong phim kia, là cảnh hai người đang ân ái đó.】

【aaaa. . .chính xác là tay nương nương luôn, hôm trước tui vừa nhìn thấy cái nhẫn kia, aaaa. . .】

【Chào mọi người, tôi vừa xuống lầu đi chạy ba vòng sân vận động, không ổn rồi, ngồi yên một chút là không được, thôi đành xuống chạy tiếp năm vòng nữa.】

【Đây là công khai rồi hơ? hờ hờ hờ?】

【Sống lâu thế rồi, cuối cùng cũng biết thế nào là ‘chuyện thể luân hồi vẫn yêu nhau’. Mẹ ơi! Con tỉnh ngủ chưa vậy?】

Nháy mắt một cái, số lượt like bức ảnh đã vượt qua năm vạn, mọi người điên hết rồi. Hai người trong bức ảnh kia thật giống hai nhân vật lịch sử là Cảnh Nguyên Đế và Đoan Tuệ hoàng hậu hết chỗ nói, chỉ có điều, họ đang dặt tay nhau trong thực tại. Lúc trước mọi nguwoif chỉ là đoán mò, đùa giỡn, ai ngờ đâu, giờ đây chuyện ấy đã thành sự thật.

Weibo của đoàn làm phim cũng nhảy vô góp vui, đăng lên một đoạn bình luận: “Đùng khóc, cho các người hết mơ tưởng”, xong rồi còn bỏ thêm một cái

mặt cầu biểu tình, ra về rất gọi dòn.

Kính hi đợt này qua lớn, mọi người vẫn đang có cảm giác lâng lâng, sùng sục tiến quân qua weibo nhà Tống Tiêu chứng thực. Lúc hực hực xông vô mới phát hiện, trên đây cũng vừa đăng thêm một bức ảnh.

Tống Tiêu trong ảnh đang mặc phượng bào, đứng trên bậc thềm, phía sau sắc đào hồng nở yêu kiều, cùng bóng liễu xanh bên bờ sông phất phơ, trên khuôn mặt tuấn tú nở một nụ cười rụt rè, một cánh tay duỗi ra, hướng về phía trước, đặt tay mình trong một bàn tay khác. Bàn tay vươn ra ấy, trên ngón tay vẫn mang chiếc nhẫn bạch kim, mà bàn tay của người còn lại đang nắm chặt tay cậu chỉ lộ ra một góc tay áo, chính là một bộ áo lụa màu đen.

Nhìn xong, đám người vừa rồi còn hùng hực, chột trở nên vô cùng yên tĩnh, rồi sau đó chỉ còn lại những câu đại loại như thế này...

【Đế hậu trăm năm hảo hợp.】

【Đế hậu bạch đầu giai lão.】

Vân vân và mây mây...

Có người còn đem hai bức ảnh bị khuyết hình kia ghép lại, Tống Tiêu ở phía trước, Ngu Đường ở phía sau, động tác của hai người thực vừa vặn, vừa hay ghép lại được thành một bức hình hoàn chỉnh, rồi thêm vào một câu: “Đây là chuyện tình dài nhất từ trước đến nay.”

Và thế là đề tài “Chuyện tình dài nhất từ trước đến nay” lập tức trở tài được xếp hạng số một trên mạng xã hội. Trên internet, tràn ngập những lời chúc phúc, nhưng cũng không ít người tiếc rẻ, làm thế nào mà một giám đốc vừa giỏi dang, vừa đẹp trai lại ở cùng với một giám đốc vừa đẹp trai, vừa giỏi giang như thế.

Lúc Tống Tiêu biết Độc Cô Ám đăng bức ảnh đó, liền nhanh chóng muốn ngăn cản nhưng cuối cùng vẫn không nhanh bằng ám vệ tư nhân của hoàng thượng. Ban giám đốc trong công ty ai nấy đều gọi điện thoại tới để làm rõ thực hư.

Vốn định đi tìm hoàng thượng để nói lý lẽ, nhưng nhìn thấy toàn bộ phản ứng của mọi người trên mạng xã hội, mọi tức giận của Tống Tiêu đều tiêu biến. Đây quả thực là tác phong nhất quán của hoàng đế bệ hạ từ trước đến nay, một khi đã muốn sống với mình, liền thông cáo cho toàn bộ thiên hạ biết, không một chút nào lén lút.

Có đôi khi, sự đời chính là kỳ lạ thế, bản thân cố gắng hết sức làm cho người khác không phiền lòng, sợ họ không vừa ý, thì bọn họ lại kịch liệt phản đối, gây khó khăn, còn những khi ta cố làm ra vẻ “Ừ thì ta cứ thế đó, mặc cho các người chết ghen” thì lại chẳng ai nói gì. Nói cho cùng vẫn là vấn đề về thực lực và khí phách.

Nhìn mọi người trên weibo đủ loại chúc phúc cho họ, Tống Tiêu không nhìn được mà cười rộ lên. Mọi người vì cậu đời trước gặp bi kịch, mà hết mực hi vọng hai người giờ đây có thể hạnh phúc sống cùng nhau. Cái này có được tính là ‘đời trước tích đức, đời này hưởng’ không?

Ngu Đường mở một chai rượu vang, đưa đến cho Tống Tiêu một ly: “Qua đây uống một ly rượu hỷ nào!”

Tống Tiêu cầm ly thủy tinh trong tay lắc nhẹ, không để ý đến hoàng đế bệ hạ bên kia cầm ly rượu của mình một hơi uống cạn, phụng phịu nói: “Còn chưa có thành thân, uống rượu hỷ gì chứ?”

Ngu Đường hơi nhàu mày, từ từ đi qua, cầm ly rượu kia đồ vô miệng, nhanh như chớp, ôm lấy Tống Tiêu, hung hăng hôn, đem chất dịch nồng kia phun vào miệng cậu.

“Khụ...Khụ...” Tống Tiêu bị ‘phun’ quá nhanh, nhìn không được mà bị sặc.

“Phải uống rượu hỷ mới động phòng được.” Ngu Đường nghiêm trang nói xong, đem toàn bộ rượu còn dính trên miệng Tống Tiêu liếm sạch, rồi đưa cậu lên giường.

Lúc này, tiếng di động chợt vang lên, Tống Tiêu đưa tay đẩy hoàng thượng qua một bên, vươn tay lấy di động.

Ngu Đường bị vợ đẩy ra, chờ đến khi Tống Tiêu đứng lên, liền thò tay vào trong áo sơ mi, cứ thế mà miết miết, bóp bóp.

“Ừ...a...” Tống Tiêu bất lấy ngón tay đang gây loạn lên kia, trừng mắt, liếc hoàng thượng một cái, ý bảo ‘hoàng thượng đừng nghịch’, bên kia là điện thoại của Tống Tử Thành gọi tới.

“Tiêu Tiêu, cha đã nhìn thấy bức ảnh trên mạng kia, con đang nghiêm túc sao?” Thanh âm của Tống Tử Thành có chút suy sụp, tựa như đang muốn nói cái gì nhưng lại không biết bắt đầu thế nào.

Từ khi nhi tử còn bé bị mắc chứng tự kỷ, hai cha con đã chẳng mấy mặn mà, khi con trở lại bình thường thì lại ra nước ngoài du học, hiện giờ nghĩ lại, ông chưa bao giờ dạy dỗ qua Tống Tiêu, đứa nhỏ này tự nhiên cứ thế mà lớn, cứ thế mà ưu tú hơn người, rồi cũng cứ thế mà thích một nam nhân.

“Cha à...con...” Tống Tiêu nói được nửa câu, môi đang run run, dùng khuỷu tay ra sức thụi vào tên chết tiệt ở phía sau đang dùng bàn tay to của mình ra sức xoa, nắn, vuốt ve đủ kiểu trên nơi nào kia của cơ thể cậu, khiến cậu xém chút nữa rên lên thành tiếng, chờ cho Ngu Đường thành thật một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Con định một thời gian ngắn nữa sẽ nói cho cha, con đang rất nghiêm túc, trừ cậu ấy ra, con sẽ không thích người nào nữa.”

Ngu Đường nghe vậy, động tác dừng lại, sung sướng mà hưởng thụ câu nói vừa rồi, mặt dán chặt lên lưng Tống Tiêu y như một miếng cao dán to lù dán chặt phía sau.

“Tiêu Tiêu à, con thu xếp về nhà sớm một chút, cha muốn nói chuyện với con.” Giọng Tống Tử Thành vô cùng nghiêm túc.

“Hồi bên Mỹ tôi đã nhìn ra chuyện này, việc của đứa nhỏ, cứ để cho nó tự quyết định đi.” Đầu dây bên kia chợt nghe thấy giọng của Tiêu Chính Khanh, còn có ý cười cười.

“Ông cảm miệng lại cho tôi.” Tống Tử Thành tức giận, rống lên, sau đó quay đầu, thấp giọng nói chuyện tiếp với Tống Tiêu: “Cứ quyết định vậy đi, mai con cứ về trước đã.”

Tống Tiêu buông điện thoại ra nháy mắt mấy cái, đầu óc mờ mịt, nhìn lại số điện thoại vừa gọi qua di động, là số điện thoại từ nhà riêng của mình, ‘sao bây giờ Tiêu Chính Khanh lại ở trong nhà mình nhỉ?’

Cùng lúc đó, tại nhà chính của Ngu gia bên Mỹ, Ngu Lăng te tòn đem máy tính vào thư phòng của gia chủ. “Cha à, con đã bảo người như thế rồi mà không tin con.” Ngu Lăng ôm hai tay, bày ra dáng vẻ đang chờ để xem kịch vui trước mắt.

Ngu Thái Hàm nhìn vào bức ảnh trên máy tính kia, tay bắt đầu run run, hít thở không thông, nói: “Gọi điện thoại cho Ngu Đường.”

Tam gia ngồi bên cạnh thấy tình hình không ổn, nhanh chóng mở lời, khuyên vài câu: “Anh à! Anh đừng nóng giận, con cháu ắt có phúc phận của con cháu, cháu nó thích ai thì cứ để cho nó thích đi.”

“Người cảm miệng!” Ngu Thái Hàm cảm gáy chổng lên, phang cho đê đê một phát. Bởi vì cái chết của con gái tam gia được Ngu Đường làm sáng tỏ, giúp ông báo thù, vì thế tam gia sớm đã là người bên phe Ngu Đường.

Trong thời gian này, tam gia bỏ không ít công sức nói lời hay ý đẹp giúp cho Ngu Đường, lúc Ngu Đường trở về tiếp nhận sản nghiệp ở Trung Quốc, cũng là một tay tam gia chủ động đề xuất đem phần việc của Lão Thất kia cho Ngu Đường xử lý.

Trong lòng Ngu Thái Hàm vốn đã nhận định Ngu Đường sẽ là người kế vị gia chủ, vì thế mà tận lực bồi dưỡng, bây giờ lại phát sinh sự tình này. Gia chủ Ngu gia thích nam nhân... ừ thì thôi, cũng chẳng sao, nhưng vì thế mà không còn hậu duệ đời sau... chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ.

Cũng chẳng biết Ngu Đường nói chuyện gì với Ngu lão gia mà mấy hôm sau, ông đã thực sự về Trung Quốc.

Phía ngoại thành, Đế Đô có một khu biệt thự giành riêng của Ngu gia, Ngu lão gia sẽ tạm thời ở đó. Ngu mẫu đem hai đứa nhỏ đến đó, Tào quân gia cũng trở về chăm sóc chủ nhân.

“Con chào ông nội!” Ngu Miêu tao nhã, qua trước mặt ông nội vắn an.

Nhìn Ngu Miêu cực kỳ xinh đẹp, phong thái lại vô cùng đoan trang, Ngu Thái Hàm thấy thế vô cùng hài lòng, đưa cho cháu gái một phong lì xì đỏ, nhưng sắc mặt không vì thế mà dễ nhìn thêm chút nào, vẫn trừng mắt liếc qua chỗ Ngu Đường đang ngồi.

Ngu Lâm lon ton chạy tới, quay đầu lại nhìn huynh trưởng nhà mình, khẽ cắn môi, thoát một cái nhảy lên trên đùi ông nội, cố gắng bày ra bộ mặt đáng yêu nhất có thể, nũng nịu nói: “Ông ơi, ông à, con cũng muốn có lì xì.”

Nhìn khuôn mặt tròn tròn, búng ra sữa đang cười nham nhở, cùng với đôi tai nho nhỏ xinh xinh kia và đôi mắt to tròn long lanh kia, đáng về bây giờ của cậu thật giống một con chó bông nhỏ đang làm nũng.

Thấy tiểu tôn tử của mình như vậy, Ngu Thái Hàm không nhịn được, bật cười, đem cu cậu ôm vào lòng.

Ngu Lâm cứng ngắc, bị gia gia ôm như thế, quay đầu nhìn huynh trưởng.

Ngu Đường ném cho cậu một ánh mắt: “coi như người tức thời”, không nhanh không chậm, đi đến, ngồi bên cạnh ông nội.

Tiểu kịch trường:

Gia gia: Cho người năm ngàn vạn, hãy rời khỏi Ngu Đường nhà chúng ta.

Tiêu Tiêu: Chút tiền ấy mà người nghĩ có thể mua được tình yêu sao?

Gia gia: vậy người muốn thế nào?

Tiêu Tiêu: Gấp đôi thế đi.

Gia gia: ...

Cũng muốn đăng sớm cho mn đọc... Nhưng thôi, cứ đọc sơ sơ chap sau rồi PR chút để còn có cái chờ)

Chương sau hai đứa chia tay mn ạ! Dịch luôn cho một đoạn để chứng minh:

...

"Con đừng tưởng giờ đây đã đủ lông đủ cánh rồi thì không cần coi lời của ta ra gì nữa đúng không?, quyền lực hiện tại trong tay con, bất cứ lúc nào muốn ta cũng có thể lấy đi, cho ta một câu trả lời chắc chắn, con muốn Tổng Tiêu hay là muốn Ngu gia?"

...

"Đường Đường à! Đừng làm ông nội giận, mau đến nhận sai với ông đi!"

...

Ngu Đường nhìn lên, cười nhạt một tiếng, nói: "Con chia tay."

....

Ngu Đường tắm xong đi ra, Tổng Tiêu đi vào rửa mặt, đến khi quay ra thì thấy Ngu Đường đang dọn dẹp đồ đạc xếp vào vali.

"Người tính đi công tác à" cậu tiến lại gần, đưa cho Ngu Đường một ly sữa nóng.

"Bắt đầu tính từ hôm nay, chúng ta chia tay." Ngu Đường đem vài bộ quần áo nhét vào vali, khóa lại...

...

"Cái gì?" Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái, vẫn chưa hiểu đc ý của Ngu Đường.

"Căn nhà này vốn đứng tên người, mọi thứ ở đây đều cho người." Ngu Đường nhìn cậu một lát, đóng vali lại, xoay người dời đi. "Thịch" một cái, cửa phòng đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chương 113

Ngu Thái Hàm nhìn đến Ngu Đường, nét cười vừa rồi liền thu lại, hừ lạnh một tiếng: "Nói qua điện thoại thì không quan nổi con, giờ ta đã đến đây rồi, ta muốn nghe xem, con còn có gì để nói?"

Ngu Đường hơi cúi đầu, làm ra vẻ đang thực thực sự vô cùng nghiêm túc nghe lời răn dạy của tổ phụ, thuận tay đưa qua nhéo nốt lỗ tai còn lại của đệ đệ: "Con cảm thấy người nói rất đúng, không thể để cho Ngu gia 'vô hậu' được.

Ngu lão gia nghe được cháu trai nói vậy, mắt sáng lên, thầm nghĩ 'chắc nó đã nghĩ thông rồi'. Nếu nó chỉ là cùng với Tổng Tiêu kia vui đùa một chút thì cũng không sao, vui đùa đủ rồi thì cứ thành thực trở về kết hôn cùng với một người phụ nữ nào đó là ổn. Chủ nhân tương lai của Ngu gia, có thể thích nam nhân, nhưng không thể cùng với nam nhân kết hôn.

Ai ngờ được Ngu Đường lại nói tiếp một câu như vậy: "Nhưng mà hiện tại, dòng giống Ngu gia vô cùng thịnh vượng, người không nhất thiết phải lo đến chuyện này."

Ngu Lâm lấy tay che đi lỗ tai của mình, ngẩng đầu nhìn ông nội hầy còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ có thể kiên trì rúc rúc vào bên ngực của ông nội, làm ra bộ dạng đang chạy trốn ca ca, đem lực chú ý của ông nội kéo qua.

Ngu Thái Hàm cúi đầu nhìn Ngu Lâm đang rúc rúc trong ngực mình, lúc này mới hiểu được ý của Ngu Đường đang muốn nói ở đây là gì. Ngu Đường nói đúng, dòng giống nhà Ngu gia hiện tại đúng là vô cùng thịnh vượng, bản thân ông còn có rất nhiều tiểu tôn tử, mà hai đệ đệ là Ngu Thái Anh và Ngu Thái Hưng cũng có rất nhiều tôn tử khác nữa. Lấy lý do đề hương khói sau này hẳn là không ổn.

"Nói không được chính là không được!" Ngu Thái Hàm cảm thấy chính bản thân mình đang cảm thấy chính bản thân mình bị Ngu Đường kéo vào câu chuyện, nhưng không được, gia chủ của Ngu gia chắc chắn phải là một nam nhân bình thường. "Con đừng tưởng giờ đây đã đủ lông đủ cánh rồi thì không cần coi lời của ta ra gì nữa, quyền lực hiện tại trong tay con, bất cứ lúc nào muốn ta cũng có thể lấy đi, cho ta một câu trả lời chắc chắn, con muốn Tổng Tiêu hay là muốn Ngu gia?"

Câu hỏi này chính là muốn bắt Ngu Đường phải lựa chọn, một là sẽ trở thành gia chủ Ngu gia, hay là sẽ lựa chọn người mình yêu thương?

Ngu Đường cúi mặt, che đi ánh mắt đang lạnh như băng.

Ngu mẫu bên kia rất sốt ruột, đi qua kéo kéo cánh tay Ngu Đường: "Đường Đường à! Đừng làm ông nội giận, mau đến nhận sai với ông đi!"

Những huynh đệ khác Ngu gia đứng một bên, bày ra bộ dạng được xem kịch vui, Ngu Lăng ở phía sau Ngu lão gia càng vui sướng hơn khi thấy người kia gặp họa, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Đường Đường à! Không phải cử thúc không muốn giúp con, hiện tại đều do con lựa chọn, chia tay vẫn là tốt hơn cả."

Nói xong Ngu Lăng đi qua lấy một cái vali, mở nắp khóa, lấy ra một tập văn kiện. Trước khi đến đây, Ngu Thái Hàm đã chuẩn bị đủ loại phương án, nếu Ngu Đường vẫn cứ muốn chọn Tống Tiêu, ông sẽ thẳng chân, đá đưa cháu này ra khỏi cửa, đến lúc đó đừng có mơ đến vị trí gia chủ của Ngu Gia, mà ngay cả địa bàn làm ăn bên Trung Quốc này cũng sẽ không còn.

Kỳ thực Ngu Thái Hàm chỉ đang dọa đưa cháu quý tử này. Nhưng ngờ đâu lại bị Ngu Lăng xí đều, mọi điều vốn chỉ là hù dọa lại thành thật thế này, khẳng định, nếu Ngu Đường không chịu chia tay, thì chắc chắn sẽ tay không cuốn gói ra khỏi nhà.

Kể từ khi hai người đến Mỹ, Ngu Lăng đã bắt đầu để ý, hai người vốn là thanh mai trúc mã, lại cùng nhau trải qua sinh tử, khi về đến Trung Quốc lại có thể làm ra sự tình này, cứ thế mà công khai, tuyệt đối sẽ không thể chia tay. Hắn chỉ chờ một phút xúc động của Ngu Đường để cho cậu cứ thế mà tay trắng ra đi.

Trong đầu Ngu Lăng đủ loại tưởng tượng 'đến các cảnh khốn cùng khi Ngu Đường nghèo túng, phải đến công ty để làm công, đến lúc đó thì cái tình yêu chân chính kia của nó – Tống Tiêu, không biết có thể chịu đựng được mà ở cùng một chỗ với nó hay không?'

Chỉ trong tích tắc thôi mà trong đầu mọi người ở đây đã nghĩ ra đủ thứ linh tinh, Ngu Lăng có chút lo lắng mà nhìn qua chỗ Ngu Đường, mong sao huynh trưởng không nhất thời xúc động. Dù sao thì cũng là hoàng đế nhưng Cảnh Nguyên đế vẫn tùy hứng hơn Hoàng Nguyên đế rất nhiều.

Ngu mẫu có chút khăn trương, giật giật tay áo của nhi tử.

Ngu Đường chậm rãi nhìn lên, cười nhạt một tiếng, nói: "Con chia tay."

"A..." mọi người trong Ngu gia há hốc mồm, đến Ngu Thái Hàm cũng ngây ngẩn cả người, không khí trong phòng yên lặng mất mấy giây. Dứt khoát vậy sao? Cuộc tình trắc trở trước đây, nói dứt là dứt thế à?

Tống Tiêu qua thành phố A nói chuyện với phụ thân trở về, đến căn nhà nhỏ ở Đệ Đô mà hai người đang sống chung, người đầy mệt mỏi đi tắm rửa, rồi quay trở ra, một mình nằm ngán ngờ.

Ở kiếp này, thái độ của phụ thân đã tốt hơn nhiều, tuy rằng cũng không dễ gì để thuyết phục.

"Nếu con làm như thế, Tống gia sẽ tuyệt hậu, con bảo ta làm sao có thể xuống tuổi vàng gặp mặt ông nội con đây?"

"Con cũng không còn sự lựa chọn nào khác" Tống Tiêu quý gói trước mặt phụ thân, mặt vẫn kiên định như trước mà nói. Về kiếp trước, Tống gia không thể chống lại thánh chỉ, đến kiếp này, Ngu gia không còn hạ được thánh chỉ nhưng vẫn cứ cường thủ mà muốn lấy nam nhân, khổ nổi, ngoài Ngu Đường ra, Tống Tiêu sẽ không chấp nhận một ai khác.

Tống Tử Thành dơ tay lên định đánh cậu, cứ dơ mãi vẫn chưa thấy xuống tay, chung quy vẫn là không nỡ. Nói đến cùng, trong lòng ông vẫn có chút hồ thẹn, chính là bản thân mình không nuôi dạy con tốt, để cho cậu bây giờ như vậy.

Nằm thẳng cẳng trên giường, đem mặt vùi sâu vào gối, Tống Tiêu thở dài, sao cậu cứ phải làm đưa con bất hiếu như thế chứ?

Nghĩ lại, chuyện cũng đã được Tống Tử Thành thỏa hiệp, nói rằng đến năm mới, bảo cậu mời Ngu Đường về nhà, vui mặt trong chăn, Tống Tiêu nhìn không được mà ánh mắt cong lên, chờ được cho cha mẹ nhận lời, còn chuyện gì tốt hơn thế được.

Mất ngủ chờ Ngu Đường trở về để cùng nói chuyện vui này. Chờ mãi, chờ mãi, vẫn chẳng thấy hoàng thượng của mình đâu, cứ thế mơ mơ màng màng... ngủ mất.

Lúc Ngu Đường trở về, trời đã sáng, nhìn thấy Tống Tiêu nằm trên giường không có chăn, nhất thời nhú mày, đi qua lấy một cái chăn, đắp lại cho cậu.

Tống Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy mặt hoàng thượng cũng đỏ ngầu, chậm chạp ngồi dậy: "Người cả đêm không ngủ sao?"

Ngu Đường không nói gì, đi vào phòng tắm rửa.

"Ất xì..." Tống Tiêu lúc này mới cảm nhận được cái lạnh, hắt hơi một cái, lắc lắc đầu, đi qua lấy hai ly sữa nóng.

Ngu Đường tắm xong đi ra, Tống Tiêu đi vào rửa mặt, khi quay ra thì thấy Ngu Đường đang dọn dẹp đồ đạc xếp vào vali.

"Người tính đi công tác à" cậu tiến lại gần, đưa cho Ngu Đường một ly sữa nóng.

"Bắt đầu tính từ hôm nay, chúng ta chia tay." Ngu Đường đem vài bộ quần áo nhét vào vali, khóa lại, đứng thẳng người, nghĩ nghĩ một chút, quay qua cầm nốt con gấu bông ở đầu giường.

"Cái gì?" Tống Tiêu nháy mắt mấy cái, vẫn chưa hiểu được ý của Ngu Đường.

"Căn nhà này vốn đứng tên người, mọi thứ ở đây đều cho người." Ngu Đường nhìn cậu một lát, đóng vali lại, xoay người rời đi. "Thích" một cái, cửa phòng đóng lại.

Tổng Tiêu trở mắt một lúc lâu, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, Ngu Đường đang kéo vali đi, nách vẫn cắp theo con gấu bông, nhìn bộ dạng này, như thế nào lại cảm thấy giống như... một đứa trẻ bị làm cho tức giận mà bỏ đi.

"Hai người bọn họ thực sự đã chia tay?" Ngu Lăng không thể tin nổi mà nhìn vào báo cáo trong tay của cha mình.

"Đúng vậy! Đường thiếu gia đã rời khỏi căn nhà đó, lúc ra cửa, nhìn sắc mặt của Tổng Tiêu vô cùng khó coi." Vệ sỹ phụ trách theo dõi tường thuật lại.

"Không hổ là cháu ta, rất quyết đoán." Ngu Thái Hàm vừa lòng, gật gù đầu, đưa tay, ý bảo Tào quản gia tới gần: "Dạ tiệc vẫn cứ như dự định tiến hành."

Nhân viên của giải trí Tinh Hải hôm nay phát hiện, giám đốc của mình hôm nay đi xe riêng tới, mọi hôm, rõ ràng vẫn là do vị "hoàng đế bệ hạ kia" đưa đi đón về cơ mà?

"Hoàng thượng hôm nay đi công tác hở?" Lý Vĩ Vĩ hỏi Tổng Tiêu, không nhìn được, muốn cười vào mặt tên kia, nhưng nhìn đến sắc mặt của Tổng Tiêu, ý cười liền thu lại: "Cậu làm sao mà sắc mặt lại kém như vậy?"

Mặt Tổng Tiêu tái nhợt, thoát nhìn chẳng còn chút tinh thần.

"Không có gì." Tổng Tiêu xoa xoa mặt, xoay người trở lại văn phòng.

"Giám đốc nay làm sao vậy?" mấy cô thư ký nhí giọng nói chuyện.

"Tôi nghe nói, Ngu gia sắp tổ chức vũ hội." có người hóng nhiều hót giới nói, "Mấy hôm trước có tin truyền ra, hình như là giới thiệu bạn gái cho Ngu tổng."

"Không thể nào, Hoàng Thượng không thể cứ thế mà bỏ đi chứ?" Kim thư ký cảm thấy sau khi biết được chân tướng, thật đồng cảm với giám đốc của mình. Kẻ có tiền ắt sẽ yêu tiền, quả nhiên không đáng tin.

Từ tối hôm qua, trời đã chuyển tiết đông, cả ngày làm gì cũng không có tinh thần, sau khi tan tâm, Tổng Tiêu cứ đứng ven đường, ngăn người nhìn mọi người đi qua đi lại.

"Kizzzz..." Một âm thanh chọt vang lên, chiếc xe thể thao màu lam quen thuộc đỗ ngay trước mắt, cửa xe tự động mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngây ngẩn.

Ngu Đường tự mắng bản thân, "Cái thói quen chết tiệt, sao tự nhiên lại đổ đến trước mặt người ta như thế rồi."

Một lát sau, ý chí trở lại.

"Sao lại đứng đây một mình thế này, xe của người đâu?" Ngu Đường hạ cửa xe xuống, hướng xe chỗ Tổng Tiêu nói.

"A." Lúc này Tổng Tiêu mới lấy lại tinh thần, xoay người đi về phía gara.

Ngu Đường lập tức khần trương, mở cửa xe đuổi theo, từ phía sau ôm chặt lấy Tổng Tiêu "Azz, được rồi...", nói xong đem Tổng Tiêu bế lên xe, đặt lên ghế phó lái, cúi đầu mang dây an toàn cho cậu, tự mình hăm hực mà ngồi trở lại chỗ của mình, nhấn ga thật mạnh, lao ra ngoài.

Ngu Đường đem xe đỗ xuống gara dưới nhà, quay qua nhìn sắc mặt Tổng Tiêu vẫn không được tốt, hung hăng nhíu mày, đưa tay sờ lên trán cậu: "Khanh làm sao vậy? Mới chia tay có một ngày mà, muốn đem mình biến thành quỷ luôn sao?"

"Có thể hôm qua đông về." Tổng Tiêu xị xị mũi.

Ngu Đường lấy trong túi áo ra một chiếc khăn, xoa xoa mũi giúp cậu, "Ai biết người vì trẫm mà khóc đến bị bệnh thế này, thật là làm cho người ta lo chết mất."

"A?" Tổng Tiêu cảm thấy bản thân mình cũng đang sồn sột, vừa mới đặt một chân xuống xe đã bị Ngu Đường bế lên.

Ngu Đường để đầu cậu ngã sát vào đầu mình, đau long, hôn lên thái dương người kia, ôn nhu nói: "Một ngày đã trôi qua rồi, chúng ta lại yêu nhau trở lại."

"A.." Tổng Tiêu ngáp một cái đem mặt chon vào trong ngực Ngu Đường, ngủ thiếp đi.

Tiểu kịch trường:

Ngu Đường: Vì áp lực gia tộc quá lớn! Chúng ta sẽ chia tay nhau một phút đồng hồ.

Tiêu Tiêu: A...

Ngư Đường: Vừa mới hòa hảo, hẳn là nên dùng chiêu ‘long dương mười tám thức chúc mừng một chút.’

Chương sau mùi mẫn lắm à nha. Cả nhà nhớ đón đọc nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Bị Ôm

Ngư Đường cảm thấy đầu Tổng Tiêu đang vui trong cổ mình ngày càng nóng lên, vội ôm cậu đi nhanh về phía thang máy, “Mau đi gọi bác sĩ đến đây!”

Từ phía sau xe, ninja Độc Cô Âm vọt tới, rồi cũng nhanh như chớp liền biến mất.

Trở lại cái ổ nhỏ của hai người, Ngư Đường đặt Tổng Tiêu xuống, một tay giữ chặt cậu trong ngực, tay kia đưa ra mở cửa, rồi lại ôm cậu lên, nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, đặt cậu lên giường rồi đắp chăn lên.

Tổng Tiêu mơ màng, cũng cảm nhận được có người đưa mình nằm lên giường, hơi lạnh của giường gối nhất thời làm cậu thanh tỉnh hơn, chậm chạp mở mắt, cảnh vật có chút mơ hồ, phải chớp chớp mấy cái mới nhìn rõ được.

Ngư Đường cau mày, đi lấy hộp y tế qua, dán cho cậu một miếng dán hạ nhiệt lên trán, rồi lấy nhiệt kế đo lại nhiệt độ, đã hơn ba mươi tám độ rồi: “Trong người còn khó chịu nữa không?”

“Thần muốn uống nước.” Tổng Tiêu cảm thấy trong mắt nóng lên như có lửa đốt liền nhắm mắt lại, vừa nói chuyện vừa khịt khịt mũi, giọng thì mềm nhũn, lại có chút khàn khàn.

Ngư Đường chợt cảm thấy trái tim của mình như đập loạn một nhịp, nuốt nước miếng. ‘Hoàng hậu nhà mình đây là đang làm nũng với mình sao?’ Chỉ có thể thôi mà làm cho hoàng đế bệ hạ hưng phấn hẳn lên, tung tăng đi qua rót một ly nước chanh, nghỉ ngơi một chút lại quay lại pha thêm nước ấm, tự mình nếm thử, ... ‘Ừm... đủ ấm rồi.’

Ôm hoàng hậu đang mềm nhũn ngồi dậy, cho dựa vào ngực mình, để cậu từ từ uống nước, ‘nhìn hoàng hậu của mình bây giờ trông thật giống một tiểu động vật, đáng yêu quá đi!’, để cậu uống xong, Ngư Đường nhìn không được, cúi xuống ‘chom’ một cái.

Tổng Tiêu uống nước xong, ngẩng đầu lên nhìn hoàng thượng, lại nhận được một cái hôn mềm mại.

“Buổi sáng trong người không khỏe tại sao không nói cho ta? Ta mà biết vậy sẽ không cho khanh đi làm”, Ngư Đường có chút ảo não, giúp cậu cởi áo sơ mi, thay bằng một cái áo ngủ mềm mại để chịu hơn.

“Àn...” Tổng Tiêu cảm thấy cổ họng đau rát, không muốn nói chuyện thêm, liền chui vào trong ổ chăn, mắt nhắm lại, hơi cau mày.

Ngư Đường thấy cậu khó chịu, liền đi lấy một cái khăn mặt lạnh qua, lau lòng bàn tay, miếng hạ nhiệt bây giờ đã vô dụng, Ngư Đường trực tiếp ném đi, dùng khăn lạnh lau mặt cho cậu.

(Phổ biến chút kiến thức y học: các bạn đừng có làm như Ngư Đường nhé! Giờ không ai ôm người ta lại lấy khăn lạnh lau mặt nữa đâu... phải dùng khăn ấm, dưới 37 độ C, lau nách, bẹn, người, cuối cùng là mặt, lau như vậy liên tục khoảng 15 phút mới hạ được sốt)

Khăn đem theo hơi mát làm cho đầu óc trở nên thoải mái hơn, Tổng Tiêu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đưa tay lên gạt tay Ngư Đường ra, không cho hoàng thượng động vào. Con người ta khi sinh bệnh đều trở nên yếu đuối, Tổng Tiêu cũng không ngoại lệ.

Độc Cô ninja rất nhanh vác về một ông bác sĩ của trạm y tế trong trung tâm. Bác sĩ cầm theo hộp y tế vẫn còn đứng cầu nhau: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, chúng tôi không đến khám bệnh tại nhà, trạm y tế của chung cư ngay dưới lầu, các người không thể đi qua đó được hở?”

Sức chú ý của Ngư Đường đang dồn cả ở chỗ hoàng hậu nhà mình, nghe thấy vậy mặt lạnh đi, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn lão bác sĩ vẫn đang lèo nhèo không thôi, “Cho ông năm trăm tệ làm phí khám bệnh tại nhà.”

Lão bác sĩ lập tức câm miệng, ôm hòm thuốc đi tới, ý bảo Ngư Đường ngồi tránh qua một chút. “Vừa trẻ tuổi, vừa có tiền, lại có vợ nữa, đúng là hay làm những việc kỳ quái, vợ mới không thoải mái có chút thôi, đã bỏ tiền kêu bác sĩ đến tận cửa để khám rồi!”

Ngư Đường ngồi dịch qua một chút, nhưng tay không dời đi, vẫn cứ như trước, nắm chặt tay Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu vẫn là có chút ngại ngùng, buông lỏng tay Ngư Đường ra.

Bác sĩ đem ống nghe đưa tới, nhìn thấy cảnh này không khỏi sững sốt một chút, mới đầu còn tưởng là một đôi tiểu vợ chồng, ai dè lại là một nam hài tử! Khỏe miệng không khỏi giật giật, nhìn về phía Ngu Đường, nhưng ngấm lại năm trăm đồng tiền khám kia, cuối cùng, cái gì cũng không nói, thành thành thực thực tiếp tục khám bệnh.”

“Chỉ là viêm Amidan thôi, còn có cảm cúm chút, uống một chút thuốc là sẽ không sao.” Bác sĩ lấy trong hộp y tế cho Tống Tiêu một liều hạ sốt và kê thêm cho một đơn thuốc mua ngoài, “Uống thuốc này phòng chừng đến đêm sẽ hạ sốt, nếu có vấn đề gì cứ gọi cho tôi.”

Bác sĩ để lại danh thiếp, thanh toán tiền rồi dời đi.

“Cả ngày hôm qua không có uống nước.” Gọi Độc Cô Âm bên ngoài vào, Ngu Đường không cho Tống Tiêu uống thuốc ngay, chỉ rót cho cậu một chén nước, muốn cho cậu ăn một chút gì trước đã.

“Ừ...” Cả ngày hôm qua, xử lý cho xong mọi việc ở thành phố A, cậu liền lập tức đặt vé máy bay trở về, vẫn chưa hề uống một hớp nước. Uống được nửa ly, Tống Tiêu không muốn uống tiếp nữa, liền cắn răng lại, đẩy cái ly ra.

Đang sốt không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ, Ngu Đường để Tống Tiêu ăn một bát cháo hoa rồi mới cho uống hạ sốt, tự mình cởi áo tiến vào ổ chăn, ôm cậu ngủ.

“Thần đang bị cảm, cẩn thận lại lây cho người bây giờ.” Tống Tiêu xụi xụi mũi, đem cái gối hai người đang nằm chung kéo qua, quay lưng về phía Ngu Đường.

“Lây cũng thật đúng lúc, vừa hay trầm cũng không cần đi làm.” Ngu Đường không để ý, đưa tay sờ lên ngực của hoàng hậu, nhiệt độ cơ thể vẫn còn nóng chút, nhưng cũng giảm nhiều rồi, ôm thế này thật thoải mái.

Tống Tiêu bị ôm, chẳng làm thế nào được, chỉ biết kéo cái tay áo bộ áo ngủ của người kia lên lau nước mũi.

Ngu Đường nhìn thấy động tác nhỏ này, nhất thời có chút dở khóc dở cười, đưa tay ra, đánh yêu một cái lên mông cậu.

“Cha của thần nói, năm mới, bảo thần dẫn người về cùng.” Tống Tiêu đem mũi chôn vào trong ngực của Ngu Đường, thanh âm hờn dỗi nói, trên người bắt đầu đổ mồ hôi, cảm giác nặng đầu cũng đỡ nhiều, cậu đã thoải mái hơn, lúc này mới có khí lực để nói chuyện.

“Khanh trở về là vì cái này?” Ngu Đường dừng một chút, đem người đang nằm trong ngực mình ôm lấy, nhấc lên, để cậu gối lên tay của mình.

“Àn...” Ánh mắt của Tống Tiêu cong lên nhìn về phía Ngu Đường, “Ngày hôm qua muốn chờ người về để nói...” Kết quả là đợi không được, lại còn khiến mình bị cảm.

Con tim Ngu Đường như bị ai nhéo một cái, quay qua hôn lên lông mày của Tống Tiêu: “Thế không được, ta vẫn nên gọi Tào Hưng qua đây.”

Tào Hưng là tên hiện tại của Tào công công, Ngu Đường nhận ra, mọi việc thành ra thế này đều là do không có Tào công công bên cạnh.

“Chỗ này nhỏ như vậy, làm gì còn phòng trống nữa đâu?” Tống Tiêu ngáp một cái, căn phòng này tính ra cũng không nhỏ, nhưng thiết kế vốn là thế, chỉ có một phòng ngủ, Tào công công mà đến, chắc chắn không có chỗ ở rồi.

“Vậy khi chúng ta kết hôn, sẽ dọn đến Ngu gia ở đi!” Ngu Đường nói xong, bắt đầu tính toán sẽ mua một căn nhà lớn ở ngoại thành Đế Đô, để cho người nhà cùng dọn đến đó ở. Đang nói, di động của Ngu Đường vang lên, là Ngu mẫu gọi tới: “Đường Đường à! Can làm sao mà vẫn chưa về nhà?”

“Tống Tiêu đang sốt.” Ngu Đường không e dè, nói thẳng, Tống Tiêu đang dụi đầu trong ngực cậu, nhất thời mở to mắt nhìn lên.

Đầu dây bên kia, Ngu mẫu trầm mặc một lúc, thờ dài, nói: “Hai ngày nữa là tổ chức dạ hội, con định làm thế nào?”

“Mẹ đừng làm gì cả.” Ngu Đường không thèm để ý mà nói: “Ông nội có nói gì, mẹ cứ giả bộ hồ đồ đi!”

Cúp điện thoại, Ngu Đường ném di động qua một bên, lần nữa xê dịch vào trong chăn.

“Thái hậu... có phải là người đã sớm biết...” Tống Tiêu có chút lo lắng, nắm lấy áo ngủ của Ngu Đường, lần trước, khi cậu được cho đôi dép lê, đã cảm thấy có chút không đúng rồi.

“Không ai hiểu con bằng mẹ.” Ngu Đường cọ cọ mặt vào cậu. Đối với mẫu thân của mình, Ngu Đường đã sớm không còn lo lắng. Ngu mẫu còn cho rằng, con mình cứ thế mà tự kỷ, vất vả lắm mới thích được một người, chẳng cần biết là nam hay là nữ. Cả ngàn năm trước, thái hậu đã có thể chấp nhận Tống Tiêu, không lẽ gì đến thời hiện đại này lại không được.

Ngày hôm sau, Ngu Đường không đi làm, ở nhà dưỡng bệnh cùng Tống Tiêu, cả hai không có việc gì làm, đành đi picnic ngay trên giường, sẵn tiện xem nốt mấy tập “Cảnh Hoàng Thịnh Thế” còn lại.

Phim đã chiếu đến thời kỳ Hoàng Nguyên đế thống trị, từ nhỏ, tiểu hoàng đế đã mất đi huynh tẩu, xung quanh chỉ toàn lũ triều thần cú vọ, ổn định triều cục xong, bắt đầu lo việc nước, hoàn thành nốt sự nghiệp dang dở của huynh trưởng.

Thiên hạ Đại Ngu bốn phương thái bình nhưng để đạt được hai chữ “Thịnh Thế” quả thực phải chờ đến thời của Hoàng Nguyên để mới thực hiện được. Thời kỳ Cảnh Nguyên để thống trị, các nước láng giềng còn khá e ngại, chỉ đến thời của Hoàng Nguyên để, giao thương mới thực sự được mở rộng.

Để phục vụ cho vai diễn Hoàng Nguyên để cần có ba diễn viên đóng từng thời kỳ, khi còn nhỏ, lúc thiếu niên và thời gian về sau đó nữa. Thời gian của vai diễn chủ yếu là khi đã trưởng thành, mà cái nhân vật được chọn đóng cho vai này thật quá tùy tiện đi! Đem Hoàng Nguyên để diễn thành đủ loại linh tinh lang tang.

Tổng Tiêu nhin không được, lập tức cầm điện thoại gọi cho nhóc Ngu Lâm, hỏi về cảm nhận của nhóc sau khi xem xong bộ phim này.

“Cái tên diễn viên thật quá xấu!” Ngu Lâm tức giận nói: “Phong thái của đệ năm đó cũng sáng ngời lắm chứ bộ.”

Tổng Tiêu nhin không được cười, ngả vào người Ngu Đường. Ngu Đường cầm điện thoại qua nói tiếp: “Cái đó phải trách con của ngươi, tại sao năm đó lại vẽ bức tranh truyền thần xấu đến vậy?”

Nhắc đến cái này, Ngu Lâm càng thêm tức giận, bức họa lịch sử lưu lại chân dung Hoàng Nguyên để, thực sự xấu... không tả được. Thái tử kia thật là đứa con bất hiếu, chờ kiếp này nó được sinh ra, Ngu Lâm nhất định sẽ giáo huấn cho bằng thâm nhuần đạo lý “Cha ta là soái nhất trần gian” mới thôi.

“Ngu Đường đâu?” Hôm nay tâm tình của Ngu Thái Hàm thực tốt, liền đi đến cao ốc Ngân Ngư để xem tình hình hoạt động của Tổng bộ bên Trung Quốc này thế nào? Lại phát hiện được đã trưa trật rồi mà Ngu Đường thì vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

“Giám đốc hôm nay vẫn chưa tới.” Kim thư ký mặt không đổi sắc, trả lời.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ngu Thái Hàm nhíu mày, đêm qua đã nghe con dâu nói, Ngu Đường cùng bằng hữu ra ngoài chơi, chắc không phải đi qua đêm đến giờ chứ?

Vệ sĩ phụ trách giám sát Ngu Đường, mặt cương thi tái lại: “Đường thiếu gia từ tối hôm qua vẫn ở lại trong nhà trọ của thành phố, đến hôm nay, đã một ngày không ra khỏi cửa.”

Lời này vừa là nói thật lại vừa không, đúng là ngủ lại căn nhà ở tiểu khu trong thành phố, nhưng ngủ lại với ai thì không thấy nói qua.

Ngu lão gia gật gật đầu, nghĩ là cháu mình đêm qua chơi về muộn, chắc hôm nay sẽ ở nhà ngủ bù: “Đứa nhỏ này, thật không chấp nhận được.” Lời nói ra tuy là vậy, nhưng không có bất cứ ý tứ chê trách gì. Cháu trai của mình thực có khả năng, ngẫu nhiên đi chơi một chút cũng chẳng sao, huống chi lại vừa bắt nó phải chia tay, có buồn rầu, đi uống chút rượu cũng rất bình thường.

“Tối mai, tại Ngu gia, có tổ chức dạ hội, mấy người đến tham dự cũng có thể đem người nhà đi cùng.” Ngu lão gia đang nói chuyện với đám người trong ban giám đốc của tư bản Đại Ngư.

Vài người trong ban giám đốc cũng cười theo, chờ Ngu Thái Hàm xoay người đi chỗ khác, mới quay qua nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Việc của Ngu gia, mấy người cấp cao như bọn họ ít nhiều cũng biết, cái gì mà bảo bọn họ có thể dẫn người nhà đi cùng, nói đúng hơn là bảo bọn họ dẫn con gái đi cùng để cho Ngu Đường chọn mới đúng, ý tứ quá rõ rồi!

Ngu gia muốn tổ chức dạ hội, chuyện này họ đã biết từ lâu, vì thế nhà ai đang có con gái đến tuổi đều tích cực mừng má để cho đi ra mắt, Trình gia cũng không ngoại lệ.

“Miêu Miêu, cái này có đẹp không?” Vốn là một thế gia có giao hảo với Ngu gia lâu năm, Trình Hân Nhiên đã tới từ lúc vũ hội còn chưa bắt đầu, trực tiếp ở bên trong thay quần áo.

Ngu Miêu nhìn bộ váy dạ hội đủ các loại trang trí tinh xảo kia, nói: “Đẹp...”

“Váy có chắc ca ca của muội sẽ thích không?” lúc Trình Hân Nhiên nói ra câu này, mặt có chút đỏ.

Khóe miệng Ngu Miêu giật giật: “Hi... cái này không tiện nói...” Hiển nhiên là sẽ KHÔNG thích đi!...

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: Vũ hội đã kết thúc, con nghĩ đã tìm được tình yêu thực sự của đời mình.

Gia Gia: Có phải là người đã để lại giấy thủy tinh không?

Ngư Đường: Không. Là người đã để lại một dấu vết trên lễ phục của con.

Tiêu Tiêu: (Xịt xịt mũi), Ngại quá, cảm cúm còn không tốt sao?

Gia gia:

Chương sau khỏi cần maketing, hóng tiếp đề...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121: Vương Tử

Ngu chân ngắn lạch bạch chạy tới tìm Ngu Miêu, vừa tới nơi đã đập ngay vào mắt một người phụ nữ vận một chiếc váy như muốn hờ luôn khúc giữa, lập tức cúi đầu, ‘không thể phi lễ nghĩa thế được’, ánh mắt dí sát vào sàn nhà, dò đường đi đến bên cạnh Ngu Miêu: “Ồ dưới lầu vừa làm xong kem ly, ngon lắm, tỷ ăn không?”

“Có chứ!” mắt Ngu Miêu chợt sáng long lanh, ôm phất lấy Ngu Lâm chạy xuống lầu, cô vốn chẳng muốn cứ ở mãi đây xem Trình Hân Nhiên trang điểm.

Dạ hội đến tối mới bắt đầu tiến hành, buổi sáng, Ngu Đường vẫn tranh thủ đến công ty xem xét tình hình một chút, đến trưa lại trở về cái ổ nhỏ hú hí với hoàng hậu nhà mình.

Từ giờ đến tối còn lâu, giữa trưa, hai người gọi một nồi lẩu về nhà cùng ăn, trong nhà, nồi lẩu sôi sục, bốc khói nghi ngút. Sau giờ trưa, Tào quản gia đến.

“Chúng tôi đến đây để đưa lễ phục cho thiếu gia.” Đi cùng với Tào quản gia còn có hai trợ lý, mỗi người cầm trên tay một bộ lễ phục.

Đây vốn là lúc trước Tào quản gia đến thành phố A đã tìm người làm theo yêu cầu, vốn là một siêu cấp quản gia, đương nhiên chuyện chọn lễ phục phù hợp trong mỗi dịp trọng đại cho chủ nhân là chuyện không thể thiếu, và dĩ nhiên, lần này sẽ phải là... hai bộ.

Hai bộ lễ phục, một đen, một trắng, kiểu dáng giống nhau như đúc, đều lấy cảm hứng từ lễ phục của bậc đế vương bên châu Âu thời trung cổ, nhưng cũng có nét cách tân, nên làm cho bộ lễ phục vừa có nét sang trọng của quý tộc thời xưa, vừa có nét tao nhã của thời hiện đại.

Ngu Đường mặc bộ màu đen kia, hình ảnh vương tử tao nhã hoàn toàn bị đập tan, thay vào đó là hào khí ngất trời của bậc đế vương “quân lâm thiên hạ”, bây giờ phòng chừng cho người này cảm thêm một cây quyền trượng, người nào không biết lại tưởng sắp có phát động chiến tranh đến nơi.

“Ta cũng phải đi sao?” Tổng Tiêu lấy khăn giấy đưa lên mũi... “Xì...” một cái. Đến dự dạ hội nhà Ngu gia đều là những hào môn thế gia, không thì cũng là những thương nhân thành đạt, theo lý mà nói, cậu cũng sẽ nhận được thiệp mời, nhưng nghe chừng chắc sẽ chẳng có ai gửi thiệp mời.

“Khanh không đi, ta sẽ cùng với nữ nhân khác khiêu vũ.” Ngu Đường nắm lấy cảm cậu, gian tà cười một cái.

Tổng Tiêu chớp chớp mắt mấy cái, “Thần đây đem cảm cúm lây cho người, ai đến gần người sẽ bị cảm cho coi.”

Ngu Đường không nghĩ hoàng hậu nhà mình sẽ nói những lời như thế, nhất thời nhẹn không được, bật cười, một tay ôm lấy Tổng Tiêu ném lên trên giường: “Trẫm cũng là dân vô biên, không dễ lây bệnh thế đâu, muốn lây được cần phải ‘xâm nhập’ sâu một chút.”

Tổng Tiêu ho một tiếng, vội đẩy người kia ra, chẳng kịp để ý đến hai nhà thiết kế bên cạnh mắt sắp rớt ra khỏi lồng rôi.

Trên bộ lễ phục mà trắng còn khoa trương, may thêm hai dải lụa màu vàng, thoát nhìn thấy rất được, Tổng Tiêu nghĩ một chút, vẫn là nên đem hai dải lụa này bỏ đi, cậu cũng không muốn Ngu Lão gia có ác cảm gì với bọn họ. Sau khi bỏ đi, bộ lễ phục nhìn đã bình thường hơn nhiều.

Mặt trời đã sắp lặn, nhà chính Ngu gia cũng nhộn nhịp hẳn lên, ban giám đốc của Đại Ngu, những doanh nhân thành đạt, các hào môn thế gia đều đến góp vui. Hiện giờ, Ngu Đường trong mắt những người làm tiền nhiều của kia đều là con rể quý.

Đến trước cửa Ngu gia, Tổng Tiêu nhận thiệp mời từ Tào quản gia, bước xuống xe, chậm rãi bước vào sảnh lớn.

Trong sảnh lớn, người đứng đã không ít, hai bên là hai hàng hoa quả điểm tâm tự phục vụ, có một dàn nhạc diễn tấu, âm thanh thật du dương. Nam nữ ai nấy đều vận những bộ trang phục rực rỡ, từng tốp năm ba người đứng các góc nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Số người trong đây, Tổng Tiêu quen không nhiều lắm, cũng có vài người cậu đã từng làm ăn qua, một mình đứng ở một góc, cầm ly nước chậm rãi uống. Phía sau, chợt có một bàn tay vươn qua, cầm đi ly nước chanh lạnh thay vào đó là một ly trà nóng.

Nhìn lại, chính là Tào quản gia, vị này đang cười đến là tươi: “Nương nương trong người còn chưa khỏe hẳn, không thể uống nước lạnh.”

Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái, nhìn đến thủ pháp xuất quỷ nhập thần của Tào công công, trong nháy mắt, cậu cảm thấy công công đã tiến hóa thành ám vệ, đưa ánh mắt về chỗ cách đây không xa, Ngu Đường đang đứng bên gia chủ xã giao với một đám người.

Người kia tựa hồ cũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, theo đó nhìn qua, rồi làm khẩu hình miệng nhắc nhở... “nghe lời!”

“Mấy người mới mới tới à?” Vài người chủ chốt trong ban giám đốc tư bản Đại Ngu đi tới, Ngu Thái Hàm cười cười chào hỏi, Ngu Đường cũng qua cùng, nhìn mấy bà thím đáng vẻ ung dung, xinh đẹp đi cùng mấy người bọn họ, cũng đang nở một nụ cười rụt rè đi tới.

Ngu Thái Hàm thấy vậy có chút không vui, bảo mấy người dẫn người nhà tới là phải dẫn người nào trẻ đẹp chứ, ai muốn dẫn đám lão bà nhà mình đi

cùng

Mấy người kia làm bộ như không nhìn thấy vẻ mặt mắt húng của Ngu lão gia, vẫn cười nói hàn huyên mấy câu. Người ngoài có thể không biết nhưng bọn họ quả đã rõ mười mươi, Ngu Đường chỉ thích mỗi Tống Tiêu, ngày thường căn bản không gần nữ sắc, bọn họ có nhữn nào mới đem con mình đưa vào Ngu gia.

Tống Tiêu nhìn rõ được ‘huyền cơ’ bên trong, đưa chén trà lên nhấp môi chút, liền nhếch miệng cười.

“Ai zu... Đây không phải là Tống Tiêu sao?” phía sau truyền đến giọng của một nữ nhân, Tống Tiêu quay đầu lại chợt nhìn thấy một người mặc một cái váy ngắn... ngắn ơi là ngắn... Trình Hân Nhiên.

“Trình tỷ, đã lâu không gặp.” Tống Tiêu lễ phép đáp lại.

Trình Hân Nhiên cắn chặt răng: “Không phải hể lúc nào gặp đều gọi tôi là tỷ chứ, tôi bằng tuổi cậu đó.”

“Ai nha, cậu rõ ràng là lớn tuổi hơn người ta, người ta gọi vậy là tôn trọng cậu đó.”, phía sau chợt có một cô gái khác mặc lễ phục màu hồng đi tới, cười nói, nhìn qua Tống Tiêu gật nhẹ đầu chào hỏi.

Tống Tiêu cười đáp lễ, người quân tử thanh nhả mỉm cười, so với những nam nhân khác vẫn là rụt rè hơn nhưng lại càng dễ làm cho các lệnh nữ này nảy sinh hảo cảm.

“Tôi nhớ rõ, cậu so với tiểu Đường ca còn lớn hơn một tuổi.” Một cô bạn gái khác thấy vậy cũng sán qua.

Các cô gái này đều là con nhà thế gia, vốn đối với Ngu Đường cũng có ý đã lâu, còn Trình Hân Nhiên kia ngay từ đầu đã tự cho mình thân phận là hôn thê của Ngu Đường, làm cho mọi người không ai vừa ý, ai nấy đều không thích thái độ đó của cô.

“Cậu chính là người sản xuất ‘Cảnh Hoằng thịnh thế’ đúng không?” có một cô gái trong nhóm người đó nhận ra Tống Tiêu.

“Đúng vậy.” Tống Tiêu đưa cho vị tiểu thư kia một tấm danh thiếp, trên tấm danh thiếp màu bạch kim, họa tiết đơn giản có ghi tên cùng số điện thoại liên hệ công tác.

“A, tôi rất thích bộ phim truyền hình đó, nghe nói cậu là cháu ngoại của Khúc sư phụ đúng không? Có thể giúp tôi xin một bức tranh chữ được chứ? Năm nay là mừng thọ ông nội tôi, tôi muốn lấy cái đó làm quà.”, tiểu thư kia gương mặt chờ mong, khẩn thiết mà nhờ vả.

Mấy tiểu thư còn lại nghe thấy thế, mắt cũng đều sáng long lanh.

“Ông ngoại bây giờ rất ít viết chữ, nhưng nếu có cơ hội, tôi có thể dẫn tiểu thư đi xem, mấy tiểu thư nếu muốn xem ông viết chữ, ông nhất định sẽ rất vui.” Tống Tiêu vô cùng ôn hòa cùng mấy tiểu thư kia nói chuyện. “Vậy thì tốt quá! Nghe nói cảnh thu chỗ đó rất đẹp.” Một tiểu thư kia vừa cười vừa nói, đem Tống Tiêu lập tức vây kín, còn Trình Hân Nhiên kia đã bị ném qua một bên.

“Lát nữa cậu có thể làm bạn nhảy với tôi được không?” có một tiểu thư nhin không được, lớn mật đứng trước mặt Tống Tiêu nói.

Tống Tiêu cười cười, chưa nói có thể cũng chưa nói là không.

“Xin lỗi, tôi cùng Tống Tổng muốn nói chuyện vài câu.” Trình Hân Nhiên cố gắng nửa ngày vẫn không chen vào được, mắt thấy dạ hội sắp bắt đầu, trong chốc lát chẳng còn cách nào khác đành phải dùng hết sức chen lời mấy tiểu thư kia.

“Cô ta nghĩ mình là ai? Cùng lắm cũng chỉ là con gái nhà Trình gia thôi!” bị đoạt mất soái ca đang cùng nói chuyện rất vui vẻ, mấy cô nương kia liền cụt hứng.

“Lát nữa tôi muốn cùng tiểu Đường ca nhảy bài đầu tiên khai tiệc, quyết không thể để cho cô tiểu thư thành phố A kia chiếm được tiện nghi.” Một cô nương kia đều là con gái của các giám đốc trong tư bản Đại Ngư, cùng với tiểu thư thành phố A kia quan hệ cũng không thân mật cho lắm.

Tống Tiêu cầm theo tách trà nóng, cùng Trình Hân Nhiên đi đến một góc ít người.

“Quan hệ của cậu cùng Ngu Đường ta đã nghe qua.” Trình Hân Nhiên cười lạnh, “Tôi không biết cậu làm sao mà trà trộn được vào đây, nhưng mà nơi này có vô số bảo tiêu của Ngu gia, tôi khuyên cậu không nên làm bất cứ chuyện gì dại dột.”

Nói xong, Trình Hân Nhiên chỉ về cây cột lớn phía sau, đứng đó có một ‘Men in black’ to xụ đứng gác.

Tống Tiêu không thèm để ý, đưa mắt lên nhìn về phía đại thương quân đang đứng ở chỗ cao nhất, cúi nhẹ đầu chào hỏi. “Cám ơn cô đã nhắc nhở.”

Trình Hân Nhiên cứng họng, hít sâu một cái lấy hơi nói tiếp: “Tống Tiêu, tôi với cậu cũng coi như là bạn học, cậu có muốn cùng ta làm một vụ giao dịch không?”

Tống Tiêu đảo mắt lại nhìn cô.

“Cậu trước hết cứ giúp tôi lấy được Ngu Đường đã, sau khi kết hôn, tôi sẽ không quản hai người bất cứ chuyện gì, thậm chí sẽ giúp cho hai người che

giấu mọi chuyện, cậu thấy thế nào?.” Trình Hân Nhiên nâng cằm, làm ra bộ dạng đang bố thí ân huệ.

“Trình tiểu thư.” Tổng Tiêu đem tách trà lên uống cạn, “Tôi nghĩ hình như cô đã nghĩ sai rồi.”

“Ca ca tuyệt đối sẽ không nạp thiệp.” Phía dưới chân truyền đến một âm thanh mềm mềm nhu nhu của một tiểu hải tử, hai người cúi đầu liền thấy một cậu nhóc vận một bộ tiểu tây trang, trên cổ còn có một cái nơ nho nhỏ...chính là Ngu Lâm, tay chấp sau đầu, mồm chu lên, vẻ mặt đầy chính khí mà nói.

“Đứa nhỏ này, nói vậy là sao?” Trình Hân Nhiên đưa tay che miệng cười, định đưa tay xoa đầu cu cậu.

Ngu Lâm xoay người, tránh đi bàn tay đang đưa tới, chạy qua ôm lấy đùi Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu theo thói quen, đưa tay ôm Ngu Lâm lên: “Miêu Miêu đâu?”

“Azz, Miêu Miêu tỷ ấy một mình chạy đi rồi.” Ngu Lâm vẻ mặt đầy tang thương nói: “Tỷ chạy qua chỗ ca ca đi ăn kem rồi.”

Tổng Tiêu bật cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ, mềm mềm, trắng nõn kia ấy thế mà cứ tỏ vẻ trưởng thành lắm, liền nhin không được muốn cười, ôm Ngu Lâm đến chỗ lấy kem, bỏ lại Trình Hân Nhiên giữa một đồng âm thanh hỗn độn.

Vừa rồi Ngu Lâm nói không nạp thiệp, chính là nói cô ta.

Vũ hội bắt đầu, Ngu Thái Hàm nói một câu khách khí, ý ám chỉ, ‘hôm nay muốn đem cháu trai yêu quý của mình giới thiệu cho mọi người biết, mai này có thể thuận đường kết thân.

Tất cả mọi người đều vỗ tay, Ngu Đường đứng bên cạnh ông nội, một tay đặt ở sau lưng, dáng người cao ngất, thần sắc đậm mạc, thoạt nhìn thật giống thái tử trong chuyện cô bé lọ lem đang đứng chờ tình yêu đích thực của mình.

Xung quanh các tiểu thư nhin không được, mặt cũng ửng hồng, cảnh tượng này thật qua mộng ảo, chỉ có điều, bây giờ vẫn chưa thấy cô bé lọ lem nào đến tiệc muộn cả.

“Hôm nay, hoàng thượng lại định làm trò gì đây?” Tổng Tiêu đang bế Ngu Lâm đứng ngoài vòng người, khoe miệng giật giật.

“Đại khái là ‘tổng tài bá đạo chạy trốn tân nương’”” Đứng ở phía sau, Độc Cô Âm miệng đang nhóp nhép ăn kem, nói.

Tiểu kịch trường.

Ngư Đường: Xin hỏi đây có phải hài thủy tinh của tiểu thư không?

Tiểu thư I: Không phải.

Ngư Đường: Xin hỏi đây có phải hài thủy tinh của tiểu thư không?

Tiểu thư II: Không phải.

Ngư Đường: Ngày nay, mấy cô nương thật thà hơn trong chuyện cổ tích nhiều.

Các tiểu thư: người là nuốn chọn nam hoàng hậu, làm sao lừa được mấy lão nương đây.

Tiêu Tiêu:

Tên chương sau lại có ba chữ... “Trò khôi hài”, lại hóng đề...

Tui cũng hóng, chưa đọc tí nào, mai sẽ cố gắng dịch, không biết xong nổi không? Chờ nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Trò Khôi Hài

Âm nhạc vang lên, vũ hội chính thức bắt đầu, mỗi nam nhân đều chọn cho mình một nữ nhân làm bạn nhảy.

Ngư Đường không thêm đề ý, vẫn cứ đứng bên cạnh gia chủ, hướng mắt nhìn lên đại tướng quân đang đứng ở trên lầu, đại tướng quân đưa tay lên nghe điện thoại, khoe miệng giật giật.

"Đường Đường, con cũng đi tìm một bạn nhảy đi, ở đây đứng cùng mấy lão già chúng ta không thấy chán sao?" Ngu Thái Hàm đầy đầy Ngu Đường, ý bảo cậu qua mời tiểu thư bên kia cùng khiêu vũ.

Ngu Đường gật đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Trong thành phố này, các tiểu thư danh gia chưa lập gia đình hầu như đều tụ họp ở đây, người nào cũng mặc cho mình một bộ lễ phục tinh xảo, có người đứng, có người ngồi, thấy Ngu Đường đang hướng chỗ mình đi tới, sôi nổi lấy lại tinh thần. Trong số bọn họ không phải ai cũng mê luyện Ngu Đường, nhưng trong buổi tiệc ngày hôm nay, cậu lại là nhân vật chính, nếu được cậu mời nhảy điệu đầu tiên, quả thực là rất có mặt mũi.

Ngu Đường tiến đến chỗ bọn họ, hướng thẳng trước mặt Trình Hân Nhiên đi tới, cô ấy thấy vậy liền mở to hai mắt nhìn, hơi ngượng ngùng cúi đầu, chờ Ngu Đường vươn tay qua chỗ mình.

Trước khi buổi tiệc bắt đầu, cô ấy đã đi qua gặp Ngu mẫu, cô ta từ nhỏ đã được ngu mẫu yêu thích, cộng thêm Trình gia cùng Ngu gia lại có chút giao tình riêng, đối với hôn sự của hai người cũng đã sớm vừa lòng, nghĩ đến Ngu Thái Hàm thật quá dung túng cho Ngu Đường.

Ngu Đường quả thật đang đi về phía Trình Hân Nhiên, nhưng khi đến trước mặt cô thì lách người đi qua, thẳng tiến tới chỗ Tống Tiêu.

Tống Tiêu tay còn đang cầm tách trà nóng khác Tào công công vừa đưa tới, đang đứng nghe âm nhạc du dương của vũ hội, đứng bên cạnh còn có bạn nhỏ Ngu Lân giày da, tây trang chỉnh tề.

"Có thể mời cậu nhảy một điệu được không?" Ngu Đường ngửa lòng bàn tay đưa ra, đến trước mặt Tống Tiêu.

Toàn bộ đại sảnh rơi vào bầu không khí tĩnh mịch, cả giàn nhạc cũng như quên mất tiết tấu.

"Đường Đường! Con đang làm gì vậy?" Ngu Thái Hàm nhìn thấy cảnh này, hít sâu một hơi, xem chút nữa xui đi.

Tống Tiêu đứng ở đó, một thân tây trang trắng tinh khôi, là cùng một kiểu dáng với lễ phục của Ngu Đường, chỉ có màu sắc là khác khác nhau, nhưng thoát nhìn lại toát ra một phong thái tao nhã khác hẳn Ngu Đường.

Tống Tiêu chẳng biết làm sao, nói cũng biết nên nói gì, đem tách trà đưa cho Độc Cô bóng ma đang đứng đầu mình trong bóng tối, giương mắt nhìn về phía hoàng đế bệ hạ.

【hoàng thượng, làm thế này thật không hay đi!】

【Ít nói nhảm, đưa tay cho trẫm, không nghe lời, tôi về ta sẽ dùng gia pháp hầu hạ.】

Chỉ trong tích tắc, hai người đã trao đổi với nhau vô số ánh mắt, cuối cùng, đương nhiên Tống Tiêu bị trấn áp, chậm rãi đưa tay đặt lên tay của Ngu Đường.

Ngu Đường hài lòng, dắt Tống Tiêu tiến vào sân nhảy, mọi người có mà nào tàn thì giờ đây cũng biết đường tránh ra. Âm nhạc vang lên, nghe thật du dương, rất động lòng người.

Hai người đều nhảy theo kiểu nam, trước bước, sau bước, chẳng cần yêu cầu kỹ thuật cao gì, chính là chỉ nhìn nhau mà lựa bước nhảy, ấy thế mà lại ăn ý vô cùng.

"Ha ha, đứa nhỏ này thật hài hước, sợ nhóm bạn nữ kia buồn nên lại chọn một cậu bạn trai nhảy cùng." Gia chủ của Trình gia đang đứng cạnh Ngu Thái Hàm, vừa cười vừa nói, trong nháy mắt đã hóa giải được sự xấu hổ của hoàn cảnh này.

"Đứa nhỏ này... làm việc thật tùy hứng." Nói xong câu này, nét mặt của Ngu Thái Hàm cũng trở nên dễ coi hơn một chút.

Mọi người cũng lấy lại tinh thần, tự tìm cho mình một người bạn nhảy, cùng nhau sôi nổi đi xuống sân khiêu vũ, nhưng tất cả không ai nhận được, đều hướng qua chỗ Ngu Đường nhìn một cái.

Dân cư trên mạng theo dõi hai người kia cũng chẳng phải ít ỏi gì, nhiều người trong số này cũng vậy, chuyện tình cảm của Ngu Đường và Tống Tiêu hẳn sẽ có ai đó trong nhóm người kia biết mười mui, hôm nay nhìn hai người họ cùng mặc tây trang, không phải nói chứ... đúng thật quá xứng đôi.

Trình Hân Nhiên cảm thấy thực sự cảm thấy quá mất mặt, một mình trốn trong góc uống một ly rượu. Ngu Đường thế mà dám ngang nhiên khiêu vũ cùng một nam nhân khác, chính là chẳng nề mặt cô tí nào.

Khúc nhạc đầu tiên kết thúc, Ngu Đường dắt Tống Tiêu đứng qua một bên, những người khác vẫn tiếp tục cùng nhau nhảy tiếp khúc thứ hai.

"Đường thiếu gia, gia chủ kêu người đi qua." Một người giúp việc tiến lại nói với Ngu Đường.

Ngu Đường nhìn thoáng qua chỗ ông nội bên kia, cạnh đó cũng có vài tiểu thư đang đứng cùng, trong lòng cảm thấy ị oai. Cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, buông tay Tống Tiêu ra rồi lại để cậu khoác tay mình, nghĩ nghĩ một chút lại cúi đầu nói nhỏ bên tai cậu.

Tống Tiêu nghe xong mở to mắt, chậm rãi quay đầu nhìn hoàng thượng trao đổi ánh mắt, yên lặng nhìn nhau mấy giây đồng hồ, cuối cùng đáp lại Ngu Đường bằng ánh mắt "Đã rõ..."

Người ngoài nhìn vào lại thấy hai người này mới thể thôi mà đã lưu luyến không rời, còn kề tai nhau câu to câu nhỏ, đã thế lại còn liếc mắt đưa tình trước mặt bàn dân thiên hạ.

Ngu Thái Hàm thấy vậy vô cùng tức giận, liếc mắt lên hai tên vệ sỹ đứng trên lầu ra hiệu.

Đại tướng quân nhận được lệnh của gia chủ, lập tức đưa tay ra hiệu cho hai tên vệ sỹ đứng ở sau cột lớn, tiến lại gần chỗ Tổng Tiêu.

Điều này làm vô cùng nhẹ nhàng, chẳng hề làm cho khách khứa chú ý, Ngu Đường chậm rãi bước qua: "Ông nội, ông gọi con?"

Còn ngại trong đây còn nhiều khách, Ngu Thái Hàm cố nén không nổi khùng với Ngu Đường, vỗ vỗ vai cậu: "Vị này là Trình bá bá, hai người hẳn đã quen nhau rồi, còn Hân Nhiên chắc con vẫn nhớ rõ đi."

Ở Trung quốc này, Trình gia cũng là một đại thế gia, tuy rằng Hân Nhiên không phải con gái của gia chủ, nhưng nếu có thể cùng nhau kết thân thì đối với địa bàn làm ăn của Ngu gia ở đây vẫn là vô cùng có lợi. Ngu Thái Hàm cũng đã chọn lựa rất lâu mới tìm được một mối môn đăng hộ đối với Ngu Đường.

Trình Hân Nhiên cũng vội vã bước qua, rụt rè cười cười.

"Hân Nhiên tỷ." Ngu Đường vô cùng lễ phép chào hỏi khiến cho đám người xung quanh ghen cứng.

Dàn nhạc đã chuyển qua chơi một khúc vui vẻ hơn, đèn chiếu cũng được điều chỉnh, mờ mờ ảo ảo, mọi người đều nhiệt tình cùng nhau đứng lên, đi xuống sàn nhảy cùng góp vui.

Hai vệ sỹ to sụ đi đến, đứng sau Tổng Tiêu, một trái một phải, chột bắt lấy hai tay cậu, túm lấy, cố định ra sau lưng.

"Các người làm gì thế?" Tổng Tiêu nhíu mày.

Hai con gấu đen kia mặt vẫn lạnh tanh, ra điều không cần thương lượng: "Đội trưởng của chúng tôi muốn mời cậu qua uống chén trà."

Độc Cô bóng ma đang núp trong góc tối gần đó, khoanh tay, đem điện thoại trong tay áo ra,...

"Người người các cậu bị ngu hả? Ai cho đối xử với cậu ta như vậy?" Trong bộ đàm vang lên tiếng đội trưởng tướng quân như quái vật gào thét long trời lở đất.

Đứng ở trên lầu, Đại Tướng Quân nhìn hai con gấu đen không nào hành động, sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, thế này mà để hoàng thượng nhìn thấy, cái mạng nhỏ của mình coi như xong.

Mà sợ cái gì ắt gặp cái đó, màn này vừa hay bị tên quân phiệt Ngu Đường nhìn thấy, mắt đỏ lên, định lập tức đi qua chỗ Tổng Tiêu, Ngu Thái Hàm hướng qua chỗ đó hắt hắt cằm."Đường Đường, con mà dám đi qua, từ sau trở đi đừng kêu ta là ông nội." Ngu Thái Hàm thấp giọng cảnh cáo.

Ngu Đường nhìn thấy hai tên vệ sỹ như bị điện giật sau khi cầm bộ đàm lên nghe, rồi nhất loạt buông tay, chỉ đưa Tổng Tiêu ra ngoài, hơi nheo mắt, cười lạnh một tiếng: "Ông chính là muốn cho con thấy cái này?"

Ngu Thái Hàm từ từ ngồi xuống, bộ dạng vô cùng bình tĩnh.

Ngu Đường nắm chặt tay, xoay người nói với Trình Hân Nhiên: "Hân Nhiên tỷ, chúng ta cùng qua bên kia tâm sự một chút."

Mấy vị trưởng bối thấy vậy thật cao hứng, liền nhường đường cho hai đứa nhỏ cùng nhau đi tâm sự.

Trình Hân Nhiên đi ngang qua khay rượu, đưa tay cầm theo một ly, dáng đi vô cùng tao nhã, cùng Ngu Đường đi về phía ban công.

"Hắn là không cam lòng đi!" Trình Hân Nhiên chậm rãi uống một ngụm rượu rồi quay đầu ra bên ngoài nhìn ánh trăng, "Cậu bây giờ không có được Ngu gia cũng không tính, đến ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được."

Ngu Đường một tay dứt túi quần, tay kia lấy ra một cái hộp nhỏ.

"Cậu cũng hút thuốc?" Trình Hân Nhiên nhướn mày.

Ngu Đường từ trong cái hộp nhỏ lấy ra một vật gì đó dài dài, từ từ đưa lên miệng, thoạt nhìn vô cùng thâm trầm và tao nhã.

Bóng đêm bao phủ, không thấy được rõ vẻ mặt của cậu, chỉ nương theo ánh trăng liền thấy một hương vị nam nhi quyến rũ, Trình Hân Nhiên cảm thấy như trái tim của mình đập loạn một nhịp: "Cái này là muốn hòa sao?"

Ngu Đường đem vật dài dài kia đưa lên miệng...cắn đến "rắc" một cái, mặt không đổi sắc...nhai nhai. Cô gái này không phải mất não rồi chứ? Chỉ là ăn kẹo thôi, hóa cái gì mà hòa.

Trình Hân Nhiên: "..."

Dạ tiệc vẫn đang vui vẻ, Tống Tiêu sau khi được mời "xuất môn" thì được dẫn lên tầng lầu hai, Đại Tướng Quân đang lấy khăn lau mặt, tặng cho hai con gấu đen mỗi tên một đĩa bay thẳng xuống lầu, một người như hoành tráng như mãnh hổ, lúc này chợt quý phục xuống, lạy lạy lạy đề: "Tội thần quân giáo người dưới không nghiêm, đáng chết vạn lần."

Tống Tiêu giật giật khoe miệng, nhanh chóng đỡ Đại Tướng Quân đứng dậy, cảnh này mà để cho người khác nhìn thấy quả thực là dọa người.

Tào công công rất nhanh cũng lên lầu, dọn ra một cái bàn, mời Tống Tiêu ngồi xuống, rót đến một tách trà nóng, còn thuận tay đặt lên trên bàn một cái bình nhỏ cắm hai bông hoa hồng, sau đó không nói lời nào, lặng lẽ khom lưng lui ra.

Hai con gấu đen bụng mông đứng dậy, liếc mắt nhìn nhau, hóa ra lão đại nói "Mời lên uống trà" chính là mời lên lên uống trà.

Ba điệu nhạc kết thúc, dạ tiệc cũng dần tàn, vài người bình thường sẽ về trước, còn những người có quan hệ thân cận cùng Ngu gia vẫn ở lại thêm một lúc, nhưng cũng đã rục rịch chuẩn bị rời đi.

"Hai đứa nhỏ kia đến giờ vẫn chưa thấy về, chắc cũng...không tệ lắm nhỉ?" Ngu Thái Hàm cười.

Gia chủ Trình gia cũng cười theo, ông là trưởng bối bên nhà gái, cũng nên rụt rè một chút, không thể nóng vội được.

Trình Hân Nhiên đã uống ba chén, nói huyền thuyên một đồng lời, Ngu Đường không hề đáp lại, cảm giác có chút bức mình.

Ngu Đường nhìn xuống ban công phía dưới, mặt tươi hẳn lên, bỗng nhiên đứng thẳng dậy, xoay người đi vào trong.

"Vừa rồi tôi đã nói với cậu mấy điều kiện đó, cậu thấy thế nào?" Trình Hân Nhiên nhanh chóng đuổi theo, thấp giọng nói.

Lúc sắp đi đến trước mặt mấy vị trưởng bối, Ngu Đường dừng chân, nhìn Trình Hân Nhiên, rồi lại liếc mắt nhìn về chỗ Tống Tiêu đang ngồi dưới lầu, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Lúc này không phải là cô nên giả vờ say một chút, để tôi có thể thuận đường đưa cô về nhà?"

Trình Hân Nhiên sững sốt, cảm thấy vô cùng kinh lý, "tiểu tử này không phải đã nghĩ thông rồi chứ?". Nhanh chóng mượn hơi rượu, người đột nhiên mềm oặt như bún, hướng người Ngu Đường ngã vào: "Tôi quả thực có chút đứng không vững rồi."

Ngu Đường đưa tay, đỡ lấy cô ả, trong nháy mắt quăng trả lại bên người bá phụ của cô ta, mặt không đổi sắc nói: "Cô ấy đã uống quá nhiều rồi, mấy người cũng nên về đi."

Gia chủ Trình gia vô cùng xấu hổ nhìn nữ nhi nhà mình lướt khướt ngã vào chỗ mình, cảm thấy vô cùng mất mặt: "Xin lỗi, chúng tôi về trước." Sau đó quắp Trình Hân nhiên, té vội.

"Phụt..." Tống Tiêu vừa đưa chén trà lên nhấp một ụm, chẳng biết có vong nào nhắc đến hay sao mà đột nhiên lại phun ra.

Trình gia đi rồi, những người khác cũng không ngốc tới mức mặt dày ở lại, lục tục rủ nhau rời đi, trong đại sảnh rất nhanh chỉ còn lại người của Ngu gia.

"Đây là con đang ép ta." Ngu Thái Hàm ôn ngữ, ngồi phịch xuống ghế, đem gậy chống ném xuống đất, cầm bộ đàm lên: "Lô Quốc Trung, đem cậu ta xuống đây."

Đại Tướng Quân nhỏ giọng trả lời, cung thỉnh mời hoàng hậu xuống lầu.

Tống Tiêu chậm rãi bước xuống lầu, hai tên vệ sỹ cũng làm bộ làm tịch đứng qua cạnh Ngu Đường.

"Ta bảo con chia tay, con liền chia tay một ngày đúng không?", nói đến đây, ông mới nghĩ lại chuyện hồi trước, hai tên này căn bản vẫn rất hòa hảo với nhau, ngày hôm đó chỉ là diễn trò, hơn nữa diễn cũng thật là sâu, nào có đạo lý chia tay sau một ngày lại còn ý mặn tình nồng hơn trước, "Con không còn xem ta ra gì nữa đúng không?"

"Xem ra trong lòng lòng của Ngu Đường thì tiểu bạn trai của nó vẫn là quan trọng nhất." Ngu Lăng nhún nhún vai.

"Con cầm miệng lại." Ngu lão gia quát lớn, trừng mắt nhìn Ngu Đường, dùng ngón tay chỉ chỉ về phía Tống Tiêu, "Đâu chính là bắt ngờ mà con muốn giành cho ta sao?"

Ngu Đường nghiêng người, đi đến, đem Tống Tiêu kéo về sau lưng, "Đương nhiên không phải, Tống Tiêu người đã sớm gặp qua, không được xem là bắt ngờ, con là muốn đưa một lễ vật, chắc cũng sắp đến rồi."

Vừa nói dứt lời, cửa lớn phòng khách mở ra, vài vệ sỹ đi trước, phía sau có người đẩy hai cái xe lăn tiến vào.

Ngu Thái Hàm vừa định nói cái gì, lại ngẩng đầu lên nhìn hai người kia, nhất thời ngây ngẩn, không nói được lời nào. Còn về Ngu Lăng, mặt mày tái mét như vừa nhìn thấy quỷ, lùi về sau một bước, xém chút nữa là ngã gục xuống.

Trên xe lăn không là ai khác, chính là "hai người đã tử nạn trong vụ rơi máy bay đó" là cha của Ngu Đường và thất thúc của cậu.

Chương sau gay cấn lắm nha! Hóng tiếp đề!!!

Tui vừa đọc sơ sơ, thì ra phiên ngoại là tiếp tục chuyện sau khi hai người kia cưới nhau đấy, vẫn hay.... Cơ mà dài quá!!!

Hì... Máu me nốt tuần này, hi vọng sẽ xong.

Gần hết rồi tui mới nói chứ, chưa từng thấy đọc truyện nào gian nan như truyện này, cũng ko dài, thế mà cũng gần năm rưỡi mới xong!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Chương 117

“Nhi tử! Con của ta!” Ngu lão gia chủ còn chưa kịp phản ứng, tam gia bên kia đã chạy vụt tới, ôm lấy thất thúc. Ông trước đây đã mất đi một cô con gái diệu, sau đó lại nghe tin mất đi một người con trai, tuổi đã xế chiều, không phải còn có một cô con gái nữa chồng đỡ chắc ông cũng sớm chịu không nổi mà đi theo các con của mình rồi.

Hiện tại con trai đột nhiên trở về, đối với tam gia mà nói, quả thực là một bất ngờ quá lớn, giống như mình được cái lão hoàn đồng, ông vô cùng vui vẻ, kéo nhí con trai qua, nhìn đi nhìn lại.

“Cha!” Thất thúc cũng vô cùng xúc động ôm lấy tam gia, quả thực chưa từng thấy cảnh cha con nhà nào sụt sướt đến thế, thất thúc đã gần mười tuổi đầu, thế nhưng là lần đầu tiên cảm nhận được tình thương cha giành cho mình lại mãnh liệt đến thế.

Ngu Thái Hàm đứng yên một chỗ, lẳng lặng nhìn con trai mình đang ngồi trên xe lăn.

Ngu Phục đưa tay, ý kêu bảo tiêu đẩy xe về phía trước, chầm rãi mở miệng gọi “Cha!”

“Con vẫn chưa chết?” Ngu lão tử tay run run vươn ra sờ lên khuôn mặt của con trai, “Chân của con...?”

Lúc trước cha của Ngu Đường cùng thất thúc cùng ngồi trên phi cơ bay qua Mỹ, vừa mới cất cánh không bao lâu, phi cơ liền nổ mạnh, thế nhưng may mắn còn sống sót. Cái chính là lúc khi rơi xuống, trên biển rất lạnh, cái giá rét làm tổn thương thân thể rất nhiều. Thất thúc tổn thương sâu bên trong các tạng phủ, cấp cứu thật lâu hiện tại mới có thể ngồi xe lăn như vậy, còn Ngu Phục do quá lạnh, chân bị tổn thương, đến giờ vẫn chưa đi lại được.

“Cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt, khoảng một năm rưỡi nữa là không sao rồi.” Ngu Phục tỏ vẻ không có chuyện gì mà nói, liếc mắt nhìn về tên hôn đản Ngu Lăng đang đứng sau Ngu lão gia, mặt cúi gầm xuống đất nói: “Tiểu Lăng, nhìn thấy ca ca sao không đến chào một câu?”

Cả thân thể Ngu Lăng như cứng lại, mãi sau mới mở được miệng, cười nhẹ một cái: “Anh...”

“Ta không dám đương nổi chức vụ làm anh của ngươi, hiện giờ nghe ngươi gọi vậy, trong lòng ta còn đang thấy hoảng sợ.” Ngu Phục cười lạnh một tiếng, đưa tay qua chỗ vệ sỹ đứng phía sau, lấy về một cái hộp đen, đặt lên bàn.

Ngu Lăng đang định nói cái gì, nhưng khi nhìn thấy cái hộp đen kí lại nhất thời luống cuống, không đợi hắn biện giải gì, một đoạn ghi âm đã được phát lên.

“Anh à, đừng hoảng hốt, anh đã ăn cái cần vừa rồi chưa? Em trước kia dùng phi cơ này nhiều rồi, không sao đâu, mau kéo phanh khẩn cấp lại, là cái cần thứ tư bên tay phải đó, thấy chưa? Gạt cái đó xong mới có thể nhảy dù.” Trong đoạn ghi âm kia rõ ràng là giọng của Ngu Lăng, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

Kỳ thực người ngoài nghe cũng sẽ chẳng biết đoạn ghi âm kia có vấn đề gì, chỉ thấy một đệ đệ nhiệt tâm giúp ca ca mình xử lý trục trặc, chỉ có Ngu Thái Hàm là cảm thấy trong người run lên.

“Cửu thúc đã sớm biết chuyện này, vậy làm sao khi tin máy bay rơi được báo đến Mỹ, cửu thúc còn tỏ vẻ khiếp sợ đến vậy?” Ngu Đường như cười như không, nhìn về phía Ngu Lăng, đây chính là thói quen làm việc của Ngu Lăng, khi có chuyện lớn xảy ra, trước tiên sẽ không kích động mọi người, mà sẽ lãnh tĩnh đứng yên để xem thái độ của mọi người xung quanh.

Bởi vì trong rất nhiều chuyện, thủ phạm thường để lại sơ hở ngay từ việc đầu tiên.

Tay Ngu Thái Hàm bắt đầu run run, phi cơ cá nhân kia là chính ông cho con trai mình, các thao tác sử dụng đương nhiên ông phải biết rõ, cần gạt thứ tư bên tay phải không phải là chỗ để xử lý phanh khẩn cấp. Hơn nữa, chính lúc nguy hiểm ấy, Ngu Lăng đã liên hệ được với Ngu Phục, hà cớ chi lại không nói rõ cho nó biết?

Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một người xông pha bao năm như gia chủ Ngu gia, cuối cùng cũng nhìn không ra những việc đang xảy ra trong nhà mình. Quay đầu nhìn về phía Ngu Lăng, rống giận: “Nghịch tử, còn không mau quỳ xuống cho ta.”

“Cha à! Lúc đó con không nói cho cha là sợ cha lo lắng, anh lúc đó con cũng chưa rõ tin tức...” Ngu Lăng một câu nói còn chưa hết đã bị Ngu Thái

Hầm vung tay và cho một phát ngã lăn lông lốc.

“Còn dám nói dối, Ngu Thái Hâm tức giận đến hít thở không thông, cố gắng mãi mới kim lại được, Tào quân gia nhanh chóng đỡ lấy ông từ phía sau, giúp cho ông được nhuận khí.

“Ngu Lăng, nó căn bản không có bản lĩnh này.” Thất thúc cùng cha mình yên lặng này giờ đã bắt đầu lên tiếng, “Hai người chúng con mới từ Mỹ trở về, lão tứ đã bị bắt rồi.”

“Con vừa nói cái gì?” Ngu Thái Hâm quay đầu nhìn về phía thất thúc.

Lúc trước, Ngu Đường tìm được hai vị trưởng bối này, sau khi đã sắp xếp ổn thỏa, liền bắt tay vào điều tra chuyện này, lúc ấy bên nhị bá còn chưa thấy gì, bèn theo Ngu Lăng tiếp tục điều tra. Toàn bộ vụ nô phi cơ lần này đều do Ngu Lăng bày ra, nhưng trong tay hẳn chẳng có thể lực gì, căn bản không thể một mình hoàn thành việc lớn, thế nên phải cần nhân lực từ chỗ tứ bá.

Ngu Thái Hâm khiếp sợ, không phải vì trong chuyện này lão tứ đã nhúng tay vào, mà chính bởi việc hai người kia cùng sang Mỹ đối phó với lão tứ, trong chuyện lần này làm sao mà một chút ông cũng không hề hay biết.

“Ông đã lớn tuổi, hẳn là cũng nên quan tâm đến chuyện của con cháu một chút, chuyện của cha con bọn họ, cứ để cho bọn họ giải quyết đi.” Ngu Đường lộ ra một nụ cười vô hại, đi về phía sau, vờn tay, giật giật ngón tay của ai đó.

Tổng Tiêu ngược mắt lên, ngoan ngoãn đưa tay cùng nắm chặt tay hoàng thượng nhà mình.

Trên mạng, Ngu Đường ra sức mà phô bày ân ái; trong điện thoại, điệu bộ như không biết hỏi cái, chính là để cho Ngu lão gia phải đích thân đến Trung Quốc, tự mình giám sát quá trình chia tay của hai người. Sau khi đồng ý chia tay, nương theo cơ hội đó mà tiếp cận được với văn kiện về thực lực của Ngu gia ở Trung quốc, rồi lại mở vũ hội để kéo dài thêm chút thời gian, đem toàn bộ sự chú ý của Ngu lão gia vào chuyện này, để cho sau đó cho cha mình cùng tứ bá về Mỹ cùng nhau giải quyết Ngu Xuyên. Tất cả mọi chuyện, từ đầu đến cuối đều do một tay Ngu Đường khống chế, điều đáng sợ nhất ở chỗ, bên kia Ngu Xuyên bị bắt mà bên này, ông lại không hề nhận được bất cứ tin tức gì.

“Tốt, tốt, tốt...” Ngu Thái Hâm cười lạnh, “các người đã học được nhiều quá nhỉ, ta theo không kịp rồi.”

“Chỉ là không muốn làm cho ông lo lắng thôi!” Ngu Đường đem Tổng Tiêu kéo qua, ôm lấy.

Tứ bá một tay quản lý tư bản đại Ngu, có thể nói là nắm trong tay nhiều quyền lực nhất của Ngu gia, nếu chuyện này nói cho Ngu Thái Hâm biết, có thể ông sẽ xử trí theo phương pháp án binh bất động, cứ thế mà sẽ từ từ thu hồi dần quyền lực của Ngu Xuyên, sau đó dùng luật của gia tộc xử lý hẳn. Còn về Ngu Lăng, là con trai quý tử khi ông về già, nhiều khả năng sẽ bị xuê xoa cho xong chuyện.

Đương nhiên đó chỉ là phỏng đoán, nhưng phong cách làm việc của Ngu Đường chính là vậy, không được để lại đường sống cho kẻ thù, đã làm là phải làm cho sạch sẽ, không thể để cho kẻ thù còn cơ hội lật thuyền.

“Ha ha ha... Đường Đường, không hổ danh là cháu yêu của ta, làm việc vô cùng quyết đoán!” Ngu Thái Hâm cười rộ lên, vỗ vỗ vai Ngu Đường, “Lão già ta đây, xem ra có thể yên tâm được rồi.

Con của Ngu lão gia từ tổng cộng có chín người, chết dần chết mòn, trước mắt ông chỉ còn lại tứ bá và Ngu Lăng, tứ bá đã bị bắt, chỉ còn lại Ngu Lăng là phúc đức khi ông về già, hẳn là vẫn muốn lưu lại phần máu thịt này. Cho đến hôm nay, Ngu Đường đã làm đến mức như thế này, quả thực năng lực đã vượt xa huynh đệ trong nhà.

“Cứu thúc mang quốc tịch Mỹ, vẫn là nên giao về Mỹ để xử lý.” Ngu Đường nâng cằm, lập tức hai vệ sỹ phía sau tiến lên, đem Ngu Lăng trời lại.

Ngu Thái Hâm nhú mày, “Việc này ta sẽ tự xử lý, Đường Đường, năng lực của con ông nội cũng đã rõ, chỉ cần con đồng ý kết hôn cùng với một đứa con gái bình thường, vị trí gia chủ này, con liền có thể ngồi.”, nói xong liền phát tay, đám vệ sỹ nhất tề đứng yên, số còn lại thì bày ra tư thế chờ lệnh.

Hai bên, bề ngoài nói chuyện vô cùng đường hoàng nhưng bên trong lại là cả một chiến trường tên bay đạn lạc, không khí thực chất chẳng yên bình như vẻ ngoài của nó. Ngu Thái Hâm vô cùng uất nghẹn trong lòng, ‘đứa cháu này của ta thực sự vô cùng xuất chúng, có lẽ vậy cho nên giờ đây nó chẳng xem gia chủ này ra gì nữa, chẳng thèm nhìn sắc mặt của ông nó một cái, nó cũng nên biết hiện tại ai mới là người đang nắm quyền chứ?’

Ngu Đường nắm tay Tổng Tiêu tiến lên một bước, đến trước mặt Ngu Thái Hâm liền quỳ xuống: “Ông à! Cả đời này con chỉ cần một mình Tổng Tiêu. Người chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, con không thể nào cùng kết hôn với người khác. Nếu có gì làm người không vui, xin người tha thứ, là cháu bất hiếu.”

Tổng Tiêu cùng quỳ với Ngu Đường, hai người đồng thời khẩu đầu trước Ngu Thái Hâm

Ngu Thái Hâm cả người run lên, nhìn về phía Ngu Phục: “Đến chuyện này mà người cũng không quan sao?”

Ngu Phục một tay che mặt: “Tình hình của hai đứa chúng nó con cũng đã biết qua.”

Ngu Thái Hâm ôm ngực, “Không được! Lô Quốc Trung, đem Đường thiếu gia lên lầu, đưa Tổng công tử ra ngoài.”

Đại tướng quân đi lên trước, không nói lời nào, chỉ đứng ở phía sau Ngu Đường, mà đám vệ sỹ kia cũng giống như bị điểm huyệt hết cả, không một ai

nhúc nhích.

“Lão gia à! Gia chủ Ngu gia cũng đâu nhất thiết phải có con trai ruột, ngài chắc hẳn cũng không muốn đem vị trí này truyền cho người thứ ba đi.” Tào công công đỡ lấy Ngu Thái Hàm, giúp cho ông bình tĩnh lại, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Ngu Thái Hàm nhìn xung quanh, ngay cả quản gia và đám vệ sỹ đã theo ông suốt hai mươi năm, giờ đây đã không còn nghe lời ông nữa rồi! Vậy còn gì để nói đây? Bỗng nhiên có một loại cảm giác bị thương vô cùng, hít sâu một hơi... “Không hổ là cháu yêu của ta... đủ khôn ngoan... đủ tuyệt...” nói xong lời này, cảm giác như trong ngực nghẹt lại, hai mắt hoa hoa, rồi hôn mê bất tỉnh.

Tiểu kịch trường:

Ngư Đường: Gia gia, con muốn lấy hắn, người có đồng ý hông?

Gia gia: Ta không đồng ý.

Ngư Đường: Được, Tiêu Tiêu, chúng ta đi kết hôn đi.

Gia gia: Ta không đồng ý mà vẫn đi kết hôn, thế còn hỏi ta làm chi?

Ngư Đường: À... chỉ là hỏi cho vui chút thôi!!

Các bạn của tui ơi!!! Các bạn muốn khi nào được đọc chap sau nào? Hí hí...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Ân Ái

Dạ hội của Ngu gia là việc của giới thượng lưu, không có truyền thông đưa tin, người tham gia dạ hội ai nấy đều rất kín miệng, tuyệt đối sẽ không nhiều lời. Nhưng tin Ngu gia mở dạ hội đã sớm được truyền ra ngoài, mọi người trên mạng ai cũng biết chuyện đó. Weibo của Tống Tiêu và Ngư Đường đã lâu lắm rồi không thấy đăng tin gì mới, mọi người vô cùng lo lắng.

【Nương nương cũng đừng quá đau lòng, hoàng thượng có lẽ cũng không muốn thế đâu, nha nha nha...】

【Xì, đây không phải lừa hôn con nhà người ta là gì, công bố cho bàn dân thiên hạ rồi, hiện tại lại còn làm như thế.】

【Có ai tham gia dạ hội không? Cho tui biết tí thông tin gì đi!!!】

Bên weibo của Ngư Đường là hàng loạt các câu chê trách hoàng thượng vô tâm, vô cùng cảm nhận được ‘tình cảm của bậc đế vương quả thực không đáng tin’, mọi người cũng bắt đầu tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp của một mối tình ‘chuyển thế trọng sinh’, hiện thực rút cục cũng thật phủ phàng, sẽ không thể nào kết thúc có hậu như một câu chuyện đồng thoại.

Ngay sau đó lại có một tin thất vọng hơn nữa. Phim truyền hình “Cảnh Hoàng thịnh thế” chỉ còn hai tập nữa là kết thúc... ấy thế mà đã bị cục điện ảnh ra một thông cáo... dừng chiếu. Khán giả hâm mộ nghe xong tin này chỉ muốn nổ tung, ‘cái này đang hay vì sao lại dừng chiếu? Chỉ còn có chút nữa hà cơ chi không cho người ta xem nốt?’

May mắn là đài trung ương đã bị cấm chiếu nhưng luật vẫn còn chưa về đến hai đài địa phương kia, thế là mọi người liên triệu tập binh mã đến ngồi châu lại hai đài địa phương kia.

Trong hai tập cuối cùng, giang sơn Đại Ngu cuối cùng đã thái bình thịnh thế, dân chúng an cư lạc nghiệp, bốn bề đều yên. Hoàng Nguyên đế đến giờ cũng già rồi, tóc trắng xóa đi vào thái miếu, ở trước di ảnh của Cảnh Nguyên Đế cùng Đoan Tuệ hoàng hậu chậm rãi hành lễ.

“Hoàng thượng, Người đem đại Ngu phát triển đến vậy, tiên đế ở trên trời có linh, ắt hẳn sẽ rất vui.” Lão thái giám kia đã sớm qua đời, đi theo Ngu Cẩm Đường giờ đây là một tổng quản mới nhậm chức.

Hoàng Nguyên đế nhìn hắn, cười nhạt một tiếng: “Người thì biết cái gì, nếu không nhờ hoàng huynh cùng hoàng tẩu thì làm sao có được giang sơn thịnh thế như ngày hôm nay.”

Sự kính trọng hoàng huynh cùng hoàng tẩu đã y án trong lòng vị hoàng đế già này, Hoàng Nguyên đế sợ sách sử bạc đãi họ liền tự mình xem qua, không đồng ý việc sử quan có chút chửi bới.

Cuối phim là cảnh tượng Hoàng Nguyên đế một thân thường phục, chậm rãi đi trên đường kinh thành ồn ã, tự mình mua một sáu mút quả.

Cảnh tượng bị cắt đến thời thơ ấu của vị hoàng đế già, khi đó Ngu Cẩm Lâm còn đi chưa vững, được Tổng Tiêu dắt tay đi chơi trên đường phố kinh thành, ngay phía trước là Cảnh Nguyên Đế già trang vi hành.

Tổng thị lang cầm một xâu mứt quả đưa đến cho cậu, chỉ chỉ về phía người bán hàng rong ăn mặc rách rưới: “Tứ hải thái bình thì người bán mứt quả rong cũng có thể cười sung sướng...”

Người bán mứt quả bây giờ, xiêm y đã chỉnh tề, bán đến hết sạch, không còn một xâu, cười ha ha rồi khiêng cái giá trống trơn trở về, quay qua hàng khác mua chút thịt. Hoàng Nguyên Đế thấy người bán hàng rong như vậy, chậm rãi nở một nụ cười.

Bộ phim kết thúc, giai điệu của “Thịnh thế ca” lại vang lên, lay động lòng người.

Người xem lưu luyến nán lại đến khi nhạc phim hết hẳn. Cuối cùng là một đoạn nhạc cùng các cảnh phim được cắt nối, biên tập, từ lúc Cảnh Nguyên Đế thời niên thiếu một mình quỳ gối dưới tuyết trong đêm... đại mạc chinh chiến, rồi cảnh ngày vui của đế hậu, cho đến lúc Đoan Tuệ hoàng hậu tự sát, máu tươi vương đầy màn hình, lúc Hoàng Nguyên Đế tuổi nhỏ đăng cơ. Cuối cùng là Ngu Cẩm Lâm về già đứng trên trường thành nhìn giang sơn vạn dặm.

【Hu hu, đồng thoại là gạt người, sách sử cũng là gạt người...】

Sau khi xem hết phim, mọi người cứ thế lên mạng mà khóc lóc, kể lể, diễn đàn “Tiêu Nguyệt Đường” cũng chung một thảm cảnh. Nếu Tổng Tiêu và Ngu Đường cứ vậy mà chia tay thì quả thật mọi người cũng đều vỡ mộng.

Đoàn làm phim “Cảnh Hoàng thịnh thế” đăng lên một thông báo kết thúc, trong lúc này, đây cũng là bộ phim truyền hình ăn khách nhất so với các bộ phim truyền hình cùng thời điểm, thậm chí so với các bộ phim danh tiếng vài năm trở lại đây, phá các kỷ lục về lượt xem. Đồng thời, trên internet, tỉ lệ quan tâm cũng cao tới trước nay chưa từng có.

Trên weibo của Tổng Tiêu đăng một tin, bày tỏ chúc mừng đối với đoàn làm phim.

Mọi người vừa thấy weibo của Tổng Tiêu đăng tin liền nháo nhào vây lấy, đòi biết rõ thực hư, Tổng Tiêu không trả lời bất cứ câu hỏi nào mà chỉ đăng lên một bình luận khiến mọi người chú ý.

【Mọi người lo lắng thừa rồi, hai người chúng tôi vẫn tốt mà, dạ hội đêm đó chỉ là để cho những người cổ hủ kia mở mắt ra thôi!】, bên dưới đăng mọi bức hình nho nhỏ, mọi người tò mò nhìn bức ảnh đó, nhất thời cảm thấy mắt có chút đau.

Bức ảnh này rất nhanh bị người ta tải xuống rồi đăng lên weibo của mình với tựa đề....mọi người không rõ thực hư thế nào liền đồng loạt vào xem, rồi hàng nghìn hàng vạn người kia nhất tề mặc mất ba giây.

Bức ảnh kia đúng là chụp cảnh dạ hội nhà họ Ngu hôm đó, bên trong là cả một đồng trai xinh gái đẹp, giữa đám người đó là một sân nhảy được trang trí vô cùng tráng lệ, chỉ có hai nam nhân đang đứng đó khiêu vũ, mặc tây trang một đen một trắng khiêu dáng giống nhau (nói đến đây, mình có cảm giác như gặp “hắc bạch vô thường”...khinh quá!!!), người nọ đang ôm eo người kia, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa tình, tình cảm dạt dào như muốn trào ra cả màn hình.

【Á...á...á...chết ta rồi!】

【Sử sách không có lừa ta, lão phu giờ đây có chết cũng không còn gì luyến tiếc...hu hu hu...】

Ngu Đường đã đem tứ bá cùng cửu thúc đều tống vô tù. Ngu lão gia chẳng còn sức quản cậu, nhưng vẫn đang tức giận, chỉ đồng ý cho cậu quản lý phần gia sản bên Trung Quốc, còn bản thân thì dẫn thất thúc về giao cho quản lý tư bản Đại Ngu.

Ngu Đường bây giờ đã rảnh tay rồi, bắt đầu đăng các tin tức mới lên weibo, đăng lên một bức ảnh có Tổng Tiêu, đây là lần đầu tiên trực tiếp đăng lên một bức ảnh có Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu mặc một cái áo gió mỏng đi ở phía trước, bị bàn tay người chụp ảnh từ phía sau kéo về, mới sáng sớm, mặt trời vẩy lên hình bóng kia những tia nắng vàng óng, ấm áp. Rồi lấy một cái đề: Lần đầu đi gặp bố vợ, có chút lo lắng.

Thành công thu hoạch về một đồng “Aaaaa”. Ngu Đường cảm thấy mỹ mãn, tắt di động đi, đưa tay gấp về phía Tổng Tiêu Thành mặt đen như đất nòi một con tôm to: “Cha à, con đã chọn được một hòn đảo rất đẹp, hôn lễ sẽ được tiến hành ở đó, cha còn muốn mời thêm ai nữa không? Con sẽ bảo quản gia tính lại cho tốt.”

“Ta có đồng ý sao” Tổng Tiêu Thành giật giật khóe miệng, một tiếng “Cha” này gọi cũng nuốt quá à!

“Nếu mà cha cảm thấy làm ở trong nước tốt hơn thì sau khi chúng con làm ở hòn đảo kia xong sẽ quay về làm lại lần nữa để mời khách của người.” Ngu Đường về mặt thực nghiêm túc nói.

“Khụ...xhgiejs” Tổng Tiêu Thành nhất thời bị sặc, ông nói là “không đồng ý hôn sự này” chứ đâu có nói “không đồng ý nơi kết hôn.”

Chương này không có tiểu kịch trường nha!!!

Dịch chương này sao mà lăm từ ‘cuối cùng’ rồi thì ‘kết thúc’ quá! Lúc làm vừa vui lại vừa buồn. hụ hụ...

Chương 125: Chương 119

Đám hóng hớt trên mạng vừa nghe thấy Ngu Đường kêu hai từ “Bố vợ” liền như điên hết cả.

【Thế giới này thay đổi nhanh đến điên đảo...há há...】

【Quà cho bố vợ cái gì cũng không ổn, vẫn cứ là đưa tiền đi!】

【Hoàng thượng cố lên, nói cho bố vợ biết, hoàng hậu đang mang trong người cốt nhục của người, ông nhất định sẽ đồng ý thôi.】

Đám người bát quái cho Ngu Đường đủ loại chủ ý, có vài tên còn chạy qua bên weibo của Tống Tử Thành làm thuyết khách, đủ điều khuyên bảo. Mọi người vẫn không thường xuyên chú ý, lúc này mới thấy, weibo của Tống Tử Thành cũng thật phản kích, có rất nhiều tin nói về Tống Tiêu, cái gì mà... con ta bây giờ đã lên đại học, hôm nay con trai đã mua quà cho ta, con trai giờ đây đã có thể tiếp quản công ty được rồi...

Mọi người bên kia vẫn cứ tự mình tưởng tượng rồi tự mình sướng, vẫn đang chờ thêm các tin khác, nhưng đã mấy ngày trôi qua, trên weibo của Ngu Đường vẫn im lìm, nhưng bên Tống Tiêu lại có tin mới.

“Nhà người kia có một con chó, ấy thế mà lại tên là ‘Trương Hiếu Nhân’...”, trong ảnh là bản mặt ngu ngốc của một con Husky lông xù, trong mồm vẫn còn ngậm một cái bánh quy hình khúc xương.

【Aaaa... Nương nương là đi gặp cha mẹ chồng sao?】

【Hoàng thượng tuyệt đối là cố ý đi... là cố ý....】

Đại tướng quân giờ đây đã bị Ngu lão gia chủ ruộng rẫy, ném trở về trả cho Ngu Đường, đang ngồi xỏm trong sân lớn, nhìn con chó ngu ngốc gặm gặm đĩa bánh quy của mình: “Trương Hiếu Nhân, người cũng có ngày hôm nay.”

Chó Husky ngẩng mặt lên, liếc đại tướng quân một cái, bày ra vẻ mặt ‘ta nghe không có hiểu’.

Độc Cô Âm vừa chụp cho Husky một pô, đăng lên weibo của Tống Tiêu, vừa định xoay lưng rồi đi đã bị đại tướng quân kéo lại: “Âm Nhất a, người nói xem, con cầu này có đúng thật là Trương Hiếu Nhân không?”

Độc Cô Âm liếc xéo đại tướng quân một cái: “Làm sao biết được?”

“Trương Hiếu Nhân dám hành thích hoàng thượng nên kiếp này phải bị đầu thai làm súc sinh.”, Đại tướng quân kéo kéo lỗ tai con chó, rất kiên định, phán như thật.

Độc Cô Âm cúi đầu biên tập weibo, không thèm để ý đến tướng quân, ‘trong chức trách của ám vệ, không bao gồm nghiên cứu về chó’.

Tống Tiêu đang cùng Ngu Lâm nói chuyện phiếm, thấy hai người bên kia bàn luận rõ sôi nổi, lắc đầu cười khẽ. Con cầu cũng bị hai người kia làm cho ‘ăn miếng cũng không ngon’, gạt tai thoát khỏi tay của đại tướng quân, ngoặt lấy mấy cái bánh quy, chạy qua dưới chân Tống Tiêu, nằm xuống. Quả nhiên hai tên kia không dám chạy qua, đặc ý, lắc lắc cái đuôi.

Ngu Lâm nhìn nhìn con chó: “Trương Hiếu Nhân, kiếp này người phải đầu thai làm một con chó, là trời có mắt trừng phạt người, người còn dám nói mình làm như vậy là đúng nữa không?”

Con chó đang chăm chú ăn bánh, nghe vậy, động tác nhất thời dừng lại, rồi lại tỏ vẻ như không, tiếp tục ăn bánh của mình.

Ngu Lâm nheo đôi lông mày nhỏ, tháo giày xuống, đi qua, dẫm chân lên đầu con chó: “Đúng là đồ súc sinh, năm đó không phải hoàng tẩu ra tay nhanh, liền cho lãng trì người.”

Husky sợ đến run lên, ngẩng đầu có lấy lòng, liếm liếm bàn chân nhỏ của Ngu Lâm.

Ngu Lâm bị làm nhột, nhất thời đứng không vững, đem chân rút về, ngồi phập xuống ghế, xem chút nữa cả người cả ghế lộn nhào, may mà Tống Tiêu nhanh mắt liền ôm lấy, bế lên, đi qua chỗ Ngu Đường.

Truyện của kiếp trước là chuyện đã qua, lúc ấy nên báo thù cũng đã báo, giờ đây, con chó này có phải là Trương Hiếu Nhân thật không, không còn quan trọng nữa rồi.

Lại vài ngày trôi qua, đám hóng hớt vẫn luôn kê dép trâu trực dưới weibo của hai người, quả thực không phí công, cuối cùng cũng chờ được phúc lợi

lớn. Trên weibo của Ngu Đường đăng lên một bức ảnh chụp hai tờ giấy đang ký kết hôn viết bằng tiếng nước ngoài. Ngay sau đó trên weibo của Tống Tiêu cũng đăng lên một tấm ảnh chụp khung cảnh của một hải đảo xinh đẹp. Có biển xanh cát trắng, trên bờ cát là hình ảnh của Ngu Đường một thân trang vô cùng anh tuấn, trên cổ có thắt một cái nơ, mỉm cười nhìn qua.

【Kết...kết hôn.??】

【Aaa...Sinh thời có thể thấy được hai vị giám đốc kết hôn, lão phu coi như được mở rộng tầm mắt rồi.】

Mời đến hải đảo đều là các bạn bè thân thiết của Tống Tiêu cùng Ngu Đường, một đám người trẻ trong đây cùng nhau vui vẻ. Thảm trải thật dài từ chỗ bãi biển cho đến tận cửa lớn của biệt thự, hai bên cài hoa vô cùng tinh xảo, mục sư đang đứng phía trước, mỉm cười chờ hai người.

Nam nữ kết hôn cần phải có hai bé một trai một gái tung hoa, nam nam kết hôn, thôi thì một bé trai là ổn. Dàn diễn tấu bắt đầu chơi nhạc, hôn lễ chính thức tiến hành. Ngu Lâm bước ra, khoác trên mình một bộ tiểu tây trang lịch sự, vẻ mặt nghiêm túc, tay xách theo giỏ hoa, chân ngắn tung tăng bước đi, khí thế hiên ngang tiến lên phía trước, vừa đi vừa đem cánh hoa trong giỏ tung lên.

Trong tiếng nhạc du dương, một đen một trắng, hai người cùng mặc tây trang kiểu dáng giống hệt nhau, từ từ bước lên phía trước.

“Ngu tiên sinh, người có nguyện ý từ nay về sau, bất kể sinh lão bệnh tử, giàu sang hay phú quý, đều sẽ ở bên cậu ấy, không bao giờ chia lìa.” Mục sư thanh âm nhẹ nhàng, ôn hòa nói.

“Tôi nguyện ý.” Ngu Đường vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Tống tiên sinh, người có nguyện ý từ nay về sau, bất kể sinh lão bệnh tử, giàu sang hay phú quý, đều sẽ ở bên cậu ấy, cũng sẽ cự tuyệt bất cứ nam nữ nào khác muốn thân cận, có cãi nhau cũng không lạnh nhạt, đúng giờ trở về phòng ngủ, đồng thời sẽ tha thứ cho bất cứ lúc nào Ngu tiên sinh ngẫu nhiên muốn gây sự?”

Khóe miệng Tống Tiêu giật giật, làm gì có ai lại thề nguyện lúc cưới như thế chứ? Giương mắt nhìn về phía Ngu Đường, ‘hóa ra hoàng thượng cũng biết đôi khi mình cũng có tình gây sự nha.’

Ngu Đường trừng mắt, ‘nói “nguyện ý” mau, nếu không tối về sẽ dùng đến gia pháp.’

Ngu Miêu ngồi phía dưới che miệng cười trộm, Ngu mẫu cũng khẽ cười, lắc đầu: “Đứa nhỏ này.”

“...Tôi nguyện ý...” Tống Tiêu bất đắc dĩ nói, ‘không nguyện ý được sao? Hoàng thượng lúc nào cũng vậy.’

“Được rồi, bây giờ có thể trao nhẫn cho nhau.” Mục sư cất lại tờ giấy ghi lời thề ước, bảo bọn họ có thể trao nhẫn cho nhau.

Tống Tiêu từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn, cầm tay Ngu Đường qua, đeo lên ngón áp út cho hoàng thượng, nhưng lại phát hiện, bàn tay này, ngày thường vẫn luôn khô ráo, ấm áp, sao hôm nay lại đồ mồ hôi dừ vậy, thoáng ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn.

Ngu Đường vội vã rút tay về, ở trong túi áo vội vã lau đi bàn tay đang ướt sũng của mình. Mặc dù đã là lần thứ hai làm tân lang, cậu vẫn không khỏi lo lắng. Lấy ra một chiếc nhẫn, cầm tay Tống Tiêu lên, trên ngón áp út của cậu đã có sẵn một cái nhẫn cầu hôn. Ngu Đường luôn cho rằng, Tống Tiêu sẽ mãi mãi là thê thử của riêng mình, phải làm dấu riêng mới được, tỷ như là...đeo hai cái nhẫn.

Tống Tiêu thấy hoàng thượng không tháo xuống chiếc nhẫn đã cầu hôn mình, cũng biết được người kia có chủ ý gì, cũng không so đo thêm.

“Được rồi, có thể hôn tân lang rồi.” Mục sư cuối cùng đã nói đến đoạn mọi người chờ mong, phía dưới, tất cả đều xôn xao.

Hai người yên lặng nhìn nhau, chậm rãi tới gần. Ngán năm sau, một lần nữa hai người cùng nhau thành thân, loại cảm giác này quá đối tuyệt diệu, thực làm cho người ta vui sướng không thôi.

Hai người cùng nghiêng đầu về phía mọi người, hai sống mũi từ từ tiến gần tới nhau, đã thật lâu rồi không cùng nhau hôn môi. Hiện giờ, khoảng cách gần nhau như vậy, có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, Tống Tiêu chợt cảm thấy trong mũi có chút cay cay.

Tiền duyên kiếp trước chợt hiện lên trong mắt, đến kiếp này cũng đã trải qua đủ loại sóng gió, giờ này khắc này chỉ có thể cảm tạ ông trời, cảm tạ vì trong kiếp này có thể một lần nữa nhìn thấy nhau.

Khi đôi môi chạm vào nhau, cứ như thể mãi mãi sẽ vậy.

Hôn lễ kết thúc, hai người vốn đã dự định ở lại trên đảo hưởng tuần trăng mật luôn, ấy thế mà Ngu Đường lại nói có chuyện gấp phải đi, đem Tống Tiêu bỏ lại trên đảo.

“Hoàng huynh đúng là quá quá đáng, giờ này có gì quan trọng là lại đi thế chứ?”, Ngu Lâm một bên chân đá đá cát, một bên tỏ vẻ oán giận.

Tống Tiêu đang ngồi cùng Ngu Lâm trên bãi cát, “Lần trước đệ nói là bảo kiếm giúp chúng ta có được ký ức, chuyện là sao?”

Ngu Lâm duỗi cái tay ngắn ra, ở trên mặt cát viết hai chữ “Bảo kiếm”, thủ pháp của Hoàng Nguyên đế là học của Cảnh Nguyên đế, nét viết vô cùng cứng cáp, hữu lực, chỉ có điều, hiện tại vẫn đang là một đứa nhóc, chưa đủ khí lực nhưng nét viết của đứa nhỏ này lại vô cùng đáng yêu.

Giật giật khóe miệng, vừa nhắc đến, Ngu Lân liền cảm thấy trong ngực như có một luồng khí nghẹn lại, bả vai rũ xuống: “Bảo kiếm trong truyền thuyết, người chắc còn nhớ rõ.”

Mạc Tà là một thanh thần kiếm từ thời thượng cổ, từ rất lâu trước đây, có một tên bạo quân đã sai một người thợ rèn danh tiếng tên Can Tương dùng sắt và vàng lấy từ năm ngọn núi khác nhau thu thập lại đúc thành một thanh thần kiếm. Nhưng kim loại dùng để làm kiếm cho dù có nung thế nào vẫn không chảy. Lo chồng bị trách tội, vợ của Can Tương đã nhảy vào lò lửa, dùng chính linh hồn của mình để làm cho sắt vàng nóng chảy. Và thế là Mạc Tà thanh kiếm được luyện thành. Về sau, Can Tương còn nghe được tiếng của vợ mình trong thanh bảo kiếm: “Chúng ta sẽ còn được ở bên nhau...”

Cho nên thanh thần kiếm này ngoài việc giúp bảo vệ non sông còn có thể giúp cho vợ chồng không chia lìa.

“Sau khi hai người chết đi, thuật sĩ nói, đem thanh kiếm đó chôn cùng với hai người, làm như thế đến kiếp sau để hậu có thể gặp lại nhau, để liền làm theo.” Ngu Lân mất thính thính nhìn về xa xa, “Lúc trước hoàng huynh đưa kiếm cho người, ý là muốn hai người có thể bên nhau thật lâu.”

Tổng Tiêu nhìn về mặt thâm trầm kia, thật muốn cười nhưng cũng rất đau lòng. Lúc mình cất cổ tự vẫn, Ngu Lân mới chỉ mười lăm tuổi, vẫn còn quá nhỏ, trông thấy vậy hẳn cũng rất sợ hãi. Chậm rãi đưa tay lên xoa xoa đầu Ngu Lân.

Bị tẩu tử xoa đầu như vậy, Ngu Lân cảm thấy rất ngại ngùng, nhưng cũng luyến tiếc không muốn dời đi, híp mắt lại, trong bàn tay người kia cọ cọ một chút, sau đó... đã bị một cái đầu bự khác húc qua một bên.

Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái, vừa không để ý chút thôi mà cái đầu nhỏ trong thoáng chốc đã biến thành ngay một cái đầu to, tóc xù.

“Người đã về rồi sao?” Tổng Tiêu rút tay lại, cười cười. Là hoàng đế bệ hạ đó, tuyệt đối không thể sờ loạn, sờ một hồi e rằng hậu quả về sau vô cùng nghiêm trọng... ít nhất ba ngày khỏi xuống giường đi...

Ngu Đường thấy Tổng Tiêu không xoa đầu mình nữa, bất mãn đem tiểu Ngu Lân xách cổ ném qua một bên, quay sang bế Tổng Tiêu lên đi nhanh về phía biệt thự...

Ngu Lân bị phủ phàng vứt bỏ, nằm chổng vó trên bờ cát, Ngu Miêu đi dạo qua thấy cảnh này, đá đá cát dưới chân vào người đệ đệ, “Tiểu rùa, người đang làm gì đó?”

“Tự vẫn nhân sinh.” Ngu Lân tỏ vẻ sống trên đời không còn gì lưu luyến.

Ngu Miêu nằm ra bên cạnh cu cậu, cùng nhau ngửa mặt nhìn bầu trời cao xanh. “Vậy nhóc đã hỏi được cái gì chưa?”

“Hỏi được rồi... cầu cho tỷ không được lấy chồng sớm, ít nhất ba mươi tuổi mới cho cưới.” Ngu Lân hằm hừ nói, người trong Ngu gia đều là đức hạnh này, có người yêu vào một cái là đầu còn biết đệ đệ đáng yêu này là ai nữa đâu.

“Cu cậu là ngứa thịt đúng không?” Ngu Miêu đưa tay kéo đôi tai nhỏ nhỏ kia.

“Không cho nhéo tai...” Ngu Lân lấy tay che kín hai tai, hai người cứ thế mà lăn lộn trên bờ cát, còn về việc ‘tự vẫn nhân sinh’, thôi kệ đi, vẫn làm gì, đau đầu...

Ngu Đường bế Tổng Tiêu về phòng, đem tất người giúp việc trong nhà quét hết ra ngoài, đóng cửa lại, thần thần bí bí lấy ra một cái hộp gấm, nhét vào trong ngực Tổng Tiêu.

Tổng Tiêu mở hộp gấm ra xem, không ngờ lại là thứ này, xem chút nữa người ngã gục.

“Lẽ vật kết hôn.” Ngu Đường chấp tay sau lưng, mặt không đổi sắc nói, trong mắt lóe lên ý nghĩ: “Ta rất giỏi phải không? Mau đến biểu dương ta đi.”

Tổng Tiêu nháy mắt mấy cái, đem hộp gấm đặt lên bàn, từ từ mở ra, bên trong là lớp vải nhung màu đỏ, có một vật dài dài được đặt chính giữa, xung quanh chèn rất nhiều bọt biển, không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy lại có thể thấy được vật này... chính là thanh bảo kiếm đó.

Kiểm dài ba thước ba, toàn thân màu đen nhìn vô cùng quen thuộc, đầu ngón tay của Tổng Tiêu run run, xoa xoa lên thân kiếm, Tổng Tiêu nhếch nhếch môi, hồi lâu không nói nên lời.

Ngu Đường từ phía sau ôm lấy cậu, đem cằm gác lên bả vai: “Còn nhận ra được sao?”

“Mộ của hai người chúng ta đã bị người ta đào?” Tổng Tiêu giật giật khóe miệng, vừa rồi nghe Ngu Lân nói, kiếm này được bồi táng cùng hai người bọn họ.

“Là trộm mộ lấy ra.” Ngu Đường cười cười, “Khanh yên tâm đi, quan tài của Đại Ngu, bọn chúng mở không ra đâu.”

Tổng Tiêu cầm thanh bảo kiếm, vuốt phẳng chuôi kiếm, cũng không dám mở ra.

Ngu Đường cầm lấy tay cậu: “Đời này nếu khanh đi trước ta, ta liền dùng thanh kiếm này tự sát đi tìm khanh.” Nói không chừng kiếp sau còn có thể nhớ được nhau.

“Mới trọng sinh một lần đã mất đi mười mấy năm dương thọ, nếu một lần nữa, người muốn mất đi ba mấy năm sao?”. Tống Tiêu để kiểm lại vào hòm, đập nắp lại. Cả đời này đã u mê mất mười sáu năm (Cái vụ tự kỷ ấy), quả thực chính là dùng dương thọ để đổi lấy hồi ức.

Ngu Đường từ từ ôm chặt Tống Tiêu, nhỏ giọng khàn khàn: “Không sợ.”

Mất đi bao nhiêu dương thọ ta cũng không sợ, chỉ sợ... quên khanh.

Chính văn hoàn

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình.

Ngao...ngao... chính văn đã hoàn rồi nha!!! Tuy rằng cũng thực luyện tiếc, hix hix... đây là lần đầu tiên viết văn hiện đại, còn có nhiều chỗ chưa được chỉnh, cảm ơn tất cả mọi người đã theo dõi suốt cả quá trình.

Phiên ngoại sẽ tiếp tục đổi mới, có bao nhiêu chap thì không hứa trước nha... viết được đến đâu sẽ viết đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Phiên Ngoại: Một Ngày Sau Hôn Nhân

Sau khi hưởng tuần trăng mật ngọt ngào, hai người trở về nước, tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Nếu đã kết hôn, mua một căn hộ mới sống chung với nhau là một điều ắt phải tính đến. Sau một hồi suy xét về địa điểm công tác của cả hai, đều làm ở Đê Đô, chỗ trung tâm thành phố, giao thông nơi này quả thực không tiện cho việc tính toán mua một căn hộ vùng ngoại thành, vẫn là nên mua một căn ở trung tâm thành phố đi!

Công việc sửa soạn phòng ốc cứ giao cho Tào công công là được. Tào công công cũng vô cùng hứng thú với công việc này, còn kéo cả đại tướng quân cường tráng của chúng ta qua làm chân ‘lao công’ cao cấp.

Hiệu quả công việc cao như Tào công công mà mất tận hai tháng, còn phải nói, cái ổ nhỏ của hai người giờ đây cứ phải gọi là nguy nga tráng lệ.

Hôm nay, căn nhà ‘nhỏ’ kia cuối cùng cũng làm xong. Tống Tiêu phê duyệt nốt mấy văn kiện cuối cùng, làm biếng một chút, vuron vai duỗi lưng ra rồi đứng lên, cầm áo khoác trên giá, đẩy cửa bước ra ngoài.

Mặt trời còn chưa khuất núi, trời bây giờ hãy còn sáng lắm, nhân viên nhìn thấy Tống Tiêu tan tầm, ai nấy cũng đều nhiệt tình chào hỏi.

“Tạm biệt giám đốc” mọi người vẫy vẫy tay chào, nhìn ông chủ của mình thanh thoi du đưa bước ra phía cửa lớn của giải trí Tinh Hải, đứng bên đường cái lớn chờ người. Chưa đầy một phút sau, cái xe ô tô thể thao xanh ngọc quen mắt liền dừng trước mặt cậu, cửa xe tự động mở ra, Tống Tiêu liền cúi đầu bước vào.

“Azz, nếu bây giờ có một giám đốc đẹp trai như vậy ngày nào cũng lái xe thể thao đến đón tôi, tôi có chết cũng không đáng tiếc.” Trước đại sảnh có vài cô nương phùng phùng nổi.

“Tinh đi cung ơi! Giám đốc đẹp trai của chúng ta không thích nữ nhân đâu.” Một đồng nghiệp vô tình, dội ngay một xô nước lạnh vào đầu cô nàng đang mơ mộng. Ngay sau đó, trong group của mấy cô nương đăng lên một bức ảnh, là bóng của một chiếc xe thể thao vừa sang trọng, vừa lãnh khốc dõng dạc, cùng với đó là một cái cap: mỗi ngày tan ca đều bị lão tổng ngược đãi kiểu này, đúng là tư bản ác nhân.

Trong group riêng chỉ toàn là nhân viên quèn trong công ty, không có ai trong ban lãnh đạo. Cái này vừa đăng lên, mọi người liền nhao nhao vào bình luận.

Thư ký Thất Tiểu Trương: an phận đi, nghỉ lại ngày trước, hôm nào cũng đi vào để đưa tài liệu, bây giờ trong ngăn kéo đã không còn chỗ níc nữa rồi.

Tài vụ Dương Nhạc Nhạc: Hôm qua, Ngu Tổng có qua đây ăn cơm trưa, lại còn giúp lão tổng nhà chúng mình phê duyệt tài liệu cho phòng tài vụ tui! Ấy thế mà ông ký toàn là “Ngu Đường”, a, nha, nha... ngày mai lại mất công đi xin lại lần nữa.

Lễ tân Tiểu Mỹ: Hoàng Thượng còn giúp lão Tổng làm việc?

Thư ký Thất Tiểu Trương: trả lời @Lễ tân Tiểu Mỹ, tự mình làm ảnh hưởng đến công việc của lão tổng, bồi thường là chuyện đương nhiên.

Lái xe một hồi đã đến được một tiểu khu xa hoa ngay tại trung tâm thành phố, nơi đây là một tòa nhà cao tầng, so với chỗ ở trước kia của Tống Tiêu ở

thành phố A cũng không khác nhau nhiều lắm, chỉ có khác nhất ở chỗ, trước kia cậu ở tầng trệt.

Ngu Đường mua một căn hộ ở tầng cao nhất của tòa nhà. Trong căn hộ trừ bỏ hai phòng ở ra còn lại là một cái sân lớn.

Thang máy nhả thẳng tầng cao nhất tiến lên, ‘ting’ một tiếng, cửa thang máy mở ra. Trên người vẫn là bộ đồ quân gia chinh tề, Tào công công đã đứng sẵn trước cửa, miệng cười tủm tỉm chờ hai người họ về, đi theo sau còn có hai nữ giúp việc.

“Phòng cũng không rộng lắm nên chủ thuê thêm hai người giúp việc này thôi, còn có một đầu bếp đang ở trong kia nấu ăn, không tiện đi ra.” Tào công công vừa cười vừa nói, đi đến mở cửa phòng cho chủ công.

Cửa căn hộ thật lớn, cũng được thiết kế theo phong cách Châu Âu, rất ‘tông xì tông’ với căn tiểu khu của bọn họ, chưa thấy gì đặc biệt lắm... cho đến khi cửa lớn mở ra... lại đập vào mắt người xem như biến hóa đất trời.

“Đây... là...” Tổng Tiêu ngỡ ngàng đứng trước cửa nhìn kiểu trang hoàng của căn phòng.

Toàn bộ phòng ở đều được Tào công công bày trí theo đúng kiểu Đại Ngu style.

Đập ngay vào mắt là phòng khách. Trong phòng, đá lát sàn được chọn là loại đá cẩm thạch đen, so với hắc kim thạch của Đại Ngu cũng không sai biệt lắm. Ngay giữa phòng là một bộ ghế gỗ giả cổ, chân thấp, trên có để mấy tấm đệm màu vàng, này là trà kỷ, này là cái bàn nhỏ đặt chiếc điện thoại cổ ngọc bích... tất cả đều được bày trí vô cùng công phu.

Bản thân Ngu Đường cũng không biết được Tào công công lại trang hoàng cái tổ của mình thành ra như vậy, trầm mặc một lát rồi nói: “Tốt lắm!”

Tào quân gia được khen, cười sung sướng, “Lão nô chỉ nghĩ, có lẽ người vẫn thích căn phòng trước kia.” Vừa nói, vừa dẫn hai người đi xem nốt những phòng còn lại của căn nhà.

Cũng chẳng biết Tào công công có bảo bối gì không mà đem căn phòng hiện đại này kết hợp với phong cách Đại Ngu thật hài hòa, quả thực rất tuyệt.

Tổng Tiêu bị hoàng thượng đang vô cùng hưng trí kéo một mạch vào phòng ngủ, đây là phòng mới của hai người họ, trên tầng chỉ vốn vẹn có phòng này và một thư phòng.

Phòng ngủ này thật rộng, có thể so sánh với phòng khi đó của bọn họ thời Đại Ngu. Trên mặt sàn được phủ nhung đỏ, tường phòng cũng được trang trí một bức ‘Long Phụng trình tường’ đồ. Cái hay nhất là ngay giữa phòng lại có một cái giường thật lớn... là một chiếc giường hiện đại, vô cùng sa hoa.

Bởi vì ‘long sàng’ của Đại Ngu tuy đủ rộng nhưng dù sao vẫn không sánh bằng giường thời hiện đại, loại giường cổ không thể tránh khỏi sẽ có vài thứ lờm khờm thò ra, mà cẩn thận như Tào công công chắc chắn sẽ không muốn cho vài thứ đó ảnh hưởng đến hoàng hậu nương nương, dùng giường hiện đại sẽ khắc phục được...

Ngu Đường nhìn đến vật quan trọng nhất... chính là cái giường, thật vừa long! Chợt ôm lấy Tổng Tiêu bế lên giường.

Giường đệm mềm vừa phải, Tổng Tiêu đã ngồi nguyên ngày ở công ty, giờ được nằm một chút, lười biếng duỗi thắt lưng ra. Ngu Đường đang đè trên người cậu, cúi mặt nhìn thấy cảnh này liền nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp ngay một pô.

“Người chụp cái gì đó?” Tổng Tiêu vươn tay qua muốn xem nhưng Ngu Đường đã nhanh chóng dấu đi, tay còn lại cột chặt hai tay Tổng Tiêu đưa lên đầu, không cho cử động.

Không bao lâu sau, trên weibo của Ngu Đường đã thấy đăng lên một bức ảnh, đó là cảnh trên một tấm đệm màu vàng xa hoa của một cái giường lớn, nằm trên đó là Tổng Tiêu, về mặt đầy biếng nhác, giết một cái cap: ga trải giường có màu da (người), lông trăn cũng được an ủi.

【Hoàng thượng vạn phúc kim an, hôm nay lên nhìn thấy weibo thế này, ta sock quá à...】

【Hoàng thượng, người có thật là chụp ảnh trên giường không?】

【Ga giường dưới người bỏ đi, lấy cái ga giường trên cho ta.】

【Xịt máu mũi... nương nương nhìn quá hấp dẫn, làm người ta kim lòng không nổi.】

【Groom đã, sao lại lấy được góc độ này, tư thế này...】

Rất nhanh, một hội cao thủ nhiệt tình đã được lập ra, dựa trên bức ảnh kia, sáng tác ra một bức vẽ... có cả hai người. Nhưng cũng ngại với thân phận của hai người bọn họ, mọi người có đùa cũng rất chừng mực, tuy rằng mọi người vẫn muốn được nhìn một bức vẽ hai người cái gì cũng không mặc, nhưng... thực sự không có can đảm làm điều này.... Cho nên liền vẽ ra hoàng thượng một thân Tây trang đang cười trên người Tổng Tiêu chụp hình.

Ngày hôm sau, trước sảnh lớn của giải trí Tinh Hải mọi người liền phát hiện: lão tổng nhà mình hôm nay lại tự lái xe đi làm. Vẫn là cái xe thể thao xanh ngọc ngày hôm qua của Ngu Tổng nhưng mà là tự lái, đứng trước cửa, giao chìa khóa cho cậu nhân viên bãi để xe, mặt lạnh tanh tiến vào công ty.

Tiểu Bạch đứng trước cửa lớn, hôm nay là ngày đi làm đầu tiên, có chút thấp thỏm, nghe các chị trong công ty kể lại, giám đốc là một người rất ôn hòa, không phải lo lắng. Thấy Tổng Tiêu đi tới, cô nàng lập tức tươi cười chào hỏi nhưng nhận lại được chỉ là một cái gật đầu nhẹ, đến liếc nhìn một cái cũng

không có.

“Ông chủ có vẻ không ôn hòa như người ta kể.” Tiểu Bạch tò mò về sự hãi, đứng qua bên cạnh Tiểu Mỹ nói.

Tiểu Mỹ che miệng cười trộm: “Chắc là ông chủ cùng lão công cãi nhau, không sao đâu.”

“Làm sao cậu biết?” Tiểu Bạch tò mò, mở to hai mắt.

“Bình thường đều là lão công của người ta đưa đi làm, hôm nay lại một mình lái xe tới, khẳng định là có vấn đề.” Tiểu Mỹ bình tĩnh nói.

Chờ đến trưa, một chiếc xe thương vụ màu đen đã đỗ trước cửa công ty, cửa mở ra, một đại soái ca một thân Tây trang, tay cầm cặp tài liệu, mắt đeo kính râm bước xuống, phía sau còn có hai vệ sỹ đồ con đi theo.

“Xin chào ngài, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”, Tiểu Bạch bị người này làm cho sợ mất mật, nhưng vẫn cố chống lại gan lên hỏi một phen.

Ngu Đường tháo kính râm xuống, nhìn cô lễ tân mới đi làm một cái, không nói lời nào, xoay người đi thẳng lên lầu.

Dọc đường đi, nhân viên hay diễn viên trong công ty, ai gặp Ngu Đường cũng cung kính chào hỏi, Lý Vĩ Vĩ đi xuống lầu, vừa hay gặp được Ngu Đường, theo bản năng, lùi lại một bước: “Ngu Tổng đến à?”

Ngu Đường khẽ gật đầu, nhắc chân bước vào trong thang máy, hai vệ sỹ đi cùng và Độc Cô Âm nhanh chóng đuổi kịp, đem Lý Vĩ Vĩ đá đít bay ra ngoài.

Tổng Tiêu đang ở trong phòng cùng Kiều Tô nói chuyện.

Kiều Tô không phải là nghệ sỹ của giải trí Tinh Hải, nhưng hợp đồng ký với công ty bên kia cũng sắp đến kỳ hết hạn. Bởi vì bộ phim 《Cảnh Hoàng thịnh thế》kia mà cùng Tổng Tiêu có chút giao tình, người quản lý của Kiều Tô lại không muốn cho cậu qua bên này.

Cơ bản công ty kia không phải là không tốt, nhưng trong vấn đề làm cho nghệ sỹ nổi lên quả thực chẳng có mấy ý tưởng, cho nên đến như Kiều Tô, điều kiện ban đầu tốt như vậy mà mấy năm nay danh tiếng cũng chỉ ở mức lơ lửng, đến bây giờ, vất vả lắm mới nổi hơn được một chút, vậy mà công ty lại muốn cậu đi diu dặt mấy diễn viên mới vào, thật là không có tí nào gọi là mắt nhìn người. Bên Tinh Hải giải trí lại khác, gần đây còn nghe nói Tiêu Chính Khanh còn muốn trở về, nếu Kiều Tô bây giờ trở về giải trí Tinh Hải, tiền đồ sau này quả thực là vô lượng.

“Cậu nói những điều kiện này cũng không có vấn đề gì.” Tổng Tiêu đem giấy tờ ghi các điều khoản của bên A đưa cho Kiều Tô, “Cậu xem cái này đi.”

Kiều Tô cầm lấy bản hợp đồng, đọc kỹ một lượt, ngẩng mặt lên, cảm kích nhìn về phía Tổng Tiêu: “Tổng tổng...” Tuy rằng cậu gần đây có nổi, nhưng địa vị vẫn chưa vững chắc, người đại diện bên kia đưa ra thật nhiều điều khoản ngặt nghèo, không nghĩ được điều kiện bên Tổng Tiêu còn tốt hơn như thế.

“Có điều tôi cũng có điều kiện.” Ngu Đường nhìn về phía người đại diện bên cạnh Kiều Tô, đem một phần điều khoản của người đại diện bên kia gạt đi.

Khi Ngu Đường lên đến nơi, vừa vặn gặp được bộ mặt te tòn của Kiều Tô cùng bộ mặt ủ rũ của người đại diện.

“Hoàng thượng! Người đến đưa cơm à?” Kiều Tô tươi cười chào hỏi.

Ngu Đường nhìn thấy Kiều Tô, hơi nhú mày, không nhiều lời, đưa tay bảo hai vệ sỹ đứng chờ ở cửa, còn mình thì đem theo ám vệ đi vào.

“Chuyện gì vậy?” Tổng Tiêu đang cúi đầu xem văn kiện, nghe được tiếng mở cửa liền hỏi một câu, vừa dứt lời một hộp con đôi đã đặt ngay lên trên tập văn kiện, theo bàn tay đang đặt trên hộp cơm nhìn lên, chính là thấy được bộ mặt không đổi sắc của hoàng đế bệ hạ.

“Kiều Tô làm sao lại đến đây?”

“Bàn chuyện làm ăn.” (Ghê chưa? nói trống không rồi này...)

Cô nam quả nam cùng trong một phòng, Kiều Tô còn toe toét như vậy, khẳng định là có vấn đề, hoàng đế bệ hạ hừ một tiếng. Nhưng xét thấy hoàng hậu nhà mình còn đang giận lắm cho nên hít một hơi sâu, nuốt cục ghen xuống, sửa lời đi một chút: “... ăn cơm trưa thôi!”

Tổng Tiêu đưa tay gạt hộp cơm qua một bên: “Hoàng thượng ăn trước đi, thần hôm nay bận lắm.” Nói xong lại tiếp tục cúi đầu ký văn kiện.

Ngu Đường đi tới, rút lấy cây bút Tổng Tiêu đang cầm, đặt hai tay lên ghế, đem vây Tổng Tiêu giữa hai tay mình: “Khanh còn nhớ lúc đám cưới đã thế như thế nào không?”

Cho dù cãi nhau cũng không có chiến tranh lạnh... nhưng từ tối qua, khi Tổng Tiêu nhìn thấy bức ảnh trên weibo kia đã không nói chuyện với hoàng thượng rồi.

“Người đem tám ảnh như thế đăng lên mà chẳng hỏi ý kiến thần một chút?” Tổng Tiêu giương mắt lên nhìn, lại nhớ đến bức ảnh chụp kia, không nhịn được lỗ tai đỏ lên, thực sự rất dọa người.

Ngu Đường bị nhìn chằm chằm, có chút chột dạ, nhưng trên mặt vẫn như trước là một nét cương ngạnh, nắm lấy cằm Tống Tiêu, hôn lên.

Thời gian nghỉ trưa, mấy cô nương nhóm thư ký lên weibo xem xét tình hình thì phát hiện trên weibo của Ngu Đường vào lúc bây giờ sáng nay có đăng một dòng thể này: Giận rồi, làm sao bây giờ?

Phía dưới là một đồng các chủ ý linh tinh...

【Quý xuống xin lỗi đi.】

【Ném lên giường luôn đi.】

【Không nói gì cả, hôn hần.】

“Cái gì đây thể này, một chút cũng không đáng tin.” Thư ký Tiểu Trương che miệng cười trộm. Lại đọc lại một lần nữa, phát hiện Ngu Đường có trả lời một bình luận, chính là cái【Không nói gì cả, hôn hần.】: “Rất hữu dụng, thường!”

Ngu Đường ở lại cho đến 12 giờ 45, buông bút xuống, hôn mấy phát lên môi Tống Tiêu vẫn còn đang ngủ khi trên sofa mới chịu dời đi tham gia một cuộc họp vào buổi chiều.

Tài vụ Dương Nhạc Nhạc đến lúc tan tầm gấp thư ký lấy các giấy tờ đã được phê duyệt, nhìn nhìn đồng giấy tờ trong tay, nhất thời khóc không ra nước mắt: “Tại sao lại là Ngu Tống ký a...???”

Tối đến, weibo của Tống Tiêu cũng đăng lên một tấm ảnh, là một khuôn mặt vô cùng khí phách, đứng ở góc tường chịu phạt... Ngu Đường.

Phiên ngoại tác giả viết hay phết nhỉ. Chương sau cũng vui lắm, hóng nha, nha, nha!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đùng Nghịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Phiên Ngoại: Kỷ Niệm Tròn Một Năm

Phim truyền hình vừa kết thúc nhưng sự nhiệt tình của khán giả thì ngày một dâng cao, bi kịch cuộc tình của Cảnh Nguyên đế và Đoan Tuệ hoàng hậu đã chạm đến nhân tâm của hàng ngàn vạn khán giả. Người vẽ tranh, người làm tiểu thuyết, dân chúng đổ xô nhau đi làm những thứ liên quan đến hai người, mà đặc biệt về tiểu thuyết kinh điển xưa như trái đất “Nguyệt hạ Tiêu Đường” thì làn sóng tiêu thụ trong thời gian này tăng đến đáng sợ.

Tắm rửa sạch sẽ, từ phòng tắm bước ra, Tống Tiêu thấy hoàng thượng nhà mình đang ôm rịt cái máy tính bảng, gạt đến hăng say, mặt thì vẫn lạnh như băng nhưng trong ánh mắt lại tỏ vẻ te tòn vô cùng, không khỏi ngạc nhiên, vừa lau tóc, vừa nhẹ nhàng đi qua nhìn.

Trên màn hình là một cái phong nền có ảnh trúc xanh với một cây tiêu ngọc cùng hoa hải đường, chẳng cần phải nói, chính là cái diễn đàn “Tiêu Nguyệt Đường” kia rồi.

【Tống Tiêu quay lưng lại, mắt nhắm lại, hoàng thượng hôm nay nổi giận với cậu, chắc chắn đã bị đám phi tần mất nết trong cung kia mê hoặc. Một lát sau, Ngu Cẩm Đường từ phía sau ôm lấy, không một dấu hiệu báo trước, vạch phượng bào ra, đưa tay vào trong, chẳng biết đang tìm tòi cái gì. ‘Đám cự tuyệt trăm, có phải bên ngoài có người nào khác không?’】

Đoạn sau chính là xôi thịt, kiểu như là: “Hoàng thượng!!! Tha cho thần đi...ừa...azz...ừ...” một tràng các đoạn hội thoại linh tinh khác...

“Tách!” một giọt nước từ trên tóc Tống Tiêu rơi xuống màn hình máy tính.

Ngu Đường ngẩng đầu lên đối diện với Tống Tiêu.

“Đó là cái gì vậy?” Tống Tiêu giật giật khóe miệng. Hoàng Thượng bây giờ còn dám lên xem cả truyện do mấy đứa ‘hư hỏng’ sáng tác về hai người bọn họ.

Ngu Đường thuận tay tắt máy tính đi, mặt không đổi sắc, giành lấy khăn mặt, giúp cậu tiếp tục lau tóc: “Đang đọc báo quốc tế, tự nhiên ấn nhầm, nó chuyển qua cái này.”

“...” Tống Tiêu liếc xéo xem thường, “lần sau hoàng thượng lấy lý do nào xin xin chút được không?”

“Trăm sẽ đầu tư, khanh đem《Nguyệt hạ Tiêu Đường》làm thành phim đi!” Ngu Đường giúp cậu lau xong tóc, thuận tay mò đến trước ngực ôm lấy.

“Truyện kia viết điều lắm!” Tống Tiêu đem chóp mũi còn dính bột nước cọ cọ lên áo ngủ của Ngu Đường, lười biếng gác đầu lên ngực của Hoàng thượng: “Huống hồ các tình tiết trong truyện kia, khẳng định cục diện ảnh sẽ không duyệt.”

“Làm thành phim mạng” Ngu Đường lắc lắc tiểu gia hỏa nhà mình đang nằm trong ngực, không cho cậu ngủ: “Ta đầu tư, cứ quay đi.”

Đầy hoàng thượng ra, Tống Tiêu nằm lên cái gối của mình. Ngu Đường ném máy tính lên tủ đầu giường, tắt đèn, bắt đầu mò qua, vờn tay rò rỉ bên trong áo ngủ của Tống Tiêu.

“Đừng làm rộn, mai thần còn phải đến trường quay.” Tống Tiêu đem bàn tay đang xoa nắn loạn trong áo ngủ của mình vứt qua một bên, xoay lưng lại, tiếp tục tính toán chuyện đi ngủ.

Hoàng đế bệ hạ tất nhiên không tốt bụng đến mức mà dễ yên như vậy, chưa đầy một giây, người đã sấn lại, kéo áo Tống Tiêu ra, đem người kia đặt ở dưới thân “Dám cự tuyệt trẫm, có phải bên ngoài có người nào khác không?”

Tống Tiêu tức giận, chùng mắt lên nhìn: “Đúng đó, chồng trước của ta chính là Ngu Cẩm Đường.”

Ngu Đường giả bộ ‘hừ’ một tiếng: “Hắn ta đã chạm qua người chưa? Cho ta kiểm tra một chút.”

“Á...á...”

Ngày hôm sau, giám đốc của giải trí Tinh Hải không đến trường quay tham dự hoạt động.

Tống Tiêu ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại, người chẳng còn chút sức lực, nhìn qua đồng hồ một chút, lại xoay người đem mặt vùi lại trong chăn, tay ôm gối, duỗi người, bỗng nhiên chạm đến một tờ giấy cứng cứng, hóa ra là một cái bưu thiếp có hình ảnh ngọc tiêu cùng hoa hải đường. Tống Tiêu cảm tâm bưu thiếp lên, nhìn qua một chút, bên trên có một dòng chữ lớn “Thương cho khanh.”

Kèm đó là một tấm chi phiếu màu đen.

Đầu mờ mịt ngời dậy, Tống Tiêu nhìn xung quanh, chỗ của Ngu Đường sớm đã chẳng thấy người đâu, cầm di động lên xem hôm nay là ngày đặc biệt gì, liền phát hiện trên weibo của Ngu Đường lại có đăng tin mới.

Ngu Đường: Kết hôn đã được một năm rồi, bảo bối... Anh yêu em.

Đăng kèm với đó là một bức ảnh cách đây một năm, chính là bức hai người mặc cổ trang cùng nhau chụp.

Đây là bức ảnh hai người chụp với nhau dưới tán hoa đào, hoa đang nở rộ, dưới tán cây, Tống Tiêu hơi ngửa đầu, chớp mũi của hai người chạm vào nhau, trên mặt Ngu Đường hiện lên một nụ cười thần nhiên, tạo khung cảnh cho nhiếp ảnh gia lần ấy chính là Độc Cô Am, ám vệ thuận tay dùng hai viên sỏi... “bùm chừ”... phi về phía thân cây, cánh hoa đào vì thế mà nhẹ nhàng rơi xuống, Ngu Đường vươn tay ra trước, giúp Tống Tiêu gỡ xuống cánh hoa đang vương trên tóc, thế là... khung cảnh được lưu lại đúng giây phút ấy.

Nhìn thấy tấm ảnh một năm trước, ém hàng đến giờ này mới chịu tung ra, làm cho tâm trí mọi người kích động không thôi.

【Xụt xịt...】

【Aaa... Hoàng thượng, nương nương a, tấm hình này đã được một năm rồi sao?】

【Xin cho thêm vài bức ảnh cưới nữa đi! Chắp tay.】

【Làm thế nào bây giờ? Càng muốn hóng phim ‘Nguyệt hạ Tiêu Đường’ ghê!】

Tống Tiêu cười khê, chụp lại tấm bưu thiếp đang cầm trên tay rồi đăng lại lên weibo: Kỷ niệm một năm ngày cưới, tặng người ta được mỗi tấm bưu thiếp, thật bá phúc.

Bạn bè trên mạng thấy vậy lại bắt đầu bu tới, đủ các loại ‘hi hi ha ha’, đều nói Ngu Đường tặng bưu thiếp như vậy để trốn vấn đề quà cáp, đây cũng quá keo kiệt đi.

【Ha ha, so với lão công nhà tui còn kẹt xỉ hơn nữa cơ à.】

【Tiền của hoàng thượng đều do nương nương quản nên chỉ có thể mua được bưu thiếp thế thôi.】

【Thế là mấy người không để ý rồi, cái bưu thiếp này chính là tặng phẩm của ‘Nguyệt hạ Tiêu Đường’ đấy.】

【Phụt, thế là lại không mất tiền mua, lấy đồ được tặng à?】

【Hoàng thượng cũng đọc sách này a... bí mật mới được bật mí.】

Tống Tiêu tự mình lái xe đến công ty, thuận đường rẽ qua ngân hàng kiểm tra chút tài khoản, con số cũng khá khả qua, vừa đến công ty liền gọi trưởng phòng kế hoạch vào văn phòng.

Tối đến, Ngu Đường hưng trí bừng bừng tới đón Tống Tiêu tan ca: “Khanh có lời gì định nói với trẫm sao?”

Tổng Tiêu ngồi trên xe, giật mình nhìn sang: “Cái gì?”

Ngu Đường yên lặng nhìn cậu trong chốc lát, hằm hừ một chút: “Không có gì.”

Thăng một mạch đến tối trước khi đi ngủ, Tổng Tiêu vẫn chẳng tỏ thái độ gì. Ngu Đường mặt xụ ra, ngồi ở trên giường. “Hôm nay là kỉ niệm một năm ngày cưới, sao vẫn chẳng thấy gì hết nhỉ? Ăn tối, nến cũng đã đốt rồi, chẳng thêm quà, đến một cái hôn cũng chẳng cho người ta.”

Tổng Tiêu đi tới, nhếch miệng cười khế, đem một tập văn kiện nhỏ đưa đến cho Ngu Đường. “Cái gì đây?” Ngu Đường ngẩng đầu, cầm tập văn kiện, bên ngoài đã được đóng dấu đỏ, ghi rõ ràng mấy chữ lớn: “Kịch bản dự kiến cho phim mạng ‘Nguyệt hạ Tiêu Đường’”

“Hoàng thượng, đây là quà đáp lễ.” Tổng Tiêu nghiêm trang, chững chạc nói.

“Đây còn không phải là tiêu tiền của trẫm, đừng có mà ý vào là trẫm sủng khanh.” Ngu Đường hừ nhẹ một tiếng nhưng khóe miệng lại cứ thế nhếch lên, ý cười không thể kìm nén được.

Chẳng đầy mấy ngày sau, Tinh Hải giải trí thông cáo cho toàn bộ cư dân mạng việc sẽ tiến hành quay phim mạng “Nguyệt hạ Tiêu Đường”, Hon nữa, vai Đoàn Tuệ hoàng hậu kia còn do Kiều Tô đảm nhiệm.

Kiều Tô bây giờ đã là diễn viên của giải trí Tinh Hải, cái khó bây giờ chính là tìm người đóng vai Cảnh Nguyên đế.

Hai vai diễn Cảnh Nguyên đế trong 《Nguyệt Hạ Tiêu Đường》và 《Cánh Hoảng thịnh thế》cơ bản không giống nhau. Trong phim lần này, lịch sử chỉ là bối cảnh, quan trọng nhất vẫn là chuyện tình cảm. Trong phim trước, Kiều Tô đã tạo dựng được một nhân vật thật hoàn hảo, đến lần này cũng phải tìm cho cậu một bạn diễn xứng tầm một chút. Nhưng đóng phim mạng mà tìm được một đại minh tinh diễn cùng quá thực vô cùng khó.

Mọi người đọc xong tin này, lại một trận kích động nữa dâng lên, ngay sau đó lại chuyển thành lo lắng, lo rằng vai diễn Cảnh Nguyên đế lần này không tốt sẽ hủy đi hình tượng của bậc đế vương. Và thế là... lại nhao nhao chạy qua weibo của Mộ Thần, mong cậu tiếp tục đóng vai Cảnh Nguyên đế.

【Trong lòng ta, trừ bỏ Ngu Tổng, chỉ còn có huynh là phù hợp cho vai Cảnh Nguyên đế thôi... quý xuông... mong huynh sẽ tiếp tục diễn.】

【Trong truyện có rất nhiều cảnh giường chiếu, hôn hít... chẳng có nhẽ... huynh lại chịu để cho Tiểu Tô Tô bị người khác găm sạch à?】

Tinh Hải giải trí đương nhiên cũng đã gửi cho Mộ Thần kịch bản sơ thảo, nhưng cũng không ôm nhiều hi vọng, đường đường là một ảnh đế, bắt người ta đóng phim truyền hình đã chẳng dễ dàng gì, hiện giờ lại bảo người ta đóng phim mạng, quả thật có chút ảo tưởng.

Người đại diện của Mộ Thần vẫn tươi cười cầm kịch bản nhưng vẫn chưa đưa cho cậu xem. Mãi cho đến khi Mộ Thần lên weibo, nhìn qua bên tin tức của Kiều Tô, mới biết là có chuyện như vậy, xem các tin nhắn mọi người nhắn lại, không khỏi nhủm mày.

“Kịch bản phim này, anh đã cầm chưa?” Mộ Thần quay lại hỏi người đại diện.

“A... Bọn họ đã gửi qua rồi, cậu muốn xem à?” Người đại diện có chút kinh ngạc, đem kịch bản đưa cho Mộ Thần.

Mộ Thần mở ra xem, càng xem, mày càng nhăn lại, dùng nguyên một tiếng đồng hồ để xem trước năm tập kịch bản, “Phịch” đóng kịch bản lại, lập tức gọi điện thoại qua cho Kiều Tô.

“Anh thực sự muốn nhận vai này sao? Vai này cùng với 《Cánh Hoảng thịnh thế》không giống nhau, không phải là lịch sử, rất có thể sẽ gặp nhiều phiền phức đó.” Mộ Thần thật thà khuyên bảo, đóng một bộ phim có nhiều tình tiết ám muội như vậy cùng một nam nhân khác, khẳng định sẽ tạo một scandal lớn.

“Em bây giờ đã là người của giải trí Tinh Hải, ông chủ trực tiếp đến đề nghị, em làm sao mà cự tuyệt được.” Kiều Tô dựa vào ghế sa lông, vươn tay ra, dùng một ngón tay vẽ vẽ lên bìa của một cuốn tạp chí, trên đó chính là một bộ mặt vô cùng anh tuấn – Mộ Thần. Cậu cảm thấy dường như mình bị điên rồi, trong lúc quay 《Cánh Hoảng thịnh thế》có lẽ cậu đã quá nhập vai, tình cảm qua dạt dào cho nên khi bộ phim kết thúc, tình cảm cũng có chút khó kìm chế, vì vậy, một khoảng thời gian dài sau đó, cậu cũng không dám đối mặt với Mộ Thần.

Về việc ai là người sẽ đóng vai Cảnh Nguyên đế, cho đến ngày khởi quay, đoàn làm phim vẫn kín như bưng, không để lộ ra tin tức, đến Kiều Tô cũng không được biết gì, vào đúng ngày khởi quay, nhìn thấy Mộ Thần một thân y phục đế vương đen nhánh bước ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

“Thần... Thần ca...” Kiều Tô ngốc lăng nhìn qua.

“Gần đây vừa hay có lịch trình mới, liền đến đây vui đùa một chút.” Mộ Thần cười tươi roi rói nói.

Về mặt người đại diện phía sau đã vắn vẹo đến chẳng ra hình thù gì nữa. Đưa ra hai tờ cát xê số không, bên trên có ghi là “vừa hay có lịch trình mới.”

Một bức ảnh vừa up lên, đề tài “Mộc Kiều”** trong nháy mắt đã vươn lên vị trí đứng đầu trong các đề tài, người đăng lên có nói thế này: “Đường đường là một ảnh đế, đi đóng phim mạng, đây nếu không phải là yêu thi tà đồng ý cạp nát cái điện thoại đang cầm trên tay.”

** (Nói nôm na thế này ‘Mộc Kiều’ là câu gỗ, trong tiếng Trung: từ Mộc đọc giống từ Mộ, từ Kiều đọc giống từ Kiều)

Tuy rằng chỉ là phim mạng nhưng Tinh Hải giải trí bỏ rất nhiều công phu để làm, bộ phim quay xong, tiền của Ngu Đường đầu tư cũng tiêu hết sạch. Ngày phát sóng hôm đó, hai người lại cùng nhau ngồi trên ghế sofa chờ phim.

Khúc dạo đầu nổi lên là âm thanh của sáo trúc du dương, để tiết kiệm chi phí cho phim, Kiều Tô chính là người thực hiện ca khúc chủ đề của 《Nguyệt Hạ Tiêu Đường》.

..

Hoa nở rồi hoa tàn, trước mái hiên ánh trăng rọi, trong rừng trúc tiếng tiêu vang.

Đông qua rồi xuân đến, mặt trời mọc, mặt trăng lặn, tình này hướng về ai.

...

Ba tập phim được phát liên tục, phim đang dừng ở đoạn sau khi kết thúc Lộc Minh yến, thất hoàng tử đem tiểu trạng nguyên chặn lại ở trên đường, nói có chút khinh bạc, làm cho tiểu trạng nguyên mặt đỏ bừng cả lên.

Ngu Đường thở dài, ‘nếu năm đó mình mạnh dạn cùng Tổng Tiêu thổ lộ tình cảm, liệu hai đứa có thể sớm mà lưỡng tình tương duyệt không?’ Quay đầu lại nhìn về phía Tổng Tiêu, đang muốn cùng cậu nói chuyện trước kia lại phát hiện hoàng hậu cũng đang nhìn về phía mình.

“Sao vậy?” Ngu Đường đưa tay, đem Tổng Tiêu kéo vào trong ngực, đang muốn cùng hoàng hậu nhà mình nói ra toàn bộ âm ức trong lòng mong được an ủi chút.

Tổng Tiêu nắm lấy áo ngủ của Ngu Đường, tay ru lên một chút, giọng khàn khàn nói: “Tỷ lệ xem tăng đột biến, phát tài rồi... hắc hắc...”

Ngu Đường: “...”

Tiểu kịch trường:

Tiêu Tiêu: Ta nhớ chồng trước của ta.

Ngu Đường: Sao đến giờ ngươi vẫn chưa quên được hắn, hắn có gì tốt chứ?

Tiêu Tiêu: Hắn còn thiếu ta một vạn tiền bông lộc.

Ngu Đường: A, may quá, ta không phải là chồng trước của ngươi.

Tiêu Tiêu: → _ →

***Qua chương này tui rút ra được kinh nghiệm:

1, không nên chơi mạng xã hội nhiều quá, hù người.

2, có tiền sướng thật, làm phim mạng coi cho sướng, đêch cần ai kiểm duyệt.

3, lại có một đôi đóng tình giả hóa tình thật nữa kia!!! Hí hí. Không biết chương sau có nói gì nữa hông?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Phiên Ngoại: Thiên Đạo Luân Hồi

Thất thúc đã dọn qua bên Mỹ ở hẳn, toàn bộ công việc bên Trung Quốc bây giờ đều do Ngu Đường quản. Ngu Lân đã tốt nghiệp mẫu giáo, vừa lên tiểu học, Ngu Miêu cũng đã sang trung học, người nhà họ Ngu hiện tại toàn bộ đều dọn qua Đế Đô ở.

Trong Đế Đô danh viện đều là những tiểu thư của các gia tộc thượng lưu, mấy cô nàng từ nhỏ đều nhận thức được địa vị của mình, thực khó mà làm quen, có điều cái khó này chẳng ăn nhằm gì so với Ngu mẫu.

Ngu mẫu mới đến, Tổng Tiêu đã tặng ngay cho bà một con mèo Ragdoll thuần chủng, vô cùng xinh đẹp, Ngu mẫu cũng rất thích, đặt ngay cho nó một cái tên, rồi ở ngay trong nhà mở luôn một hội ‘yêu quý thú cưng’, sau đó gom tất cả mấy bà thím cả quen lẫn không quen, nói chuyện phiếm, so sánh thú cưng với nhau.

Ngu Miêu đang mặc một bộ trang phục phong cách châu Âu vừa mới mua, đứng bên cạnh mẹ của mình, tủm tỉm cười, cũng làm quen với mấy người bạn

mới.

“Cậu mặc bộ váy này trông thật đẹp, kiểu dáng này mình chưa nhìn thấy qua, chắc là thiết kế riêng à?” Tiểu thư Chu gia cười cười, hỏi Ngu Miêu.

“Ừ, cái váy này là do hai ca ca lần trước đi Pháp mua về cho mình đó!” Ngu Miêu đáp, thấy đi cùng tiểu thư Chu gia còn có vài bạn nữ xấp xỉ tuổi mình liền mời bọn họ ra hoa viên xem con chó của mình.

Nhắc tới hai ca ca nhà mình, Ngu Miêu không khỏi tự hào, cảm cũng hơi hát lên, quả nhiên cũng thu hoạch được cả tá ánh mắt hâm mộ của các vị tiểu thư kia. Trong nhà của mấy vị tiểu thư kia cũng có ca ca, nhưng đề mà ưu tú như Ngu Đường á???... Tìm đâu được?

Ngu gia là một đại thế gia, vài năm nay, công việc kinh doanh giao cho Ngu Đường lại cực kỳ thuận lợi, cho nên trước khi đến đây, các tiểu thư đều được dạy dỗ rất kỹ là phải làm thân với Ngu Miêu, cho nên ai nấy đều sôi nổi khen áo mới của cô.

“Không phải cậu chỉ có một ca ca thôi sao? Sao bây giờ lại lấy đâu ra thành hai người thế?” tiểu thư Chu gia không rõ đầu đuôi liền hỏi.

Ngu Miêu trong sân, vẫy vẫy tay kêu con Husky chạy lại: “Người còn lại là chị dâu của tớ, cậu không biết à?”

“Ai nha, cậu quên rồi sao? Ca ca của cậu ấy chính là hoàng thượng, vậy người kia chính là hoàng hậu nương nương đó!” bên kia tiểu thư Tiền gia vừa cười vừa nói, xoay người lại, sờ đầu con Husky: “Nó tên gì vậy?”

“Trương Hiếu Nhân.” Ngu Miêu giới thiệu con chó của mình cho mọi người: “Nó rất thông minh.”

“Cái gì?” Tiểu thư Tiền gia tròn tròn mắt, “Cậu nói nó tên là Trương Hiếu Nhân? Ha Ha... cái này hay đó... ha ha...”

Tiền tiểu thư tên thật là Tiền Vi, là người gốc Đông Bắc, lớn lên như vậy, tính tình cũng rất hào sảng, vừa nghe xong tên con chó liền không nhịn được, cười ha ha...

Chó Husky cau mày nhìn đám tiểu thư đang chỉ trỏ mình cười ha ha, có lẽ là đang rất tức giận, nhưng nhìn cái mặt xù lông kia lại chẳng tỏ ra được vẻ đáng sợ, ngược lại, nhìn thế lại thấy hơi ngu ngu.

“Azz, con chó này đã bị cắt... rồi sao?” Tiền tiểu thư quả thực rất hứng thú, xoa xoa đầu con chó, quay lại hỏi Ngu Miêu.

Ngu Miêu hơi sừng sốt một chút, giờ mới để ý, ‘con chó nhà mình đã thuộc loại chó già rồi, sao giờ vẫn chưa thấy nó đi giống nhỉ?’, “Không có đâu.”

“Anh trai tớ cũng mới nuôi một con Husky, để mấy ngày nữa tớ bắt nó qua để cho bọn chúng lai giống đi!” Tiền tiểu thư rất hưng phấn nói.

“Được đó, được đó!” Ngu Miêu hưng phấn vô cùng, không để ý đến Trương Hiếu Nhân bên kia vẻ mặt như bị sét đánh rụng mất mồm của mình rồi.

Buổi tối, Ngu Đường và Tống Tiêu có ở lại cùng dùng bữa, Ngu Miêu liền đem chuyện hồi sáng hỏi ý kiến của hai ca ca.

“Anh à! Trương Hiếu Nhân cũng đã lớn rồi, cũng nên tìm cho nó một lão bà chứ nhỉ?” Ngu Miêu có chút ngại ngại, chó vốn là của ca ca, muốn cho lai giống chắc chắn phải hỏi ý kiến của ca ca rồi, ban sáng có hơi mất não, chẳng may đã đồng ý mất rồi.

“Phụt...” Tống Tiêu vừa uống một ngụm nước liền phun ra toàn bộ.

Ngu Đường nhìn ngoài sân, con Husky chẳng buồn cựa, nằm co tròn một đống trắng tinh giữa trời tối, cười lạnh một tiếng, nói: “Đương nhiên là có thể.”

“Còn nữa, mấy năm nay, chưa thấy Trương Hiếu Nhân đòi đi tìm lão bà lần nào.” Ngu mẫu gấp cho Tống Tiêu một cái chân gà, lại gấp qua cho Ngu Lâm một cái.

Ngu Lâm yên lặng ngồi gặm chân gà, đồng tình mà nhìn thoáng qua con cầu nhà mình đang xồng xộc chạy vào đòi xương. Nếu ngàn năm trước, nếu Trương Hiếu Nhân biết sau khi luân hồi sẽ phải lưu lạc đến nước này, không biết có còn dám mở miệng phản đối hoàng thượng nạp nam hậu nữa không?

Phim mạng “Nguyệt hạ Tiêu Đường” gần đây nổi như cồn, có vài người khi đi làm còn nhìn không được còn trốn vào nhà vệ sinh xem lên.

“Hoàng thượng!” trong phim, thị lang Kiều Tô một thân y phục chỉnh tề bị gọi riêng vào ngự thư phòng, vốn tưởng rằng hoàng thượng có việc lớn gì nên gọi mình vào để thương thảo, ai dè lại bị hoàng thượng nắm lấy cổ tay kéo ngay vào.

“Hôm nay trời lạnh vậy, sao Tống ái khanh lại mặc ít đồ thế?” ngón tay thon dài của bậc đế vương rờ rẫm, vuốt từ trên xuống dưới trên người thị lang.

Tiểu thị lang có chút bất đắc dĩ, chẳng biết làm sao, đành cố sức lui về sau, liền bị hoàng thượng túm lại, ôm vào trong ngực.

“Hoàng thượng đừng...” tiểu thị lang chỉ kịp rên lên một tiếng đã bị hoàng thượng đặt lên trên bàn.

Đúng đến cảnh này... phim hết. Đến hậu kỳ, có một vài cảnh đã bị cắt bớt, nhưng chẳng cần phải diễn tiếp thì dân chúng cũng biết tiếp sau có cái gì xảy ra. Ngu Đường đang ngồi trên ghế giám đốc, mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào máy tính.

“Người đến đây chỉ để xem phim thôi sao?” Tổng Tiêu ngồi trên ghế sa lông, bắt đầu đi nhìn Ngu Đường. Người này chạy đến đây tìm cậu một lúc lâu rồi, chỉ xem người trong đoàn cắt nối biên tập lại phim nhưng cũng rất hứng thú đứng nhìn.

Ngu Đường mặt không đổi sắc, đóng máy tính lại, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo Tổng Tiêu qua đây.

Tổng Tiêu đi lại liền bị hoàng thượng ôm lấy cổ, ấn ngã xuống bàn: “Á!”

“Phần sau đâu? Sao hai người bọn họ lại không được quay tiếp?” Ngu Đường đem mặt vui vầy trong cổ Tổng Tiêu, hít một hơi, hương vị thật mê người, nhìn không được, liếm một phát.

“Sao mà được?” Tổng Tiêu đẩy hoàng thượng ra, đây là phim mạng đứng đắn, làm sao có màn cời quần cời áo được chứ?

“Chắc, chắc...” Ngu Đường có chút tiếc của gười, “Về nhà, chúng ta đem phần sau của phim diễn nốt nhá!”

Lỗi tai Tổng Tiêu đỏ bừng, trừng mắt lên nhìn “Người đến đây tút cuộc là có chuyện gì? Không nói là thần phải ra ngoài có việc bây giờ đó!”

Ngu Đường lúc này mới nhớ đến việc chính đến tìm Tổng Tiêu, lời cậu đi ra ngoài.

Tiền Vi dắt con chó của mình xuống xe, quần gia ngu gia nho nhã, lễ độ mời cô đi vào trong.

“Ngao, nha...” Cô dắt vào là một Husky ‘thanh niên’, màu lông sáng bóng, thân thể cường tráng, đẹp vô cùng.

“Đây là chó của nhà cậu à? Nó tên gì vậy?” Ngu Miêu cười, xoa xoa đầu chào hỏi con chó. “Dính dính” Tiền Vi bắt đầu nói: “Đây là do anh tớ đặt, hồi nhỏ, nó dính người lắm, kỳ thật bây giờ vẫn vậy.”

Chưa nói dứt lời, Dính Dính đã bắt đầu cọ cọ đầu vào đuôi Ngu Miêu, chạy vòng quanh cô bé.

“Thật đáng yêu.” Ngu Miêu cười cười.

Ngu Lâm ngồi ở chòi nghỉ mát cách đó không xa, khẽ lắc đầu, nhìn xuống Trương Hiểu Nhân đang giả vờ ngủ, trên đầu con cầu là cả một bầu trời giông sét..

Tiếng xe ô tô quen thuộc ngày một gần, chiếc xe ô tô xanh ngọc đã đỗ trước cửa lớn, một cái đại chân dài đã thò ra.

“Đó là...” Tiền Vi chỉ thấy hai siêu soái ca, mặc tây trang kiểu giống nhau, từ từ đi tới.

“Ca ca! Tiêu ca!” Ngu Miêu biết Tổng Tiêu không thích gọi bằng danh xưng ‘chị dâu’ liền đổi giọng xưng hô.

“Em chào hai anh.” Tiền Vi đứng dậy chào hỏi hai người.

“Ừ ừ...” Dính Dính nhìn qua bên Tổng Tiêu, lại bắt đầu chạy vòng quanh cậu.

“Ngại quá! Con chó này nhà em cứ hề nhìn thấy người đẹp là nó sấn vào như vậy đó!” Tiền Vi giật giật khoe miệng, con cầu ngu xuẩn này, đúng là đem người ta ngại chết mà.

Ngu Đường có chút không vui. Trùng mắt lên nhìn con cầu kia một phát.

Cũng chẳng trách được, loại chó Husky bình thường làm sao giống Trương Hiểu Nhân được, làm sao biết được nhìn về mặt liền biết hoàng thượng vui buồn, cứ không sợ chết mà ngoe nguẩy trước mặt Tổng Tiêu, lại còn dám đem đầu cầu dụi dụi vào đuôi Tổng Tiêu.

“Không phải đem nó đến để làm mai cho Trương Hiểu Nhân à?” Ngu Đường không nhịn được mở miệng nói, Ngu Đường dặn Ngu Miêu báo thời gian đem Trương Hiểu Nhân đi lai giống, nói là sợ Ngu Miêu gặp nguy hiểm, kỳ thật là về để xem náo nhiệt thôi.

“A, đúng rồi, Ngu Lâm, kéo Trương Hiểu Nhân qua đây.” Ngu Miêu nhớ đến chính sự, ngẩng đầu gọi Ngu Lâm.

Ngu Lâm đặt cốc nước ngọt xuống, chân nhỏ đá đá vào mông con chó, cầm lấy dây: “Trương Hiểu Nhân, cưới vợ cho người nhé!”

Trương Hiểu Nhân bị đá, giật mình đứng dậy, còn chưa biết tình hình mình sắp bị đem ra xử tử, liền cứ thế mà bị sền sệt kéo qua.

Dính Dính nhìn thấy Trương Hiểu Nhân, lập tức cao hứng chạy qua, mừng mừng khí thế, ngửi ngửi cái gì ở dưới đuôi. Trương Hiểu Nhân bị giật mình, gầm nhẹ một tiếng cảnh cáo Dính Dính, rồi chạy ra xa một chút.

Nhưng với bản chất của mình, Dính Dính chẳng thèm để ý, mặt lại càng lộ vẻ hưng phấn, hi hui đuổi theo Trương Hiểu Nhân.

“Từ đầu năm đến giờ, chó cái sao lại chủ động thế nhỉ?” Ngu Lâm bày ra vẻ mặt “Thối đời ngày nay, nhân tâm đảo lộn hết rồi.”

“Nhưng Dính Dính là chó đực mà!!!” Tiền Vi nháy mắt mấy cái.

“Hả?” xem ra không chỉ Ngu Lâm mà cả Tống Tiêu, Ngu Miêu đều tròn tròn cả mắt, Trương Hiếu Nhân cũng là chó đực mà.

Vừa dứt lời, quay ra liền thấy Đinh Đinh đã ôm lấy thắt lưng của Trương Hiếu Nhân, súng đã lên nòng, chỉ cần thượng thôi, mắt thấy một ‘cầu luân thâm án’ sắp xảy ra. Trương Hiếu Nhân không nhịn được, tru tréo lên, quay mồm lại chỉ muốn cắn xé Đinh Đinh.

“Gâu Gâu...oăng...” Con chó chết tiệt, ngu xuẩn, ta cũng là chó đực, chó đực đây.

“Gâu gâu...” Đinh Đinh lộ vẻ mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, em cầu nhà này sao dữ dằn quá? Lè lưỡi ra, liếm liếm mồm Trương Hiếu Nhân, rồi lần thứ hai định nhảy chồm lên.

Hai Con cầu cứ thế mà đuổi nhau chạy vòng quanh sân lớn.

“Nguy rồi!!!” Tiền Vi không dám nhìn thẳng nữa, lấy tay che mặt. Lần trước đến cô cũng đã biết qua giới tính của Trương Hiếu Nhân, nhưng về con Husky của anh mình nuôi là đực hay cái? Điều này lại quên không hỏi, cứ vậy mà xách chó đến thôi! Trên đường qua nhà Ngu Miêu mới phát hiện đây là một con cầu đực, nhưng nghĩ cũng không sao, cho nó qua đây chơi đùa một chút cũng tốt. Ai ngờ con cầu nhà mình lại có đức hạnh này.

“Phụt..ha ha...” Ngu Lâm thấy màn này, nhìn không được, lăn trên mặt đất cười nghiêng ngả.

Tống Tiêu cũng nhìn không được, ghé mặt vào vai Ngu Đường cười thành tiếng.

Ngu Đường vỗ vỗ vào lưng Tống Tiêu, đầy hứng thú mà ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Đây gọi là thiên đạo luân hồi.”

Trương Hiếu Nhân bị con chó kia đuổi...khóc ròng...Thiện ác cuối cùng cũng phải trả, đạo trời là thế, không tin cứ ngẩng đầu lên mà xem, xem ngay cái bản thân tui này, gâu gâu...

~Toàn văn hoàn~

Editor nói lên suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường:

Editor: Truyện này có hay không?

Độc giả: Quá tuyệt!!!

Editor: Tui dịch có hay không?

Độc giả: Tạm được.

Editor: Cho tui nhận xét đi!!!

Độc giả: Làm chi mà sai chính tả nhiều dữ??? Trình độ học vấn có bằng Ngu Lâm chưa???

Editor: “...”

Cảm ơn mọi người đã đón đọc! Hẹn gặp lại cả nhà trong thời gian sớm nhất! Chúc cả nhà vui vẻ... Thân...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Đình Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Phiên Ngoại: Giận Dỗi

“Tống Tiêu, mau mở cửa cho trẫm, khanh còn nhớ những gì đã từng thề trong đám cưới của chúng ta không? Có cần trẫm mở lại cho khanh nghe không?” Ngu Đường đang đứng bên ngoài phòng ngủ, vừa tức giận, vừa lo lắng đập cửa gọi người bên trong. Sau cánh cửa kia vẫn là một khoảng tĩnh mịch.

“Không mở phải không? Không coi trẫm ra gì nữa đúng không? Được rồi! Để trẫm bảo Độc Cô Âm phá cửa, đến lúc đó dùng gia pháp rồi thì đừng có cầu xin.” Độc Cô Âm đứng một bên nghe vậy mặt ngốc lăng, xem chút nữa ngã lộn cổ, ‘trong hoàn cảnh này, nếu hoàng thượng có thực sự ra lệnh, không biết mình có đủ dũng cảm để làm không? Không làm là mắc tội khi quân, mất đầu như chơi, mà làm thì sẽ đắc tội với hoàng hậu, cuộc sống sau này khó mà an ổn...Đẳng nào cũng chết!!!.’

Lúc này, người bên trong có vẻ đã chịu không được sự ngang tàn kia, cộng thêm cục tức còn đang mắc ở cổ chưa nguôi, lúc này cũng thực sự phát hỏa: “Thần không sợ! Nếu người dám phá cửa vào, thần sẽ dọn ra ngoài ở luôn.”

Từ lúc quen nhau cho đến khi kết hôn đến giờ, hoàng thượng chưa từng thấy hoàng hậu nhà mình nổi cơn thịnh nộ nào như thế, tóm lại vẫn là mình sai trước, cũng không được vậy thì mềm xem sao?

“Thôi nào! Hai chúng ta dù gì cũng là phu thê! Hà có chi mà khanh lại nổi giận với ta chỉ vì một người ngoài mới chỉ gặp mặt một lần?”

Nói đến đây, Ngu Đường lại cảm thấy áy náy không thôi, dù gì xã hội bây giờ cũng phức tạp hơn ngày xưa rất nhiều. ‘Hoàng hậu ngày xưa cùng lắm chỉ được tiếp xúc với vài cô cung nữ cùng vài tên thái giám, chỉ có mình ta mới được tắm thị, ngoài ra làm gì có ai to gan dám đến gần, về cơ bản là không có nguy cơ gì. Còn trong xã hội hiện đại này, chẳng có gì gọi là đảm bảo, hoàng hậu đã đi làm, một ngày không biết tiếp xúc với bao gương mặt mới lạ, nam có, nữ có, lại chưa kể đến hoàng hậu nhà mình lại xinh đẹp thế kia, ngày nay xã hội lại ngoại tình đầy rẫy... Hazz, mình có ghen một chút cũng là chuyện thường tình, chung quy... hoa thơm vẫn là nên cất riêng để một mình mình ngửi.’

Ngu Đường có vẻ ngoài cũng như thái độ luôn lãnh khốc với người ngoài, có tiếp xúc với người khác thì cũng chỉ có hai trường hợp: một tiếp xúc giao dịch làm ăn, hai là tiếp xúc da thịt trên giường cùng hoàng hậu nhà mình... Còn Tổng Tiêu thì luôn hòa nhã với tất cả mọi người, không kể nam nữ hay thú vật, già, trẻ, lớn, bé đều luôn tươi cười niềm nở. Điều này đối với hoàng thượng mà nói là một nguy cơ vô cùng to lớn, ‘nếu hoàng hậu không có ý tán tỉnh ai thì sớm muộn gì cũng bị người ta tán tỉnh mất.’

Nhớ lại chuyện hồi chiều, giờ tan ca, Tổng Tiêu như thường lệ thu xếp lại tài liệu rồi xuống cửa công ty chờ Ngu Đường. Nếu như mọi khi thì chưa đầy một phút chiếc xe thể thao xanh ngọc đã đỗ ngay trước mặt chỗ cậu về nhà. Nhưng hôm nay, không biết có trục trặc gì mà đã qua năm phút vẫn chưa thấy đâu.

Không biết từ đâu, một cô gái trẻ đang bê một hộp các tông to tướng, khệ nệ bước qua, dáng người cô nàng rất chuẩn, khuôn mặt lại vô cùng xinh đẹp, cái thùng to che khuất tầm nhìn, cô nàng đâm ngay phải Tổng Tiêu, loạng chuang một chút, đem cả thùng xuống úp sập xuống, đồ đạc bên trong văng tứ tung.

Cô nàng biết mình đụng phải người khác, mở miệng xin lỗi rồi rít, Tổng Tiêu không nói gì, chỉ nở một nụ cười rồi cúi xuống giúp cô gái kia nhặt đồ.

Vừa nhìn thấy nụ cười, cô nàng như người mất hồn, mắt một lúc định hình, mắt cô nàng sang lên như bắt được vàng: “Anh có phải là Tổng Tiêu không?”

“Đúng. Sao vậy?” Tổng Tiêu đang ngồi xuống nhặt đồ, nghe câu hỏi này liền ngẩng mặt lên.

Nhìn thấy gương mặt này, cô nàng dường như không thể khống chế cảm xúc của mình nữa, mặc kệ đồ đang rơi tứ tung, cô nàng liền cầm tay Tổng Tiêu kéo dậy, mặt hớn hờ.

“Anh đúng là Tổng Tiêu rồi, em là Hòa Mỹ, em rất hâm mộ anh, anh có thể cho em xin chữ ký được không??? À mà khoan, cho em chụp chung với anh một kiểu ảnh đã nhé!”

Tổng Tiêu lúc đầu hơi sững sốt một chút, nhưng sau khi hiểu ra liền nở một nụ cười thật tươi, coi như đã đồng ý.

Thật không may, cả một màn này đều bị ‘thiên hạ đệ nhất ghen tuông’ ghi lại. Ngu Đường mặt đờ đờ sát khí bước xuống xe, “Ngày thường chẳng mấy khi cười tươi với mình như thế, sao lại cho người ngoài dễ dàng nhìn thấy nụ cười này như vậy? Hừ...”

Cô nàng hí hửng giờ điện thoại lên, vừa lúc tách một cái, khuôn mặt tươi cười mà cô hâm mộ đã thay bằng bóng lưng của một người đàn ông khác. Cô nàng hạ điện thoại xuống, ngo ngắc quay lại nhìn. Cũng là một khuôn mặt đẹp trai vô cùng nhưng khí thế thật bức người... đầu óc cô nàng như muốn nổ tung: “Anh... anh có phải là...”

“Phải, tôi là chồng của người này, bà xã nhà tôi không thích tùy tiện chụp ảnh đâu. Chào tiểu thư, chúng tôi có việc bận, xin đi trước.” Nói xong, mặt lạnh tanh, kéo tay Tổng Tiêu đi. Tổng Tiêu biết ngay hoàng thượng nhà mình đang ghen đây mà, trong lòng không hề giận, ngược lại còn có chút vui vui. Quay đầu, nở một nụ cười thật tươi, cúi đầu một cái coi như tạm biệt cô gái.

“Lại còn cười nữa! Tối nay phải dùng gia pháp dạy cho nhớ đời!” Ngu Đường nghĩ.

Nếu quả thực mọi chuyện cứ thế mà xong thì không đến nỗi hiện tại lại rơi vào tình thế: “Người trong thì không muốn ra nhưng người ngoài lại muốn vào.”

Hôm nay, đúng là một ngày may mắn của Hòa Mỹ, cô nàng gặp một lúc hai thần tượng, thấy Tổng Tiêu nở nụ cười, rồi vẫy tay chào, cô nàng còn nói với theo: “Hôm khác gặp nhớ cho em xin chữ ký nhé!”

Đến đây, dây thần kinh ghen tuông của Ngu Đường đứt ‘phụt’ một cái, “lại còn muốn gặp lại à? Trăm đây không cho.” Và thế là để khẳng định chủ quyền với con người vốn dĩ là của mình, trước khi lên xe, Ngu Đường xoay người và thế là một nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp đập ngay vào mắt người hâm mộ.

Sẵn máy ảnh trong tay, Hòa Mỹ ‘tách’ một cái, vốn dĩ tưởng rằng tối nay sẽ nhận được một tỷ like trên weibo, ai dè khi ngắm là cảnh xịt máu mũi, nhưng đến khi chụp lại khiến cho người ta đóng băng... mặt than của Độc Cô Âm. Cô nàng giật mình, lùi về sau một bước, chỉ nhận lại một câu nói lạnh tanh: “Ảnh này có bản quyền, không được chụp trộm.”

Cô nàng sững sờ, đến khi định hình lại, cả ba người kia không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Trên xe, ngồi ở ghế phó lái, Tổng Tiêu tức giận, hừ hừ vài tiếng, một mực nhìn ra ngoài cửa, không thèm để ý đến tên xấu xa làm cậu mất mặt ngày hôm nay.

Tuy rằng chuyện hai người kết hôn đã công khai, ai cũng đã biết, có thân mật chút cũng không sao, nhưng chung quy suy nghĩ phong kiến vẫn chưa xóa bỏ hoàn toàn, thân mật đối với Tổng Tiêu cũng chỉ dừng lại ở mức nắm tay thôi. ‘Ồ nhà, hoàng thượng có làm gì cũng được, đằng nào cũng chỉ có hai người, nhưng đây đang là thanh thiện bạch nhật, lại còn giữa đường giữa chợ, sao lại... thật mất mặt chết mà!!!’

Ngu Đường thấy Tổng Tiêu hậm hực, không nói chuyện rôm rả với mình như mọi hôm, liền biết ngay hoàng hậu giận thật rồi. Cố gắng mở miệng bắt chuyện trước nhưng có vẻ không ăn thua...thôi thì chân tay đỡ mồm miệng... hoàng thượng đưa ma cháo qua, đầu tiên chỉ xoa xoa trên đầu gối Tổng Tiêu rồi nói vài câu linh tinh.

Khi bắt đầu định xoa dịch lên, cái đùi người kia liền hất mạnh một cái, và sau đó là một câu nói lạnh như băng: ‘Hoàng thượng đừng nghịch nào!’

Vừa nói xong câu này, xe đã dừng lại ở dưới tiểu khu của hai người, Tổng Tiêu nhanh chóng mở cửa, chạy vọt vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Và thế là màn xin lỗi hiếm có của Hoàng thượng chính thức bắt đầu.

...

“Thôi nào! Hai chúng ta dù gì cũng là phu thê! Hà có chi mà khanh lại nổi giận với ta chỉ vì một người ngoài mới chỉ gặp mặt một lần?”

Một giọng hờn dỗi lại phát ra: “Đây không phải là chuyện vì một người xa lạ, Hoàng thượng không nhớ... Mà từ lúc kết hôn đến giờ người có bao giờ nhớ đâu.”

Ngu Đường nghe vậy, khẽ phì cười. Trong kiếp trước, theo quy định chung, mỗi tuần Ngu Đường chỉ được tắm thị một lần. Đến kiếp này, Tổng Tiêu vẫn một mực giữ quy định đó, nhưng mọi người đọc từ đầu đến giờ cũng biết, số lần tắm thị của Ngu Đường chỉ đếm trên đầu ngón tay, những lần thiếu nợ, Ngu Đường đều đã ghi sổ và quyết tâm đòi càng sớm càng tốt.

Sau khi cưới, Tổng Tiêu còn bày ra cả một tá quy định mới, trong đó có điều khoản: ‘không được quá thân mật nơi công cộng.’ Nhưng dù gì làm vua một nước, việc làm của Ngu Đường vẫn chặt chẽ hơn, những việc mà Ngu Đường muốn Tổng Tiêu phải làm thì đều có kiểu như là khế ước, thẻ thốt, nói chung chung là đều có bảo đảm, còn những việc Tổng Tiêu đề ra, Ngu Đường chỉ ậm ừ cho qua.

“Thôi được rồi! Lần này là trầm sai, mở cửa cho trầm đi!” Ngu Đường mềm giọng.

Thật hiếm khi hoàng thượng nhận mình sai, tuy trong lòng vẫn còn ậm ừ nhưng Tổng Tiêu vẫn bước tới trước mở khóa.

Nghe tiếng ‘Tách’, Ngu Đường biết hoàng hậu nhà mình đã nguôi giận rồi, từ từ mở cửa bước vào. Mặt Tổng Tiêu vẫn phụng phịu, ra mời vẫn còn tức lắm à! Ngu Đường nhìn đến khuôn mặt này, chỉ muốn nhanh chóng xông lên cắn mấy phát, ‘thật muốn làm cho người ta yếu chết đã mà!’

Nhưng vẫn ghìm lòng lại, ‘hoàng hậu vẫn đang giận, để lát nữa nữa cắn cũng chưa muộn.’ ngồi xuống bên cạnh Tổng Tiêu, Ngu Đường đưa một tay qua đặt lên vai cậu, rồi từ từ kéo cậu ôm vào ngực.

“Được rồi! Được rồi! Chỉ cần sau này khanh chỉ cười tươi như vậy với một mình trẫm thôi thì trẫm sẽ không như thế nữa.”

Nghe được câu này, mọi tức giận trong lòng Tổng Tiêu đều như tan biến, cậu khẽ phì cười, Ngu Đường thấy vậy, biết hoàng hậu đã hết giận rồi, “Tối nay muốn ăn gì nào?”

“Hay là chúng ta... Azz...” Tổng Tiêu chưa nói hết câu, một bàn tay nhanh nhẹn đã cởi một cúc áo sơ mi rồi thẳng đường tiến vào, hai ngón tay chuẩn xác bắt trúng một điểm nhỏ lên trước ngực, bắt đầu vân vê.

Khuôn mặt tươi cười lúc này lại nhanh chóng biến thành gương mặt phụng phịu, cuối cùng đã chờ được, Ngu Đường cúi đầu xuống, hôn ‘chóc’ một phát vào môi, rồi nhe răng, cắn liền mấy phát vào khuôn mặt đáng yêu kia, “đây! cuối cùng cũng cắn được rồi!”

Hưởng phúc lợi xong, mặt vẫn hi hi hà hà nói: “Được rồi! được rồi! Chúng ta đang ở nhà mà, thôi đi tắm đi cho thoải mái rồi ăn cơm. Tối nay lại có lịch tắm thị của trẫm đó nha!”

Tổng Tiêu: “...”

Tiểu kịch trường:

Tổng Tiêu: Không được quá thân mật nơi công cộng.

Ngu Đường: Được.

Tổng Tiêu: Một tuần chỉ được tắm thị một lần.

Ngu Đường: Được.

Tổng Tiêu: Mỗi lần tắm thị chỉ được làm một lần.

Ngu Đường: Được. Tối nay lại có lịch tắm thị rồi hay sao ý?

Tổng Tiêu: Hoàng thượng vừa tắm thị hôm qua rồi mà?

Ngu Đường: Ta ký sổ.

Tổng Tiêu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Dùng Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.